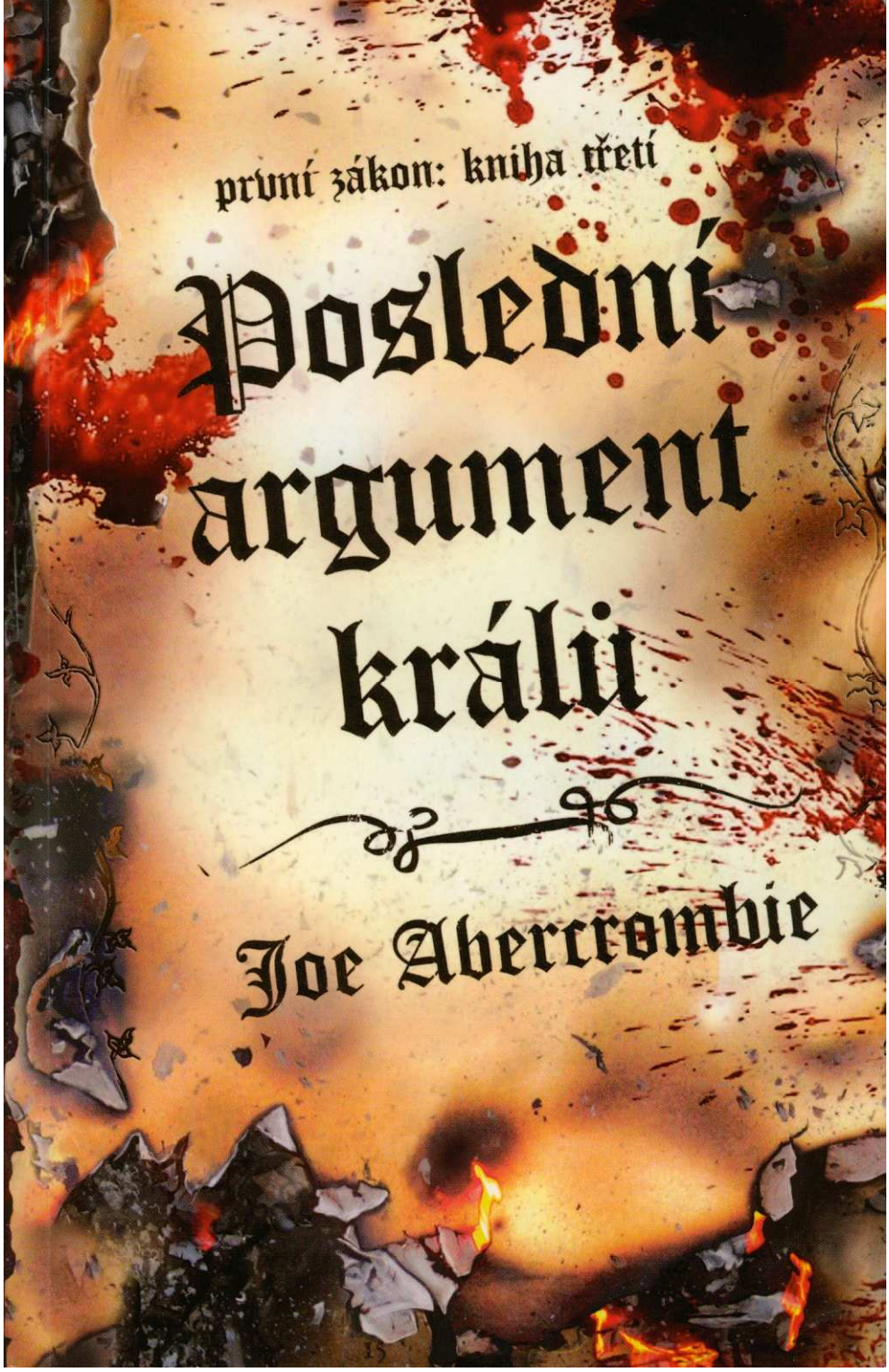
první zákon: kniha třetí
Poslední argument králů
Joe Abercrombie

To ale poskytlo poslednímu muži dost času, aby se vyhrabal z přikrývek a popadl sekyru. Teď tam stál, přikrčený, ruce mírně rozpažené, připravený k boji. Vypadal jako někdo, kdo s tím má bohaté zkušenosti. Havran. Logen slyšel, jak chraplavě oddechuje, a viděl, jak mu od úst v dešti stoupá pára.

„Měl jsi začít se mnou!“ zavrčel.

Logen nemohl popřít, že má pravdu. Soustředil se jen na to, že je musí všechny zabít, a nevěnoval pozornost pořadí. Ale teď už bylo pozdě se tím trápit. Pokrčil rameny. „Začít nebo skončit, to je úplně jedno.“

„Uvidíme.“ Havran potěžkal sekyru a udělal v tom vlhkém povětří pár kroků. „Nejlíp bude, když mi řekneš svoje jméno, dokud ještě popadneš dech. Rád bych pak věděl, koho jsem zabil.“

„Ty už mě znáš, Havrane.“ Logen zvedl druhou ruku a roztáhl prsty. Měsíční světlo se černě zalesklo na jeho krvavé ruce a na zakrváceném pahýlu po chybějícím prstu. „Bojovali jsme vedle sebe u Carleonu. Nikdy bych si nepomyslel, že na mě zapomeneš tak brzy. Ale věci obvykle nedopadnou tak, jak bychom čekali, že jo?“

Havran se přestal hýbat. Logen z něj neviděl víc než záblesk očí ve tmě, ale ve způsobu, jak stál, bylo znát strach a pochybnosti. „Ne,“ zašeptal a zavrtěl ve tmě hlavou. „To není možné! Devítiprsťák je mrtvý!“

„Vážně?“ Logen se zhluboka nadechl a pomalu vydechl do vlhké noci. „Pak budu nejspíš jeho duch.“

první zákon: kniha třetí

Poslední argument králů

Joe Abercrombie

POLARIS

JOE ABERCROMBIE
První zákon: kniha třetí

POSLEDNÍ ARGUMENT KRÁLŮ

(THE FIRST LAW: BOOK THREE
LAST ARGUMENT OF KINGS)

Copyright © 2008 by Joe Abercrombie
All Rights Reserved

Translation © 2009 by Olga Machačová
Cover art © by Laura Brett

ISBN 978 − 80 − 7332 −147 − 5

Čtyřem čtenářům.
Víte, koho myslím.

Část I.

„Když je život takový, jaký je, jak by člověk mohl nesnít o pomstě.“

− Paul Gauguin

Zhoubná živnost

Představený Glokta stál v předsíni a čekal. Protáhl si pokroucený krk nejdřív na jednu stranu a pak na druhou, až uslyšel to známé křupnutí a ucítil ty známé šňůry bolesti, které mu projely spletí svalů mezi lopatkami. *Proč to dělám, když mě to vždycky tak bolí? Proč musí člověk neustále zkoušet bolest? Vrážet jazykem do boláku v ústech, rýpat se v puchýři, trhat strup?*

„No?“ vyštěkl.

Mramorová busta u paty schodiště mu nabídla jen svoje tiché opovržení. *A toho jsem si už užil víc než dost.* Glokta se odšoural dál. Jeho zmrzačená noha se za ním vlekla po dlaždicích a ťukání jeho hole se odráželo od ozdobných lišt na vysokém stropě.

Když přišlo na šlechtice z otevřené rady, lord Ingelstad, majitel téhle velké předsíně, byl muž naopak malý. Hlava rodiny, jejíž majetek se léty poněkud ztenčil, což se nutně odrazilo i na blahobytu a vlivu rodiny, který se scvrkl téměř k nule. *A čím scvrklejší muž, tím rozpínavější jsou jeho nároky. Jak to, že si to nikdy neuvědomují? To, co je malé, se ve velkém prostoru jeví ještě menší.*

Někde ve stínu ze sebe hodiny vydávily pár lenivých úderů. To se nám to připozdilo. *Čím scvrklejší muž, tím déle je třeba čekat na projev jeho dobré vůle. Ale já umím být trpělivý, je-li třeba. Koneckonců nespěchám na žádné pompézní večírky, na můj návrat nečekají nadšené davy ani krásné a nedočkavé ženy. Už ne. Gurchové se o to postarali, v temnotě pod císařským vězením.* Přitiskl si jazyk k prázdným dásním a zasténal, jak pohnul nohou. Jehličky bolesti mu od ní vystřelily vzhůru po zádech, až se mu zachvěla víčka. *Umím být trpělivý. To je to jediné plus, které s sebou nese skutečnost, že je každý krok utrpením. Člověk se naučí našlapovat opatrně.*

Dveře vedle něj se prudce otevřely a Glokta trhl hlavou a dělal, co mohl, aby skryl bolestnou grimasu, jak mu kůstky v krční páteři zakřupaly. Ve dveřích stál lord Ingelstad. Podsaditý, rudolící, otcovský typ. Obdařil Gloktu vlídným úsměvem a pokynul mu, aby ho následoval do přijímacího pokoje. *Úplně jako kdyby šlo o přátelskou návštěvu a on se na ni těšil.*

„Musíte mi odpustit, že jsem vás nechal čekat, představený. Od té doby, co jsem přicestoval do Adovy, mám tolik návštěv, až mi z toho jde hlava kolem!“ *Návštěvy s nabídkami, bezpochyby. Cena za váš hlas. Cena za pomoc při volbě našeho příštího krále. Jenže moji nabídku bude hodně těžké odmítnout.* „Dáte si trochu vína, představený?“

„Ne, pane, děkuji vám.“ Glokta se s bolestmi přebelhal přes práh. „Nezdržím se dlouho. I já mám před sebou ještě hodně práce.“ *Volby se nezmanipulují samy, víte?*

„Jistě, jistě. Prosím, posaďte se.“ Ingelstad se uvolněně složil do jednoho z křesel a ukázal na další. Gloktovi chvíli trvalo, než se usadil. Opatrně se sehnul a pak přesouval boky, dokud nenašel polohu, ve které by mu trvalá bolest neochromovala záda. „A o čem byste si se mnou chtěl popovídat?“

„Přicházím jménem arcilektora Sulta. Doufám, že vás neurazím, když budu trochu neomalený, ale Jeho Eminence chce váš hlas.“

Aristokratovy těžké rysy se zavlnily předstíranou nechápavostí. *Vskutku velmi špatně zahranou.* „Nejsem si jist, jestli jsem správně rozuměl. Můj hlas v jaké záležitosti?“

Glokta si otřel trochu vlhkosti zpod slzícího oka. *Musíme se zdržovat tímhle nedůstojným tanečkem? Vy na to nemáte postavu a já na to nemám zdravé nohy.* „V záležitosti toho, kdo napříště dosedne na trůn, lorde Ingelstade.“

„Ach. Tohle.“ *Ano, tohle. Idiote.* „Představený Glokto, doufám, že vás příliš nezklamu − nebo Jeho Eminenci, člověka, k němuž chovám nejvyšší úctu,“ a sklonil hlavu na výraz přehnané poníženosti, „když vám povím, že by mi svědomí v žádném případě nedovolilo, abych se nechal ovlivnit kterýmkoli směrem. Jsem přesvědčen, že důvěra, která mi byla stejně jako všem členům otevřené rady, svěřena, je posvátná. Jsem povinen dát svůj hlas tomu, kdo je podle mě nejlepším kandidátem mezi všemi těmi vynikajícími muži.“ A předvedl ten nejsamolibější úsměv.

Skvělá řeč. Nějaký vesnický ťulpas by jí možná i uvěřil. Kolikrát už jsem tohle nebo něco podobného za posledních pár týdnů slyšel? A už tradičně jako další přijde na řadu vyjednávání. Diskuse o tom, za kolik přesně je možno si koupit posvátnou důvěru. Kolik stříbrňáků převáží dobré svědomí. Kolik zlaťáků může zpřetrhat pouta povinnosti. Ale já dnes nemám na vyjednávání tu správnou náladu.

Glokta nasadil velice udivený výraz. „Musím vám gratulovat k tak ušlechtilému postoji, lorde Ingelstade. Kdyby měli všichni váš charakter, žili bychom v lepším světě. Vskutku ušlechtilý postoj… obzvláště, když máte tak málo co ztratit. Ne méně než všechno, řekl bych.“ Škubl sebou, jak vzal do ruky svou hůl a bolestivě se zhoupl k okraji křesla. „Ale chápu to tak, že se svého přesvědčení nevzdáte, a tak se tedy odeberu k −“

„Na co narážíte, představený?“ Náhlé znepokojení bylo v aristokratově tučné tváři vepsáno zcela zjevně.

„Přece na vaši zkorumpovanost, lorde Ingelstade.“

Z rudých lící se vytratilo hodně z jejich ruměnce. „To musí být nějaký omyl.“

„Ach ne, ne, ujišťuji vás.“ Glokta vytáhl z vnitřní kapsy kabátu listiny s doznáním. „Často je o vás zmínka v doznáních čelních představitelů Cechu obchodníků s plátnem, vidíte? Velice často.“ A nastavil šustící listy papíru tak, aby na ně oba dobře viděli. „Tady jste uveden jako − a to, jak jistě vidíte, nejsou má slova − jako ‚komplic‘. Tady pak jako ‚hlavní příjemce‘ u nanejvýš pobuřujících pašeráckých operací. A tady, jak jistě vidíte − a musím se skoro červenat, když se o tom zmiňuji − se vaše jméno a slovo ‚zrada‘ objevuje ve velice značné blízkosti.“

Ingelstad se zhroutil ve svém křesle a zničeně postavil sklenici na stůl vedle sebe, až o něj hlasitě třeskla a notná dávka vína vystříkla na naleštěné dřevo. *Ach, tohle bychom měli neprodleně utřít. Mohla by tam zůstat nehezká skvrna a některé skvrny se už nedají odstranit.*

„Jeho Eminence,“ pokračoval Glokta, „protože vás pokládá za přítele, zařídila, aby se vaše jméno v počátečním vyšetřování neobjevilo, pro dobro všech zúčastněných. Vnímá to tak, že jste se pouze snažil zastavit úpadek vaší rodiny, a nedá se říci, že by pro to neměl pochopení. Pokud byste ho v otázce těchto voleb zklamal,

pak by ovšem jeho shovívavost rychle vyprchala. Pochopil jste mě?“ *Domnívám se, že jsem se vyjádřil zcela jasně.*

„Ano,“ zaskřehotal Ingelstad.

„A ta povinnost, která vás svazuje? Máte nyní pocit, že by ta pouta mohla být o něco volnější?“

Aristokrat polkl a ruměnec z jeho tváře vymizel docela. „Velice rád budu Jeho Eminenci nápomocen jakýmkoli možným způsobem, samozřejmě, ale… potíž je v tom…“ *A teď přijde co? Zoufalá nabídka? Úplatek z pocitu beznaděje? Nebo dokonce odvoláváni se na moje svědomí?* „Včera mě navštívil zástupce nejvyššího soudce Marovii. Muž jménem Harlen Morrow. Měl velmi podobné argumenty… a jeho výhrůžky se od vašich o mnoho nelišily.“ Glokta se zamračil. *Takže on? Marovia a ten jeho malý červ. Vždycky jsou o krok napřed a nebo jen o jeden za mnou. Ale nikdy ne moc daleko.* V Ingelstadově hlase zaznělo zoufalství. „Co mám dělat? Nemohu vás podpořit oba! Odjedu z Adovy, představený, a nikdy se sem nevrátím! Já… já se… zdržím se hlasování −“

„Takovou podělanou pitomost určitě neuděláte!“ sykl Glokta. „Budete hlasovat, jak vám řeknu, a Marovia ať jde k čertu!“ *Takže budeme muset přitvrdit? Je to odporné, ale budiž. Copak už nemám ruce ušpiněné až po lokty? Prohrabávání další stoky už na tom nic moc nezmění.* Nechal svůj hlas změknout, až se táhl jako med. „Včera jsem v parku pozoroval vaše dcery.“ Z aristokratovy tváře vymizely poslední zbytky barvy. „Tři mladé, nevinné duše v samém rozpuku ženství, oblečené podle poslední módy a jedna krásnější než druhá. Té nejmladší musí být… patnáct?“

„Třináct,“ zakrákal Ingelstad.

„Ach.“ A Glokta zvlnil rty a odhalil svůj bezzubý úsměv. „Rozkvetla opravdu brzy. Ještě nikdy v Adově nebyly, viďte?“

„Nebyly.“ Skoro to zašeptal.

„Myslel jsem si to. To jejich vzrušení a radost, když se procházely v zahradách Agriontu, bylo vskutku rozkošné. Jsem přesvědčen, že musely padnout do oka každému žádoucímu ctiteli ve městě.“ A na to nechal svůj úsměv pomalu vyblednout. „Zlomilo by mi srdce, lorde Ingelstade, kdyby tři tak jemná stvoření zmizela v jednom z těch nejdrsnějších anglandských trestaneckých zařízení. V místě, kde krása, vychování a jemná povaha přitahují zcela opačný a mnohem méně žádoucí druh

pozornosti.“ Glokta se velice opatrně otřásl znechucením a naklonil se blíž, aby mohl zašeptat. „Takový život bych nepřál ani psovi. A to všechno kvůli nerozvážnosti jejich otce, který měl prostředky k nápravě plně ve svých rukou.“

„Ale moje dcery, ty se na tom nijak nepodílely −“

„Volíme nového krále! Všichni se na tom podílíme!“ *Možná trochu drsné, ale drsná doba si žádá drsné jednání.* Glokta se namáhavě postavil a vynaloženým úsilím se mu hůl v ruce zaviklala. „Řeknu Jeho Eminenci, že s vaším hlasem může počítat.“

Ingelstad se zhroutil. V jediné vteřině, a to úplně. *Jako propíchnutý vinný měch.* Svěsil ramena a tvář se mu propadla hrůzou i beznadějí. „Ale nejvyšší soudce…“ zašeptal. „Copak nemáte žádné slitování?“

Glokta nemohl než pokrčit rameny. „Míval jsem. Jako malý kluk jsem byl tak měkkosrdcatý, až to bylo směšné. Věřte mi, že jsem se rozplakal i při pohledu na mouchu, která se chytila do pavoučí sítě.“ Zašklebil se, jak mu nohou projela krutá bolest, právě když se otáčel ke dveřím. „Neustálá bolest mě z toho vyléčila.“

* * *

Bylo to důvěrné malé dostaveníčko. *Ale ta společnost nějak postrádá vřelost.* Představený Goyle se zavile mračil na Gloktu přes obrovitý kulatý stůl v obrovité kruhové kanceláři a jeho prasečí očka mu z kostnaté tváře jenom plála. *Ale řekl bych, že tak nějak bez něžných citů.*

Pozornost Jeho Eminence, arcilektora a hlavy inkvizice Jeho Veličenstva, se však upírala jinam. Na okrouhlé stěně bylo připíchnutých tři sta dvacet archů papíru a zabíralo téměř polovinu obvodu celé místnosti. *Každý z nich za jedno z velkých srdcí naší vznešené otevřené rady.* Jemně šustily ve vánku, který sem pronikal velkými okny. *Poletující malé papírky za poletující malé hlasy.* Každý z nich byl označený jménem. *Lord tenhle a lord tamhleten, lord tamten od tamhletud. Velcí muži, malí muži. Muži, o jejichž názory, a to do puntíku, se dohromady nikdo nestaral, dokud princ Raynault nevypadl z postele rovnou do svého hrobu.*

Hodně z těch listů mělo v rohu kapku barevného vosku. Některé z nich měly dvě, nebo dokonce tři. *Loajalita. Komu připadne jejich hlas? Modrá byla pro lorda Brocka, červená pro lorda Ishera, černá pro Maroviu, bílá pro Sulta a tak dál. Všechno se samozřejmě mohlo změnit, to záleželo na tom, jakým směrem povane vítr.* Dole pod nimi byly načmárány řádky psané maličkým, hustým písmem. Příliš maličkým, aby je mohl Glokta z místa, kde seděl, přečíst, ale on věděl, co je tam napsáno. *Jeho manželka je bývalá děvka. Má v oblibě mladé hochy. Příliš pije. Ve vzteku zabil sloužícího. V hazardních hrách nadělal dluhy, které nemůže splatit. Tajemství. Pomluvy. Lži. Nástroje tohohle ušlechtilého řemesla. Tři stovky a dvacet jmen a právě tolik špinavých malých příběhů, z nichž každý je třeba vytáhnout na světlo, v každém je třeba se povrtat a pošťárat. Politika. Vskutku práce pro poctivé muže.*

Tak proč to dělám? Proč?

Arcilektor měl mnohem naléhavější starosti. „Brock stále vede," zavrčel otráveně při pohledu na ty mihotající se papírky, s rukama v bělostných rukavicích pevně sepjatýma za zády. „Nějakých padesát hlasů má víceméně jistých." *Tak jistých, jak si v těchhle nejistých časech můžeme jisti být.* „Isher za ním není o mnoho pozadu se svými čtyřiceti nebo snad i více hlasy. Skald si v poslední době taky na nějaké přišel, alespoň pokud víme. Nečekaně nelítostný muž. Stariklandské členy má více či méně pevně v rukou, což pro něj znamená nějakých třicet hlasů, a Barezin je na tom přibližně stejně. To jsou čtyři hlavní uchazeči, tak, jak se nyní věci mají."

Ale kdo ví? Možná bude král ještě další rok žít, a než dojde na volby, všichni se mezi sebou navzájem pozabíjíme. Glokta musel při té představě potlačit úsměv. Sněmovna lordů s hromadou vybraně oblečených těl, všichni ti velcí šlechtici z celého Spojeného království a k tomu všech dvanáct členů uzavřené rady. *Všichni probodnuti zezadu mužem, který stál hned vedle. Ošklivá pravda o naší vládě…*

„Mluvil jste s Heugenem?" vyštěkl Sult.

Goyle pohodil svou plešatou hlavou a vrhl na Gloktu pohled plný vražedného odporu. „Lord Heugen se stále potýká se sebeklamem, že by mohl být naším příštím králem, i když je zřejmé, že nedokáže získat víc než dvanáct křesel. Neměl ani čas poslechnout si naši nabídku, byl příliš zaneprázdněn tím, jak se

zuby nehty snažil vyškemrat další hlasy. Možná se mu za týden za dva otevřou oči. Pak bychom mu mohli pomoci, aby pochopil, oč nám jde, ale příliš bych na to nesázel. Mnohem pravděpodobnější je, že by se přidal k Isherovi. Vyrozuměl jsem, že ti dva k sobě měli vždycky dost blízko."

„No, výtečně," sykl Sult. „A co Ingelstad?"

Glokta se zavrtěl na židli. „Přednesl jsem mu vaše ultimátum bez zbytečných příkras a naprosto jasně, Vaše Eminence."

„Takže můžeme počítat s jeho hlasem?"

Jak jen to říct? „O tom nejsem tak docela přesvědčen. Nejvyššímu soudci Maroviovi se podařilo přednést svoje hrozby téměř totožné s těmi našimi, ústy svého člověka Harlena Morrowa."

„Morrowa? Není to jeden z těch Hoffových patolízalů?"

„Zdá se, že si polepšil." *Nebo možná pohoršil, to záleží na tom, z které strany se na to člověk dívá.*

„Budeme si ho tedy muset vzít do parády." Goyle nasadil ten co možná nejnechutnější výraz. „Nebyl by problém −"

„Ne!" vyštěkl Sult. „Vy byste pokaždé hned vraždil, když se objeví nějaký problém, Goyle. Teď musíme postupovat opatrně, ukázat se jako rozumní lidé, lidé přístupní vyjednávání." Popošel k oknu. Od velkého fialového kamene v jeho prstenu, odznaku úřadu, se odráželo jasné sluneční světlo. „Zatímco se tohle všechno děje, správě země se nikdo nevěnuje. Nevybírají se daně. Zločiny zůstávají nepotrestané. Ten parchant, kterému říkají Tanner, ten demagog, ten zrádce, veřejně řeční na venkovských tržištích a otevřeně vybízí ke vzpouře! Teď už prakticky denně rolníci opouštějí svá hospodářství a stávají se z nich lupiči, dopouštějí se nespočetných krádeží a páchají nedozírné škody. Chaos se šíří a my nemáme prostředky k jeho potlačení. V Adově zůstaly pouze dva regimenty královských vojáků, a to sotva stačí k tomu, aby se dal ve městě udržet jakýs takýs řád. Kdo ví, jestli třeba některého z našich šlechetných lordů neomrzí čekat a nepokusí se uchvátit trůn předčasně? Vůbec by mě to nepřekvapilo!"

„Vrátí se armáda ze Severu brzy?" zeptal se Goyle.

„Těžko. Ten hňup maršál Burr strávil tři měsíce dřepěním u Dunbreku a dopřál Bethodovi hromadu času, aby se mohl přesunout za Bílou pěnu. Kdo ví, kdy konečně dokončí svou práci, pokud ji vůbec někdy dokončí!" *Měsíce strávené tím, že likvidovali*

naši vlastní pevnost. Skoro mě mrzí, že jsme se tak nadřeli, když jsme ji budovali.

„Dvacet pět hlasů.“ Arcilektor se mračil na šustící listy papíru. „Dvacet pět, a Marovia jich má osmnáct? To jsme příliš nepokročili! Za každý hlas, který jsme získali, jsme jinde jeden ztratili!“

Goyle se naklonil v židli o něco blíž. „Možná, Vaše Eminence, že nadešel čas obrátit se opět na našeho přítele z univerzity −“

Arcilektor zuřivě zasyčel a Goyle rychle sklapl. Glokta se zadíval velkým oknem ven a tvářil se, že neslyšel vůbec nic nezvyklého. Výhledu dominovalo šest drolících se věžiček univerzity. *Ale jakou pomoc by tam kdo mohl hledat? Mezi vším tím rozkladem a prachem, od těch starých přihlouplých adeptů?*

Sult mu neposkytl příliš času na úvahy. „Promluvím s Heugenem sám.“ A píchl do jednoho z papírů prstem. „Goyle, napište lordu guvernéru Meedovi a pokuste se získat jeho podporu. Glokto, zařídíte schůzku s lordem Wetterlantem. Musí se už vyjádřit, ať tak či onak. A teď vypadněte, oba dva.“ Sult se otočil od svých archů plných tajemství a upřel na Gloktu svůj tvrdý, ledově modrý pohled. „Seberte se a sežeňte… mi… ty… hlasy!“

Být vůdcem

„Taková studená noc!“ vyprskl Psí čumák. „A přitom měla být letní!“

Tři muži vzhlédli. Nejblíž byl stařec se šedivými vlasy a tváří, která vypadala na to, že už zažila pár zim. Hned vedle něj byl o něco mladší muž, jenž měl místo levé ruky jen pahýl končící kus nad loktem. Třetí byl skoro ještě chlapec. Stál dole na konci přístaviště a mračil se na temné moře.

Psí čumák šel blíž a dělal, že hrozně ošklivě kulhá. Táhl jednu nohu za sebou a ucukával, jako by uhýbal před bolestí. Odšoural se pod lucernu, která se houpala na vysoké tyči a vedle ní visel výstražný zvonek. Zvedl láhev do výšky tak, aby na ni viděli.

Stařík se ušklíbl a opřel kopí o zeď. „Tady dole u vody je zima vždycky.“ Přišel blíž a třel si dlaně o sebe. „Takže je dobře, že máme tebe, když nám pomůžeš se zahřát, co?“

„Tak, tak. Všichni máme štěstí.“ Psí čumák vytáhl zátku a nechal ji volně viset, pak vytáhl jeden hrnek a trochu do něj nalil.

„Není nutné se ostýchat, hochu.“

„To asi není.“ Psí čumák ještě trochu přilil. Muž s jednou rukou musel položit kopí, aby mohl nastavit svůj hrnek. Ten kluk přišel poslední a podezíravě si Psího čumáka měřil.

Ten starý ho šťouchl loktem. „Víš určitě, že by tvé matce nevadilo, že piješ, hochu?“

„Komu sejde na tom, co si myslí?“ zavrčel a snažil se, aby to znělo hodně drsně.

Psí čumák mu podal hrnek. „Když jsi dost starý, abys udržel kopí, pak jsi dost starý i na pití, řekl bych.“

„Jsem dost starý!“ vyštěkl a vytrhl hrnek Psímu čumákovi z ruky, ale otřásl se, když z něho upil. Psí čumák si vzpomněl, jak se sám poprvé napil. Jak se mu tehdy udělalo zle a říkal si, proč se

kolem toho dělá tolik povyku, a musel se teď sám pro sebe usmát. Ten kluk si nejspíš myslel, že se směje jemu. „A kdo vůbec jsi?“

Starý se otočil. „Nevšímej si ho. Je ještě moc mladý, takže si myslí, že nezdvořilostí si získá respekt.“

„To je v pořádku,“ řekl Psí čumák. Nalil si taky a pak postavil láhev na kameny. Dával si na čas, aby mohl vymyslet, co říct, a neudělal při tom nějakou chybu. „Jmenuju se Cregg.“ Kdysi znával muže, který se tak jmenoval. Zabili ho v potyčce v horách. Psí čumák ho neměl moc rád a netušil, proč si na něj zrovna teď vzpomněl, ale řekl si, že pro tenhle účel je to stejně dobré jméno jako kterékoliv jiné. Plácl se do stehna. „Bodli mě u Dunbreku do nohy a nějak špatně se to zahojilo. Už nemůžu pochodovat. Dny, kdy jsem se mohl uplatnit v boji, už jsou nejspíš za mnou. Tak mě velitel poslal sem dolů, abych hlídal vodu s vámi.“ Zadíval se na moře, jak se vlní a jiskří v měsíčním světle, jako kdyby bylo živé. „I když nemůžu říct, že mě to nějak mrzí. Abych přiznal pravdu, už jsem toho válčení měl až po krk.“ Alespoň to poslední nebyla lež.

„Vím, jaké to je,“ řekl Jednoruký a mávl Psímu čumákovi před očima pahýlem. „Jaké to je tam nahoře?“

„Celkem to jde. Královští pořád ještě dřepí před vlastními hradbami a snaží se dostat dovnitř a my zas dřepíme na druhé straně řeky a čekáme tam na ně. Už to trvá celé týdny.“

„Slyšel jsem, že někteří hoši přešli na druhou stranu, ke Královským. Slyšel jsem, že tam byl i starý Trojstrom a že ho zabili v bitvě.“

„To byl skvělý chlap, tenhle Rudd Trojstrom,“ řekl starý. „Skvělý chlap.“

„Jo.“ Psí čumák kývl. „To byl.“

„Slyšel jsem, že to teď za něho vzal Psí čumák,“ řekl Jednoruký.

„Je to pravda?“

„Tak jsem to slyšel. To je pěkný prevít. Velký, obrovský chlap. Říkají mu Psí čumák, protože kdysi nějaké ženské ukousl cecky.“

Psí čumák zamrkal. „To vážně říkají? No, já jsem ho nikdy neviděl.“

„Slyšel jsem, že tam byl i Krvavá devítka,“ zašeptal chlapec a oči měl vykulené, jako kdyby mluvil o duchu.

Druzí dva se ušklíbli. „Krvavá devítka je mrtvý, hochu, a je dobře, že je ten zasraný ďábel pryč.“ Jednoruký se otřásl. „Zatraceně, ty máš ale pitomé nápady.“

„Tak jsem to slyšel, to je celé.“

Starý si ještě trochu lokl grogu a zamlaskal. „Ono ani moc nesejde na tom, kdo je kde. Království se nejspíš začnou nudit, jakmile dostanou svou pevnost zpátky. Začnou se nudit a vrátí se přes moře domů a všecko bude zas normální. Sem dolů k Uffrithu stejně nikdo z nich nepřijde.“

„Ne,“ řekl spokojeně Jednoruký. „Sem nepřijdou.“

„Tak proč tady kvůli nim hlídáme?“ zakňoural chlapec.

Starý protočil oči, jako kdyby už tohle slyšel předtím nejméně desetkrát a pokaždé odpověděl stejně. „Protože je to práce, kterou nám dali, hochu.“

„A když ti dají nějakou práci, uděláš nejlíp, když ji odvedeš.“ Psí čumák si vzpomněl, jak mu Logen říkával to samé a Trojstrom taky. Oba dva už jsou pryč, zpátky v hlíně, ale stejně to pořád platilo a vždycky platit bude. „I když je to nudná práce nebo nebezpečná nebo třeba divná. I když je to práce, kterou bys raději nedělal.“ Zatraceně, že by se ale potřeboval vymočit. Jako vždycky ve chvílích, jako byla tahle.

„To je fakt,“ řekl starý a usmíval se do svého hrnku. „Věci se zkrátka musí udělat.“

„To musí. I když je to škoda. Vypadáte jako parta správných chlapů.“ A Psí čumák natáhl ruku za záda, jako kdyby se chtěl poškrábat na zadku.

„Škoda?“ Chlapec vypadal zmateně. „Jak to myslíš, že −“

V téže chvíli se za ním vynořil Dow a čistě mu prořízl hrdlo.

Skoro ve stejné vteřině se Mračňákova špinavá ruka přitiskla na ústa Jednorukého a zkrvavená špička meče mu projela vepředu kabátem. Psí čumák přiskočil a třikrát rychle bodl starého mezi žebra. Ten zasípal, zapotácel se a vytřeštil oči. V ruce pořád svíral hrnek a z otevřených úst skapávaly rumové sliny. Pak se skácel na zem.

Chlapec se kousek odplazil. Jednou rukou si svíral krk a snažil se zadržet krev a druhou se natahoval k tyči, na které byl zavěšený poplašný zvonek. Je v něm kus kuráže, pomyslel si Psí čumák, když i s prořízntým hrdlem dokáže myslet na zvonek. Ale

nedoplazil se dál než pár kroků, když mu Dow zezadu drsně přišlápl krk a rozmáčkl ho.

Psí čumák se při křupnutí páteře zachvěl. Chlapec si nejspíš nezasloužil, aby takhle zemřel. Ale to už je válka. Je zabita spousta lidí, kteří si to nezaslouží. Byla to práce, co se musela udělat, a oni ji udělali a všichni tři přitom zůstali naživu. To je nejvíc, v co se dá u takového druhu práce doufat, ale i tak v něm pořád zůstával divný, hořký pocit. Nikdy nezabíjel snadno, ale teď, když byl vůdce, to bylo nějak ještě horší než předtím. Je zvláštní, že je mnohem snadnější zabíjet lidi, když vám někdo přikáže, abyste to udělali. Zabíjení, to je těžká věc. Těžší, než byste mysleli.

Pokud se ovšem nejmenujete Černý Dow, samozřejmě. Pro toho parchanta je zabít stejně snadné jako se vymočit. Právě proto byl tak zatraceně dobrý. Psí čumák ho pozoroval, jak se sehnul, stáhl Jednorukému z těla kabát a přehodil si ho přes ramena. Pak odkulil mrtvé tělo do moře, stejně chladnokrevně, jako kdyby tam shazoval hromadu odpadků.

„Máš dvě ruce," řekl Mračňák, který už měl na sobě starcův kabát.

Dow se na sebe podíval. „A co tím jako chceš říct? Nehodlám si uříznout ruku jen proto, aby byl ten převlek věrohodnější, pitomče!"

„On tím myslel, že by ses měl snažit ji schovat." Psí čumák se díval, jak Dow otřel hrnek špinavým prstem, nalil si a zazátkoval láhev. „Jak můžeš mít v takovouhle chvíli pomyšlení na chlast?" zeptal se a stáhl chlapci z bezvládného těla zakrvácený kabát.

Dow pokrčil rameny a pokračoval v pití. „Byla by škoda to tu nechat. A jak jsi sám řekl, je studená noc." Odporně se ušklíbl. „Zatraceně, že ty ale umíš žvanit, Psí čumáku. Jmenuju se Cregg." Udělal pár kulhavých kroků. „U Dunbreku jsem to dostal do zadku! Odkud jsi to vyhrabal?" Plácl Mračňáka hřbetem ruky přes záda. „Do prdele, to je krása, co? Pro to existuje nějaké slovo, že jo? Hej, co je to za slovo?"

„Hodnověrný," řekl Mračňák.

Dowovi se rozzářily očí. „Hodnověrný. To je přesně to, co seš, Psí čumáku. Seš takový hodnověrný parchant. Přísahám, žes jim mohl klidně říct, že seš sám Skarling Šťastlivec, a oni by ti to uvěřili! Nechápu, jak to dokážeš s vážným ksichtem!"

Psímu čumákovi moc do smíchu nebylo. Nechtěl se dívat na ta dvě mrtvá těla, která ještě ležela před nimi na kamenech. Pořád se mu honilo hlavou, jestli tomu chlapci nebude bez kabátu zima. Pěkně pitomá myšlenka, když leží v kaluži vlastní krve jen jediný krok od něj.

„To je fuk," zavrčel. „Odvalte ty dva a přelezem bránu. Nevíme, kdy sem přijde někdo další."

„To máš pravdu, veliteli, máš pravdu, ať už říkáš cokoli." Dow odvalil obě mrtvoly do vody, pak vyvlékl ze zvonku srdce a zahodil ho co nejdál do moře.

„Škoda," řekl Mračňák.

„A čeho?"

„Škoda toho zvonku."

Dow zamrkal. „Škoda zvonku? Zatraceně! Najednou ses nějak moc rozkecal, a víš ty co? Myslím, že ses mi předtím líbil víc. Škoda zvonku? Přišel jsi snad o rozum, chlape?"

Mračňák pokrčil rameny. „Jižanům by se možná hodil, až se sem dostanou."

„Tak si pro to srdce můžou, k sakru, zaplavat, no ne?" Na to Dow popadl kopí, co dříve patřilo Jednorukému, a s jednou rukou vraženou pod ukradeným kabátem prošel otevřenou branou. „Škoda zvonku…" bručel si pod nos. „Mord na to…"

Psí čumák se postavil na špičky a vyvlékl lucernu. Zvedl ji do výšky a postavil se čelem k moři. Zvedl jednu stranu kabátu a přikryl ji s ním. Pak lucernu odkryl a znovu to celé zopakoval, pak ještě jednou a nakonec lucernu i s jejím mihotavým světýlkem zase zavěsil na tyč. V tu chvíli to vypadalo jako příliš malinké světýlko, než aby se u něj mohly zahřát jejich naděje. Příliš maličké světýlko, než aby ho bylo vidět až tam daleko na vodě, ale bylo jediné, které měli.

Celou tu dobu čekal, že se jejich plán zvrtne, že se ve městě ozve křik, že se z otevřené brány vyhrne na šedesát karlů a všechny tři je pobijí, přesně jak by si zasloužili. Málem se pomočil, když si to představil. Ale nikdo se neobjevil. Neozvalo se nic než skřípání prázdného zvonku na tyči a pleskání studených vlnek o dřevo a kámen. Bylo to přesně tak, jak to naplánovali.

První člun se vyloupl ze tmy a na jeho přídi se šklebil Třesavec. Za ním byla v loďce nacpaná dvacítka karlů a pěkně opatrně veslovali, bledé tváře stažené napětím, zuby zaťaté usilovnou

snahou nebýt pokud možno vůbec slyšet. Přesto každé zaskřípání kovu a zapraskání dřeva napínalo Psímu čumákovi nervy k prasknutí.

Když se člun přiblížil ke břehu, Třesavec a jeho hoši shodili přes jeho bok několik pytlů se senem, to aby dřevo neskřípalo o kámen. Tyhle detaily si naplánovali předem. Vyhodili lana a Psí čumák a Mračňák je chytili, přitáhli loďku ke břehu a přivázali ji. Psí čumák se ohlédl po Dowovi, který tam pořád stál, tiše a nedbale se opíral o zeď v bráně a pomalu zavrtěl hlavou, aby jim naznačil, že ve městě je klid. Pak se k němu Třesavec tiše a hladce přeplížil a ve tmě si dřepl.

„Dobrá práce, veliteli," zašeptal s úsměvem přes celou tvář. „Dobrá a pěkná."

„Čas na to, abychom se navzájem poplácávali po zádech, přijde později. Teď přivažte ostatní čluny."

„Pravda." To už připlouvaly další loďky, další karlové, další pytle se senem. Třesavcovi hoši je vytáhli na břeh a muži se pomalu přesouvali na přístaviště. Všichni možní muži, kteří k nim za posledních pár týdnů přešli. Muži, kterým se nelíbily Bethodovy nové způsoby. Brzy jich byl u vody pěkný zástup. Bylo jich tolik, že se Psímu čumákovi ani nechtělo věřit, že je nikdo nevidí.

Rozdělili se do skupin přesně tak, jak to naplánovali. Každá ze skupin měla vlastního vůdce a vlastní úkol. Pár hochů znalo Uffrith a ti jim do písku namalovali plánek, jako to dělával Trojstrom. Psí čumák se ujistil, že ho všichni znají. Musel se usmát při vzpomínce na to, jak moc se kvůli tomu Černý Dow ušklíbal, ale teď se ukázalo, že to stálo za to. Sám teď dřepěl u brány a oni kolem něj procházeli, jedna temná a tichá skupinka za druhou, v přesných intervalech.

První byl Tul a s ním tucet karlů. „Tak jo, Hrome," řekl Psí čumák. „Ty máš hlavní bránu."

„Jo," přikývl Tul.

„Je to nejdůležitější úkol ze všech, tak se snaž to provést tiše."

„Provedem to tiše, spolehni se."

„Tak hodně štěstí, Tule."

„To nebude třeba." A obr se rozběhl do temných ulic se svou bandou v patách.

„Červeňáku, ty máš věž u studny a hradby kolem ní."

„To mám."

„Třesavče, ty a tví hoši budete mít na starosti náměstí.“

„Budem jako sovy, veliteli.“

A tak jeden za druhým procházeli branou a mířili do temných uliček; nedělali větší hluk než vítr od moře a vlnky v přístavišti. Psí čumák každé skupině zopakoval její úkol a poplácal je, jak kolem něj procházeli. Poslední šel Černý Dow s houfem drsně vyhlížejících mužů.

„Dowe, ty máš náčelníkovu síň. Nanoste tam dřevo, jak jsme se dohodli, ale nepodpaluj ji, rozumíš? Nezabíjej, když nebudeš muset. Ještě ne.“

„Ještě ne, tak jo.“

„A Dowe.“ Otočil se. „Neobtěžuj ani žádné ženské.“

„Co si myslíš, že jsem?“ vyštěkl a ve tmě mu zasvítily zuby. „Nějaké zvíře?“

A bylo to. Zůstali jen on, Mračňák a pár chlapů, co měli hlídat u vody. „Hm,“ řekl Mračňák a pokýval hlavou. Což od něj byl opravdu velký projev uznání.

Psí čumák ukázal na tyč. „Vezmi ten zvonek, jo?“ přikázal. „Ještě ho můžeme potřebovat.“

* * *

Mord na to, že to ale byl zvuk. Psí čumák musel napůl přivřít oči a celá ruka se mu roztřásla, když střenkou nože rozezvučel zvonek. Mezi všemi těmi domy se necítil zrovna nejlíp, vmáčknutý mezi zdi a ploty. Za svůj život ve městech mnoho času nestrávil a pobyt tam se mu nikdy nelíbil. Ať už šlo o vypalování a rabování po obléhání, nebo polehávání v Bethodově vězení a čekání na smrt.

Zmateně se rozhlédl po břidlicových střechách, po zdech z šedivého, starého kamene a černého dřeva a po špinavé šedivé omítce. Všechno se to v slabém dešti lesklo. Připadalo mu to jako hodně divný život spát v takovéhle krabici a celý život se motat na jednom jediném místě. Už jen ta představa ho znervózňovala, jako kdyby ho už dost nevyplašil zvuk zvonku. Odkašlal si a položil ho na dláždění vedle sebe. Pak se narovnal a čekal, s jednou rukou na jílci meče, doufaje, že to takhle bude vypadat, že to myslí vážně. Z hloubi ulice sem dolehl zvuk kroků a na náměstí přiběhlo děvčátko. Když uviděla tucet chlapů, zarostlých a ozbrojených, s

Tul Durem uprostřed, otevřela ústa dokořán. Nejspíš ještě nikdy neviděla chlapa ani zpola tak vysokého. Rychle se otočila, že uteče, a na vlhkých kamenech skoro uklouzla. Pak uviděla Dowa, jak sedí na hromadě dříví hned za ní a s mečem položeným na kolenou se líně opírá o zeď, a zůstala stát, jako kdyby ji přimrazil.

„Nic se neděje, děvče," zavrčel Dow. „Můžeš klidně zůstat tam, kde jsi."

To už přicházeli další a další, přibíhali na náměstí ze všech stran, a když viděli Psího čumáka a jeho muže, jak tam stojí a čekají, vypadali stejně překvapení jako to děvče. Většinou ženy a chlapci a pár starců. Všechny vytáhl z postele zvuk zvonku; byli ještě rozespalí, oči zarudlé, tváře nateklé, šaty zmuchlané a vyzbrojili se tím, co bylo v tu chvíli zrovna po ruce. Byl tam kluk s řeznickým sekáčkem. Shrbený stařec s mečem, který vypadal ještě starší než on sám. A také děvče s vidlemi a bujnou hřívou střapatých tmavých vlasů, jehož výraz připomněl Psímu čumákovi Šari. Tvrdý a zamyšlený, stejný, jakým se na něj dívala před tím, než spolu začali spát. Psí čumák se zamračil na dívčiny bosé a špinavé nohy a doufal, že ji nebude muset zabít. Předem lidi zastrašit byl ten nejlepší způsob, jak dosáhnout rychle a snadno svého. A tak se Psí čumák pokusil promluvit jako někdo, koho je třeba se bát, a ne jako někdo, kdo nemá daleko k tomu, aby se sám podělal. Tak, jak by možná mluvil Logen. Jenže to by nejspíš vyvolalo víc strachu, než bylo žádoucí. Tak možná jako Trojstrom. Tvrdě, ale spravedlivě, tak, aby to bylo dobré pro všechny.

„Je mezi vámi váš náčelník?" zahřímal.

„To jsem já," zaskřehotal stařík s mečem a tvář měl protaženou zděšením, že uprostřed náměstí svého vlastního města zastihl dvacítku dobře vyzbrojených cizinců. „Moje jméno je Brass. Kdo, k čertu, jste vy?"

„Jsem Psí čumák a tohle tady je Harding Mračňák a ten obr je Tul Duru Hrom." Několik párů očí se rozšířilo hrůzou. Někteří si mezi sebou začali něco mumlat. Zdálo se, že už ta jména někdy slyšeli. „Jsme tady s pěti sty karlů a právě jsme obsadili město." Na to se ozvalo několik výkřiků a zabědování. Pravda byla spíš taková, že útočníků bylo jen něco kolem dvou set, ale nebyl důvod to napadeným říkat. Mohlo by je napadnout, že by stálo za pokus o město bojovat, a on netoužil propíchnout nějakou ženu, a už vůbec ne se od nějaké nechat propíchnout. „V okolí je nás mnohem víc a

vaše stráže jsou spoutané, tedy ti, které jsme nemuseli zabít. Někteří z mých mužů, a možná byste měli vědět, že mluvím o Černém Dowovi −“

„To jsem já.“ Dow předvedl svůj hrůzostrašný úšklebek a lidé se od něj bázlivě odtáhli, jako kdyby jim Psí čumák oznámil, že přivedl samého ďábla.

„No, měli zkrátka v plánu natahat pochodně k vašim domovům a pobít pár lidí. Dělat věci, jak jsme byli zvyklí, když nám ještě velel Krvavá devítka, chápete?“ Nějaké dítě v davu začalo plakat a notně přitom popotahovalo. Chlapec se sekáčkem se rozhlížel kolem sebe a ruka se mu chvěla. Tmavovlasé děvče zamrkalo a sevřelo vidle o něco pevněji. Takže pochopili, to je dobře. „Ale já jsem si řekl, že bych vám měl dát šanci se vzdát, když je město plné ženských a děcek a tak vůbec. Mám nevyřízené účty s Bethodem, ne s vámi, lidi. Spojené království chce tohle místo využít jako přístav a přivézt sem svoje lidi a zásoby a podobně. Budou tady tak do hodiny, na svých lodích. Bude jich hodně. Stane se to, ať chcete, nebo ne. Jde jen o to, že k tomu může dojít krvavou cestou, jestli to tak chcete. A mrtví vědí, že s tím máme dost zkušeností. Nebo nám můžete odevzdat zbraně, jestli nějaké máte, a můžem se dohodnout pěkně v klidu a… jak se to řekne?“

„Civilizovaně,“ řekl Mračňák.

„Jo. Civilizovaně. Tak co říkáte?“

Stařec poklepával prsty na svůj meč a zdálo se, že by se o něj raději opřel, než ho tasil. Díval se nahoru na hradby, odkud ho sledovalo několik karlů, a pak svěsil ramena. „Vypadá to, že jste nás dostali. Psí čumák, že? Slyšel jsem, že jsi pěkně mazaný parchant. Stejně tady nezůstal nikdo, kdo by s vámi bojoval. Bethod si vzal všechny muže, kteří byli schopni udržet štít i kopí najednou.“ Rozhlédl se po usouženém zástupu za sebou. „Necháte ženy na pokoji?“

„Necháme je na pokoji.“

„Ty, které budou chtít být nechané,“ dodal Dow a pošilhával po dívce s vidlemi.

„Necháme je být,“ zavrčel Psí čumák a vrhl na něj tvrdý pohled. „Postarám se o to.“

„Tak dobře,“ zasípal stařec a přišoural se blíž. Klekl si, což mu očividně působilo bolest, a položil svůj rezavý meč Psímu čumákovi k nohám. „Jsi lepší muž než Bethod, alespoň podle toho,

co vím já. Asi bych vám měl být vděčný za tenhle projev milosrdenství, pokud tedy dodržíte svoje slovo.“

„Uhm.“ Psí čumák si nepřipadal zrovna milosrdný. Pochyboval, že ten starý, kterého zabil v přístavišti, by mu poděkoval, ani ten jednoruký muž probodnutý zezadu nebo ten hoch s prořízntým hrdlem, který měl před sebou celý dlouhý život a on ho o něj připravil.

Jeden po druhém lidé přicházeli blíž a pokládali před ním na hromadu zbraně, pokud se tomu tak dalo říkat. Byla to hromada starého rezavého harampádí. Chlapec přišel jako poslední a se zařinčením upustil svůj sekáček mezi ostatní krámy. Bázlivě se ohlédl po Černém Dowovi a pak se vrátil mezi ostatní a pověsil se na ruku té tmavovlasé dívce.

Stáli tam, vykulený houf, a Psí čumák skoro cítil jejich strach. Čekali, že je Dow a jeho karlové povraždí hned na místě. Čekali, že je naženou do domů, zamknou je tam a upálí. Tohle všechno Psí čumák už nejednou viděl. Takže se jim ani trochu nedivil, jak tam všichni stáli shluklí k sobě jako houf ovcí uprostřed zavátého pole. On sám by se nechoval jinak.

„Tak jo!“ vyštěkl. „To bychom měli! Vraťte se domů nebo kam chcete. Před polednem tady budou Královští a bude líp, když budou ulice prázdné.“

Mžourali na Psího čumáka, na Tula a na Černého Dowa a jeden na druhého. Polykali, chvěli se a mumlali své díky mrtvým. Pak se zvolna začali rozcházet do ulic a do svých domovů. Živí, k obrovské úlevě všech zúčastněných.

„Dobrá práce, veliteli,“ sykl Tul Psímu čumákovi do ucha. „Ani samotný Trojstrom by to nezvládl líp.“

Dow se k němu přitočil z druhé strany. „A co se týká ženských, no, kdybys chtěl vědět, co si myslím −“

„Nechci,“ řekl Psí čumák.

„Neviděli jste mého syna?“ Jedna žena neodešla domů; chodila od muže k muži, v očích jí stály slzy a tvář měla ustaranou a staženou strachem. Psí čumák sklopil hlavu a zadíval se jinam. „Můj syn, byl na stráži, dole u vody! Viděli jste ho?“ Zatahala Psího čumáka za kabát. Její hlas byl roztřesený a plačtivý. „Prosím, kde je můj syn?“

„Myslíš si, že vím, kde kdo je?“ vyštěkl jí do uplakané tváře. Otočil se a odkráčel pryč, jako kdyby měl před sebou fůru práce, a

celou tu dobu si říkal − jsi zbabělec, Psí čumáku, jsi zatracený, hnusný zbabělec. Pěkný hrdina, takhle parádně oblbnout houf ženských, děcek a starců.

Být vůdcem není snadné.

Ušlechtilá záležitost

Velký vodní příkop byl vysušený hned na začátku obléhání a zůstalo po něm široké koryto plné černého bahna. Na konci mostu, který přes něj vedl, se potýkali s vozíkem čtyři vojáci. Přitáhli v něm ke břehu náklad bezvládných těl a vyklopili je na dno. Mrtvoly posledních obránců, posekané a popálené, potřísněné krví a blátem. Divocí muži s chuchvalcovitými vlasy a bujnými vousy, odněkud ze zemí daleko na východě, za řekou Crinnou. Jejich ochablá těla vypadala žalostně seschle, po třech měsících uvěznění za hradbami Dunbreku žalostně vyhladovělé. Sotva připomínali lidské bytosti. Při pohledu na tak ubohá stvoření mohl West těžko cítit nějak velkou radost z vítězství.

„Je to skoro škoda, když tak statečně bojovali," zamumlal Jalenhorm. „Myslím skončit takhle."

West se díval, jak další bezvládné tělo klouže po břehu dolů do hromady propletených a zablácených údů. „Takhle končí většina obléhání. Zvlášť pro ty statečné. Budou pohřbeni tady v tom bahně a pak se příkop znovu zaplaví. Vody Bílé pěny se přes ně přelijí a odvaha nebo její nedostatek už nebudou znamenat vůbec nic."

Nad oběma důstojníky, kteří přešli most, se tyčila pevnost Dunbrek; černá silueta jejích hradeb a věží vypadala jako velká, strnulá díra do těžkého bledého nebe. Nad pevností kroužilo pár střapatých ptáků. Další krákali na poškozeném cimbuří.

Mužům generála Kroye trvalo celý měsíc, než překonali tutéž vzdálenost, co nyní West. Nejdříve byli znovu a znovu krvavě odráženi, než se jim konečně podařilo pod neustálým deštěm šípů, kamení a přívaly vařící vody proniknout mohutnou branou. Pak týden klaustrofobních jatek, než se dostali skrz dvanáct kroků dlouhý tunel za vnější branou a než dokázali proniknout s pomocí sekyr a ohně vnitřní branou. Nakonec se jim povedlo zmocnit se

vnějších hradeb. Každý krok při jejich postupu byl vystlán těly obránců. Právě proto bylo tohle místo tak navrženo a postaveno.

A jakmile se vojákům podařilo proniknout branami, skutečné potíže teprve začaly. Vnitřní hradby byly dvakrát vyšší a silnější než vnější a nahoře byly opatřené ochozy. Nikde se nebylo možné ukrýt před střelami ze šesti obrovitých věží. Při zdolávání těchto hradeb vyzkoušeli Kroyovi muži každou známou strategii, o které je v návodech pro obléhání zmínka. Pracovali s páčidly a sochory, ale zdivo bylo u základny pět kroků silné. Vynaložili nemalé úsilí, aby se pod ním podkopali, ale zem před pevností byla nasáklá vodou a pod ní byla rostlá skála. Bombardovali pevnost pomocí katapultů, ale silné bašty se jim podařilo sotva poškrábat. Přicházeli s obléhacími žebříky, znovu a znovu, v útočných vlnách i po skupinách, jako noční překvapení nebo bezostyšně, v plném denním světle, ale jak za tmy, tak za světla musely prořídlé řady královských vojáků upouštět od svých neúspěšných pokusů a stahovat se zpátky. Své mrtvé táhli smutně za sebou. Nakonec se pokusili vyjednávat s divokými obránci prostřednictvím seveřanského tlumočníka, kterýžto nešťasník skončil politý obsahem nočníků.

Nakonec rozhodla jen šťastná náhoda. Když důkladně prostudovali pohyb stráží, jeden smělý seržant zkusil pod pláštíkem noci štěstí s háky. Vyšplhal na hradby následován dvacítkou statečných mužů, překvapili obránce, několik z nich zabili a zmocnili se strážnice. Celá akce trvala pouhých deset minut a stála jednotky Spojeného království jen jeden jediný život. Westovi připadalo jako ohromná ironie, když po tom, co vyzkoušeli snad každou nepřímou metodu a byli nesčetněkrát krutě odraženi, Královská armáda nakonec vkráčela do pevnosti otevřenou hlavní branou.

Teď stál u oblouku brány v předklonu nějaký voják a hlasitě zvracel na špinavou dlažbu. West ho ve zlé předtuše minul a klapavé zvuky podpatků jeho bot se rozlehly ozvěnou v dlouhém tunelu. Zakrátko se vynořil na širokém nádvoří pevnosti. Byl to pravidelný šestiúhelník, který kopíroval tvar vnějších i vnitřních hradeb, a všechny části stavby byly dokonale symetrické. Ačkoli West pochyboval, že by stavitele potěšilo, v jakém stavu toto místo Seveřani zanechali.

Dlouhá dřevěná stavba na jedné straně nádvoří, možná stáje, byla během útoků zapálena a teď z ní zůstala jen hromada ohořelých trámů, v níž ještě doutnaly uhlíky. Odklízeči měli spoustu práce před hradbami, a tak byla země kolem spáleniště stále ještě vystlaná rozházenou výzbrojí a pokroucenými mrtvými těly. Královští mrtví byli odtaháni do řad v jednom rohu a zakryti přikrývkami. Seveřani zůstali ležet ve všech možných polohách, tváří dolů nebo na zádech, zkroucení nebo roztažení, tam kde padli. Kamenná dlažba nádvoří byla pod vrstvou mrtvol celá podrápaná, a to nejen vinou náhodného poškození během tříměsíčního obléhání. Do skály byl vyrytý velký kruh a uvnitř něj byly další kruhy a v tomto složitém obrazci byly zvláštní znaky a symboly. Westa ty čmáranice ani v nejmenším nezajímaly. Mnohem víc ho znervózňoval odpudivý zápach toho místa, který byl ještě pronikavější než pach spáleného dřeva.

„Co je tohle za smrad?“ zamumlal Jalenhorm a přidržel si na ústech ruku. Zaslechl ho jeden ze seržantů, co stál opodál. „Zdá se, že se naši seveřanští přátelé rozhodli si tohle místo vyzdobit.“ Ukázal někam nad jejich hlavy a West se podíval směrem, kam ukazoval jeho prst v železné rukavici.

Byly v tak vysokém stupni rozkladu, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že se dívá na zbytky lidských těl. Byly přibité hřeby, roztažené po vnitřní straně zdí každé z věží, vysoko nad přístavky kolem nádvoří. Z rozpáraných břich, na kterých měli vyříznuté krvavé kříže, jak tomu říkali Seveřani, jim visely hnijící vnitřnosti a lezly po nich mouchy. Rozedrané cáry jasně barevných uniforem Spojeného království byly ještě docela zřetelně rozeznatelné a povlávaly ve větříku mezi tou spoustou hnijícího masa.

Očividně už tam viseli hodně dlouho. Určitě ještě před tím, než obléhání začalo. Možná od chvíle, kdy se pevnosti poprvé zmocnili Seveřani. Těla původních obránců byla přibita na zdi a rozkládala se tam celé ty dlouhé měsíce. Třem podle všeho chyběly hlavy. Možná to jsou pozůstatky těch tří dárků, které byly kdysi doručeny maršálu Burrovi. West se přistihl, že mimoděk uvažuje, jestli byl některý z mužů ještě živý, když je přibíjeli. Do úst se mu nahrnuly sliny a zvuk bzučících much mu najednou připadal nesnesitelně hlasitý.

Jalenhorm zbledl jako duch. Neříkal nic. Ani nemusel. „Co se tady vlastně dělo?“ procedil West skrze sevřené zuby, spíš sám pro sebe než k někomu jinému.

„No, pane, myslíme si, že se pokoušeli přivolat pomoc.“ Seržant se zašklebil. Zřejmě měl hodně silný žaludek. „Pomoc od nějakých krutých bohů, tak se alespoň domníváme. Zdá se však, že tam dole je nikdo nevyslyšel, viďte?“

West se zamračil na kostrbaté znaky na zemi. „Dejte to odstranit! Vyjměte ty kameny a vyměňte je, jestli bude třeba.“ Jeho pohled zabloudil k rozkládajícím se mrtvolám nahoře a West ucítil, jak se mu bolestivě stáhl žaludek. „A nabídněte desetimarkovou prémii muži, který má dost silnou náturu na to, aby vylezl nahoru a odřízl ta těla.“

„Deset marek, pane? Hej, vy! Podejte mi tamhleten žebřík!“

West se otočil, se zadrženým dechem prošel otevřenou bránou pevnosti Dunbrek a zatraceně doufal, že už nikdy nebude mít příležitost znovu to místo vidět. I když věděl, že se tam vrátí. I kdyby jen ve snech.

* * *

Schůzka s Poulderem a Kroyem byla náročná záležitost i pro ty nejzdravější muže a lord maršál Burr do téhle kategorie rozhodně nespadal. Velitel armády Jeho Veličenstva v Anglandu byl stejně žalostně scvrklý jako obránci z Dunbreku. Jeho prostá uniforma na něm visela a bledá pokožka se zdála být na kostech příliš napnutá. Za těch dvanáct týdnů zestárl o několik let. Ruce se mu třásly, rty se chvěly, nedokázal delší dobu stát a na koni nebyl schopen sedět vůbec. Tu a tam se zašklebil a otřásl, jako kdyby ho něco neviditelného bolestivě bodlo. West nechápal, jak Burr dokáže takhle žít, ale on žil a zvládal to, čtrnáct hodin denně a mnohdy i víc. Plnil své povinnosti s obvyklou výkonností. Jenom se teď zdálo, že ho postupně, kousek po kousku, stravují.

Burr se zmučeně zamračil na velkou mapu pohraniční oblasti a ruce si položil na břicho. Bílá pěna se jako modrá linka klikatila středem mapy dolů a na ní byl černým šestiúhelníkem vyznačen Dunbrek a popsán květnatým rukopisem. Nalevo od něj bylo

Spojené království. Napravo Sever. „Takže," zasípal, pak se zakuckal a odkašlal si. „Pevnost je znovu v našich rukou."

Generál Kroy škrobeně přikývl. „To je."

„Konečně," podotkl Poulder polohlasně. Oba generálové se stále chovali, jako kdyby Bethod a jeho Severani byli jen podružným rozptýlením vedle skutečného nepřítele, jímž si byli tihle dva navzájem.

Kroy se naježil a štáb, který ho obklopoval, začal nespokojeně skřehotat jako hejno rozzlobených vran. „Dunbrek byl zbudován nejpřednějšími vojenskými staviteli Království a při jeho výstavbě se penězmi nikterak nešetřilo! Zmocnit se ho nebyl vůbec snadný úkol!"

„Jistěže, jistěže," zavrčel Burr a dělal, co mohl, aby se příliš nevzdálili od tématu. „Po čertech těžký úkol. Máme nějaké vysvětlení, jak to ti Severani dokázali?"

„Nikdo nepřežil, aby nám řekl, jaké triky použili, pane. Bez výjimky bojovali až do posledního muže. Nakonec se zabarikádovali ve stájích a zapálili si střechu nad hlavou."

Burr pohlédl na Westa a pomalu zavrtěl hlavou. „Jak může člověk takovému nepříteli porozumět? V jakém stavu je pevnost teď?"

„Příkop byl vysušen, vnější strážnice je částečně zničena a na vnitřních hradbách jsou značné škody. Obránci strhli několik staveb kvůli dřevu na podpal a kvůli kamení, které shazovali dolů. Zbytek nechali…" Kroy kroutil ústy, jako kdyby hledal slova. „Ve velice žalostném stavu. Opravy budou trvat několik týdnů."

„Hm." Burr si nešťastně přejížděl rukou po břiše. „Uzavřená rada by byla ráda, abychom co možná nejdřív překročili Bílou pěnu, vstoupili na území Severu a svedli s nepřítelem bitvu. Kvůli pozitivním zprávám pro znepokojené obyvatelstvo a tak dále."

„To, že jsme se zmocnili Uffrithu," vpadl do toho Poulder se samolibým úsměvem, „naše postavení výrazně posílilo. Získali jsme jeden z nejlepších přístavů Severu, ideálně položený z hlediska zásobování našich jednotek, až se přemístíme na nepřátelské území. Předtím se sem muselo všechno přivážet přes celý Angland na vozech, po špatných cestách a za mizerného počasí. Teď můžeme dopravovat zásoby a posily na lodích, a to skoro až na samou frontu! A celá věc se obešla bez jediné oběti!"

West neměl v úmyslu dovolit, aby si za tohle přisvojil zásluhy.

„Přesně tak,“ zavrčel bezbarvým monotónním hlasem. „Naši severanští spojenci se znovu prokázali jako velmi cenní.“

Poulderův červený štáb se začal mračit a reptat. „Sehráli v tom velkou úlohu,“ byl generál nucen připustit.

„Jejich vůdce, Psí čumák, za námi přišel s originálním plánem a sám ho jen se svými muži uskutečnil, načež nám předali město s otevřenými branami a obyvateli, kteří se bez odporu vzdali. Přesně takhle to proběhlo, jak jsem vyrozuměl.“

Poulder se zlostně mračil přes stůl na Kroye, protože teď to byl on, kdo si dovolil nepatrný úsměv. „Mí muži teď ovládají město a už začali s ukládáním zásob! Obešli jsme nepřítele a přinutili ho ustoupit zpátky ke Carleonu! To, plukovníku Weste, je tady podstatné, a nikoli kdo co přesně udělal!“

„Ovšem,“ umlčel ho Burr mávnutím ruky. „Oba jste vlasti poskytli cenné služby. Ale teď se musíme soustředit na budoucí úspěchy. Generále Kroyi, zajistíte pracovní skupiny, které zůstanou zde a dokončí práce na opravách Dunbreku, a regiment odvedenců, aby se postaral o obranu. S velitelem, který své práci rozumí, prosím. Bylo by přinejmenším trapné, kdybychom měli o pevnost přijít znovu.“

„K žádné chybě nedojde,“ prskl Kroy na Pouldera. „Na to se můžete spolehnout.“

„Zbytek armády může přejít přes Bílou pěnu a seskupit se do formací na druhém břehu. Potom se začneme přesouvat na východ a sever, ke Carleonu, a využijeme přitom k zásobování přístav v Uffrithu. Nepřítele jsme z Anglandu vytlačili. Teď musíme jít dál a srazit Bethoda na kolena.“ A maršál demonstrativně uhodil zaťatou pěstí do dlaně druhé ruky.

„Moje divize bude na druhé straně řeky do zítřejšího večera,“ vyprskl Poulder na Kroye. „A to předpisově seřazená!“

Burr se zašklebil. „Musíme se přesouvat opatrně, ať už uzavřená rada říká cokoli. Naposledy překročila armáda Spojeného království Bílou pěnu při invazi krále Kasamira na Sever. Musím vám důrazně připomenout, že byl nucen se poněkud chvatně stáhnout. Bethod už nás jednou převezl, a když je na vlastním území, bude ještě silnější. Musíme spolupracovat. Tohle není žádná soutěž, pánové.“

Oba generálové se okamžitě začali předhánět, kdo vyjádří horlivěji svůj souhlas. West si dlouze povzdechl a poškrábal se na kořeni nosu.

Nový člověk

„Tak jsme se vrátili.“ Bayaz se zamračil na město, na zářivě bílý srpek táhnoucí se podél jiskřivého zálivu. Pomalu, ale nezadržitelně se blížilo, natahovalo se a přivíjelo Jezala do svého vítajícího objetí. Jeho obrysy byly stále zřetelnější. Mezi domy se zelenaly zahrady, nad masou budov se vypínaly bílé věže. Viděl vysoké zdi Agriontu a odraz slunečních paprsků na jeho lesklých kopulích. Nad tím vším se tyčil tvůrcův dům, ale i ta odpudivá věc vypadala najednou nějak hřejivě známě.

Byl doma. Přežil. Připadalo mu, jako by uběhla celá stovka let od toho dne, kdy stál na zádi lodi, která se hodně podobala téhle, cítil se mizerně a opuštěně a díval se, jak před ním Adova smutně couvá do dálky. I přes šplouchání rozrážených vln, praskání plachet a křik mořských ptáků začínal rozeznávat vzdálený hluk města. Připadalo mu to jako ta nejúžasnější hudba, jakou kdy slyšel. Zavřel oči a zhluboka se nadechl. Pach zálivu, pach soli a tlení, mu připadal sladký jako med.

„Skoro to vypadá, že se vám ten výlet docela líbil, viďte, kapitáne?“ zeptal se Bayaz se silným nádechem ironie.

Jezal se mohl jen pousmát. „Líbí se mi jeho konec.“

„Ke sklíčenosti není důvod,“ vnucoval se bratr Chodec. „Někdy se skutečný užitek obtížné cesty projeví teprve až dlouho po návratu. Zkoušky trvají krátce, ale moudrost, kterou při tom člověk získá, přetrvá po celý život!“

„Hm.“ První z mágů ohrnul rty. „Cesty přinášejí moudrost jen moudrým. Pitomec je po ní ještě pitomější, než byl předtím. Mistře Devítiprsťáku! Jste rozhodnutý vrátit se na Sever?“

Logen se na chvíli přestal mračit na vodu. „Nemám žádný důvod tady zůstat.“ Sklouzl pohledem k Ferro a ta se na něj zamračila.

„Proč se na mě díváš?“

Logen zavrtěl hlavou. „A víš ty co? Nemám tušení.“ Jestli mezi nimi někdy existovalo něco, co by alespoň vzdáleně připomínalo romantický vztah, teď jako by se to nenapravitelně proměnilo v nepřekonatelný odpor.

„No,“ řekl Bayaz a tázavě povytáhl obočí, „když už ses rozhodl.“ Natáhl k Seveřanovi ruku a Jezal si všiml, jak se mu třese. „Nakopni za mě Bethoda, až mu položíš nohu na krk.“

„To udělám, pokud on nebude stát na krku mně.“

„Kopat zespod nahoru není tak snadné. Děkuji ti za tvou pomoc i za to, jak ses zachoval. Možná mě jednoho dne zase navštívíš, v knihovně. Budeme se dívat na jezero a smát se našim velkým dobrodružstvím na západním konci světa.“

„To bych rád.“ Ale Logen vůbec nevypadal, jako by mu bylo zvlášť do smíchu nebo že by mu zůstaly nějaké naděje. Vypadal jako muž, který už nemá na vybranou.

Jezal se mlčky díval, jak lodníci hodili lana na břeh a zajistili jimi loď, a jak dlouhá lodní lávka zavrzala, jak se vysouvala na molo a zaskřípala o kamení. Bayaz zavolal na svého učedníka. „Mistře Quaii! Je čas se vylodit!“ A mladý, bledý učedník vykročil za svým učitelem po lávce dolů, aniž by se jedinkrát ohlédl, a bratr Chodec hned za ním.

„Tak hodně štěstí,“ řekl Jezal a natáhl k Logenovi ruku.

„Tobě taky.“ Seveřan se zašklebil, ignoroval nabídnutou ruku a sevřel ho v pevném a trochu páchnoucím objetí. Tak setrvali jeden dojemný a zároveň i trochu trapný moment, pak ho Seveřan poplácal po zádech a pustil ho.

„Třeba tě někdy navštívím, tam na Severu.“ Jezalův hlas byl přece jen trošičku nakřápnutý, i navzdory všemožné snaze tomu zabránit. „Jestli mě pošlou…“

„Třeba, ale… řekl bych, že budu nejspíš doufat, že ne. Jak jsem řekl, kdybych byl na tvém místě, našel bych si dobrou ženu a nechal zabíjení těm, co nemají dost zdravého rozumu.“

„Jako tobě?“

„Jo. Jako mně.“ Ohlédl se po Ferro. „Tak to bychom měli, co, Ferro?“

„Ehm,“ pokrčila šlachovitými rameny a sešla po lávce dolů.

Logenovi při tom zacukalo v tváři. „Dobře,“ zabručel jí do zad. „Rád jsem tě poznal.“ Kývl pahýlem chybějícího prstu na Jezala.

„Jestli chceš o Logenu Devítiprsťákovi něco říct, pak to, že se ženskýma to po čertech umí.“

„Hmm.“

„Jo.“

„Tak jo.“ Pro Jezala bylo loučení vlastně hrozně těžké. Během posledních šesti měsíců si byli téměř nerozlučnými společníky. Ze začátku pro toho muže neměl nic než opovržení, ale teď, když na to přišlo, to bylo, jako kdyby se měl loučit se starším bratrem, ke kterému cítí hluboký respekt. Vlastně to bylo ještě mnohem těžší, protože Jezal o svých vlastních bratrech ve skutečnosti nikdy příliš vysoké mínění neměl. Tak teď stál, celý rozpačitý, na molu a Logen se na něj usmíval, jako kdyby přesně uhodl, na co myslí.

„Neboj se. Zkusím se bez tebe obejít.“

Jezal se zvládl pousmát. „Jenom si pamatuj, co jsem ti říkal, jestli se dostaneš do dalšího maléru.“

„Bohužel to vypadá, že je to hodně pravděpodobné.“

A pak už Jezal nemohl udělat nic než se otočit, rázně oddusat dolů na břeh a přitom předstírat, že mu cestou něco spadlo do oka. Zdálo se to strašně daleko, než došel na rušné molo a zůstal stát vedle Bayaze, Quaie, Chodce a Ferro.

„Řekl bych, že mistr Devítiprsťák se o sebe postará,“ poznamenal první z mágů.

„Ach, to jistě,“ zakvokal Chodec, „málokdo to svede lépe!“

Než zamířili k městu, Jezal se naposledy ohlédl přes rameno. Logen zvedl ruku, kterou svíral lodní zábradlí, a zamával mu a pak už se mezi ně dostal roh skladištní budovy a on byl pryč. Ferro se na chvíli zastavila a upřela zamračený pohled zpátky k moři. Pěsti měla zaťaté a svaly na tváři se jí mírně chvěly. Pak se otočila a všimla si, že se na ni Jezal dívá. „Na co koukáš?“ A na to se kolem něj protáhla, dohonila ostatní a zamířila do rušných adovských ulic.

Město bylo přesně takové, jak si ho Jezal pamatoval, a přece v něm bylo všechno jiné. Budovy jako by se zmenšily a jaksi nešikovně se choulily jedna k druhé. Dokonce i široká Hlavní třída, velká ústřední tepna města, jako by se ve srovnání s obrovskými otevřenými prostorami Staré říše a bázeň vzbuzujícími výhledy na rozpadlý Aulcus hrozně smrskla. Tam, na velké pláni, bylo i nebe o něco výš. Tady bylo všechno tak nějak zmenšené, a aby to bylo ještě horší, všechno bylo nějak nepříjemně cítit, čehož si nikdy

předtím nevšiml. Kráčel s nakrčeným nosem a znechuceně uhýbal před nekonečným zástupem lidí, který se valil kolem něj.

Byli to právě ti lidé, co bylo ze všeho nejdivnější. Už to byly celé měsíce, kdy Jezal naposledy viděl víc než deset lidí pohromadě. Teď jich tu byly najednou tisíce a tlačili se na něho ze všech stran, jak se dychtivě hnali za nějakými nepochopitelnými cíli. Hladcí a vydrhnutí a nastrojení do křiklavých barev mu teď připadali jako varietní umělci. Zatímco byl pryč a čelil smrti na pustém Západě, móda se hodně změnila. Klobouky se nosily v jiném úhlu sklonu, rukávy měly mnohem širší střih, košilové límce se smrskly na velikost, která by ještě před rokem byla považována za pošetilou. Jezal se ušklíbl. Přišlo mu nepochopitelné, že ho kdy mohly takové nesmysly zajímat, a s krajním opovržením sledoval hlouček navoněných hejsků, který je míjel.

Jak jejich skupinka procházela městem, postupně se rozdělila. Nejdříve se teatrálně rozloučil Chodec, s tolika stisky rukou a tolika řečmi o cti a poctě a sliby opětovného setkání, až ho Jezal začal podezírat, a vlastně i trochu doufal, že v nich není ani stopy po upřímnosti. Kousek od velkého tržiště na náměstí u Čtyř koutů Bayaz propustil Quaie kvůli nějaké pochůzce, a ten se vytratil se sobě vlastním zachmuřeným mlčením. Společníky tak Jezalovi dělali už jen první z mágů a Ferro, která se vztekle hrbila vedle nich.

Jezalovi by po pravdě vůbec nevadilo, kdyby se skupinka rozdělovala dál. Devítiprsťák se sice projevil jako užitečný společník, ale zbytek téhle dysfunkční rodiny by se sotva ocitl na seznamu hostů, které by Jezal pozval k večeři. Už dávno se vzdal jakékoli naděje, že by Feřin krunýř, kterým jí bylo to její neustálé mračení, někdy praskl a odhalil dobrosrdečnou duši pod ním. Ale její bezútěšný vztek byl alespoň předvídatelný. Bayaz byl ještě víc skličujícím společníkem, pokud vůbec nějakým společníkem byl: chvíli to byl dědek sršící dobromyslným humorem, a vzápětí − kdoví vlastně kdo? Kdykoli stařec otevřel ústa, Jezal ucukl v očekávání nějakého strašlivého překvapení.

Ale zrovna teď jenom docela příjemně klábosil. „Mohu se zeptat, jaké teď máte plány, kapitáne Luthare?“

„No, předpokládám, že mě pošlou do Anglandu bojovat proti Seveřanům.“

„To asi pošlou. Ačkoliv, nikdy nevíme, jakou podobu na sebe osud vezme.“

Jezal ho ani moc nevnímal. „A vy? Vrátíte se zpátky k…“ Uvědomil si, že nemá ani ponětí, odkud se tady vlastně mág předtím vzal.

„Ještě ne. Nějakou dobu zůstanu v Adově. Čekají nás velké věci, můj chlapče. Velké věci. Možná zůstanu, abych viděl, jak se to všechno vyvine.“

„Pohni se, ty děvko!“ ozval se výkřik z jedné strany ulice.

Tři příslušníci městské stráže stáli kolem dívky s umazanou tváří v potrhaných šatech. Jeden se nad ni nakláněl, křičel jí do tváře a v ruce svíral nějakou hůl. Dívka se choulila a uhýbala před ním. Kolem se vytvořil rozpačitý zástup přihlížejících, většinou dělníků a nádeníků, kteří nevypadali o mnoho čistěji než ta žebračka.

„Proč ji nenecháte na pokoji?“ zavrčel někdo.

Jeden ze strážných k muži varovně vykročil se zvednutou holí. Jeho druh mezitím popadl žebračku za rameno a kopnutím převrhl hrneček na kraji cesty, takže se těch pár mincí s cinkotem vysypalo do škarpy.

„To mi připadá poněkud přehnané,“ zabručel si Jezal pod nos.

„Tak, tak.“ Bayaz úkosem přihlížel. „Tyhle věci se dějí dnes a denně. Chcete mi snad říct, že jste ještě nikdy neviděl, jak odněkud vyhánějí žebračku?“

Jezal to samozřejmě viděl a docela často, ale nikdy se nad tím ani v nejmenším nepozastavil. Žebrákům koneckonců nemělo být dovoleno zaplňovat ulice. A přesto, z nějakého důvodu v něm ta příhoda zanechala nepříjemný pocit. Nešťastnice kopala a křičela a strážný ji kus vlekl zády po zemi, s tak očividně zbytečnou surovostí, že ho zjevně muselo bavit. Nebyl to ani ten samotný akt, co Jezalovi vadilo, jako spíš to, že to dělali před jeho očima bez ohledu na jeho pocity. Připadal si, jako kdyby se toho sám účastnil.

„Ostudné,“ procedil přes sevřené zuby.

Bayaz pokrčil rameny. „Jestli ti to tak vadí, proč s tím něco neuděláš?“

Strážný si právě ten okamžik vybral k tomu, aby dívku popadl za rozcuchané vlasy a drsně ji udeřil holí. Zavřískala a upadla, rukama si chránila hlavu. Jezal cítil, jak mu cukají svaly na tváři. V jediném okamžiku se protlačil zástupem přihlížejících a pořádně

muže nakopl do zadku, takže se jak široký, tak dlouhý rozplácl ve škarpě. Druhý strážný se vrhl kupředu s připravenou holí, ale vzápětí vrávoravě couvl. Jezal si uvědomil, že tasil zbraně. Naleštěné ostří se ve stínu budov zatřpytilo. Přihlížející vyjekli a ustoupili o kousek zpátky. Jezal zamrkal. Vůbec neměl v úmyslu nechat to zajít takhle daleko. Zatracený Bayaz a ty jeho idiotské rady. Ale teď už se nedalo couvnout, musel to dotáhnout až do konce. Nasadil co možná nejneohroženější a nejarogantnější výraz.

„Ještě jeden krok a propíchnu tě jako prase.“ Díval se z jednoho strážného na druhého. „No? Chce si to některý z vás vyzkoušet?“ Upřímně doufal, že ani jeden nechce, ale nemusel si dělat starosti. Jak se dalo čekat, když měli čelit odhodlanému odpůrci, projevili se jako zbabělci a pomalu začali couvat z dosahu jeho čepelí.

„Takhle s městskou stráží nikdo jednat nebude. My si tě najdem, na to se můžeš spolehnout −“

„Najít mě nebude vůbec žádný problém. Jsem kapitán Luthar a patřím ke Královskému vojsku. Bydlím v Agriontu. To určitě najdete. Je to ta pevnost, která se tyčí nad městem!“ A ukázal delší čepelí vzhůru do ulice, to gesto přinutilo jednoho ze strážníků vyděšeně couvnout. „Přijmu vás kdykoli a pak můžete vysvětlit mému mecenáši, lordu maršálu Varuzovi, svoje hanebné chování k této ženě, občance města, jejímž jediným proviněním je to, že je chudá!“

Směšně přemrštěná řeč, samozřejmě. Jezal se u té poslední části samými rozpaky skoro začervenal. Vždycky chudými lidmi opovrhoval a hodně silně pochyboval, že by se jeho názory tak radikálně změnily, ale když už se do toho jednou pustil, neměl jinou možnost než to nějak květnatě ukončit.

Ale i tak jeho slova na příslušníky městské stráže udělala dojem. Všichni tři se stáhli, z nějakého důvodu se šklebíce, jako kdyby celá ta věc dopadla přesně podle jejich plánu, a ponechali Jezala uprostřed aplaudujícího davu.

„Výborně, hochu!“

„Dobře že se našel někdo, kdo má kuráž.“

„Jakže říkal, že se jmenuje?“

„Kapitán Luthar!“ zaburácel z ničeho nic Bayaz a Jezal, který si právě zasouval zbraně do pochev, sebou polekaně trhl. „Kapitán Jezal dan Luthar, vítěz loňské Soutěže, který se právě vrátil z dobrodružné výpravy na západ! Jmenuje se Luthar!“

„Říkal Luthar?“

„Ten, co vyhrál v Soutěži?“

„To je on! Viděl jsem ho, jak porazil Gorsta!“

Celý zástup na něj nyní zíral, oči vykulené a plné respektu. Jeden z mužů se natáhl, jako kdyby se chtěl dotknout lemu jeho kabátu, a Jezal ucukl a skoro zakopl o žebrající děvče, které bylo příčinou celého tohohle fiaska.

„Děkuju vám,“ vydechla s nehezkým akcentem nuzáků, který byl ještě ohavnější tím, že vycházel ze zkrvavených úst. „Ach, mnohokrát vám děkuju, pane.“

„To nic nebylo.“ Jezal ustoupil stranou a bylo mu hodně nepříjemně. Dívka byla nesmírně špinavá a byla u něj hrozně blízko a on nestál o to přijít do kontaktu s nějakou nemocí. A pozornost celého toho velkého davu mu vůbec nebyla příjemná. Nepřestával couvat, zatímco oni ho sledovali s úsměvy a obdivným mumláním.

Když opouštěli náměstí Čtyři kouty, Ferro se na něj zamračila. „Děje se něco?“ vyštěkl na ni.

Pokrčila rameny. „Už nejsi takový zbabělec, jaký jsi byl dřív.“

„Díky za úchvatný kompliment.“ Otočil se k Bayazovi. „Co to, k čertu, bylo?“

„Šlechetný čin, hochu, a já jsem na tebe byl pyšný. Zdá se, že lekce, které jsem ti dal, nebyly tak úplně marné.“

„Myslel jsem tím,“ zavrčel Jezal, který měl pocit, že mu Bayazovy neustálé lekce přinesly míň než nic, „co vás to k čertu napadlo vykřikovat moje jméno před všemi těmi lidmi? Teď se ta příhoda roznese po celém městě!“

„To mě vůbec nenapadlo.“ Mág se slabě pousmál. „Prostě jsem si myslel, že si za svůj šlechetný čin zasloužíš uznání. Pomáhat těm méně šťastným, zastat se ženy v nesnázích, chránit slabší a tak dál. Vskutku obdivuhodné.“

„Jenže −“ zamumlal Jezal a nebyl si tak docela jistý, jestli tady někomu není za blázna.

„Tady se naše cesty rozdělí, můj mladý příteli.“

„Ach. Opravdu?“

„Kam jdeš?“ vyštěkla Ferro podezíravě.

„Musím zařídit pár věcí,“ řekl mág. „A ty půjdeš se mnou.“

„A proč bych to dělala?“ Zdálo se, že od chvíle, co vystoupili z lodi, je v ještě horší náladě než obvykle, což nebylo nijak vzácné.

Bayaz obrátil oči v sloup. „Protože ti schází společenský takt, který je třeba, abys mohla na místě, jako je tohle, vydržet sama déle než pět minut. Proč jinak? Předpokládám, že ty se vrátíš do Agriontu?“ zeptal se Jezala.

„Ano. Ano, ovšem.“

„Tak dobře. Chtěl bych ti poděkovat, kapitáne Luthare, za úlohu, kterou jsi sehrál v tom našem malém dobrodružství.“

‚Jak se opovažuješ, ty čarodějnický hňupe? Celá ta věc byla naprosté, bolestivé a znetvořující marnění mého času, a navíc úplně k ničemu.‘ Ale to, co Jezal vyslovil nahlas, bylo: „Jistě, to jistě.“ Přijal starcovu nabízenou ruku, připraven na to, že mu s ní jen velice zlehka potřese. „Bylo mi ctí.“

Bayazův stisk byl překvapivě pevný. „To rád slyším.“ Jezal najednou zjistil, že je přitažen velice těsně ke starcově tváři a že se mu dívá do jiskřivých zelených očí ze znervózňující blízkosti. „Možná bude třeba, abychom nadále spolupracovali.“

Jezal zamrkal. Spolupracovat, to bylo opravdu velice ošklivé slovo. „No, pak… ehm… se možná… ještě uvidíme?“ Což by podle něj nebylo tak docela nutné.

Ale Bayaz se jen pousmál a pustil Jezalovy brnící prsty. „Ach, jsem přesvědčen, že se ještě setkáme.“

* * *

Větvemi voňavého cedru pronikalo příjemné sluneční světlo a vrhalo na zem pod nimi kropenaté stíny, přesně tak, jak si to pamatoval. Nádvořím profukoval příjemný větřík a ve větvích stromů švitořili ptáci stejně jako vždycky. Staré kasárenské budovy se ani trochu nezměnily. Choulily se k sobě, porostlé šelestícím břečťanem po všech stranách úzkého nádvoří. Tady však podobnost s Jezalovými šťastnými vzpomínkami končila. Po nohách laviček se plazil uprášený mech a deska stolu byla pokrytá tlustou vrstvou ptačího trusu. Trávník nejspíš nebyl přistřižený několik týdnů a Jezalovi se při chůzi otíral o nohy přerostlý plevel.

Sami hráči byli dávno pryč. Díval se, jak se na šedivém dřevě míhají stíny, a vzpomínal na zvuky jejich smíchu, na chuť tabáku a silného pití, na pocit, když v rukou svíral karty. Tady na tom místě sedával Jalenhorm a tvářil se, že je silný a mužný. Tady se Kaspa

smával vtipům na vlastní prohry. Tady se opíral West a nesouhlasně, ale rezignovaně vrtěl hlavou. Tady Brint nervózně míchal karty a doufal ve velkou výhru, která nikdy nepřišla.

A tohle bývalo Jezalovo místo. Vytrhl židli ze škrtícího objetí trávy, posadil se na ni s jednou nohou položenou na desce stolu a zhoupl židli na zadní nohy. Teď bylo skoro nemožné uvěřit, že tady opravdu sedával, pozoroval svoje přátele, pletichařil a přemýšlel, jak je co nejvíc ponížit. Řekl si, že se podobnými hloupostmi už nikdy nebude zabývat. Stejně tady nezbylo víc než jeden pár rukou.

Jestli si myslel, že se po důkladném vydrhnutí, pečlivém oholení, vytrhání chlupů a zdlouhavé úpravě vlasů bude cítit víc jako doma, pak se zklamal. Ty rutinní činnosti pouze způsobily, že se ve svém vlastním zaprášeném bytě cítil jako cizinec. Vzrušení při pohledu na naleštěné boty a knoflíky nebo na správnou úpravu zlatých prýmků se nějak nedostavilo.

Když se konečně postavil před zrcadlo, kde kdysi strávil tolik slastných hodin, shledal svůj odraz v něm dost skličující. Z visserinského zrcadla se na něj díval vytáhlý a větrem ošlehaný dobrodruh s pronikavým pohledem. Písková bradka jen nepatrně přikryla ošklivou jizvu, která se mu táhla po křivé čelisti. Jeho stará uniforma byla nepříjemně těsná a tak naškrobená, že ho škrábala a kolem krku překvapivě škrtila. Už neměl pocit, že k němu vysloveně patří. Už se necítil jako voják.

Vlastně ani nevěděl, komu se má hlásit, po tak dlouhé době, jež mezitím uplynula. Všichni důstojníci, na které si dokázal jakž takž vzpomenout, byli s armádou v Anglandu. Říkal si, že kdyby chtěl, mohl by vyhledat lorda maršála Varuze, ale pravdou bylo, že teď už toho o nebezpečí věděl dost na to, aby se do něj chtěl příliš iniciativně hrnout. Splní svou povinnost, když o to bude požádán. Ale nejdříve si ho budou muset sami najít.

Mezitím měl na práci jiné věci. To pomyšlení ho vyděsilo a vzrušilo zároveň, a tak si zastrčil za límec prst a zatahal se za něj ve snaze uvolnit trochu tlak, který mu svíral hrdlo. Nepomáhalo to. Přesto, jak rád říkával Logen Devítiprsťák, je lepší to udělat než se toho dál bát. Natáhl se po opasku s mečem, ale když se chvíli díval na absurdní spirálovité ozdoby na mosazném jílci, hodil ho na podlahu a odkopl pod postel. Snaž se vypadat menší než doopravdy jsi, řekl by Logen. Vytáhl svou dlouhou čepel, odřenou

z cesty, a zastrčil si ji za přezku na opasku. Zhluboka se nadechl a vykročil ze dveří.

* * *

V ulici nebylo nic děsivého. Byla to tichá část města, daleko od ukřičených tržišť a hlučných dílen. Jen ve vedlejší ulici nějaký brusič nožů hlasitě nabízel své služby. Pod okapy jednoduchých domů nesměle vrkala hrdlička. Někde blízko se ozval klapot kopyt a skřípot kol taženého kočáru a zase odezněl. Jinak bylo všechno tiché.

Už kolem toho domu přešel jednou tam i zpátky a neodvažoval se udělat to znovu, z obavy, že by ho Ardee mohla vidět oknem. Že by ho poznala a řekla by si, co tady, k čertu, pohledává. A tak chodil v kruhu na druhém konci ulice a v duchu si zkoušel, co by tak mohl říct, až se objeví ve dveřích.

„Vrátil jsem se.“ Ne, ne, to je moc domýšlivé. „Nazdar, jak se máš?“ Ne, to je moc nedbalé. „To jsem já, Luthar.“ Příliš škrobené. „Ardee… chyběla jsi mi.“ Moc obyčejné. Všiml si, jak se na něho nějaký muž z horního okna jednoho z domů mračí, a tak zakašlal a rychle vykročil k Ardeeninu domu; cestou si pořád dokola mumlal: „Lepší to udělat, lepší to udělat, lepší to udělat…“

Zabušil pěstí na dřevo. Stál tam a čekal a srdce mu bilo až v krku. Cvakla klika a Jezal nasadil svůj nejkouzelnější úsměv. Dveře se otevřely a z nich na něj vykoukla nanejvýš nepřitažlivá dívka s kulatou tváří a malého vzrůstu. Jakkoli se všechno kolem změnilo, nemohlo být pochyb o tom, že tohle není Ardee.

„Ano?“

„Eh…“ Služka. Jak mohl být takový hlupák a myslet si, že by mu Ardee sama otevřela hlavní dveře? Bylo to obyčejné děvče, ale ne žebračka. Odkašlal si. „Vrátil jsem se… chtěl jsem říct… bydlí tady Ardee Westová?“

„Bydlí.“ Dívka otevřela dveře natolik, aby Jezal mohl vejít dovnitř do zšeřelé chodby. „Koho mám ohlásit?“

„Kapitána Luthara.“

Prudce otočila hlavu, jako kdyby k ní měla připevněný provázek a ten se najednou napjal a trhl s ní zpátky. „Kapitána… Jezala dan Luthar?“

„Ano,“ zamumlal zmateně. Že by s ním Ardee chtěla mluvit jen před svědkem?

„Ach… ach, kdybyste počkal…“ Služka ukázala na dveře a odběhla, oči navrch hlavy, zrovna jako kdyby se tu objevil guršský císař.

Tmavý přijímací pokoj působil dojmem, že jej navrhl někdo, kdo má příliš mnoho peněz a příliš málo vkusu, a už vůbec žádnou představu, kam je investovat. Bylo tam několik křiklavě čalouněných židlí, jeden hodně velký a hodně přezdobený sekretář a na jedné ze stěn viselo kolosální plátno. Kdyby bylo jen o trochu větší, musela by se kvůli němu probourat zeď do vedlejšího domu. Mezerou mezi záclonami pronikaly dva prašné pruhy světla a odrážely se od vysoce naleštěné, i když trochu rozviklané desky starožitného stolu. Každý kus nábytku by sám o sobě možná obstál, ale takhle natěsnané pohromadě působily trochu přidušeně. Ale co, říkal si Jezal, mračе se na všechno kolem, on přišel za Ardee, a ne za jejím nábytkem.

Bylo to legrační. Kolena se mu třásla, v ústech měl sucho, hlava se mu točila a s každou další vteřinou se to zhoršovalo. Takhle vyděšený nebyl od Aulka, kdy se za ním hnal houf ječících šanků. Začal nervózně přecházet po pokoji a při tom zatínal a rozevíral pěsti. Nahlédl do tiché ulice. Naklonil se přes židli a sáhl si na obrovité plátno. Král, který vypadal jako pořádný svalovec, seděl s obrovitou korunou na hlavě, zatímco páni v šatech lemovaných kožešinou se mu klaněli a dohadovali se u jeho nohou. Harod Veliký, domyslel si Jezal, ale to, že ho poznal, mu moc radosti nedělalo. Bayazovo oblíbené a nanejvýš únavné téma k rozhovoru byly právě úspěchy tohohle muže. Harod Veliký mohl být pro Jezala klidně třeba naložený v octu. Harod Veliký mohl jít klidně −

„To se podívejme…“

Stála ve dveřích a jasné světlo, které na ni dopadalo z chodby za ní, jí zářilo v tmavých vlasech a obkreslovalo její bílé šaty. Hlavu měla nakloněnou ke straně a na zastíněné tváři slabý náznak úsměvu. Vypadala, že se vůbec nezměnila. Jak už se to v životě často stává, chvíle, na které člověk tak dlouho čeká, se změní v těžké zklamání. Vidět znovu Ardee po tak dlouhé době odloučení bylo nepochybně výjimečné. Všechny jeho pečlivě připravené věty jako by se v jediném okamžiku vypařily a jemu zůstala úplně prázdná hlava, stejné jako tenkrát, když ji spatřil poprvé.

„Takže jsi naživu," řekla tiše.

„Ano… ehm… dá se říct." Zvládl se křivě pousmát. „Myslela sis, že jsem mrtvý?"

„Doufala jsem v to." To mělo tak silný efekt, že mu ten mírný úsměv z tváře okamžitě zmizel.

„To když jsem nedostala jediný dopis. Ale ve skutečnosti jsem si myslela, že jsi na mě prostě zapomněl."

Jezal se zachvěl. „Mrzí mě, že jsem nenapsal. Hrozně mě to mrzí. Chtěl jsem…" Prudce zabouchla dveře a opřela se o ně s rukama za zády a celou tu dobu se na něj mračila. „Neminul jediný den, kdy jsem nechtěl napsat. Ale přišli pro mě a já jsem neměl možnost někomu o tom říct, dokonce ani mé rodině. Byl jsem… hodně daleko, na západě."

„Já to vím. Celé město si o tom vypráví, a jestli o tom vím i já, pak to musejí vědět úplně všichni."

„Ty jsi o tom slyšela?"

Ardee ukázala bradou do chodby. „Slyšela jsem to od své služky."

„Od služky?" Jak by, k čertu, mohl někdo v Adově vědět o jeho nešťastném dobrodružství, natožpak služka Ardee Westové? Najednou se ho zmocnily nepříjemné představy. Davy sluhů se hihňají a povídají si o něm, jak někde leží a brečí nad svou rozbitou tváří. Jak si všichni, kdo něco znamenají, šeptají o tom, jak směšně musel vypadat, když se nechal krmit lžící zjizveným, surovým Seveřanem. Cítil, jak ho zalévá ruměnec až ke konečkům uší. „A co říkala?"

„Ach, to víš." Začala nepřítomně přecházet po pokoji. „Nebylo to něco o tom, že jsi zdolal hradby při obléhání Darmia? Že jsi otevřel brány císařovým vojákům a tak dál?"

„Cože?" Byl ještě zmatenější než předtím. „Darmium? Tedy, chci říct… kdo jí řekl…"

Přišla blíž a pak ještě blíž a on byl čím dál zmatenější, až se zakoktal a zmlkl. Přišla ještě o něco blíž a dívala se mu do tváře mírně zespodu s pootevřenými rty. Byla tak blízko, až byl přesvědčený, že ho chce obejmout a políbit. Tak blízko, že se k ní v očekávání trochu sklonil, přivřel oči a rty se mu chvěly… A pak kolem něj prošla a její vlasy ho téměř zašimraly na tváři. Přešla k příborníku. Otevřela ho a vytáhla z něj karafu. Jezal zůstal stát za jejími zády jako trosečník uprostřed koberce.

V trapném tichu se díval, jak nalila dvě skleničky a s jednou k němu natáhla ruku. Víno vyšplouchlo a pomalu ve stružce stékalo po skle dolů. „Změnil ses.“

Jezal pocítil náhlý příval studu a ruka mu vylétla vzhůru, aby instinktivně přikryla jizvu na čelisti. „Tohle jsem nemyslela. Tedy nejen tohle. Všechno. Jsi nějaký jiný.“

„Já…“ Ten vliv, který na něj měla, byl teď přinejmenším ještě silnější než předtím. Tehdy nebyl zatížený vším tím očekáváním a nekonečným každodenním sněním a nadějemi, ke kterým se upínal v divočině. „Chyběla jsi mi.“ Řekl to bez přemýšlení a pak se začervenal a honem se pokusil změnit téma. „Máš nějaké zprávy o svém bratrovi?“

„Píše mi každý týden.“ Pohodila hlavou nazad, vyprázdnila skleničku a začala si nalévat další. „Tedy od té doby, co jsem se dozvěděla, že je pořád ještě naživu.“

„Cože?“

„Víc než měsíc jsem si myslela, že je mrtvý. Ale jenom se mu podařilo utéct z bojiště.“

„Ono došlo k nějakému boji?“ zeptal se Jezal, ale pak si uvědomil, že je vlastně válka. Jistěže muselo dojít k bojům. Znovu se mu podařilo ovládnout svůj hlas. „Jaký boj?“

„Ten, ve kterém zabili prince Ladislu.“

„Ladisla je mrtvý?“ vyjekl roztřeseným hlasem, který zněl skoro jako dívčí. Při těch několika příležitostech, kdy se mohl setkat s korunním princem, mu ten muž připadal tak do sebe ponořený, že působil skoro nezničitelně. Bylo těžké si představit, že ho někdo mohl jen tak probodnout mečem nebo střelit šípem a že mohl zemřít jako kdokoli jiný, ale bylo to tak.

„A pak zavraždili jeho bratra −“

„Raynaulta? Zavraždili?“

„V jeho posteli, v paláci. Až král zemře, vyberou nového, ve volbě v otevřené radě.“

„Volba?“ Hlas mu vyletěl do takových výšek, že skoro cítil, jak mu vzadu v krku zaskřípalo.

Ardee už si nalévala další sklenku. „Za tu vraždu pak pověsili Utmanova vyslance, navzdory tomu, že byl pravděpodobně nevinný, takže se schyluje k válce s Gurchy −“

„Takže jsme i ve válce s Gurchy?“

„Začátkem roku padla Dagoska.“

„Dagoska… padla?“ Jezal jediným dlouhým douškem vyprázdnil sklenku a pak upřel oči na koberec a snažil se srovnat si všechny ty informace v hlavě. Neměl by být překvapený, samozřejmě že život šel dál, zatímco byl pryč, ale nečekal, že se úplně obrátí naruby. Válka s Gurchy, boje na Severu, hlasování kvůli volbě nového krále…

„Potřebuješ další?“ zeptala se Ardee a zahoupala karafou v ruce.

„Asi ano.“ Velké události, samozřejmě, přesně jak říkal Bayaz. Díval se, jak mu nalévá, jak se soustředěně, skoro až zlostně mračí, když víno klokotalo z hrdla láhve. Viděl na jejím horním rtu malou jizvu, které si nikdy předtím nevšiml, a pocítil náhlé nutkání se jí tam dotknout, zabořit jí prsty do vlasů a přitáhnout si ji k sobě. Velké události, ale to všechno jako by nebylo dost důležité ve srovnání s tím, co se dělo nyní, v téhle místnosti. Kdo ví? V několika příštích minutách se běh jeho života může úplně obrátit, když dokáže najít ta správná slova a když je dokáže vyslovit.

„Opravdu jsi mi chyběla,“ podařilo se mu říct. Nesmírné úsilí, které přešla hořkým úšklebkem.

„Nebuď hlupák.“

Vzal ji za ruku a přiměl ji podívat se mu do očí. „Hlupák jsem byl po celý svůj život. Teď už nejsem. Byly chvíle, tam na planině, kdy jediné, co mě drželo při životě, byla myšlenka na to, že… že budu moct být zase s tebou. Každý den jsem tě toužil vidět…“ Neudělala nic, jen se na něj mračila, bez sebemenšího pohnutí. To, že se mu nevrhla do náruče, bylo tak frustrující, po tom všem, čím prošel. „Ardee, prosím tě, nepřišel jsem se sem hádat.“

Vyprázdnila další sklenku a zamračila se na podlahu. „Já nevím, proč jsi sem přišel.“

„Protože tě miluju a nikdy už se od tebe nechci nechat odloučit! Prosím tě, řekni, že se staneš mou ženou!“ Už to skoro řekl, ale v poslední chvíli si všiml jejího opovržlivého úšklebku a zarazil se. Už úplně zapomněl, jak těžké to s ní někdy může být. „Přišel jsem ti říct, že mě to mrzí. Opustil jsem tě, vím to. Přišel jsem hned, jak to šlo, ale vidím, že nemáš náladu. Vrátím se někdy jindy.“

Protáhl se kolem ní a chtěl zamířit ke dveřím, ale Ardee u nich byla dřív, otočila klíčem v zámku a vytrhla ho ven. „Necháš mě tady úplně samotnou, bez jediného dopisu, a pak, když se vrátíš,

chceš zase odejít a ani mě nepolíbíš?“ Vrávoravě k němu přistoupila a Jezal najednou zjistil, že sám couvá.

„Ardee, ty jsi opilá.“

Otráveně trhla hlavou. „Jsem pořád opilá. Neříkal jsi, že jsem ti chyběla?“

„Ale,“ zamumlal a najednou bůhvíproč začal mít tak trochu strach. „Myslel jsem −“

„To je tvůj problém, víš? Že pořád přemýšlíš. Moc ti to nejde.“ Tlačila ho zády k hraně stolu a jemu se meč tak nešikovně zamotal mezi nohy, že musel natáhnout ruku a opřít se, aby nespadl.

„Copak jsem nečekala?“ zašeptala a její dech na jeho tváři byl horký a hořkosladký vínem. „Tak jak jsi po mně chtěl?“ Ústy se jemně otřela o jeho, vystrčila špičku jazyka a olízla mu rty a v krku jí při tom trochu zachrčelo. Přitiskla se k němu. Ucítil, jak mu její ruka klouže dolů ke slabinám a jak ho jemně hladí přes kalhoty.

Bylo to samozřejmě příjemné a on okamžitě ztvrdl. Bylo to extrémně příjemné, ale víc než jen trochu znepokojivé. Nervózně pohlédl ke dveřím. „A co sluhové?“ zachraptěl.

„Jestli se jim to nelíbí, můžou si, k sakru, najít nějakou jinou práci, ne? Nebyl to můj nápad, abych si je pořídila.“

„A čí tedy − ach!“

Zabořila mu ruce do vlasů a nešetrně si přitáhla jeho hlavu, takže mu promlouvala přímo do tváře. „Zapomeň na ně! Přišel jsi sem kvůli mně, ne?“

„Ano… ano, jistěže!“

„Tak to řekni!“ Její ruka se mu drsně přitlačila ke kalhotám, skoro to zabolelo, ale ne docela.

„Ach… přišel jsem kvůli tobě.“

„No? Jsem tady.“ A její prsty se začaly potýkat s jeho opaskem a prudce ho rozepnuly. „Teď už se není třeba ostýchat.“

Pokusil se chytit ji za zápěstí. „Ardee, počkej −“

Druhou rukou ho udeřila do tváře, až to zapálilo a hlava se mu prudce zvrátila do strany. V uších mu zazvonilo. „Šest měsíců jsem tady jenom seděla a nedělala vůbec *nic!*“ zasyčela mu do tváře a hlas měla trochu zastřený. „Umíš si představit, jak jsem se nudila? A ty mi řekneš, abych *počkala?* Jdi se vycpat!“ Hrubě mu zajela rukou do kalhot a vytáhla jeho penis. Jednou rukou ho třela a druhou mu tiskla k tváři, zatímco on zavíral oči a mělce jí dýchal do úst. Nevnímal nic než její prsty. Kousla ho do rtu, skoro to

bolelo, a pak ještě silněji. „Ach," zasténal. „Ach!" Teď už ho úmyslně kousala. Odhodlaně, jako kdyby jeho rty byly kus chrupavky, kterou je třeba rozkousat. Zkusil se odtáhnout, ale za zády měl stůl a ona se k němu pevně tiskla. Ta bolest byla skoro tak silná jako jeho šok a pak, když kousání pokračovalo, ještě silnější.

„Áááách!" Popadl ji jednou rukou za zápěstí a zkroutil jí ruku za záda, zatáhl ji za paži a natlačil ji na stůl. Slyšel, jak zalapala po dechu, když prudce dopadla tváří na naleštěné dřevo.

Stál nad ní, ztuhlý zděšením, a v ústech cítil slanou příchuť krve. Přes její zašmodrchané vlasy zahlédl jedno tmavé oko, pozorovalo ho přes zkroucené rameno úplně bez výrazu. Jak zrychleně oddechovala, vlasy se jí před ústy chvěly. Pustil prudce její zápěstí a viděl, jak se její ruka pohnula, s ostře růžovými otisky jeho prstů na kůži. Ta ruka sklouzla dolů, nabrala do hrsti látku šatů a vytáhla je nahoru a pak se natáhla pro další a zase je vytáhla, až měla celou sukni omotanou kolem pasu a na Jezala zasvítil její holý, bledý zadek.

No. Možná byl jiným člověkem, ale pořád byl ještě mužem.

S každým přiražením jí hlava narazila do omítky na stěně, jeho kůže pleskla o zadní stranu jejích stehen a kalhoty mu pokaždé sklouzly o něco níž ke kotníkům, až se mu nakonec jílec meče začal šourat po koberci. S každým přiražením stůl nešťastně zavrzal a pokaždé o něco hlasitěji, jako kdyby souložili na zádech nějakého starce, který s tím tak docela nesouhlasí. S každým dalším přiražením zachroptěla a on zasténal. Nebylo to ani tak kvůli bolesti nebo rozkoši jako spíš z nutnosti nabrat do plic další vzduch důsledkem důkladného tělesného cvičení. Celé to skončilo milosrdně rychle.

Jako tak často v životě, chvíle, na které se hodně dlouho čeká, se nakonec ukážou být obrovským zklamáním. Tohle byla nepochybně jedna z nich. Když trávil všechny ty nekonečné hodiny na planině, rozbolavělý ze sedla a ve strachu o svůj život, a snil přitom o tom, jak znovu uvidí Ardee, tohle rychlé a hrubé obcování na stole v jejím nevkusném obývacím pokoji nebylo úplně přesně to, co si představoval. Když skončili, zastrčil si ochablý pyj zpátky do kalhot s pocitem viny a studu a nejvyššího zoufalství. Zvuk zapínané přezky na opasku v něm vzbudil touhu rozbít sám sobě obličej o stěnu.

Ona vstala, nechala si sukně sklouznout dolů a uhladila je s tváří skloněnou k zemi. Natáhl ruku k jejímu rameni. „Ardee −“ Zlostně ho setřásla a odešla o pár kroků dál. Hodila cestou něco na zem, co zadunělo o koberec. Klíč ke dveřím.

„Můžeš jít.“

„Můžu co?“

„Jít! Dostal jsi, co jsi chtěl, ne?“

Nevěřícně si olízl zkrvavené rty. „Ty si myslíš, že jsem chtěl tohle?“ Nic se neozvalo. „Já tě miluju.“

Ozvalo se něco jako zakašlání, jako by se jí udělalo špatně, a pomalu zavrtěla hlavou. „Proč?“

Nebyl si jistý, že to ví. Už ani nevěděl, co chtěl nebo co vlastně cítí. Chtěl to zkusit znovu, ale nevěděl jak. Celé to bylo nepochopitelné jako noční můra, ze které doufal, že se brzy probudí. „Jak to myslíš proč?“

Naklonila se, zaťala pěsti a zaječela na něj. „Nejsem nic, k sakru! Každý, kdo mě zná, mě nenávidí! Můj vlastní otec mě nenáviděl! Můj vlastní bratr!“ Hlas se jí zlomil a tvář se zkřivila a z úst jí vylétly sliny, ze vzteku i ze zoufalství. „Všechno, na co sáhnu, zničím! Jsem úplné hovno! Copak to nevidíš?“ Zabořila si tvář do dlaní a otočila se k němu zády. Ramena se jí třásla.

Zmateně zamrkal a rty se zachvěly i jemu. Ten starý Jezal dan Luthar by nejspíš rychle sáhl po klíči, vyběhl z místnosti a pak ven na ulici a nikdy by se nevrátil a ještě by si gratuloval, že vyvázl tak snadno. Ten nový o tom uvažoval. Hodně o tom uvažoval. Ale měl na to příliš silný charakter. Nebo si to myslel.

„Miluju tě.“ Ta slova mu v ústech plných krve chutnala jako lež, ale už zašel příliš daleko na to, aby se teď mohl vrátit. „Pořád tě miluju.“ Přešel místnost, a i když se ho snažila odstrčit, objal ji. „Nic se nezměnilo.“ Zajel jí prsty do vlasů a držel si ji pevně na prsou, zatímco tiše plakala a vzlykala a popotahovala mu na přední straně okázalé uniformy.

„Nic se nezměnilo,“ šeptal. Ale nebyla to pravda, samozřejmě.

Čas krmení

Neseděli u sebe tak blízko, aby bylo zřejmé, že jsou spolu. *Dva muži, kteří jen náhodou během svých každodenních povinností dosedli zadkem na stejný kus dřeva.* Bylo časně ráno, a ačkoli slunce vrhalo palčivé paprsky do Gloktových očí a propůjčovalo orosené trávě, šumícím stromům a zvlněné vodní hladině v parku zlatavou záři, přesto byl vzduch pořád zrádně štiplavý. Lord Wetterlant byl evidentně ranní ptáče. *Ale to jsem i já. Nic tak nepovzbudí člověka k časnému vstávání, jako když ho celou noc udržují v bdělém stavu spalující křeče.*

Jeho lordstvo sáhlo do papírového pytlíku, nabralo mezi palec a ukazovák špetku chlebových drobků a hodilo je ke svým nohám. Hejno nadutých kachen už se mezitím seběhlo a teď zlostně pobíhaly jedna kolem druhé ve snaze dostat se k drobkům, zatímco je starý šlechtic pozoroval a jeho podepřená tvář byla jen ochablá maska, prostá jakéhokoli výrazu.

„Nepodléhám žádným iluzím, představený," zabručel a téměř při tom nepohnul rty. Vzhlédnout se neobtěžoval vůbec. „Nejsem natolik důležitý, abych v tomhle boji něčeho dosáhl, a ani bych to neměl chtít. Ale jsem dost důležitý na to, abych z něho mohl něco mít. Mám v úmyslu vyzískat na tom, co budu moct." *Takže tentokrát rovnou k jádru věci. Není třeba hovořit o počasí nebo o tom, jak se daří dětem, nebo o relativních přednostech různobarevných kachen.*

„To není žádná hanba."

„Taky si myslím. Musím živit rodinu a ta se během posledního roku rozrostla. Důrazně vás varuji před příliš početnou rodinou." *Cha, to nebude žádný problém.* „A pak také chovám psy. I ty musím něčím nakrmit a oni mají hodně velký apetit." Wetterlant si dlouze a pískavě povzdechl a hodil ptákům další špetku drobků.

„Čím výš se dostanete, představený, tím víc krků se po vás natahuje, jestli něco nezbylo. To je smutná skutečnost.“

„Máte velkou zodpovědnost, pane.“ Gloktovi se prudkou bolestí v noze zkřivil obličej, a proto ji opatrně natáhl, až uslyšel, jak mu křuplo v koleni. „Mohu se zeptat, jak přesně je velká?“

„Mám, samozřejmě, svůj hlas a podléhají mi hlasy tří dalších křesel v otevřené radě. Patří rodinám, které jsou s tou mojí spojeny poutem vlastnického práva k pozemkům nebo poutem přátelství, sňatku a dlouhé tradice.“ *Takové svazky se mohou ukázat jako velice křehké, v časech, jaké jsou dnes.*

„Těmi třemi jste si jist?“

Wetterlant obrátil ke Gloktovi své chladné oči. „Nejsem hlupák, představený. Svoje psy držím na krátkém vodítku. Těmi jsem si jist. Tak jist, jak si můžeme něčím v těchto nejistých časech být.“ Hodil do trávy další hrst drobků a kachny nadšeně zakvákaly, začaly zobat a bily při tom do sebe křídly.

„Takže celkem čtyři hlasy.“ *Nemalá porce z toho velkého koláče.*

„Celkem čtyři hlasy.“

Glokta si odkašlal a rychle se ujistil, že v doslechu nikdo není. Jen na konci chodníku apaticky zírala na vodu dívka s utrápenou tváří. Na druhé straně ve stejné vzdálenosti seděli na lavičce dva neoholení důstojníci Královské armády a jeden druhému hlasitě a zeširoka vykládali něco o tom, kdo se minulou noc opil. *Že by ta ztrápená dívka odposlouchávala pro lorda Brocka? Že by ti dva důstojníci nosili zprávy nejvyššímu soudci Maroviovi? Vidím agenty všude, a to je dobře. Agenti jsou všude.* Přešel do šepotu. „Jeho Eminence by byla ochotna vám nabídnout patnáct tisíc marek za každý hlas.“

„Chápu.“ Wetterlantovy oči s těžkými víčky ani nezamrkaly. „Tak málo masa by stěží uspokojilo moje psy. Pro můj vlastní stůl by už nezbylo nic. Měl bych vám asi říct, že lord Barezin už mi hodně velkou oklikou nabídl osmnáct tisíc za každý hlas a k tomu znamenitý kus země, který hraničí s mými vlastními pozemky. Lesy, jež se hemží zvěří. Lovíte zvěř, představený?“

„Lovíval jsem.“ Glokta si poklepal na zmrzačenou nohu. „Ale teď už nějakou dobu nelovím.“

„Ach. To mě mrzí. Já jsem lov vždycky miloval. Ale pak mě přišel navštívit lord Brock.“ *Jak rozkošné.* „Byl tak hodný, že mi

nabídl dvacet tisíc a velice přijatelné spojení jeho nejmladší dcery s mým nejstarším synem.“

„Přijal jste to?“

„Řekl jsem mu, že je ještě příliš brzy cokoli přijmout.“

„Jsem si jist, že Jeho Eminence to může zvýšit na dvacet jedna, ale to by muselo být −“

„Ten člověk od nejvyššího soudce Marovii už mi nabídl dvacet pět.“

„Harlen Morrow?“ procedil Glokta skrze zbývající zuby.

Lord Wetterlant povytáhl obočí. „Myslím, že se nějak tak jmenoval.“

„Mrzí mě, že v tuto chvíli mohu jeho nabídku pouze vyrovnat. Budu Jeho Eminenci informovat o vaší situaci.“ *Jeho radost nebude znát hranic, tím jsem si jist.*

„Budu se těšit na vaši další návštěvu, představený.“ Wetterlant se znovu otočil ke svým kachnám a uvolil se hodit jim dalších pár drobků. Díval se, jak se spolu perou, a na rtech měl neurčitý úsměv.

* * *

Glokta se v bolestech belhal k obyčejnému domu v tuctové ulici a na tváři měl něco jako úsměv. *Chvilka volna od dusivé společnosti velkých a skvělých mužů. Chvilka, kdy nemusím lhát ani naprázdno tlouct hubou nebo se rozhlížet, odkud mi do zad někdo vrazí nůž. Možná dokonce najdu místnost, která ještě nezapáchá po Harlenu Morrowovi. To by byl občerstvující −*

Právě když zvedal pěst, aby zabušil na dveře, prudce se otevřely a on zíral do usměvavé tváře muže v uniformě důstojníka Královské armády. Bylo to tak nečekané, že ho Glokta hned nepoznal. Pak se ho zmocnilo zděšení.

„Ale, kapitán Luthar. Jaké překvapení.“ *A nanejvýš nemilé.*

Výrazně se změnil. Kdysi působil chlapecky a jemně, teď v něm bylo něco hranatého, dokonce měl větrem ošlehanou tvář. Kde kdysi nosíval bradu arogantně zdviženou, teď měl hlavu nakloněnou v téměř omluvném úhlu. Nechal si taky narůst bradku, možná jako neúspěšnou snahu zamaskovat hyzdivou jizvu, která se

mu táhla od úst až po hranu čelisti. *I když ho to vlastně vůbec nezhyzdilo, bohužel.*

„Inkvizitor Glokta… eh…“

„Představený.“

„Opravdu?“ Luthar na něj chvíli překvapeně mrkal. „No… v tom případě…“ Ten uvolněný úsměv se vrátil a Glokta byl zaskočen zjištěním, že mu Luthar srdečně potřásl rukou. „Gratuluji. Velmi rád bych si s vámi popovídal, ale povinnosti volají. Víte, nebudu ve městě moc dlouho. Musím na Sever a tak.“

„Jistěže.“ Glokta ho zamračeně pozoroval, jak si vesele vykračuje ulicí. Když zahýbal za roh, ještě se pokradmu ohlédl přes rameno. *Zůstává jediná otázka: proč ze všeho nejdřív zašel právě sem.* Glokta se vbelhal otevřenými dveřmi dovnitř a tiše je za sebou zavřel. *I když, upřímně, mladý muž, který vychází z domu mladé dívky za časných ranních hodin? Nikdo by asi nečekal, že se inkvizice Jeho Veličenstva bude zabývat řešením takovéhoto druhu záhad. Copak jsem já sám taky neopouštěl za časných ranních hodin víc domů, než bylo zdrávo? A tvářil jsem se, že doufám, že mě nikdo nevidí, ale ve skutečnosti jsem spíš doufal, že ano?* Prošel dveřmi do přijímacího pokoje. *Nebo to snad byl jiný muž?*

Ardee Westová tam stála zády k němu a on uslyšel zvuk vína nalévaného do sklenky. „Zapomněl jsi něco?“ zeptala se přes rameno měkkým a hravým tónem. *To není zrovna tón, který u žen slýchávám často. Zděšení, znechucení a nepatrný náznak soucitu je mnohem častější.* Ozvalo se ťuknutí, jak postavila láhev zpátky. „Nebo jsi přišel na to, že opravdu nemůžeš žít bez dalšího −“ Když se otočila, měla na tváři ironický úsměv, který okamžitě zmizel, když uviděla, kdo tam stojí.

Glokta se ušklíbl. „Netrap se, tuhle reakci zažívám u všech. Dokonce i u sebe, každé ráno, když se podívám do zrcadla.“ *Pokud se mi podaří před tu zatracenou věc vůbec postavit.*

„Tak to není, a ty to víš. Prostě jsem jen nečekala, že přijdeš.“

„Takže nás dnes ráno bylo víc, kdo zažil menší šok. Určitě neuhodneš, s kým jsem se srazil ve tvých dveřích.“

Na vteřinu ztuhla, ale pak lhostejně pohodila hlavou a hodila do sebe obsah sklenky. „Nechceš mi trošku napovědět?“

„Tak dobře, napovím ti.“ Glokta sebou škubl, jak se svezl do židle a natáhl si bolavou nohu před sebe. „Mladého důstojníka v

uniformě Královského vojska, bezpochyby se zářivou budoucností.“ *I když my všichni doufáme, že tomu bude naopak.*

Ardee ho pozorovala přes okraj sklenky. „Tady je tolik důstojníků Královské armády, že je od sebe ani nedokážu rozeznat.“

„Vážně? Tenhle, myslím, loni vyhrál v Soutěži.“

„Ani si nevzpomínám, kdo se dostal do finále. Každý rok je to stejné, nezdá se ti?“

„To je pravda. Od té doby, co jsem soutěžil já, to jde prudce z kopce. Ale řekl bych, že konkrétně na tohohle chlapíka by sis mohla vzpomenout. Vypadal, jako kdyby ho od doby, co jsme se neviděli, někdo pořádně udeřil do tváře. Hodně silně udeřil, řekl bych.“ *I když ani z poloviny ne tak silně, jak bych si přál.*

„Ty jsi na mě naštvaný,“ konstatovala, ale nevypadala, že by ji to nějak příliš trápilo.

„Nazval bych to zklamaný. Ale co jsi čekala? Myslel jsem si, že jsi chytřejší.“

„Chytrost ještě neznamená, že se člověk rozumně chová. To můj otec říkával hodně často.“ Dopila zbytek vína se zkušeným trhnutím hlavy. „Nedělej si starosti. Dokážu se o sebe postarat.“

„Ne, to nedokážeš. Ukázala jsi to docela jasně. Uvědomila sis, co se stane, když to lidé zjistí? Budou se ti vyhýbat.“

„A jaký v tom bude rozdíl?“ vyprskla na něj. „Možná tě překvapí, když ti řeknu, že mě do paláce moc často nezvou. Nikdo se ani neobtěžuje přede mnou nějak přetvařovat. Nikdo se mnou nemluví.“ *Kromě mě, samozřejmě, ale já nejsem zrovna typ společníka, jakého mladé dívky touží mít.* „Lidi nezajímá, co dělám. Jestli to zjistí, nebude to o nic horší, než co od takové coury, jako jsem já, čekají. Zatracená lůza, nedokážou se ovládat o nic víc než zvířata, copak to neznáš? A stejně, neříkal jsi mi ty sám, že můžu šoustat, s kým se mi zlíbí?“

„Taky jsem ti říkal, že čím míň budeš šoustat, tím líp.“

„A nejspíš jsi to samé říkal všem, co jsi je dostal, nebo ne?“

Glokta se ušklíbl. *Ne tak docela. Přemlouval jsem je a taky prosil, vyhrožoval a zastrašoval. Tvoje krása mě ranila, zdrtila mi srdce! Jsem úplně zbědovaný, bez tebe umřu! Copak nemáš slitování? Copak ty mě nemiluješ? Dělal jsem všechno, aniž bych musel sám něco obětovat, a pak, když jsem dostal, co jsem chtěl, jsem je odkopl a vesele odkráčel k další a ani jsem se neohlédl.*

„Pche!“ ušklíbla se Ardee, jako kdyby věděla, na co myslí. „Sand dan Glokta poučuje o tom, jak je důležité býti cudnou? Prosím tě! Kolik žen jsi zničil, než Gurchové zničili tebe? Byl jsi tím pověstný!“

Na krku se mu začal chvět sval, a tak kroutil ramenem, dokud neucítil, že to povolilo. *To má celkem pravdu. Možná by opatrná rozmluva s oním gentlemanem splnila svůj účel. Opatrná rozmluva nebo těžká noc s praktikalem Frostem.* „Myslím, že tvá postel je tvoje věc, jak říkají ve Styrii. Jak se vůbec stalo, že se velký kapitán Luthar ocitl mezi civilisty? Nemá snad honit Severany? Kdo teď spasí Angland, když tam není?“

„On nebyl v Anglandu.“

„Ne?“ *Takže mu papínek našel pěkné místečko v závětří?*

„Byl ve Staré říši nebo tam někde. Za mořem, daleko na západě.“ Povzdechla si, jako kdyby o tom vyslechla celé romány a teď už ji to téma příšerně nudilo.

„Ve Staré říši? Co tam, k čertu, dělal?“

„Proč se nezeptáš jeho? Byl na nějaké výpravě. Hodně toho namluvil o nějakém Severanovi. Devítiprsťákovi nebo tak nějak.“

Glokta trhl hlavou. „Devítiprsťák?“

„Hmm. On a nějaký plešatý stařec.“

Gloktovi rozčilením zaškubalo ve tváři. „Bayaz.“ Ardee pokrčila rameny a znovu se napila vína. V jejích pohybech už začínala být lehce patrná opilecká nemotornost. *Bayaz. Poslední co teď, když nás čekají volby, potřebujeme, je, aby nám do toho ten starý lhář strkal svou plešatou hlavu.* „On je teď tady, ve městě?“

„Jak to mám vědět?“ zavrčela Ardee. „Mně nikdo nic neříká.“

Tolik společného

Ferro si vykračovala po místnosti a mračila se. Zahrnovala svým opovržením sladce vonící vzduch a šustící záclony, vrhala ho ven z velkých oken i na vysoký balkon za nimi. Pohrdavě se ušklíbala na tmavé obrazy tlustých růžových králů, na naleštěný nábytek rozmístěný po rozlehlé podlaze. Nenáviděla to tady, ty měkké postele a měkký lid. Neskonale raději měla prach a žízeň kantské pustiny. Život tam byl tvrdý, horký a krátký.

Ale alespoň byl poctivý.

Tohle Království, a hlavně tohle město Adova, a obzvlášť tahle jeho pevnost Agriont byly nacpané k prasknutí lžemi. Cítila je na kůži jako mastnou skvrnu, která se nedá setřít. A Bayaz se rochnil v samém jejich středu. Podvodem ji vylákal, aby s ním šla přes celý svět pro nic za nic. Nenašli žádnou prastarou zbraň, která by se dala použít proti Gurchům. A teď se usmíval a chichotal a šeptal si tajnosti s nějakými starci. Starci, kteří sem přicházeli zpocení z toho vedra venku a odcházeli ještě zpocenější.

Nikomu dalšímu by to nepřiznala, protivilo se jí i přiznat to sama sobě, ale chyběl jí Devítiprsťák. I když nikdy nebyla schopná dát to najevo, byla úleva mít někoho, komu mohla alespoň trochu věřit.

Teď si musela hlídat záda sama.

Společnost jí dělal jenom učedník, a to bylo horší než nic. Seděl a tiše ji pozoroval, ignoruje knihu, která ležela na stole vedle něj. Pozoroval ji a nevesele se usmíval, jako kdyby věděl něco, co ona měla uhodnout. Jako kdyby si o ní myslel, že je hloupá, když to nevidí. To ji rozčilovalo ze všeho nejvíc. A tak se plížila kolem místnosti, na všechno se mračila, pěsti zaťaté a zuby zrovna tak.

„Měla by ses vrátit na Jih, Ferro," řekl Quai.

Zastavila se a zamračila se na něj. Měl pravdu, samozřejmě. Nic by jí neudělalo větší radost než nechat tyhle bezbožné růžovouše navždycky za sebou a bojovat s Gurchy zbraněmi, kterým rozuměla. Vyrvat z nich pomstu třeba zuby, když bude muset. Měl pravdu, ale to nic neměnilo. Ferro nikdy nebyla moc na to přijímat od někoho rady. „Co ty víš o tom, co bych já měla, ty vychrtlý růžový hlupáku?“

„Víc, než si myslíš.“ Ani na chvilku z ní nespouštěl ty svoje líné oči. „Jsme si hodně podobní, ty a já. Ty to možná nevidíš, ale jsme. Máme hodně společného.“ Ferro se zamračila. Nevěděla, co tím ten neduživý hlupák myslí, ale neslyšela to ráda. „Bayaz ti nikdy nedá, co potřebuješ. Nedá se mu věřit. Já jsem to zjistil příliš pozdě, ale ty máš ještě čas. Můžeš si najít jiného pána.“

„Já nemám žádného pána,“ vyštěkla na něho. „Já jsem svobodná.“

Jeden koutek Quaiových bledých úst se prohnul nahoru. „Ani jeden z nás nebude nikdy svobodný. Běž. Tady pro tebe nic není.“

„Tak proč tady zůstáváš ty?“

„Kvůli pomstě.“

Ferro se zamračila ještě víc. „Pomstě za co?“

Učedník se naklonil blíž a upřel svoje jasné oči do jejích. Dveře zavrzaly a otevřely se a on rychle zavřel ústa, narovnal se a zadíval se z okna ven. Úplně jako kdyby nikdy neměl v úmyslu něco říct.

Zatracený učedník s jeho zatracenými hádankami. Ferro obrátila svůj zlostný pohled ke dveřím. Bayaz pomalu vešel do místnosti a v jedné ruce opatrně balancoval s šálkem čaje. Směrem, kde stála Ferro, se ani nepodíval. Proplul kolem ní a rovnou vyšel otevřenými dveřmi na balkon. Zatracený mág. Vyšla za ním a musela v tom žáru přimhouřit oči. Byli vysoko a před nimi se rozprostíral Agriont, tak jako kdysi dávno, když ona a Devítiprsťák šplhali po střechách. Na upraveném trávníku pod nimi lenošily skupinky zahálčivých růžovoušů, stejně jako to dělali tenkrát, když Ferro odjížděla do Staré říše. A přece ne všechno bylo stejné.

Všude ve městě se teď vznášel strach. Viděla ho v každé z těch měkkých, bledých tváří. V každém jejich slovu a gestu. Bezdeché očekávání, jaké bývá ve vzduchu těsně před tím, než začne bouřka. Jako pole suché trávy, které vzplane plameny i při té nejmenší jiskře. Nevěděla, na co to čekají, a ani ji to nezajímalo.

Ale slyšela je hodně mluvit o volbách.

První z mágů se díval, jak prochází dveřmi, a na jedné straně holé hlavy se mu odráželo jasné sluneční světlo. „Čaj, Ferro?“

Ferro nenáviděla čaj a Bayaz to věděl. Čaj, to bylo to, co Gurchové pili, když měli v duši zradu. Pamatovala si, jak ho pili gurští vojáci, zatímco ona se v prachu snažila osvobodit. Pamatovala si, jak ho pili otrokáři, když mluvili o cenách. Pamatovala si, jak ho pil Utman, když se smál jejímu vzteku a bezmoci. A teď ho pil Bayaz. Malý šálek držel elegantně mezi svým tlustým palcem a ukazovákem a usmíval se.

Ferro skřípala zuby. „Tady jsem skončila, růžovouši. Slíbil jsi mi pomstu, a nic jsi mi nedal. Vracím se zpátky na Jih.“

„Vážně? Bude nám líto, když tě ztratíme. Ale Gurchul a Království jsou ve válce. V současné době nepoplují do Kanty žádné lodě. A nepoplují patrně ještě nějakou dobu.“

„Tak jak se tam dostanu?“

„Dala jsi mi jasně na srozuměnou, že za tebe neodpovídám. Dal jsem ti střechu nad hlavou, a ty jsi projevila velmi málo vděku. Jestli si přeješ odejít, musíš si to zařídit sama. Můj bratr Julwei by se sem měl brzy vrátit. Možná bude ochotný vzít tě pod svá ochranná křídla.“

„To mi nestačí.“ Bayaz se na ni pronikavě zadíval. Nejspíš to měl být zastrašující pohled, jenomže Ferro nebyla Chodec, Luthar nebo Quai. Ona neměla žádného pána a už nikdy mít nebude. „Povídám, že mi to nestačí!“

„Proč jen trváš na tom, že budeš zkoušet hranice mé trpělivosti? Není nekonečná, víš?“

„Moje taky ne.“

Bayaz se ušklíbl. „Ta tvoje nemá ani počátek, jak mistr Devítiprsťák bezpochyby zjistil. Mohu ti říct, Ferro, že jsi stejně neodolatelná jako koza, a to ještě jako hrozně umíněná koza.“ Našpulil rty, přiložil je k šálku a delikátně z něj usrkl. Jen s obrovským úsilím se Ferro dokázala ovládnout a nevyrazit mu ho z ruky, a nepraštit toho plešatého bastarda navíc do obličeje.

„Avšak jestli pořád ještě myslíš na boj s Gurchy −“

„To vždycky.“

„Pak jsem si jistý, že mohu stále ještě najít pro tvé vlohy uplatnění. Něco, co nevyžaduje příliš smyslu pro humor. Mé záměry, co se týče Gurchů, se nezměnily. Boj musí pokračovat, i

když s jinými zbraněmi.“ Jeho pohled sklouzl stranou, k velké věži, která se tyčila nad pevností.

Ferro toho o kráse moc nevěděla a záleželo jí na ní ještě míň, ale ta stavba jí připadala jako překrásná věc. V téhle hoře z holého kamene nebyla žádná jemnost ani slabost. V tom tvaru byla surová poctivost. V jejích ostrých, černých úhlech byla neúprosná přesnost. Bylo v tom něco, co ji fascinovalo. „Co je to za místo?“ zeptala se.

Bayaz na ni upřel přimhouřené oči. „Tvůrcův dům.“

„Co je uvnitř?“

„Nic pro tebe.“

Ferro skoro vyprskla zlostí. „Ty jsi tam žil. Sloužil jsi Kanediasovi. Pomáhal jsi tvůrci v jeho dílech. Tohle všechno jsi nám řekl tam venku na pláních. Tak mi řekni, co je uvnitř!“

„Máš dobrou paměť, Ferro, ale na jednu věc jsi zapomněla. Nenašli jsme Sémě. Už tě nepotřebuju. A hlavně, teď už nemusím odpovídat na tvoje nekonečné otázky. Jen si představ, jak jsem zdrcen.“ Znovu okázale usrkl ze svého čaje, tázavě povytáhl obočí a zadíval se na líné růžovouše v parku.

Ferro vykouzlila na tváři úsměv. Nebo alespoň něco, co se úsměvu trochu podobalo. Přinejmenším vycenila zuby. Moc dobře si pamatovala, co ta zahořklá stará ženská Cawneil říkala a jak moc ho to rozčilovalo. Ona použije stejnou metodu. „Tvůrce. Snažil ses ukrást mu jeho tajemství. Pokusil ses ukrást mu jeho dceru. Tolomei, tak se jmenovala. Její otec ji shodil ze střechy. Byl to trest za její zradu, za to, že ti otevřela bránu. Nebo se pletu?“

Bayaz vztekle vylil poslední zbytky čaje ze šálku přes okraj balkonu dolů. Ferro se dívala, jak se kapičky při letu dolů v jasném slunci třpytí. „Ano, Ferro, tvůrce svou dceru svrhl ze střechy. Tak to vypadá, že ani jeden z nás nemá v lásce štěstí, co? To máme smůlu. A ještě větší smůlu mají naši milenci. Kdo by si byl pomyslel, že toho máme tolik společného?“ Ferro přemýšlela, jestli toho růžového bastarda nemá shodit z balkonu za jeho čajem. Ale pořád jí ještě něco dlužil a ona měla v úmyslu si to vybrat. A tak se jenom zamračila a odkolébala se zpátky do pokoje.

V místnosti byl někdo nový. Muž s kudrnatými vlasy a širokým úsměvem. V ruce měl dlouhou hůl a přes rameno nesl nějakou brašnu z odřené kůže. Na jeho očích bylo něco divného − jedno

bylo světlé a druhé tmavé. Něco v jeho zkoumavém pohledu vzbudilo ve Ferro podezření. Dokonce větší než obvykle.

„Ach, ta slavná Ferro Maldžinn. Odpusť mi mou zvědavost, ale nestává se každý den, abych potkal osobu s takovým… mimořádným původem."

Ferro se nelíbilo, že zná její jméno nebo její původ anebo že o ní cokoli ví. „Kdo jsi ty?"

„Kde jen jsem nechal své dobré způsoby? Jsem Joru Síra, z řádu mágů," řekl a nabídl jí ruku. Nepřijala ji, ale on se jen usmál. „Ne jeden z těch původních dvanácti, samozřejmě, to ne. Jsem jen další nápad. Pozdější přídavek. Kdysi jsem býval učedníkem velkého Bayaze."

Ferro se ušklíbla. To mu stěží mohlo pomoct získat její důvěru. „A co se stalo?"

„Vyučil jsem se."

Bayaz odhodil šálek a ten zařinčel na stole vedle okna. „Joru," řekl a nový příchozí pokorně sklonil hlavu. „Díky za práci, kterou jsi dosud odvedl. Přesně a účelně, jako vždycky."

Sirův úsměv se roztáhl ještě víc. „Jsem jen malý zoubek ve velkém soukolí, mistře Bayazi, ale snažím se být silným zoubkem."

„Dosud jsi mě nezklamal. Na to nezapomenu. Jak to vypadá s tvojí další malou hrou?"

„Už může začít, na tvůj pokyn."

„Tak tedy začněme hned. Další odkládání je zbytečné."

„Měl bych se tedy připravit. Také jsem přinesl tohle, jak jsi mě žádal." Sundal si brašnu z ramene a opatrně sáhl dovnitř. Pomaloučku vytáhl nějakou knihu. Velkou a černou, v těžké posekané, poškrábané a ohořelé vazbě. „Glustrodova kniha," zašeptal, jako kdyby se ta slova bál vyslovit nahlas.

Bayaz se zamračil. „Prozatím ji nech u sebe. Došlo k nečekaným komplikacím."

„Komplikacím?" Síra vložil knihu s úlevou zpátky do brašny.

„To, co jsme hledali… tam nebylo."

„Tak tedy −"

„Co se týče našich dalších plánů, nic se nezměnilo."

„Jistě." Síra znovu sklopil hlavu. „Lord Isher už bude touhle dobou na cestě."

„Výborně.“ Bayaz se ohlédl po Ferro, jako kdyby si právě vzpomněl, že tam ještě je. „Prozatím bys mohla být tak hodná a nechat nás tu o samotě, co myslíš? Čekám návštěvu, kterou budu muset někde přijmout.“

Byla ráda, že může jít pryč, ale dávala si s odchodem na čas, i kdyby jenom proto, že Bayaz chtěl, aby si pospíšila. Zůstala stát na místě, spustila založené ruce a protáhla se. Pak se začala šourat ke dveřím, šla oklikou a tahala bosé nohy po podlaze tak, že se místnost zaplnila jejich nepříjemným šoupáním. Cestou se zastavila, aby si prohlédla obraz, rýpla do židle, přejela rukou po naleštěném džbánu, i když ji nic z toho ani za mák nezajímalo. Celou tu dobu se na ni Quai díval, Bayaz se mračil a Síra se usmíval tím svým mírným vědoucím úsměvem. Ve dveřích se zastavila.

„Už?“

„Ano, už,“ prskl Bayaz.

Ještě jednou se rozhlédla po místnosti. „Podělaní mágové,“ procedila a proklouzla dveřmi ven. Skoro vrazila do vysokého starého růžovouše, který byl v místnosti za nimi. Měl na sobě těžkou róbu, dokonce i v tomhle vedru a kolem krku měl třpytivý řetěz. Za ním se tyčil velký chlap, zachmuřený a ostražitý. Jeho stráž. Ferro se nelíbilo, jak se ten starý růžovouš díval. Shlížel na ni svrchu přes nos a bradu měl vychýlenou, jako kdyby byla pes.

Jako kdyby byla otrok.

„Tssss.“ Zasyčela mu do tváře, když se kolem něj protahovala. S odporem se ušklíbl a jeho stráž se na Ferro tvrdě zadívala. Ignorovala to. Tvrdé pohledy nic neznamenají. Jestli chce, aby ho kopla do obličeje, mohl se zkusit jí dotknout. Ale neudělal to. Oba dva prošli dveřmi dovnitř.

„Ach, lorde Ishere!“ slyšela, jak říká Bayaz těsně před tím, než se dveře zabouchly. „Jsem velice rád, že jste nás mohl navštívit tak brzy.“

„Přišel jsem okamžitě. Můj děd vždycky říkal, že −“

„Váš děd byl moudrý muž a dobrý přítel. Rád bych si s vámi pohovořil, jestli mohu, o situaci v otevřené radě. Dal byste si čaj?“

Čest

Jezal ležel na zádech s rukama za hlavou a s prostěradly omotanými kolem pasu. Pozoroval Ardee, jak se dívá z okna, lokty opřená o parapet a bradu v dlaních. Pozoroval Ardee a děkoval osudu, že nějaký dávno zapomenutý návrhář vojenských šatů považoval za vhodné vybavit důstojníky Královské armády kabátcem s vysokým pasem. Děkoval jim a byl hluboce a neskonale vděčný, protože jeho kabátec bylo všechno, co na sobě měla.

Bylo úžasné, jak se mezi nimi věci změnily od toho prvního hořkého a zarážejícího shledání. Celý týden už nestrávili noc každý sám a celý týden z jeho tváře takřka nemizel úsměv. Tu a tam samozřejmě vyplavala na povrch vzpomínka, nezvaná a strašlivě zarážející jako nafouklé mrtvé tělo na hladině rybníka zrovna ve chvíli, kdy si člověk užívá piknik na břehu. Vzpomínka na Ardee, jak ho kousala a jak ho udeřila, jak brečí a ječí mu do tváře. Ale když se to stalo, poopravil svůj úsměv a viděl, že ona se usmívá na něj, a brzy dokázal ty nepříjemné myšlenky zahnat zpátky, alespoň na chvíli. To si pak blahopřál za to, že byl natolik dobrý muž, aby to dokázal, a za to, že ji podpořil, když došlo na pochybnosti.

„Ardee," lákal ji.

„Hmm?"

„Pojď zpátky do postele."

„Proč?"

„Protože tě miluju." Zvláštní, jak čím častěji to říkal, tím to bylo snadnější.

Znuděně si povzdechla. „Takže ty s tím nepřestaneš."

„Je to pravda."

Otočila se. Ruce nechala za zády na parapetu. Její tělo bylo proti jasnému oknu jako tmavá silueta. „A co to přesně znamená? Že už se mnou souložíš celý týden a ještě nemáš dost?"

„Myslím, že nikdy nebudu mít dost.“

„No,“ řekla, odstrčila se od okna a přeťapkala po podlaze. „Řekla bych, že nikomu neublíží, když se pokusíme to zjistit, co? Teď už nejspíš ne.“ Postavila se v nohou postele. „Jenom mi slib jednu věc.“

Jezal polkl a už začínal mít obavy, o co ho asi požádá a co na to odpoví. „Cokoli,“ zašeptal a přiměl se usmát.

„Že mě nezklameš.“

Jeho úsměv se uvolnil. Na to nebylo tak těžké říct ano. Koneckonců byl teď jiný muž. „Samozřejmě že ne, slibuju.“

„Dobře.“ Vylezla na postel, po čtyřech a oči nespouštěla z jeho, zatímco on v očekávání kroutil pod prostěradlem palci u nohou. Klekla si na něj obkročmo a popotáhla si na prsou jeho kabátec. „Takže, kapitáne, obstála bych?“

„Myslím si…“ a uchopil ji vpředu za látku, přitáhl si ji na sebe a vsunul ruce dovnitř, „že jsi bezpochyby…“ a přejel jí rukama po prsou a palcem jí polechtal bradavku „…ten nejpěknější voják v mé skupině.“

Přitiskla se přes prostěradlo slabinami k němu a začala pohybovat boky nahoru a dolů. „Ach, kapitán je již v pozoru…“

„S tebou? Neustále…“

Olízla mu ústa a přisála se k nim. Rozmazávala mu sliny po tváři. Vsunul jí ruku mezi nohy a ona se o ni chvíli třela a jeho lepkavé prsty do ní čvachtavě zajížděly. Zasténala a chraplavě zavzdychala a on udělal totéž. Natáhla ruku dolů a odhodila prostěradlo pryč. On vzal do ruky svůj pyj a ona zavrtěla boky, dokud nenašli to správné místo a způsob, jak by se na něj nasunula. Její vlasy ho lechtaly na tváři a její chraplavý dech ho šimral na uchu.

Ozvaly se dva silné údery na dveře a oni oba ztuhli. Další dva údery. Ardee zvedla hlavu a odhodila si vlasy ze zardělé tváře. „Kdo je to?“ zavolala udýchaným a chraplavým hlasem.

„Někdo přišel za kapitánem.“ Služka. „Je… je ještě tady?“

Ardee obrátila oči dolů k Jezalovým. „Myslím, že bych mu mohla vyřídit vzkaz!“ Kousl se do rtu, aby potlačil smích, natáhl se, aby ji štípl do bradavky, a ona ho praštila po ruce. „Kdo je to?“

„Rytíř herold!“ Jezal cítil, jak mu tuhne úsměv. Tihle bastardi obvykle nenosili dobré zprávy a vždycky v tu nejhorší možnou chvíli. „Lord maršál Varuz naléhavě potřebuje hovořit s kapitánem.

Všichni ho hledají po celém městě.“ Jezal potichu zaklel. Vypadalo to, že si armáda nakonec všimla, že je zpátky.

„Pověz mu, že až uvidím kapitána, řeknu mu o tom!“ křikla Ardee a na to se ozval zvuk kroků vzdalujících se v chodbě přede dveřmi pokoje.

„Do hajzlu!“ sykl Jezal, když si byl jistý, že je služka pryč, i když ta si nejspíš docela dobře uměla představit, co se tu dělo posledních pár nocí a dní. „Budu muset jít.“

„Teď?“

„Teď, čert je vem. Když nepůjdu, budou sem chodit dál, a čím dřív odejdu, tím dřív se budu moct vrátit.“

Povzdechla si a přetočila se na záda. On zatím sklouzl z postele a začal se shánět po svých šatech, poházených po pokoji. Na košili měl vpředu skvrnu od vína, kalhoty byly zmuchlané a zmačkané, ale bude to muset stačit. Vypadat perfektně už nebylo jediným cílem v jeho životě. Posadil se na postel, aby si obul boty, a ucítil, jak si za něj klekla, její ruce mu začaly přejíždět po prsou a její rty se mu otíraly o ucho, když mu šeptala. „Takže mě tady zase necháš úplně samotnou, že? Odjedeš do Anglandu vraždit Seveřany s mým bratrem?“

Jezal se s obtížemi naklonil dolů a natáhl si botu. „Možná. Možná ne.“ Představa vojenského života už ho nelákala. Už viděl dost krutosti a hodně zblízka, aby věděl, že je to mimořádně děsivé a bolí to jako čert. Sláva a moc vypadaly jako ubohá odměna za všechno to riziko, které k tomu patřilo. „Vážně se zaobírám myšlenkou, že se vzdám své důstojnické hodnosti.“

„Ty? A co pak budeš dělat?“

„Nevím jistě.“ Otočil hlavu a tázavě se na ni zadíval. „Možná si najdu hodnou ženu a usadím se.“

„Hodnou ženu? Ty nějakou znáš?“

„Doufal jsem, že bys mi mohla někoho navrhnout.“

Stiskla rty k sobě. „Nech mě chvíli přemýšlet. Měla by být krásná?“

„Ne, ne, krásné ženy jsou vždycky hrozně náročné. Prostou jako stojatá voda, prosím.“

„Chytrá?“

Jezal se ušklíbl. „Jen to ne. Jsem pověstný svou dutou hlavou. S chytrou ženou bych pořád vypadal jako pitomec.“ Natáhl si druhou botu, sundal si ze sebe Ardeeiny ruce a vstal. „Hloupoučké telátko

s vykulenýma očima by bylo ideální. Někdo, kdo se mnou bude vždycky ve všem souhlasit.“

Ardee tleskla do dlaní. „Ach ano, teď už ji s tebou vidím, visí ti na ruce jako prázdné šaty, taková ta ozvěna s o něco vyšším hláskem. I když urozené krve, předpokládám?“

„Jistěže, jenom to nejlepší. Jediná věc, u které bych nikdy neslevil. A světlé vlasy, pro ty mám slabost.“

„Naprosto souhlasím. Tmavé vlasy jsou tak všední, ta barva tak velmi připomíná barvu špíny, bláta a hnoje.“ Otřásla se. „Mám pocit špíny, jen na ně pomyslím.“

„A především,“ pokračoval, jak si zastrkoval meč za přezku na opasku, „s klidnou a vyrovnanou povahou. Překvapení už jsem si užil dost.“

„Přirozeně. Život už je tak dost komplikovaný i bez manželky, co dělá potíže. Tak hrozně nedůstojné.“ Povytáhla obočí. „Popřemýšlím o svých známých.“

„Výborně. Mezitím, i když ho nosíš mnohem vyzývavěji, než bych kdy dokázal já, budu potřebovat svůj kabátec.“

„Ach, ovšem, pane.“ Vysoukala se z něj a mrštila ho po něm a pak se natáhla na posteli, úplně nahá, prohnutá v zádech a s rukama za hlavou. Pohupovala se pomalu v bocích tam a zpátky, s jednou nohou ohnutou v koleni a druhou nataženou, a palcem u nohy na něj ukázala. „Ale nenecháš mě tady moc dlouho samotnou, že ne?“

Chvíli se na ni jen díval. „Neopovažuj se pohnout ani o jeden podělaný palec,“ zachraptěl a pak si natáhl kabát, vklínil si penis mezi stehna, sehnul se a vykolébal se ze dveří. Doufal, že klesne, než se bude muset setkat s lordem maršálem, ale nebyl si tím tak docela jistý.

* * *

Znovu se Jezal ocitl v jednom z prostorných pokojů nejvyššího soudce Marovii. Stál uprostřed prázdné podlahy a zíral na obrovský, naleštěný stůl, z jehož druhé strany ho zachmuřeně pozorovali tři starci.

Když úředník s hlasitou ozvěnou zabouchl dveře, zmocnil se ho silně znepokojivý pocit, že přesně tohle už někdy zažil. Tehdy, když ho zavolali z lodi, co mířila do Anglandu, když ho odtrhli od

přátel a ambicí, aby ho poslali na šílenou, katastrofální výpravu doprostřed ničeho. Na výpravu, která ho stála hodně z jeho původního zevnějšku a skoro i život. Dalo se s určitostí říct, že nebyl nijak nadšený z toho, že je zase tady, a nanejvýš vroucně doufal v lepší výsledek než posledně.

Z tohoto úhlu pohledu bylo uklidňující, že tam první z mágů není, a to i přesto, že zbytek společnosti zrovna utěšivý nebyl. Přes stůl se na něj dívaly tvrdé staré tváře lorda maršála Varuze, nejvyššího soudce Marovii a lorda kancléře Hoffa.

Varuz nepřestával vychvalovat Jezalovy skvělé úspěchy ve Staré říši. Bylo očividné, že verze oněch událostí se velmi lišila od toho, co si Jezal sám pamatoval.

„…slavná výprava na západ, jak jsem vyrozuměl, na které získal pro Království čest na cizích polích. Byl jsem naprosto ohromen vyprávěním o vašem zápase na mostě v Darmiu. Opravdu se to stalo tak, jak mi to vyprávěli?“

„Na tom mostě, pane, tedy, ve skutečnosti, ehm…“ nejspíš se měl toho starého pitomce zeptat, o čem to, k čertu, vlastně mluví, ale byl příliš zaujatý přemýšlením o Ardee, nahé a natažené na posteli. Do háje s tou jeho zemí. Povinnosti ať jdou k čertu. Mohl by se vzdát hodnosti hned teď a být zpátky v její posteli do hodiny. „Jde o to, že −“

„Ta byla vaše oblíbená, viďte?“ zeptal se Hoff a kývl na něj svým pohárem. „Mě ze všech nejvíc zaujala ta o císařově dceři.“ A zadíval se na Jezala se zajiskřením v oku, které naznačovalo, že šlo o notně šťavnatý příběh.

„Upřímně, Vaše Milosti, nemám ani tu nejmenší představu, odkud se takové pověsti vzaly. K ničemu takovému nedošlo, to vás ujišťuji. Celá ta věc se začala nějak přespříliš zveličovat −“

„Nu, jedna oslnivá pověst je užitečnější než deset neuspokojivých pravd, nemyslíte?“

Jezal zamrkal. „Tedy, ehm, já myslím −“

„V každém případě,“ přerušil ho Varuz, „uzavřená rada obdržela vynikající zprávy o tom, jak jste si vedl za hranicemi.“

„Skutečně?“

„Mnoho nejrůznějších zpráv a všechny skvělé.“

Jezal si nemohl pomoct, musel se začít usmívat, i když si nedovedl představit, od koho takové zprávy mohly přijít. Sotva si mohl myslet, že by Ferro Maldžinn nadšeně popisovala jeho

vynikající kvality. „Tedy, Vaše lordstva jsou velice laskavá, ale já musím −“

„Jako výsledek vašeho obětování a odvážných počinů během tohoto obtížného a důležitého úkolu vám mohu s potěšením oznámit, že jste byl s okamžitou platností povýšen do hodnosti plukovníka.“

Jezal doslova vytřeštil oči. „Povýšen?“

„Povýšen, můj hochu, a nikdo by si to nezasloužil víc.“

Povýšit o dva stupně za jedno odpoledne byla neslýchaná pocta, zvlášť když nebojoval v žádné bitvě, nevykonal v poslední době žádný chrabrý čin a nepřinesl žádnou nevídanou oběť. Pokud se ovšem nepočítá to, že musel před chvílí v polovině přerušit souložení se sestrou nejlepšího přítele. To je bezpochyby oběť, ale těžko ten druh, kterým si člověk vysloužíkrálovu přízeň.

„Já, ehm, já…“ Nemohl zaplašit pocit uspokojení. Nová uniforma a další prýmky a tak dál a víc lidí, kterým může říkat, co mají dělat. Sláva a moc byly možná ubohou odměnou, ale on už ta rizika podstoupil a teď už jen zbývalo říct ano. Copak netrpěl? Copak si to nezasloužil? Nemusel o tom přemýšlet moc dlouho. Vlastně o tom nemusel přemýšlet ani trochu. Myšlenka, že odejde z armády a usadí se, rychle ustoupila do dalekého pozadí. „Bude mi nesmírnou ctí přijmout tuto výjimečnou… ehm… čest.“

„Pak jsme tedy všichni spokojeni,“ řekl suše Hoff. „A teď k věci. Jistě víte, *plukovníku* Luthare, že poslední dobou nastaly nějaké potíže s rolníky.“

Bylo to zvláštní, ale do Ardeeiny ložnice žádné takové zprávy nepronikly. „Jistě nic vážného, Vaše milosti?“

„Ne, pokud nepovažujete plně rozvinuté povstání za něco vážného.“

„Povstání?“ Jezal polkl.

„Tenhle člověk, ten Tanner,“ prskl lord kancléř. „Celé měsíce se potloukal po kraji a vyzýval k nespokojenosti, zaséval sémě odporu, naváděl rolníky, aby neposlouchali své pány, svého krále!“

„Nikdo nečekal, že by to mohlo dojít až k otevřenému povstání.“

Varuz zlostně špulil ústa. „Ale banda rolníků podporovaná tím Tannerem, se přidala k nepokojům blízko Kelnu, vyzbrojila se a odmítají se rozejít. Podařilo se jim zvítězit nad místním velkostatkářem a rebelie se rozšířila. A teď se dozvídáme, že včera

rozdrtili poměrně početné jednotky lorda Finstera, vypálili jeho sídlo a pověsili tři výběrčí daní. Už začali drancovat zem a blíží se k Adově.“

„Drancovat?“ zamumlal Jezal a ohlédl se ke dveřím. Drancování bylo opravdu hodně ošklivé slovo.

„Je to nanejvýš politováníhodná věc,“ zanaříkal Marovia. „Polovina z nich jsou čestní lidé, věrní svému králi, a do tohohle se dostali kvůli chamtivosti svých pánů.“

Varuz si znechuceně odfrkl. „Pro zradu neexistuje žádná omluva! Ta druhá polovina jsou zloději, ničemové a rebelanti. Měli by být pohnáni na šibenici!“

„Uzavřená rada dospěla k rozhodnutí,“ přerušil je Hoff. „Tanner prohlásil, že hodlá předložit králi seznam svých požadavků. Králi! Nová svoboda. Nová práva. Všichni lidé si budou rovni a podobné nebezpečné nesmysly. Brzy se roznese, že se blíží k městu, a zavládne panika. Vzpoury na podporu rolníků i proti nim. Už teď se pohybujeme na ostří nože. Vedeme dvě války, královo zdraví se horší a nemá žádného následníka!“ Hoff udeřil pěstí do stolu, až Jezal nadskočil. „Nesmíme dopustit, aby se dostali až k městu.“

Maršál Varuz mu tleskl rukama před očima. „Proti téhle hrozbě pošleme oba dva regimenty královských vojáků, které zůstaly v Midderlandu. Byl vypracován seznam ústupků,“ řekl a při tom slově se ušklíbl. „Pokud rolníci přistoupí na vyjednávání a vrátí se do svých domovů, jejich životy budou ušetřeny. Jestli Tanner nedostane rozum, jeho takzvaná armáda bude muset být rozprášena. Rozdrcena. Zničena.“

„Zabít,“ řekl Hoff a drhl skvrnu na stole svým těžkým palcem. „A původce musíme dostat před inkvizici Jeho Veličenstva.“

„Politováníhodné,“ zamumlal bez rozmýšlení Jezal, kterému už při pouhé zmínce o téhle instituci přejel mráz po zádech.

„Je to nutné,“ prohlásil Marovia a smutně potřásl hlavou.

„Ale těžko to půjde přímo.“ Varuz se na Jezala přes stůl zamračil. „V každé vesnici, v každém městě, na každém poli a statku, přes které prošli, přibrali další nespokojence. Země se jenom hemží rebelanty. Jsou samozřejmě špatně vyzbrojení a nemají žádnou kázeň, ale při našem posledním odhadu čítali nějakých čtyřicet tisíc.“

„Čtyřicet… tisíc?“ Jezal nervózně přešlápl z nohy na nohu. Předpokládal, že se tu mluví o pár stovkách, a to ještě bez

pořádného vybavení. Tady, za zdmi Agriontu, za městskými hradbami, pochopitelně nic nehrozilo, ale čtyřicet tisíc pořádně rozzlobených mužů, to je velká síla. I když se jedná jen o rolníky.

„Královské vojsko už se připravuje: jeden regiment jezdectva a jeden regiment pěších. Jediné, co nám teď chybí, je velitel tažení."

„Hm," zabručel Jezal. Takový post tomu nešťastníkovi nezáviděl, velet armádě, která stojí proti přesile pěti na jednoho, proti bandě neurvalců rozvášněných touhou po spravedlnosti a povzbuzených několika bezvýznamnými vítězstvími, opilých nenávistí ke šlechtě a monarchii a žíznivých po krvi a rabování…

Najednou vytřeštil oči ještě víc. „Já?"

„Vy."

Snažil se najít vhodná slova. „Nerad bych vypadal jako… nevděčník, chápete, ale určitě, tedy chci říct, jistě je tu někdo, kdo se pro tu práci hodí lépe. Lorde maršále, vy sám jste −"

„Tohle je těžká doba." Hoff upíral na Jezala vážný pohled zpod svého hustého obočí. „Velmi těžká doba. Potřebujeme někoho, kdo nemá žádné… vazby. Potřebujeme někoho s čistým štítem. Vy jste obdivuhodně dostál svým závazkům."

„Ale… vyjednávat s rolníky, Vaše milosti, Vaše důstojnosti, lorde maršále, já těmhle věcem vůbec nerozumím! Ani trochu se nevyznám v zákonech!"

„My jsme si vašich nedostatků vědomi," řekl Hoff. „Proto s vámi bude zástupce uzavřené rady. Někdo, kdo se těší nepopiratelným znalostem ve všech těchto oblastech."

Z ničeho nic dopadla Jezalovi na rameno těžká ruka. „Říkal jsem vám, že to bude spíš dříve než později, můj hochu!" Jezal pomalu otočil hlavu a útrobami mu začal stoupat strašlivý pocit zděšení. Stál tam první z mágů, šklebil se mu do očí ze vzdálenosti ani ne jedné stopy, a přes to všechno vypadal velice současně. Nebylo vlastně žádným překvapením, že je v tom tenhle starý plešatý šťoural zapletený. Divné a nepříjemné události jako by mu šly v patách, jako se zaběhlý pes se štěkotem táhne za řezníkovým vozem.

„Armáda rolníků, pokud se tomu tak dá říkat, se utábořila asi čtyři dny volného pochodu od města, roztáhli se doširoka územím a shánějí jídlo." Varuz se natáhl blíž a prstem rýpl do stolu.

„Vyrazíte okamžitě a zastavíte je. V tomhle spočívá naše naděje, plukovníku Luthare. Rozuměl jste rozkazu?"

„Ano, pane,“ zašeptal. Snažil se, aby to znělo nadšeně, ale naprosto selhal.

„My dva opět spolu?“ Bayaz se zachechtal. „To aby se raději hned dali na útěk, co, můj hochu?“

„Ovšem,“ zamumlal Jezal zmučeně. Dostal šanci uniknout, šanci začít nový život, a vzdal se jí pro jednu nebo dvě další hvězdičky na uniformě. Příliš pozdě si uvědomil, jak strašnou chybu udělal. Bayazovo sevření na jeho rameni zesílilo. Mág si ho přitáhl otcovsky k sobě a nevypadal, že ho hned tak pustí. Očividně nebylo úniku.

* * *

Jezal ve spěchu vyběhl ze dveří svého bytu a nepřestával klít, jak za sebou vlekl kufr. Bylo to naprosto strašné, že je nucen nést si svá zavazadla sám, ale času bylo neúprosně málo, jestli má zachránit Království před šílenstvím jeho vlastního lidu. Jen na okamžik zvažoval myšlenku vzít nohy na ramena a utíkat k dokům a tam nasednout na první loď do vzdáleného Suldžuku, ale pak ji vztekle zapudil. Přijal povýšení s otevřenýma očima a teď už nemá jinou možnost než to přečkat. Lepší to udělat než se toho dál bát a tak vůbec. Otočil klíčem v zámku, obrátil se a hned nato vyděšeně uskočil a vykvikl jako ženská. Naproti dveřím ve stínu někdo stál a pocit hrůzy se ještě znásobil, když si Luthar uvědomil, kdo to je.

U zdi stál ten mrzák Glokta, ztěžka se opíral o hůl a usmíval se tím svým odpuzujícím, bezzubým úsměvem. „Na slovíčko, plukovníku Luthare.“

„Jestli chcete hovořit o té záležitosti s rolníky, je už všechno zařízeno.“ Jezal nedokázal tak úplně potlačil výraz zhnusení a odporu. „Nemusíte si s tím dělat starosti −“

„Nechci hovořit o této záležitosti.“

„Tak o čem?“

„O Ardee Westové.“

Chodba se najednou zdála být nesmírně prázdná a tichá. Vojáci, důstojníci, sloužící, všichni byli v Anglandu. Pokud Jezal věděl, v celých kasárnách byli jen oni dva. „Nějak nechápu, jak se to týká −“

„Její bratr, náš společný přítel Collem West, vzpomínáte si na něho? Takový věčně ustaraný chlapík, kterému už řídnou vlasy. Trochu vznětlivý.“ Jezal cítil, jak mu tváře zaplavil provinilý ruměnec. Moc dobře se na toho chlapíka pamatoval, samozřejmě, a na jeho vznětlivost obzvlášť. „Krátce před tím, než odjel do války v Anglandu, za mnou přišel. Požádal mě, abych dohlédl na blaho jeho sestry, zatímco on bude někde riskovat život. Slíbil jsem mu, že to udělám.“ Glokta se přisunul trochu blíž a Jezalovi naskočila husí kůže. „Ujišťuji vás, že je to zodpovědnost, kterou beru stejně vážně jako úkoly, jimiž se mě rozhodne pověřit arcilektor.“

„Chápu,“ zachraptěl Jezal. To vysvětlovalo mrzákovu přítomnost tehdy před jejím domem, což ho dosud trochu mátlo. Ačkoliv tím zjištěním se mu nijak neulevilo. Vlastně spíš naopak.

„Nemyslím si, že by Collema Westa nějak zvlášť potěšilo, co se tu v minulých několika dnech odehrávalo, vy ano?“

Jezal provinile přešlápl z jedné nohy na druhou. „Připouštím, že jsem ji navštívil −“

„Vaše návštěvy,“ zašeptal mrzák, „nejsou pro pověst toho děvčete dobré. Takže nám zůstávají tři možnosti. Za prvé, a té já osobně dávám přednost, že odejdete a budete předstírat, že jste se s ní nikdy nesetkal, a nikdy už se s ní nesetkáte.“

„To je nepřijatelné,“ slyšel se Jezal říkat a jeho hlas byl překvapivě drzý.

„Tedy za druhé, že se s tou dámou oženíte a všechno bude zapomenuto.“

Možnost, o které Jezal sám uvažoval, ale ať se propadne, jestli se k tomu nechá přinutit touhle deformovanou troskou člověka. „A třetí?“ otázal se tónem, který, jak si myslel, byl příhodně opovržlivý.

„Třetí?“ Jednou stranou Gloktovy vyzáblé tváře projelo obzvlášť nechutné zaškubnutí. „Nemyslím si, že byste se chtěl příliš podrobně seznámit s možností číslo tři. Řekněme pouze, že by zahrnovala dlouhou a vášnivou noc s rozžhavenou tavnou pecí a sadou břitev a ještě delší ráno, ve kterém se objeví vak a kovadlina a dno kanálu. Patrně zjistíte, že ty první dvě možnosti by vám vyhovovaly víc.“

Ještě dřív, než si uvědomil, co dělá, Jezal vykročil vpřed a přiměl Gloktu vrávorat pozpátku, dokud nenarazil na zeď. „Já se vám nepotřebuji zpovídat! Moje návštěvy jsou mezi mnou a tou

dámou, o níž je řeč, ale pro vaši informaci, už dávno jsem se rozhodl s ní oženit a nyní pouze čekám na tu správnou chvíli!“ Jezal tam stál v šeru a stěží mohl uvěřit, co se to slyší říkat. Ta jeho zatracená huba, už se kvůli ní dostal do nejednoho problému.

Gloktovi zacukalo levé, přimhouřené oko. „Ach, to má tedy štěstí.“

Jezal se přistihl, jak se znovu naklání dopředu; skoro narazil do kriplovy tváře a přitiskl ho bezmocného ke zdi. „To tedy ano! Takže si můžete výhrůžky strčit do té své mrzácké prdele!“

I takhle přimáčknutý ke zdi nezůstal Glokta zaskočený dlouho. Na tváři se mu roztáhl bezzubý úšklebek, víčka se mu zachvěla a po vyzáblé tváři mu stékala dlouhá slza. „Ale no tak, plukovníku Luthare, je pro mě obtížné se soustředit, když vás mám tak blízko.“ Hřbetem ruky uhodil Jezala vpředu do uniformy. „Zvláště když jste vyjádřil tak nečekaný zájem o mou prdel.“ Jezal ucukl, ústa stažená odporem. „Zdá se, že tam, kde Varuz neuspěl, se to Bayazovi povedlo, viďte? Ukázal vám, kde máte páteř! Přijměte mou gratulaci k nadcházejícímu sňatku. Ale myslím, že si své břitvy nechám po ruce, čistě pro případ, že byste to nedotáhl do konce. Jsem velmi rád, že jsme si mohli takhle pohovořit.“ A Glokta se začal belhat ke schodišti. Jeho hůl ťukala do podlahy a levá bota se šourala za ním.

„Já rovněž!“ křikl za ním Jezal. Ale nic nemohlo být vzdálenější pravdě.

Duchové

Uffrith už nevypadal jako dřív. Jak jinak, když tohle místo Logen viděl naposledy před tolika lety, v noci a ještě k tomu při obléhání. Po ulicích se tehdy potloukaly hordy Bethodových karlů, křičeli, zpívali a chlastali. Hledali někoho, koho by mohli obrat nebo znásilnit, něco, co by hořelo, aby to mohli zapálit. Logen vzpomínal, jak po tom, co přemohl Trojstroma, ležel v nějaké místnosti a řval a blekotal bolestí, která mu sžírala celé tělo. Vzpomínal, jak se podíval z okna a viděl záře plamenů, slyšel jekot po celém městě a přál si, aby tam mohl být a drancovat, a přitom nevěděl, jestli se ještě někdy vůbec postaví.

Teď to bylo jiné, když tu byli Královští, ale taky to tady příliš nezvládali. Šedivý přístav byl ucpaný loděmi, které byly pro toto kotviště příliš velké. Úzké ulice se hemžily vojáky a všude se povalovala výstroj. Vozy a muly a koně, všechno to přetékalo nákladem a lidé se je snažili protlačit davem. Zranění se belhali o berlách dolů k dokům, nebo je někdo odnášel na nosítkách a na všechen ten zmatek se snášel drobný déšť. Chlapci s čerstvě vypadajícími tvářičkami, kteří pochodovali opačným směrem, s vykulenýma očima zírali na zakrvácené obvazy raněných. Tu a tam postávali ve dveřích domu Seveřani a nanejvýš zmateně pozorovali nekonečnou záplavu cizích lidí, kteří se vláčeli jejich městem. Většinou to byly ženy a děti nebo starci.

Logen rychle kráčel vzhůru strmými ulicemi a se skloněnou hlavou schovanou v nízko stažené kápi si razil cestu davem. Pěsti držel zaťaté těsně u boků, aby si nikdo nemohl všimnout pahýlu po chybějícím prstu. Meč, který dostal od Bayaze, měl zabalený v přikrývce na zádech pod vakem, kde nemohl nikoho znervózňovat. Přesto ho při každém kroku svrběla ramena. Čekal, že každou chvíli někdo vykřikne: „To je Krvavá devítka!“ Čekal, že lidi

začnou utíkat, křičet, házet po něm odpadky a tváře se jim stáhnou hrůzou.

Ale nic takového se nestalo. Jedna další postava, která sem nezapadá, nebudila v tomhle vlhkém zmatku žádnou zvláštní pozornost, a i kdyby ho někdo z přítomných znal, nečekal by ho tady. Nejspíš už všichni slyšeli, že se vrátil do hlíny, někde daleko odtud, a říkali si, že se dobře stalo. Přesto neměl důvod tady zůstávat déle, než musí. Zamířil ke královskému důstojníkovi, který vypadal, jako kdyby tady měl nějakou zodpovědnost, sňal si kapuci a zkusil se usmát.

Vysloužil si otrávený pohled za to, že obtěžuje. „Nemáme pro tebe žádnou práci, jestli nějakou hledáš."

„Takovou práci, jakou dělám, pro mě nemáte." Logen vytáhl dopis, který mu dal Bayaz.

Muž ho otevřel a přelétl ho očima. Pak se zamračil a přečetl si ho znovu. Na to se na Logena pochybovačně zadíval a snažil se najít slova. „No dobře. Chápu." Ukázal k zástupu mladých mužů, kteří nervózně a nejistě postávali o pár kroků dál a nešťastně se choulili k sobě v sílícím dešti. „Dnes odpoledne odjíždí konvoj s posilami na frontu. Můžete se k nám přidat."

„To by bylo fajn." Nevypadali na kdovíjakou posilu. Byli to spíš vyděšení kluci, ale to mu bylo jedno. Nezáleželo mu na tom, s kým pocestuje, jen když je to za Bethodem.

* * *

Po obou stranách cesty šuměly lesy − ponuré, zelené a černé, plné stínů. Možná plné překvapení. Byla to obtížná cesta. Těžká pro ruce, které se celou cestu musely přidržovat příčky, a taky pro zadek, který nadskakoval a narážel do tvrdého sedadla. Ale blížili se, i když pomalu, a pokud šlo o Logena, bylo to to jediné, na čem záleželo.

Za nimi byly další vozy. Kodrcaly jeden za druhým po cestě, s nákladem mužů, potravin, šatstva, zbraní a všeho možného, co je třeba, když se vede válka. V každém byla rozžatá lampa, zavěšená co nejvíc vpředu, takže to vypadalo, jako by se v ponurém soumraku pohupovala řada světýlek, nejdřív dolů do údolí a pak

vzhůru po svahu, a označovala tak cestu lesem, kudy právě projížděli.

Logen se otočil a zadíval se na chlapce z Království, usazené v chumlu v přední části vozu. Bylo jich devět, naráželi do sebe a kymáceli se podle nadskakování náprav a všichni se snažili být od něj co možná nejdál.

„Viděl jsi už někdy tak zjizveného chlapa?“ zeptal se tlumeně jeden z nich v domnění, že určitě nemluví jejich jazykem.

„Kdo to vůbec je?“

„Co já vím. Nejspíš Seveřan.“

„To vidím, že je to Seveřan, idiote. Já jsem myslel, co tady mezi náma dělá?“

„Možná je to zvěd.“

„Trochu velký prevít na zvěda, nemyslíš?“

Logen se v duchu usmál a díval se, jak lesy kolem nich ubíhají. Cítil na tváři chladný větřík, mlhu, vůni půdy, zimy, vlhka a vzduchu. Nikdy by si nemyslel, že bude tak šťastný, že se vrací na Sever, ale byl. Bylo skvělé být po té dlouhé době, co byl cizincem, zase na místě, kde věděl, jaká platí pravidla. Jejich desítka se utábořila na cestě. Jedna skupinka z těch mnoha roztroušených po lese a všichni se choulili co nejblíž ke svému vozu. Devět chlapců shluklých na jedné straně velkého ohně, nad nímž v kotlíku bublalo dušené maso a stoupala z něj příjemně vonící pára. Logen chlapce pozoroval, jak míchají jídlo, jak si spolu povídají o domově a o tom, co je čeká a jak dlouho asi válka potrvá. Po chvíli začal jeden z nich nabírat jídlo do misek a rozdával je kolem dokola. Když rozdal všem ostatním, ohlédl se po Logenovi a pak nabral další misku. Přistoupil k němu, jako kdyby se přibližoval ke kleci s vlky.

„Ehm…“ Nataženou rukou mu podal misku. „Maso?“ Otevřel doširoka ústa a volnou rukou si do nich ukázal.

„Díky, příteli,“ řekl Logen, když si od něj misku bral. „Ale já vím, kam se to dává.“

Všichni chlapci na něho zírali, řada tváří s vyděšenými výrazy, zalitými mihotavým žlutým světlem ohně, ještě podezíravěji než dřív, když teď zjistili, že mluví jejich jazykem. „Ty mluvíš běžnou řečí? Nechával sis to pro sebe, co?“

„Je lepší vypadat hloupější, než ve skutečnosti jsi, to je moje zkušenost.“

„Když to říkáš," řekl chlapec, který mu podal jídlo. „Tak jak se jmenuješ?"

Logen chvíli uvažoval, jestli by neměl vymyslet nějakou lež. Nějaké nic neříkající jméno, které by nikdo neznal. Ale byl takový, jaký byl, a dříve nebo později ho stejně někdo pozná. A kromě toho, nikdy moc lhát neuměl. „Říkají mi Logen Devítiprsťák."

S chlapci to nic neudělalo. Nikdy o něm neslyšeli, a proč by taky měli? Houf selských synků z velké dálky, až ze slunného Království. Vypadali, že sotva vědí, jak se sami jmenují.

„Kvůli čemu tady jsi?" zeptal se ho jeden z nich.

„Kvůli tomu samému co vy. Jsem tady, abych zabíjel." Chlapci vypadali, že je to trochu znejistilo. „Ne vás, nebojte se. Musím si vyřídit pár účtů." Kývl hlavou směrem k cestě. „S Bethodem."

Chlapci si vyměnili pohledy a ten, co se ptal, pokrčil rameny. „To je dobře. Tedy dokud budeš na naší straně." Vstal a vytáhl ze svého vaku láhev. „Chceš se napít?"

„No, to jo." Logen se zašklebil a nastavil hrnek. „To jsem ještě nikdy neodmítl." Hodil do sebe obsah hrnku najednou a mlaskl, když ucítil, jak ho to zahřálo v hrdle. Chlapec mu nalil další dávku. „Dík. Ale raději mi toho nedávej moc."

„Proč?" zeptal se. „Že bys nás pak mohl zabít?"

„Zabít vás? To jen když budete mít štěstí."

„A když nebudem?"

Logen se nad svým hrnkem zašklebil. „Začnu zpívat."

Nato se chlapcova tvář roztáhla v úsměvu a jeden z jeho kamarádů se začal chechtat. V příštím okamžiku se mu do boku zabodl šíp a on se rozkašlal a postříkal si předek košile krví. Láhev mu vypadla do trávy a ve tmě bylo slyšet, jak z ní víno klokotavě vytéká ven. Dalšímu chlapci trčel šíp ze stehna. Seděl úplně ztuhlý a zíral na něj. „Kde se tu…" To už všichni křičeli, hledali zbraně nebo se vrhali tváří k zemi. Kolem zahvízdaly další šípy. Jeden dopadl do ohně a vyrazil gejzír jisker.

Logen zahodil misku s masem, popadl meč a začal utíkat. Cestou klopýtl o jednoho z hochů a kopl ho do obličeje, uklouzl a padal, ale hned se narovnal a běžel, jak nejrychleji mohl, ke stromům, odkud přilétaly šípy. Někdy ani tak nezáleží na tom, jak se člověk rozhodne, hlavně když se rozhodne rychle a drží se toho. Když se Logen přihnal blíž, spatřil jednoho z lučištníků. Všiml si v šeru záblesku jeho světlé pleti, když sahal pro další šíp. Logen

vytáhl z roztřepené pochvy tvůrcův meč a vyrazil ze sebe bojový křik.

Lučištník by pravděpodobně nedokázal vystřelit šíp dřív, než by se k němu Logen dostal, ale bylo to velmi těsné. Nakonec neměl dost silné nervy na to, aby zůstal stát na místě. Jen velmi málo mužů dokáže pořádně zvážit své možnosti, když se na ně žene smrt. A tak muž upustil luk a dal se na útěk a Logen ho sekl do zad dřív, než stačil uběhnout dva kroky. Srazil ho do křoví. Muž se převrátil tváří vzhůru, celý zapletený v trní, řval a snažil se vytáhnout nůž. Logen zvedl meč, aby dokončil svou práci. Pak ze střelcových úst vystříkla krev, muž se zachvěl, zhroutil se zpátky a zůstal tiše ležet.

„Ještě žiju," zamumlal si Logen, dřepl si co nejníž vedle mrtvého těla a upřel oči do šera. Pro všechny zúčastněné by bylo asi nejlepší, kdyby se rozběhl opačným směrem, ale na to už bylo trochu pozdě. Nejspíš by bylo úplně nejlepší, kdyby byl zůstal v Adově, ale i na tohle už bylo příliš pozdě.

„Zatracený Sever," zaklel potichu. Kdyby nechal tyhle prevíty být, otravovali by celou cestu na frontu a Logen by nemohl ani na chvilku zamhouřit oko, nehledě na to, že by měl slušnou šanci na šíp v obličeji. Lepší bylo jít za nimi než čekat, až přijdou oni za ním. To byla jedna z jeho těžce získaných zkušeností.

Teď už slyšel zbytek útočníků, jak si razí cestu křovím, a vydal se za nimi, ruku pevně sevřenou na jílci svého meče. Proplétal se mezi kmeny stromů a snažil se držet od nepřítele pořád stejně daleko. Světla táborových ohňů za jeho zády postupně slábla a slábl i křik královských odvedenců, až se Logen ocitl hluboko v lese a cítil jen vůni borovic a vlhkost země. Už se řídil jen podle zvuků běžících nohou. Splynul s lesem, jako to dělával za starých časů. Nebylo to nijak těžké. Všechno se mu rychle vrátilo, jako kdyby celé ty roky nedělal nic jiného než se po nocích plížil lesy. Tmou se nesly hlasy a Logen, tichý a nehybný, se tiskl k borovému kmeni a poslouchal.

„Kde je Špinavý nos?"

Chvíli bylo ticho. „Myslím, že je po něm."

„Po něm? Jak to?"

„Někoho s sebou měli, Havrane. Nějakého velkého parchanta." Havran. Logen to jméno znal. Poznal i hlas, teď, když ho slyšel. Byl to muž, který bojoval za Kůstku. Nedalo by se říct, že byli

přátelé, on a Logen, ale znali se. V Carleonu sedávali blízko sebe a bojovali bok po boku, na stejné straně. A teď tady byli zase a znovu je od sebe nedělilo víc než pár kroků. Tentokrát byli odhodlaní jeden druhého zabít. Zvláštní, jak si dokáže osud hrát. Jednu chvíli s někým bojujete na stejné straně, a vzápětí se ocitnete proti němu. Ty dvě možnosti jsou si mnohem blíž než nebojovat vůbec.

„Byl to Seveřan?“ ozval se Havranův hlas.

„Možná byl. Ať to byl kdokoli, věděl, jak odvést svou práci. Objevil se jako vítr. Neměl jsem ani čas vzít si oštěp.“

„Parchant! Tohle si nenecháme ujít. Utábořím se tady a vyrazíme za nimi zítra. Možná ho dostanem pak, toho velkého.“

„To si piš, že ho sakra dostanem. Vůbec o tom nepochybuj. Za tohle mu podříznu krk, parchantovi.“

„To uděláš dobře. Do té doby můžeš hlídat, jestli se neobjeví, a my ostatní si trochu zdřímnem. Možná ti ten vztek pomůže zůstat tentokrát vzhůru, co?“

„Jo, veliteli. Máš pravdu.“

Logen seděl a díval se. Mezi stromy občas zahlédl nějaký pohyb, jak si čtyři z nich roztáhli přikrývky a zabalili se do nich. Pátý se posadil zády k ostatním, oči upřené směrem, ze kterého přišli, a hlídal. Logen čekal a slyšel, jak někdo začal chrápat. Spustil se mírný déšť a kapky dosedaly na větve borovic a crčely z nich dolů. Za chvíli mu začaly skrápět vlasy a šaty a stékaly mu v kapičkách po tváři dolů a do vlhké země. Logen dál seděl, tichý a nehybný jako kámen.

Trpělivost může být strašlivá zbraň. Je jen velmi málo mužů, kteří se ji naučí používat. Není snadné soustředit se celou tu dobu na zabíjení, když už člověku nehrozí nebezpečí a krev vychladla. Ale Logen tohle vždycky uměl. Takže seděl a nechával čas pomalu plynout a přemýšlel o starých časech, až už byl měsíc vysoko a mezi stromy a kapkami deště pronikalo jeho bledé světlo. Dost světla na to, aby viděl na svou práci. Protáhl si nohy a dal se do pohybu. Proplétal se mezi kmeny stromů, kladl nohy pečlivě a opatrně do podrostu. Déšť byl jeho spojencem, jeho šum a crčení vody maskovalo tiché zvuky, které vydávaly jeho boty, jak zezadu obcházel muže na hlídce. Vytáhl nůž. Jeho vlhká čepel se v přerušovaném měsíčním světle zableskla a Logen se odpoutal od stromů a zamířil do tábořiště. Procházel mezi těly spících mužů,

tak blízko, že se jich mohl dotknout. Blízko jako bratr. Muž na stráži popotáhl, nešťastně se zavrtěl a přitáhl si mokrou přikrývku, celou pokrytou třpytivými kapičkami deště, těsněji k ramenům. Logen se zastavil a čekal. Díval se na bledou tvář jednoho ze spících, otočenou do strany, s očima zavřenýma a ústy dokořán. Jak oddechoval, stoupala mu od nich do vlhké noci slabá pára.

Muž na stráži byl teď v klidu a Logen se protáhl až těsně za něj a zadržel dech. Natáhl levou ruku a chvíli si v zamlženém vzduchu procvičoval prsty. Pak natáhl pravou ruku s prsty pevně obemknutými kolem rukojeti nože. Sám cítil, jak špulí rty a zatíná zuby. Nadešel čas, a když nadejde čas, musíte udeřit a neohlížet se nazpět.

Logen natáhl ruku ze strany k muži, pevně mu ji přitiskl na ústa a rychle mu vší silou podřízl hrdlo, tak hluboko, až cítil, jak čepel zaskřípala o krční páteř. Muž sebou trhl a chvíli sebou cukal, ale Logen ho držel pevně, pevně jako milenec, takže muž jen tiše zachrčel. Logen cítil, jak mu po rukách stéká krev, horká a lepkavá. Prozatím si nedělal starosti s ostatními. Kdyby se některý z nich probudil, všechno, co by viděl, by byla silueta muže ve tmě, a to by taky čekal, že uvidí.

Netrvalo dlouho a mužovo tělo ochablo, hlava mu klesla a Logen ho opatrně položil na bok. Pod mokrými přikrývkami tam ležely čtyři bezmocné útvary. Možná bývaly časy, kdy by se Logen musel nutit, aby tohle udělal. Kdy by musel přemýšlet o tom, jestli je správné to udělat. Ale jestli takové časy byly, bylo to už hodně dávno. Tady na Severu je čas, který člověk stráví přemýšlením, časem, kdy ho zabijou. Nebyli teď pro něj ničím víc než čtyřmi úkoly, které je třeba dovést do konce.

Připlížil se k prvnímu muži, zvedl zakrvácený nůž nad hlavu a vrazil mu ho skrz kabát rovnou do srdce, s rukou přitisknutou na mužových ústech. Zemřel tišeji, než spal. Logen přešel k dalšímu, připravený udělat totéž. Botou zavadil o nějaký kov. Možná o láhev na vodu. Ať už to bylo cokoli, udělalo to pořádný rámus. Spáč zamrkal, otevřel oči a začal se zvedat. Logen mu vrazil nůž do břicha, prudce trhl a rozpáral ho. Muž vydal něco jako sípot, ústa i oči dokořán, a pověsil se Logenovi na ruku.

„Ech?“ Třetí z mužů se zpříma posadil a vytřeštil oči. Logen si trhnutím uvolnil ruku a vytáhl meč. „Co to −“ Muž instinktivně zvedl ruku před obličej a těžká čepel mu ji uťala v zápěstí a zajela

mu hluboko do lebky. Do vlhkého vzduchu vystříkl gejzír tmavé krve a muž se znovu svalil na záda.

To ale poskytlo poslednímu dost času, aby se vyhrabal z přikrývek a popadl sekyru. Teď tam stál, přikrčený, ruce mírně rozpažené, připravený k boji. Vypadal jako někdo, kdo s tím má bohaté zkušenosti. Havran. Logen slyšel, jak chraplavě oddechuje, a viděl, jak mu od úst v dešti stoupá pára.

„Měl jsi začít se mnou!“ zavrčel.

Logen nemohl popřít, že má pravdu. Soustředil se jen na to, že je musí všechny zabít, a nevěnoval pozornost pořadí. Ale teď už bylo pozdě se tím trápit. Pokrčil rameny. „Začít nebo skončit, to je úplně jedno.“

„Uvidíme.“ Havran potěžkal sekyru, udělal v tom vlhkém povětří pár kroků a hledal, jak začít. Logen klidně stál a oddechoval. Meč mu volně visel podél těla a jílec byl v jeho pevném sevření chladivý a mokrý. Nikdy nebyl z těch, kdo se pohne dřív, než přijde jeho čas. „Nejlíp bude, když mi řekneš svoje jméno, dokud ještě popadneš dech. Rád bych pak věděl, koho jsem zabil.“

„Ty už mě znáš, Havrane.“ Logen zvedl druhou ruku a roztáhl prsty. Měsíční světlo se černě zalesklo na jeho krvavé ruce a na zakrváceném pahýlu po chybějícím prstu. „Bojovali jsme vedle sebe u Carleonu. Nikdy bych si nepomyslel, že na mě zapomeneš tak brzo. Ale věci obvykle nedopadnou tak, jak bychom čekali, že jo?“

Havran se přestal hýbat. Logen z něj neviděl víc než záblesk očí ve tmě, ale ve způsobu, jak stál, bylo znát strach a pochybnosti. „Ne,“ zašeptal a zavrtěl ve tmě hlavou. „To není možné! Devítiprsťák je mrtvý!“

„Vážně?“ Logen se zhluboka nadechl a pomalu vydechl do vlhké noci. „Pak budu nejspíš jeho duch.“

* * *

Chlapci z Království vykopali něco jako jámu, aby si do ní mohli dřepnout, a kolem navršili pytle a bedny jako opevnění. Logen viděl, jak se nad barikádou pohybuje nějaká tvář a dívá se do lesů a matné světlo z mihotavého ohně se odráží na hrotu šípu

nebo kopí. Ze zákopu někdo vyhlížel další útočníky. Jestli byli předtím nervózní, teď už se nejspíš mohli podělat strachem. Dalo se čekat, že se některý z nich vyleká a zastřelí ho, sotva ho spatří. Ty zatracené samostříly Královského vojska měly lehké spouště a jakmile byly jednou natažené, stačilo se jich jen dotknout, aby vystřelily. Tohle by přesně odpovídalo jeho štěstí − být zastřelený kvůli ničemu, uprostřed ničeho a lidmi ze své vlastní strany, ale neměl na vybranou. Ne když se chtěl dostat na frontu.

Takže si odkašlal a zavolal: „Teď ať nikdo nestřílí, a vůbec!“ Tětiva zadrnčela a šíp se zabodl do stromu pár kroků nalevo od něj. Logen se skrčil k mokré zemi. „Nikdo nestřílejte, povídám!“

„Kdo je tam?“

„To jsem já, Devítiprsťák!“ Ticho. „Ten Severan, co byl ve voze!“

Dlouhé ticho a pak nějaký šepot. „Tak dobře! Ale pojď pomalu a nech ruce tak, abychom na ně viděli!“

„To je v pořádku.“ Narovnal se a vynořil se z lesa s rukama vysoko nad hlavou. „Jenom mě nezastřelte, jo? To je zas moje podmínka!“

Došel se vzpaženýma rukama až k ohni; škubl sebou, kdykoli si uvědomil, že mu můžou každým okamžikem provrtat hrudník šípem. Už rozeznával tváře chlapců, s nimiž předtím byl, a taky tvář důstojníka, který měl zásobovací konvoj na povel. Dva z nich na něho nepřestávali mířit nataženými samostříly, když pomalu překročil provizorní opevnění a scházel dolů do zákopu. Byl vyhloubený před ohništěm, ale ne moc dobře a na jeho dně byla velká kalužˇ.

„Kam jsi, k sakru, šel?“ zeptal se rozčileně důstojník.

„Sledoval jsem ty, co na nás dnes večer zaútočili.“

„Našel jsi je?“ zeptal se jeden z chlapců.

„Našel.“

„A?“

„Mrtví.“ Logen kývl k louži na dně zákopu. „Takže dnes nebudete muset spát ve vodě. Zbylo nějaké maso?“

„Kolik jich tam bylo?“ vyštěkl na něj důstojník.

Logen začal obcházet uhlíky v ohništi, ale kotlík už byl prázdný. Takhle to bylo s jeho štěstím vždycky. „Pět.“

„Ty sám proti pěti?“

„Nejdřív jich bylo šest, ale jednoho jsem zabil hned na začátku. Je tamhle mezi těmi stromy.“ Logen vyhrabal ze svého vaku skrojek chleba a vytřel s ním vnitřek kotlíku. Snažil se odtud vyškrábat alespoň trochu šťávy z masa. „Počkal jsem, až budou spát, takže jsem se nakonec musel utkat tváří v tvář jenom s jedním. Řekl bych, že takovéhle štěstí mi přálo vždycky.“ Ale neměl moc šťastný pocit. Ve světle ohně si prohlédl svoje ruce. Pořád byly umazané od krve. Tmavou krev měl i pod nehty a v rýhách v dlaních už mu zaschla. „Vždycky jsem měl štěstí.“

Důstojník nevypadal, že by ho to moc přesvědčilo. „Jak máme vědět, že nejsi jeden z nich? Že jsi tady u nás neslídil? A že tam někde nečekají, až jim dáš znamení, když budeme zranitelní?“

„Zranitelní jste byli celou cestu,“ utrousil Logen. „Ale je to dobrá otázka. Myslel jsem si, že se zeptáte.“ Vyvlékl si z opasku plátěný pytlík. „Proto jsem přinesl tohle.“ Důstojník se zamračil, natáhl se po pytlíku a otevřel ho. Podezíravě nakoukl dovnitř. Polkl. „Jak jsem řekl. Bylo jich pět. Takže tam máte deset palců. Jste spokojený?“

Důstojník vypadal, že je mu spíš špatně, než že je spokojený, ale kývl a stiskl rty těsně k sobě. Podal mu pytlík zpátky v natažené ruce. Logen zavrtěl hlavou. „Nechejte si to. Mně chybí jenom prostředníček. Všecky palce, které potřebuju, mám.“

* * *

Vůz se zakymácel a zastavil. Poslední míli nebo dvě jeli krokem. Cesta, pokud se takové slovo dá pro moře bláta vůbec použít, byla ucpaná muži, kteří se v něm brodili. Čvachtali z jednoho alespoň trochu pevného místa na druhé, vlekli se v hustém mrholení mezi zablácenými vozy a nešťastnými koňmi, hromadami košů a sudů a mizerně postavených stanů. Logen pozoroval skupinu chlapců pocákaných blátem, kteří se opírali o naložený vůz, uvízlý až po nápravy v bahně, ale jejich úsilí nemělo žádný viditelný efekt. Bylo to jako pozorovat armádu, která se pomalu propadá do močálu. Obrovitý vrak lodi uvízlé na mělčině.

Počet Logenových souputníků se snížil na sedm, byli vyzáblí a schoulení do sebe a vypadali nesmírně unavení z probdělých nocí a špatného počasí, které je cestou provázelo. Jeden už byl mrtvý a

jednoho poslali zpátky do Uffrithu se šípem v noze. To nebyl zrovna nejlepší začátek cesty na Sever, ale Logen pochyboval, že dál bude lepší. Slezl ze svého místa vzadu ve voze. Boty se mu zabořily do rozježděného bahna. Narovnal si záda, protáhl rozbolavělé nohy a stáhl k sobě z vozu svůj vak.

„Tak hodně štěstí," řekl chlapcům. Žádný z nich neodpověděl. Od té noci, kdy byli přepadeni, na něho prakticky nepromluvili. Nejspíš je ta záležitost s palci vystrašila. Ale jestli to bylo to nejhorší, co viděli od chvíle, kdy vyrazili na Sever, pak na tom podle Logena nebyli tak špatně. Pokrčil rameny, otočil se a začal se brodit bahnem. Přímo před ním důstojník ze zásobovacího konvoje něco domlouval s vysokým, zachmuřeným mužem v rudé uniformě, který ve všem tom zmatku vypadal nejvíc jako někdo, kdo tomu velí. Logenovi chvíli trvalo, než ho poznal. Kdysi vedle sebe seděli na jednom večírku v prostředí, které se od tohohle nemohlo víc lišit, a povídali si o válce. Vypadal teď starší, hubenější a obhroublejší. Měl tvrdý a zamračený výraz a ve vlhkých vlasech hodně šedivých pramínků, ale když uviděl Logena, zazubil se a vykročil k němu s nataženou rukou.

„Mord na to," řekl poměrně dobrou severštinou. „Že si s námi ale ten osud umí zahrát. Vás já znám."

„Já vás taky."

„Devítiprsťák, že?"

„Přesně tak. A vy jste West. Z Anglandu."

„To jsem. Omlouvám se, že vám nemohu poskytnout lepší uvítání, ale armáda sem dorazila teprve před dvěma dny, a jak vidíte, nic tu ještě není tak, jak má být. Tam ne, hlupáku!" zařval na kočího, který se snažil zajet s vozem mezi dva jiné, kde nebylo dost místa. „Máte v téhle zatracené zemi takové věci jako léto?"

„Tohle je léto. Copak jste neviděl zimu?"

„Hm. To máte pravdu. Co vás sem vlastně přivádí?"

Logen podal Westovi dopis. Ten se nahrbil, aby ho zastínil před deštěm, a začal zamračeně číst. „Podepsán lordem kancléřem Hoffem, že?"

„To je dobře?"

West pevně stiskl rty a podal mu dopis zpátky. „Přijde na to, řekl bych. Může to znamenat, že máte vlivné přátele. Anebo vlivné nepřátele."

„Možná trochu od obojího."

West se zašklebil. „Už jsem zjistil, že se to někdy prolíná. Přišel jste bojovat.“

„Přesně tak.“

„Dobře. Zkušené muže potřebujeme vždycky.“ Díval se na rekruty, kteří se škrábali z vozů, a dlouze si povzdechl. „Těch bez zkušeností tady máme nadbytek. Můžete jít dál a připojit se k ostatním Seveřanům.“

„Vy s sebou máte Seveřany?“

„To máme, a každý den k nám přecházejí další. Zdá se, že mnohým se nelíbí způsob, jak to jejich král vede. Obzvlášť pak jeho dohoda se šanky.“

„Dohoda? Se šanky?“ Logen se zamračil. Ani o Bethodovi by si nikdy nepomyslel, že by mohl klesnout takhle hluboko, ale nebylo by to poprvé, co se v něm zklamal. „Na jeho straně bojují ploskohlavci?“

„To bezpochyby. On má ploskohlavce a my máme Seveřany. Je to vážně divný svět.“

„To tedy je,“ řekl Logen a potřásl hlavou. „Kolik jich máte?“

„Asi tři stovky, odhaduju podle posledního sčítání, i když jim se sčítání zrovna moc nelíbí.“

„Tak si myslím, že bych to mohl zvednout na tři sta jedna, když mě vezmete.“

„Jsou utáboření tamhle nahoře, na levém křídle,“ řekl West a ukázal kamsi k tmavé mase lesa, která se rýsovala na pozadí večerní oblohy.

„Skvěle. Kdo je vede?“

„Chlapík, kterému říkají Psí čumák.“

Logen na něj hodně dlouho zíral. „Jakže mu říkají?“

„Psí čumák. Znáte ho?“

„Dalo by se říct,“ zašeptal Logen a po tváři se mu rozlil úsměv. „Dalo by se říct.“

* * *

Rychle se snášel soumrak a těsně za ním přicházela noc, a když Logen dorazil, právě zapálili vysoký oheň. Rozeznával siluety karlů, jak si rozesedají každý na své místo po obou stranách ohně. Jejich hlavy a ramena se ostře a černě rýsovaly proti plamenům.

Slyšel hlasy a smích. Teď, když ustal déšť a nastávala klidná noc, je bylo slyšet velice zřetelně.

Už to bylo hodně dlouho, co slyšel mluvit seversky tolik chlapů najednou, takže mu to znělo nezvykle, i když to byl jeho vlastní jazyk. Vrátilo mu to pár ošklivých vzpomínek. Na houf mužů, kteří na něj křičí, a další, kteří ho křikem povzbuzují. Na muže, ženoucí se s řevem do bitvy, a jiné, kteří oslavují vítězství nebo truchlí za své mrtvé. Cítil, jak se někde blízko vaří maso. Sladká, sytá vůně mu pronikala do nosu a způsobila, že mu začalo kručet v žaludku.

U pěšiny byla na tyči zapíchnuté do země připevněná pochodeň a pod ní stál znuděný chlapec s kopím a mračil se na přicházejícího Logena. Nejspíš si vytáhl krátkou slámku, když musí být na stráži, zatímco ostatní jedí. Alespoň nevypadal zrovna nadšeně.

„Co bys rád?“ zavrčel.

„Máte tady Psího čumáka?“

„Jo, a co má být?“

„Potřeboval bych s ním mluvit.“

„Vážně? Teď?“

Přistoupil k němu další muž. Nejlepší roky už měl za sebou. Měl prošedivělé vlasy a svraštělou kůži. „Copak to tu máme?“

„Nový rekrut,“ zavrčel hoch. „Chce mluvit s velitelem.“

Starý pohlédl úkosem na Logena a zamračil se. „Neznám tě, příteli?“

Logen zvedl tvář, aby mu na ni dopadlo víc světla z pochodně. Je lepší dívat se člověku do očí, nechat ho, aby i on viděl tebe, a ukázat, že nemáš strach. Tak ho to učil jeho otec. „To nevím. Myslíš, že jo?“

„Odkud jsi sem přišel? Z tlupy Bílého boka, že jo?“

„Ne. Pracoval jsem sám.“

„Sám? Tak jo. Myslím, že jsem tě už někde −“ Starý vytřeštil oči a čelist mu klesla, jak otevřel ústa dokořán. Tvář mu úplně zbělela jako křída. „Do hajzlu, mord na to,“ zašeptal a roztřeseně ucouvl o krok zpátky. „To je Krvavá devítka!“

Logen trochu doufal, že ho nikdo nepozná. Že už na něj všichni zapomněli. Že mají jiné starosti a že bude jen jeden z mnoha mužů. Ale teď, když viděl výraz ve tváři starého − pohled muže, který se právě podělal strachy − mu najednou bylo jasné, jak se věci mají. Že to bude stejné jako vždycky. A nejhorší ze všeho bylo, že teď, když Logena poznali a on viděl jejich strach a respekt, ani nevěděl,

jestli ho vlastně netěší, že to tak je. Vždyť si to zasloužil, nebo ne? Koneckonců, fakta jsou fakta.

Byl Krvavá devítka.

Chlapci to ještě nedocházelo. „Děláš si ze mě srandu, ne? Příště mi řekneš, že se tady stavil samotný Bethod, co?“ Ale nikdo se nesmál a Logen zvedl ruku a podíval se na něho mezerou mezi prsty, kde míval prostředníček. Chlapec těkal očima od pahýlu k třesoucímu se starému a zpátky.

„Do hajzlu,“ zachraptěl.

„Kde je tvůj velitel, hochu?“ Logena vyděsil vlastní hlas. Plytký, mrtvolný a chladný jako zima.

„On je… on je…“ Chlapec zvedl chvějící se prst a ukázal k ohni.

„Dobře. Myslím, že si ho vyčenichám sám.“ Oba muži uhnuli Logenovi z cesty. Když je míjel, nebyl to tak docela úsměv, co měl na tváři. Spíš ohrnul rty a vycenil zuby. Koneckonců, měl jistou reputaci, kterou bylo třeba udržet při životě. „Netřeba si dělat starosti,“ sykl jim do tváří. „Jsem přece na vaší straně, ne?“

Nikdo mu neřekl ani slovo, když procházel karlům za zády k čelnímu místu u ohně. Několik mužů se ohlédlo přes rameno, ale brali ho jen jako nějakého nově příchozího. Ještě neměli tušení, kdo to je, ale brzy to zjistí. Ti dva na stráži si začnou šeptat a šeptání se bude šířit kolem ohně, jak už to u šeptání bývá, a nakonec se všichni budou dívat na něho. Zarazil se, když se před ním pohnul velký stín, tak velký, že ho měl zprvu za stín stromu. Obrovský chlap se škrábal ve vousech a usmíval se do plamenů. Tul Duru. Hroma si člověk nemohl s nikým splést, a to ani v šeru. Žádný jiný člověk není takhle velký. To Logena znovu přivedlo k myšlence, jak ho ke všem čertům mohl kdysi porazit. Na okamžik pocítil nutkání vtáhnout hlavu mezi ramena, projít kolem něj a zmizet do noci. A nikdy se už nevracet. Pak už by nikdy nemusel být Krvavou devítkou. A jen ten zelenáč a starý muž by přísahali, že onehdy v noci viděli ducha. Mohl by odejít někam daleko a začít znovu a mohl by být, kým by sám chtěl. Ale tohle už jednou zkusil a nedopadlo to pro něj dobře. Minulost mu byla pořád v patách a funěla mu na záda. Bylo na čase se otočit a postavit se jí čelem.

„Tak jo, obře.“ Tul na něj v šeru zíral a po té hoře, co byla jeho tváří, i po vousech o rozměru koberce se mu míhalo oranžové světlo a černé stíny. „Kdo… počkat…“

Logen polkl. Když o tom teď přemýšlel, neměl vlastně ani ponětí, jak přijmou skutečnost, že ho znovu vidí. Koneckonců, předtím než se z nich stali přátelé, byli hodně dlouho nepřáteli. Všichni se s ním někdy utkali. Každý z nich byl celý žhavý ho zabít a taky k tomu měl velmi dobrý důvod. A on se potom sebral a odešel na Jih a je tady nechal šankům. Co když všechno, co ho tady po více než roční nepřítomnosti čeká, jsou jenom ledové pohledy?

A pak ho Tul popadl do náruče a sevřel ho v kosti lámajícím objetí.

„Ty žiješ!“ Pak si ho před sebou podržel, aby se přesvědčil, že se nespletl, a znovu ho objal.

„Jo, žiju,“ zasípal Logen, ve kterém zbylo vzduchu jen na ta dvě krátká slova. Vypadalo to, že alespoň jednoho vřelého uvítání se přece jenom dočkal.

Tul se zubil od ucha k uchu. „Pojď sem.“ A už táhl Logena dál. „Hoši se z toho poserou!“

Logen šel za ním a srdce mu bilo až v krku. Šli k čelnímu místu u ohně, kde seděl velitel spolu se svými nejbližšími muži. A tam byli, usazení na zemi. Uprostřed seděl Psí čumák a o něčem se tlumeně dohadoval s Dowem. Mračňák byl po jeho druhém boku, opíral se o loket a pohrával si s letkami na svých šípech. Bylo to, jako kdyby se nic nezměnilo.

„Tady ti vedu někoho, kdo s tebou chce mluvit, Psí čumáku,“ řekl Tul nakřáplým hlasem, jak se snažil nic neprozradit.

„Vážně?“ Psí čumák zvedl oči k Logenovi, ale ten byl ukrytý ve stínu za Tulovým ramenem. „To to nemůže počkat, až se najíme?“

„Víš, řekl bych, že nemůže.“

„Proč? Kdo to je?“

„Kdo to je?“ Tul popadl Logena za rameno a postrčil ho blíž ke světlu, až se zapotácel. „Je to jenom podělaný Logen Devítiprsťák!“ Logenovi ujela bota v bahně a málem si sedl na zadek, musel zamávat rukama na všechny strany, aby udržel rovnováhu. Hovor kolem ohně okamžitě utichl a všichni se k němu obrátili. Byly jich dvě dlouhé, strnulé řady, řady mužů s tvářemi rozmazanými ve světle mihotavých plamenů, ale slyšet nebylo nic

kromě hvízdání větru a praskání ohně. Psí čumák na něj zíral, jako kdyby zahlédl chodící mrtvolu, a brada mu s každou další vteřinou klesala níž a níž.

„Myslel jsem, že vás všechny zabili," řekl Logen, když se mu podařilo znovu získat rovnováhu. „Už to tak vypadá, že nejspíš existuje něco jako být až moc velký realista."

Psí čumák se pomalu postavil. Natáhl ruku a Logen mu ji stiskl.

Nebylo co říct. Ne u mužů, kteří už toho společně prošli tolik co oni dva − bojovali se šanky, překročili hory, prošli mnoha bitvami a vůbec. Byly to celé roky. Psí čumák mu stisk oplatil, Logen položil svoji druhou ruku na jejich spojené pěsti a všechny tři pak přikryl Psí čumák svou volnou dlaní. Zašklebili se na sebe a kývli a všechno zas bylo jako dřív. Nebylo třeba říkat vůbec nic.

„Mračňáku. Rád tě vidím."

„Hm," zavrčel Mračňák, podal mu nahoru hrnek a pak se zase sklonil ke svým šípům, jako kdyby si Logen jen odskočil vymočit se a hned se zase vrátil, jak všichni čekali. Logen se musel usmát. V nic jiného ani nemohl doufat.

„Neschovává se to tamhle Černý Dow?"

„Schoval bych se líp, kdybych věděl, že přijdeš." Dow si Logena změřil očima odshora dolů s úšklebkem, který nebyl tak docela přívětivý. „Jestli tohle není samotný Devítiprsťák. Ale neříkal jsi, že spadl z útesu?" vyštěkl na Psího čumáka.

„To jsem sám viděl."

„Však jsem taky spadl." Logen si vzpomněl na vítr v ústech, na skálu a sníh, jak se kolem něj točily, a na náraz, když mu voda vyrazila dech. „Spadl jsem dolů a vyplaval jsem celý, víceméně." Psí čumák mu udělal místo na roztažených kůžích u ohně a Logen si sedl a ostatní kolem něj.

Dow zavrtěl hlavou. „Ty jsi měl vždycky štěstí, ty parchante, když jde o to zůstat naživu. Měl jsem vědět, že se objevíš."

„Myslel jsem, že vás všechny dostali ploskohlavci," řekl Logen. „Jak jste se odtamtud vymotali?"

„Trojstrom nás dostal ven," řekl Psí čumák.

Tul kývl. „Dostal nás ven a přes hory a pak nás hnal přes celý Sever až do Anglandu."

„Určitě se s vámi celou cestu handrkoval jako s houfem starých bab, co?"

Psí čumák se zašklebil na Dowa. „No, někteří cestou trochu reptali.“

„A kde je vlastně teď?“ Logen se už těšil, jak si se starým brachem popovídá.

„Mrtvý,“ řekl Mračňák.

Logen sebou trhl. Měl uhodnout, že to tak nějak bude, když je teď vedl Psí čumák. Tul pokýval svou velkou hlavou. „Umřel v boji. Vedl nás v útoku na šanky. Umřel v boji s tamtím. S Obávaným.“

„Hajzlem podělaným.“ Dow si odplivl do bláta.

„A co Forley?“

„Taky mrtvý,“ štěkl Dow. „Šel do Carleonu, aby varoval Bethoda, že přes hory přicházejí šankové. Calder ho zabil, jen tak z plezíru. Hajzl!“ A znovu si odplivl. Dow měl vždycky plivání v oblibě.

„Mrtví.“ Logen potřásl hlavou. Forley mrtvý a Trojstrom mrtvý, to byla zatracená škoda. Ale ještě před chvílí si myslel, že je zpátky v hlíně celá tahle banda, takže čtyři živí byli vlastně docela výhra. „Jo. Oba to byli dobří chlapi. Ti nejlepší a umřeli dobře, jak slyším. Tak dobře, jak jenom chlap může umřít.“

„Jo,“ přikývl Tul a pozvedl hrnek. „Tak dobře, jak chlap může. Na mrtvé.“

Všichni si mlčky připili a Logen mlaskl, když okusil pivo. Byl tak dlouho pryč. „No, rok je pryč,“ zavrčel Dow. „Trochu jsme zabíjeli a taky jsme ušli zatracený kus cesty a bojovali v jedné pitomé válce. Přišli sme o dva chlapy a máme nového velitele. Co jsi, u všech ďasů, dělal ty, Devítiprsťáku?“

„No… to je opravdu na dlouhé vyprávění.“ Logen uvažoval o tom, jaký je to vlastně příběh, a zjistil, že ani sám neví. „Myslel jsem, že vás všecky dostali šankové, protože mě život naučil čekat to nejhorší, a tak jsem se vydal na jih a natrefil jsem na čaroděje. Šel jsem s ním na takovou výpravu, přes moře a pak ještě hodně daleko, hledat jakousi věc, která tam nakonec vůbec nebyla.“ Znělo to dost šíleně, teď, když to vyprávěl ostatním.

„Co to bylo za věc?“ zeptal se Tul, tvář celou svraštělou, jak se v tom snažil vyznat.

„A víš ty co?“ Logen mlaskl a ucítil chuť pití. „Já vlastně sám pořádně nevím.“ Všichni se dívali jeden na druhého, jako kdyby ještě nikdy neslyšeli tak zatraceně pitomý příběh, a Logen musel

přiznat, že to bude nejspíš pravda. „No, ono na tom teď už ani nesejde. Vypadá to, že život není tak hrozný prevít, jak jsem si myslel.“ A poplácal Tula přátelsky po zádech.

Psí čumák nafoukl tváře a vyfoukl. „No, my jsme na každý pád rádi, že jsi zpátky. Nejspíš se teď vrátíš na své místo, co?“

„Na své místo?“

„No, převezmeš to, ne? Chtěl jsem říct, byl jsi přece velitel.“

„Možná jsem býval, ale nehodlám se k tomu vrátit. Zdá se mi, že tihle chlapci jsou docela spokojení s tím, jak to je.“

„Ale o velení toho víš o hodně víc než já −“

„Nevím, jestli to tak opravdu je. Když jsem velel já, nikdy to pro nikoho nedopadlo moc dobře, že ne? Ani pro nás, ani pro ty, co bojovali na naší straně, ani pro ty, co bojovali proti nám.“ Logen při těch vzpomínkách svěsil ramena. „Můžu ti radit, jestli budeš chtít, ale raději bych šel za tebou. Chvíli jsem sice velel, a nebylo to dobré.“

Psí čumák vypadal, jako kdyby doufal v jiný výsledek. „No… jestli jsi si jistý…“

„Jsem si jistý.“ A Logen ho poklepal po zádech. „Není to snadné, co? Být velitel.“

„Ne,“ zabručel Psí čumák. „To sakra není.“

„Kromě toho, řekl bych, že hodně z těchhletěch hochů bylo předtím na jiné straně, než jsem byl já, a nejsou zrovna šťastní, že mě vidí.“ Logen se rozhlédl kolem ohně po tvářích s tvrdým výrazem a slyšel mumlání, ve kterém se ozývalo jeho jméno, příliš tiše, než aby to mohl říct jistě, ale dovedl si domyslet, že to není žádná chvála.

„Určitě budou rádi, že tě mají vedle sebe, až začne boj, tak si s tím nelam hlavu.“

„Možná.“ Zdálo se, že by byla hrozná škoda, kdyby měl začít se zabíjením dřív, než by lidi kolem něj alespoň kývli. Ze tmy se na něho upíraly tvrdé pohledy, a když se setkaly s jeho očima, rychle uhnuly. Byl tam ve skutečnosti pouze jeden muž, který jeho pohled vydržel. Velký chlap s dlouhými vlasy, asi čtvrt kruhu od něj.

„Kdo je tamhleten?“ zeptal se Logen.

„Koho myslíš?“

„Toho chlapa tamhle, co na mě zírá.“

„Tak to je Třesavec.“ Psí čumák mlaskl jazykem o svoje špičaté zuby. „Má pěkně silný žaludek. Už s námi bojuje nějakou dobu a

vede si zatraceně dobře. Nejdřív ti musím říct, že je to dobrý chlap a opravdu mu za hodně vděčíme. Potom bych tě měl asi varovat, že je to Chřestikrkův syn.“

Logen cítil, jak se mu zhoupl žaludek. „Cože je?“

„Jeho druhý syn.“

„Ten kluk?“

„Už je to všecko hodně dávno. Kluci vyrostou.“

Možná je to dávno, ale na nic se nezapomnělo. To Logen dobře věděl. Tady na Severu se nikdy na nic nezapomínalo a nebyl žádný důvod si myslet, že by to v tomhle případě mohlo být jinak „Měl bych mu něco říct. Jestli vedle sebe máme bojovat… měl bych mu něco říct.“

Psí čumák se ošil. „Možná to radši nedělej. Do některých ran není dobré dloubat. Najez se a promluv s ním zítra. Za denního světla zní všechno líp. Anebo se pak možná rozhodneš jinak.“

„Hm,“ zavrčel Mračňák.

Logen vstal. „Nejspíš máš pravdu, ale stejně je lepší to udělat −“

„Než se toho dál bát.“ Psí čumák kývl a zadíval se do ohně. „Chyběl jsi mi tady, Logene, to je tedy fakt.“

„I ty mně, Psí čumáku. I ty mně.“

Vykročil tmou, provoněnou kouřem a jídlem a pachem mužů. Procházel kolem karlů, sedících kolem ohně. Viděl, že choulí ramena a něco si mumlají, když je míjí. Věděl, na co myslí. Přímo za mnou je Krvavá devítka, a to je ten nejhorší chlap, kterého člověk může za zády mít. Viděl, že ho Třesavec celou tu dobu sleduje jedním ledovým okem, které bylo vidět za jeho dlouhými vlasy, a rty má pevně sevřené v tvrdé lince. Měl v ruce nůž, který používal při jídle, ale takovým nožem můžete docela dobře i někoho zapíchnout. Logen si k němu dřepl a díval se, jak se na čepeli odráží světlo z ohně.

„Tak ty jsi Krvavá devítka.“

Logen se zazubil. „Jo. Už asi jo.“

Třesavec kývl a nepřestával se mu dívat do očí. „Takhle tedy vypadá Krvavá devítka.“

„Doufám, že nejsi zklamaný.“

„Ale ne. Já ne. Je dobře, že po tom všem konečně vidím, jak vypadáš.“

Logen se zadíval do země a snažil se vymyslet, jak dál. Vymyslet, co udělat s rukama, jaký nasadit výraz, co říct, s čím začít, aby to alespoň trochu spravil. „Tehdy to byly těžké časy," řekl nakonec.

„Těžší než teď?"

Logen se kousl do rtu. „No, to možná ne."

„Řekl bych, že časy jsou těžké pořád," procedil Třesavec skrz sevřené zuby. „To není omluva pro to, že někdo udělá podělané svinstvo."

„Máš pravdu. Pro to, co jsem udělal, žádná omluva neexistuje. Nejsem na to pyšný. Nevím, co jiného můžu říct kromě toho, že doufám, že to dokážeš hodit za hlavu a můžeme se v boji postavit jeden vedle druhého."

„Budu k tobě upřímný," řekl Třesavec a hlas mu zněl nějak divně, jako kdyby se snažil nekřičet nebo neplakat, nebo možná obojí dohromady. „Je pro mě těžké na to jenom tak zapomenout. Zabil jsi mi bratra a přitom jsi mu slíbil, že mu dáš milost. Usekl jsi mu ruce a nohy a nabodl jsi jeho hlavu na Bethodovu korouhev." Klouby na ruce, ve které pevně svíral nůž, mu zbělely a ruka se chvěla. Logen cítil, že ho stojí hodně sil, aby mu ho nezabodl do tváře, a ani se mu nedivil. Nedivil se mu ani trochu. „Můj otec už potom nikdy nebyl jako dřív. Nic v něm nezůstalo. Hodně let jsem strávil tím, že jsem si představoval, jak tě zabiju, Krvavá devítko."

Logen pomalu pokýval hlavou. „Hmm. Tyhle představy asi nemáš jenom ty."

Teď viděl, že se na něj z míst kolem ohně upírají další ledové pohledy. Další podmračené výrazy ve stínu, další zachmuřené tváře v mihotavém světle. Muži, které ani neznal, vyděšení do morku kostí, nebo muži, kteří s ním měli nějaké nevyřízené účty. Hodně strachu a ještě víc nevyřízených účtů. Ty, kteří byli rádi, že je naživu, mohl spočítat na prstech jedné ruky. Klidně i na té s chybějícím prstem. A s těmito měl bojovat bok po boku. Psí čumák měl pravdu. Do některých ran je lepší nedloubat. Logen vstal a po ramenou mu přeběhl mráz. Přešel zpátky k čelním místům u ohně, kde řeč tolik nevázla. Nepochyboval o tom, že ho chce Třesavec zabít stejně jako předtím, ale nebylo proč se tomu divit.

Člověk musí být realista. Žádnými slovy se nedá napravit to, co jednou udělal.

Velké dluhy

Představenému Gloktovi

I když si myslím, že jsme si nikdy nebyli oficiálně představeni, v posledních několika týdnech jsem vaše jméno slýchal často. Aniž bych se chtěl někoho dotknout, zdá se, že kamkoli vejdu, vy jste odtud právě odešel nebo tam v nejbližší době dorazíte, a každé jednání, které začnu, se kvůli vašemu zásahu zkomplikuje.

Ačkoliv naši zaměstnavatelé stojí v této věci proti sobě, není důvod, abychom se my dva nemohli chovat jako civilizovaní lidé. Je zde možnost, že bychom mohli dospět k řešení, které by nám oběma zaručilo méně práce a lepší výsledky.

Budu na vás čekat na jatkách u Čtyř koutů zítra ráno od šesti hodin. Omlouvám se za výběr tak hlučného místa, ale myslím, že tak náš rozhovor lépe udržíme v tajnosti.

Jsem přesvědčen, že ani jeden z nás se nenechá odradit trochou špíny pod nohama.

Harlen Morrow,
tajemník nejvyššího soudce Marovii

Mírně řečeno, to místo páchlo. *Už to tak vypadá, že pár set živých prasat nevoní tak příjemně, jak by člověk čekal.* Podlaha tmavého skladiště byla kluzká tou jejich páchnoucí břečkou a těžký vzduch byl plný příšerného rámusu. Chrochtala a řičela, kvičela a strkala do sebe v těsné ohradě. Možná cítila, že řezníkův nůž už není daleko. Ale, jak Morrow podotkl, Glokta nebyl z těch, kteří se dají odradit hlukem, vražděním nebo v tomto případě nepříjemným zápachem. *Koneckonců, strávil jsem dost času tím, že jsem se obrazně brodil špínou. Tak proč ne tou skutečnou?* Kluzký povrch byl větší problém. Belhal se jen po malinkých krůčcích a nohu mu sžírala bolest. *Co kdybych se dostavil na schůzku obalený v prasečím*

hnoji? To by patrně trochu zkalilo představu o mé hrozivé necitelnosti, že ano?

To už si všiml Morrowa, jak se opírá o jednu z ohrad. *Úplně jako statkář, který obdivuje své stádo, co právě vyhrálo první cenu.* Glokta se dobelhal až k němu. Boty mu čvachtaly, kroutil se a ztěžka oddechoval. Po zádech mu stékal pramínek potu.

„No, Morrowe, vy opravdu víte, jak děvče překvapit něčím výjimečným, to se vám musí nechat."

Maroviův tajemník se na něj zašklebil. Byl to malý chlapík s kulatým obličejem a brýlemi. „Představený Glokto, dovolte mi nejprve říct, že k vám za vaše úspěchy v Gurchulu a vaše vyjednávací metody chovám největší úctu −"

„Nepřišel jsem se sem častovat legráckami, Morrowe. Jestli je to všechno, oč vám šlo, dokázal bych si představit voňavější prostředí."

„A taky půvabnější společnost, předpokládám. Takže tedy k věci. Tohle jsou perné časy."

„V tom s vámi souhlasím."

„Změny. Nejistota. Neklid mezi rolníky −"

„Jde o něco víc než neklid, řekl bych, nemyslíte?"

„Tak tedy povstání. Doufejme, že důvěra uzavřené rady v plukovníka Luthara bude naplněna a podaří se nám zastavit rebely dřív, než dorazí do města."

„Nevěřil bych ani tomu, že svou mrtvolou zastaví šíp, ale předpokládám, že uzavřená rada má svoje důvody."

„To má vždycky. Ačkoliv, samozřejmě, ne vždycky spolu navzájem všichni souhlasí." *Neshodnou se nikdy a na ničem. To je prakticky úloha této zatracené instituce.* „Ale právě ti, kdo jim slouží," a Morrow významně zamžoural přes obroučky svých brýlí, „musí nést břímě jejich nejednotnosti. Jsem přesvědčen, že obzvláště my si navzájem šlapeme na kuří oka víc, než by nám oběma bylo milé."

„Hm," ušklíbl se Glokta a snažil se uvolnit si palec v botě. „Upřímně doufám, že jsem vám příliš neponičil nohy. Nikdy bych se nesmířil s tím, že jste kvůli mně začal kulhat. Přišel jste snad na nějaké řešení?"

„Dalo by se říci." Usmál se na vepře před sebou a díval se, jak se svíjejí a chrochtají a škrábou se jeden na druhého. „Na statku, kde jsem vyrůstal, jsme mívali vepře." *Smilování. Cokoli, jen ne*

životní příběh. „Měl jsem na starosti jejich krmení. Vstával jsem ráno tak brzy, že byla ještě tma, a v zimě se mi kouřívalo od úst.“ *Och, jak živý obrázek tu nastínil! Mladý pán Morrow, po kolena v hnoji, se dívá, jak se jeho vepři cpou, a sám sní o útěku. O úžasném novém životě v zářícím městě!* Morrow k němu zvedl oči a usmál se a na čočkách jeho brýlí se zamihotalo matné světlo. „Víte, tihle tvorové dokážou sežrat cokoli. Dokonce i mrzáky.“

Ach. Tak takhle je to.

Tehdy si Glokta uvědomil, že se k nim z druhého konce chléva kdosi pokradmu blíží. Byl to statný chlap v rozedraném kabátě a snažil se držet ve stínu. Ruku měl pevně přitisknutou k tělu a zastrčenou do rukávu. *Úplně jako kdyby tam ukrýval nůž, a nedělá to moc dobře. Lepší by bylo jenom tak kráčet s úsměvem na rtech a s nožem nataženým před sebou, aby byl dobře vidět. Tady na jatkách je tisíc důvodů nosit u sebe nůž. Může tu však být jen jediný důvod, proč ho schovávat.*

Ohlédl se přes rameno a škubl sebou, když mu křuplo za krkem. Další muž, hodně podobný tomu prvnímu, se plížil i odtud. Glokta povytáhl obočí. „Vrahouni? Jak nesmírně neoriginální.“

„Možná neoriginální, ale jsem přesvědčen, že zjistíte, jak velice jsou efektivní.“

„Takže mě mají zapíchnout na jatkách, co, Morrowe? Rozporcován řezníky! Sand dan Glokta, lamač srdcí, vítěz v Soutěži a hrdina z gurišské války má nacpat tetřichy tuctu dalších prasat!“ Vyprskl smíchy a musel si utřít trochu slin z horního rtu.

„Jsem rád, že vás ta ironie pobavila,“ zamumlal Morrow a vypadal trochu pobouřeně.

„Ach, to ano. Krmení pro čuňata. Tak moc, že mohu upřímně doznat, že jsem něco takového skutečně nečekal.“ Dlouze si povzdechl. „Ale nečekat a nepřipravit se jsou dvě zcela rozdílné věci.“

Zvuk uvolněné tětivy nebyl v tom rámusu, který prasata vydávala, vůbec slyšet. Nejdřív to vypadalo, že hrdlořez jen uklouzl, upustil svůj lesklý nůž a spadl na bok bez nějakého zjevného důvodu. Pak si Glokta všiml, že mu z boku trčí dřík šípu. *Není to nijak velké překvapení, samozřejmě, a přece to pokaždé vypadá jako nějaké kouzlo.*

Na protějším konci jateční budovy druhý najatý chlap překvapeně couvl. Vůbec si nevšiml, že přes zábradlí prázdné

ohrady za ním tiše přelezla praktikalka Vitari. Ve tmě se najednou zableskl kov, jak se sklonila a rychle mu přeřízla šlachy pod koleny. Klesl k zemi a ona jeho výkřik utnula tím, že mu kolem krku pevně utáhla řetěz.

Severard hbitě seskočil z trámů nalevo od Glokty a jeho boty začvachtaly v břečce. Přiloudal se blíž se samostřílem na rameni. Odkopl upuštěný nůž někam do tmy a zadíval se na zem na muže, kterého zasáhl. „Dlužím ti pět marek," zavolal na Frosta. „Netrefil jsem srdce, k čertu. Možná játra?"

„Mohuá," zadrmolil albín, který se vynořil ze stínu na druhé straně budovy. Postřelený muž se snažil vydrápat do kleku a držel se za dřík, který mu vyčníval z boku. Měl zkřivenou tvář a byl napůl obalený kejdou. Když ho Frost míjel, mávl svou holí a uštědřil mu drtivou ránu zezadu do hlavy. Rázně tím umlčel jeho naříkání a pak ho kopancem srazil tváří k zemi. Vitari mezitím povalila svou oběť a teď tomu chlapovi klečela na zádech a utahovala mu řetěz kolem krku. Jeho odpor slábl a slábl, až nakonec ustal. *Další kus mrtvého masa na podlaze jateční budovy.*

Glokta obrátil pozornost zpátky k Morrowovi. „Jak rychle někdy vezmou věci opačný směr, viďte, Harlene? V jednom okamžiku se k vám každý zná. A v příštím?" Smutně si poklepal umazaným koncem hole na zmrzačenou nohu. „Jste v hajzlu. Je to tvrdá škola." *Já bych to měl vědět.*

Maroviův tajemník couval. Ruku držel nataženou před sebou a jazykem si přejížděl rty. „Počkejte přece −"

„Proč?" Glokta vyšpulil dolní ret. „Myslíte si snad, že bychom k sobě mohli po tomhle všem opět navzájem zahořet láskou?"

„Možná bychom dospěli k nějakému −"

„Nejsem zklamaný z toho, že jste se mě pokusil zabít. Ale tenhle váš patetický pokus? Jsme profesionálové, Morrowe. Beru jako urážku, že jste si myslel, že by tohle mohlo vyjít."

„Jsem dotčen," zamumlal Severard.

„Jsem raněna," zanotovala Vitari a její řetěz ve tmě zazvonil.

„Hvuboche hdchen," zadrmolil Frost a tlačil Morrowa zpátky k ohradě.

„Měl jste zůstat u Hoffa a lízat mu tu velkou, ožralou prdel. Nebo jste možná měl zůstat na statku u svých vepřů. Snad je to těžká práce, musí se vstávat brzy ráno a tak dál. Ale je to život."

„Tak přece počkejte! Počkejte přřřřř −"

Severard popadl Morrowa zezadu za rameno, bodl ho z boku do krku a prořízl mu ho stejně chladnokrevně, jako kdyby kuchal rybu.

Stříkající krev potřísnila Gloktovi boty. Klopýtl nazad a trhl sebou, když mu zmrzačenou nohou projela bolest. „Do hajzlu," sykl přes prázdné dásně, zapotácel se a skoro spadl na zadek do hnoje. Nakonec se mu podařilo zůstat stát jen díky tomu, že se včas zachytil plotu vedle sebe. „Nemohl jsi ho jenom uškrtit?"

Severard pokrčil rameny. „Výsledek by byl stejný, ne?" Morrow se svezl na kolena a brýle mu zůstaly nakřivo viset na nose. Jednou rukou si tiskl prořízntutý krk a za límec od košile se mu řinula krev.

Glokta se díval, jak se úředník svalil na záda. Jednou nohou ještě kopal do podlahy a jeho vzdorující podpatek zanechával v páchnoucí břečce dlouhé brázdy. *Smůla pro vepře na statku. Teď už nikdy neuvidí mladého pána Morrowa, jak se k nim vrací přes kopce ze svého skvělého života v zářivém městě a v chladném, tak chladném ránu mu od úst stoupá pára…*

Tajemníkovy záškuby byly stále malátnější a malátnější, až nakonec zůstal klidně ležet. Glokta se chvíli opíral o ohradu a pozoroval mrtvé tělo. *Kdy přesně se ze mě stalo… tohle? Řekl bych, že k tomu došlo postupně. Jeden čin byl těsně následován dalším, na cestě, po které nám nezbývá než kráčet dál, a pokaždé je pro to nějaký důvod. Děláme to, co udělat musíme, to, co se nám řekne, to, co je nejjednodušší. Co nám zbývá než ty špinavé záležitosti nějak vyřešit? Pak se jednoho dne podíváme a zjistíme, že se z nás stalo… tohle.*

Podíval se na krev, která se mu leskla na botách, nakrčil nos a otřel si ji o nohavici Morrowových kalhot. *Ach ano. Tak rád bych trávil víc času filozofováním, ale já musím uplácet úřední osoby, vydírat aristokraty a falšovat volby, vraždit tajemníky a vyhrožovat milencům. Žonglovat s tolika noži. A když nějaký upadne na zmazanou podlahu, musím vytáhnout další. Nad hlavou nám víří čepele ostré jako břitvy. A nikdy už to nebude lepší.*

„Naši kouzelničtí přátelé jsou zpátky ve městě."

Severard si nadzvedl masku a poškrábal se pod ní. „Ten mág?"

„Přímo první z parchantů a ta jeho neohrožená partička hrdinů. On, jeho plíživý učedník a ta ženská. A taky navigátor. Hlídej je a zjisti, jestli mezi sebou nemají kůzlátko, které by se dalo oddělit od

stáda. Je nejvyšší čas, abychom zjistili, co mají za lubem. Pořád ještě máš ten svůj kouzelný dům u vody?“

„Jistěže.“

„Dobře. Možná bychom mohli mít pro jednou náskok ve hře a až se bude Jeho Eminence dožadovat odpovědí, mohli bychom je mít po ruce.“ *A já se konečně dočkám toho, že mě můj páníček popleská po tváři.*

„Co máme udělat s tímhle?“ zeptala se Vitari a trhla ježatou hlavou k mrtvým tělům.

Glokta si povzdechl. „Vepři prý sežerou všechno.“

* * *

Ve městě se stmívalo a Glokta vláčel svou znetvořenou nohu stále prázdnějšími ulicemi směrem k Agriontu. Obchodníci zavírali dveře krámků, hospodáři rozsvěcovali lampy a skulinami v okenicích pronikalo do setmělých uliček světlo ze svíček. *Šťastné rodiny bezpochyby usedají ke šťastným prostřeným stolům. Milující otcové se svými krásnými manželkami, se svými rozkošnými dětičkami a bohatým a smysluplným životem. Co nejsrdečněji gratuluji.*

Přitiskl si zbývající zuby k bolavým dásním a snažil se tak udržet tempo své chůze. Košile mu pomalu prosakovala potem a s každým dalším nejistým krokem ho noha bolela víc a víc. *Ale kvůli tomuhle obtěžujícímu kusu mrtvého masa se zastavit nehodlám.* Bolest se šířila od kotníku ke koleni, od kolene k boku a z boku podél celé jeho pokroucené páteře do lebky. *Tolik námahy jen kvůli zabití jednoho úředníka, který koneckonců pracuje jen pár domů od Domu otázek. Je to zatracené marnění času, nic jiného, jenom zatracené −*

„Představený Glokta?“

Před ním se vynořil muž, docela uctivě, s tváří ukrytou ve stínu. Glokta na něj zamžoural. „Mám snad −“

Bylo to skvěle provedeno, to se nedalo popřít. Vůbec si neuvědomil přítomnost druhého muže, dokud neměl na hlavě pytel a jednu ruku zkroucenou za zády. Někdo ho neústupně tlačil kupředu. Glokta klopýtl, zatápal po holi a uslyšel, jak zarachotila o chodník.

„Ááárg!“ Sžíravá bolest mu projela hřbetem a on se marně snažil uvolnit si ruku, ale byl nucen zůstat tak a nehýbat se a zajíkal se bolestí uvnitř pytle. Během chvilky mu spoutali zápěstí a on ucítil, jak ho pod pažemi popadly dvě silné ruce. Vedli ho rychle pryč, na každé straně jeden chlap, a on cestou skoro ani nezašoural nohama o chodník. *Takhle rychle už jsem si nevykračoval hodně, hodně dlouho.* Jejich stisk nebyl surový, ale byl nesmlouvavý. *Profesionálové. A o dobrou třídu lepši než ti vrahouni, které sehnal Morrow. Ať už tohle nařídil kdokoli, není to žádný hlupák. Takže kdo to nařídil?*

Sám Sult, nebo některý ze Sultových nepřátel? Jeden z jeho protivníků v honbě za trůnem? Nejvyšší soudce Marovia? Lord Brock? Někdo z otevřené rady? Nebo by to mohli být Gurchové? Nikdy to nebyli mí nejlepší přátelé. Či se snad bankovní dům Valint a Balk konečně rozhodl, že si vyzvedne svůj dluh? Nebo že bych se vážně spletl v mladém kapitánu Lutharovi? Nebo je to prostě představený Goyle, kterému už se přestalo líbit dělit se o svůj úřad s mrzákem? Když o tom teď byl nucen uvažovat, zjistil, že je to poměrně dlouhý seznam.

Slyšel kolem sebe kroky. Úzké uličky. Neměl žádnou představu, jak daleko už došli. Jeho dech se v pytli chraplavě a sípavě odrážel. *Tlukot srdce, kůže zježená a pokrytá studeným potem. Vzrušení. Možná dokonce strach. Co mi tak můžou chtít? Lidé nebývají sbíráni na ulici jen kvůli nabídce nějakého zboží nebo ochutnávce či něžnému polibku, jakkoli je to škoda. Já vím, proč se lidi na ulici sbírají. Vím to úplně přesně.*

Teď scházeli po nějakých schodech a jeho špičky bot se bezmocně šouraly po jejich stupních. Pak bylo slyšet zvuk těžkých dveří, které někdo zabouchl. V dlážděné chodbě vyvolaly kroky ozvěnu. Další zavírání dveří. Někdo ho ledabyle svalil do židle. *A teď, bezpochyby, ať už v dobrém, či ve zlém, zjistíme, oč tu jde…*

Náhle mu sňali kápi z hlavy a Glokta zamrkal, protože ho do očí bodlo ostré světlo. Bílá místnost, příliš jasná, než aby to bylo příjemné. *Přesně ten druh místností, se kterým jsem tak dobře obeznámen. Jenže z téhle strany stolu působí mnohem ošklivěji.* Naproti němu někdo seděl. Nebo alespoň něčí rozostřený obrys. Zavřel jedno oko a zadíval se druhým, aby se obraz ustálil.

„No,“ zamumlal. „To je tedy překvapení.“

„Příjemné, jak doufám.“

„To nejspíš teprve zjistíme.“ Carlot dan Eider se změnila. *A nezdá se, že by jí exil nešel k duhu.* Vlasy jí znovu narostly, možná ne do původní délky, ale dost na to, aby se z nich dal vykouzlit působivý účes. Modřiny kolem krku vybledly. Zůstaly jen nepatrné stopy v místech, kde měla předtím na krku strupy. Pytlovinu zrádců vyměnila za cestovní šaty zámožné dámy a vypadala v nich výjimečně dobře. Na prstech a kolem krku se jí blýskaly šperky. Vypadala každým coulem stejně zámožně a uhlazeně, jako když se setkali poprvé. A taky se stejně umívala. *Úsměv hráče, který má v rukou všechny trumfy. Proč já se nikdy nepoučím? Nikdy neprokazuj laskavost. Obzvláště pak ženám ne.*

Na stole před ní ležely malinké nůžky, pěkně na dosah. Taková hračka, jaké bohaté ženy používají k úpravě nehtů. *Ale stejně dobře můžou posloužit k rozstřižení kůže mezi prsty lidské nohy nebo nosních dírek, ustřižení ušních boltců, pro pomaloučké stahování z kůže…*

Glokta zjistil, že je pro něj nesmírně těžké spustit pohled z těch maličkých lesklých ostří, která se blýskala ve světle lampy. „Myslel jsem, že jsem vám říkal, abyste se už nikdy nevracela,“ pronesl, ale jeho hlas postrádal obvyklou autoritativnost.

„To ano. Ale já jsem si řekla… a proč vlastně ne? Mám ve městě prostředky, jichž jsem se nechtěla vzdát, a také zakázky, které bych velice ráda využila.“ Vzala ze stolu nůžky, odstřihla si nepatrný kousíček z už tak dokonale upraveného nehtu na palci a zamračeně si prohlížela výsledek. „Ale vy určitě netoužíte roznášet, že jsem tady, viďte, že ne?“

„Můj zájem o vaši bezpečnost už je věcí minulosti,“ zavrčel Glokta. *Avšak zájem o tu moji s každým dalším okamžikem vzrůstá. Člověk koneckonců není nikdy tak velký mrzák, aby nemohl být ještě větší.* „Opravdu jste si dala práci se všemi těmito nepříjemnostmi jen proto, abyste se se mnou podělila o svoje cestovní plány?“

Její úsměv se jen nepatrně rozšířil. „Doufám, že vás mí lidé nezranili. Nařídila jsem jim, aby byli opatrní. Alespoň pro začátek.“

„I opatrný únos je pořád únos, nemyslíte?“

„Únos je tak ošklivé slovo. Proč o tom nemluvit spíš jako o pozvání, které nelze odmítnout? Já jsem vám alespoň dovolila ponechat si své šaty, ne?“

„Věřte mi, že tato laskavost je milosrdenstvím pro nás oba. A pozvání k čemu, smím-li se zeptat, kromě bolestivého a hrubého zacházení a krátkého rozhovoru?“

„Jsem dotčena zjištěním, že byste chtěl něco víc. Ale když už jste se o tom zmínil, je tu ještě něco.“ Odstřihla si nůžtičkami další kousíček nehtu a pak obrátila oči k němu. „Maličký dluh, který zůstal ještě z Dagosky. Mám strach, že nebudu moci klidně spát, dokud ho nesplatím.“

Pár týdnů v černé cele a skrčení, které mělo téměř za následek smrt? Jaká forma splacení na mně může být požadována? „No, prosím,“ sykl Glokta skrze stisknuté dásně a oční víčko mu cukalo, když se díval, jak ty nůžky stříhají a stříhají a stříhají. „Jsem tak nedočkavý, že se to skoro nedá snést.“

„Přicházejí Gurchové.“

Na chvíli se zarazil a nevěděl, jestli to dobře pochopil. „Přicházejí sem?“

„Ano. Do Midderlandu. Do Adovy. K vám. Postavili flotilu, tajně. Začali s tím hned po skončení minulé války a teď ji dokončili. Lodě, které mohou soupeřit s čímkoli, co Království má.“ Pohodila své nůžky na stůl a dlouze si povzdechla. „Nebo jsem to tak alespoň slyšela.“

Guršská flotila, totéž mi říkal můj půlnoční návštěvník Julwei. Báchorky a přeludy, možná. Ale báchorky nejsou vždycky lživé. „Kdy dorazí?“

„To opravdu nemohu říct. Zajištění takové výpravy si žádá důkladnou přípravu. Ale Gurchové byli vždycky v organizování o hodně lepší než my. To proto je taková radost s nimi obchodovat.“

Já osobně jsem při jednání s nimi žádnou slast nepoznal, ale budiž. „V jakém počtu sem dorazí?“

„Domnívám se, že ve skutečně velkém.“

Glokta se ušklíbl. „Odpusťte mi, že beru slova usvědčeného zrádce s jistou nedůvěrou, zvláště pokud jste v detailech poněkud nepřesná.“

„Berte to, jak chcete. Jsem tady, abych vás varovala, ne přesvědčila. Tohle vám, myslím, dlužím, za to, že jste mi zachránil život.“

Jak je to od vás báječně staromódní. „A to je všechno?“

Rozhodila rukama. „Cožpak si dáma nemůže upravit nehty bez toho, aby někoho pohoršila?“

„To jste mi nemohla prostě napsat?“ vyštěkl Glokta. „A ušetřit mě odřeného podpaží?“

„Ale jděte. Nedělal jste na mě dojem muže, který by se staral o nějakou tu odřeninu. Kromě toho, měli jsme tak možnost obnovit naše veskrze příjemné přátelství. A navíc mi dlužíte alespoň tenhle malý triumf, po tom, co jste mi způsobil.“

To je svým způsobem pravda. Už jsem poznal méně okouzlující vyhrožování a ona má alespoň tolik vkusu, aby se nesetkávala v prasečím chlívku. „Takže mohu prostě odejít?“

„Vzal někdo tu hůl?“ Nikdo se neozval. Eiderová se spokojeně usmála a předvedla Gloktovi své dokonalé bílé zuby. „Takže se budete muset nejspíš odplazit. Jak se vám to líbí?“

Lepší než se vznášet na hladině kanálu po několika dnech strávených na jeho dně, nafouknutý jako velký bledý slimák a páchnoucí jako všechny hroby ve městě dohromady. „Co mi jiného zbývá, řekl bych. I když si nemohu přestat klást jednu otázku. Co mě odradí, abych neposlal svoje praktikaly po stopě jednoho drahého parfému, až tady skončíme, a nedotáhl do konce, co jsme kdysi začali?“

„Říct něco takového, to jste opravdu celý vy.“ Povzdechla si. „Měla bych vás informovat, že jeden můj starý a důvěryhodný obchodní známý má ve svém držení zapečetěný dopis. V případě mé smrti ho odešle arcilektorovi a objasní mu přesnou povahu mého trestu v Dagosce.“

Glokta hořce mlaskl. *Tak tohle teď potřebuju. Další nůž k žonglování.* „A co se stane, když naprosto bez mého přičinění prostě zpráchnivíte? Nebo když na vás spadne dům? Nebo se udusíte kouskem chleba?“

Vykulila oči, zrovna jako kdyby se ta myšlenka právě stala skutečností. „V každém z těchto případů… domnívám se… bude dopis odeslán, navzdory vaší nevině.“ Spontánně se rozesmála. „Svět podle mého názoru není tak spravedlivý, jak by být měl, a já bych se vsadila, že obyvatelé Dagosky, žoldáci prodaní do otroctví a zmasakrovaní královští vojáci, které jste přinutil bojovat za vaši ztracenou věc, by se mnou vřele souhlasili.“ Usmála se tak sladce, jako kdyby hovořili o zahradničení. „Všechno by pro vás bylo pravděpodobně mnohem jednodušší, kdybyste mě tehdy nechal uškrtit.“

„Čtete mi myšlenky.“ *Ale teď už je na to poněkud pozdě. Udělal jsem dobrou věc a za to se, samozřejmě, musí zaplatit.*

„Takže mi povězte, než se naše cesty znovu rozdělí, což, jak oba dva doufáme, bude už navždy − jste nějak zainteresovaný v téhle záležitosti s volbou?“

Glokta cítil, jak mu zacukalo oční víčko. „Zdá se, že moje povinnosti se jí letmo dotýkají.“ *Jinak řečeno zabírá každou hodinu mého bdění.*

Carlot dan Eider se naklonila až do spiklenecké blízkosti. Lokty se opírala o stůl a bradu měla položenou v dlaních. „Kdo bude příštím králem Spojeného království, co myslíte? Bude to Brock? Isher? Nebo někdo jiný?“

„Je trochu brzy říkat, jak to dopadne. Ale pracuji na tom.“

„Tak tedy vypadněte.“ Našpulila dolní ret. „A asi bude lepší, když se o našem setkání nezmíníte před Jeho Eminencí.“ Kývla a Glokta ucítil, jak mu přes hlavu znovu přetáhli pytel.

Rozedraný dav

Jezalovo velitelské stanoviště − pokud se toto označení dá použít ve spojení s mužem, který se cítí tak naprosto zmatený a bezradný jako on − bylo na hřebeni dlouhého kopce. Skýtalo nádherný výhled na mělké údolí pod ním. Nebo spíš v nějakých šťastnějších časech by to nádherný výhled byl. Jenže jak se nyní věci měly, bylo nutné si přiznat, že tahle podívaná je všechno jen ne příjemná.

Hlavní část armády vzbouřenců zcela pokrývala několik rozlehlých polí dole v údolí a ta temná, umolousaná a hrozivá masa se místy blýskala jasnou ocelí. Možná to je jen zemědělské nářadí a nástroje řemeslníků, ale určitě pekelně ostré.

I z téhle dálky byly patrné zneklidňující známky, že vojsko je dobře organizované. Mezi jednotlivými řadami byly rovné a pravidelné mezery pro rychlý pohyb poslů a zásob. Dokonce i Jezalovo nezkušené oko poznalo, že tohle není lůza, ale skutečná armáda, a že někdo tam dole ví, jak dělat svou práci. A nejspíš líp než on.

Menší a hůře zorganizované bojůvky rebelů byly roztroušené po celé krajině, postupující podle vlastních pravidel, ale v imponujícím množství. Muži, kteří měli na starosti shánění jídla a vody, drancovali zemi. Ta vlnící se černá masa na zeleném poli připomínala Jezalovi houf černých mravenců, kteří přelézají přes hromádku odhozených jablečných slupek. Neměl nejmenší tušení, kolik jich doopravdy je, ale z téhle vzdálenosti to vypadalo, že odhad čtyřiceti tisíc byl povážlivě podceňující.

Ve vesnici na dně údolí, za hlavním vojskem rebelů, hořely ohně. Jestli vatry nebo zapálené domy, se nedalo poznat, ale Jezal se obával, že spíš to druhé. K nebi se zvedaly tři dlouhé sloupy tmavého kouře, ve výšce se rozptylovaly a naplňovaly ovzduší slabým a stísňujícím pachem požáru.

Bylo úkolem vůdce, aby udal tón neohroženosti, který by jeho muži nemohli jinak než následovat. Jezal to samozřejmě věděl. A přece, když se díval dolů na to dlouhé a svažující se pole, nemohl si pomoct. Musel myslet na obrovský zástup lidí na druhé straně, tak hrozivě odhodlaný. Nedokázal přestat těkat pohledem zpátky k vlastním liniím, tak skrovným a působícím nanejvýš nejistě. Musel sebou pořád trhat a nervózně se popotahovat za límec. Ta zatracená věc mu připadala hrozně těsná.

„Jak chcete, aby se regimenty rozmístily, pane?“ zeptal se jeho pobočník, major Opker, s výrazem, kterým nějak dokázal být blahosklonný i přisluhovačský zároveň.

„Rozmístily? Eh… no…“ Jezal si lámal mozek, aby zplodil něco alespoň mlhavě dávající smysl, natožpak správného. Už na počátku své vojenské kariéry zjistil, že má-li někdo nad sebou dostatečně zdatného a zkušeného důstojníka a pod sebou stejně zdatné a zkušené vojáky, nemusí vědět a dělat vůbec nic. Tahle pohodlná strategie v klidných letech fungovala poměrně dobře a zatím se mu vyplácela, ale měla jeden jediný nedostatek, a ten teď velice ostře vyšel najevo. Jestliže se nějakým zázrakem stane, že je člověku svěřeno velení, celý systém se beze zbytku a nadobro zhroutí.

„Rozmístění…“ zavrčel, svraštil čelo a nasadil výraz, který naznačoval, že mapuje terén, i když měl jen mlhavou představu, co ten pojem znamená. „Pěchota do dvojité linie…“ troufl si, když se mu vybavil útržek nějaké historky, kterou mu kdysi vyprávěl Collem West. „Tady za ten pás křoví.“ A okázale mávl hůlkou nad krajinou. Alespoň v používání hůlky byl expert, protože si to často procvičoval před zrcadlem.

„Plukovník chtěl říct před křoví, samozřejmě,“ prohodil Bayaz měkce. „Pěchota se rozmístí do dvojité řady na každé straně toho milníku. Lehká jízda tamhle do těch lesů, těžká jízda na špici tamhletoho úbočí, kde mohou využít výhody otevřeného prostoru.“ Projevil záhadnou znalost vojenské hantýrky. „Lučištníci v jednoduché řadě za křovím, kde budou zpočátku krytí před nepřítelem a mohou ho zasypat salvou z výšky.“ Mrkl na Jezala. „Vynikající strategie, plukovníku, mohu-li to říci.“

„Jistě,“ ušklíbl se Opker a odvrátil se, aby předal rozkazy dál.

Jezal pevně sevřel hůlku za zády a druhou rukou si nervózně mnul bradu. Velení očividně znamenalo mnohem víc než se nechat

všemi oslovovat ‚pane'. Nejspíš by si měl přečíst pár knih na tohle téma, až se vrátí zpátky do Adovy. Jestli se vrátí.

Dole v údolí se od přelévající se masy lidí oddělily tři malinké tečky a začaly se pohybovat vzhůru po svahu. Jezal si zastínil oči rukou a viděl, jak se ve vzduchu nad nimi mihotá kus něčeho bílého. Vlajka vyjednavačů. Na rameni ucítil nanejvýš nepříjemný dotyk Bayazovy ruky.

„Neměj starost, můj hochu, na násilí jsme dobře připraveni. Ale já pevně věřím, že k němu nedojde." Zašklebil se na tu obrovskou masu lidí pod sebou. „Nanejvýš pevně."

Jezal si toužebně přál, aby mohl říct totéž.

* * *

Na muži, který byl znám jako Tanner, nebylo nic pozoruhodného, když se vezme, že to byl proslulý demagog, zrádce a podněcovatel vzpoury. Seděl klidně na skládacím křesle u stolu v Jezalově stanu a jeho obličej rámovaný kudrnatými vlasy byl naprosto tuctový. Muž středního vzrůstu v kabátě fádního střihu a barvy, ale na tváři měl úšklebek, který naznačoval, že velice dobře ví, kdo má navrch.

„Říkají mi Tanner," řekl, „a byl jsem delegován, abych mluvil za společenství utlačovaných a vykořisťovaných, kteří se shromáždili dole v údolí. Tihle dva jsou mí kolegové v této spravedlivé a nanejvýš vlastenecké věci. Mí generálové, dalo by se říct. Hospodář Hood," kývl hlavou ke statnému muži s lopatovitým vousem a brunátnou pletí, který se zlostně mračil, „a chalupník Holst," ukázal na druhou stranu, kde stál lasičkovitý muž s dlouhou jizvou na tváři a líným očima.

„Mě těší," řekl Jezal opatrně, i když muži vypadali spíš jako lupiči než generálové, pokud by měl říct svůj názor. „Já jsem plukovník Luthar."

„Já vím. Viděl jsem vás vyhrát v Soutěži. Dobrý šerm, příteli, hodně dobrý."

„Ach, no, tedy…" Jezala to trochu zaskočilo. „Děkuji vám. Tohle je můj pobočník, major Opker, a tohle je… Bayaz, první z mágů."

Hospodář Hood se nedůvěřivě ušklíbl, ale Tanner si jen zamyšleně přejel rukou po ústech. „Dobře. A přišli jste bojovat, nebo vyjednávat?“

„Přišli jsme buď pro jedno, nebo pro druhé.“ Jezal si uvědomil, čím ho pověřili. „Uzavřená rada sice odsoudila způsob vaší demonstrace, ale připustila, že byste mohli mít legitimní požadavky −“

Hood si hlasitě odfrkl. „Taky nemají jinou možnost, parchanti!“

Jezal se přiměl pokračovat. „No, ehm… pověřili mě, abych vám předložil návrh těchto ústupků.“ Vytáhl svitek, který pro Tannera připravil Hoff. Byla to povážlivě objemná věc se složitě vyřezávaným držadlem a pečetí velikosti podšálku. „Ale musím vás upozornit,“ řekl a ze všech sil se snažil, aby to znělo sebevědomě, „že pokud odmítnete, jsme připraveni začít bojovat, a že mí muži jsou ti nejlépe vycvičení a nejlépe vyzbrojení a odhodlaní vojáci v králových službách. Každý z nich vydá za dvacet vašich buřičů.“

Rozložitý sedlák se pohrdavě zachechtal. „Lord Finster si myslel to samé a naši buřiči ho kopali do prdele celou cestu z jednoho konce jeho panství na druhý. Kdyby měl trochu pomalejšího koně, už by visel. Jak rychlého koně máte vy, plukovníku?“

Tanner mu jemně položil ruku na rameno. „No tak, klid, můj prchlivý příteli. Přišli jsme vyjednávat, pokud nám budou nabídnuty takové podmínky, které můžeme přijmout. Proč nám neukážete, co tu máme, plukovníku, a pak uvidíme, jestli je důvod k výhrůžkám.“

Jezal natáhl ruku s těžkým dokumentem a Hood mu ho vztekle vytrhl, prudce ho otevřel a začal číst. Silný papír zapraskal, jak ho postupně rozvinoval. Čím déle četl, tím víc se mračil.

„To je urážka!“ vyprskl, když dočetl, a vrhl na Jezala zakaboněný pohled. „Nižší daně a nějaké stračky o používání obecní půdy? A pravděpodobně bychom se toho stejně nikdy nedočkali!“ Hodil svitek Tannerovi a Jezal polkl. Neměl samozřejmě ani ponětí, o jaké ústupky jde nebo jaký případně představují problém, ale Hoodova reakce nevypadala jako příslib brzkého ukončení sporu.

Tanner lenivě přejížděl očima po textu na pergamenu. Jezal si všiml, že ty oči mají každé jinou barvu: jedno modré, druhé zelené.

Když se dostal na konec, odložil dokument stranou a teatrálně si povzdechl. „Tyto podmínky jsou přijatelné.“

„Skutečně?“ Jezal překvapením vypoulil oči, ale zdaleka ne tak jako Hood.

„Ale jsou ještě horší než ty, co nám nabídli posledně!“ vykřikl sedlák. „Než jsme vyhnali Finsterovy lidi! Tehdy jsi říkal, že nepřistoupíme na nic menšího než na půdu pro všechny!“

Tannerovi se stáhla tvář. „To bylo tehdy.“

„To bylo tehdy?“ zavrčel Hood a otevřel nevěřícně ústa. „Kam se poděly poctivé mzdy za poctivou práci? Kam se poděly podíly na zisku? Kam se poděla rovnoprávnost bez ohledu na to, co to bude stát? Tamhle jsi stál a sliboval mi to!“ Ukázal rukou směrem do údolí. „Slíbil jsi to jim všem! Co se změnilo kromě toho, že Adovu teď máme na dosah? Můžeme si vzít všechno, co chceme! Můžeme −“

„Řekl jsem, že tyto podmínky jsou přijatelné!“ zavrčel Tanner najednou celý rozvzteklený. „Leda že bys chtěl bojovat s Královskou armádou sám! Oni jdou za mnou, Hoode, ne za tebou, pro případ, že by sis toho nevšiml.“

„Ale tys nám slíbil svobodu, pro všechny! Já jsem ti věřil!“ Sedlákova tvář úplně zvadla. „Všichni jsme ti věřili.“

Jezal ještě nikdy neviděl člověka, který by vypadal lhostejněji než právě teď Tanner. „Zdá se, že jsem zkrátka typ, kterému lidi věří,“ utrousil a jeho přítel Holst pokrčil rameny a prohlížel si nehty na rukou.

„Pak jdi tedy k čertu. K čertu s vámi všemi!“ A Hood se otočil a vztekle vyšel stanovým vchodem ven.

Jezal si uvědomil, že se Bayaz naklonil k majoru Opkerovi a něco mu šeptá. „Nechte toho člověk zatknout dřív, než opustí naše linie.“

„Zatknout, můj pane, ale… pod vlajkou vyjednavačů?“

„Zatknout, spoutat a odvést do Domu otázek. Kus bílého hadru nemůže nikoho ochránit před královskou spravedlností. Věřím, že představený Goyle už si s vyšetřováním poradí.“

„Ehm… jistě.“ Opker vstal, aby se vydal za vzbouřencem, a Jezal se nervózně usmál. Nebylo pochyb o tom, že Tanner ten rozhovor slyšel, ale usmíval se, jako kdyby ho už budoucnost jeho někdejšího spolubojovníka vůbec nezajímala.

„Musím se omluvit za svého přítele. V záležitosti, jako je tahle, se nedá vyhovět všem.“ Okázale mávl rukou. „Ale nemějte obavy. Pronesu k těm malým lidem velkou řeč a vysvětlím jim, že máme všechno, oč jsme bojovali, a oni se brzy vrátí do svých domovů bez nějaké větší újmy. Pár jich možná bude dělat nepříjemnosti, ale jsem si jistý, že se vám je bez velkého úsilí podaří rozehnat, viďte, plukovníku Luthare?“

„Ehm… ano,“ zamumlal Jezal, který neměl sebemenší představu, co se tady vlastně děje. „Domnívám se, že bychom −“

„Výborně.“ Tanner se zvedl. „Obávám se, že se teď musím rozloučit. Mám před sebou spoustu zařizování. Člověk nemá chvíli klid, viďte, plukovníku Luthare? Ani trochu klidu.“ Vyměnil si dlouhý pohled s Bayazem a pak vyšel ven na denní světlo a byl pryč.

„Kdyby se někdo vyptával,“ zamumlal první z mágů Jezalovi do ucha, „řekl bych mu, že došlo k vyjednávání s prudkými a neústupnými protivníky, že to na nás zkoušeli, ale že jste zachoval klid a připomněl jim jejich povinnosti ke králi a k vlasti a vyzval je, aby se vrátili ke svým polím a tak dále.“

„Ale…“ Jezal měl pocit, že se každou chvíli rozpláče, tak byl zmatený. Strašně zmatený, ale taky se mu strašně ulevilo. „Ale já −“

„Kdyby se někdo vyptával.“ Tón Bayazova hlasu jasně naznačoval, že tahle epizoda je pro něho uzavřená.

Měsícem milovaný

Psí čumák stál, mžoural do slunce a sledoval, jak se hoši z Království šinou kolem něj opačným směrem. Po boji vypadají všichni poražení stejně. Jsou malomyslní, mají svěšená ramena, jsou urousaní od bláta a usilovně zírají do země. Psí čumák už takovýhle obrázek viděl mnohokrát. Nejednou tak vypadal on sám. Nešťastný, že prohrál. Zahanbený, že se nechal porazit. S pocitem viny, že se vzdal bez toho, aby ho alespoň zranili. Psí čumák věděl, jaké to je a jak hlodavý je to pocit, ale vina bolí míň než rána mečem a taky se rychleji zahojí.

Někteří zranění na tom nebyli tak špatně. Obvázaní a s končetinami v dlahách se belhali s pomocí berel nebo kamarádů. Což stačí k tomu, aby pár týdnů dostávali jen lehčí úkoly. Jiní takové štěstí neměli. Psí čumák měl pocit, že jednoho poznal. Důstojníka, kterému bylo sotva dost na to, aby mu začaly růst vousy. Hladkou tvářičku měl zkřivenou bolestí i šokem, jedna noha mu končila nad kolenem a jeho šaty, nosítka i muži, kteří je nesli, všechno to bylo postříkané tmavou krví. Byl to důstojník, který seděl před branou do Ostenhormu, když se Psí čumák s Trojstromem přišli přidat ke Královské armádě. Ten, co se na ně díval jako na kupku hnoje. Teď už nevypadal tak náramně důležitě. Naříkal při každém zhoupnutí nosítek, ale Psímu čumákovi to k smíchu ani nepřišlo. Přijít o nohu, to byl za pohrdavé chování trochu tvrdý trest.

Dole u cestičky stál West a hovořil s důstojníkem se špinavým obvazem kolem hlavy. Psí čumák nemohl slyšet, o čem mluví, ale podstatu rozhovoru si domyslel. Tu a tam některý z nich ukázal nahoru do kopců, odkud přišli. Byl to shluk příkrých a nevlídných vršků, většinou pokrytých lesy, jen s několika strmějšími místy, kde vykukovala holá skála. West se otočil a zachytil pohled Psího

čumáka. Tvář měl zachmuřenou jako hrobník. Nebylo třeba nijak pronikavého postřehu, aby věděli, že válka ještě není vyhraná.

„Do hajzlu," zabručel si Psí čumák pod nosem. Cítil ten vysávající pocit až v žaludku. Ten skličující pocit, který míval, když měl jít na výzvědy do nějakého neznámého kusu země, když Trojstrom vydal povel k boji nebo když nebylo k snídani nic než studená voda. Ale od chvíle, co se stal velitelem, mu připadalo, že má tenhle pocit prakticky nepřetržitě. Všechno teď bylo na něm. „Špatné zprávy, co?"

West kývl hlavou a popošel nahoru k němu. „Bethod na nás čekal, a bylo jich hodně. Zahrabal se v těch kopcích. Dobře zahrabal a připravil se na boj. Vybral místo mezi námi a Carleonem. Nejspíš to naplánoval ještě před tím, než překročil hranice."

„Bethod vždycky dal na důkladnou přípravu. Nedá se nějak obejít?"

„Kroy vyzkoušel oba směry, a pokaždé mu to nandali. Poulder to zkusil rovnou přes kopce a dopadl ještě hůř."

Psí čumák si povzdechl. „Takže obejít ne."

„Není žádná cesta, která by Bethodovi nedávala šanci zabodnout nám nůž rovnou do břicha."

„A Bethod si takovou šanci ujít rozhodně nenechá. To je přesně to, v co doufá."

„Lord maršál souhlasí. Chce, abys vzal svoje muže na sever." West se zadíval k šedivým obrysům kopců v dáli. „Chce, abyste našli jeho slabiny. Není možné, aby měl Bethod pod kontrolou celé území."

„Že není?" zeptal se Psí čumák. „To se teprve pozná." A na to zamířil do lesa. Tohle se chlapcům bude líbit.

Šlapal po cestičce a brzy došel k místu, kde tábořil jeho oddíl. Pořád se rozrůstal. Mohly jich už teď být dobré čtyři stovky, a k tomu samí pořádní chlapi. Především takoví, co o Bethoda nikdy moc nestáli, kteří už proti němu bojovali v předešlých válkách. Ostatně, mnozí bojovali i proti Psímu čumákovi. Les jich byl plný. Seděli kolem ohňů, vařili, leštili zbraně a opravovali výstroj. Pár si jich krátilo čas bojem jeden proti druhému. Psí čumák sebou trhl, když uslyšel, jak o sebe zarachotily dva kusy oceli. Těch bojů bude přibývat a se stále krvavějšími důsledky, o tom nepochyboval.

„Veliteli!“ pokřikovali na něj ze všech stran. „Psí čumáku! Veliteli! Hej, hej!“ Tleskali a bušili zbraněmi do kamenů, na kterých seděli. Psí čumák zvedl pěst, zašklebil se a odpovídal: „Jo, jo, dobrý,“ a tak podobně. Popravdě řečeno, pořád neměl ani to nejmenší tušení, jak se má jako velitel chovat, a tak to prostě dělal stejně jako vždycky. Všichni vypadali, že jsou docela spokojení, tak co. Tak to podle něj chodilo vždycky. Dokud nezačali prohrávat a nerozhodli se, že chtějí nového velitele.

Přišel až k ohni, kde trávili den jeho vybraní Známí muži. Po Logenovi nebylo ani vidu, ani slechu, ale zbytek staré party seděl kolem ohně a tvářil se znuděně. Tedy alespoň ti, kteří byli ještě naživu. Tul ho viděl přicházet. „Psí čumák je zpátky.“

„Hm,“ řekl Mračňák, který přiřezával břitvou nějaká pera.

Dow soustředěně vytíral kouskem chleba mastnotu z pánve. „Tak jak se Královským dařilo v kopcích?“ V hlase měl posměšný tón, který říkal, že už odpověď zná. „Podělali to, co?“

„No, byli až druzí, jestli se ptáš na tohle.“

„Druzí ze dvou, tomu já říkám podělat to.“

Psí čumák se zhluboka nadechl a zase vydechl. „Bethod je zahrabaný v zákopech a hlídá cesty do Carleonu. Nikdo nemůže přijít na to, jak ho dostat ven nebo jak ho obejít. Řekl bych, že se na nás dobře připravil.“

„To si tedy zatraceně piš, že jo!“ vyštěkl na Dow a vyprskl do vzduchu sprška mastných drobků. „Na jednom z těch kopců bude mít Kůstku a na druhém Běloboka a o něco dál Sněhobílého a Bodavce. Tihle čtyři nedají nikomu šanci, ale i kdyby chtěli dát, Bethod sedí za nimi se svými chlapy a se šanky, a navíc má toho podělaného Obávaného. Je připravený nandat to každému dvojnásob.“

„To je víc než jisté.“ Tul vytáhl svůj meč na světlo, prohlédl si ho a pak začal znovu leštit čepel. „Bethod měl vždycky rád všecko důkladně naplánované.“

„No a copak říkali ti, co nás drží na vodítku?“ zavrčel Dow. „Jakoupak práci má Zuřivec pro své psy?“

„Burr chce, abychom se vydali na sever, přes lesy, zjistit, jestli Bethod nemá nějaké slabé místo.“

„Hm,“ ušklíbl se Dow. „Bethod nemá ve zvyku nechávat ve svých plánech díry. Ledaže by tam nechal jednu pro nás, abychom do ní spadli. Spadli a zlámali si vaz.“

„No, v tom případě bychom se měli pořádně dívat, kam šlapeme, ne?“

„Další pitomý úkol.“

Psí čumák si pomyslel, že už mu to Dowovo remcání začíná lézt krkem stejně, jako kdysi lezlo Trojstromovi. „A jaký jiný bys chtěl, co? Takový už je život. Hromada úkolů. Jestli sakra za něco stojíš, alespoň se snaž být k něčemu dobrý. Kvůli čemu jinému bys chtěl zvednout tu svou prdel?“

„Kvůli tomuhle!“ Dow ukázal bradou k lesům. „Jenom kvůli tomuhle! Nic se zas tak moc nezměnilo, že ne? Možná jsme za Bílou pěnou a zpátky na Severu, ale Bethod se tady pěkně zakopal a nenechal Královským žádnou cestičku, jak by se k němu dostali a přitom se moc nenadřeli. A kdyby ho přece jenom vykopali z těch kopců, co pak? Když se dostanou až ke Carleonu a pak dovnitř, když ho vypálí, jako to posledně udělal Devítiprsťák, co pak? Nebude to znamenat vůbec nic. Bethod potáhne dál, tak jako vždycky, podnikne výpad a zase se stáhne. Vždycky budou nějaké kopce, které obsadí, a léčky, které nastraží. Za čas toho Královští budou mít po krk, odtáhnou na jih a nás tady nechají. Pak se Bethod otočí, a co ty víš? Zase nás požene přes celý ten podělaný Sever. V zimě, v létě, v zimě, v létě, pořád ta samá stará písnička. Jenom se na nás koukni, je nás míň než kdysi, ale furt se motáme po lesích. Nepřipadá ti to nějak známé?“

Trochu známé mu to připadalo, když o tom teď Dow mluvil, ale Psí čumák nevěděl, co by se s tím dalo dělat. „Teď je zpátky Logen, ne? Bude to lepší.“

Dow se znovu ušklíbl. „Che! Kdy Krvavá devítka přinesl lidem kolem sebe něco jiného než smrt?“

„Klídek,“ zavrčel Tul. „Něco mu dlužíš, nezapomněls? Všichni mu dlužíme.“

„Podle mě má i dluh svoje meze.“ Dow odhodil pánev k ohni. Pak vstal a utřel si ruce do kabátu. „A kde vůbec byl, co? Nenechal nás snad v tom údolí bez jediného slova, co? Nechal nás ploskohlavcům a zdejchnul se někam přes půl světa! Kdo může říct, že to neudělá znovu, když se mu to bude hodit. Nebo že nepřejde k Bethodovi nebo nezačne zabíjet pro nic za nic, co kdo sakra ví?“

Psí čumák se podíval na Tula a Tul se provinile podíval na něj. Všichni už měli možnost vidět, že Logen dělá zatraceně hnusné

věci, když to na něj přijde. „To už bylo dávno," řekl Tul. „Věci se mění."

Dow se jenom ušklíbl. „Ne. Nemění. Přeříkávejte si tu pohádku, jestli se vám pak bude líp spát, ale já nechám jedno oko pro jistotu otevřené, to vám tedy říkám. Mluvíme tady o Krvavé devítce! Kdo může odhadnout, co udělá příště?"

„Jeden nápad bych měl." Psí čumák se otočil a uviděl Logena, jak se opírá o strom. Už se chtěl na něho usmát, když si všiml výrazu v jeho očích. Byl to výraz, na který si Psí čumák pamatoval z předešlých časů, a teď se mu najednou vrátily všechny možné druhy ošklivých vzpomínek. Byl to výraz, jaký mívají mrtví, když z nich život vyprchal a oni už se o nic nezajímají.

„Když máš něco na srdci, můžeš mi to, myslím, říct rovnou do očí." Logen přešel až těsně k Dowovi, s hlavou nakloněnou k jedné straně. Jizvy na tváři měl úplně bledé. Psí čumák cítil, jak mu na rukou vstávají chlupy, a zamrazilo ho, i když slunce hřálo.

„No tak, Logene," vemlouval se Tul a snažil se, aby to znělo, jako že celá ta záležitost byla jenom legrace, i když bylo jisté jako pomalá smrt, že to tak není. „Dow to tak nemyslel. On jen −"

Logen promluvil na Dowa z bezprostřední blízkosti a celou tu dobu z něj nespouštěl svůj mrtvolný pohled. „Když jsem ti minule dával lekci, myslel jsem, že už nikdy nebudeš potřebovat další. Ale zdá se, že někteří lidé mají krátkou paměť." Přišel ještě blíž, tak blízko, že se jejich tváře skoro dotýkaly. „No? Potřebuješ další lekci, hochu?"

Psí čumák se zachvěl. Byl si naprosto jistý, že se ti dva pozabíjejí, a zoufale přemýšlel, jak je od sebe, ke všem čertům, dostane, až se do toho doopravdy pustí. Zdálo se, že to všudypřítomné napětí trvá věčně. Od žádného jiného muže by to Černý Dow nevzal, ani od živého, ani od mrtvého, dokonce ani od Trojstroma, ale nakonec jen ukázal v úšklebku své žluté zuby.

„Ne-e. Jedna mi docela stačila." A odvrátil hlavu stranou, odchrchlal si a odplivl si na zem. Pak se otočil, beze spěchu a pořád s tím úšklebkem na tváři, kterým jako by říkal, že to možná tentokrát bere, ale příště by už nemusel.

Když byl pryč a nikde žádná prolitá krev, Tul ztěžka vydechl, jako kdyby právě zabránil vraždě. „Tak jo. Tak tedy na sever? Někdo by měl asi říct chlapcům, aby se sbalili."

„Hm," řekl Mračňák, zastrčil poslední šíp do toulce a vykročili s Tulem do lesa.

Logen chvíli jen stál a díval se za nimi. Když byli z dohledu, otočil se a dřepl si na zem k ohni. Nahrbil ramena, paže si opřel o kolena a ruce mu zůstaly volně viset. „Mord na to, že jsem měl ale štěstí. Málem jsem se podělal."

Psí čumák si uvědomil, že celou tu dobu zadržoval dech a teprve teď prudce a zajíkavě vydechl. „Já myslím, že já možná trochu jo. Musels to dělat?"

„Ty víš, že musel. Když necháš lidi, jako je Dow, aby si dovolovali, nebudou vědět, kdy přestat. Potom by zbytek těchhle hochů mohlo napadnout, že Krvavá devítka není nic tak hrozného, jak slýchali, a vlastně se není čeho bát, takže by bylo jenom otázkou času, kdy by se někdo z nevraživosti rozhodl, že mě zapíchne."

Psí čumák zavrtěl hlavou. „Je těžké přemýšlet o věcech takhle."

„Takové ty věci jsou. Nezmění se. Nikdy."

Možná to byla pravda, ale jak by se mohly změnit, když jim nedá ani nejmenší šanci? „Ale i tak. Víš jistě, že je tohle všecko nutné?"

„Pro tebe možná ne. Ty jsi z těch, co mají lidi rádi." Logen se poškrábal na tváři a smutně se zadíval někam do lesů. „Řekl bych, že jsem tuhle šanci propásl asi tak před patnácti lety. A další jsem nedostal."

* * *

Lesy byly teplé a důvěrně známé. Ve větvích švitořili ptáci a ani za mák se nestarali o Bethoda, o Království nebo o jakékoli lidské počínání. Nikde to nemohlo vypadat pokojněji a Psímu čumákovi se to ani trochu nelíbilo. Nasával vzduch, čichal ho a převaloval po jazyku. Ode dne, kdy přiletěl šíp a zabil Cathil, byl dvojnásob ostražitý. Možná že ji tenkrát mohl zachránit, kdyby jen o trošičku víc věřil svému nosu. Přál si, aby ji byl zachránil. Ale přání nebyla k ničemu.

Dow si dřepl a zadíval se do klidného porostu. „Copak je, Psí čumáku? Co jsi cítil?"

„Lidi, myslím, ale nějak trpké nebo co.“ Znovu začichal. „Je to jako −“

Z lesa vylétl šíp a zabodl se do kmene stromu jen kousek od něho. Zůstal v něm trčet s kmitajícím dříkem.

„Do prdele!“ vyjekl Psí čumák, svezl se na zadek a stahoval z ramene vlastní luk. Trochu pozdě, jako vždycky. Dow se s klením svalil vedle něj, přičemž se do sebe trochu zamotali. Psí čumák si málem vydloubl oko o Dowovu sekyru, než se mu podařilo ho odstrčit. Napřáhl k mužům za sebou otevřenou dlaň, aby jim naznačil, že mají počkat, ale ti už se rozptýlili po lese, aby se ukryli. Plížili se po břiše za stromy a skály a s očima upřenýma do porostu vytahovali zbraně.

Z lesa před nimi se ozval hlas. „Jste s Bethodem?“

Ať promluvil kdokoli, jeho severština měla divný přízvuk. Dow a Psí čumák se na sebe chvíli dívali a pak pokrčili rameny. „Ne!“ zařval Dow. „A jestli vy jste, měli byste se radši připravit na smrt!“

Ticho. „My s tím parchantem nejsme a nikdy nebudeme!“

„To je dobře!“ křikl Psí čumák a vystrčil hlavu nanejvýš o palec. Luk měl už natažený a připravený k výstřelu. „Tak se tedy ukažte!“

Zpoza stromu možná tak šest kroků od nich se vynořil muž. Psí čumák byl tak šokovaný, že mu málem vyjela tětiva z prstů a vystřelil po něm. Všude kolem se začali objevovat další muži. Byly jich desítky. Měli rozcuchané vlasy, tváře počmárané pruhy hnědého bláta a modrými kresbami a jejich oděv byl zčásti jen mizerně vyčiněné a rozedrané kůže, ale hroty jejich oštěpů a šípů a čepele hrubě vykovaných mečů byly čisté a nabroušené.

„Horalé,“ zamumlal Psí čumák.

„To jsme a jsme na to hrdí!“ Zvučný, silný hlas se nesl ozvěnou z lesů. Někteří z mužů ustoupili k jedné straně, jako kdyby chtěli někomu udělat místo. Psí čumák zamrkal. Z lesa přicházelo dítě. Dívenka, možná desetiletá, s bosýma, špinavýma nohama. Přes rameno nesla obrovské kladivo; topor byl kus dřeva asi krok dlouhý a otlučená kovová hlavice měla rozměr cihly. Kladivo bylo příliš velké na to, aby se s ním dokázala rozmáchnout. Dělalo jí potíže ho už jenom zvednout. Za ní šel malý kluk. Měl na zádech kulatý štít, který pro něj byl příliš velký, a obrovskou sekyru táhl oběma rukama za sebou po zemi. Vedle něj šel další chlapec s oštěpem dvakrát delším, než byl sám. Jeho lesklý hrot se mu

kymácel nad hlavou a v proužcích slunečního světla se míhaly jeho zlatavé odlesky. Chlapec se pořád musel dívat nahoru, aby s oštěpem nezachytil o větev.

„To se mi jen zdá," zašeptal Psí čumák. „Určitě."

Dow se zamračil. „Jestli jo, tak je to hodně divný sen."

Děti nebyly samy. Za nimi přicházel nějaký pořádně velký parchant. Kolem širokých ramenou měl rozedranou kožešinu a na krku dlouhý náhrdelník, který mu splývал až na obrovské, tučné břicho. Náhrdelník z kostí. Prstních kostí, všiml si Psí čumák, když přišel blíž. Mužských kostí, prokládaných plochými kousky dřeva, na nichž byly vyryté podivné značky. Pod mužovými šedohnědými vousy se zablýskly v úsměvu žluté zuby, ale to Psího čumáka nijak neuklidňovalo.

„A do prdele," zanaříkal Dow. „Vraťme se. Zpátky na jih a co nejdál od tohohle."

„Proč? Ty ho znáš?"

Dow se otočil a odplivl si. „Crummock-i-Phail, jestli se nemýlím."

Psí čumák si najednou skoro přál, aby se dokázal proměnit v křoví; raději to než vyjednávat. Každé malé dítě vědělo, že Crummock-i-Phail, náčelník horalů, je nejšílenější parchant na celém zatraceném Severu.

Když přišel blíž, jemně odstrčil oštěpy a šípy stranou. „Tohle už nebude třeba, co, krasavci moji. Všichni tady jsme přátelé, nebo máme aspoň stejného nepřítele, což je ještě lepší, nemyslíte? Všichni máme tam v kopcích spoustu nepřátel, že jo. Měsíc ví, že dobrý boj miluju, ale jít do těch skal, kde dřepí Bethod obklopený svými vlezdoprdelkami? To je trochu moc velké sousto pro každého, co? Dokonce i pro ty vaše nové jižanské kamarády."

Zastavil se těsně před nimi a kůstky se mu rozhoupaly a zarachotily. Děti stály za ním, potěžkávaly svoje obří zbraně a mračily se nahoru na Dowa a Psího čumáka.

„Jsem Crummock-i-Phail," řekl muž. „Náčelník všech horalů. Nebo aspoň těch, kteří sakra za něco stojí." Zazubil se, jako kdyby právě dojednal sňatek. „A kdopak vede tenhle veselý výlet?"

Psí čumák znovu ucítil ten dutý pocit, ale nebyl pro něj důvod.

„To budu já."

Crummock se na něj tázavě zadíval. „Opravdu? Jsi nějak malý na to, abys těmhle velkým chlapům říkal, co mají dělat, co? Tak to se asi honosíš nějakým hodně známým jménem.“

„Jsem Psí čumák. Tohle je Černý Dow.“

„Divné válečníky tu máte,“ řekl Dow a mračil se na děti.

„Jo, tihle! A navíc pěkně smělé! Ten hoch s mým oštěpem je můj syn Scofen. Ten, co mi nese sekyru, je můj syn Rond.“ Crummock se zamračil na děvče s kladivem. „Na jméno tohohle hocha si nemůžu vzpomenout.“

„Jsem tvoje dcera!“ vykřikla dívka.

„Copak, že by mi došli synové?“

„Scenn už vyrostl a má vlastní meč a Sceft je ještě moc malý, aby něco nosil.“

Crummock potřásl hlavou. „Nevím, jestli je správné, aby zatracená ženská nesla kladivo.“

Dívka hodila kladivo na zem a kopla Crummocka do holeně. „Tak si ho nos sám, ty starý parchante!“

„Au!“ vyjekl, rozesmál se a třel si nohu. „Teď už tě poznávám, Isern. Při tom tvém kopanci se mi najednou rozsvítilo. Můžeš si to kladivo vzít, jasně že jo. Ti nejmenší vždycky dostanou největší náklad, co?“

„Chceš sekyru, taťko?“ Menší chlapec mu podal sekyru a trochu při tom zavrávoral.

„Chceš kladivo?“ Dívka vytáhla zbraň z křoví a odstrčila bratříčka z cesty.

„Ne, miláčci, všechno, co teď potřebuju, jsou slova a těch mám dost i bez vaší pomoci. Když půjde všechno hladce, můžete se dívat, jak tatínek povraždí pár lidí, ale dnes nebudeme potřebovat žádné sekyry ani kladiva. Nepřišli jsme sem zabíjet.“

„Proč jste tedy přišli?“ zeptal se Psí čumák, i když nevěděl, jestli tu odpověď vůbec chce slyšet.

„Tedy rovnou k věci, žádné přátelské popovídání?“ Crummock si protáhl krk a s rukama nad hlavou zvedl jednu nohu a zakroužil jí. „Přišel jsem, protože jsem se v noci vzbudil a vyšel jsem ven a měsíc mi něco pošeptal. V lese, chápete? Hlasem stromů a hlasem sýčka ve větvích, a víte vy, co mi měsíc řekl?“

„Že jsi zatracený cvok?“ zavrčel Dow.

Crummock se pleskl do obřího stehna. „Mluvíš moc hezky na tak škaredého chlapa, Černý Dowe, ale ne. Měsíc mi řekl…“ A

kývl na Psího čumáka, jako kdyby se chtěl podělit o nějaké tajemství. „Že jsi sem přivedl Krvavou devítku.“

„A kdyby jo?“ Logen vyšel dopředu s levou rukou spočívající na jílci meče. Tul a Mračňák mu šli v patách a mračili se na pomalované tváře horalů, kteří stáli kolem, i na tři špinavé děti, a nejvíc ze všech na jejich velkého, tlustého otce.

„Tady je!“ zaburácel Crummock a namířil na něho jedním ze svých buřtovitých prstů. „Sundej ruku z meče, Krvavá devítko, než se podělám!“ Svezl se do kleku do bláta. „To je on! To je vážně on!“ Přišoural se křovím blíž, objal Logenovi nohu a přitiskl se k ní, jako se pes tiskne ke svému pánovi.

Logen na něj zíral. „Slez z mé nohy.“

„Hned, hned!“ Crummock sebou mrštil dozadu a dosedl tlustým zadkem do bláta. Takové divadlo Psí čumák nikdy předtím nezažil. Vypadalo to, že všechny ty pověsti, které o Crummockovi kolovaly a které říkaly, že je na hlavu, byly pravdivé. „Víš, co je skvělá věc, Krvavá devítko?“

„Věděl bych o více takových, když na to přijde.“

„Tak tahle je další. Viděl jsem tě bojovat se Šamou Nelítostným. Viděl jsem, jak jsi ho roztrhal jako holoubě do polívky, a ani já, sám požehnaný, bych to nesvedl líp. Parádní podívaná!“ Psí čumák se zamračil. I on tam tehdy byl a vzpomínky, které mu na tu podívanou zůstaly, nebyly rozhodně hezké. „Tehdy jsem si řekl,“ Crummock se zvedl ze země, „a říkám si to od té doby pořád,“ postavil se, „a říkal jsem si to, když jsem sešel z hor a začal tě hledat,“ zvedl ruku a ukázal na Logena, „že jsi muž, kterého měsíc miluje víc než kteréhokoliv jiného.“

Psí čumák se podíval na Logena a Logen pokrčil rameny. „Kdo ví, co měsíc miluje nebo nemiluje? Co s tím?“

„On říká co s tím? Cha! Viděl jsem ho pozabíjet celý svět, a že to byla podívaná! Tak ty chceš vědět, co s tím. Mám plán. Vynořil se za chladného jara pod horami a šel se mnou kolem potoků a po kamení a vykoupal se na pobřeží posvátného jezera zrovinka vedle mě, když jsem si namáčel palce u nohou v ledové tříšti.“

Logen se poškrábal na zjizvené bradě. „My máme dost práce, Crummocku. Jestli máš na srdci něco smysluplného, řekni to rovnou.“

„Tak tedy jo. Bethod mě nenávidí a ta láska je vzájemná, ale tebe nenávidí víc. Protože ses proti němu postavil a jsi důkaz, že

člověk ze Severu může být bez toho, aby si musel kleknout a oblíznout prdel tomu parchantovi se zlatou čapkou, jeho vyžraným synům a té jeho čarodějnici.“ Zamračil se. „Ačkoli v jejím případě bych si to představit dokázal. Pořád ještě mě sleduješ?“

„Snažím se,“ řekl Logen, ale Psí čumák si sebou vůbec nebyl jistý.

„Kdyby ne, tak jenom písknì, a já se kvůli tobě o kousek vrátím. Takže jsem uvažoval takhle. Kdyby Bethod dostal šanci se s tebou vypořádat daleko od tvých královských kamarádíčků, těch milovníků sluníčka, co sem lezou z jihu jak mravenci, no, pak by se možná lecčeho vzdal, aby ji nepropásl. Tak mě napadlo, možná by ho to přimělo slézt z těch jeho krásných kopečků, co říkáš?“

„Ty si myslíš, že mě pořád ještě nenávidí.“

„Cože? Ty snad pochybuješ o tom, že tě někdo může tak nenávidět?“ Crummock se otočil a rozpřáhl svoje velké ruce před Tulem a Mračňákem. „Ale nejsi to jenom ty, Krvavá devítko! Jste to vy všichni! A taky já a moji tři synci!“ Děvče znovu zahodilo kladivo a založilo ruce v bok, ale Crummock si ho nevšímal. „Myslel jsem, kdyby se tví hoši spojili s mými, pak by to mohlo dělat nějakých osm set oštěpů. Vydali bychom se na sever, jako kdybychom mířili na Vysočinu, obešli bychom Bethoda z boku a trošku bychom mu prohnali prdel. Myslel jsem, že by mu to krapet rozproudilo krev. A myslel jsem, že určitě nepropase šanci poslat nás všecky zpátky do hlíny.“

Psí čumák o tom uvažoval. Možná že někteří Bethodovi muži už jsou teď dost vyplašení. Že se jim nelíbí, že bojují na špatné straně Bílé pěny. Možná už se doslechli, že se Krvavá devítka vrátil, a napadne je, že si vybrali špatnou stranu. Bethod by určitě hrozně rád napíchl pár hlav na kopí, aby je ukázal svým vazalům. Hlavu Devítiprsťáka a Crummock-i-Phaila, Tul Dura a Černého Dowa, a možná dokonce i Psího čumáka. Alespoň on by si to přál, být na Bethodově místě. Ukázat Severu, že je pouze jedna budoucnost, a tou je on. Určitě by to hrozně rád udělal.

„Kdybychom opravdu vyrazili na sever,“ začal Psí čumák, „jak se to Bethod dozví?“

Crummockův úsměv se roztáhl ještě víc. „Bude to vědět, protože to bude vědět ta jeho čarodějnice.“

„Podělaná čarodějnice,“ pípl hošík s oštěpem a tenké ručky se mu třásly, jak se snažil držet ho rovně.

„Zaříkávačka s pomalovanou tváří, ta děvka, co si ji Bethod drží. Nebo že by si ona držela jeho? To je otázka. V každém případě, ona se dívá. Nebo ne, Krvavá devítko?“

„Já vím, koho myslíš,“ řekl Logen a nevypadal zrovna šťastně. „Caurib. Jeden můj přítel mi kdysi řekl, že má dlouhé oko.“ Psí čumák neměl ponětí, o čem je řeč, ale jestli to Logenovi dělá starosti, mělo by je to nejspíš dělat i jemu.

„Tak dlouhé oko, jo?“ Crummock se zašklebil. „Tvůj přítel má pro ten ošklivý trik hezounký jméno. Sleduje s ním všecko, co se kde děje. Věci, co bychom raději, aby je neviděla. Bethod teď věří jejím očím víc než svým vlastním a bude chtít, aby nás hledala, a tebe obzvlášť. Bude mít obě své dlouhé oči otevřené, to si piš. Možná nejsem zrovna čaroděj,“ a na to roztočil jeden z dřevěných talismanů, které měl na krku, „ale měsíc ví, že mi ty věci nejsou úplně cizí.“

„A když to vyjde, jak říkáš?“ zeptal se Tul. „Co bude pak? Kromě toho, že Bethod bude mít naše hlavy?“

„Ó, já mám svoji hlavu rád tam, kde je, obře. Vylákáme ho dál na sever, tak mi to řekl les. Tam v horách je jedno místo, místo, které má měsíc moc rád. Hezounké údolí, které hlídají mrtví z mého rodu a mrtví z mého lidu a mrtví z hor už od dob, kdy byl stvořen svět.“

Psí čumák se poškrábal na hlavě. „Pevnost v horách?“

„Silné místo a vysoko. Dost silné a dost vysoko, aby se v něm dokázala udržet hrstka lidí i proti velké přesile, než přijde pomoc. Přilákáme ho nahoru, do toho údolí, a vaši jižanští kamarádi půjdou pěkně pomaloučku za ním. Hezky vzadu, aby je ta jeho čarodějka neviděla přicházet, i když se bude určitě soustředit spíš na nás. A pak, když bude zaujatý snahou nás vyčmuchat, aby nás mohl vyřídit, Královští se zezadu připlíží, obklíčí ho a −“

Tleskl rukama tak silně, až vyvolal ozvěnu. „Rozmáčkneme ho mezi sebou, toho zkurvenýho parchanta!“

„Zkurvený parchant!“ zaklela dívka a kopla do kladiva na zemi. Chvíli se na sebe všichni jenom dívali. Psímu čumákovi se to jako plán moc nezdálo. Nelíbilo se mu pomyšlení, že by svěřili život řečem tohohle praštěného horala. Ale možnost to byla. Dost reálná, aby mohl jenom tak říct ne, jakkoli měl chuť to udělat.

„O tomhle si musíme promluvit.“

„To určitě musíte, moji noví přátelé, to určitě musíte. Ale moc to neprotahujte, ano?“ Crummock se zeširoka usmál. „Už jsem z Vysočiny pryč hodně dlouho a taky pryč od svých ostatních krásných dětí a krásných manželek a krásných hor, a těm všem už se po mně stýská. Podívejte se na to z té lepší stránky. Když za námi Bethod nepůjde, prostě strávíte pár nocí, až léto skončí, nahoře na Vysočině, budete se hřát u mého ohně, poslouchat moje písně a dívat se, jak slunce zapadá za hory. To přece nezní tak špatně. No, co říkáte?“

„Vy míníte poslouchat toho šíleného parchanta?“ zamumlal Tul, jakmile se dostali z doslechu. „Čarodějky a kouzelníci a všechny tyhle sračky? Vždyť si je vymýšlí za pochodu!“

Logen se poškrábal na tváři. „Není zdaleka tak šílený, jak vypadá. Udržel se proti Bethodovi celé roky. To nikdo jiný nedokázal. Už to bude dvanáct zim, co proti němu podniká výpady, a pořád je o jeden krok napřed. Možná jen v těch svých horách, ale i tak. Musí být kluzký jako ryba a tvrdý jako ocel, když tohle dokázal.“

„Takže ty mu věříš?“ zeptal se Psí čumák.

„Jestli mu věřím?“ Logen se ušklíbl. „Do hajzlu, to ne. Ale jeho spor s Bethodem je delší, než ho s ním má kdokoliv z nás. A s tou čarodějnicí má pravdu. Viděl jsem ji, a taky jsem za poslední roky viděl další věci… Jestli o ní tvrdí, že nás sleduje, pak mu věřím. Jestli nás neuvidí a Bethod nepřijde, tak o nic nepřijdeme, ne?“

Psí čumák měl zase ten sžíravý pocit, ještě silnější než předtím. Zadíval se směrem ke Crummockovi. Ten cvok seděl na skále obklopený svými dětmi, a když zachytil pohled Psího čumáka, vycenil na něj v úsměvu svoje žluté zuby. Nevypadal na člověka, kterému byste chtěli svěřit do rukou všechny svoje naděje, ale Psí čumák cítil, že se vítr obrací. „Berem na sebe zatraceně velké riziko,“ zabručel. „Co když na nás Bethod kápne a udělá si to po svém?“

„No tak se musíme pohnout, ne?“ zavrčel Dow. „Tohle je válka. Riskovat se musí, když chceš pomýšlet na vítězství!“

„Hm,“ zavrčel Mračňák.

Tul kývl svou velkou hlavou. „Něco udělat musíme. Nepřišel jsem, abych se dívat, jak Bethod vysedává na kopci. Musíme ho dostat dolů.“

„Jo, někam, kde bychom si to s ním mohli vyřídit," procedil Dow.

„Ale rozhodnout musíš ty," řekl Logen a položil Psímu čumákovi ruku na rameno. „Ty jsi velitel."

Byl velitel. Vzpomínal, jak se o tom rozhodlo. Když stáli nad Trojstromovým hrobem. Psí čumák musel připustit, že by mnohem raději řekl Crummockovi, aby se šel vycpat, a pak by se otočil a vydal se zpátky a řekl by Westovi, že nenašli nic, jenom lesy. Ale když člověk dostane úkol, má koukat, aby ho splnil. Takhle by to řekl Trojstrom. Psí čumák si dlouze povzdechl a ten pocit v útrobách se mu dral vzhůru, tak silně, až měl strach, že co nevidět začne zvracet. „Tak jo, ale tenhle plán nám nepřinese nic jiného než smrt, jestli Královští neodvedou svou práci, a to ve správný čas. Zajdem s tím za Zuřivcem, ať jejich velitel Burr ví, na co se chystáme."

„Zuřivec?" zeptal se Logen.

Tul se zazubil. „Dlouhý příběh."

Květiny a ovace

Jezal pořád nemohl pochopit, proč je tak nezbytné, aby měl na sobě svou nejlepší uniformu. Ta zatracená věc byla tuhá jako prkno a prýmky vrzaly. Byla střižená spíš pro stoj v pozoru než pro jízdu, a to byl důvod, proč se mu s každým pohybem koně bolestivě zarývala do břicha. Ale Bayaz na tom trval a říct tomu starému bláznovi ne bylo překvapivě těžké, přestože se mělo za to, že téhle výpravě velí Jezal. Nakonec se zdálo, že bude nejsnazší prostě udělat, co mu mág řekl. A tak jel v čele dlouhého útvaru a cítil se nepohodlně, neustále se popotahoval za kabát a důkladně se v tom ostrém slunci potil. Jedinou útěchou bylo, že mohl dýchat čistý vzduch. Všichni ostatní za ním museli polykat jeho prach.

Jako by toho trápení nebylo dost, Bayaz se rozhodl, že bude pokračovat v lekcích, kterými Jezala tak nesnesitelně nudil celou cestu na kraj světa a zpátky.

„…je pro krále zásadní, aby na svoje poddané nazíral správným způsobem. A není to zase tak těžké. Chudí mají skromné ambice a spokojí se se skromnými požitky. Není nutné jednat s nimi spravedlivě. Nutné je, aby si mysleli, že se s nimi jedná spravedlivě…“

Jezal zjistil, že po chvíli dokáže starcovo žvanění ignorovat stejně, jako se člověk naučí ignorovat štěkání starého psa, který ňafá bez ustání. Svezl se v sedle a dal svým myšlenkám volnost. A kampak že jinam by se měly vydat než k Ardee?

Dostal se do pěkné bryndy, to tedy ano. Tam na pláních se všechno zdálo jednoduché. Vrátit se domů, oženit se s ní a být už navěky šťastný. Ale teď, když se vrátil do Adovy, mezi mocné a ke starým zvykům, všechno se to čím dál víc komplikovalo. Možnost, že si zničí pověst a vyhlídky, to byl problém, který se nedal tak

snadno zaplašit. Byl plukovníkem Královské armády, a to znamenalo držet se určitých norem.

„…Harod Veliký vždycky respektoval obyčejné lidi. Nejednou v tom spočívalo tajemství jeho úspěchů při sporech se šlechtou…“

A skutečná Ardee byla mnohem, mnohem komplikovanější než bývala ta tichá vzpomínka. V devíti z deseti případů byla vtipná, chytrá, odvážná a atraktivní. V tom jednom byla protivný a destruktivní piják. Každá chvíle s ní byla jako sázka do loterie, ale možná to byl právě ten pocit nebezpečí, proč vždycky přeskočila jiskra, když se navzájem dotkli, proč ucítil mravenčení a v ústech mu vyschlo… dokonce i teď při pouhém pomyšlení na ni cítil to mravenčení. Nikdy předtím se žádnou ženou nic podobného necítil, nikdy. Určitě to byla láska. Musela být. Ale stačí jenom láska? Jak dlouho to vydrží? Manželství je koneckonců napořád, a napořád je hodně dlouhá doba.

Nejasná podoba jejich současné ne právě dobře utajené známosti, to by bylo přesně to, co by mu nejvíc vyhovovalo, ale tuhle možnost mu rozšlápl svou znetvořenou nohou ten zmetek Glokta. Kovadlina, pytel a kanál. Jezal si vzpomněl, jak ta bledá obluda přehodila pytel přes hlavu zločinci přímo před očima veřejnosti na hlavní třídě, a při té vzpomínce se otřásl. Ale musel uznat, že ten kripl měl pravdu. Jezalovy návštěvy pověsti dívky neprospívaly. Řekl si, že člověk by měl jednat s druhými tak, jak chce, aby oni jednali s ním, jak říkával Devítiprsťák. Ale to byla právě ta zatracená potíž.

„…posloucháš mě vůbec, hochu?“

„Co? Ehm… ano, jistěže. Harod Veliký a tak dál. Že měl velký respekt k obyčejným lidem.“

„Zdálo se, že ho má,“ zavrčel Bayaz. „A taky se uměl nechat poučit.“

To už se dostali k Adově hodně blízko. Venkov nechali za sebou a projížděli teď shlukem chatrčí, provizorních přístřešků, levných hostinců a ještě levnějších nevěstinců, které vyrostou kolem všech městských hradeb; choulily se u cesty a byly vlastně samy sobě takovým malým městem. Vojsko mířilo do stínu Kasamirovy zdi, nejbližší městské obranné linie. Po obou stranách vysokého oblouku brány stály zachmuřené stráže a na bráně byl znak rozzářeného Zlatého slunce Království. Projeli stínem a vynořili se do světla. Jezal zamrkal.

Na vydlážděném prostoru za branou se shromáždil zástup, který rozhodně nebyl zanedbatelný. Lidé se tlačili z obou stran cesty a městská stráž se je snažila držet zpátky. Když je viděli projíždět branou, ozval se sborový nadšený jásot. Jezal chvíli nevěděl, jestli si ho s někým nespletli a nečekali někoho jiného, někoho opravdu důležitého. Možná třeba Haroda Velikého, co on ví. Brzy ale začal v tom křiku rozeznávat neustále opakované jméno ‚Luthar'. Nějaká dívka, co stála vpředu, mu hodila květinu, která zmizela pod kopyty jeho koně, a křikla na něj něco, čemu nerozuměl. Ale její chování rozpustilo všechny Jezalovy pochybnosti. Všichni ti lidé se tu shromáždili kvůli němu.

„Co se stalo?" zašeptal k prvnímu z mágů.

Bayaz se ušklíbl, jako kdyby přesně tohle čekal. „Řekl bych, že adovský lid chce oslavit tvoje vítězství nad povstalci."

„Vážně?" ošil se a jenom tak nemastně neslaně jim zamával. Jásot povážlivě zesílil. Jak projížděli městem a místa v ulicích ubývalo, zástup ještě zhoustl. Lidé se tlačili podél úzkých ulic, v oknech v přízemí i v patrech domů a všichni jásali a křičeli. Z balkonů vysoko nad cestou padaly další květiny. Jedna se mu zachytila na sedle a on ji zvedl a otáčel ji v ruce pořád dokola.

„Tohle všechno je… pro mě?"

„Copak jsi nezachránil město? Nezastavil jsi povstalce bez prolití jediné kapky krve na obou stranách?"

„Ale oni se vzdali pro nic za nic! Já jsem nic neudělal!"

Bayaz pokrčil rameny, vytrhl květinu Jezalovi z ruky, přivoněl k ní a pak ji zahodil a pokýval hlavou směrem k jásajícímu hloučku obchodníků, shromážděných na rohu ulice. „Zdá se, že oni jsou jiného názoru. Prostě jen buď zticha a usmívej se. To se vždycky vyplatí."

Jezal se snažil poslechnout, ale úsměvy mu nešly tak snadno. Byl si naprosto jistý, že Logen Devítiprsťák by s tímhle určitě nesouhlasil. Jestli něco mohlo být pravým opakem toho, aby se člověk snažil vypadat menší, než doopravdy je, tak to bylo právě tohle. Nervózně se rozhlížel kolem sebe, přesvědčený, že si zástupy najednou uvědomí, že je naprostý podvodník, protože právě tak si připadal, a květiny a obdivné výkřiky nahradí zlostnými nadávkami a obsahem svých nočníků.

Ale nestalo se tak. Jásot pokračoval a Jezal spolu s dlouhým oddílem vojáků pomalu projížděli čtvrtí Tři statky. S každou ulicí,

kterou nechali za sebou, se Jezalovi o něco víc ulevilo. Pomalu si začínal říkat, že nejspíš musel dokázat něco, čím si takovou poctu zasloužil. A říkal si, jestli vlastně nakonec opravdu není tím neohroženým velitelem a schopným vyjednavačem. Jestli ho lidé ve městě chtějí uctívat jako svého hrdinu, bylo by od něj určitě neomaleně jim v tom bránit.

Projeli bránou v Arnaultově zdi a zamířili do centra města. Jezal seděl vzpřímeně v sedle s vypnutou hrudí. Bayaz jel v uctivé vzdálenosti za ním a nechával ho vést celou kolonu samotného. Jak projížděli širokou Střední cestou, jásot zesílil. Projeli Čtyřmi kouty a zamířili k Agriontu. Bylo to jako vítězný pocit po Soutěži, jen ho to stálo povážlivě méně námahy, a nakonec, bylo na tom vůbec něco tak hrozně špatného? Komu to ublíží? Devítiprsťák a jeho pokora ať jdou k čertu. Jezal si tu pozornost zasloužil. Nasadil zářivý úsměv, zvedl ruku se samolibou sebejistotou a začal mávat. Před ním se zvedaly vysoké hradby Agriontu a Jezal přejel přes příkop k tyčící se jižní bráně a projel dlouhým tunelem do pevnosti. V šeru za ním se ozývaly údery kopyt a pochodujících nohou vojáků Královské armády. Pomalu přejížděl po Královské cestě, kterou shovívavě přehlíželi velcí kamenní monarchové z dávných dob a jejich rádcové. Minul vysoké budovy s okny nacpanými diváky a zamířil na Náměstí maršálů.

Zástupy byly pečlivě seřazené po všech stranách širokého otevřeného prostoru a v jejich středu zůstala ulička holé dlažby. Na jejím druhém konci byly nastavěné lavice a uprostřed označoval rudý baldachýn místo pro krále. Celé to představení i hluk zástupů braly dech.

Jezal si pamatoval na triumfální návrat maršála Varuze, když se vracel z vítězné války s Gurchy. Pamatoval si, jak to sledoval s vykulenýma očima, byl tehdy ještě skoro dítě. Tenkrát na něj letmo pohlédl sám maršál, usazený na vysokém šedém koni, ale nikdy by si nepomyslel, že by tudy mohl jednoho dne sám projíždět na tak čestném místě. Kdyby měl být upřímný, pořád mu to bylo divné. Koneckonců, on rozehnal jenom dav rolníků, a ne nejmocnější národ v celém Kruhu světa. Ale on není tím, kdo by měl posoudit, kdo je, a kdo není hoden triumfálního uvítání, no ne?

A tak Jezal pobídl koně a dál projížděl mezi zástupy usměvavých tváří, mával a vzduch byl plný povzbuzujících a pochvalných výkřiků. Všiml si, že velcí mužové z uzavřené rady se

shromáždili v přední řadě lavic. Rozeznal arcilektora Sulta v zářivě bílé, nejvyššího soudce Maroviu ve vážné černé. Byl tam i jeho někdejší učitel šermu lord maršál Varuz a vedle něj lord kancléř Hoff. Všichni tleskali, i když většinou trošku přezíravě, což se Jezalovi zdálo poněkud nezdvořilé. Uprostřed, notně vypodložený polštáři, byl sám král.

Jezal, který se teď zcela ponořil do své úlohy triumfujícího hrdiny, prudce přitáhl uzdu, takže se jeho hřebec vzepjal a předními nohama teatrálně zahrabal ve vzduchu. Seskočil ze sedla a přistoupil ke královskému stupínku. Elegantně se svezl na jedno koleno, sklonil hlavu a očekával královo vyjádření díků. Potlesk davu se ozýval všude kolem něj. Bylo by příliš doufat v další povýšení? Nebo snad dokonce v udělení titulu? Najednou se zdálo skoro neuvěřitelné, že ještě před nedávnem byl nucen uvažovat o tichém způsobu života v anonymitě.

„Vaše Veličenstvo…“ slyšel promluvit Hoffa a zpod obočí se podíval vzhůru. Král usnul. Oči měl pevně zavřené a ústa dokořán. Nebylo to vlastně nijak překvapivé, ten muž už měl nejlepší léta dávno za sebou, ale Jezal si nemohl pomoct, roztrpčilo ho to. Vlastně to bylo už podruhé, co prodřímal Jezalův moment slávy. Hoff dloubl do monarchy tak jemně, jak to šlo, ale když se neprobral, byl nucen se naklonit blíž a zašeptat mu do ucha.

„Vaše Veličenstvo −“ Dál se nedostal. Král se svezl na jednu stranu, hlava mu klesla a on se znenadání svalil před užaslými členy uzavřené rady ze svého pozlaceného křesla na záda jako velryba vyvržená na břeh. Jeho šarlatový plášť se rozevřel a odhalil velkou mokrou skvrnu vpředu na kalhotách. Koruna se mu skutálela z hlavy, jednou se odrazila od země a pak zarachotila o dlážděnı́.

Všichni kolem něj vyjekli jako jeden muž, což ještě zdůraznil výkřik dámy, která stála jen kousek za shromážděnými velmoži. Jezal nemohl dělat nic než s otevřenými ústy zírat, jak se lord kancléř vrhl na zem a sklonil se nad králem. Nastal okamžik ticha, okamžik, ve kterém každý, kdo byl právě na Náměstí maršálů, zadržel dech, a pak se Hoff pomalu zvedl. Z tváře mu vyprchala všechna krev.

„Král je mrtev!“ zakvílel a jeho zmučená ozvěna se odrazila od všech věží a domů kolem náměstí. Jezal protáhl obličej. Takhle to bylo s jeho štěstím vždycky. Teď už mu nikdo tleskat nebude.

Příliš mnoho nožů

Logen seděl na skále dvacet kroků od cesty, po které je Crummock vedl vzhůru. Tenhle Crummock-i-Phail znal všechny cesty, všechny na Severu. Alespoň se to tak říkalo a Logen doufal, že je to pravda. Nemyslel si, že je vede rovnou do léčky. Mířili na sever, k horám, a doufali, že vylákají Bethoda z jeho kopců dál na Vysočinu. Doufali, že Královští pochodují za nimi a pomůžou jim Bethoda chytit do pasti. Toho doufání bylo nepříjemně mnoho.

Byl horký, slunečný den a zem pod stromy byla pruhovaná stíny a slunečním světlem a všechno se to míhalo, jak se ve větru pohupovaly větve. Tu a tam se jimi paprsky prodraly a zahřály Logena na tváři. Ptáci cvrlikali a švitořili, stromy skřípaly a šelestily a v klidném vzduchu poletoval hmyz. Lesní půda byla místy pokrytá chumáči bílých a modrých květin. Na Severu bylo léto, ale na Logena to uklidňující vliv nemělo. Léto je pro zabíjení nejlepší sezona a zkušenost mu říkala, že za hezkého počasí se vraždí mnohem častěji než za špatného. Takže byl ve střehu. Nahlížel za stromy, pozorně se rozhlížel a naslouchal ještě pozorněji.

To byl úkol, který mu Psí čumák dal. Zůstat nalevo od cesty a rozhlížet se, jestli se tu neplíží někteří z Bethodových hochů, zatímco se celá armáda Psího čumáka plazila v řadě vzhůru po kozí stezce. Logenovi to nanejvýš vyhovovalo. Mohl tak zůstávat stranou, kde to nikoho z vlastních lidí nepokoušelo zkoušet ho zabít.

Když se díval, jak se muži tiše pohybují lesem, jak se snaží tlumit hlasy a zbraně mají připravené, vrátily se mu různé vzpomínky. Některé dobré, jiné zlé. Tedy většinou zlé. Zatímco se díval na průvod mužů, jeden z nich se oddělil od ostatních a zamířil mezi stromy k němu nahoru. Na tváři měl široký úsměv,

přesně takový, jaký člověk považoval za přátelský, ale to ještě nic neznamenalo. Logen znal spoustu mužů, kteří se dokázali usmívat, když hodlali člověka zabít. Nejednou to sám udělal.

Natočil se trochu bokem a nechal ruku sklouznout ke straně tak, aby na ni nebylo vidět, a sevřel rukojeť nože. Člověk nemá nikdy dost nožů, říkával mu otec a byla to dobrá rada. Pomalu a klidně se rozhlédl, aby se ujistil, že nemá nikoho za zády, ale byl tam jen prázdný les. Tak se zapřel nohou pro lepší rovnováhu a zůstal sedět, jako by ho nic neznepokojilo, ale každý sval měl napjatý a připravený k akci.

„Moje jméno je Červeňák." Muž se zastavil ani ne krok od něj. Pořád se usmíval, levou ruku měl zlehka položenou na jílci meče a druhá mu volně splývala podél těla.

Logen horečně přemýšlel o mužích, kterým uškodil nebo je zranil a nebo ho s nimi spojoval nějaký nevyřízený účet. Tedy o těch, které nechal naživu. Červeňák. Nemohl na žádného takového přijít, ale to nic neznamenalo. Ani deset mužů v deseti tlustých knihách by nedokázalo zapsat všechny nepřátele, které si nadělal. K tomu je třeba pochopitelně připočíst všechny přátele, rodiny a spojence jeho nepřátel. A to nepočítal muže, kteří ani nepotřebovali nějaký důvod ho zabít. Udělali by to jen proto, aby se sami proslavili. „Nemyslím, že mi to jméno něco říká."

Červeňák pokrčil rameny. „Ani není proč. Bojoval jsem za Starého Jolu, tedy dřív. Jola byl dobrý chlap. Člověk si ho mohl vážit."

„Jo," řekl Logen a nepřestával být ve střehu. Čekal na nějaký prudký pohyb.

„Ale když se vrátil do hlíny, přešel jsem ke Kůstkovi."

„Nikdy jsem se s Kůstkou přímo nesetkal, ani když jsme bojovali na stejné straně."

„Ani já, abych řekl pravdu. Pěkný zmetek. V jednom kuse se naparoval kvůli bitvám, které díky němu Bethod vyhrál. Moc mi to nesedělo. Proto jsem přešel, víš? Když jsem se doslechl, že je tady Trojstrom." Popotáhl a zadíval se do země. „Někdo by měl něco udělat s tím podělaným Obávaným."

„To už říkali i jiní." Logen o Obávaném slyšel leccos a nic z toho nebylo dobré, ale na to, aby pustil nůž, by bylo potřeba víc než pár slov na správnou adresu.

„No, Psí čumák je dobrý velitel, myslím si já. Jeden z nejlepších, které jsem poznal. Své práci rozumí. Je obezřetný. Přemýšlí o věcech.“

„Jo, vždycky jsem si myslel, že by byl dobrý.“

„Myslíš, že za námi Bethod půjde?“

Logen nespouštěl oči z Červeňákových. „Možná že jo, možná že ne. To se nejspíš nedozvíme, dokud nedojdeme do hor a neuslyšíme ho klepat na dveře.“

„Myslíš, že Královští dodrží svou část dohody?“

„Nevím, proč by neměli. Burr vypadá, že ví, co má dělat, pokud můžu soudit, a ten hoch Zuřivec taky. Řekli, že přijdou, a já myslím, že to udělají. Stejně s tím teď nemůžeme nic dělat, nebo snad jo?“

Červeňák si utřel z čela pot a dřepl si na zem. „Nejspíš máš pravdu. Stejně, všecko, co jsem chtěl říct, je, že jsem byl v bitvě u Inewardu. Byl jsem na opačné straně než ty, ale viděl jsem tě bojovat a snažil jsem se klidit se ti z cesty, to mi můžeš věřit.“ Potřásl hlavou a zašklebil se. „Nikdy jsem nic takového neviděl, předtím ani potom. Vlastně se snažím říct, že jsem rád, že jsi s námi. Vážně rád.“

„Vážně?“ Logen zamrkal. „Tak tedy jo. Dobře.“

Červeňák kývl. „No, to je všecko. Myslím, že se uvidíme v boji.“

„Jo. V boji.“ Logen se díval, jak schází mezi stromy dolů, ale i když byl už Červeňák dávno pryč, nějak nedokázal uvolnit stisk ruky, kterou svíral nůž, pořád ho neopouštěl pocit, že by si měl hlídat záda.

Zdálo se, že se mu na nějakou dobu podařilo zapomenout, jaký Sever je. Anebo sám sobě namlouval, že to bude jiné. Teď viděl, že se spletl. Už před lety si sám připravil past. Ukoval si velký, těžký řetěz, jeden krvavý článek po druhém, a spoutal se jím. Možná měl šanci se z toho dostat, šanci, kterou si ani v nejmenším nezasluhoval, ale on to zpackal a teď to vypadalo, že je všechno na nic.

Cítil, jak se to blíží. Obrovitá tíha smrti jako stín hory, která se na něj řítí. Kdykoli něco řekl nebo udělal krok nějakým směrem nebo ho třeba jen něco napadlo, jako by se to zas o kousek přiblížilo. Polykal to s každým douškem, který vypil, nasával to do sebe s každým nadechnutím. Nahrbil ramena a zadíval se na svoje

boty, na proužky slunečního světla na špičkách. Nikdy neměl nechat Ferro odejít. Měl se na ni pověsit jako dítě na matku. Kolik věcí jen z poloviny tak dobrých mu život nabídl? A on se téhle vzdal a rozhodl se jít zpátky a vyrovnat si účty. Olízl si zuby a vyplivl hořkou slinu do hlíny. Měl to vědět. Pomsta nikdy není ani z poloviny tak jednoduchá nebo z poloviny tak sladká, jak si člověk myslí, že bude.

„Vsadím se, že si teď říkáš, že ses neměl vracet, co?“

Logen trhl hlavou a už už vytahoval nůž, že bodne. Pak uviděl, že je to jenom Tul. Zastrčil nůž zpátky a spustil ruce. „A víš, že mě něco v tom smyslu vážně napadlo?“

Hrom si dřepl vedle něj. „Někdy si říkám, že moje vlastní jméno je tak těžké, že ho ani nemůžu unést. Hrůza pomyslet, jak tě musí táhnout k zemi to tvoje.“

„Opravdu je to někdy jako balvan.“

„To se vsadím.“ Tul se díval, jak dole po zaprášené pěšině prochází zástup mužů. „Nic si z nich nedělej. Zvyknou si na tebe. A jestli to bude vypadat mizerně, no, pořád je tu úsměv Černého Dowa, který ti zvedne náladu, ne?“

Logen se zašklebil. „To je fakt. Ten chlap má vážně kouzelný úsměv. Dokáže rozzářit celý svět, co?“

„Jako když pod mrakem vykoukne sluníčko.“ Tul se posadil na skálu vedle Logena, odzátkoval čutoru a podal mu ji. „Mrzí mě to.“

„Mrzí? A co?“

„Že jsme tě nehledali, po tom co jsi spadl z toho útesu. Mysleli jsme, že je po tobě.“

„Nemůžu říct, že bych vám to nějak zazlíval. Já sám jsem si byl skoro jistý, že už je po mně. To já jsem vás ostatní měl jít nejspíš hledat, zatraceně.“

„No, možná jsme se měli hledat navzájem. Ale člověk se nejspíš po nějaké době naučí nedoufat. Život tě naučí očekávat to nejhorší, co?“

„Já myslím, že musíš být realista.“

„To jo. Ale dopadlo to dobře. Jseš zase s náma, ne?“

„Jo.“ Logen si povzdechl. „Zpátky u válčení, mizerného jídla a plížení se po lesích.“

„Lesy,“ zavrčel Tul a zeširoka se usmál. „Copak mě nikdy neomrzí?“

Logen si lokl z čutory, podal mu ji nazpět a Tul se taky napil. Potom chvíli jen mlčky seděli.

„Víš, Tule, já jsem tohle nechtěl.“

„Jasně že ne. Nikdo z nás to nechtěl. To ale neznamená, že jsme si to nezasloužili, ne?“ Tul plácl svou velkou rukou Logena po rameni. „Když si o tom budeš chtít popovídat, budu tady.“

Logen se díval, jak odchází. Tenhle Hrom byl dobrý chlap. Chlap, kterému se dá věřit. Pořád jich ještě pár zbylo. Tul a Mračňák a Psí čumák. A Černý Dow taky, svým způsobem. Logenovi to skoro dodalo naději. Skoro byl rád, že se rozhodl vrátit na Sever. Pak se ohlédl zpátky na průvod mužů a spatřil Třesavce, jak se na něj dívá. Logen by nejraději uhnul pohledem, jenže uhnout pohledem, to bylo něco, co by Krvavá devítka neudělal. Tak tam seděl na skále, zírali na sebe a Logen cítil, jak se do něj zarývá zášť, dokud se mu Třesavec neztratil mezi stromy. Znovu potřásl hlavou, procedil slinu mezi zuby a odplivl si.

Člověk nikdy nemá dost nožů, říkával mu otec. Pokud všechny nemíří na vás a nemají je v ruce lidi, co vás zrovna nemilují.

Nejlepší z nepřátel

„Ťuk, ťuk.“

„Teď ne!“ zahřímal plukovník Glokta. „Tohle všechno musím ještě dokončit!“ Bylo tam alespoň tisíc stran s doznáními, která musel podepsat. Jeho stůl se prohýbal pod hromadami papírů a hrot jeho pera byl měkký jako máslo. Díky rudému inkoustu bylo jeho písmo na světlém papíře jako kapky krve. „K sakru!“ rozzuřil se, když loktem převrhl lahvičku s inkoustem, ten vystříkl na stůl a začal vsakovat do stohů papíru. Kapal na podlahu s pravidelným kap, kap, kap.

„Na doznání budete mít čas později. Spoustu času.“

Plukovník se zamračil. Vzduch se najednou hrozně ochladil. „Zase vy! Vždycky v tu nejhorší dobu!“

„Takže si mě pamatujete?“

„Zdá se, že…“ Ve skutečnosti si plukovník nedokázal vzpomenout odkud. V koutě to vypadalo jako žena, ale do tváře jí nebylo vidět.

„Tvůrce hořel a padal… rozbil se dole o most…“ Ta slova byla povědomá, ale Glokta nedokázal říct proč. Staré příběhy a nesmysly. Zachvěl se. Zatraceně, že ho ale bolela noha.

„Zdá se, že…“ Jeho obvyklá sebedůvěra byla ta tam. V místnosti byla najednou příšerná zima. Viděl, jak se mu při výdechu kouří od úst. Vydrápal se ze židle a jeho nevítaný návštěvník přišel blíž. Noha ho nesnesitelně bolela. „Co chcete?“ zvládl zaskřehotat.

Na tvář dopadlo světlo. Nebyl to nikdo jiný než Mauthis z bankovního domu Valint a Balk. „Sémě, plukovníku.“ A usmál se neradostným úsměvem. „Chci sémě.“

„Já… já…“ Glokta narazil zády na zeď. Dál už to nešlo.

„Sémě!“ Teď to mělo Goylovu tvář a pak Sultovu a Severardovu, ale všechny žádaly totéž. Sémě! „Už ztrácím trpělivost!“

„Bayaz,“ zašeptal, pevně zavřel oči a zpod víček se mu prodraly slzy. „Bayaz ví −“

„Ťuk, ťuk, tyrane,“ ozval se znovu sykavý ženský hlas. Z boku ho do hlavy píchla špička prstu. Tvrdě a bolestivě. „Kdyby to ten starý lhář věděl, už by bylo moje. Ne. Najdeš ho ty.“ Hrůzou nemohl ani promluvit. „Najdeš ho, nebo zaplatíš. Servu ti maso z toho tvého pokrouceného těla. Tak, ťuk, ťuk, je čas vstávat.“

Prst ho znovu dloubl do hlavy. Zarýval se mu ze strany do lebky jako čepel nože. „Ťuk, ťuk, mrzáku!“ syčel šeredný hlas v jeho uchu a dýchal na něj tak ledově, až se zdálo, že mu spálí holou tvář. „Ťuk, ťuk!“

* * *

Ťuk, ťuk.

Glokta chvíli nevěděl, kde je. Prudce se zvedl a zápasil s prostěradlem, těkal kolem sebe pohledem, obklíčený ze všech stran hrozivými stíny, a vlastní naříkavý dech mu sípal v uších. Pak mu najednou všechno došlo. Můj nový byt. Příjemný větřík, který sem pronikal otevřeným oknem, si v dusné noci pohrával se záclonami. Glokta viděl, jak se jejich stíny pohybují po omítnutých zdech. Okenice narazila do rámu, znovu se zhoupla a znovu do něj narazila.

Ťuk, ťuk.

Zavřel oči a dlouze vydechl. Škubl sebou, jak se zhroutil zpátky na postel, natáhl si nohy a kroutil prsty, aby rozehnal křeč. *Tedy alespoň těmi prsty, které mi Gurchové nechali. Jenom další sen. Všechno je −*

Pak si vzpomněl a prudce otevřel oči. Král je mrtev. Zítra bude zvolen nový.

* * *

Tři sta dvacet listů papíru unyle viselo ze svých hřebíků. Za posledních pár týdnů byly mnohem, mnohem zmačkanější,

otrhanější, umaštěnější a umouněnější. *Stejně jako celá ta věc sklouzla do ještě větší špíny.* Na mnoha místech byl inkoust rozmazaný, nebo je pokrývaly zlostně načmárané poznámky, vecpané mezi řádky nebo přepsané přes ně. *Tak, jak byli lidé kupováni a prodáváni, zastrašováni a vydíráni, podpláceni a klamáni.* Některé měly utržené rohy, to když bylo třeba odstranit voskovou značku a nahradit ji jinou barvou. *Když se loajalita přesunula jinam, když došlo k porušení slibů, když vítr zavál tím či oním směrem.*

Před nimi stál arcilektor Sult a zíral na ně, jako když pastýř shlíží na své nehodné stádo. Bílý plášť měl pomačkaný a bílé vlasy rozcuchané. Glokta ho ještě nikdy neviděl jinak než dokonale upraveného. *Konečně pozná příchuť krve. Své vlastní. Skoro bych se byl rozesmál, nemít sám v ústech tak hrozně slanou pachuť.*

„Brock má sedmdesát pět," sykl si Sult pro sebe a třel si za zády ruce v bělostných rukavicích. „Brock má sedmdesát pět. Isher má padesát pět. Skald a Barezin každý čtyřicet. Brock má sedmdesát pět…" Mumlal si ty počty pořád dokola, jako kdyby to bylo zaklínadlo, které by ho mohlo ochránit před zlem. Nebo možná před dobrem. „Isher má padesát pět…"

Glokta musel potlačit úsměv. *Brock, pak Isher, pak Skald a Barezin, zatímco inkvizice a justice se perou o odřezky. Navzdory vší naší snaze je stav věcí prakticky stejný, jaký byl, když jsme s tímhle ošklivým tancem začali. To jsme mohli klidně raději dál spravovat zemi a ušetřit si tak spoustu potíží. Možná ještě není tak pozdě…*

Glokta si hlasitě odkašlal a Sult prudce otočil hlavu. „Chcete snad něčím přispět?"

„Dá se říct, Vaše Eminence." Glokta se snažil, aby to znělo tak úslužně, jak jen bylo možné. „Obdržel jsem právě poněkud… znepokojující informace."

Sult se zamračil a kývl hlavou k listům papíru. „Ještě víc znepokojující, než je tohle?"

V každém případě přinejmenším stejně. Koneckonců, ať už v téhle volbě vyhraje kdokoli, nebude oslavovat příliš dlouho, pokud pár dní nato přijdou Gurchové a polovinu nás povraždí. „Bylo mi naznačeno… že se Gurchové chystají vpadnout do Midderlandu."

Nastalo krátké, nepříjemné ticho. *Samozřejmě nás nečekají žádné lákavé vyhlídky, ale my už jsme rozvinuli plachty. Co jiného*

nám zbývá než se svou lodí vplout rovnou do bouře? „Invaze?“ zavrčel Goyle. „A jak?“

„Není to poprvé, co mi bylo řečeno, že mají flotilu.“ *Zoufalá snaha zalátat mou ztroskotanou loďku.* „Velmi početnou flotilu, vybudovanou v tajnosti po skončení minulé války. Neměl by pro nás být problém se připravit a pak, až Gurchové přijdou −“

„A co když se mýlíte?“ Arcilektor se přísně mračil. „Od koho jste tu informaci dostal?“

Ach, můj milý, tohle ne. Tohle by nešlo. Od Carlot dan Eider? Ona je živá? Jak to? Tělo nalezené, jak pluje v docích… „Z anonymního zdroje, arcilektore.“

„Anonymního?“ Jeho Eminence zablýskala zúženýma očima. „A vy byste chtěl, abych předstoupil před uzavřenou radu v době, jako je tahle, a předložil jim neprověřené klepy od anonymního informátora?“ *Palubu zalévají vlny…*

„Chtěl jsem pouze Vaši Eminenci upozornit na možnost −“

„Kdy se mají objevit?“ *Utržená plachta se zmítá v bouři…*

„Můj informátor se nezmínil −“

„Kde se mají vylodit?“ *Námořníci se s křikem vrhají z lanoví…*

„Ani na to, Vaše Eminence, nemohu −“

„Kolik jich bude?“ *Kormidlo se mi v roztřesených rukách láme…*

Glokta sebou zaškubal a rozhodl se neříkat už vůbec nic.

„Pak nás tedy laskavě přestaňte otravovat s klepy,“ vyprskl Sult, rty zkřivené opovržením. *Loď mizí v nemilosrdných vlnách a její náklad drahocenného varování mizí v hlubinách a po jejím kapitánovi neštěkne ani pes.* „Máme na starosti mnohem důležitější věci, než je legie guršských přízraků!“

„Jistě, Vaše Eminence.“ *A jestli Gurchové přijdou, koho že to pověsíme? Ach ano, představeného Gloktu, samozřejmě. Proč ten zatracený kripl něco neřekl?*

Sultova mysl už zase sklouzla do vyježděných kolejí. „Máme třicet jedna hlasů a Marovia něco přes dvacet. Třicet jedna. Příliš málo, abychom mohli něco změnit.“ Zachmuřeně potřásl hlavou a modrýma očima těkal po papírech. *Jako kdyby existoval ještě nějaký jiný způsob, jak se na ně dívat, který by dokázal změnit ty strašlivé počty.* „Nic není dost blízko.“

„Ledaže bychom se nějak dohodli s nejvyšším soudcem Maroviou.“ Znovu chvíle ticha, dokonce ještě nepříjemnější než předtím. *Ach ano. Asi jsem to řekl nahlas.*

„Dohodli?“ sykl Sult.

„S Maroviou?“ vykvikl Goyle a oči se mu triumfálně vyboulily. *Když vyčerpáme všechny bezpečné možnosti, musíme začít riskovat. Copak jsem si právě tohle neříkal, když jsem ujížděl po mostě a na druhé straně se hromadili Gurchové? Ach, tak tedy dobře, ještě jednou se vrhněme do bouře…*

Glokta se zhluboka nadechl. „Maroviovo křeslo v uzavřené radě není jistější než kterékoli jiné. Možná jsme zatím stáli proti sobě, ale jenom ze zvyku. Ve věci téhle volby jsou naše cíle totožné. Zajistit slabého kandidáta a udržet jeho převahu. Společně máte přes padesát hlasů. To by mohlo k přehlasování stačit.“

Goyle se opovržlivě uchechtl. „Spojit se s tím sedláckým pokrytcem? Ztratil jste rozum?“

„Sklapněte, Goyle,“ Sult věnoval Gloktovi dlouhý pohled, rty přemýšlivě našpulené. *Že by zvažoval, jak mě ztrestá? Další slovní výprask? Nebo že by skutečný výprask? Nebo mé tělo nalezené, jak pluje* − „Máte pravdu. Běžte a promluvte s Maroviou.“

Sand dan Glokta znovu hrdinou! Goylovi spadla brada. „Ale… Vaše Eminence!“

„Už dávno není čas na nějakou hrdost!“ zavrčel Sult. „Musíme se chopit jakékoli šance, která nám pomůže udržet Brocka a ty ostatní co nejdál od trůnu. Musíme najít kompromisy, jakkoli to bude bolet, a musíme se spojit s kýmkoli, s kým to jde. Běžte!“ sykl přes rameno, založil si ruce a otočil se zpátky k šustícím papírům. „Dohodněte se s Maroviou.“

Glokta se ztuhle zvedl ze židle. *Jaká škoda, opustit tak milou společnost, ale když povinnost volá…* Obdařil Goyla jen velice krátkým bezzubým úsměvem, pak zvedl svou hůl a odbelhal se ke dveřím. „A Glokto!“ Trhl sebou a otočil se zpátky do místnosti. „Možná se teď Maroviovy a naše cíle spojí, ale nemusíme mu věřit. Našlapujte opatrně.“

„Samozřejmě, Vaše Eminence.“ *Ostatně to dělám vždycky. Co mi taky zbývá, když je pro mne každý krok utrpením?*

* * *

Soukromá úřadovna nejvyššího soudce byla velká jako stodola a její strop byl ověnčený girlandami starých reliéfů, utápějících se ve stínech. I když bylo teprve pozdní odpoledne, hustý břečťan před okny a silný nános špíny na okenních tabulích tohle místo odsuzoval k věčnému soumraku. Všechno bylo zarovnané bortícími se hromadami papírů. Tlusté svazky dokumentů, převázané černými tkanicemi. Kupy knih vázaných v kůži. Stohy zaprášených svitků pergamenů, popsaných nápadným, květnatým rukopisem a opatřené velkými kapkami rudého pečetního vosku a třpytivým zlacením. Vypadalo to jako pořádná hromada práva. *A to taky nejspíš je.*

„Představený Glokto, dobrý večer.“ Marovia seděl za velkým stolem kousek od prázdného krbu a chystal se povečeřet. Díky mihotavému světlu svíček jako by se v tom přítmí všechno jídlo třpytilo. „Doufám, že vám nebude vadit, když budu jíst, zatímco budeme hovořit. Raději bych pojedl v pohodlí svého bytu, ale zjišťuji, že zde jídám čím dál častěji. Pořád je tolik práce, víte? A jeden z mých tajemníků si, jak se zdá, vybírá neohlášenou dovolenou.“ *Přesně řečeno dovolenou na podlaze jatečního domu prostřednictvím trávicího traktu stáda sviní.* „Nechcete se ke mně připojit?“ Marovia ukázal na pořádnou kýtu, uprostřed skoro syrovou, která plavala v krvavé omáčce.

Glokta si olízl prázdné dásně a vmanévroval se do židle naproti soudci. „Bylo by mi potěšením, Vaše důstojnosti, ale brání mi v tom dentální zákony.“

„Ach, ovšem. Tyhle zákony nedokáže obejít ani nejvyšší soudce. Máte mou soustrast, představený. Jedním z mých největších požitků je pořádná porce masa, a čím krvavější, tím lepší. Stačí mu oheň jen ukázat, tak to vždycky říkám svému kuchaři. Jen mu ho ukázat.“ *Legrační. Já svým praktikalům říkám, aby začínali s tímtéž.* „A čemu vděčím za tuto nečekanou návštěvu? Přicházíte z vlastní iniciativy, nebo na naléhání vašeho chlebodárce, mého váženého kolegy z uzavřené rady, arcilektora Sulta?“

Máte na mysli vašeho úhlavního, roztrpčeného nepřítele z uzavřené rady? „Jeho Eminence je si vědoma toho, že jsem zde.“

„Ano?“ Marovia si ukrojil další plátek a přendal si ho ještě kapající na svůj talíř. „A s jakým vzkazem vás posílá? Že by něco, co se týká zítřejší záležitosti v otevřené radě?“

„Zkazil jste mi překvapení, Vaše důstojnosti. Mohu tedy hovořit otevřeně?“

„Pokud to dovedete.“

Glokta předvedl nejvyššímu soudci svůj bezzubý úsměv. „Tahle záležitost s volbou není snadná věc. Pochybnosti, nejistota, starosti. Není to lehké pro nikoho.“

„Jen o něco těžší než jiné.“ Maroviův nůž zaskřípal o talíř a odřízl od okraje masa pruh tuku.

„Jistě. Obzvláště ohroženi jsou ti, kteří zasedají v uzavřené radě, a ti, kteří pracují jejich jménem. Je velmi nepravděpodobné, že by jim byla ponechána stejně volná ruka, i pokud by byl zvolen na trůn tak mocný muž, jako je Brock nebo Isher.“ *A u některých z nás je navíc málo pravděpodobné, že přežijí víc než týden.*

Marovia nabodl vidličkou plátek mrkve a kysele se na něj zadíval. „Politováníhodný stav věcí. Pro všechny zúčastněné by bylo lepší, kdyby byli Raynault nebo Ladisla ještě naživu.“ Chvíli o tom uvažoval. „Nebo alespoň Raynault kdyby byl naživu. Ale zítra jsou volby, jakkoli si při tom pomyšlení rveme vlasy z hlavy. Teď už těžko najdeme způsob, jak to napravit.“ Podíval se z mrkve na Gloktu. „Nebo mi chcete nějaký navrhnout?“

„Vy, Vaše důstojnosti, ovládáte něco mezi dvaceti a třiceti hlasy v otevřené radě.“

Marovia pokrčil rameny. „Nějaký vliv mám, to nemohu popřít.“

„Arcilektor sám se může spolehnout na třicet hlasů.“

„To je pro Jeho Eminenci skvělé.“

„Nemusí nevyhnutelně být. Když budete vy dva stát proti sobě, tak jako jste stáli vždycky, vaše hlasy neznamenají nic. Jeden pro Ishera, druhý pro Brocka a nic se nezmění.“

Marovia si povzdechl. „Smutný konec pro obě naše skvělé kariéry.“

„Pokud byste svoje možnosti nespojili. Pak byste mohli mít nějakých šedesát hlasů. To je téměř tolik, kolik má Brock. Dost na to, abyste udělali krále ze Skalda, z Barezina, z Heugena nebo z někoho neznámého, to záleží na tom, jak dobře všechno půjde. Někoho, kdo bude moci být v budoucnu snadno ovlivňován. Někoho, kdo by zachoval uzavřenou radu takovou, jaká je, místo aby vybíral novou.“

„Král, který by nás všechny učinil šťastnými, což?“

„Pokud byste mi chtěl sdělit, komu z nich byste dával přednost, mohl bych to přednést Jeho Eminenci.“ *Další kroky, další přemlouvání, další zklamání. Ach, mít tak svůj vlastní důležitý úřad, sedět si celý den v pohodlí, zatímco se shrbení parchanti plahočí po mých schodech, usmívají se mým urážkám, hltají moje lži, žadoní o mou zhoubnou podporu.*

„Mohu vám říct, co by mi udělalo radost, představený Glokto?“

Další úvahy dalšího starého prďoly posedlého mocí. „Zcela určitě, Vaše důstojnosti.“

Marovia odhodil svůj příbor na talíř, pohodlně se opřel a dlouze, znaveně si povzdechl. „Nejraději bych neměl vůbec žádného krále. Chtěl bych, aby se všichni řídili stejnými zákony, aby mohli mluvit do správy věcí své země a mohli si zvolit vlastní vůdce. Chtěl bych, aby nebyli žádní králové ani šlechta a aby byla uzavřená rada volená samotnými občany a taky se jim zodpovídala. Uzavřená rada otevřená všem, abych tak řekl. Co si o tom myslíte?“

Myslím si, že mnozí lidé by řekli, že to zní hodně jako zrada. Ti ostatní by to nazvali zkrátka šílenstvím. „Myslím si, Vaše důstojnosti, že vaše názory jsou fantazie.“

„Pročpak?“

„Protože převážná většina lidí je mnohem spokojenější, když se jim říká, co mají dělat, než kdyby se měli rozhodovat sami. Poslouchat je snadné.“

Nejvyšší soudce se rozesmál. „Možná máte pravdu. Ale všechno se změní. Tahle vzpoura mě o tom přesvědčila. Všechno se změní, krůček po krůčku.“

„Jsem si jist, že lord Brock na trůnu je krůček, ze kterého nebude mít radost nikdo z nás.“

„Lord Brock má jistě velice svérázné názory, většinou v souvislosti s ním samotným. Předložil jste mi přesvědčivý argument, představený.“ Marovia se opřel zády o opěradlo, ruce si uvolněně položil na břicho a zadíval se na Gloktu přimhouřenýma očima. „Výborně. Můžete vyřídit arcilektoru Sultovi, že protentokrát máme stejný cíl. Jestli se objeví neutrální kandidát s dostatečnou podporou, spojím svoje hlasy s jeho. Kdo by si to byl pomyslel? Uzavřená rada ve shodě.“ Pomalu potřásl hlavou. „Opravdu zvláštní doba.“

„To jistě je, Vaše důstojnosti.“ Glokta se vyškrábal ze židle a hned sebou trhl, jak přenesl váhu na zmrzačenou nohu, pak se odšoural přes zšeřelou místnost plnou ozvěny ke dveřím. *Zvláštní je i to, že je náš nejvyšší soudce v tak filozofické náladě, když má zítra ztratit své místo. Sotva jsem kdy viděl člověka takhle klidného.* Když položil ruku na kliku, na chvíli se zarazil. *Jeden by skoro řekl, že ví něco, co my ne. Jeden by skoro řekl, že už má sám nějaký plán.*

Otočil se. „Mohu vám věřit, nejvyšší soudce?“

Marovia prudce vzhlédl, příborový nůž připravený v ruce. „Jak nádherně kuriózní otázka od člověka z vašeho oboru. Řekl bych, že mi můžete věřit, že budu jednat ve svém vlastním zájmu. Stejně jako mohu já věřit, že vy uděláte totéž. Naše dohoda nejde o nic dál. A ani by neměla. Jste chytrý člověk, představený. Pobavil jste mě.“ A sklopil oči zpátky ke svému masu. Bodal do něj vidličkou, aby vytekla krev. „Měl byste si najít jiného pána.“

Glokta se odšoural ven. *Lákavý návrh. Ale já už i tak mám o dva víc, než bych chtěl.*

* * *

Vězeň byl šlachovitý, houževnatý exemplář. Byl nahý, měl na hlavě pytel jako všichni a ruce pečlivě spoutané za zády. Glokta se díval, jak ho Frost táhne z cely do místnosti s klenbou a jeho klopýtavé, bosé nohy pleskají o chladnou dlažbu.

„Nebylo tak těžké tohohle dostat,“ říkal právě Severard. „Už dávno se od ostatních oddělil, ale od té doby se tahá po městě jako smrad z chcanků. Sebrali jsme ho včera večer.“

Frost srazil vězně do židle. *Kde to jsem? Kdo jste vy? Co ode mě chcete? Strašná chvíle, těsně před tím, než začne práce. Hrůza a bezmocnost, palčivá nevolnost z očekávání. Moje vlastní vzpomínky na tyhle chvíle mi byly nedávno silně připomenuty přičiněním okouzlující představené Eiderové. I když jsem byl nakonec v pořádku propuštěn.* Vězeň seděl s hlavou nakloněnou k jedné straně a pytlovina na přední straně kápě se mu zvedala a klesala, jak zrychleně dýchal. *Opravdu velice silně pochybuji, že bude mít taky takové štěstí.*

Glokta neochotně přelétl očima po malbě nad vězňovou přikrytou hlavou. *Náš starý přítel Kanedias.* Z klenutého stropu rozezleně shlížela namalovaná tvář, ruce doširoka rozpažené, a za sebou měla mnohobarevný oheň. *Hořící tvůrce padá…* Znechuceně potěžkal v ruce objemné kladivo. „Tak s tím začneme." Severard velice teatrálně zatáhl za vězňovu kápi.

Navigátor zamžoural do ostrého světla lampy. Měl větrem ošlehanou tvář, opálenou a zbrázděnou hlubokými vráskami a hlavu oholenou jako kněz. *Nebo taky, samozřejmě, usvědčený zrádce.*

„Jmenuješ se bratr Chodec?"

„Ovšem! Ze šlechetného řádu navigátorů! Ujišťuji vás, že jsem se naprosto žádným zločinem neprovinil!" Všechno to z něj vylétlo naráz. „Neudělal jsem nic protizákonného, ne. To vůbec není můj způsob. Jsem muž, který se zákony řídí, a vždycky jsem se jimi řídil. Nedovedu si představit žádný možný důvod, proč by se se mnou mělo takto zacházet! Žádný!" Oči mu zabloudily dolů a on uviděl kovadlinu, lesknoucí se na podlaze mezi ním a Gloktou, v místě, kde obvykle bývá stůl. Ozval se hlasem o celou oktávu vyšším. „Řád navigátorů je nanejvýš uznávaný a já v něm mám značné postavení! Výjimečné postavení! Navigování je nejpřednější z mých pozoruhodných nadání, to vskutku ano, nejpřednější −"

Glokta udeřil kladivem shora na kovadlinu se zařinčením, které by vzbudilo mrtvého. „Přestaň… ŽVANIT!" Mužíček zamrkal a otevřel ústa dokořán, ale ztichl. Glokta se svezl zpátky do židle, třel si odumřelé stehno a bolest mu vystřelovala vzhůru po zádech. „Máš vůbec ponětí, jak hrozně jsem unavený? Máš ponětí, kolik toho musím ještě udělat? Díky bolesti, která provází moje každodenní ranní vstávání, jsem zlomený muž ještě dřív, než den pořádně začne, a současné období je obzvláště stresující. Z toho důvodu mi ani v nejmenším nezáleží na tom, jestli budeš po zbytek svého života chodit, jestli budeš po zbytek svého života vidět nebo jestli budeš po zbytek svého veskrze krátkého a bolestivého života schopen udržet stolici. Rozuměl jsi?"

Navigátor vytřeštil oči na Frosta, který se nad ním tyčil jako přerostlý stín. „Rozuměl," zašeptal.

„Dobře," řekl Severard.

„Uýhouně," řekl Frost.

„Ano, výborně,“ řekl Glokta. „Pověz mi, bratře Chodče, patří mezi tvá pozoruhodná nadání nadlidská odolnost vůči bolesti?“

Vězeň polkl. „Nepatří.“

„Pak jsou pravidla téhle hry prostá. Já se ptám, a ty odpovídáš, přesně, správně a především stručně. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Pochopil jsem to zcela dokonale. Nemluvím totiž jinak nežli −“

Frostova pěst se mu zabořila do útrob a on se schoulil a vykulil oči. „Chápeš, že tvá odpověď měla být ano?“ sykl Glokta. Albín popadl chroptícího navigátora za nohu a přitáhl mu ji na kovadlinu. *Ach, chladný kov na citlivém chodidle. Docela nepříjemné, ale mohlo by to být mnohem, mnohem horší. A něco mi říká, že nejspíš bude.* Frost zaklapl Chodci kolem kotníku okov.

„Omlouvám se za nedostatek nápaditosti.“ Glokta si povzdechl. „Na svou obhajobu musím říci, že je těžké vymýšlet pokaždé něco nového. Chtěl jsem tím říct, že rozdrtit člověku nohu těžkým kladivem je tak…“

„Phíhemuí?“ navrhl Frost.

Glokta zaslechl, jak Severard pod maskou vyprskl smíchy, a uvědomil si, že se jemu samotnému taky roztáhla ústa v úsměvu. *Opravdu měl být raději komediantem než katem.* „Přízemní! Přesně tak. Ale neměj obavy. Když už budeš mít rozdrcené všechno až po kolena a my ještě nebudeme mít všechno, co jsme chtěli, uvidíme, jestli bychom pro zbytek tvých nohou nedokázali vymyslet něco důmyslnějšího. Jak se ti to líbí?“

„Ale já jsem nic neudělal!“ zanaříkal Chodec, jen co dokázal znovu popadnout dech. „Já nic nevím! Nic jsem −“

„Na to všechno… zapomeň. To už je teď nepodstatné.“ Glokta se pomalu a bolestivě natáhl dopředu a nechal hlavici kladiva zlehka dopadnout na kov vedle navigátorovy bosé nohy. „Všechno, na co chci, aby ses soustředil… jsou moje otázky… a tvoje nohy… a tohle kladivo. Ale netrap se, jestli se ti to teď zdá složité. Věř mi, když říkám, že jakmile jednou začne kladivo dopadat, zjistíš, že je snadné zapomenout na všechno ostatní.“

Chodec zíral na kovadlinu, nosní dírky rozšířené, a prudce oddechoval. *Celá vážnost situace mu konečně došla.*

„Takže otázky,“ řekl Glokta. „Znáš se s mužem, který si říká Bayaz, první z mágů?“

„Ano! Prosím! Ano! Naposledy byl mým zaměstnavatelem.“

„Dobře.“ Glokta si posunul židli, naklonil se blíž a snažil se najít trochu pohodlnější polohu. „Výborně. Doprovázel jsi ho na nějaké cestě?“

„Já jsem je vedl!“

„Kam jste měli namířeno?“

„Na ostrov Šabuljan, na kraji světa.“

Glokta nechal hlavici kladiva znovu zazvonit o kovadlinu. „Ale no tak, no tak. Na kraj světa? To je určitě báchorka, co?“

„Opravdu! Opravdu! Viděl jsem ho! Stál jsem na tom ostrově vlastníma nohama!“

„Kdo šel s vámi?“

„Byli tam… byli tam Logen Devítiprsťák z dalekého Severu.“ *Ach, no ovšem, ten s těmi jizvami a sevřenými rty.* „Ferro Maldžinn, kantská žena.“ *Ta, která způsobila našemu příteli představenému Goylovi tolik potíží.* „Jezal dan Luthar, jeden… jeden důstojník z Království.“ *Ten nadutý pitomec.* „Malacus Quai, Bayazův učedník.“ *Vyzáblý lhář s výrazem opičáka.* „A pak sám Bayaz!“

„Bylo vás šest?“

„Jenom šest!“

„To byla jistě dlouhá a nesnadná cesta. Co bylo na kraji světa tak důležitého, že to vyžadovalo takové úsilí, kromě vody?“

Chodci se chvěly rty. „Nic!“ Glokta se zamračil a šťouchl do navigátorova velkého palce u nohy hlavicí kladiva. „Nebylo to tam! Ta věc, kterou Bayaz hledal! Nebyla tam! Říkal, že ho podvedli!“

„Co to bylo, co si myslel, že tam bude?“

„Říkal, že je to kámen!“

„Kámen?“

„Ta ženská se ho ptala. Říkal, že je to kámen… kámen z Druhé strany.“ Navigátor potřásl zpocenou hlavou. „Nebezpečný nápad! Jsem rád, že jsme nic takového nenašli. Bayaz tomu říkal Sémě!“

Glokta cítil, jak mu úsměv mizí z tváře. *Sémě. Zdá se mi to, nebo se v místnosti najednou ochladilo?* „Co ještě o té věci říkal?“

„Jenom mýty a nesmysly!“

„Zkus to.“

„Příběhy, o Glustrodovi a zničeném Aulku a o tom, jak někdo měnil podoby, bral na sebe cizí tváře! O mluvení s démony a o jejich přivolávání. O Druhé straně.“

„Co ještě?“ Glokta poklepal na Chodcův palec kladivem o něco silněji.

„Ach! Ach! Říkal, že Sémě je předmět z podsvětí! Že tady zůstalo z doby ještě před Starými časy, kdy démoni kráčeli po zemi! Říkal, že to byla silná a mocná zbraň! Že ji chce použít proti Gurchům! Proti prorokovi!“ *Zbraň z doby před Starými časy. Vyvolávání démonů, braní na sebe podob jiných lidí.* Zdálo se, že se Kanedias mračí ze stěny ještě zlostněji než předtím, a Glokta sebou trhl. Vzpomněl si na svůj výlet do tvůrcova domu, výlet, který byl jako noční můra. Vzpomněl si na světelné obrazce na podlaze, na pohyblivé kruhy v temnotě. Vzpomínal si, jak vystoupili na střechu, jak stanuli vysoko nad městem, aniž by museli zdolat jediný schod.

„Vy jste to nenašli,“ zašeptal a v ústech měl vyschlo.

„Ne! Nebylo to tam!“

„A pak?“

„To bylo všechno! Přešli jsme zpátky přes hory. Udělali jsme si vor a po velkém Aosu jsme se dostali zpátky k moři. V Kalcisu jsme nastoupili na loď a teď tady sedím před vámi!“

Glokta přimhouřil oči a pečlivě zkoumal vězňovu tvář. *Ještě něco chybí. Vidím to.* „Co jsi mi zapomněl říct?“

„Řekl jsem vám všechno! Nemám nadání pro přetvářku!“ *Tohle, kdyby nic jiného, je alespoň pravda. Jeho lži jsou úplně průhledné.*

„Jestli už tvá smlouva skončila, proč zůstáváš ve městě?“

„Protože… protože…“ Navigátorovy oči těkaly po místnosti.

„Ach, to ne.“ Těžké kladivo dopadlo se vší Gloktovou mrzáckou silou a s dutým zaduněním rozdrtilo Chodcův velký palec. Navigátor vyjekl a oči mu vylétly z důlků. *Ach, ten nádherný a strašlivý moment mezi rozdrcením palce a okamžikem, kdy začneš vnímat bolest. A už ho tu máme. Už ho tu máme. Už ho* − Chodec strašlivě zaječel, zkroutil se ve své židli a tvář se mu zkřivila bolestí.

„Ten pocit znám,“ řekl Glokta a trhl sebou, jak v propocené botě zakroutil vlastním zbytkem chodidla. „Opravdu, opravdu ho znám a plně s tebou soucítím. Ten oslepující záblesk bolesti, následovaný nevolností, a pak závratná mdloba z roztříštěné kosti a nakonec pomalá pulzující bolest, která se šíří po noze vzhůru a člověku se zdá, že mu vyždímá veškerou vlhkost z očí a rozechvěje

celé tělo.“ Chodec se zajíkl a zakňučel. Na tvářích se mu zaleskly slzy. „A co přijde teď? Týdny kulhání? Měsíce pajdání jako mrzák? A když bude příští rána do kotníku?“ Glokta ťukl Chodce koncem hlavice kladiva do holeně. „Nebo když dopadne na tvůj kolenní kloub? Co pak? Budeš vůbec potom ještě chodit? Já ten pocit moc dobře znám, věř mi.“ *Tak jak to, že tu bolest dokážu dělat jiným?* Pokrčil pokroucenými rameny. *Život je plný záhad.* „Tak pokračujeme?“ Znovu zvedl kladivo.

„Ne! Ne! Počkejte!“ zakvílel Chodec. „Byl to kněz! Bože, pomoz mi. Byl to kněz! Přišel do Řádu! Guršský kněz! Řekl, že jednoho dne možná přijde první z mágů požádat o navigátora a že chce, abychom mu o tom dali vědět! Že bude chtít vědět, co se stalo! Vyhrožoval, strašlivě vyhrožoval, nezbývalo nám nic jiného než uposlechnout! Čekal jsem ve městě na jiného navigátora, který by doručil zprávu! Právě dnes ráno jsem mu řekl totéž, co teď říkám vám! Chtěl jsem odjet z Adovy, přísahám!“

„Jak se ten kněz jmenoval?“ Chodec neřekl nic, jen vytřeštil vlhké oči a v nose mu zahvízdal vlhký nádech. *Ach, proč jen mě musejí takhle zkoušet?* Glokta sklonil oči k navigátorově noze. Už začínala natékat a podlévat se krví a po obou jejích stranách se objevily podlouhlé, černě krvavé výduti, které postupně fialověly a okraje měly ostře rudé. Glokta do nich prudce udeřil koncem násady kladiva. „Jméno toho kněze! Jeho jméno! Jeho jméno! Jeho −“

„Áááá! Mamun! Bože, pomoz mi! Jmenoval se Mamun!“ *Mamun. Julwei o něm mluvil, v Dagosce. První učedník samotného proroka. Společně porušili druhý zákon, společně pojedli lidské maso.*

„Mamun. Chápu. Teď už ano.“ Glokta se naklonil ještě blíž a ignoroval příšerné pálení podél pokroucené páteře. „Co tady dělá Bayaz?“

Chodec vyjekl a ze spodního rtu mu ukápla dlouhatánská slina. „Já nevím!“

„Co s námi má v plánu? Co má v plánu s Královstvím?“

„Já to nevím! Řekl jsem vám všechno!“

„Naklánět se ještě blíž je pro mě nesmírným utrpením. Utrpením, které už mě začíná unavovat.“ Glokta se zamračil, zvedl kladivo a jeho naleštěná hlavice se zablýskala.

„Já jen hledám cesty odněkud někam! Jen naviguji! Prosím! Ne!“

Chodec pevně stiskl oční víčka k sobě a zapřel se jazykem o zuby. *Už to bude. Už to bude. Už to bude…*

Glokta se zarachocením odhodil kladivo na podlahu a narovnal se. Zakroutil rozbolavělými boky na obě strany a snažil se zatlačit bolest. „Výborně,“ povzdechl si. „Jsem spokojený.“

Vězeň nejdříve otevřel na štěrbinu jedno oko a pak teprve druhé. Vzhlédl, výraz plný naděje. „Můžu jít?“

Severard se za maskou tiše zakuckal. Dokonce i Frost vydal lehce syčivý zvuk. „Jistěže můžeš jít.“ Glokta se usmál svým prázdným úsměvem. „Můžeš jít zpátky do svého pytle.“

Navigátorova tvář ztuhla hrůzou. „Bože, smiluj se nade mnou.“ *Jestli nějaký bůh je, pak žádné slitování nemá.*

Válečná štěstěna

Lord maršál Burr byl právě uprostřed psaní dopisu, když ale West vešel a spustil za sebou chlopeň stanového vchodu, usmál se na něj.

„Jak se vede, plukovníku?“

„Docela dobře, děkuji, pane. Přípravy jsou v plném proudu. Za rozbřesku bychom měli být připraveni vyrazit.“

„Výkonný jako vždycky. Kde bych bez vás byl?“ Burr ukázal ke karafě. „Víno?“

„Děkuji, pane.“ West si nalil skleničku. „Dáte si taky?“ Burr ukázal bradou k otlučené čutoře u svého lokte. „Myslím, že bude rozumnější, když zůstanu u vody.“

West se provinile zarazil. Pořád měl pocit, že asi nemá právo se ptát, ale teď už nebylo úniku. „Jak se cítíte, pane?“

„Mnohem lépe, děkuji vám za optání. Mnohem, mnohem lépe.“ Zkřivil tvář, přiložil si pěst k ústům a říhl. „Nejsem ještě úplně ve formě, ale lepší se to.“ Jako kdyby to chtěl dokázat, svižně vstal ze židle a přešel k mapě, s rukama stisknutýma za zády. Do tváře se mu opravdu vrátilo hodně z jeho původní barvy. Už neměl ten pokroucený postoj a nevrávoral, jako kdyby měl každou chvíli upadnout. „Lorde maršále… chtěl jsem s vámi mluvit… o bitvě u Dunbreku.“

Burr se otočil. „O které její části?“

„Když jste onemocněl…“ West tápal v nejistotě a nevěděl, jak to říct, ale pak z něj slova vylétla jen tak. „Neposlal jsem pro lékaře! Mohl jsem, ale −“

„Jsem na vás hrdý, že jste to neudělal.“ West zamrkal. V takovou odpověď určitě nedoufal. „Udělal jste to, co bych po vás chtěl, abyste udělal. Je důležité, aby se důstojník staral o druhé, ale je životně důležité, aby to nepřeháněl. Musí být schopen vystavit svoje lidi riziku. Musí být schopen vyslat je na smrt, pokud to

pokládá za nezbytné. Musí být schopen něco obětovat a zvážit, co je nejlepší, bez toho, aby jeho volbu ovlivňovaly emoce. Proto se mi líbíte, Weste. Máte slitování, ale dovedete být i pevný. Člověk nemůže být dobrým vůdcem bez jisté… bezcitnosti.“

West zjistil, že se mu nedostává slov. Lord maršál se rozkašlal a otevřenou dlaní udeřil do stolu. „Ale náhodou to nedopadlo tak špatně, co? Ubránili jsme se, Seveřany jsme vyhnali z Anglandu a já jsem to přežil, jak vidíte!“

„Jsem opravdu rád, že je vám lépe, pane.“

Burr se usmál. „Všechno je lepší. Znovu se můžeme dát do pohybu, zásobování je zajištěno a počasí je konečně suché. Jestli plán toho vašeho Psího čumáka vyjde, pak máme šanci skončit to s Bethodem za pár týdnů! Jsou to pro nás zatraceně užiteční spojenci a mají řádnou kuráž!“

„To jsou, pane.“

„Ale tahle past musí být pečlivě připravená a musí sklapnout ve správný moment.“ Burr se zadíval do mapy a energicky se pohupoval na podpatcích tam a zpět. „Když vyrazíme příliš brzy, Bethod by nám mohl zmizet. Když se opozdíme, naši severští přátelé by to mohli schytat dřív, než se k nim dostaneme. Musíme mít jistotu, že to ten pitomec Poulder a další pitomec Kroy nezvrtají!“ Zachvěl se a položil si ruku na žaludek. Natáhl se pro čutoru a lokl si vody.

„Řekl bych, že se vám je nakonec podařilo zkrotit, lorde maršále.“

„Tomu nevěřte. Jenom čekají na svou šanci vrazit mi nůž do zad, oba dva! A teď je král mrtev. Kdo ví, kdo nastoupí na jeho místo? Volba monarchy! Slyšel jste někdy něco takového?“

West měl nepříjemně sucho v ústech. Bylo těžké uvěřit, že celá tahle věc je zčásti jeho vlastní dílo. I když by asi nebyl dobrý nápad chtít si přisvojit zásluhy za to, že chladnokrevně zavraždil následníka trůnu. „Koho myslíte, že vyberou, pane?“ zachraptěl.

„Nejsem dvořan, Weste, i když mám své křeslo v uzavřené radě. Možná Brocka, nebo Ishera? Ale jedno vám povím − jestli si myslíte, že to tam nahoře v lesích bude krušné, tak doma v Midderlandu to bude dvakrát krutější a jen s polovičním slitováním.“ Maršál říhl a polkl a položil si ruku za břicho. „Ach jo. Žádný Seveřan není tak bezohledný jako ti supi z uzavřené rady, když se do toho dají. A změní se něco, až budou mít nového

člověka ve státnickém rouchu? Já si myslím, že skoro nic, Weste. Skoro nic.“

„Asi ne, pane.“

„Ale my s tím nejspíš nemůžeme nic udělat. Jsme jen pár tupých vojáků, co, Weste?“ Znovu přistoupil k mapě, přejížděl po jejich trase směrem na sever k horám a jeho silný ukazovák šustil po papíru. „Musíme se ujistit, že za svítání budeme schopni vyrazit. Každá hodina může být životně důležitá. Poulder a Kroy už dostali svoje rozkazy?“

„Byly podepsány a doručeny, pane, a oni jejich naléhavost berou na vědomí. Nedělejte si starosti, lorde maršále, ráno budeme připraveni vyrazit.“

„Nedělat si starosti?“ Burr se ušklíbl. „Jsem velitel armády Jeho Veličenstva. Dělat si starosti je moje práce. Ale vy byste si měl odpočinout.“ Mávnutím ruky vykázal Westa ven ze stanu. „Uvidíme se za svítání.“

* * *

Hráli karty na svahu ve světle pochodně, uprostřed klidné noci plné hvězd a ve světle dalších pochodní pod nimi se uspěchaně připravovala Královská armáda k přesunu. Všude se pohupovaly a pohybovaly lucerny a ve tmě se ozývalo klení vojáků. Klidnou nocí se neslo zlostné pokřikování mužů, rány a třeskot výzbroje i zvuky koní.

„Dnes v noci se nikdo nevyspí.“ Brint dorozdával karty a přejel po těch svých nehtem.

„Kéž bych si dokázal vzpomenout, kdy jsem naposledy spal víc než tři hodiny v kuse,“ řekl West. Nejspíš to bylo ještě v Adově, předtím, než do města přijela jeho sestra. Než ho vzal maršál Burr do svého štábu. Předtím, než se vrátil do Anglandu, než se setkal s princem Ladislou, ještě před tou mrazivou cestou na sever a před vším tím, co během ní udělal. Svěsil ramena a zamračil se na svoje roztřepené karty.

„Jak se vede lordu maršálovi?“ zeptal se Jalenhorm.

„Mnohem líp, těší mě, že to můžu říct.“

„To je vážně dobře.“ Kaspa povytáhl obočí. „Představa toho pedantského Kroye na jeho místě by se mi dvakrát nezamlouvala.“

„A nebo Pouldera," řekl Brint. „Ten chlap je bezcitný jako had."

West mohl jedině přisvědčit. Poulder a Kroy ho nenáviděli skoro stejně, jako nenáviděli sebe navzájem. Kdyby měl jeden z nich převzít velení, mohl by West mluvit o štěstí, pokud by den na to mohl alespoň čistit latríny. Ale pravděpodobnější by bylo, že by se do týdne vrátil lodí do Adovy. A čistil latríny tam.

„Slyšel jsi o Lutharovi?" zeptal se Jalenhorm.

„Co je s ním?"

„Vrátil se do Adovy." West prudce vzhlédl. V Adově je Ardee a představa těch dvou znovu pohromadě nebyla právě příjemná.

„Dostal jsem dopis od sestřenky Ariss." Kaspa přimhouřil oči a nešikovně se začal ovívat kartami. „Píše, že Jezal byl někde daleko, na jakési misi pro krále."

„Na misi?" West pochyboval, že by někdo Jezalovi svěřil něco dost důležitého, aby se to mohlo nazývat mise.

„Nejspíš si o tom vypráví celá Adova."

„Říkají, že vedl nějaký útok, nebo co," řekl Jalenhorm. „Na nějakém mostě."

West se zatvářil nevěřícně. „Vážně?"

„Říkají, že v boji zabil dvacet chlapů."

„Jenom dvacet?"

„Říkají, že spal s císařovou dcerou," zamumlal Brint.

West se ušklíbl. „Tomuhle bych uvěřil ze všech tří historek nejspíš."

Kaspa vyprskl smíchy. „No, ať už je to pravda, nebo ne, udělali z něho plukovníka."

„To má štěstí," zabručel West, „Vypadá to, že tomuhle klukovi vždycky všecko vyjde."

„Slyšel jsi o té rebelii?"

„Moje sestra se o něčem takovém v posledním dopise zmínila. Proč?"

„Mně Ariss napsala, že to bylo opravdové povstání. Tisíce rolníků se potloukaly po kraji, vypalovali, rabovali a pověsili někoho, kdo měl ve jméně ‚dan'. A hádej, koho pověřili velením vojska, které je mělo zastavit."

West si povzdechl. „Nebyl to čirou náhodou náš starý přítel Jezal dan Luthar?"

„Právě ten, a co řekneš na to, že je přesvědčil, aby se vrátili do svých domovů?“

„Jezal dan Luthar,“ zamumlal Brint. „Ten že by to s lidma tak uměl? Kdo by si to pomyslel?“

„Já tedy ne.“ Jalenhorm vyprázdnil skleničku a nalil si další. „Ale oni ho teď mají očividně za hrdinu.“

„Připíjejí si na něho v hostincích,“ řekl Brint.

„Gratulují mu v otevřené radě,“ řekl Kaspa.

West si hranou dlaně přisunul cinkající hromádku mincí. „Rád bych řekl, že mě to překvapuje, ale vždycky jsem si myslel, že jednoho dne budu přijímat rozkazy od lorda maršála Luthara.“ Ale mohlo by být i hůř, říkal si. Mohl by to být taky Poulder nebo Kroy.

* * *

Přes vršky kopců se plížila první růžová záře úsvitu a West přicházel po svahu nahoru ke stanu lorda maršála. Už dávno měl být vydán rozkaz vyrazit. Zachmuřeně se pozdravil se strážemi vedle stanového vchodu a prošel dovnitř. V zadním rohu pořád ještě svítila lampa. Vrhala na mapy, na skládací křesílka a skládací stolek rudou záři a vytvářela v záhybech na přikrývce Burrova lehátka černé stíny. West k ní přišel blíž a přemýšlel o všech úkolech, na jejichž splnění měl dnes ráno dohlédnout, a o tom, jestli něco nevynechal.

„Lorde maršále, Poulder a Kroy čekají, až vydáte rozkaz vyrazit.“ Burr ležel na vojenském lehátku, oči zavřené a ústa otevřená, a klidně spal. West by ho nejraději nechal na pokoji, ale už tak měli zpoždění. „Lorde maršále!“ vyhrkl a přešel k posteli ještě o něco blíž. Pořád žádná odpověď.

Tehdy si West všiml, že se mu nehýbe hrudník.

Váhavě natáhl ruku a podržel ji nad Burrovými otevřenými ústy. Žádné teplo. Žádný dech. West ucítil, jak se mu tělem pomalu rozlévá hrůza, začíná v hrudi a proudí až ke konečkům prstů. Nebylo pochyb. Lord maršál Burr byl mrtev.

Bylo šedivé ráno, když šest vážných stráží vynášelo na ramenou rakev ven ze stanu a vedle nich kráčel lékař s kloboukem v ruce. Poulder, Kroy, West a pár nejvýše postavených mužů armády

lemovali cestu, kterou ji stráže nesly, a provázeli ji pohledem. Sám Burr by jistě schvaloval tu prostou schránu, ve které bude jeho tělo posláno lodí zpátky do Adovy. Tatáž hrubě otesaná věc, ve které byli pohřbíváni nejníže postavení vojáci z Království.

West ji otupěle pozoroval.

Muž v ní pro něj byl skoro jako otec, nebo to, co se Westově představě otce nejvíc podobalo. Učitel, ochránce, patron i rádce. Skutečný otec, ne jako ten surový, zpitý bídák, jehož povaha pro něj byla prokletím. A přece, když se díval za hrubou dřevěnou rakví, necítil smutek. Cítil strach. Kvůli armádě i kvůli sobě samotnému. Jeho prvním instinktem nebylo plakat, ale utíkat. Jenže tady nebylo kam utéct. Každý muž musel odvést svou práci, teď víc než kdy jindy.

Kroy zvedl svou špičatou bradu a stál strnule zpříma, když ho stín rakve míjel. „Maršála Burra bude velká škoda. Byl to statečný voják a skvělý vůdce."

„Patriot," přizvukoval mu Poulder a rty se mu chvěly. Jednu ruku měl přitisknutou k hrudi, jako kdyby mu měla pod náporem citů puknout. „Patriot, který celý svůj život obětoval zemi! Bylo mi ctí sloužit pod jeho velením."

Westovi se chtělo nad jejich pokrytectvím zvracet, ale skutečnost byla taková, že je hrozně potřeboval. Psí čumák a jeho lidi jsou v horách, míří na sever a pokoušejí se vlákat Bethoda do pasti. Jestli za nimi armáda Království nevyrazí, a to brzy, nebude kdo by jim pomohl, až se na ně král Severanů konečně vrhne. Uspěli by pak jedině v tom, že by sami sebe dostali do hrobu.

„Strašná ztráta," řekl West a díval se, jak je rakev pozvolna snášena dolů z kopce, „ale nejlépe ho uctíme, když budeme pokračovat v boji."

Kroy předpisově kývl. „Dobře řečeno, plukovníku. Přinutíme tyhle Severany zaplatit!"

„To tedy rozhodně. A právě proto bychom se měli připravit na odchod. Už takhle máme zpoždění proti plánu a náš plán vychází z naprosté přesnosti −"

„Cože?" Poulder na něj zíral, jako kdyby si najednou uvědomil, že je West duševně chorý. „Vyrazit? Bez rozkazu? Bez přesného organizačního schématu?"

Kroy se nanejvýš hlasitě ušklíbl. „To je nemožné."

Poulder divoce zavrtěl hlavou. „Nepochybně, zcela nepochybně.“

„Ale rozkazy maršála Burra byly velmi přesné −“

„Okolnosti se zkrátka změnily.“ Kroyova tvář byla naprosto bez výrazu. „Dokud neobdržím jednoznačné instrukce od uzavřené rady, nikdo s mou divizí nepohne ani o vlásek.“

„Generále Pouldere, přece byste −“

„Za těchto výjimečných okolností nemohu než souhlasit s generálem Kroyem. Armáda se nemůže dát do pohybu dřív, než otevřená rada zvolí nového krále a král jmenuje nového lorda maršála.“

West se šokem nemohl pohnout, stál tam s ústy dokořán a nemohl uvěřit svým uším. Celé dny potrvá, než se zpráva o Burrově smrti dostane do Agriontu, a i kdyby se nový král rozhodl přistoupit ke jmenování zástupce okamžitě, potrvá další dny, než se sem rozkazy dostanou. West si představil dlouhý úsek cesty lesy k Uffrithu a dlouhé míle slané vody do Adovy. Možná týden, pokud by bylo rozhodnuto neprodleně, ale s těmito zmatky ve vládě se to dalo těžko předpokládat.

Zatím tady bude armáda sedět a nedělat nic a kopce kolem budou všechny nechráněné a Bethod zatím bude mít spoustu času přesunout se na sever a povraždit Psího čumáka a jeho přátele a pak se vrátit sem, na svoje místo. Na místo, ze kterého při nájezdech bezpochyby pobije bezpočet jejich mužů ještě před tím, než konečně dostanou nového velitele. Všechno naprosto nesmyslné, zbytečné ztráty. Burrova rakev ještě ani pořádně nezmizela z dohledu a už to vypadalo, jako kdyby tu nikdy nebyl. West cítil, jak se mu stahuje hrdlo, a zdálo se mu, že se zlostí a bezmocností zadusí. „Ale Psí čumák a jeho Seveřani, naši spojenci… oni s naší pomocí počítají!“

„To je neblahé,“ poznamenal Kroy.

„Politováníhodné,“ zamumlal Poulder a prudce se nadechl. „Ale musíte pochopit, plukovníku Weste, že celá ta záležitost už není v našich rukou.“

Kroy škrobeně přikývl. „Není v našich rukou. To je všechno.“

West na ně na oba zíral a přitom se přes něj převalila obrovská vlna bezmocnosti. Tentýž pocit, který měl, když se princ Ladisla rozhodl překročit řeku, když se princ Ladisla rozhodl nařídit útok. Tentýž pocit, když se motal v mlze, když měl v očích krev a věděl,

že ten den je ztracen. Pocit, že je pouhopouhým pozorovatelem. Pocit, který, jak sám sobě slíbil, už nikdy neměl mít. Možná si to zavinil sám.

Člověk by si měl dávat jen takové sliby, o kterých ví, že je dokáže splnit.

Královtvůrce

Venku byl horký den a slunce, které se dralo dovnitř velkými špinavými okny, vrhalo na dlažbu na podlaze ve Sněmu lordů barevné obrazce. Ten velký prostor byl obvykle vzdušný a chladný, dokonce i v létě. Dnes tu bylo dusno, zatuchlo a nepříjemně horko. Jezal se pořád popotahoval za propocený límec a snažil se dostat pod uniformu trochu vzduchu bez toho, aby narušil svůj pevný stoj v pozoru.

Naposledy stál na tomhle místě, zády k okrouhlé zdi, toho dne, kdy byl rozpuštěn Cech obchodníků s plátnem. Bylo těžké uvěřit, že od té doby uběhlo jen něco přes rok. Zdálo se, že se toho za ten čas stalo hrozně moc. Tehdy si myslel, že Sněm lordů už nemůže být víc plný, že to tam nemůže být přecpanější a atmosféra nemůže být vzrušenější. Jak se mýlil.

Kruhové řady lavic, které zabíraly většinu síně, byly doslova nacpané k prasknutí nejmocnějšími šlechtici Spojeného království a vzduch byl plný jejich očekávání, neklidu a vystrašeného šepotu. Všichni členové otevřené rady byli přítomni, plni napětí, zaklínění jeden do druhého rameny v pláštích lemovaných kožešinou. Každý z nich měl kolem krku zářivý řetěz, zlatý nebo stříbrný, který ho označoval jako hlavu rodu. Jezal možná rozuměl politice jen o trochu víc než žampion, ale i on cítil vzrušení z důležitosti téhle události. Volba nového vznešeného krále Spojeného království otevřeným hlasováním. Cítil, jak mu při tom pomyšlení vysychá v krku. Vlastně bylo těžké si představit, že by nějaká záležitost mohla být závažnější.

Adovský lid si to zjevně uvědomoval. Za hradbami, v ulicích a na náměstích města lidé dychtivě očekávali zprávy o rozhodnutí otevřené rady. Čekali, aby mohli přivítat nového vladaře, nebo se mu možná vysmívat, to záleželo na volbě. Za vysokými dveřmi Sněmu lordů, na Náměstí maršálů, se vlnil jednolitý dav. Každý

muž a žena z Agriontu se zoufale snažili být první, kdo uslyší tu novinu ze síně. Bude rozhodnuto o budoucnosti mnohých, o důležitých závazcích, a výsledek měl rovněž ukázat, kdo vyhraje nebo prohraje celé jmění. Do ochozu pro veřejnost měla povoleno vstoupit jen hrstka šťastných, ale i tak jich bylo dost, aby se na sebe diváci museli tlačit kolem zábradlí balkonu a bezprostředně hrozilo, že bude někdo shozen dolů a rozplácne se na dlažbě.

Vykládané dveře na druhém konci síně se s hlasitým skřípotem otevřely a jejich ozvěna se odrazila od vysokého stropu a rozezněla se v obrovském otevřeném prostoru. Ozvalo se šustění, jak se všichni členové otevřené rady na svých místech otočili, aby pohlédli ke vchodu, a pak klapot nohou, jak se uličkou mezi lavicemi vyrovnaně blížila uzavřená rada. Za ní pospíchal houf sekretářů a úředníků a všemožných přisluhovačů a v dychtivých rukou svírali papíry a účetní knihy. Lord kancléř Hoff kráčel v čele a tuze se mračil. Za ním šel Sult, celý v bílém, a Marovia, celý v černém, a tváře těch dvou byly obě stejně vážné. Jako další šel Varuz a Halleck a… Jezalovi klesla brada. Kdo jiný než první z mágů, pro tuto příležitost oděný do příšerného kouzelnického pláště, se svým ostražitým učedníkem po boku. Bayaz se usmíval, jako kdyby prostě jen přišel zhlédnout nějaké divadelní představení. Jejich oči se setkaly a mág měl tu drzost, že na něj mrknul. Jezala to ani trochu nepobavilo.

Za rostoucího mumlání se starci posadili na své židle s vysokými opěradly za dlouhým, obloukovitým stolem, čelem ke šlechticům v řadách lavic. Jejich pomocníci se usadili na menších židlích, rozložili papíry, otevřeli knihy a tlumenými hlasy si šeptali se svými pány. Napětí v síni vzrostlo o další stupeň a blížilo se teď otevřené hysterii.

Jezal cítil, jak mu po zpocených zádech přejelo zamrazení. Vedle arcilektora seděl Glokta a ta známá tvář byla všechno, jen ne uklidňující. Právě tohle ráno byl Jezal v Ardeeině domě a strávil tam celou noc. Netřeba říkat, že jí ani nic neodpřisáhl, ani jí nenabídl sňatek. Už se mu točila hlava z toho, jak kolem té záležitosti chodil pořád dokola. Čím víc času s ní strávil, tím těžší se zdálo být jakékoli rozhodnutí.

Gloktovy horečnatě lesklé oči se vpily do jeho a chvíli v nich zůstaly, než uhnuly stranou. Jezal se značnými obtížemi polkl. Opravdu se dostal do křížku s ďáblem. Co jenom má teď dělat?

* * *

Glokta vrhl na Jezala krátký, pronikavý pohled. *Jenom mu připomenu, jak si stojíme.* Pak se otočil ve své židli a zkřivil tvář, to když si natahoval nohu zkroucenou křečí. Přitiskl jazyk silně k prázdným dásním a ucítil, jak mu v koleni křuplo. *Máme na práci důležitější věci než Jezala dan Luthar. Mnohem důležitější věci.*

Pro tento jediný den leží moc v rukou otevřené rady, nikoli uzavřené. V rukou šlechticů, ne byrokratů. V rukou mnoha, nikoli hrstky. Glokta se postupně zadíval podél stolu do tváří velkých mužů, kteří řídili život ve Spojeném království posledních víc než dvacet let: Sult, Hoff, Marovia, Varuz a další. Jen jediný člen uzavřené rady se usmíval. *Její nejnovější a nejméně vítaný přírůstek.*

Bayaz seděl ve své vysoké židli a jeho jediným společníkem byl sinalý učedník Malacus Quai. *A ten se nezdá být přátelský k nikomu.* První z mágů vypadal, jako kdyby si v tom skličujícím napětí, které jeho kolegy tak děsilo, liboval. Jeho úsměv byl mezi všemi těmi zamračenými pohledy nanejvýš nepatřičný. Ustarané výrazy. Zpocená čela. Nervózní šepot se sousedy. *Balancují na ostří nože, všichni. A já samozřejmě taky. Nezapomínejme na chudáka Sanda dan Glokta, obětavého služebníka veřejnosti! Držíme se moci zuby nehty − a kloužeme a kloužeme. Sedíme tu jako obvinění na svém vlastním přelíčení. Víme, že verdikt musí padnout. Bude to nezasloužená milost?* Glokta cítil, jak se mu jeden koutek úst zvedá v úsměvu. *Nebo mnohem krutější rozsudek? Co řeknou pánové z poroty?*

Putoval pohledem po tvářích mužů z otevřené rady, usazených na lavicích. *Tři sta a dvacet tváří.* Glokta si představil archy papíru, přibité na arcilektorově zdi, a spojoval si je s muži sedícími před ním. *Tajemství, lži a loajalita k tomu či onomu. Loajalita především. Jak asi budou hlasovat?*

Viděl těch několik, o jejichž oddanosti se patřičně ujistil. *Nebo alespoň do té míry, jak jisti si v těchto nejistých dobách můžeme být.* Viděl v tlačenici Ingelstadovu růžovou tvář, až skoro vzadu. Když se jejich pohledy setkaly, Ingelstad polkl a rychle se zadíval jinam. *Pokud budeš volit tak, jak chceme, můžeš se dívat, kam se ti zachce.* Viděl uvadlou tvář Wetterlanta o pár řad blíž. Tenhle muž na něj téměř nepostřehnutelně kývl. *Takže naše poslední nabídka*

byla přijatelná. Další čtyři hlasy pro arcilektora? Bude to stačit na ovlivnění výsledku hlasování, abychom si tak udrželi svá místa? Abychom zůstali všichni naživu? Glokta cítil, jak se mu bezzubý úsměv ještě víc roztáhl. *Brzy uvidíme…*

Uprostřed přední řady mezi nejstaršími a nejurozenějšími rody midderlandské šlechty seděl lord Brock, ruce založené na prsou, s výrazem dychtivého očekávání. *Náš vůdčí kůň, celý říčný vyrazit z branky.* Kousek dál seděl lord Isher, starý a vznešený muž. *Náš druhý favorit, stále má ještě velké šance.* Barezin a Heugen seděli nedaleko, nepohodlně na sebe namačkaní, a tu a tam na sebe úkosem vrhli znechucený pohled. *Kdo ví? V cílové rovince stačí zrychlit a trůn může být jejich.* Lord guvernér Skald seděl na levém konci, v čele delegací z Anglandu a Stariklandu. *Noví muži z provincií. Ale volba je volba, jakkoli bychom mohli ohrnovat nos.* Na druhé straně, na pravém konci, sedělo dvanáct konšelů z Westportu a podle střihu jejich šatů a odstínu barvy pleti bylo zřejmé, že jde o cizince. *Ale pořád je to tucet hlasů a nikdo neví jakých.*

Dnes tu nebyli žádní zástupci z Dagosky. *Bohužel, žádní nezbyli. Lord guvernér Vurms byl zbaven úřadu. Jeho syn přišel o hlavu a nemohl se zúčastnit. A co se týče zbytku města − to si podrobili Gurchové. No. Některé ztráty jsou nevyhnutelné. Musíme si poradit bez nich.*

Dráha je připravena a závory se brzy zvednou. Kdopak se asi stane vítězem v téhle naší malé, špinavé hře? Brzy uvidíme…

Vystoupil ohlašovatel a postavil se doprostřed kruhové síně, zvedl svou hůl vysoko nad hlavu a několikrát jí silně udeřil do podlahy. Ozvěna série úderů se odrazila od naleštěných mramorových zdí. Šepot postupně utichal, velmoži se zavrtěli a upřeli pohled do podlahy. Všechny tváře byly stažené napětím. Na přecpanou síň padlo obtěžkané ticho a Glokta ucítil, jak mu na levé straně tváře rozčilením zacukal sval a zachvělo se mu oční víčko.

„Zahajuji dnešní zasedání otevřené rady Spojeného království!“ zahřímal ohlašovatel. Lord Hoff pomalu a s nanejvýš zachmuřeným výrazem vstal a obrátil se k členům rady.

„Přátelé, kolegové, pánové z Midderlandu, z Anglandu a Stariklandu, velmoži z Westportu! Guslav Pátý, náš král… je mrtev. Jeho dva následníci… jsou mrtvi. Jeden padl rukou našich nepřátel ze severu, druhý rukou našich nepřátel z jihu. Tohle je

opravdu těžká doba a my jsme zůstali bez vůdce.“ Úpěnlivě zvedl ruce k členům rady. „Na vás nyní leží velká zodpovědnost. Vy všichni teď musíte zvolit nového vznešeného krále Spojeného království. Každý muž, který zaujímá křeslo v této otevřené radě, je potenciálním kandidátem! Kdokoli z vás… může být naším příštím králem.“ Z ochozu pro veřejnost se snesla vlna téměř hysterického šepotu a Hoff byl nucen zvýšit hlas, aby ji překřičel.

„Za dlouhou historii našeho velkého národa došlo k takovéto volbě pouze jednou! Po občanské válce a pádu Morlika Šíleného, kdy byl na trůn dosazen Arnault za téměř jednomyslné shody. Byl to on, kdo se stal prapředkem velké dynastie, která přetrvala až do velmi nedávných dnů.“ Nechal klesnout ruce a smutně upřel zrak do dlažby. „Tehdejší volba vašich prapředků byla moudrá. Můžeme pouze doufat, že muž, který bude zvolen dnešního rána svými dvořany a před jejich zraky, se stane zakladatelem dynastie stejně vznešené, silné, nestranné a dlouhotrvající!“

Můžeme jen doufat, že to bude někdo, kdo bude dělat, co se mu, zatraceně, řekne.

* * *

Ferro odstrčila nějakou ženu v dlouhých šatech, která jí stála v cestě. Prodrala se kolem tlustého muže, jemuž se pobouřením rozklepal podbradek. Protlačila se přes celý balkon a nakoukla dolů. Obrovská síň pod ním byla nacpaná starci v šatech lemovaných kožešinou, tlačili se na vysokých řadách lavic a všichni měli kolem krku zářivé řetězy a na bledých tvářích lesklou vrstvu potu. Naproti nim za obloukovitým stolem seděli další muži, v menším počtu. Zamračila se, když si všimla Bayaze sedícího na jednom konci řady. Usmíval se, jako kdyby měl nějaké tajemství, které nikdo jiný nemohl uhodnout.

Jako vždycky.

Vedle něj stál tlustý růžovouš se spoustou popraskaných žilek ve tváři a vykřikoval něco o tom, že všichni muži mají volit podle svého svědomí. Ferro se ušklíbla. Moc by se divila, kdyby se mezi těmi několika stovkami mužů tam dole našlo alespoň pět takových, co nějaké svědomí mají. Vypadali, jako kdyby všichni věnovali náležitou pozornost tomu, co tlustý muž říkal, ale Ferro věděla své.

Místnost byla plná znamení.

Muži na sebe vrhali kradmé pohledy a nenápadně na sebe kývali. Občas na sebe někteří mrkli. Dotýkali se ukazovákem nosu nebo ucha. Divně se škrábali. Propletence tajemství, které se vinuly celou síní, ze všech jejích koutů, a uprostřed toho všeho seděl Bayaz a usmíval se. Kousek za ním, zády ke stěně, stál Jezal dan Luthar v uniformě ověnčené zářivými prýmky. Ferro ohrnula ret. Poznala to podle způsobu, jakým tam stál. Nic se nenaučil.

Ohlašovatel znovu udeřil holí do podlahy. „Nyní započne volba!“ Ozval se rozechvělý povzdech a žena, kterou Ferro před chvílí odstrčila, se skácela v mdlobách na podlahu. Někdo ji odváděl pryč a mával jí před obličejem listem papíru. Vzrušený dav se natlačil blíž. „V prvním kole bude pole zúženo na tři kandidáty! Nyní budete zvedat ruce pro jednotlivé kandidáty v pořadí podle velikosti panství a majetku!“

Nákladně oblečení a zpocení muži dole na lavicích se třásli jako před bitvou.

„Jako první!“ zavřískal nakřáplým hlasem úředník, který držel obrovskou knihu. „Lord Brock!“

Nahoře na ochozu lidé vraštili tváře, mumlali si a zajíkali se, jako kdyby stáli tváří v tvář smrti. Možná to tak u některých bylo. Celé to místo zapáchalo nejistotou, vzrušením a hrůzou. Tak silně, až to bylo nakažlivé. Tak silně, že dokonce i Ferro, které na růžovouších a té jejich podělané volbě vůbec nezáleželo, cítila, jak jí vyschlo v ústech, prsty ji svrběly a srdce jí začalo bít rychleji.

Ohlašovatel se otočil ke shromážděným. „Prvním kandidátem je lord Brock! Všichni členové otevřené rady, kteří chtějí dát svůj hlas lordu Brockovi jako příštímu vznešenému králi Spojeného království, teď, prosím, zvednou −“

„Okamžik, pánové!“

* * *

Glokta prudce otočil hlavu, ale krční páteř se mu v polovině pohybu zablokovala, takže viděl jen koutkem uslzeného oka. Nemusel se vlastně vůbec obtěžovat. *Mohlo mě to napadnout, ani jsem se nemusel dívat, kdo to promluvil.* Bayaz se zvedl ze židle a

teď se shovívavě usmíval na otevřenou radu. *Dokonale načasováno.* Členové reagovali salvou rozezlených výkřiků.

„Teď není čas na vyrušování!“

„Lord Brock! Já hlasuji pro Brocka!“

„Nová dynastie!“

Bayazův úsměv ani o vlásek nezeslábl. „Ale co když stará dynastie nemusí být přerušena? Co když můžeme pokračovat −“ významně se rozhlédl po tvářích kolegů z uzavřené rady „− a zároveň tak zachovat to, co je na naší současné vládě dobrého? Co když zde existuje způsob, jak rány zacelit, namísto abychom je způsobili?“

„A jak?“ ozvalo se pár posměšných výkřiků.

„Jaký způsob?“

Bayazův úsměv se rozzářil ještě víc: „Co třeba králův levoboček?“

Všichni shromáždění vyjekli. Lord Brock vyskočil ze své židle. Dočista jako kdyby mu pod zadkem vystřelila pružina. „Tohle je urážka tohoto domu! Skandál! Pošpinění památky krále Guslava!“ *To tedy ano. Teď to vypadá, jako by nebyl jen uslintaný žvanil, ale i pěkný chlípník.* Začali vstávat ostatní členové rady a přidávali se k němu, tváře rudé vztekem, nebo naopak bledé dotčením. Zvedali zaťaté pěsti a zlostně volali. Celé lavice jako by se najednou zavlnily a začaly kejhat, chrochtat a vztekle řičet. *Úplně jako vepři v ohradě v jatečním domě, co začnou povykovat, jakmile se objeví někdo s pomejemi.*

„Počkat!“ zaječel arcilektor s rukama v bílých rukavicích prosebně zdviženýma nad hlavu. *Že by snad ve tmě zazářil nějaký slabý náznak naděje?* „Počkejte, pánové! Tím, že jej vyslechneme, nic neztratíme! Měli bychom se dozvědět pravdu, jakkoli bude bolestná! Pravda by měla být naším jediným zájmem!“ Glokta se musel zakousnout do téměř prázdných dásní, aby nevyprskl smíchy. *Ach, zajisté, Vaše Eminence! Pravda přece byla vždy vaší jedinou starostí!*

Ale reptání pomalu ustávalo. Ti z členů rady, kteří už byli na nohou, se zase zahanbeně zařadili. *Jejich navyklou poslušnost uzavřené radě není tak snadné zrušit. Ale tak už to u zvyků bývá. Zvláště pak u poslušnosti. Jen se zeptejte psů mé matky.* S reptáním se vrátili na svá místa a nechali Bayaze pokračovat.

„Vaše lordstva možná někdy slyšela o Carmee dan Roth?“ Vlna vzrušených výkřiků z ochozu nad síní dokazovala, že tohle jméno není tak úplně neznámé. „Král ji choval ve velké oblibě, když byl ještě mlád. Ve skutečně velké oblibě. Tak velké, že otěhotněla.“ Další, ještě silnější vlna vzrušených výkřiků. „Vždycky jsem měl ke Spojenému království sentimentální vztah. Po celou dobu jsem alespoň na půl oka sledoval, jak se mu daří, i navzdory chabému vděku, kterého se mi za to dostalo.“ Na ta slova Bayaz vrhl krátký, opovržlivý pohled směrem ke členům uzavřené rady. „Takže když tato dáma při porodu zemřela, vzal jsem královského levobočka pod svou ochranu. Umístil jsem jej do urozené rodiny, aby se mu dostalo náležitého vychování a vzdělání, pro případ, že by jednou národ zůstal bez následníka. Tento můj čin se nyní ukázal jako velmi prozřetelný.“

„To jsou lži!“ vykřikl kdosi. „Lži!“ Ale mnoho hlasů se k němu nepřipojilo. A jejich tón dokazoval spíš překvapení než co jiného.

„Vlastní syn?“

„Levoboček?“

„Co to říkal? Carmee dan Roth?“

Tuhle povídačku už někdy slyšeli. Možná jen řeči, ale zato známé řeči. Natolik známé, aby je byli ochotní poslouchat. A posoudit, zda by se jim vyplatilo tomu uvěřit.

Ale lorda Brocka to nepřesvědčilo. „To je hanebný výmysl! Bude třeba něčeho pádnějšího než klepy a dohady, aby to tento úřad přesvědčilo! Tak nám předveďte toho levobočka, jestli to dokážete, takzvaný první z mágů! Udělejte kouzlo!“

„Není třeba žádných kouzel,“ procedil Bayaz. „Králův syn je již mezi námi v této síni.“ Lidé na ochozu vyjekli úžasem, členové rady vydechli zděšením. Uzavřená rada a její pomocníčci ohromeně mlčeli a oči všech se upíraly tam, kam ukazoval Bayazův prst, namířený někam ke stěně. „Není to nikdo jiný než plukovník Jezal dan Luthar!“

Gloktovou nohou bez prstů projela křeč, stoupala po noze vzhůru a jeho pokroucenou páteří projel záchvěv od spodní části zad až po lebku. Tvář mu zaškubala jako rozzuřený pudink a těch několik zbývajících zubů v jinak prázdných dásních o sebe zacvakalo. Oční víčka se mu zatřepala jako muší křidélka.

Ozvěna Bayazových posledních slov se nesla šeptem kolem náhle ztichlé síně. „Luthar, Luthar, Luthar…“

To musí být, kurva, vtip.

* * *

Bledé tváře členů rady, s vytřeštěnýma očima a ústy dokořán, jako by zmrzly. Jiné byly stažené nenávistným vztekem. Bledým mužům za stolem klesla brada. Bledí lidé na ochozu si tiskli dlaně k ústům. Jezal dan Luthar, který fňukal sebelítostí, když mu Ferro sešila tvář. Jezal dan Luthar, ta podělaná latrína plná sobectví, arogance a marnivosti. Jezal dan Luthar, kterému říkala princátko z Království, by se dnes mohl stát králem.

Ferro si nemohla pomoct.

Zvrátila hlavu nazad a kuckala a chroptěla a zajíkala se smíchem. Do očí jí vyhrkly slzy, hrudník se jí třásl a kolena chvěla. Chytila se zábradlí ochozu, lapala po dechu, brečela smíchy a prskala kolem sebe sliny. Ferro se nesmála často. Ani si nevzpomínala, kdy to bylo naposled. Ale Jezal dan Luthar králem?

To bylo k popukání.

* * *

Vysoko nahoře na ochozu pro veřejnost se někdo začal smát. Takové to přerývané hýkání, naprosto nepatřičné v tak vážnou chvíli. Ale když si Jezal uvědomil, že to bylo jeho jméno, co Bayaz provolal, když si uvědomil, že to je on, na koho ukazuje natažený prst, první, co ho napadlo, bylo rozesmát se taky. A dalším pocitem, když se k němu najednou obrátily všechny tváře v tom obrovském prostoru, bylo, že začne zvracet. Výsledkem bylo trapné zakuckání, zahanbený úsměv a nepříjemné pálení vzadu v krku. Navíc celý úplně zbledl.

Najednou si uvědomil, že skřehotá „Já…“ ale neměl ani nejmenší tušení, jak by větu dokončil. Jaká slova by vůbec mohla pomoct ve chvíli, jako je tahle? Všechno, co mohl dělat, bylo stát tam, příšerně se potit a třást se v tuhé uniformě, zatímco Bayaz pokračoval jasným hlasem, hlasem, který uťal bublavý smích přicházející shora.

„Mám zde místopřísežné prohlášení jeho adoptivního otce, které dosvědčuje, že všechno, co zde říkám, je pravda, ale záleží na

tom? Pravda je zjevná každému, kdo se podívá!“ Jeho ruka znovu vystřelila směrem k Jezalovi. „Zvítězil před zraky všech v Soutěži. Doprovázel mě na cestě plné nebezpečí a ani jedinkrát si nestěžoval! Vedl útok na mostě v Darmiu bez ohledu na vlastní bezpečí! Zachránil Adovu před vzbouřenci bez jediné prolité kapky krve! Jeho odvaha, chrabrost, moudrost a nesobeckost jsou dobře známé všem! Je možné pochybovat o tom, že v jeho žilách proudí krev králů?“

Jezal zamrkal. Staré pravdy najednou začaly vyplouvat na povrch jeho lenivé mysli. Nepodobal se příliš svým bratrům. Otec se k němu vždycky choval jinak než k nim. V rodině měl všemožnou péči a ohledy. Ústa měl dokořán, ale jak zjistil, nedokázal je zavřít. Když jeho otec při Soutěži spatřil Bayaze, zbledl jako mléko, jako kdyby ho odněkud znal.

Staral se o něj a vůbec nebyl Jezalův otec.

Když mu král gratuloval k vítězství, spletl si ho s vlastním synem. Očividně to nebyla tak velká mýlka, jak si všichni kolem asi mysleli. Ten starý hlupák byl pravdě blíž než kdokoli jiný. Najednou to všechno dávalo strašlivý smysl.

Byl bastard. V pravém slova smyslu.

Byl králův syn. A co bylo ještě horší, pomalu a s narůstajícím zděšením si začínal uvědomovat, že se o něm nyní vážně uvažuje jako o jeho nástupci.

„Pánové!“ přehlušil Bayaz všudypřítomné nevěřícné mumlání, které s každou další vteřinou nabíralo na síle. „Překvapilo vás to. Je těžké to přijmout, já to chápu. Zvláště v tom příšerném dusnu, co zde panuje!“ Dal znamení strážím u dveří na obou stranách síně. „Otevřete dveře, prosím, a pusťte sem trochu vzduchu!“

Dveře se ztěžka otevřely a do Sněmu lordů zavál mírný vánek. Chladivý vánek a spolu s ním ještě něco. Zprvu si toho ani nevšiml, ale postupně to bylo stále zřejmější. Bylo to jako řev davu při Soutěži. Slabý, opakující se a nepopiratelně děsivý. „Luthar! Luthar! Luthar!“ Zvuk jeho vlastního jména, skandovaného znovu a znovu z bezpočtu hrdel za hradbami Agriontu, byl nezaměnitelný.

Bayaz se usmíval. „Zdá se, že lid ve městě už si svého kandidáta vybral.“

„Oni si nemají co vybírat!“ zahřímal Brock, který tam pořád ještě stál, ale pomalu už se vzpamatovával. „A ani ty!“

„Bylo by ale nemoudré ignorovat jejich mínění. Podporu lidu není radno přehlížet, zvláště pak ne v těchto neklidných časech. Pokud bychom je zklamali, při jejich současné náladě, kdo ví, co by se mohlo stát? Nepokoje v ulicích nebo snad něco ještě horšího? To jistě nikdo z nás nechce, viďte, lorde Brocku?“

Někteří z členů rady se na svých lavicích neklidně zavrtěli, ohlíželi se k otevřeným dveřím a něco si mezi sebou šeptali. Jestli byla atmosféra v Sněmu lordů předtím zmatená, teď byli všichni doslova vyvedení z míry. Ale starosti a úžas otevřené rady nebyly nic proti Jezalovým.

* * *

Úchvatný příběh, ale jestli čeká, že nejhrabivější muži Království prostě uvěří jeho slovům a vzdají se koruny, šeredně se spletl, bez ohledu na to, že se chudáci mohou z jména Luthar podělat. Lord Isher poprvé za celou tu dobu vstal ze svého místa v přední řadě, důstojný a impozantní a klenoty na řetězu, odznaku úřadu, se mu třpytily. *A teď to přijde, zuřivé námitky, urážlivé odmítnutí, dovolávání se trestu.*

„Já z celého srdce věřím!“ zvolal Isher znělým hlasem, „že muž, známý jako plukovník Jezal dan Luthar, není nikdo jiný než pokrevní potomek nedávno zesnulého krále Guslava Pátého!“ Gloktovi spadla čelist. A zdálo se, že skoro všem ostatním v síni. „A že je dále způsobilý pro tuto úlohu vzhledem ke svému příkladnému charakteru a značným úspěchům v Království i za jeho hranicemi!“ Další příval šeredného smíchu z místa nad nimi, ale Isher ho ignoroval. „Můj hlas a hlasy všech mých stoupenců patří z celého srdce Lutharovi!“

Kdyby mohl Luthar vypoulit oči ještě o něco víc, už by mu vypadly z hlavy. *A kdo by se mu divil?* To už byl na nohou jeden z westportské delegace. „Velmoži z Westportu jednohlasně volí Luthara!“ zahlaholil se styrským přízvukem. „Pokrevního syna a následníka krále Guslava Pátého!“

O několik řad dál vyskočil z lavice další muž. Rychle a nějak nervózně pohlédl na Gloktu. Nebyl to nikdo jiný než lord Ingelstad. *Ten prolhaný malý hovňous, co má asi za lubem?* „Jsem pro Luthara!“ zavřískal.

„A já jsem rovněž pro Luthara!“ Wetterlant, jehož oči s těžkými víčky neprozrazovaly větší pohnutí, než když krmil kachny. *Takže lepší nabídky, pánové? Nebo snad lepší výhrůžky?* Glokta pohlédl na Bayaze. Měl na tváři slabý úsměv a díval se, jak ostatní vyskakují ze svých lavic, aby vyjádřili podporu takzvanému pokrevnímu synovi Guslava Pátého. Mezitím se nepřestávalo ozývat skandování davu z města.

„Luthar! Luthar! Luthar!“

Když pominul šok, kolečka Gloktovy mysli se začala otáčet. *Takže proto první z mágů podváděl kvůli Lutharovi v Soutěži. Proto si ho držel celou tu dobu u sebe. Proto mu zajistil velení při důležité operaci. Kdyby jako králova syna představil nějakou nicku, byla by se mu celá síň vysmála. Ale Luthar, ať už ho nenávidíme nebo milujeme, je jeden z nás. Je známý, je populární a je… přijatelný.* Glokta se na Bayaze zadíval skoro s obdivem. *Kousky skládanky, roky trpělivé přípravy, všechno s naprostým klidem nechal zapadnout na svoje místo před našima nevěřícíma očima. A my nemůžeme dělat vůbec nic, snad jedině tančit, jak on píská.*

Sult se ve své židli naklonil a naléhavě sykl Gloktovi do ucha. „Ten hoch, Luthar, jaký je to člověk?“

Glokta se na Luthara zamračil − stál u zdi, jako kdyby do něj uhodil blesk, a v tuhle chvíli vypadal, že stěží dokáže řídit vlastní tělesné pochody, natožpak celou zem. *Jenže o našem předchozím králi by člověk řekl zhruba totéž a ten se svých povinností dokázal obdivuhodně střást. Jen seděl a slintal, zatímco my jsme za něj spravovali zem.* „Před tím výletem za hranice, Vaše Eminence, to byl nejmarnější mladý hlupák s dutou hlavu a bez páteře, jakého bychom dokázali v celé zemi najít. Ačkoliv když jsem s ním hovořil naposledy −“

„Výborně!“

„Ale, Vaše Eminence, přece chápete, že tohle je přesně to, co si Bayaz naplánoval −“

„S tím starým bláznem si to vyřídíme později. Vaši radu beru.“ Sult se obrátil, aby sykl na Maroviu, a už Gloktu dál neposlouchal. A oba staří muži se obrátili k otevřené radě, zakývali a dali znamení mužům, které ovládali. Celou tu dobu se Bayaz usmíval. *Tak jako se konstruktér usmívá na nový stroj, který poprvé uvedl do provozu a on funguje přesně podle jeho plánu.* Mág zachytil

Gloktův pohled a jen velice slabě kývl. Glokta nemohl dělat nic než pokrčit rameny a sám se bezzubě usmát. *Jsem zvědav, jestli přijde doba, kdy si budeme všichni přát, abychom zvolili Brocka.*

Teď mluvil Marovia spěšně k Hoffovi. Lord kancléř se zamračil, kývl, obrátil se do síně a pokynul ohlašovateli, který zuřivě udeřil holí do země, aby zjednal ticho.

„Pánové z otevřené rady!“ zahulákal Hoff, jakmile nastalo něco skoro připomínající klid. „Objevení pokrevního syna zřejmě mění charakter této schůze! Zdá se, že osud nám poskytl možnost pokračovat v Arnaultově dynastii bez dalších pochybností či konfliktů!“ *Že nám ji poskytl osud? Řekl bych spíš, že máme méně nestranného mecenáše.* „Vzhledem k těmto výjimečným okolnostem a značné podpoře, kterou už vyjádřili členové tohoto domu, uzavřená rada je toho názoru, že by nyní mělo dojít k výjimečnému hlasování. Jedinému hlasování, a to hlasování, zda muž, dříve známý jako Jezal dan Luthar, má být bezodkladně prohlášen za vznešeného krále Spojeného království!“

„Ne!“ zařval Brock a na krku mu vystoupila žíla. „Co nejvýrazněji protestuji!“ Ale stejně dobře by mohl protestovat proti blížícímu se přílivu. Ruce už byly zdvižené v hrozivém počtu. Velmoži z Westportu, stoupenci lorda Ishera, hlasy, které si Sult a Marovia koupili pro sebe. Glokta teď viděl mnoho dalších, muže, které považoval za nerozhodnuté, nebo ty, kteří byli pevně rozhodnuti pro někoho jiného. *Všichni propůjčili svoji podporu Lutharovi rychlostí, která silně vypovídala o tom, že tato souhra byla dohodnuta předem.* Bayaz seděl zády opřený o opěradlo židle, paže založené, a díval se, jak ruce vylétají vzhůru. Začínalo být zřejmé, že víc než polovina místnosti se vyjádřila souhlasně.

„Ano!“ sykl arcilektor s triumfálním úsměvem na tváři. „Ano!“

Ti, kteří ruku nezvedli, muži oddaní Brockovi, Barezinovi nebo Heugenovi, se rozhlíželi kolem sebe, ohromení a nemálo zděšení tím, jak rychle se kolem nich přehnal svět. *Jak rychle jim šance na moc proklouzla mezi prsty. A kdo by se jim divil? Pro všechny to byl den plný překvapení.*

Lord Brock učinil poslední pokus. Zvedl prst a namířil jej na Luthara, který tam pořád stál celý vyjevený u zdi. „Jaký vlastně máte důkaz, že je to králův syn, kromě slova tohohle starého lháře?“ a ukázal na Bayaze. „Jaká máte důkaz, pánové? Já požaduji důkaz!“

Lavicemi se prohnalo zlostné mumlání, ale nikdo na sobě nedal nic znát. *To je podruhé, co lord Brock stojí před svou radou a požaduje důkaz, a podruhé to nikoho nezajímá. Jaký důkaz se tady dá koneckonců předložit? Mateřské znaménko na Lutharově zadku ve tvaru koruny? Důkazy jsou nuda. Důkazy jsou únavné. Důkazy jsou vedlejší. Lidé se mnohem raději upnou k jednoduché lži, než by se pídili po obtížné pravdě, zvlášť když jim to takhle vyhovuje víc. A většina z nás bude mít mnohem raději krále bez přátel a bez nepřátel než mít krále se spoustou obojího. Většina z nás bude raději, když věci zůstanou tak, jak jsou, než by riskovali nejistou budoucnost.*

Zvedly se další ruce a pak další. Podpora Luthara už nabyla příliš velkých rozměrů, než aby ji dokázal zastavit jediný muž. *Teď je to jako obrovský balvan, který se valí dolů ze svahu. Neodvažují se zastoupit mu cestu, aby je náhodou nerozmačkal. A tak se tlačí za něho, přidávají k němu vlastní váhu a doufají, že jim potom zůstanou alespoň nějaké ty drobky.*

Brock se otočil, hrozivě se zamračil a začal se vztekle prodírat uličkou ven z místnosti. Pravděpodobně doufal, že nemalá část otevřené rady dotčeně odejde s ním. *Ale v tom, stejně jako dnes v mnoha dalších věcech, se šeredně zklamal.* K jeho demonstrativnímu odchodu ze Sněmu lordů se nepřidalo víc než tucet nejvěrnějších nohsledů. *Ostatní měli víc rozumu.* Lord Isher si vyměnil s Bayazem dlouhý pohled a pak zvedl svou bledou ruku. Lordi Barezin a Heugen viděli, že se velká část jejich příznivců přiklonila k mladému uchazeči, pohlédli jeden na druhého a pak se vrátili na své židle a zůstali opatrně sedět. Skald otevřel ústa, aby něco zvolal, ale pak se rozhlédl kolem sebe, načež si to rozmyslel a s očividnou neochotou zvedl ruku.

Žádné další protesty nebyly.

Král Jezal První byl dosazen na trůn téměř jednohlasnou shodou.

Past

Když se znovu ocitl na Vysočině, připadal Logenovi tamní vzduch řízný a svěží, čistý a známý. Vlastně začali s výstupem, už když procházeli lesy, ale tehdy si člověk stoupání skoro ani nevšiml. Pak lesy prořídly a cesta je zavedla do sedla mezi travnatými vřesovišti, protkaného zurčícími potůčky a se skvrnkami ostřice a jalovce. Potom se sedlo zúžilo do rokliny, lemované z obou stran svahy holé skály a drolící se suti, které byly čím dál příkřejší. Nad nimi se po obou stranách rokle zvedaly dva velké útesy. Za nimi byly v oparu ukryté náznaky horských štítů − šedé a o něco světlejší a pak ještě světlejší, až úplně v dálce pomalu splynuly s těžkou šedou oblohou.

Vyšlo slunce a svědomitě odvádělo svou práci. Bylo tak ostré, že člověk musel mhouřit oči a při chůzi mu bylo děsné vedro. Všichni byli unavení, ze stoupání i ze starostí, jak se pořád ohlíželi zpátky a hledali známky toho, že Bethod jde za nimi. Karlů bylo kolem čtyř set a stejný byl i počet horalů s pomalovanými tvářemi. Všichni šlapali za sebou v mohutném, dlouhém zástupu, plivali a kleli. Nohy jim v suché hlíně a na uvolněných kamenech skřípaly a klouzaly. Crummockova dcera se škrábala vzhůru těsně před Logenem a pod tíhou otcova kladiva se ohýbala dvakrát víc, než bylo třeba. Vlasy kolem tváře měla ztmavlé potem. Logenova dcera by teď byla starší než ona. Kdyby ji nezabili šankové spolu s její matkou a bratry. To pomyšlení naplnilo Logena provinilým pocitem. Špatným pocitem.

„Chceš s tou palicí pomoct, děvče?“

„Ne, to sakra nechci!“ vřískla na něj, pak spustila kladivo z ramene a táhla ho nahoru do svahu po zemi za topor; celou tu dobu se na Logena mračila. Hlavice kladiva řinčela a nechávala za sebou v kamenité půdě brázdu. Logen jen zamrkal. Zdálo se, že s jeho

nadáním zacházet se ženami to jde prudce z kopce, když takhle dopadl s desetiletou holkou.

Dohonil ho Crummock, kolem krku se mu houpaly prstní kůstky. „Divoká, co? Musí být divoká, když se narodila v mé rodině!“ Naklonil se k němu blíž a mrkl na něj. „Je z celé chásky nejdivočejší, ta malá mrška. Jestli mám být upřímný, mám ji nejradši.“ Když se díval, jak za sebou vleče kladivo, potřásl hlavou. „Tomu chudákovi, co ji jednoho dne dostane za ženu, udělá ze života peklo. Tak, už jsme na místě, pro případ, že bys to chtěl vědět.“

„Co?“ Logen si utřel z tváře pot, zamračil se a rozhlédl se kolem sebe. „Kde je −“

Pak si to uvědomil. Crummockova pevnost, pokud se to tak vůbec dalo nazvat, byla přímo před nimi. Údolí teď nebylo širší než sto kroků od jednoho útesu ke druhému a bylo přehrazeno zdí. Prastarou, zvětralou zdí z hrubých bloků, tak rozpraskanou a porostlou břečťanem, ostružiním a trávou, jejíž semena v ní uvízla, že už se stala skoro součástí skály. Nebyla o mnoho strmější než úbočí. V nejvyšším bodě byla vysoká jako tři muži, kteří by si stáli na ramenou, a místy vypadala, jako kdyby se měla každou chvíli zřítit. Uprostřed byla brána ze šedivých prken, porostlých lišejníkem, která vypadala jako shnilá a seschlá zároveň.

Na jednom konci zdi stála věž, přilepená ke stěně útesu. Nebo tam byl alespoň velký přírodní pilíř, který trčel ze skály s nedbale otesanými kusy kamene připevněnými maltou na vršku, kde na straně přivrácené k útesu vznikla široká plošina. Odtud byl rozhled na celou zeď. Logen se podíval na Psího čumáka, který se plahočil nahoru. Psí čumák mžoural na zeď, jako kdyby nemohl uvěřit tomu, co vidí.

„To je ono?“ zavrčel Dow, který šel za nimi, a ohrnul rty. Z jedné strany zdi, přímo u věže, vyrůstalo několik stromů. Musely být staré alespoň padesát let a jejich vrcholky dosahovaly až nad zeď. Člověk by na ně mohl vyšplhal a přelézt dovnitř, a ani by se nemusel moc natahovat.

Tul zíral na tu ubohou parodii pevnosti. „Neříkal jsi silné místo v horách?“

„Silné… docela.“ Crummock mávl rukou. „My horalé jsme na stavění nikdy moc nebyli. A co jste čekali? Mramorové věže a síň větší, než má Skarling?“

„Já jsem čekal alespoň trochu ucházející zeď," zavrčel Dow.

„Pche! Zdi? Slyšel jsem o tobě, že jsi chladný jako sníh a horký jako chcanky, Černý Dowe, a ty by ses chtěl schovávat za nějaké podělané zdi?"

„Budeme čelit přesile deset na jednoho, jestli se sem Bethod vážně vydá, ty zatracený blázne! To si tedy zatraceně piš, že chci zeď, a ty jsi nám řekl, že tu je!"

„Ale to jste řekli vy sami, příteli," pronesl Crummock pomalu a tiše, jako kdyby to vysvětloval dítěti, a tlustým prstem si poklepal ze strany na čelo. „Já jsem přece šílený! Šílený jako pytel sýčků, všichni to říkají! Nemůžu si vzpomenout na jména vlastních dětí. Kdo ví, co si představím, když se řekne zeď? Občas ani já sám nevím, co říkám, a vy jste zatracení blázni, když mě posloucháte! Vy sami musíte být šílení!"

Logen se poškrábal na kořeni nosu a zasténal. To už se kolem scházeli karlové Psího čumáka, hleděli na mechem porostlou hromadu kamení a něco si bručeli. Nevypadali zrovna šťastně. Logen se jim nedivil. Ušli pořádný kus cesty, v horku, a na jejím konci našli tohle. Ale neměli na vybranou, alespoň on žádnou jinou možnost neviděl. „Na to, abychom postavili lepší, je trochu pozdě," zavrčel. „Musíme dělat, co se dá, s tím, co máme."

„Přesně tak, Krvavá devítko. Ty žádnou zeď nepotřebuješ a víš to!"

Crummock poplácal Logena po rameni svou velkou rukou. „Tebe zabít nemůžou! Tebe měsíc miluje, můj skvělý nový příteli, víc než kohokoli jiného! Tebe zabít nemůžou, ne, když tě měsíc chrání! Tebe zabít −"

„Sklapni," zavrčel Logen.

Zmučeně se vlekli po kopci k bráně. Crummock něco zakřičel a stará brána se rozechvěle otevřela. Na druhé straně stáli dva horalé a s podezíravým výrazem přihlíželi, jak karlové přicházejí. Přešli po příkrém svahu, který se zařezával do skály, všichni unavení a nabručení, a vyšli do plochého prostoru za ním. Horské sedlo mezi dvěma útesy bylo nějakých sto kroků široké a dvě stovky dlouhé a všude kolem byly příkré kamenné srázy. Po jeho okrajích stálo pár dřevěných chatrčí a bud, všechny zezelenalé starým mechem, a rozpadající se kamenná síň, postavená těsně u skalní stěny. Z jejího přikrčeného komína stoupal kouř. Hned vedle bylo do útesu vytesané schodiště, které vedlo na plošinu na vršku věže.

„Není tady kam utéct,“ zabručel Logen. „Kdyby se něco pokazilo.“

Crummock se jen zašklebil ještě víc. „Jistěže není. To je právě to, ne? Bethod si bude myslet, že nás má jako mušky v láhvi.“

„A taky bude,“ zavrčel Psí čumák.

„Jo, ale potom na něj padnou vaši přátelé a větší šok už by mu nikdo nemohl připravit. Skoro by stálo za to se mu v tu chvíli dívat do tváře, tomu hovnožroutskýmu parchantovi!“

Logen si odplivl na kamenitou zem. „Rád bych věděl, jak tou dobou budeme vypadat my? Hádal bych, že nejspíš jako mrtvoly.“ V ohradě byl natěsnaný houf chundelatých ovcí, které se vypoulenýma očima rozhlížely kolem sebe a bečely jedna na druhou. Byly zavřené a bezmocné a Logen přesně věděl, jak se cítí. Z vnitřku pevnosti, kde byla zem o hodně výš, se zdálo, že tam ani žádná zeď není.

Člověk mohl klidně vylézt na ochoz, když měl dost dlouhé nohy, a postavit se na tu rozdrolenou a mechem porostlou napodobeninu hradby.

„Nenech své krásné já ničím sužovat, Krvavá devítko,“ zasmál se Crummock. „Moje pevnost by mohla být postavená líp, to uznávám, ale zem je na naší straně a hory a měsíc a všichni se na náš smělý plán usmívají. Tohle je silné místo, se silnou historií. Copak neznáš příběh o Laffovi Odvážném?“

„Přiznávám, že nejspíš ne.“ Logen si vůbec nebyl jistý, jestli ho teď slyšet chce, ale už dávno si zvykl na to, že nedostává to, co by chtěl.

„Laffa byl velký zbojník a vůdce horalů, před dávnými časy. Celé roky přepadával okolní kmeny, on a jeho bratři. Jednoho horkého léta toho už všichni měli dost, a tak se spojili a vyrazili za ním do hor. Právě tady byla jeho poslední zastávka. Zrovinka tady v téhle pevnosti. Laffy, jeho bratrů a všech jeho lidí.“

„Co se stalo?“ zeptal se Psí čumák.

„Všechny je zabili, uřízli jim hlavy, dali je do pytle a ten pytel pak hodili do jámy, kam chodili srát.“ Crummock jen zářil. „Hádám, že proto jí říkali poslední zastávka, co?“

„To je ono? To je ten příběh?“

„To je všecko, co z něho znám, ale nejsem si jistý, jestli tam ještě něco nebylo. Každopádně vím, že to zaručeně byl Laffův konec.“

„Tak díky za povzbuzení.“

„Není zač, není zač! Znám další příběhy, jestli si je chcete poslechnout!“

„Ne, ne, mně tenhle úplně stačil.“ Logen se otočil a se Psím čumákem v patách zamířil pryč. „Můžeš mi vyprávět další, až vyhrajeme!“

„Ha, ha, Krvavá devítko!“ křikl za ním Crummock. „To už bude sám o sobě příběh, ne? Mě neošálíš! Jsi stejný jako já, měsícův oblíbenec! Nejlíp bojujeme, když máme za zády hory a když není kudy utéct! Jen řekni, že to tak není! Líbí se nám, když nemáme na vybranou!“

„To jo,“ zabručel si Logen pro sebe a kráčel k bráně. „Není nic lepšího, než když člověk nemá na vybranou.“

* * *

Psí čumák stál u paty zdi, zíral nahoru a říkal si, co by se dalo udělat, aby se zvýšila šance, že přežijí alespoň týden.

„Bylo by dobré, kdyby se všechen ten mech a tráva na zdi vytrhaly,“ řekl. „Takhle se na ni dá zatraceně snadno vyšplhat.“

Tul se na něj pochybovačně podíval. „Seš si jistý, že to pohromadě nedrží právě ta tráva?“

Mračňák zatahal za oddenky nějaké rostliny a vytrhl ji i s velkým kusem malty.

„Možná máš pravdu.“ Psí čumák si povzdechl. „Tak alespoň odřežeme, co půjde, ne? A trocha práce tam nahoře by taky nebyla marná. Bylo by dobré mít tam pořádnou hromadu kamení, za kterou by se dalo schovat, až na nás začne Bethod střílet šípy.“

„To určitě jo,“ souhlasil Tul. „A tam dole vpředu bychom mohli vykopat příkop a na dno zarazit pár kůlů, aby se nemohli tak snadno dostat až ke zdi.“

„Pak zavřít bránu, zatlouct ji hřeby a za ni navozit haldu kamení.“

„To ale budeme mít problém dostat se ven,“ řekl Tul.

Logen se zasmál. „Dostat nás ven nebude podle mě ten hlavní problém.“

„To máš úplnou pravdu," souhlasil Crummock, který se přiloudal se zapálenou dýmkou v tlusté pěsti. „Ten budou spíš Bethodovi hoši, kteří se dostanou dovnitř."

„Můžeme začít s tím, že vyspravíme tuhle zeď, to by mě alespoň pro začátek mohlo trochu uklidnit." Psí čumák ukázal na stromy, které přerůstaly přes horní okraj zdi. „Musíme porazit tyhle stromy a rozřezat je, nalámat nějaký kámen, namíchat maltu a tak vůbec. Crummocku, máš lidi, kteří to umí? Máš nějaké nářadí?"

Bafal z dýmky a celou tu dobu se na Psího čumáka mračil a nakonec vyfoukl obláček hnědého kouře. „Možná že mám, ale od někoho, jako jsi ty, Psí čumáku, rozkazy nepřijmu. Měsíc ví o mých nadáních, a týkají se zabíjení, ne zdění." Mračňák obrátil oči v sloup.

„Od koho přijmeš rozkazy?" zeptal se Logen.

„Přijmu je od tebe, Krvavá devítko, a od nikoho jiného! Měsíc tě miluje a já miluju měsíc a ty jsi muž, co −"

„Tak sežeň své lidi a začněte, k sakru, řezat dřevo a lámat kámen. Už mě to tvoje žvanění unavuje."

Crummock zachmuřeně vyklepal o zeď popel z dýmky. „S vámi, hoši, není vůbec žádná legrace. Pořád si se vším děláte starosti. Musíte se na to dívat z té světlé stránky. To nejhorší, co se může stát, je, že se Bethod neukáže!"

„Nejhorší?" Psí čumák na něj nevěřícně zíral. „Víš to jistě? Co když Bethod přijde a jeho karlové rozkopou tu tvou zeď jako hromádku sraček a povraždí nás do posledního?"

Crummock svraštil obočí. Zamračil se na zem. Pak zamžoural nahoru do mraků. „Pravda," řekl a na tváři se mu roztáhl úsměv. „To je horší. Myslí ti to rychle, hochu."

Psí čumák si dlouze povzdechl a zadíval se dolů do údolí. Ta zeď možná nebyla to, v co doufali, ale tohle místo nebylo tak docela beznadějné. Drát se nahoru po příkrém svahu proti tvrdým obráncům, kteří jsou nad vámi, nemají co ztratit a jsou schopní a víc než ochotní vás zabít, tak si zábavu určitě nikdo nepředstavuje.

„Tam dole bude těžké udržet nějakou formaci," řekl Logen, který četl Psímu čumákovi myšlenky. „Zvlášť když na tebe budou pršet seshora šípy a nemáš se kam schovat. To se lidi nedokážou ani pořádně spočítat. Raději si to nechci představovat. Jak to uděláme, až přijdou?"

„Řekl bych, že se rozdělíme do tří skupin.“ Psí čumák kývl k věži. „Já tam nahoře se zhruba stovkou nejlepších střelců. Odtamtud se bude dobře střílet. Je to pěkně vysoko a je odtamtud dobrý rozhled na přední stranu zdi.“

„Hm,“ řekl Mračňák.

„Možná taky pár silných hochů na shazování kamenů.“

„Já si rád hodím kamenem,“ řekl Tul.

„Tak dobře. Pak vybereme pár z našich hochů nahoru na zeď. Ti budou připravení postavit se jim muž proti muži, kdyby se dostali až tam. To bude, hádám, tvoje skupina, Logene. Dow a Třesavec a Červeňák půjdou s tebou.“

Logen přikývl, ale vůbec nevypadal šťastně. „Jo, tak jo.“

„A nakonec Crummock a jeho horalé. Ti budou připraveni zaútočit, kdyby se Bethodovi podařilo dostat se dovnitř branou. Jestli vydržíme déle než do druhého dne, mohli byste se vyměnit. Horalé na zeď a Logen a ostatní za ni.“

„To je parádní plán na tak malého chlápka!“ Crummock ho poplácal svou velkou rukou po zádech a jen tak tak, že ho přitom nepraštil do obličeje. „Nejspíš ti to nakukal měsíc, když jsi spal! Ani jedinou věc bych nezměnil!“ Uhodil masitou pěstí do dlaně druhé ruky. „Miluju dobrý útok! Doufám, že Jižani nepřijdou a zbude tak víc na nás! Nejradši bych se na ně vrhl už teď!“

„Tak to se máš,“ zavrčel Psí čumák. „Možná by se našel nějaký útes, ze kterého se můžeš vrhnout dolů.“ Zamžoural do slunce a znovu se zadíval na vršek zdi, která měla být jejich nadějí. Vůbec by nestál o to zkoušet na ni vylézt, ne z téhle strany, ale nebyla ani z poloviny tak vysoká nebo tak pevná, jak by si přál. Člověk zkrátka nedostane pokaždé to, co by chtěl, jak říkával Trojstrom. Ale bylo by hezké dostat to alespoň jednou v životě.

„Past je připravená,“ řekl Crummock, díval se do údolí a usmíval se.

Psí čumák přikývl. „Otázka je, kdo se do ní chytí. Jestli Bethod, nebo my.“

* * *

Logen procházel uprostřed noci mezi ohni. Kolem některých seděli karlové, popíjeli Crummockovo pivo a kouřili jeho rezavec,

vyprávěli si příběhy a chechtali se jim. Další ohně měli zapálené horalé, kteří vypadali v těch svých hrubě vyčiněných kožešinách, s pomalovanými tvářemi a chuchvalcovitými vlasy v mihotajícím se světle plamenů jako vlci. Tu a tam někdo zpíval. Divné písně v divném jazyce, který štěkal a cvrlikal jako lesní zvěř, zvedal se a klesal jako údolí a vrcholky hor. Logen si musel přiznat, že kouřil i pil poprvé po hodně dlouhé době. Všechno bylo tak nějak hřejivé. Ohně a muži, dokonce i chladivý vítr. Vybíral si cestu tmou a hledal oheň, u kterého seděli Psí čumák a ostatní, a neměl žádné vodítko, podle čeho je najít. Byl ztracený, a to více než v jednom smyslu.

„Kolik chlapů jsi zabil, tati?“ To musela být Crummockova dcera. Kolem ohňů nemohlo být mnoho tak vysokých hlásků, i když to byla škoda. Logen spatřil ve tmě horalovu impozantní siluetu. Jeho tři děti seděly kolem něj a jeho obrovské zbraně měly opřené vedle sebe, na dosah ruky.

„Ó, zabil jsem jich spousty, Isern,“ zahřímal Crummockův hluboký hlas, když přišel Logen blíž. „Víc než si dovedu vzpomenout. Váš táta možná nemá vždycky všech pět pohromadě, ale jako nepřítel je hodně zlý. Těžko by se našel horší. Brzo uvidíte, že je to tak, až za námi přijde Bethod s těmi svými vlezdoprdelkami.“ Zvedl oči a spatřil, jak se k nim tmou blíží Logen. „Přísahám a nepochybuju o tom, že by to Bethod odpřisáhl taky, že na celém Severu je jenom jeden parchant ještě nebezpečnější, krutější a krvežíznivější než váš táta.“

„Kdo je to?“ zeptal se hošík se štítem. Logen cítil, jak se mu srdce zhouplo, když Crummock zvedl ruku a ukázal jeho směrem.

„Vida, máme ho zrovna tady. Krvavá devítka.“

Děvče se na něj zaškaredilo. „Je to nula. Klidně bys ho dostal, tati!“

„Mord na to, to tedy ne! Ani to, děvče, neříkej, nebo tady udělám loužičku tak velkou, že se v ní utopíš.“

„Nevypadá nic moc.“

„A z toho se můžete všichni tři poučit. Nevypadat nic moc, neříkat nic moc, nezdát se nic moc, to je nejlepší začátek, jak se stát nebezpečným, co, Devítiprsťáku? Když pak ze sebe toho ďábla vypustíte, je to pro chudáka parchanta, co stojí proti vám, dvakrát takový šok. Šok a překvapení, krasavci moji. Ta rychlost, s jakou zaútočíte, a žádné slitování. Takhle má vypadat zabiják. Velikost,

síla a silný hlas mají taky něco do sebe, ale ve srovnání s vražednou, hrozivou a nelítostnou rychlostí nejsou nic. Co, Krvavá devítko?“

Pro děti to byla drsná lekce, ale Logena to jeho otec v mládí učil taky a on si to v sobě nesl po celé ty roky. „Je to smutná pravda. Ten, kdo udeří jako první, obvykle udeří i jako poslední.“

„Přesně tak!“ zaburácel Crummock a plácl se do obrovitého stehna. „Pěkně řečeno! Ale je to radostná pravda, ne smutná. Pamatujete si na starého Wiluma, že, děti moje?“

„Zabil ho hrom!“ vykřikl hoch se štítem. „V bouřce na Vysočině!“

„Přesně tak! Jednu chvíli tady stál, a v příští se ozvala rána, jako kdyby se zřítil svět, a objevil se blesk jasný jako slunce a Wilum mi leží mrtvý u nohou!“

„Hořely mu nohy!“ zasmálo se děvče.

„To hořely, Isern. No, viděla jsi, jak rychle bylo po něm, jak velký to byl šok a jak málo slitování blesk projevil.“ A Crummock sklouzl pohledem k Logenovi. „Přesně tak to skončí, když narazíte na tohohle muže. Jednu chvíli ze sebe sypete silná slova, a v příští?“ Silně tleskl do dlaní, až všechny tři děti nadskočily. „Pošle vás zpátky do hlíny. Rychleji než tehdy nebe zabilo Wiluma a se stejně malým slitováním. Váš život visí na nitce od chvíle, kdy se tady k tomuhle parchantovi, co nevypadá nic moc, přiblížíte na dva kroky, že mám pravdu, Krvavá devítko?“

„No…“ Logenovi se tohle moc nelíbilo.

„Kolik lidí jsi tedy zabil?“ vyštěklo na něj děvče a vystrčilo bradu.

Crummock se rozesmál a pocuchal jí rukou vlasy. „Tak vysoké číslo ani neexistuje, Isern! Je to král všech zabijáků! Žádný z mužů není strašlivější, nikde pod měsícem.“

„A co Obávaný?“ zeptal se hošík s oštěpem.

„Óóóóóó,“ zabroukal Crummock a úsměv se mu roztáhl přes celou tvář. „To není člověk, Scofene. On je něco jiného. Ale nevím. Kdyby se Fenris Obávaný a Krvavá devítka utkali?“ Zamnul dlaněmi o sebe. „Tak *tohle* bych opravdu rád viděl. Na *tohle* by měsíc moc rád posvítil.“ Obrátil oči k nebi a Logen se zadíval stejným směrem. Měsíc tam nahoře byl. Seděl si na černém nebi, velký, bílý a zářivý jako čerstvě zapálený oheň.

Příšerní starci

Vysoká okna byla otevřená a vpouštěla dovnitř do prostorného sálu milosrdný vánek, který tu a tam vtiskl chladivý polibek na Jezalovu zpocenou tvář a rozhoupal a rozševelil obrovité, starožitné závěsy. Všechno v té místnosti bylo obrovité − vyřezávané rámy dveří byly třikrát vyšší než dospělý muž a strop pomalovaný postavami lidí celého světa, kteří se klanějí před obrovským zlatým sluncem, byl ještě dvakrát vyšší. Rozměrná plátna na stěnách zobrazovala postavy v životní velikosti a v nejrůznějších vznešených pózách a jejich bojovné výrazy způsobily Jezalovi nepříjemný šok pokaždé, když se na ně ohlédl.

Vypadalo to jako místo pro významné muže, pro moudré muže, pro bájné hrdiny nebo kruté ničemy. Místo pro velikány. Jezal si v něm připadal jako maličký, nepatrný, hloupý ubožák.

„Vaši ruku, kdyby Vaše Veličenstvo ráčilo," zamumlal jeden z krejčíků, který dokázal Jezalovi říkat, co má dělat, a při tom zůstat nanejvýš pochlebovačný.

„Ano, jistě… omlouvám se." Jezal zvedl ruku o něco výš a tajně zaklel, že už se zase omlouvá. Byl teď král, jak mu Bayaz bez ustání připomínal. I kdyby jednoho z krejčíků vyhodil oknem ven, nemusel by se vůbec omlouvat. A ten člověk by ho pravděpodobně ještě za letu k zemi zahrnul díky za projevenou pozornost. Teď se ale jen škrobeně usmál a uhlazeně rozvinul měřicí pásku. Jeho kolega se plazil pod ním a dělal něco podobného kolem Jezalových kolen. Třetí pedantsky zapisoval výsledky měření do velké knihy.

Jezal se zhluboka nadechl a zamračil se do zrcadla. Odtud se na něj díval mladý pitomec s nejistým výrazem, s jizvou na bradě, zahalený do vzorku lesklé látky, jako kdyby byl krejčovská figurína. Vypadal, a ještě víc se cítil, spíš jako klaun než král.

Vypadal jako jeden velký vtip a byl by se určitě zasmál, nebýt tu k smíchu právě on sám.

„A co třeba něco podle osprijské módy?“ Královský klenotník opatrně položil Jezalovi na hlavu další dřevěný nesmysl a zkoumal výsledek. Ke zlepšení to mělo hodně daleko. Ta zatracená věc ze všeho nejvíc připomínala obrácený cylindr lampy.

„Ne, ne!“ vyhrkl Bayaz trochu podrážděně. „Příliš okázalé, příliš překombinované a příliš velké. V té zatracené věci by byl sotva schopen stát! Musí to být prosté, poctivé a lehké. Něco, v čem by byl člověk schopen bojovat!“

Královský klenotník zamrkal. „On bude bojovat v koruně?“

„Ne, hlupáku! Ale musí to vypadat, že by to svedl!“ Bayaz se postavil za Jezala, sundal mu ten dřevěný výmysl z hlavy a odhodil ho, až zarachotil o naleštěnou podlahu. Pak popadl Jezala za ruce a přes jeho rameno se zadíval na odraz v zrcadle. „Tohle je král − válečník podle té nejlepší tradice! Skutečný dědic Království Haroda Velikého! Nepřekonatelný šermíř, který rozdával rány a přijímal je, který vedl armády k vítězství, který zabíjel muže po dvacítkách!“

„Dvacítkách?“ zabručel Jezal nejistě.

Bayaz ho ignoroval. „Muž, který si snadno poradí jak v sedle a s mečem, tak i s trůnem a žezlem! Jeho koruna se musí hodit k brnění. Musí se hodit ke zbraním. Musí se hodit k oceli. Pochopil jste to už?“

Klenotník pomalu kývl. „Myslím, že ano, můj pane.“

„Dobře. A ještě něco.“

„Stačí jen říct, můj pane.“

„Dejte na to hodně velký diamant.“

Klenotník pokorně sklonil hlavu. „To je samozřejmé.“

„A teď ven. Všichni ven! Jeho Veličenstvo se musí věnovat státním záležitostem.“

Kniha se prudce sklapla, pásky se bleskurychle svinuly, štůčky látek sklouzly. Krejčíci a královský klenotník couvali v předklonu k východu se spoustou úslužného mumlání, protáhli se obrovskými pozlacenými dveřmi a tiše je za sebou zavřeli. Jezal měl co dělat, aby neodešel s nimi. Pořád zapomínal, že je teď Jeho Veličenstvo.

„Já mám něco na práci?“ zeptal se, otočil se od zrcadla a snažil se ze všech sil, aby to znělo přezíravě a pánovitě.

Bayaz ho vedl do velké chodby za síní, jejíž stěny byly pokryté nádherně vypracovanými mapami Království. „Máš práci v uzavřené radě.“

Jezal polkl. Už samotný název té instituce byl skličující. Stát v mramorových síních a nechat si brát míry na nové šaty, nechat si říkat Vaše Veličenstvo, to všechno bylo opojné, ale sotva to vyžadovalo z jeho strany nějakou velkou námahu. Teď se od něj čekalo, že usedne v samém srdci vlády. Jezal dan Luthar, kdysi tak proslulý svou bezmeznou arogancí, bude v jedné místnosti s dvanácti nejmocnějšími muži Spojeného království. Bude se od něj očekávat, že bude činit rozhodnutí, která ovlivní životy tisíců. Prosadit se v aréně politiky a práva a diplomacie, když jediná oblast, ve které měl nějaké opravdové zkušenosti, bylo šermování, pití a ženské, a navíc byl teď nucen připustit, že přinejmenším v té poslední oblasti už se nepovažoval za tak zkušeného, jak si o sobě kdysi myslel.

„Uzavřená rada?“ Jeho hlas vystoupal do výšek spíš dívčích než vladařských, takže si musel odkašlat. „Jedná se snad o nějaký zvláště důležitý úkol?“ zabručel nepřesvědčivě hlubokým hlasem.

„Dnes časně ráno dorazily důležité zprávy ze Severu.“

„Opravdu?“

„Obávám se, že lord maršál Burr je mrtev. Armáda potřebuje nového velitele. Diskuse na toto téma pravděpodobně zabere několik hodin. Tudy dolů, Vaše Veličenstvo.“

„Hodin?“ zamumlal Jezal. Jeho podpatky ťukaly po širokých mramorových schodech. Hodiny strávené ve společnosti uzavřené rady. Nervózně si třel dlaně o sebe.

Zdálo se, že Bayaz uhodl, nač myslí. „Není nutné, aby ses těch starých vlků bál. Jsi jejich pán, ať už oni sami věří čemukoli. Ostatně, kdykoli je můžeš nahradit někým jiným nebo je nechat odvést v okovech, kdybys po něčem takovém zatoužil. Možná že na to zapomněli. Může se stát, že jim to budeme muset v příhodnou dobu připomenout.“

Prošli vysokou branou, u níž stáli dva rytíři heroldi s helmicemi zasunutými v podpaží, ale s tvářemi tak přísně bez výrazu, že mohli mít stejně dobře helmice na hlavě i se spuštěným hledím. Za branou se prostírala velká zahrada, lemovaná ze všech čtyř stran stinnými podloubími, jehož mramorové sloupy byly vytesané do tvaru olistěných stromů. Z fontán šplouchala voda, která jiskřila v

jasném slunci. Pár obrovských oranžových ptáků s nohama tenkýma jako větvičky si samolibě vykračoval po vzorně zastřiženém trávníku. Když kolem nich Jezal procházel, povýšeně ho sledovali přes zahnuté zobany a očividně stejně jako on nepochybovali o tom, že je naprostý podvodník.

Rozhlížel se po zářivých květinách a mihotavé zeleni a po nádherných sochách. Díval se na prastaré hradby, pokryté červeným, bílým a zeleným popínavým rostlinstvem. Je skutečně možné, aby mu tohle všechno patřilo? Tohle všechno a celý Agriont k tomu? Opravdu teď kráčí ve slavných stopách dávných králů? Haroda, Kasamira a Arnaulta? Vířilo mu to všechno v hlavě. Jezal musel zamrkat a zatřepat hlavou, jako už to ten den udělal tisíckrát, čistě jen proto, aby se nesvalil na zem. Copak nebyl tím samým mužem, kterým byl minulý týden? Poškrábal se ve vousech, jako kdyby se o tom chtěl ujistit, a jizva tam stále byla. Mužem, který promokal na širých pláních, jehož zranili mezi kameny, který jedl nedovařené koňské maso a byl rád, že ho dostal?

Jezal si odkašlal. „Moc rád bych… nevím, zda by bylo možné… abych mohl mluvit se svým otcem?“

„Tvůj otec je mrtev.“

Jezal tiše zaklel. „Jistěže je, myslel jsem… s tím mužem, kterého jsem pokládal za svého otce.“

„A co si myslíš, že by ti řekl? Že učinil chybné rozhodnutí? Že měl dluhy? Že ode mě přijal peníze za to, že tě na oplátku vychová?“

„On přijal peníze?“ zašeptal Jezal a cítil se ještě opuštěnější než kdy předtím.

„Neboj se. Rodiny se obvykle neujmou sirotka bez dobré vůle, dokonce ani ty ziskuchtivé ne. Dluhy byly vyrovnány, dokonce víc než to. Nechal jsem mu pokyny, že jakmile budeš schopen udržet zbraň, máš začít brát hodiny šermu. Že máš dostat důstojnickou hodnost v Královské armádě a že tě mají podporovat v účasti na letní Soutěži. Že máš být náležitě připravený pro případ, že by přišel tento den. Moje pokyny dodržel do písmene. Ale jistě chápeš, že vaše setkání by byla nanejvýš trapná situace pro vás oba. Bude lépe se jí vyhnout.“

Jezal si rozechvěle povzdechl. „Jistě. Vyhnout.“ Hlavou se mu prohnala nepříjemná myšlenka. „Je… je Jezal vůbec moje pravé jméno?“

„Je, teď, když jsi tak byl korunován.“ Bayaz tázavě povytáhl obočí. „Proč, dal bys snad přednost jinému?“

„Ne. Ne, jistěže ne.“ Otočil se jinam a zamrkal, aby zahnal slzy. Jeho starý život byla lež. Nový mu pořád připadal jako lež ještě větší. Dokonce i jeho vlastní jméno bylo vymyšlené. Chvíli kráčeli zahradou mlčky a jejich kroky křupaly ve štěrku, tak čistém a dokonalém, až si Jezal říkal, jestli se každičký kamínek denně ručně nečistí.

„Lord Isher bude Vaše Veličenstvo v příštích týdnech a měsících zahrnovat mnoha požadavky.“

„Ano?“ Jezal zakašlal, popotáhl a nasadil co možná nejzmužilejší výraz. „Proč?“

„Slíbil jsem mu, že z jeho dvou bratrů uděláme lorda kancléře a správce pokladnice uzavřené rady. Že jeho rodina bude mít přednost před všemi ostatními. Taková byla cena za podporu při volbě.“

„Chápu. Takže bych měl tuto dohodu ctít?“

„V žádném případě.“

Jezal se zamračil. „Nejsem si jistý, jestli jsem tak docela −“

„Jakmile získáš moc, musíš se okamžitě distancovat od všech spojenců. Jinak by považovali tvé vítězství za svoje a žádná odměna by je nikdy neuspokojila. Namísto toho musíš vyzdvihnout své nepřátele. Ti se budou moct přetrhnout i při malých náznacích přízně, protože budou vědět, že si je nezaslouží. Heugen, Barezin, Skald, Meed, to jsou muži, které by sis měl držet kolem sebe.“

„Brocka ne?“

„Brocka nikdy. Ten se ocitl příliš blízko možnosti získat korunu pro sebe, takže už ji bude pořád cítit na hlavě. Dřív nebo později ho budeme muset srazit zpátky na jeho místo. Ale ne dřív než bezpečně upevníš svou pozici a než získáš potřebnou podporu.“

„Chápu,“ vypustil Jezal vzduch, který předtím nabral do plic. Být králem v sobě zahrnovalo očividně víc než jen parádní šaty, povznesené chování a záruku sedět vždycky v největším křesle.

„Tudy.“ Cesta vedla ze zahrady do stinné chodby vykládané tmavým dřevem a lemované soubory starožitných zbraní, vyvolávajících znepokojivé myšlenky. Rozmanité sady zbroje tu

stály naleštěné jako vojáci v pozoru: pancíře a drátěné košile, kroužková brnění a kyrysy, všechno označené a vyzdobené zlatým sluncem Spojeného království. Obrovité obřadní meče, vysoké jako dospělý muž, a halapartny ještě o poznání vyšší, visely na zdi v dlouhých řadách. Pod nimi byly naaranžované sekyry, palcáty, řemdihy a čepele zahnuté i rovné, krátké i dlouhé, silné i tenké. Zbraně, za které by se nemusela stydět žádná armáda. Zbraně zhotovené v Království, zbraně sebrané Gurchům nebo ukradené mrtvým Styřanům na bojištích po krvavých bitvách. Vítězství i porážky tu měly památníky z oceli. Vysoko nad nimi visely praporce zapomenutých regimentů, slavně pobitých do posledního muže v dávných válkách, rozedrané a bez života na ohořelých žerdích.

Na vzdáleném konci téhle sbírky se objevily těžké dvojité dveře, černé a bez ozdob, stejně vábivé jako lešení na popravišti. Po jejich stranách stáli rytíři heroldi, vážní jako popravčí, a opeřené helmice se jim leskly. Muži, jejichž pověřením nebylo jen střežit srdce vlády, ale také doručit královské rozkazy do každého koutu Spojeného království, bylo-li to třeba. Moje rozkazy, uvědomil si Jezal s náhlým přívalem nervozity.

„Jeho Veličenstvo hodlá vyslyšet uzavřenou radu," zanotoval Bayaz. Oba muži ustoupili stranou a otevřeli těžké dveře. Do chodby pronikly rozvzteklené hlasy. „Musíme přikročit k dalším ústupkům, jinak vypuknou nepokoje! Nemůžeme jen tak −"

„Nejvyšší soudce, myslím, že máme návštěvu."

Bílá síň působila poněkud stroze, po honosnosti zbytku paláce. Nebyla moc velká. Na holých bílých zdech nebyly žádné ozdoby. Okna byla úzká, skoro jako v cele, a kvůli nim působil vnitřek místnosti zšeřele, dokonce i když venku žhnulo slunce. Neproudil tam žádný čerstvý vzduch a ten, co tam byl, byl dusný a vyčpělý. Jediným nábytkem byl dlouhý stůl z tmavého dřeva, zavalený hromadami papírů, dvě šestice jednoduchých, tvrdých židlí po jeho stranách, jedna na jeho konci a nakonec poslední, výrazně vyšší než ostatní, v čele. Ta bude moje, usoudil Jezal.

Když bez nadšení vešel dovnitř, uzavřená rada vstala. Bylo to to nejděsivější seskupení starců, jaké se kdy povedlo shromáždit na jednom místě, a každý z nich upíral pohled ve vyčkávavém mlčení přímo na Jezala. Když se za ním dveře hlasitě zavřely, nadskočil a petlice zapadla s denervující neodvolatelností.

„Vaše Veličenstvo,“ uklonil se hluboko lord kancléř Hoff, „mohu vám spolu se svými kolegy nejprve gratulovat k vašemu nanejvýš zaslouženému dosazení na trůn? Všichni cítíme, že jsme ve vás nalezli důstojného nástupce za krále Guslava, a máme radost, že vám můžeme v nadcházejících měsících a letech radit a předávat dál vaše rozkazy.“ Znovu se uklonil a shromáždění impozantních starců ho odměnilo zdvořilým aplausem.

„Tedy, děkuji vám,“ řekl Jezal, příjemně překvapený, třebaže se sám stěží cítil být důstojným nástupcem kohokoli. Možná že to nebude tak hrozné, jak se obával. Staří vlci mu připadali docela krotcí.

„Prosím, dovolte mi, abych vám všechny představil,“ zamumlal Hoff. „Arcilektor Sult, představený vaší inkvizice.“

„Je mi ctí vám sloužit, Vaše Veličenstvo.“

„Nejvyšší soudce Marovia, hlava Justice.“

„Mně rovněž, Vaše Veličenstvo. Je ctí.“

„S lordem maršálem Varuzem se myslím už velmi dobře znáte.“

Starý voják přímo zářil. „Bylo pro mě výsadou vás v minulosti cvičit, Vaše Veličenstvo, a nyní pro mě bude výsadou vám radit.“

A tak to šlo dál, Jezal se usmíval a kýval na každého muže pěkně popořadě. Halleck, lord pokladník. Torlichorm, vrchní konzul. Reutzer, lord admirál námořní flotily a tak dál, a tak dál. Nakonec ho Hoff uvedl do vysoké židle v čele stolu a Jezal do ní usedl, zatímco se na něj celá uzavřená rada usmívala. Chvíli jim úsměv přihlouple oplácel, než se vzpamatoval. „Ach, prosím, posaďte se.“

Starci se usadili. Někteří s viditelným uhýbáním před bolestí, jak stará kolena zavrzala a ve starých zádech zakřupalo. Bayaz se ledabyle svezl do židle na druhém konci stolu naproti Jezalovi, jako kdyby na ní sedával po celý život. Roucha zašustila, jak se staré zadnice zavrtěly na vyleštěném dřevu, a v místnosti postupně zavládlo ticho jako v hrobě. Jedna židle vedle Varuze byla prázdná. Byla to židle, do které by byl usedl lord maršál Burr, kdyby nebyl pověřen plněním povinností na Severu. Kdyby nebyl mrtev. Tucet hrozivých starců čekalo na Jezala, až promluví. Tucet starců, o kterých si až donedávna myslel, že představují vrchol moci, se teď zodpovídalo jemu. Situace, kterou by si nedokázal představit ani v nejpožitkářštějších snech. Odkašlal si.

„Prosím, pokračujte, pánové. Pokusím se při tom zorientovat.“

Hoff na něj vrhl pokorný úsměv. „Jistěže, Vaše Veličenstvo. Pokud budete kdykoli potřebovat vysvětlení, stačí jen říct.“

„Děkuji vám,“ řekl Jezal. „Děkuji −“

Přerušil ho Halleckův nakřápnutý hlas. „Takže tedy zpátky k záležitosti, jak ukáznit rolníky.“

„Vždyť už jsme připravili ústupky!“ vyštěkl Sult. „Ústupky, které rolníci s radostí přijali.“

„Cár obvazu, který má přikrýt hnisající ránu!“ opáčil Marovia. „Je jen otázkou času, než povstání vypukne znovu. Jediný způsob, jak tomu můžeme zabránit, je dát prostým občanům, co potřebují. Nic víc než to, co je spravedlivé! Musíme je zapojit do procesu vládnutí.“

„Zapojit do procesu vládnutí!“ ušklíbl se Sult.

„Musíme přenést daňové zatížení na vlastníky půdy!“

Halleck protočil oči ke stropu. „Už zase ten nesmysl.“

„Náš nynější systém už trvá staletí,“ vyštěkl Sult.

„Staletí už selhává!“ odsekl mu Marovia.

Jezal si odkašlal a hlavy starců se k němu prudce otočily. „Nemohl by jednoduše každý člověk platit daně stejným podílem na svých příjmech bez ohledu na to, zda je rolník nebo šlechtic… a pak, snad…“ Odmlčel se. Jemu to připadalo jako docela jednoduchá myšlenka, ale teď na něj všech dvanáct byrokratů zíralo stejně překvapeně, jako kdyby bylo palácovému psíčku neuváženě dovoleno vejít do síně a on se najednou rozhodl promluvit ve věci daní. Na druhém konci stolu si Bayaz mlčky prohlížel nehty na rukou. Odtud žádná pomoc nepřijde.

„Vaše Veličenstvo,“ odvážil se Torlichorm konejšivým tónem, „takový systém by bylo téměř nemožné kontrolovat.“ A zamrkal způsobem, který říkal: ‚Jak se vůbec dokážete sám obléct, když jste tak neuvěřitelně pitomý?‘

Jezal se začervenal až po konečky uší. „Chápu.“

„Otázka daňového systému,“ utrousil Halleck, „je nesmírně komplexní.“ A obdařil Jezala pohledem, který říkal: ‚Je natolik komplexní, že by se těžko mohla vejít do vašeho nepatrného mozku.‘

„Možná by bylo lepší, Vaše Veličenstvo, kdybyste nudné detaily ponechal svým pokorným služebníkům.“ Marovia měl chápavý úsměv, který říkal: ‚Možná by bylo lepší, kdybyste zůstal zticha a přestal překážet dospělým.‘

„Ovšem.“ Jezal se se zahanbeným výrazem znovu schoulil v křesle. „Ovšem.“ A tak to pokračovalo, zatímco se ráno nachýlilo a proužky světla z oken pomalu klouzaly po hromadách papíru na širokém stole. Postupně začínal Jezal chápat pravidla hry. Strašlivě komplexní, a přece strašlivě prostá. Stárnoucí hráči byli rozděleni do dvou přibližně stejně početných skupin. Arcilektor Sult a nejvyšší soudce Marovia byli kapitáni a zlomyslně se přeli při každém tématu bez ohledu na to, jak malicherný problém představovalo, a každý z nich měl tři podporovatele, kteří souhlasili s každým jejich stanoviskem. Lord Hoff za neúspěšné asistence lorda maršála Varuze hrál úlohu arbitra a snažil se vybudovat mosty přes nepřemostitelný příkop mezi oběma zatvrzelými tábory.

Jezalovou chybou nebylo to, že nemá co říct, i když to samozřejmě neměl. Jeho chybou ale bylo spíše, že si myslel, že se po něm chce, aby něco říkal. Všechno, oč radě šlo, bylo, aby mohli pokračovat ve svých žabomyších bojích. Možná už si zvykli vyřizovat státní záležitosti za účasti uslintaného idiota v čele stolu. Jezal si najednou uvědomil, že v něm vidí jen dalšího panáka, který vystřídal toho předchozího. Začínal si říkat, jestli v tom nemají pravdu.

„Kdyby se Vaše Veličenstvo mohlo podepsat tady… a tady… a tady… tady…“

Pero škrábalo po jednom papíru za druhým, staré hlasy hučely a hučely a hašteřily se mezi sebou. Šediví muži se usmívali, vzdychali a shovívavě potřásali hlavou, kdykoli promluvil, a tak se ozýval čím dál méně. Otravovali ho chválou a ohlupovali vysvětlováním. Týrali ho nesmyslnými lekcemi práva a zvyků a tradic. Pomalu se nořil hloub a hloub do své nepohodlné židle. Sluha přinesl víno, a tak pil, a pomalu začínal být opilý a znuděný a pak ještě opilejší a ještě znuděnější. Minutu po nekonečné minutě si Jezal začínal uvědomovat, že jakmile se člověk propracuje až k její samotné podstatě, neexistuje nic tak nepopsatelně nudného, jako je nejvyšší moc.

„A nyní k oné smutné záležitosti,“ ozval se Hoff, když se poslední hádka rozmělnila v nevraživém kompromisu. „Náš kolega, lord maršál Burr, je mrtev. Jeho tělo se k nám vrací ze Severu a bude pohřbeno se všemi poctami. Nyní však je naší povinností doporučit jeho nástupce. První křeslo, které bude v této

místnosti přeobsazeno od smrti váženého kancléře Feekta. Lorde maršále Varuzi?“

Starý voják si odkašlal a ošil se, jako kdyby si uvědomil, že bude muset vyzdvihnout stavidla a uvolnit vody, které je mohou velmi snadno všechny strhnout s sebou.

„Jsou zde na tento post dva jasní uchazeči. Oba jsou to muži s nezpochybnitelnou chrabrostí a zkušenostmi, jejichž zásluhy jsou této radě velmi dobře známé. Nepochybuji o tom, že ani generál Poulder, ani generál Kroy by −“

„Nemůže být ani nejmenších pochyb o tom, že Poulder je lepší!“ zavrčel Sult a Halleck okamžitě vyjádřil souhlas.

„Právě naopak!“ sykl Marovia za doprovodu rozezleného mumlání ze svého tábora. „Kroy je samozřejmě lepší volba!“

Tohle byla oblast, ve které Jezal jako důstojník s nějakými těmi zkušenostmi cítil, že by mohl být alespoň nepatrně užitečný, ale zdálo se, že nikdo z uzavřené rady ani nepomyslel na to, že by se ho zeptal na jeho názor. Rozmrzele se schoulil ve své židli a znovu se napil vína, zatímco na sebe staří vlci dál rozezleně ňafali.

„Možná bychom tuhle záležitost mohli probrat později,“ utnul lord Hoff stále jedovatější debatu. „Jeho Veličenstvo je vyčerpané podrobnostmi téhle záležitosti, která ani není nijak zvlášť naléhavá!“ Sult a Marovia na sebe sršeli zlostnými pohledy, ale nikdo z nich nepromluvil. Hoff si ulehčeně oddechl. „Výborně. Dalším bodem programu bude zásobování naší armády v Anglandu. Plukovník West ve své zprávě píše −“

„West?“ Jezal se prudce narovnal a v hlase se mu ozývalo víno. To jméno pro něj bylo jako čichací sůl pro umdlévající dívku, jako pevná a spolehlivá skála, ke které se může upnout uprostřed všudypřítomného chaosu. Kdyby tady tak West teď mohl být, aby mu z téhle situace pomohl, všechno by dávalo mnohem větší smysl… zamrkal na křeslo, které po sobě zanechal Burr a které teď zelo prázdnotou po Varuzově boku. Jezal byl možná opilý, ale byl král. Odkašlal si, aby si pročistil zanesený krk. „Plukovník West bude mým novým lordem maršálem!“

Nastalo omráčené ticho. Dvanáct starců na něj zíralo. Pak Torlichorm omluvně zakašlal, jako by říkal: ‚Jak bychom mu jenom zacpali hubu?‘

„Vaše Veličenstvo, plukovník West je vám osobně znám a jistě je to odvážný muž…“

Zdálo se, že najednou celá uzavřená rada našla záležitost, ve které se naprosto shodne. „První v průlomu u Ulriochu a tak dále," mumlal Varuz a vrtěl hlavou, „ale opravdu −"

„… je ještě mladý a nezkušený a…"

„Není to šlechtic," řekl Hoff s povytaženým obočím.

„Nevhodné porušení tradice," zabědoval Halleck.

„Poulder by byl mnohem vhodnější!" zavrčel Sult na Maroviu.

„Kroy je ten pravý muž!" odsekl mu Marovia.

Torlichorm se medově usmál, způsobem, jakým se kojná snaží utišit nehodné dítě. „Tady vidíte, Vaše Veličenstvo, že o plukovníku Westovi nemůžeme reálně uvažovat jako o −"

Jezalův prázdný pohár se odrazil od Torlichormova plešatého čela s hlasitým třesknutím a pak odrachotil do kouta síně. Stařec zavyl šokem i bolestí a sklouzl ze své židle. Z dlouhé rány na obličeji mu stékala krev.

„Nemůžeme?" zaječel Jezal, který už vyskočil ze židle a oči mu vylézaly z důlků. „Vy se opovažujete říkat mi nějaké zasrané ‚nemůžeme', vy starý parchante? Patříte mně, vy všichni!" Zlostně bodl prstem do vzduchu. „Jste tady jenom proto, abyste mi radili, ne abyste mi říkali, co mám dělat! Já tady vládnu! Já!" Popadl lahvičku s inkoustem a mrštil s ní přes celou místnost. Roztříštila se o stěnu a vystříkla na omítku velkou tmavou skvrnu. A potřísnila rukáv arcilektorova dokonale bělostného pláště černými kapkami. „Já! Já! Jediná tradice, kterou tady potřebujeme, je akorát vaše zasraná poslušnost!" Sebral hromádku papírů a mrštil s nimi po Maroviovi. Vzduch se zaplnil poletujícími listy. „Nikdy mi neříkejte ‚nemůžeme'! Nikdy!"

Jedenáct párů vytřeštěných očí zíralo na Jezala. Jediný pár, až na samém konci stolu, se usmíval. To ho rozlítilo ještě víc. „Collem West bude můj nový lord maršál!" zavřískal a zlostně skopl svou židli na zem. „Při našem příštím setkání se mnou budete jednat s řádným respektem, nebo vás nechám všechny vsadit do želez! Do zasraných želez… a… a…" Rozbolela ho hlava, strašně ho rozbolela. Rozházel už všechno, co bylo na dosah, a najednou zoufale nevěděl, jak pokračovat.

Bayaz rozhodně vstal ze svého místa. „Pánové, to bude pro dnešek všechno."

Uzavřená rada nepotřebovala žádné další pobízení. Papíry zašustily, hávy zašelestily, židle zavrzaly, jak se všichni mohli

přetrhnout, aby byli ve dveřích jako první. Hoff se vyřítil do chodby. Marovia byl těsně za ním a Sult vyplul ven jako třetí. Varuz pomáhal Torlichormovi ze země, pak ho vzal za loket a odváděl ho pryč. „Omlouvám se," vzlykal Torlichorm, když odcházel se zakrvácenou tváří dveřmi ven. „Vaše Veličenstvo, velice se omlouvám…"

Bayaz stál pevně v patě stolu a díval se, jak radní spěchají z místnosti. Jezal číhal naproti němu, zamrzlý někde mezi narůstajícím vztekem a smrtelnými rozpaky, ale postupně přecházel spíš k tomu druhému. Zdálo se, jako by to trvalo celé věky, než poslední z členů uzavřené rady konečně vyběhl z místnosti a než se za ním velké černé dveře ztěžka zavřely.

První z mágů se obrátil k Jezalovi a na tváři se mu náhle objevil široký úsměv. „Skvělá práce, Vaše Veličenstvo, skvělá práce."

„Cože?" Jezal byl přesvědčený, že ze sebe udělal tak strašného pitomce, že už to patrně nikdy nepůjde napravit.

„Vaši rádci si, myslím, dvakrát rozmyslí brát vás příště na lehkou váhu. Není to úplně nová strategie, ale to neznamená, že by proto byla méně účinná. Sám Harod Veliký byl pověstný prchlivou náturou a skvěle jí využíval. Po jeho výbuších zlosti se nikdo celé týdny neodvážil zeptat se ho, jak se rozhodl." Bayaz se uchechtl. „I když si myslím, že ani Harod by se neodvážil zranit nejvyššího rádce."

„To nebyl žádný výbuch zlosti!" zavrčel Jezal a jeho vztek se znovu rozhořel. Jestli ho ničili ti strašní starci, pak Bayaz sám byl z nich všech daleko nejhorší. „Jestli jsem král, budou se tak ke mně chovat. Odmítám si nechat ve vlastním paláci říkat, co mám dělat! Nikým… ani… tedy…"

Bayaz se na něj zamračil a jeho zelené oči hrozivě ztvrdly. Pak promluvil s ledovým klidem. „Pokud jsi měl v úmyslu použít svůj výbuch hněvu na mě, Vaše Veličenstvo, velice důrazně ti radím si to rozmyslet."

Jezalův vztek už byl na nejlepší cestě začít ustupovat a teď, pod mrazivým pohledem mága, vymizel docela. „Jistě… omlouvám se… Opravdu se omlouvám." Sklopil oči a otupěle se zadíval na naleštěnou desku stolu. Nikdy neměl ve zvyku se za něco omlouvat. Teď, když byl král a nemusel se omlouvat nikomu, zjistil, že s tím nějak nemůže přestat. „Já jsem se o tohle neprosil,"

zamumlal sotva slyšitelně a svezl se do židle. „Já nevím, jak se to stalo. Neudělal jsem nic, čím bych si to zasloužil.“

„Jistěže ne.“ Bayaz pomalu přešel kolem stolu. „Žádný muž si nemůže zasloužit trůn. Proto teď musíš usilovat o to, abys toho byl hoden. Každý den. Tak jako tví velcí předchůdci. Kasamir. Arnault. I sám Harod.“

Jezal se dlouze nadechl a vydechl. „Máte samozřejmě pravdu. Jak to, že máte vždycky pravdu?“

Bayaz skromně zvedl ruku. „Vždycky? To těžko. Ale mám výhodu mnohaletých zkušeností a jsem tady, abych tě vedl, jak nejlíp budu umět. Na téhle obtížné cestě jsi dobře začal a měl bys na to být pyšný, tak jako jsem já. Ačkoliv jsou před námi jisté kroky, které nelze dlouho odkládat. A nejpřednější z nich je tvoje svatba.“

Jezal vytřeštil oči. „Svatba?“

„Svobodný král je jako židle, které chybí čtvrtá noha, Vaše Veličenstvo. Může se zřítit. Sotva ses zadkem dotkl trůnu a ještě na něm ani zdaleka dost pevně nesedíš. Potřebuješ manželku, která ti přinese podporu, a potřebuješ dědice, aby tvůj nárok byl pojištěný. Odkládání prospěje jedině tvým nepřátelům, kteří tak získají čas pracovat proti tobě.“

Byla to taková rána, že se Jezal musel chytit za hlavu v naději, že se mu tak nerozskočí. „Mí nepřátelé?“ Copak se vždycky nesnažil se všemi dobře vycházet?

„Jak můžeš být tak naivní? Lord Brock už proti tobě dozajista kuje pikle. Lord Isher nebude trčet v koutku donekonečna. Ostatní z otevřené rady tě podpořili ze strachu nebo proto, že za to dostali zaplaceno.“

„Zaplaceno?“ vyjekl Jezal.

„Taková podpora nevydrží věčně. Musíš se oženit a tvoje žena ti musí přivést mocné spojence.“

„Ale já jsem už…“ Jezal si olízl rty a nevěděl honem, jak s touhle věcí vyrukovat. „V téhle věci… tak nějak vázán.“

„Ardee Westová?“ Jezal už už otevíral ústa, aby se Bayaze zeptal, jak může o jeho romantických pletkách vědět, ale rychle si to rozmyslel. Stařec koneckonců vypadal, že o něm toho ví daleko víc než Jezal sám. „Já vím, jaké to je, Jezale. Žiju už hodně dlouho. Samozřejmě že ji miluješ. Samozřejmě že by ses teď kvůli ní vzdal všeho. Ale ten cit, věř mi, nepotrvá věčně.“ Jezal nejistě přešlápl z

nohy na nohu. Snažil se vybavit si Ardeein ironický úsměv, hebkost jejích vlasů, zvuk jejího smíchu. Jako když se tam venku na pláni snažíval utěšit něčím příjemným. Ale teď bylo těžké na ni myslet bez vzpomínky na to, jak se její zuby zarývají do jeho rtu, jak ho brní hlava po jejím políčku, jak pod nimi skřípal stůl, když se na něm pohybovali tam a zpět. Bez vzpomínky na pocit hanby a viny a roztrpčení, jak je všechno složité.

Bayazův hlas pokračoval: nemilosrdně chladný, surově realistický a neúnavně rozumný.

„Je naprosto přirozené, že už ses nějak zavázal, ale tvůj předchozí život je pryč a tvoje závazky pominuly s ním. Jsi teď král a tvůj lid vyžaduje, aby ses jako král choval. Potřebují někoho, ke komu mohou vzhlížet. Někoho, kdo je očividně výš než oni. Mluvíme o vznešené královně Spojeného království. O matce králů. Rolníkova dcera se sklonem k nevypočitatelnému chování a zálibou v silném pití? To jistě ne.“ Jezal sebou trhl, když slyšel Ardee takhle popisovat, ale těžko proti tomu mohl něco namítnout.

„Jsi nemanželský syn. Manželka s bezúhonnou pověstí dá tvému rodu větší vážnost. Mnohem větší respekt. Svět je plný vhodných žen, Vaše Veličenstvo, které se narodily pro vysoké postavení. Dcery vévodů, sestry králů, krásné a kultivované. Svět princezen, ze kterých si můžeš vybírat.“

Jezal cítil, jak se mu tázavě zvedá obočí. Miloval Ardee, samozřejmě, ale Bayaz mu předložil zničující argument. Teď bylo třeba myslet na mnohem víc věcí než jen na své potřeby. Jestli pomyšlení na to, že je králem, bylo absurdní, pak představa Ardee jako královny byla absurdní trojnásobně. Miloval ji, samozřejmě. Svým způsobem. Ale svět princezen, ze kterých si může vybírat? To byla fráze, na které se nanejvýš těžko hledalo něco špatného.

„Ty to chápeš!“ První z mágů vítězoslavně luskl prsty. „Dám vzkázat vévodovi Orsovi z Talinsu, že ti jeho dcera Terez může být představena.“ Zvedl ruku v uklidňujícím gestu. „Jenom pro začátek, pochop. Talins by byl mocný spojenec.“ Usmál se a naklonil se blíž, aby Jezalovi zašeptal do ucha. „Ale to neznamená, že se musíš všeho vzdát, pokud na tom děvčeti opravdu tolik lpíš. Víš, králové často mívají milenky.“

A to samozřejmě celou záležitost rozhodlo.

Připraven na nejhorší

Glokta seděl ve své jídelně, zíral do stolu a jednou rukou si třel bolavé stehno. Druhou se nepřítomně probíral v drahých kamenech, rozložených na černém koženém pouzdře.

Proč tohle dělám? Proč tady zůstávám a kladu otázky? Při příštím odlivu bych mohl být pryč a nikomu by to neublížilo. Možná na výletě po krásných městech Styrie? Plavba po Tisíci ostrovech? Konečně se podívat do vzdáleného Thondu nebo dalekého Suldžuku, prožít své pokroucené dny v klidu mezi lidem, který nerozumí ani slovu z toho, co řeknu? Nikoho nemrzačit? Nic netajit? Nestarat se už o nevinu nebo vinu, o to, co je pravda, a co lež, o nic víc než o tyhle malinkaté kousky kamene.

Kameny se ve světle svíčky třpytily, cinkaly jeden o druhý a šimraly ho mezi prsty, jak je shrnoval na jednu stranu a zase na druhou. *Ale Jeho Eminence by kvůli mému zmizení velmi plakala. A nejspíš taky bankovní dům Valint a Balk. Kde v celém Kruhu světa bych se mohl ukrýt před slzami tak mocných pánů? A proč? Když můžu sedět na svém zmrzačeném zadku celé dlouhé dny a čekat, až si pro mě přijdou vrahouni? Když můžu ležet v posteli v bolestech a přemýšlet o všem, co jsem ztratil?*

Zamračil se dolů na drahé kameny: jasné a tvrdé a krásné. *Kdysi jsem učinil vlastní rozhodnutí. Když jsem vzal peníze od Valinta a Balka. Když jsem políbil ten prsten − odznak úřadu. Dokonce ještě před tím, než jsem se ocitl v císařském vězení, když jsem ujížděl k mostu, s vědomím, že jedině skvělý Sand dan Glokta může zachránit svět…*

Místností se rozlehlo duté zabušení na dveře a Glokta trhl hlavou a otevřel bezzubá ústa dokořán. *Jestli to není arcilektor −*

„Otevřete, ve jménu Jeho Eminence!“

Zašklebil se, to když mu zády projela bolest při tom, jak se zvedal ze židle a shrnoval kamínky na hromadu. Blýskavou hromádku nevyčíslitelné hodnoty. Na čele mu vyvstal pot.

Co když arcilektor objevil můj maličký poklad? Uchechtl se pod nosem a popadl kožené pouzdro. *Chtěl jsem se o tom o všem zmínit, opravdu jsem chtěl, ale zdálo se, že nikdy není ten pravý čas. Koneckonců, je to jen drobnost − jen takové královské jmění.* Prsty nešikovně zavadil o skvosty a jeden ve spěchu uskočil stranou a dopadl na podlahu s pronikavým třesknutím.

Další zabušení na dveře, tentokrát hlasitější. Jeho silou se i těžký zámek zachvěl. „Otevřete!“

„Vždyť už jdu!“ Snažil se se sténáním spustit na zem na všechny čtyři a slídil po podlaze. Krk ho pálil bolestí. Uviděl ho − byl to jeden z těch plochých zelených. Seděl si na prkenné podlaze a ve světle z krbu jasně zářil.

Mám tě, ty prevíte! Popadl ho, chytil se hrany stolu a vyškrábal se na nohy. Přeložil pouzdro, jednou, dvakrát. Nemám čas ho schovat. Zastrčil si jej za košili, tak hluboko, až jej měl za opaskem, a pak sebral svou hůl a belhal se ke vchodovým dveřím. Přitom si utíral zpocenou tvář a upravoval šaty a dělal, co mohl, aby vypadal naprosto klidně.

„Už jdu! Není třeba −“

Kolem něj se do jeho bytu prodrali čtyři rozložití praktikalové a málem ho srazili. Za nimi, v chodbě přede dveřmi, stála Jeho Eminence arcilektor, zlověstně se mračila a za ní stáli další dva obrovští praktikalové. *Trochu překvapivý čas na tak radostnou návštěvu.* Glokta slyšel, jak čtyři chlapi pobíhají po jeho bytě, jak rozrážejí dveře a otevírají zásuvky. *Na mě se neohlížejte, gentlemani, chovejte se jako doma.* Za chvíli byli zpátky.

„Nic,“ zavrčel jeden z nich zpoza masky.

„Hm,“ prskl Sult, uhlazeně přešel přes práh a rozhlížel se kolem sebe s výrazem plným odporu. *Mě nové bydliště, jak se zdá, není o mnoho působivější než to staré.* Jeho šest praktikalů zaujalo místa podél zdí Gloktovy jídelny, paže založené na prsou, a vyčkávalo. *Tolik velkých mužů hlídá jednoho malého mrzáka.*

Sultovy boty klapaly po podlaze, jak přecházel místností sem a tam, poulil modré oči a tvář měl zkřivenou zlostným výrazem. *Není třeba být nějak zvláštním mistrem v odhadování charakteru, aby člověk poznal, že tohle není šťastný muž. Že by mu dělalo*

starosti některé z mých ošklivých tajemství? Některá z mých malých neposlušností? Glokta cítil, jak mu po zkroucené páteři šplhá upocené chvění. *Že jsem například nepopravil představenou Eiderovou? Nebo ta moje dohoda s praktikalkou Vitari, že nebudeme říkat celou pravdu?* Když se pohnul v bocích, rožek koženého pouzdra se mu jemně zaryl do žeber. *Nebo jenom ta drobná záležitost s obrovským jměním, kterým si mě koupil jeden vysoce podezřelý bankovní dům?*

Gloktovi v mysli nechtěně vytanula představa, jak se pouzdro s drahokamy pod jeho opaskem najednou roztrhne a kamínky se začnou trousit jeho nohavicemi v kaskádě nevyčíslitelné hodnoty, zatímco arcilektor a jeho praktikalové na ně budou udiveně zírat. *Tak si říkám, jak bych to asi vysvětlil?* Při tom pomyšlení musel potlačit zahihňání.

„Ten parchant Bayaz!“ vyštěkl Sult s rukama v bělostných rukavicích sevřenýma v třesoucí se pěsti.

Glokta cítil, jak jím od hlavy až k patě projel pocit úlevy. *Takže tím problémem nejsem já. Tedy alespoň zatím ne.* „Bayaz?“

„Ten plešatý lhář, ten úlisný šejdíř, ten starý šarlatán! Ukradl uzavřenou radu!“ *Chyťte zloděje!* „Přiměl toho červa Luthara, aby nám něco nařizoval! Říkal jste mi, že je to bezpáteřní nula!“ *Říkal jsem vám, že býval bezpáteřní nula, a vy jste mě ignoroval.* „To zatracené štěně ukázalo, že má zuby a že se je nebojí vycenit, a první parchant z mágů ho drží na vodítku! Vysmívá se nám! Vysmívá se mně! Mně!“ ječel Sult a píchal se do prsou zaťatým prstem.

„Já –“

„Strčte si svoje omluvy, Glokto! Topím se v moři zatracených omluv, když to, co potřebuju, jsou odpovědi! Potřebuju řešení! Potřebuju vědět o tom lháři víc!“

Pak vás možná bude zajímat tohle. „Popravdě, už jsem si dovolil učinit pár kroků tímto směrem.“

„Jaké kroky?“

„Podařilo se mi vzít do vazby toho jeho navigátora,“ řekl Glokta a dovolil si při tom nepatrný úsměv.

„Navigátora?“ Sult nejevil známky toho, že by to na něj udělalo nějaký dojem. „A co vám ten přiblblý čumil do hvězd řekl?“

Glokta se na chvíli odmlčel. „Že podnikl dlouhou cestu napříč Starou říší až na konec světa s Bayazem a naším novým králem,

před tím, než byl dosazen na trůn.“ Pátral po slovech, která by přesně zapadala do Sultovy představy o logice, důvodech a vysvětlení. „Že hledali… nějakou relikvii ze Starých časů −“

„Relikvii?“ zeptal se Sult a jeho zamračení se ještě prohloubilo. „Ze Starých časů?“

Glokta polkl. „Ovšem, ale nic nenašli −“

„Takže teď víme o jedné z tisíce věcí, které Bayaz *neudělal?* Pche!“ Sult zlostně vymrštil ruku do vzduchu. „On není nikdo a řekl vám míň než nic! Další z vašich pověstí a blábolu!“

„Jistě, Vaše Eminence,“ zamumlal Glokta. *Některé lidi zkrátka nelze potěšit.*

Sult se zamračil na šachovnici pod oknem a jeho ruce v bílých rukavicích se vznášely nad figurkami, jako kdyby chtěly způsobit jejich pohyb. „Ztratil jsem přehled o tom, kolikrát jste mě zklamal, ale dám vám ještě poslední možnost, jak to napravit. Ještě jednou se podívejte na tohohle prvního z mágů. Najděte nějakou slabinu, nějakou zbraň, kterou proti němu můžeme použít. On je nákaza a my ji musíme spálit.“ Bodl zlostně prstem do jedné z bílých figurek. „Chci, aby byl zničen! Chci, aby skončil! Chci ho v Domě otázek v řetězech!“

Glokta polkl. „Vaše Eminence, Bayaz se uvelebil v paláci a mimo můj dosah… a jeho chráněncem je teď náš král…“ *Částečně díky naší vlastní zoufalé snaze.* Glokta už se téměř zarazil, ale nemohl si pomoct a musel se zeptat. „Jak bych to měl udělat?“

„Jak?“ zavřískal Sult. „Jak, ty mrzácký červe?“ Rozčileně mávl rukou po desce a smetl figurky, takže se rozlétly po podlaze. *A kdopak se asi bude muset sehnout, aby je posbíral?* Šest praktikalů, jako kdyby byli ovládáni intenzitou arcilektorova hlasu, se odrazilo ode zdi a hrozivě postoupilo do místnosti. „Kdybych se chtěl sám věnovat každému detailu, nepotřeboval bych tvoje bezcenné služby! Běž tam a zařiď to, ty pokroucený slimáku!“

„Vaše Eminence je příliš laskavá,“ zamumlal Glokta a znovu pokorně sklonil hlavu. *Ale i ten nejponíženější pes potřebuje čas od času poškrábat za ušima, nebo by mohl jít svému páníčkovi po krku…*

„A podívej se při tom na tu jeho historku.“

„Promiňte, arcilektore?“

„Tu pohádku o Carmee dan Roth!“ Sultovi se zúžily oči ještě víc a do kořene nosu se zařízly tvrdé linky. „Když nemůžeme sami držet vodítko, musíme toho psa přinutit lehnout, rozuměl jsi?“

Glokta cítil, jak mu cuká oko, navzdory vší snaze tomu zabránit. *Najdeme způsob, jak udělat vládě krále Jezala rychlý konec. Nebezpečné. Jestli je Království loď, teprve nedávno proplula bouří a zle se naklání. Ztratili jsme jednoho kapitána. Když teď odstraníme dalšího, loďka se může rozlomit úplně. Všichni pak budeme plavat v hlubokých, chladných a neznámých vodách. Mohlo by dojít k občanské válce?* Zamračil se na šachové figurky rozházené po podlaze. *Ale tak pravila Jeho Eminence. Jakže to říkala Šikel? Když ti dá tvůj pán úkol, snaž se ho co nejlíp splnit. I když je ten úkol temný. A někteří z nás jsou jenom pro temné úkoly…*

„Carmee dan Roth a její parchant. Zjistím, co je na tom pravdy, Vaše Eminence, můžete se na mě spolehnout.“

Sultův úšklebek už nemohl být opovržlivější. „Kéž by!“

* * *

V Domě otázek bylo hodně živo na to, že byl večer. Když se Glokta belhal chodbou, se zbytkem zubů zaťatým do rtu a rukou pevně obemknutou kolem ručky hole, kluzké potem, nikoho neviděl. Neviděl, ale slyšel je.

Za kovem pobitými dveřmi klokotaly hlasy. Tlumené a naléhavé. *Kladení otázek.* Vysoké a zoufalé. *Překotně vyhrknuté odpovědi.* Tu a tam narušil těžké ticho výkřik nebo zavytí bolestí. *Ty sotva potřebují vysvětlení.* Severard se opíral o špinavou stěnu, jedno chodidlo měl položené na omítce a za maskou si falešně pohvizdoval. Glokta se k němu dobelhal.

„Co to všechno znamená?“ zeptal se.

„Někteří ze stoupenců lorda Brocka se opili a byli trochu hluční. Padesát z nich dělalo docela slušný povyk kousek od Čtyř koutů. Vyřvávali něco o právech, o tom, jak byli lidi podvedeni, a fantazírovali, jaký by byl Brock skvělým králem. Prý to byla demonstrace. My říkáme, že to byla zrada.“

„Tak zrada?“ *Tahle definice má notoricky široké využití.* „Vyber pár osnovatelů a nech je podepsat pár papírů. Angland je zpátky v

rukou Království. Nejvyšší čas, abychom to místo začali plnit zrádci.“

„Už je to zařízeno. Ještě něco?“

„Ale ovšem.“ *Žonglování s noži. Jeden spadne, dva nové se vezmou. Ve vzduchu víří pořád víc čepelí a každá z nich je pěkně ostrá.* „Přišla mě dnes ráno navštívit Jeho Eminence. Krátká návštěva, ale na můj vkus trvala až příliš dlouho.“

„Máme práci?“

„Nic, na čem bys zbohatl, jestli jsi v tohle doufal.“

„Já doufám vždycky. Jsem to, co nazýváte optimistou.“

„To se máš.“ *Já mám spíš sklon k té druhé možnosti.* Glokta ze zhluboka nadechl a vydechl v dlouhém povzdechu. „Prvního z mágů a jeho smělé společníky.“

„Zase?“

„Jeho Eminence žádá informace.“

„Ale Bayaz, není on si blízký s naším nový králem?“

Glokta se na něj zvědavě zadíval a při tom se snažil utlumit bolestné zasténání, které se neslo ozvěnou chodbou. *Blízký? Stejně dobře si ho mohl uplácat z hlíny.* „Právě proto ho nesmíme spustit z očí, praktikale Severarde. Kvůli jeho bezpečnosti. Mocní muži mají mocné nepřátele, stejně jako i mocné přátele.“

„Myslíte, že ten navigátor ještě něco ví?“

„Nic, co by splnilo svůj účel.“

„Škoda. Už jsem si začínal zvykat, že mám toho malého prevíta u sebe. Vypráví hezké historky o velké rybě.“

Glokta zamlaskal prázdnými dásněmi. „Zatím ho nech tam, kde je. Možná že praktikal Frost jeho vychloubačné historky ocení.“ Má totiž úžasný smysl pro humor.

„Když navigátor k ničemu není, koho tedy zmáčkneme?“

No ano, koho? Devítiprsťák je pryč. Bayaz sám je pěkně zahrabaný v paláci a jeho učedník se od něj sotva kdy hne. Na někdejšího Jezala dan Luthar, to si musíme přiznat, už teď nemůžeme… „A co ta ženská?“

Severard vzhlédl. „Cože, ta hnědá děvka?“

„Pořád je ještě ve městě, nebo ne?“

„Byla, když jsem o ní slyšel naposled.“

„Tak ji sleduj a zjisti, co má za lubem.“

Praktikal se na chvíli odmlčel a pak se zeptal: „Musím?“

„Cože? Bojíš se?“

Severard si nadzvedl masku a poškrábal se pod ní. „Dokážu si představit pár lidí, které bych sledoval raději."

„Život je sled věcí, které bychom raději nedělali." Glokta se rozhlédl po chodbě a ujistil se, jestli tam někdo není. „Taky se budeme muset trochu vyptávat na Carmee dan Roth, předpokládanou matku našeho nynějšího krále."

„Vyptávat na co přesně?"

Naklonil se k Severardovi blíž a tiše mu sykl do ucha. „Například na to, jestli před smrtí opravdu čekala dítě. Bylo to dítě skutečně výplodem nadměrně aktivního ledví krále Guslava? Je to dítě a muž, který teď sedí na trůnu, tatáž osoba? Však ty tenhle druh otázek znáš." *Otázky, které nám mohou připravit velké problémy. Otázky, které by někdo mohl považovat za velezradu. Koneckonců, tahle definice je notoricky široce využitelná.*

Severardova maska vypadala stejně jako vždycky, ale zbytek jeho tváře byl viditelně znepokojený. „Víte jistě, že do toho chceme šťourat?"

„Proč se nezeptáš arcilektora, jestli to ví jistě? Mně se zdálo, že si je docela jistý. Vem si na pomoc Frosta, jestli budeš mít nějaké potíže."

„Ale… co vlastně hledáme? Jak máme −"

„Jak?" prskl Glokta. „Kdybych se chtěl zabývat každým detailem sám, nepotřeboval bych tvoje služby. Seber se a zařiď to!"

* * *

Když ještě Gloktovi záviděli, protože byl mladý, pohledný, rychlý, se slibnou budoucností a obdivovaný všemi, trávil hodně času v adovských hostincích. *I když si nepamatuju, že bych někdy klesl takhle hluboko, dokonce ani v tom nejhorším rozpoložení.*

Když se teď belhal mezi zákazníky, ani si tu nepřipadal nějak zvlášť nepatřičně. Být zmrzačený tady bylo normální a zubů měl víc než byl zdejší průměr. Skoro každý měl ošklivé jizvy nebo zranění, které ho vyřazovalo z běžného života, boláky nebo bradavice, za něž by se styděla i ropucha. Byli tam muži s tvářemi hrbolatými jako povrch misky se starou ovesnou kaší. Muži, kteří se třásli hůř než lístky ve vichřici a páchli týdny starou močí. Muži,

kteří vypadali, že by klidně prořízli hrdlo malému děcku, jen aby se jim neztupil nůž. Opilé děvky se choulily u sloupů v postoji, který by asi nevzrušil ani toho nejzoufalejšího námořníka. *Tentýž pach zkyslého piva, beznaděje, potu a brzké smrti, který si pamatuju z míst svých nejhorších vzpomínek. Jen o něco silnější.*

Na konci páchnoucí společné místnosti byly oddělené boxy a pod klenbou stropu plnou zoufalých stínů posedávali ještě zoufalejší pijani. *A koho byste čekali, že v takovém prostředí najdete?* Glokta se došoural k poslednímu z nich a tam se zastavil.

„Tak, tak, tak. Nikdy jsem si nemyslel, že vás ještě uvidím živého."

Nicomo Cosca vypadal ještě hůř, než když se s ním Glokta setkal poprvé, i když se to skoro nezdálo být možné. Byl rozvalený na slizké stěně a ruce mu volně splývaly podél těla. Hlavu měl svěšenou k jedné straně a jeho oči byly jen tak tak otevřené, když sledoval, jak se Glokta snaží dobelhat k židli naproti. V mihotavém světle jediné křivé svíčky byla jeho pleť mýdlově bledá, pod očima měl tmavé váčky a přes nezdravou, poďobanou tvář se mu míhaly tmavé stíny. Vyrážku na krku měl ještě zanícenější a šířila se mu vzhůru po čelisti jako břečťan po ruinách. *S trochou snahy by možná vypadal skoro stejně mizerně jako já.*

„Představený Glokta," zasípal a hlas měl zhrublý jako kůra stromu. „Jsem rád, že jste dostal můj vzkaz. Jaká čest, že můžeme navzdory všem událostem obnovit naši známost. Takže vás nadřízení za vaše úsilí na Jihu nakonec neodměnili prořízntým hrdlem, co?"

„Byl jsem stejně překvapený jako vy, ale neodměnili." *I když je pořád ještě spousta času to změnit.* „Jak se vám vedlo v Dagosce po tom, co jsem odjel?"

Styřan nafoukl tváře a zase je splaskl. „V Dagosce to bylo skutečné peklo, když už se ptáte. Hromada mrtvých lidí. Hromada zotročených. Tak to bývá, když přijdou Gurchové na večeři, víte? Dobří muži končí špatně a špatní muži jen o málo líp. Špatné konce pro všechny. Vašeho přítele, generála Vissbrucka, jeden takový stihl."

„Vyrozuměl jsem, že si sám prořízl krk." *K nemalému nadšení veřejnosti.* „Jak jste se odtamtud dostal?"

Koutek Coskových úst se zkřivil, jako kdyby se rád usmál, jenže nemá k tomu dost síly. „Přestrojil jsem se za služebnou a zdejchnul se.“

„Vynalézavé.“ *Avšak mnohem pravděpodobnější verze je, že jsi sám otevřel Gurchům brány výměnou za svoji svobodu. Tak si říkám, jestli bych ve stejné situaci neudělal totéž? Nejspíš ano.* „Takže jsme měli štěstí oba dva.“

„Říká se, že štěstí je ženská. Táhne ji to k tomu, kdo si ji nejmíň zaslouží.“

„Možná je to tak.“ *Ačkoliv u mě to vypadá, že si ho ani nezasloužím, ani ho nemám.* „Je jistě velmi příznivé, že jste se mohl objevit v Adově právě v tuto chvíli. Situace je teď… nejistá.“

Glokta zaslechl skřípavý, šelestivý zvuk a zpod jeho židle vyběhla velká krysa a na chvíli se zastavila, aby si jí všichni mohli všimnout. Cosca zatápal nemotornou ruku pod svou špinavou kazajkou a pak ji vytáhl ven. Spolu s ní vyletěl vrhací nůž a zatřpytil se ve vzduchu. Zabodl se do prkenné podlahy a rozkmital se, dobrý krok nebo dva od cíle. Krysa ještě chvíli seděla na místě, jako kdyby chtěla vyjádřit svoje opovržení, a potom odcupitala mezi nohami stolu a židlí a odřenými botami zákazníků pryč.

Cosca procedil slinu přes zkažené zuby a vyklouzl z kóje, aby si vzal svůj nůž. „Kdysi jsem dokázal s vrhacím nožem velké věci, víte?“

„Kdysi stačilo, abych promluvil, a krásné ženy visely na každém mém slovu.“ Glokta mlaskl prázdnými dásněmi. „Časy se mění.“

„Taky jsem slyšel. Všelicos se mění. Noví vladaři znamenají nové starosti. A starosti znamenají práci, pro lidi v mém oboru.“

„Možná že bych pro vaše mimořádné schopnosti brzy mohl najít uplatnění.“

„Je zbytečné předstírat, že bych odmítl.“ Cosca naklonil láhev a strčil jazyk do jejího hrdla, aby vylíži poslední kapku. „Můj měšec je prázdný jako vyschlá studna. Vlastně je tak prázdný, že ani žádný měšec nemám.“

V tom, tedy alespoň v tom, jsem schopen vypomoci. Glokta se ujistil, že je nikdo nesleduje, a pak mu hodil něco přes hrubý stůl a díval se, jak se to s cinknutím odrazilo a roztočilo, aby se to zastavilo přímo před Coskou. Žoldák to zvedl mezi palcem a

ukazováčkem, podržel si to před sebou proti světlu svíčky a zíral na to krví podlitým okem. „Tohle vypadá jako diamant.“

„Pokládejte to za zálohu. Předpokládám, že dokážete najít nějaké podobně smýšlející muže, kteří vám pomohou. Nějaké spolehlivé muže, kteří moc nemluví a na nic se neptají. Nějaké dobré muže, kteří vám budou k ruce.“

„Myslíte nějaké špatné muže?“

Glokta se usmál a odhalil mezery mezi zuby. „No, předpokládám, že to všechno záleží na tom, jestli jste zaměstnavatel, nebo jestli jste pracovní objekt.“

„Vidím to stejně.“ Cosca nechal prázdnou láhev dopadnout na hrubě otesané desky podlahy. „A jaká je to práce, představený?“

„Prozatím jen čekat a snažit se nebýt příliš vidět.“ Vyklonil se s námahou z boxu a luskl prsty na mrzutou krčmářku. „Další láhev toho, co tady můj přítel pije!“

„A pak?“ zeptal se Cosca.

„Jsem si jistý, že vám něco na práci najdu.“ S bolestí se na židli naklonil blíž, aby mohl zašeptat: „Mezi námi dvěma, zaslechl jsem něco o tom, že přicházejí Gurchové.“

Cosca se ošil. „Zase oni? Musíme to být zrovna my? Tihle parchanti nehrají podle žádných pravidel. Bůh, spravedlnost a víra.“ Pokrčil rameny. „Znervózňuje mě to.“

„No, ať už nám na dveře klepe kdokoli, jsem si jist, že dovedu zařídit poslední hrdinskou obranu, s minimální šancí na úspěch a bez naděje na posily.“ *Koneckonců nemám nepřátel nedostatek.*

Žoldákovi zajiskřily oči, když dívka postavila na poškrábaný stůl před ním plnou láhev. „Ach, ty beznadějné případy. Moje nejoblíbenější.“

Kdo může být vůdcem

West seděl ve stanu lorda maršála a beznadějně zíral do prázdna. Za poslední rok neměl snad ani jedinou chvilku, kdy mohl jen tak lenošit. A teď najednou nemusel dělat nic než čekat. Pořád čekal, že Burr projde chlopněmi stanového vchodu a postaví se k mapám, s rukama sepjatýma za zády. Pořád čekal, že v táboře ucítí jeho uklidňující přítomnost, že uslyší jeho dunivý hlas, kterým usměrňuje svéhlavé důstojníky. Ale samozřejmě se nedočkal. Nedočkal se ani teď a nedočká se už nikdy.

Nalevo seděl štáb generála Kroye, vážný a zlověstný ve svých černých uniformách a stejně strnulý jako vždycky. Napravo se povalovali muži generála Pouldera, horní knoflíky ledabyle rozepnuté jako otevřená urážka mužům naproti, nadutí jako pávi, kteří se honosí dlouhým chvostem. Sami dva velcí generálové na sebe navzájem shlíželi se vší podezíravostí dvou znepřátelených armád stojících proti sobě na bitevním poli a čekali na dekret, kterým bude jeden z nich povolán do uzavřené rady a bude mu svěřena nejvyšší moc a navždy tak odmrští naděje toho druhého. Na dekret, ze kterého se dozví jméno nového krále Spojeného království a jeho nového lorda maršála.

Musí to být buď Poulder, nebo Kroy, samozřejmě, a oba čekali, že tak konečně a slavně zvítězí nad tím druhým. Mezitím armáda, a především sám West, měli ochromeně sedět na zadku. Bezmocní. A daleko na severu Psí čumák a jeho společníci, kteří uprostřed divočiny Westovi zachránili život, a to víckrát, než si dokázal vzpomenout, už určitě bojují o život a zoufale vyhlížejí pomoc, která nikdy nepřijde.

West měl z celé téhle záležitosti pocit, jako kdyby byl na vlastním pohřbu, kterého se navíc účastní plno uštěpačných, posměvačných a vysoce postavených nepřátel. Bude to muset být

Kroy nebo Poulder, a ať už to bude kterýkoli z nich, je West ztracen. Poulder ho nenáviděl s horoucím zanícením a Kroy s mrazivým opovržením. Jediný pád, který bude ještě rychlejší a definitivnější než ten jeho, bude buď Poulderův, nebo Kroyův, podle toho, kterého z nich nakonec uzavřená rada zavrhne. Zvenčí sem dolehl jakýsi rozruch a všechny hlavy se dychtivě otočily tím směrem. Ke stanu se blížily zvuky kroků a několik důstojníků se rozčileně zvedlo ze židle. Stanový vchod se rozletěl a dovnitř konečně vpadl cinkající rytíř herold. Byl neuvěřitelně vysoký, a když se narovnal, křídla na jeho helmici skoro protrhla ve stanové celtovině díru. Přes jedno rameno v brnění měl zavěšenou koženou brašnu označenou zlatým sluncem Spojeného království. West na ni zíral a ani nedýchal.

„Předejte svůj vzkaz," naléhal Kroy a natahoval ruku.

„Předejte ho mně!" vyštěkl Poulder.

Oba muži se začali postrkovat s pramalou důstojností a rytíř herold se na ně zatím ze své výšky netečně mračil. „Je zde přítomen plukovník West?" otázal se dunivým basem. Všechny pohledy, a zvláště pak Poulderův a Kroyův, se obrátily k Westovi.

West si uvědomil, že se váhavě zvedl ze židle. „Ehm… já jsem West."

Rytíř herold lhostejně prošel kolem generála Kroye a přistoupil k němu. Ostruhy mu zacinkaly. Otevřel brašnu s depeší, vytáhl z ní svitek pergamenu a natáhl ruku. „Dle rozkazu krále."

Zdálo se, že poslední ironie Westovy neuvěřitelné kariéry bude spočívat v tom, že právě on bude tím, kdo oznámí jméno muže, který ho vzápětí s ostudou propustí. Ale jestli má padnout na vlastní meč, bolest se dalším odkládáním jenom zhorší. Vzal si z rytířovy ruky v železné rukavici svitek a rozlomil těžkou pečeť. Do poloviny ho rozvinul a před očima se mu objevil ucelený text psaný úhledným rukopisem. Když začal číst, celý stan zadržoval dech.

West vyprskl nevěřícným smíchem. I když vládlo všude kolem napětí jako v soudní síni, když se čeká na vynesení rozsudku, nemohl si pomoct. Musel projít tu první část ještě dvakrát, než to byl alespoň trochu schopen vstřebat.

„Co je tam k smíchu?" dožadoval se Kroy.

„Otevřená rada zvolila za nového krále Spojeného království Jezala dan Luthar, od nynějška zvaného Jezal První." West musel

potlačit další záchvat smíchu, i když pokud to byl vtip, nebyl moc legrační.

„Luthara?“ zeptal se kdosi. „Kdo je k čertu Luthar?“

„Ten kluk, co vyhrál Soutěž?“

Všechno to bylo tak nějak strašlivě pochopitelné. Jezal se vždycky choval, jako kdyby byl něco víc než ostatní. A teď, jak se zdálo, byl. Ale to všechno, jakkoli to bezpochyby bylo důležité, bylo v tuto chvíli pouze vedlejší záležitostí.

„Kdo je nový lord maršál?“ zavrčel Kroy a oba štáby se přisunuly blíž. Všichni už tou dobou stáli a shlukli se do netrpělivého půlkruhu.

West se zhluboka nadechl a snažil se sebrat, jako když se dítě připravuje na ponoření do ledově studené vody. Rozvinul celý svitek a očima rychle přejel po druhém bloku textu. Zamračil se. Ani Poulderovo, ani Kroyovo jméno se tam nikde nevyskytovalo. Přečetl ho znovu, pečlivěji. A najednou se mu roztřásla kolena.

„Kdo byl jmenován?“ Poulder skoro zaječel. West otevřel ústa, ale nedokázal najít slova. Natáhl ruku s listem a Poulder mu ho z ní vyškubl, zatímco Kroy se mu neúspěšně snažil nahlížet přes rameno.

„Ne,“ vydechl Poulder, který očividně dočetl až do konce.

Kroy mu depeši vytrhl a přelétl její obsah očima. „To musí být nějaká chyba!“

Ale rytíř herold byl jiného názoru. „Uzavřená rada nemá ve zvyku dělat chyby. Dostali jste králův rozkaz.“ Otočil se k Westovi a uklonil se. „Lorde maršále, přeji vám hodně štěstí.“

Nejskvělejší a nejzářivější výkvět armády zíral s otevřenými ústy na Westa. „Ehm… ano,“ zvládl vykoktat. „Ano, jistě.“

* * *

O hodinu později byl stan prázdný. West seděl sám za Burrovým psacím stolem, nervózně rovnal a přerovnával pera, inkoust a papír a ze všeho nejvíc dlouhý dopis, který právě opatřil kapkou rudého vosku. Mračil se na něj, pak zase na mapu na stojanu a nakonec na své ruce, položené nečinně na poškrábané kůži, a snažil se pochopit, co se to k čertu stalo.

Pokud mohl sám říct, byl z ničeho nic zvolen na jednu z nejvyšších pozic v Království. Lord maršál West. Snad s výjimkou samotného Bethoda byl nejmocnějším mužem na téhle straně Kruhového moře. Poulder a Kroy mu budou muset říkat ‚pane'. Má křeslo v uzavřené radě. On! Collem West! Plebejec, kterým opovrhovali a tyranizovali ho a povyšovali se nad něj po celý jeho život. Jak se to jenom mohlo stát? Určitě ne kvůli jeho zásluhám. Ne díky tomu, co udělal, nebo co neudělal. Čirou náhodou. Jen díky přátelství s mužem, kterého v mnoha ohledech ani nijak zvlášť neměl rád a určitě nikdy nečekal, že by pro něj někdy udělal něco dobrého. S mužem, který hříčkou osudu, jež se nedala nazvat jinak než zázrak, nyní usedl na trůn Spojeného království.

Jeho nevěřícný smích mu dlouho nevydržel. V hlavě se mu vytvářela velmi nepříjemná představa. Představa prince Ladisly, jak leží někde v pustině s rozbitou hlavou, polonahý a nepohřbený. West polkl. Kdyby nebylo jeho, byl by teď králem Ladisla a on by drhnul latríny, a ne se připravoval převzít velení celé armády. Rozbolela ho hlava a začal si nervózně mnout spánky. Možná ve svém postupu přece jen sehrál rozhodující úlohu on sám.

Chlopně stanového vchodu zašustily a dovnitř vešel Pike s napodobeninou úsměvu ve spálené tváři. „Je tady generál Kroy."

„Tak ať se ještě chvilku potí." Ale byl to West, kdo se potil. Otřel si o sebe vlhké dlaně a uhladil si kabát uniformy, z jejíchž ramenou teprve před chvílí zmizel plukovnický odznak. Musel vypadat, že se dokonale a bez jakýchkoli obtíží ovládá, tak jako vždycky působil maršál Burr. Jako kdysi maršál Varuz ve vyprahlé pustině Gurchulu. Musel Pouldera a Kroye zmáčknout, dokud měl možnost. Jestli to neudělá teď, navždycky se jim vydá na milost a nemilost. Kus masa, o který se rvou dva vzteklí psi. Neochotně zvedl dopis a podal ho Pikeovi.

„Nemohli bychom ty dva prostě pověsit, pane?" zeptal se odsouzenec, když si dopis vzal.

„Kéž by. Ale my se bez nich neobejdeme, i když je s nimi taková potíž. Nový král a nový lord maršál a oba dva, celkem vzato, muži, o kterých nikdy nikdo neslyšel. Vojáci potřebují vůdce, které znají." Zhluboka se nosem nadechl a nabral vzduch do plic. Každý muž musí odvést svůj díl práce, to bylo přesně ono. Pomalu sykavě vydechl. „Pusťte generála Kroye dovnitř, prosím."

„Ano, pane.“ Pike podržel vchodovou chlopeň otevřenou a zahulákal ven: „Generále Kroyi!“

Kroyova černá uniforma, zdobená kolem límce vyšívanými zlatými lístky, byla tak silně naškrobená, že byl div, že se v ní dokázal hýbat. Vešel dovnitř a zůstal stát v pozoru, oči upřené do střední vzdálenosti. Jeho pozdrav byl dokonalý a každá část jeho těla v předepsané pozici, a přece nějak zvládl dávat zřetelně najevo svoje opovržení a zklamání.

„Měl bych vám nejprve vyjádřit svou gratulaci,“ procedil mezi zuby, „lorde maršále.“

„Děkuji, generále. Vkusně řečeno.“

„Velké povýšení pro někoho tak mladého, tak nezkušeného −“

„Jsem profesionální voják už nějakých dvanáct let a bojoval jsem ve dvou válkách a mnoha bitvách. Zdá se, že Jeho Veličenstvo král mě považuje za dostatečně ostříleného.“

Kroy si odkašlal. „Zajisté, lorde maršále. Ale jste ve vyšším velení nový. Podle mého názoru by od vás bylo moudré vyhledat asistenci nějakého zkušenějšího muže.“

„Absolutně s vámi souhlasím.“

Kroy nepatrně povytáhl obočí. „Jsem rád, že to slyším.“

„Ten muž by měl, beze všech pochybností, být generál Poulder.“

Bylo třeba Kroyovi přičíst k dobru, že se mu obličej ani nepohnul. Jen z nosu mu uniklo tenké vypísknutí. Jediná známka toho, že je nezměrně zdrcen, o čemž West nepochyboval. Když vešel, byl raněn. Teď se zapotácel, a to je ta nejlepší chvíle, kdy do něj zabodnout čepel až po jílec. „Vždycky jsem byl velkým obdivovatelem přístupu generála Pouldera k vojenství. Jeho elánu. Jeho ráznosti. On je podle mě ta správná definice důstojníka.“

„Přesně tak,“ sykl Kroy skrze sevřené zuby.

„Dám na jeho rady v mnoha oblastech. Je zde jen jedna podstatná věc, ve které se rozcházíme.“

„Skutečně?“

„Vy, generále Kroyi.“ Kroyova tvář dostala barvu oškubaného kuřete a stín opovržení rychle vystřídal nezaměnitelný záchvěv hrůzy. „Poulder měl za to, že byste měl být okamžitě propuštěn. Můj názor je, že byste měl dostat ještě jednu šanci. Seržante Pikeu?“

„Pane.“ Někdejší odsouzenec přistoupil rázně blíž a natáhl ruku s dopisem. West si ho od něj vzal a ukázal ho generálovi.

„Tohle je dopis pro krále. Začíná tím, že mu připomínám šťastné roky, kdy jsme spolu sloužili v Adově. Pak pokračuji detailním výčtem důvodů pro vaše okamžité propuštění a upadnutí v nemilost. Vaše nehorázná zatvrzelost, generále Kroyi. Vaše sklony vynucovat si uznání. Vaše neústupnost. Vaše vzpurnost a nechuť spolupracovat s ostatními důstojníky.“ Jestli bylo možné, aby se Kroyova tvář ještě víc stáhla a zbledla, stalo se tak teď, zatímco zíral na složený papír. „Upřímně doufám, že ho nikdy nebudu nucen odeslat. Ale udělám to při sebemenší provokaci ke mně nebo ke generálu Poulderovi. Vyjádřil jsem se jasně?“

Kroy vypadal, že hledá slova. „Vyjádřil jste se dokonale,“ zaskřehotal nakonec, „lorde maršále.“

„Výborně. Musíme se setkat s našimi severskými spojenci a už máme velké zpoždění, a já chodím na schůzky velice nerad pozdě. Vy teď prozatím převedete jezdectvo pod moje velení. Vyrazím s nimi a s generálem Poulderem na sever pronásledovat Bethoda.“

„A já, pane?“

„Pár Seveřanů pořád ještě zůstává v kopcích nad námi. Vaším úkolem bude vyhnat je odtamtud a vyčistit cestu do Carleonu. Postarejte se, aby nepřítel nezjistil, že hlavní část naší armády odešla na sever. Když uspějete, možná budu ochoten svěřit vám další úkol. Do rozbřesku budete připraven.“ Kroy otevřel ústa, jako kdyby chtěl namítnout, že je takový požadavek nemožný. „Chcete k tomu něco dodat?“

Generál si to rychle rozmyslel. „Ne, pane. Před rozbřeskem, ovšem.“ Dokonce ještě zvládl přimět obličejové svaly vytvořit něco, co vzdáleně připomínalo úsměv.

West se ani nemusel moc přemáhat, aby mu úsměv oplatil. „Jsem rád, že jste se chopil téhle příležitosti napravit svou pověst, generále. Můžete jít.“

Kroy ještě jednou srazil paty v pozoru, pak se na nich otočil, zamotal si nohu do šavle a poněkud pocuchaný vyklopýtal ze stanu.

West se zhluboka nadechl. V hlavě mu dunělo. Nechtěl nic jiného než si na chvíli lehnout, ale na to nebyl čas. Znovu si narovnal kabát uniformy. Když přežil tu strašnou cestu na sever

uprostřed zimy a sněhu, přežije i tohle. „Pusťte dovnitř generála Pouldera.“

Poulder vkráčel do stanu, jako kdyby mu to tam patřilo, a zůstal stát v ledabylém pozoru. Jeho pozdrav byl tak rozevlátý, jako byl Kroyův strnulý. „Lorde maršále Weste, rád bych vám vyjádřil co nejupřímnější gratulaci k vašemu nečekanému povýšení.“ Nepřesvědčivě se usmíval, ale West se k němu nepřidal. Seděl tam a mračil se na Pouldera, jako kdyby pro něj představoval problém, který měl v úmyslu radikálně vyřešit. Chvíli tam jen tak seděl a neříkal nic. Generálův pohled začal nervózně těkat kolem stanu. Omluvně si odkašlal. „Mohu se zeptat, lorde maršále, co jste musel probrat s generálem Kroyem?“

„Jen běžné záležitosti.“ Westova tvář byla dál tvrdá jako kámen. „Můj respekt ke generálu Kroyovi stran vojenských záležitostí je nezměrný. Jsme si tolik podobní, on a já. Jeho preciznost. Pozornost, kterou věnuje všem detailům. Podle mého názoru je přesnou definicí vojáka.“

„Je to dokonalý důstojník,“ dokázal Poulder zasyčet.

„To je. Byl jsem na svou pozici zvolen velice náhle a cítím, že budu potřebovat někoho staršího, někoho s bohatými zkušenostmi, aby mi byl… učitelem, abych tak řekl, když už tu není maršál Burr. Generál Kroy byl tak laskav, že souhlasil s přijetím této funkce.“

„Opravdu?“ Poulderovi vyvstala na čele vrstva potu.

„Navrhl několik skvělých opatření, která jsem už uvedl do chodu. Jen na jedné jediné věci jsme se nedokázali shodnout.“ Zapíchl prsty do stolu před sebou a přes hranu ruky se na Pouldera přísně zadíval. „Tou záležitostí jste vy, generále Pouldere.“

„Já, lorde maršále?“

„Kroy trval na vašem okamžitém propuštění.“ Poulderova otylá tvář okamžitě zrůžověla. „Ale já jsem se rozhodl, že vám dám ještě jednu, poslední příležitost.“

West zdvihl tentýž dopis, který předtím ukázal Kroyovi. „Tohle je dopis pro krále. Začíná tím, že mu děkuji za své povýšení, dotazuji se na jeho zdraví a připomínám mu, že jsme blízcí osobní přátelé. Dále pak detailně popisuji důvody pro vaše okamžité upadnutí v nemilost. Vaši nepatřičnou aroganci, generále Pouldere. Váš sklon domáhat se uznání. Vaši neochotu uposlechnout rozkazy. Vaši zarytou neschopnost spolupracovat s ostatními důstojníky. Opravdu doufám, že ho nikdy nebudu muset odeslat.

Ale odešlu jej při sebemenší provokaci. Při sebemenší provokaci na adresu moji nebo na adresu generála Kroye, pochopil jste mě?“

Poulder polkl. Na zrudlé tváři se mu leskl pot. „Pochopil, lorde maršále.“

„Dobře. Pověřil jsem generála Kroye, aby se zmocnil kopců mezi námi a Carleonem. Dokud neprokážete, že jste schopen samostatně velet, zůstanete se mnou. Chci, aby byla vaše divize připravená vyrazit před úsvitem, a nejrychlejší jednotky umístíte do čela. Naši severští spojenci na nás spoléhají a já bych je nerad zklamal. Před rozbřeskem, generále, a co možná nejrychleji.“

„Co možná nejrychleji, samozřejmě. Můžete se na mě spolehnout… pane.“

„To doufám, i navzdory svým výhradám. Každý muž musí odvést svůj díl práce, generále Pouldere. Každý muž.“

Poulder zamrkal a naprázdno zahýbal rty. Už byl napůl otočený k odchodu, když si opožděně vzpomněl, že měl pozdravit. Na to vykráčel ze stanu ven. West se díval, jak se vchodové plátno větrem jen lehce pohupuje, pak si povzdechl, zmačkal v ruce dopis a zahodil ho do kouta. Byl to koneckonců jen prázdný list papíru.

Pike povytáhl jedno růžové a téměř holé obočí. „Pěkná práce, pane, mohu-li říct. Dokonce ani v kolonii jsem nikdy neslyšel někoho lhát líp.“

„Děkuji, seržante. Teď, když jsem s tím začal, mám pocit, že se mi to bude docela líbit. Můj otec mě před lhaním vždycky varoval, ale mezi námi, on byl neschopný, mizerný chlap a zbabělec. Kdyby tu teď byl, plivl bych mu do tváře.“

West vstal a přešel k mapě v největším měřítku. Zastavil se před ní a ruce sepjal za zády. Zrovna tak, jak by se tady postavil maršál Burr, uvědomil si. Prohlížel si špinavou šmouhu v horách, kde Crummock-i-Phail prstem označil místo své pevnosti. Přejel pohledem vzdálenost až k současné pozici Královské armády daleko na jihu a zamračil se. Bylo těžké uvěřit, že by se kdy nějaký královský kartograf dostal tak blízko, aby terén osobně prozkoumal, a ty zvlněné linie kopců a řek měly nesporný nádech fantazie.

„Jak dlouho myslíte, že nám potrvá, než se tam dostaneme, pane?“ zeptal se Pike.

„To se nedá říct.“ Ani kdyby vyrazili okamžitě, což nebylo pravděpodobné. Ani kdyby Poulder udělal, co se mu řeklo, což

bylo dvakrát nepravděpodobnější. Ani kdyby byly mapy alespoň zpola přesné, což věděl, že nejsou. Zavrtěl zachmuřeně hlavou. „To se nedá říct.“

První den

Obloha na východě právě získávala barvu ohně. Dlouhé cáry růžových oblak a dlouhé cáry černých oblak se táhly napříč světle modrým nebem a matně šedý obrys hor pod nimi byl zubatý jako řeznický nůž. Západní nebe ještě pořád vypadalo, jako kdyby bylo z jediného kusu tmavého kovu − studené a bezútěšné.

„Tenhle den je na to akorát," řekl Crummock.

„Jo." Ale Logen si nebyl jistý, že něco takového jako akorát den pro tohle existuje.

„No, jestli se Bethod neukáže a my nikoho nezabijem, alespoň jste dokázali ten zázrak s mojí zdí, ne?"

Bylo neuvěřitelné, jak dobře a jak rychle je člověk schopný zalátat zeď, když ví, že mu může hromada kamení zachránit život. Stačilo pár dní a oni jí postavili pořádný kus a taky ji omítli a odstranili většinu břečťanu. Zevnitř tvrze, kde byla země mnohem výš, to nevypadalo nijak děsivě. Zvenčí byla zeď až po ochoz třikrát vyšší než dospělý muž. Cimbuří nahoře bylo nově postavené a vysoké až po krk, se spoustou šikovných štěrbin pro střílení a pro vrhání kamenů. Před zdí vykopali celkem slušný příkop a osadili ho ostrými kůly.

Pořád se ještě kopalo, nalevo, kde se zeď setkávala s útesem a kde bylo nejsnadnější ji zdolat. Tohle bylo Dowovo území a Logen mezi zvuky lopat slyšel, jak huláká na svoje chlapy. „Kopejte pořádně, vy líní parchanti! Nenechám se zabít kvůli vaší mizerné práci! Opřete se do toho, lenoši!" a tak dál, po celý den. Taky způsob, jak se vyvléct z práce, pomyslel si Logen.

Přímo před starou branou vykopali příkop obzvlášť hluboký. Což všem připomínalo, že jejich plán nepočítá s útěkem. Ale pořád to bylo nejslabší místo a nebylo radno to přehlížet. Tam měl být Logen, kdyby Bethod přišel. Přímo uprostřed, na Třesavcově

území na zdi. Ten teď stál v oblouku brány jen kousek od Logena a Crummocka a dlouhé vlasy mu poletovaly ve větru. Ukazoval na nějaké praskliny, které bylo ještě třeba zalátat.

„Zeď vypadá dobře!“ křikl na něj Logen.

Třesavec se ohlédl, přežvýkl a odplivl si přes rameno. „Jo,“ zavrčel a odvrátil se.

Crummock se naklonil blíž. „Jestli dojde k boji, budeš si před tímhle muset krýt záda, Krvavá devítko.“

„To nejspíš budu.“ Uprostřed bitvy bylo to nejlepší místo k vyrovnání starých účtů s někým ze spolubojovníků. Když boj skončí, nikdo se nestará, jestli jsou mrtvoly probodené zezadu nebo zepředu. Všichni mají dost práce s naříkáním nad vlastními ranami nebo s kopáním hrobů, popřípadě se snaží utéct pryč. Logen se na velkého horala dlouze zadíval. „Budu si muset krýt záda před spoustou chlapů, jestli dojde k boji. A ani my nejsme takoví kamarádi, abys nemohl být jedním z nich.“

„Nápodobně,“ řekl Crummock a jeho obrovitá, zarostlá tvář se šklebila od ucha k uchu. „Oba dva máme pověst chlapa, co si dvakrát nevybírá, koho zabít, jakmile jednou začne. Ale to není tak špatná věc. Přílišná důvěra dělá z mužů lehkovážníky.“

„Přílišná důvěra?“ Už to bylo dlouho, co měl Logen naposled pocit, že má něčeho příliš, snad kromě nepřátel. Ukázal palcem k věži. „Půjdu nahoru podívat se, jestli chlapi něco nevidí.“

„Doufám, že vidí!“ řekl Crummock a promnul si dlaně. „Doufám, že ten parchant dnes přijde!“

Logen seskákal ze zdi a přešel přes tvrz, pokud se tomu tak dalo říkat, kolem skupinek karlů a horalů, kteří posedávali, jedli, bavili se spolu nebo si čistili zbraně. Ti, kteří v noci drželi stráž, byli zabalení v přikrývkách a spali. Prošel kolem ohrady, kde se k sobě choulilo stádečko ovcí. Bylo jich mnohem míň, než když sem přišli. Minul provizorní kovárnu, zřízenou u kamenné salaše, kde pár chlapů umazaných od sazí poháněl měchy a další lili do forem kov na hroty šípů. Jestli se Bethod objeví, budou jich potřebovat zatraceně hodně. Došel až k úzkým schodům, vytesaným do skály, a bral je po dvou až nahoru na věž tyčící se nad tvrzí.

Nahoře, na římse ve skalní stěně, byla pořádná hromada vrhacích kamenů a šest velkých sudů nacpaných šípy. Vybraní střelci stáli na nově postavených hradbách. Byli to muži s nejlepšíma očima a ušima a nepřetržitě vyhlíželi Bethoda. Logen

spatřil Psího čumáka, s Mračňákem po jednom boku a Tulem po druhém.

„Veliteli!“ Ještě pořád se Logen musel usmát pokaždé, když to vyslovil. Hodně dlouho pracovali v obráceném postavení, ale takhle to podle Logena fungovalo mnohem lépe. Alespoň se nikdo nemusel pořád bát. Tedy alespoň ne vlastního velitele. „Vidíte něco?“

Psí čumák se otočil, ušklíbl se a nabídl mu láhev. „Vidíme toho spoustu, když na to přijde.“

„Hm,“ řekl Mračňák. Slunce už se vyhouplo nad hory a rozřezávalo mraky jasnými paprsky, zakusovalo se do stínů, které se táhly po drsné krajině, a požíralo ranní opar. Po obou stranách údolí se po svazích směle a bezstarostně táhla velká vřesoviště, pocákaná žlutozelenou trávou a kapradím. Hnědé vrcholky protínaly pruhy holé skály. V prázdném údolí pod nimi, rýhovaném čárami vyschlých bystřin, kolem nichž se jen tu a tam objevilo trnité křoví nebo shluk zakrslých stromů, bylo ticho a klid. Právě tak ticho a prázdno jako předešlého dne i den před ním a každý den od doby, kdy sem přišli.

To Logenovi připomnělo jeho mládí, když sám zdolával kopce na Vysočině. Tenkrát celé dny zkoušel své síly proti horám. Ještě před tím, než dostal jméno, které každý znal. Než se oženil a měl děti a než se jeho žena i děti vrátily do hlíny. Šťastná údolí minulosti. Dlouze do sebe nasál studený horský vzduch a vydechl. „Z tohohle místa je dobrý výhled, to jo, ale já jsem myslel, že uvidíme našeho dávného přítele.“

„To myslíš Bethoda, toho pravého a vznešeného krále Severu? Ne, po něm není ani vidu, ani slechu.“

Tul zavrtěl svou velkou hlavou. „Kdyby byl na cestě, nejspíš bychom už něco zahlédli.“

Logen si vypláchl ústa trochou vody a vyplivl ji přes okraj věže. Díval se, jak se rozstříkla na skále pod nimi. „Možná se na to nenachytal.“ Logen dokázal vidět i lepší stránku toho, že Bethod nepřijde. Pomsta je z dálky pěkná věc, ale zblízka už tak pěkně nevypadá. Zvlášť když jste proti přesile deseti na jednoho a nemáte kam utéct.

„Možná že ne,“ vzdychl Psí čumák toužebně. „Jak to vypadá se zdí?“

„Jde to, pokud si nepřinesou obléhací žebříky. Jak dlouho myslíš, že budeme čekat, než −“

„Hm,“ zabručel Mračňák a ukázal svým dlouhým prstem do údolí.

Logen viděl, jak se tam dole něco pohnulo. A za chvíli znovu. Polkl. Možná skupina mužů, plížících se mezi balvany jako brouci štěrkem. Cítil, jak chlapi kolem něj strnuli a tlumeně si něco mumlají. „Sakra,“ sykl. Ohlédl se po Psím čumákovi a Psí čumák se zase podíval na něj. „Zdá se, že Crummockův plán vyšel.“

„Jo, zdá se. Alespoň ta část, ve které měl Bethod vyrazit za námi.“

„Jo. Ten zbytek je trochu ošemetný.“ Tak ošemetný, že bylo velice pravděpodobné, že budou všichni pobiti, a Logen věděl, že si totéž myslí i ostatní, ale nic neříkali.

„Teď nám nezbývá než doufat, že Královští dodrží svou část dohody,“ řekl Psí čumák.

„Doufejme.“ Logen se pokusil o úsměv, ale nevyšlo to moc dobře. Pokud šlo o něj, kdykoli v něco doufal, moc dobře to nedopadlo.

* * *

Jakmile se jednou objevili, rychle zaplnili celé údolí, Psímu čumákovi přímo před očima. Postupovali elegantně a neúprosně, právě tak, jak to Bethod dělal vždycky. Mezi dvěma skalnatými plochami se na vzdálenost trojího dobrého výstřelu z luku objevily korouhve a karlové a nevolníci se shromáždili kolem nich. A všichni se dívali k jejich zdi. Slunce šplhalo nahoru po jasně modrém nebi, na němž bylo jen pár cárů oblaků, které mohly vrhat stíny, a celá ta váha oceli tam dole se třpytila a zářila jako oceán v měsíčním svitu.

Byly tam všechny korouhve, všech Bethodových nejlepších, které v minulosti posbíral − Bělobok, Bodavec, Sněhobílý, Kůstka. A byli tam i další − ostré a roztřepené odznaky kmenů z krajů za Crinnou. Divoši, kteří s Bethodem uzavřeli temnou a krvavou smlouvu. Psí čumák je slyšel vřískat a pokřikovat. Divné zvuky, jako kdyby je vydávala zvěř v lesích.

Bylo to impozantní společenství a Psí čumák cítil, jak strach a pochybnosti nahoře na zdi houstnou jako mýdlo. Hodně rukou sevřelo zbraň, hodně zubů se zakouslo do rtů. Dělal, co mohl, aby si udržel tvrdou a bezstarostnou tvář, jak to dělával Trojstrom. Jak by to měl dělat vůdce. Navzdory tomu, jak moc se mu třásla kolena.

„Kolik jich je, co myslíš?“ zeptal se Logen.

Psí čumák se po nich přiměl přelétnout očima a zauvažoval. „Tak osm tisíc nebo možná deset, co?“

Chvíli bylo ticho. „Nějak tak jsem to odhadoval.“

„Na každý pád mnohem víc než nás,“ řekl Psí čumák tlumeným hlasem.

„Jo. Ale bitvy nevyhrávají pokaždé ti, kterých je víc.“

„Jasně že ne.“ Psí čumák se rozhlédl po řadách nepřátel a zaškaredil se. „Jenom většinou.“ Ti dole zatím neztráceli čas. Vpředu se zatřpytily lopaty a napříč údolím se začínal rýsovat příkop a hliněný val.

„Kopou si vlastní opevnění,“ zavrčel Dow.

„Bethod byl vždycky důkladný,“ řekl Psí čumák. „Dá si na čas a udělá to pořádně.“

Logen přikývl. „Chce si být jistý, že se odtud nikdo z nás nedostane.“

Psí čumák za sebou zaslechl Crummockův smích. „Dostat se odsud stejně nikdy nebylo v plánu, ne?“

Teď se objevila Bethodova vlastní korouhev, hodně vzadu, ale pořád čněla nad všemi ostatními. Obrovitá věc, rudý kruh na černém poli. Psí čumák se na ni zamračil, jak se třepotala ve větru. Vzpomněl si, kdy ji viděl naposledy, před několika měsíci v Anglandu. To ještě žil Trojstrom a taky Cathil. Jazykem si přejel po suchých ústech a ucítil hořkost.

„Zasraný král Seveřanů,“ zamumlal.

Několik mužů opustilo přední pozice, kde pomáhali kopat, a začali stoupat ke zdi. Bylo jich pět, všichni v brnění, a ten vpředu měl ruce zeširoka rozpažené.

„Čas žvanění,“ zamumlal Dow a odplivl si do příkopu. Pětice přišla blíž, až před provizorně záplatovanou bránu. Ve slunci, které bylo stále jasnější, se jim matně leskly pancíře. První z mužů měl dlouhé bílé vlasy a jedno bílé oko. Nebylo těžké si ho zapamatovat. Bělooký Hansul. Vypadal starší, ale to byli všichni. Byl to on, kdo

u Uffrithu chtěl po Trojstromovi, aby se vzdal, a bylo mu řečeno, aby táhl. U Heonanu po něm hodili lejnem. Černému Dowovi přišel nabídnout souboj i Tul Durovi a Hardingu Mračňákovi. Souboj s Bethodovým šampionem. S Krvavou devítkou. Hodně toho za Bethoda namluvil a taky napovídal hodně lží.

„Není to tam dole Lejnooký Hansul?“ zaječel Černý Dow. „Pořád ještě cucáš Bethodovi ptáka, co?“

Starý válečník se na něj nahoru zašklebil. „Chlap nějak musí nakrmit rodinu, ne? A když už se mě na to ptáš, všichni ptáci chutnají úplně stejně! Netvařte se, že vaše huby už taky neokusily dost slaného!“

Na tom něco bylo, to musel Psí čumák uznat. Koneckonců, všichni kdysi za Bethoda bojovali. „Co bys rád, Hansule?“ křikl. „Bethod chce, abychom se vzdali, co?“

„To jste si mysleli, že jo, když je v takové přesile, ale proto tady nejsem. On je připravený bojovat, jako vždycky, ale já jsem spíš na mluvení než na boj, a tak jsem ho přemluvil, aby vám dal ještě šanci. Mám tam dole dva syny, mezi ostatními, a možná si říkáte, že je to ode mě sobecké, ale já bych byl raději, kdyby se jim nic nestalo. Doufám, že se třeba můžem domluvit, jak z toho ven.“

„To není moc pravděpodobné!“ vykřikl Psí čumák. „Ale řekni, co máš na srdci, když musíš, nemám teď zrovna nic důležitějšího na práci!“

„Tak tedy! Bethod nechce plýtvat časem, potem ani krví na to, aby se škrábal na tu vaši zídku poslepovanou z lejn. Má nějakou práci na jihu a rád by ji dokončil. Nejspíš by bylo plýtvání dechem popisovat vám, v jak zatracené bryndě jste. Odhaduju, že jsme v přesile tak deset na jednoho. A co víc, nemáte se odtud jak dostat. Bethod říká, že všichni, kdo by se teď chtěli vzdát, můžou v klidu odejít. Jediné, co musí udělat, je odevzdat mu svoje zbraně.“

„A hned po tom svou hlavu, co?“ vyštěkl Dow.

Hansul se zhluboka nadechl, jako kdyby ani nečekal, že mu někdo uvěří. „Bethod říká, že kdo chce, může odejít. To je jeho slovo.“

„Kašlu na jeho slovo!“ vyprskl na něj Dow a dole u zdi se k němu muži přidali jízlivými pošklebky. „Copak si myslíš, že ho každý z nás neviděl to svoje slovo porušit alespoň desetkrát? Moje lejno stojí za víc než jeho slovo!“

„No jo, lži, jak jinak," zachechtal se Crummock. „Ale přesně tak to bývá, ne? Trošku si požvaníme, než se dáme do pořádné práce. Vždyť bychom se museli cítit uražení, kdyby to alespoň nezkusil. Takže každý, jo?" zavolal dolů. „A co třeba Crummock-i-Phail, mohl by odsud odejít? A co Krvavá devítka?"

Hansulovi při tom jménu povadla tvář. „Takže je to pravda? Devítiprsťák je tam nahoře, jo?" Psí čumák cítil, jak Logen prošel kolem něj a ukázal se na zdi. Bělooký zbledl a ramena mu poklesla. Psí čumák slyšel, jak tiše řekl: „Tak. Tohle tedy bude velké."

Logen se líně opřel o hradbu a zadíval se na Hansula a jeho karly. Byl to takový ten lačný a prázdný pohled, jako kdyby si vybíral ze stáda ovci, kterou podřízne jako první. „Můžete Bethodovi vyřídit, že přijdeme." Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Hned jak vás, vy zmetci, pozabíjíme."

Po celé zdi zazněl výbuch smíchu. Muži se chechtali a mávali zbraněmi ve vzduchu. Nebylo to vlastně nic zvlášť vtipného, ale byla to tvrdá slova a přesně taková potřebovali slyšet, říkal si Psí čumák. Dobrý způsob, jak se zbavit strachu, alespoň na chvíli. Dokonce se sám dokázal napůl usmát.

Bělooký klidně stál před jejich rozviklanou branou a čekal, až se utiší. „Slyšel jsem, že téhle hordě teď velíš ty, Psí čumáku. Takže už nemusíš poslouchat rozkazy od tohohle zatraceného šíleného řezníka. Je to i tvoje odpověď? Takhle to má být?"

Psí čumák pokrčil rameny. „Jak jinak by to podle tebe mělo být? Nepřišli jsme si sem popovídat, Hansule. Teď můžeš mazat zpátky."

Ozval se další smích a další posměšky a jeden z hochů na Třesavcově konci zdi si stáhl kalhoty a vystrčil holý zadek přes hradby. Tím vyjednávání skončilo.

Bělooký potřásl hlavou. „Tak dobře. Vyřídím mu to. Myslím si, že všichni skončíte zpátky v hlíně, a dobře vám tak. Můžete mrtvým povědět, že jsem to zkusil, až se s nima setkáte!" Otočil se a odcházel zpátky do údolí a jeho karlové za ním.

Logen se najednou vyklonil z cimbuří. „Až to začne, budu se dívat po tvých synech, Hansule!" zakřičel a od zlostně pokřivených úst mu odlétaly sliny a unášel je vítr. „Můžeš říct Bethodovi, že čekám! Řekni všem, že čekám!"

* * *

Na zeď a na muže na ní se sneslo zvláštní ticho, i na údolí a muže v něm. Takový ten druh ticha, které někdy před bitvou nastane, když obě strany vědí, co mají čekat. Ticho, jaké Logen cítil v Carleonu, než tasil meč a rozeřval se ve výpadu. Než přišel o prst. Než se stal Krvavou devítkou. Dávno, když bylo všechno snazší.

Bethodův příkop už byl dost hluboký, aby s ním byl spokojený, a nevolníci odhodili lopaty a přesunuli se za něj. Psí čumák vylezl po schodech zpátky k věži. Určitě proto, aby se postavil s lukem vedle Mračňáka a Tula a čekal. Crummockovi horalé byli seřazeni za zdí, zuřiví a připravení. Dow byl se svými hochy nalevo, Červeňák napravo. Třesavec byl kousek od Logena, oba stáli nad branou a čekali.

Korouhve dole v údolí se jemně třepotaly a šelestily ve větru. Za nimi v pevnosti zazvonilo kladivo. Jednou, dvakrát, potřetí. Vysoko na nebi zakrákali ptáci. Někde kdosi něco zašeptal, ale pak už byl klid. Logen zavřel oči a zaklonil hlavu. Ucítil na tváři horké slunce a chladivý větřík Vysočiny. Všechno bylo tiché, jako kdyby byl sám a nebylo kolem něj deset tisíc mužů, dychtivých navzájem se povraždit. Takové ticho a klid, že se skoro usmál. Byl by život takovýhle, kdyby nikdy nevzal do ruky čepel?

Po dobu nějakých tří nádechů a výdechů byl Logen Devítiprsťák mírumilovným mužem.

Pak uslyšel zvuk pohybujících se těl a otevřel oči. Bethodovi karlové se přesouvali ke svahům údolí, řada za řadou. Boty křupaly a zbroj rachotila. Uprostřed nechali kamenitou cestu, otevřený prostor mezi oběma skupinami. Jím běžely černé, neurčité postavy, rojily se přes příkop jako rozzuření mravenci z rozkopnutého hnízda a valily se po svahu vzhůru ke zdi v beztvaré mase pokroucených údů, prskajících úst a sápajících se pracek.

Šankové, a dokonce ani Logen jich nikdy neviděl ani polovinu takového množství pohromadě. Údolí se jimi zaplnilo − drmolící, skuhrající, brebentící invaze.

„Podělaný mord na to," zašeptal kdosi.

Logen nevěděl, jestli by neměl muže kolem sebe na zdi nějak povzbudit. Jestli by na ně neměl zavolat třeba ‚Klid!' nebo ‚Vydržte!' Něco, čím by chlapcům jako správný vůdce dodal

odvahu. Ale k čemu by to bylo? Nebyli v boji žádní nováčci a věděli, co mají dělat. Každý z nich věděl, že je to buď bít se, nebo umřít a nic v mužích tak nepodpoří kuráž jako právě tohle vědomí.

A tak Logen zaskřípal zuby a pevně sevřel chladivý jílec tvůrcova meče. Pak vytáhl matný kov z poškrábané pochvy a díval se, jak ploskohlavci přicházejí. Nejbližší běžci teď byli nějakých sto kroků od zdi a rychle se blížili.

„Připravte si luky!“ zařval Logen.

„Luky!“ opakoval Třesavec.

„Šípy!“ ozval se Dowův drsný výkřik zezdola pod zdí a Červeňákův z druhé strany. Všude kolem Logena skřípaly natahované luky. Muži pomalu zamířili. Čelisti zaťaté, tváře zachmuřené a plné vzteku. Ploskohlavci přišli blíž, bezhlavě, zuby vyceněné, jazyky jim visely z úst a jejich pronikavé, jasné oči byly plné nenávisti. Ještě chvilku, už jenom chvilku. Logen zakroutil rukou, ve které svíral meč.

„Ještě chvilku,“ zašeptal.

* * *

„Tak sakra začněte střílet!“ A Psí čumák vystřelil do shluku šanků. Tětivy zadrnčely a první salva se se zasvištěním snesla dolů. Některé šípy minuly cíl, odrazily se od skály a odletěly pryč. Jiné si ten svůj našly a srazily ječící šanky k zemi v chumlu černých údů. Muži sáhli pro další šípy, chladně a pevně. Byli to nejlepší lukostřelci v celém vojsku a znali svou práci.

Luky drnčely, šípy zpívaly a šankové dole v údolí umírali. Střelci znovu zamířili, jistě a lehce, vypustili šípy a sáhli po dalších. Psí čumák uslyšel zezdola povel a viděl, jak se ode zdi vznesly šípy. Další ploskohlavci se sesuli k zemi, tloukli sebou a zmítali se v hlíně.

„Je to jak rozmačkávat mravence v misce!“ křikl kdosi.

„Jo!“ zavrčel Psí čumák, „dokud z té misky nevylezou a neuseknou ti hlavu! Míň žvanit a víc střílet!“

Díval se, jak první šanka přiběhl až k čerstvě vykopanému příkopu a začal se v něm plácat. Snažil se srazit kůly a už se sápal po patě zdi.

Tul zvedl nad hlavu obrovitý kámen, zaklonil se a mrštil jej s výkřikem dolů. Psí čumák viděl, jak třeskl do hlavy šanky dole v příkopu a vyrazil mu mozek. Zkrvavený šanka se svalil na své spolubojovníky a několik z nich porazil. Shora znovu přilétly šípy a šankové zaječeli. Někteří padli, ale za nimi se hnali další, klouzali do příkopu a lezli jeden přes druhého. Dosáhli zdi, rozlezli se po celé její délce a několik z nich vrhlo oštěpy po obráncích nebo vystřelilo neumělé šípy.

Pak se začali škrábat nahoru. Zarývali nehty do zvětralého kamene a vytahovali se pořád nahoru. Po většině zdi jim to šlo pomalu, protože je strhávaly kameny a šípy, které na ně dopadaly seshora. Rychleji jim to šlo na druhé straně zdi, nalevo, dál od Psího čumáka a jeho hochů, kde hlídal Černý Dow. Ještě rychleji kolem brány, kde se na kameni pořád držel nějaký břečťan.

„Zatraceně, že ti parchanti ale umí šplhat!“ sykl Psí čumák a natáhl se pro další šíp.

„Hm,“ zabručel Mračňák.

* * *

Na vršek hradby pleskla šankova ruka, pokroucený pařát škrábající po kamenech. Logen viděl, jak se za ní objevuje paže, zahnutá a šeredná, porostlá silnými chlupy a samá pevná šlacha. To už se vynořil zploštělý vršek holé hlavy, mohutný chumáč hustého obočí, velká čelist doširoka otevřená a ostré zuby lesklé slinami. Hluboko posazené oči se setkaly s jeho. Logenův meč rozčísl šankovu lebku až po plochý kořen nosu a vyrazil mu jedno oko z důlku.

Muži stříleli a shýbali se dolů, to jak se šípy odrážely od kamene. Logenovi prolétl kolem hlavy oštěp. Zezdola slyšel šanky, jak škrábou na bránu, jak za ni rvou a buší do ní kyji a kladivy a přitom vřeští vzteky. Prskali a skuhrali, jak se snažili vytáhnout přes hradby, a muži do nich sekali meči i sekyrami a odstrkovali je ze zdi pomocí oštěpů.

Slyšel Třesavce, jak řve: „Sundejte je z té brány! Sundejte je z brány!“ Muži hlasitě kleli. Jeden z karlů, který se vyklonil přes hradbu dolů, se zapotácel a rozkašlal se. Měl v sobě šanský oštěp, přímo pod ramenem, a ze zad mu pod košilí trčela jeho špička.

Zamrkal dolů na křivé ratiště a otevřel ústa, jako by chtěl něco říct. Pak zasténal, udělal několik vrávoravých kroků a za ním se nad hradbou objevit obrovský ploskohlavec, který se roztaženou prackou přidržoval kamenné zdi.

Tvůrcův meč se do ní hluboko zakousl rovnou za loktem a vystříkl Logenovi do tváře lepkavé kapky. Ostří se zarylo do kamene, až ho zabrněla ruka a klopýtl, což ho zdrželo natolik, aby se šanka mohl převalit přes okraj dovnitř. Jeho uťatá paže držela jen na kousku kůže a šlach a tmavá krev z ní stříkala v dlouhých proudech.

Tvor hrábl po Logenovi druhou prackou, ale ten ho chytil za zápěstí, kopl ho do kolene a srazil ho k zemi. Než mohl vstát, sekl ho Logen do zad. V dlouhé, rozšklebené ráně se objevily úlomky bílé kosti. Ploskohlavec se začal zmítat, přičemž kolem sebe rozstřikoval krev. Logen ho pevně chytil pod krkem, přehodil ho přes hradbu a svrhl dolů. Padající tělo v letu srazilo dalšího šanku, který právě začal šplhat nahoru. Oba se rozplácli v příkopu a ten živý se škrábal ven s kůlem zabodnutým v krku.

Pod hradbami stál mladý hoch s ústy dokořán a ve svěšené ruce držel luk.

„Říkal jsem vám snad, sakra, abyste přestali střílet?“ zařval na něho Logen. Hoch zamrkal, roztřesenou rukou nasadil šíp a spěchal zpátky na hradby. Všude kolem muži bojovali, řvali, stříleli šípy a mávali meči. Viděl tři karly, jak probodli ploskohlavce svými oštěpy. Viděl Třesavce, jak jiného přesekl v kříži. Vzduchem stříkala tmavá krev. Viděl muže, který vrazil ploskohlavci do obličeje svůj štít ve chvíli, kdy se přehoupl přes okraj hradeb, a srazil ho dolů. Logen se ohnal po ruce dalšího šanky, ale uklouzl v kaluži krve, svalil se na bok a málem se probodl vlastním mečem. Odplazil se o krok nebo dva dál a vydrápal se na nohy. Odrazil šankovu pracku, která už byla propíchnutá oštěpem jednoho z karlů, a do půlky rozťal krk útočníkovi, který právě přelezl hradbu. Naklonil se přes padlé tělo a zadíval se dolů.

Jeden šanka se pořád ještě držel nahoře na zdi a Logen na něj zrovna namířil, když od věže přilétl šíp a zabodl se šankovi do zad. Zřítil se dolů do příkopu a nabodl se na kůl. Šankové, co útočili na bránu, byli už všichni pobiti, rozdrcení kameny obránců a jejich těla se ježila zlámanými šípy. Střed zdi a Červeňákova strana už

byly úplně čisté. Na druhé straně, nalevo, na hradbě ještě pořád pár šanků bylo, ale Dowovi hoši nad nimi měli zřejmou převahu. Logenovi se přímo před očima zřítili dva zkrvavení šankové dolů do příkopu.

Ti v údolí už začínali váhat. Krčili se u úbočí, vřískali a kvičeli. Lukostřelci Psího čumáka je nepřestávali zasypávat šípy. Zdálo se, že šankové toho mají už dost. Postupně se začali obracet a prchali zpátky k Bethodovu příkopu.

„Dostali jsme je!“ vykřikl kdosi a pak už křičeli a jásali všichni. Chlapec s lukem jím teď mával nad hlavou a usmíval se, jako kdyby právě úplně sám zabil Bethoda.

Logen se neradoval. Mračil se na zástup karlů za příkopem, na korouhve Bethodovy armády, které se nad nimi třepotaly ve větříku. Možná to bylo nezvykle krátké a krvavé, ale až přijdou příště, bude to pravděpodobně mnohem delší a taky mnohem krvavější. Uvolnil bolavé prsty, které svíraly tvůrcův meč, opřel ho o hradby a přitiskl si dlaně k sobě, aby zastavil jejich chvění. Pak se zhluboka nadechl.

„Ještě žiju,“ zašeptal.

* * *

Logen seděl na zemi a brousil si nože. Světlo z ohně se odráželo od čepelí, jak jimi otáčel sem a tam a přejížděl po nich brouskem. Občas si naslinil prst a setřel nějakou šmouhu, aby byly dokonale čisté. Člověk nikdy nemá dost nožů, to byl fakt. Usmál se, když si vzpomněl, co mu na to řekla Ferro: ‚Pokud nespadneš do řeky a kvůli jejich tíze se neutopíš.‘ Chvíli se nemohl ubránit myšlenkám, jestli ji ještě někdy uvidí, ale příliš pravděpodobné to nebylo. Koneckonců, člověk musí být realista a v tuto chvíli byl dost ambiciózní plán přežít zítřek.

Mračňák seděl naproti němu a začišťoval nějaké rovné klacíky, které chtěl použít na dříky k šípům. Už když si sem spolu sedali, bylo na obloze znát, že se blíží soumrak. Teď už byla tma jako v ranci, kromě těch několika matných hvězd, ale žádný z nich po celou tu dobu neřekl ani slovo. U Hardinga Mračňáka to bylo normální a Logenovi to tak vyhovovalo. Spokojené mlčení bylo mnohem příjemnější než obtížná konverzace, ale nic netrvá věčně.

Ze tmy se ozvaly spěšné kroky a k ohni přišel Černý Dow, Tul a hned za nimi Crummock. Dow se mračil, obličej měl tak černý, že si plně zasloužil své jméno, a kolem předloktí špinavý obvaz, na kterém zasychal dlouhý cákanec tmavé krve.

„Sekli tě, co?“ zeptal se Logen.

„Pche!“ Dow se svezl vedle ohně. „Jenom škrábnutí. Podělaní ploskohlavci! Všecky je upálím!“

„A co vy ostatní?“

Tul se zašklebil. „Mám dlaně rozedřené od zvedání kamenů, ale já jsem houževnatý parchant. Přežiju to.“

„A já se nudím,“ prohlásil Crummock. „Zvlášť když mi děcka nosí zbraně a vytahují šípy z mrtvých. Dobrá práce pro děcka, aspoň je mrtvoly nebudou děsit. Ale měsíc se nemůže dočkat, až mě uvidí bojovat, tak, tak, stejně jako já.“

Logen mlaskl. „Ještě budeš mít příležitost, Crummocku, o to bych se nebál. Bethod toho má podle mě dost pro nás pro všechny.“

„Ještě nikdy jsem neviděl ploskohlavce takhle útočit,“ přemítal Dow. „Rovnou na zeď obsazenou spoustou chlapů, bez žebříků, bez nářadí. Ploskohlavec není zrovna moc chytrý tvor, ale není ani úplně pitomý. Rádi si na kořist počíhají. Rádi se připlíží tajně a nečekaně. Dovedou sice útočit beze strachu, když musí, ale přijít takhle, sami od sebe? To není normální.“

Crummock se zachechtal. Připomínalo to nakřápnuté hřmění. „Šankové, co bojují za jednu skupinu lidí proti jiné skupině, nejsou normální. Tyhle časy nejsou normální. Možná udělala ta Bethodova čarodějnice nějaké kouzlo, aby je vydráždila. Nějaké zaříkávání a rituály, aby do těch zmetků nalila nenávist. Nenávist k nám.“

„Nedivil bych se, kdyby tancovala nahá před zeleným ohněm nebo tak něco,“ poznamenal Tul.

„Měsíc se o nás postará, přátelé moji, netrapte se s tím, jak to dopadne!“ Crummock zachřestil kůstkami kolem krku. „Měsíc nás všecky miluje a my nemůžem umřít, dokud −“

„Řekni tohle těm, co se dnes vrátili do hlíny.“ Logen trhl bradou k čerstvě vykopaným hrobům v zadní části tvrze. V té tmě je nebylo vidět, ale byly tam. Asi dvacet podlouhlých kopečků obrácené a udusané hlíny.

Ale velký horal se jen usmál. „Já bych je nazval šťastnými, vy ne? Aspoň má každý z nich vlastní postel, ne? Budeme mít štěstí, když my ostatní neskončíme v jámách po tuctu, až začne být pořádně horko. Pro živé nebude jiná možnost, jak se uložit ke spánku. V jámách po dvaceti! Neříkejte mi, že už jste to někdy neviděli nebo je sami nekopali, miláčci.“

Logen se zvedl. „Možná jsem je kopal, ale vůbec se mi to nelíbilo.“

„Jasně že se ti to líbilo!“ zahulákal za ním Crummock. „Mě neoblafneš, Krvavá devítko!“

Logen se neohlédl. Na zdi byly zapálené pochodně, přibližně každých deset kroků. Plameny byly ve tmě jasné a kolem nich poletoval hmyz jako bílé tečky. V jejich světle stáli muži. Opírali se o oštěpy, v rukou svírali luky nebo tasené meče a upírali oči do tmy, jestli odtud nepřijde nějaké překvapení. Bethod vždycky miloval překvapení a Logen věřil, že dřív, než tohle skončí, se nějakého dočkají, ať už to bude jakkoli.

Přešel k hradbám a položil ruce na zvlhlý kámen. Zamračil se dolů na ohně, které hořely ve tmě v údolí. Bethodovy ohně, daleko v temnotě i jejich vlastní vatry, narovnané a zapálené hned u zdi, aby mohly odhalit a prozradit každého zatraceného chytráka, který by se pokoušel proplížit dovnitř. Vrhaly na tmavé kameny mihotavé kruhy světla, jen tu a tam přerušované pokroucenou ploskohlavčí mrtvolou, přeseknutou a shozenou ze zdi nebo probodanou šípy.

Logen za sebou ucítil nějaký pohyb. Na zádech mu naskočila husí kůže a očima se snažil dohlédnout co nejvíc dozadu. Možná Třesavec, který si přišel vyřídit účty a shodit ho ze zdi. Třesavec nebo některý ze stovky dalších, co v sobě nosí zášť za něco, na co už Logen zapomněl, ale oni nezapomenou nikdy. Ujistil se, že má zbraň na dosah, vycenil zuby a připravil se prudce otočit a vyrazit.

„Dnes jsme nebyli tak špatní, co?“ zaslechl Psího čumáka. „Neztratili jsme ani dvacet chlapů.“ Logen už zase volně dýchal a ruku nechal klesnout. „Vedli jsme si dobře. Ale Bethod teprve začal. Jenom na nás tak doráží, aby zjistil, kde jsme nejslabší. Aby zjistil, jestli nás nemůže nějak oslabit. On ví, že jde o čas. Ve válce je čas to nejdůležitější. Den nebo dva jsou pro něj cennější než horda ploskohlavců. Když nás bude moct rozdrtit rychle, myslím, že ho nějaké ztráty trápit nebudou.“

„Takže nejlíp uděláme, když se budeme snažit vydržet, co?“

Někde v temnotě Logen zaslechl vzdálené a rezonující řinčení a rány z kovárny a údery truhlářů. „Tam dole se staví. Vyrábějí všechno, co potřebují, aby se dostali na naši zeď a přes náš příkop. Hromady žebříků a tak. Bethod by nás raději dostal rychle, když to půjde, ale jestli bude muset, udělá to i pomalu.“

Psí čumák přikývl. „Takže jak jsem řekl. Nejlepší bude, když počkáme. Když půjde všechno podle plánu, brzo tady budou Královští.“

„To by bylo dobře. Plány se ale někdy zvrtnou, když na ně moc spoléháš.“

Jaké sladké trápení

„Jeho Jasnost, velkovévoda z Osprie, touží toliko po těch nejlepších vztazích…“

Jezal mohl těžko dělat víc než sedět a usmívat se, tak jako seděl a usmíval se celý nekonečný den. Už ho z toho bolela tvář i zadek. Velvyslancovo drmolení vytrvale pokračovalo, doprovázené přehnanými gesty rukou. Tu a tam ten příval blábolu zastavil, aby jeho tlumočník mohl přeložit jeho fráze do běžného jazyka. Ani se nemusel obtěžovat.

„…veliké město Osprie bylo vždy poctěno, že se může počítat mezi nejbližší přátele vašeho proslulého otce, krále Guslava, a nyní nežádá nic víc, než že se bude moci nadále těšit z přátelství vlády a lidu Království…“

Jezal seděl a usmíval se celé dlouhé dopoledne ve svém křesle přeplácaném klenoty na vysokém mramorovém stupínku a vyslanci z celého světa mu přicházeli složit své vlezlé poklony. Seděl tam, zatímco se slunce šplhalo na nebe a nemilosrdně se prodíralo velkými okny, třpytilo se na pozlacených vlysech, které pokrývaly každou píď zdí a stropu, odráželo se od velkých zrcadel, stříbrných svícnů a obrovských váz a vrhalo mnohobarevné odlesky od cinkajících skleněných korálků tří monstrózních lustrů.

„…velkovévoda by rád ještě jednou bratrsky vyjádřil politování nad nevýznamným incidentem minulého jara a ujistil vás, že se něco takového nebude již více opakovat. Poskytl vojáky z Westportu, aby zůstali na jejich straně hranic…“

Musel tam sedět nekonečné odpoledne, zatímco v místnosti bylo pořád větší horko, a kroutil se, zatímco představitelé největších světových vůdců se před ním ukláněli a předhazovali mu pořád tytéž uhlazené gratulace v tuctu různých jazyků. Seděl tam, když slunce zapadalo a v místnosti se rozžínaly stovky svic, mrkaly na něj ze zrcadel, z potemnělých oken a z vysoce naleštěné

podlahy. Seděl tam a usmíval se a přijímal fráze od mužů ze zemí, o kterých před tím, než tenhle nekonečný den začal, sotva slyšel.

„…Jeho Jasnost dále doufá a věří, že nepřátelství mezi vaším velkým národem a Guršskou říší snad brzy skončí a že kolem Kruhového moře se bude znovu dařit obchodu.“

Jak vyslanec, tak i tlumočník se na vzácný okamžik zdvořile odmlčeli a Jezal se dokázal vyburcovat k netečnému proslovu. „My doufáme v totéž. Prosím, vyřiďte velkovévodovi naše díky za nádherný dar.“ Mezitím dva lokajové zvedli obrovskou truhlici a přenesli ji k jednomu konci místnosti, k ostatním okázalým nesmyslům, které Jezal toho dne nahromadil.

Místnost naplnilo další styrské drmolení. „Jeho Jasnost by ráda vyjádřila co nejsrdečnější gratulaci k nadcházejícímu sňatku Vašeho vznešeného Veličenstva s princeznou Terez, klenotem Talinsu, zajisté největší žijící krasavicí v celém širém Kruhu světa.“ Jezal nemohl než se snažit zachovat široký úsměv. Tolikrát už za celý den slyšel hovořit o tomto spojení jako o hotové věci, že ztratil chuť opravovat tento mylný úsudek a vlastně už skoro začínal sám o sobě uvažovat jako o zasnoubeném. Všechno, co ho zajímalo, bylo, aby už tohle slyšení konečně skončilo a on mohl ukrást alespoň chvíli, aby si vychutnal klid.

„Jeho Jasnost nás dále pověřila popřát Vašemu vznešenému Veličenstvu dlouhou a šťastnou vládu,“ vysvětloval tlumočník, „a mnoho dědiců, aby váš rod dál pokračoval v nehasnoucí slávě.“ Jezal se přinutil rozšířit svůj úsměv o jeden zub a blahosklonně pokynout hlavou. „Přeji vám dobrý večer!“

Osprijský vyslanec předvedl květnatou úklonu a mávl obrovitým kloboukem, jehož pestrobarevné peří se nadšeně rozhoupalo. Pak vycouval přes lesknoucí se podlahu, stále v předklonu. Nějak se mu podařilo trefit se do uličky, aniž by se ohlédl přes rameno, a pokračoval k velkým dveřím, ověnčeným zlatými lístky, které se za ním tiše zavřely.

Jezal si strhl z hlavy korunu a hodil ji na podušky vedle trůnu. Jednou rukou si třel svědivé otlaky kolem zpoceného čela, zatímco se druhou tahal za vyšívaný límec. Nic nepomáhalo. Pořád měl pocit, že omdlí, bylo mu slabo a nesnesitelně horko.

Hoff už se snažil vetřít k Jezalovi zleva. „Tohle byl poslední vyslanec, Vaše Veličenstvo. Zítra se budeme zabývat šlechtou z Midderlandu. Dychtí vzdát hold −“

„Hromada vzdaného holdu, za který musím projevovat vděčnost, a nic z toho!“

Hoff se zvládl zasmát, ale byla v tom patrná dusivá faleš. „Ha, ha, ha, Vaše Veličenstvo. Žádají o přijetí od rána a my bychom je neradi urazili tím, že −“

„Zatraceně!“ sykl Jezal. Vyskočil a zatřepal nohama v marné snaze odlepit si kalhoty od zpoceného zadku. Přetáhl si přes hlavu rudou šerpu a zahodil ji. Trhnutím si rozepnul pozlacený královský kabátec a snažil se ho strhnout, ale nakonec mu v jedné z manžet uvízla ruka a musel tu zatracenou věc obrátit naruby, aby se z ní konečně vysoukal.

„Zatraceně!“ Hodil kabátec na mramorový stupínek a měl sto chutí začít po něm dupat. Pak se vzpamatoval. Hoff už opatrně o krok couvl a mračil se, jako kdyby zjistil, že jeho velkolepé sídlo napadl strašlivý druh plísně. Nejrůznější sloužící, pážata, rytíři, jak heroldi, tak ti z osobní stráže, všichni se svědomitě dívali přímo před sebe a snažili se ze všech sil předstírat, že jsou sochy. V temném koutě na konci místnosti stál Bayaz. Oči měl utopené ve stínu, ale jeho tvář byla kamenně zachmuřená.

Jezal se zarděl jako zlobivý školák, který byl vyzván, aby vysvětlil svoje chování, a přitiskl si ruku k očím. „Hrozně vyčerpávající den…“ Rychle sešel ze schůdků na stupínku a ven z přijímacího sálu se skloněnou hlavou. Břeskné zvuky opožděné a mírně rozladěné fanfáry ho pronásledovaly chodbou. Totéž, bohužel, učinil i první z mágů.

„To nebylo moc vlídné,“ řekl Bayaz. „Vzácné výbuchy vzteku činí člověka hrozivým. Časté pak jen směšným.“

„Omlouvám se,“ zavrčel Jezal přes zaťaté zuby. „Koruna je velké břímě.“

„Je jak velkým břemenem, tak i velkou ctí. Pokud si vzpomínám, měli jsme debatu o tom, že se budeš snažit si ji zasloužit.“ Mág se významně odmlčel. „Možná by ses mohl snažit víc.“

Jezal si třel bolavé spánky. „Potřebuju jenom chvilku pro sebe, to je všechno. Jenom chvilku.“

„Vezmi si tolik času, kolik potřebuješ. Ale ráno máme nějakou práci, Vaše Veličenstvo, práci, které se nelze vyhnout. Šlechta Midderlandu nebude čekat, aby vám mohla pogratuloval. Uvidíme se ráno a vy budete plný energie a nadšení, tím jsem si jist.“

„Ano, ano!“ vyštěkl na něj Jezal přes rameno. „Plný!“

Vyběhl na malé nádvoří, obklopené ze tří stran stinnou kolonádou, a zůstal stát v chladivém večeru. Zachvěl se a pevně zavřel oči. Zaklonil hlavu a zhluboka, pomalu se nadechl. Minutu sám. Říkal si, že kromě vymočení a spánku tohle nejspíš byly první chvíle, kdy to měl dovoleno, od toho bláznivého dne v Síni lordů. Byl oběť, nebo možná účastník, toho nejstrašnějšího omylu. Nějak se stalo, že si ho všichni spletli s králem, i když byl očividně jen sobecký, bezmocný idiot, který ve svém životě sotva kdy myslel dál než den dopředu. Pokaždé, když mu někdo řekl Vaše Veličenstvo, cítil se ještě víc jako podvodník, a s každým dalším okamžikem, který uplynul, byl stále víc provinile překvapený, že ho ještě neodhalili.

Kráčel po dokonalém trávníku a dlouze, sebelítostivě zavzdychal. Uprostřed výdechu ztuhl. Vedle dveří naproti němu stál rytíř z osobní stráže v pozoru tak nehybně, že si ho Jezal zprvu ani nevšiml. Tiše zaklel. Copak nemůže být sám ani pět minut? Přešel blíž a mračil se. Ten muž mu byl povědomý. Nezvykle velký chlap s oholenou hlavou a nápadně krátkým krkem…

„Bremer dan Gorst!“

„Vaše Veličenstvo,“ řekl Gorst a zbroj mu zarachotila, jak si přirazil masitou pěst k naleštěnému kyrysu.

„Jak rád vás vidím!“ Jezal tohohle muže kdysi od prvního setkání nesnášel a to, že ho do sebe nechal bušit podél celého šermířského kruhu, ať už Jezal nakonec vyhrál, nebo ne, jeho názor na to bezkrké zvíře nijak nevylepšilo. Ale teď bylo cokoli, co alespoň vzdáleně připomínalo známou tvář, jako sklenka vody v poušti. Jezal najednou zjistil, že se natahuje a tiskne tomu muži jeho těžkou ruku, jako kdyby byli staří přátelé, a dokonce se musel nutit, aby mu ji pustil.

„Vaše Veličenstvo mi projevuje přílišnou čest.“

„Prosím tě, nemusíš mi tak říkat! Jak k tomu došlo, že ses dostal do zdejších služeb? Myslel jsem, že jsi sloužil jako stráž u lorda Brocka?“

„To místo mi nevyhovovalo,“ odpověděl Gorst svým divně vysokým, pisklavým hlasem. „Měl jsem štěstí, že jsem před několika měsíci dostal místo u rytířů z královské gardy, Vaše Vel −“ zarazil se.

Jezala najednou něco napadlo. Ohlédl se přes rameno, ale nikde poblíž nikoho neviděl. V zahradě byl klid jako na hřbitově, její stinné arkády byly tiché jako hrobka. „Bremere… mohu ti říkat Bremere, viď že ano?“

„Myslím, že můj král mi může říkat, jak chce.“

„Rád bych věděl… mohl bych tě požádat o laskavost?“

Gorst zamrkal. „Vašemu Veličenstvu stačí jen se zmínit.“

* * *

Jezal se prudce otočil, když uslyšel, jak se otevřely dveře. Gorst vstoupil do sloupořadí s jemným zacinkáním zbroje. Za ním tiše vešla postava v plášti a s kapucí na hlavě. Když si odhrnula kápi a tenký proužek světla z okna nad nimi jí přeběhl po spodní části tváře, to staré známé vzrušení bylo zase zpátky. Viděl zřetelně křivku její tváře, jednu stranu jejích úst, obrys nosních dírek a záblesk očí ve stínu, a to bylo všechno.

„Děkuji, Gorste,“ řekl Jezal. „Můžeš odejít.“ Obr se udeřil do prsou a vrátil se zpět do podloubí. Dveře za sebou zavřel. Rozhodně to nebylo poprvé, co se setkali potajmu, samozřejmě, ale teď bylo všechno jiné. Rád by věděl, jestli to skončí polibky a výměnou něžných slůvek, nebo jestli to prostě jen skončí. Začátek rozhodně slibný nebyl.

„Vaše vznešené Veličenstvo,“ řekla Ardee s hodně výraznou ironií. „Jaká do nebe sahající čest. Neměla bych se plazit po zemi? Nebo mám udělat pukrle?“

Jakkoli tvrdá byla její slova, zvuk jejího hlasu i tak způsobil, že se nemohl pořádně nadechnout. „Pukrle?“ dokázal ze sebe vypravit. „Víš vůbec, jak se dělá?“

„Popravdě, vlastně ne. Nebrala jsem hodiny zdvořilého společenského chování a teď mi to chybí. Jsem z toho naprosto zdrcena.“ Přistoupila blíž a mračila se do setmělé zahrady. „Když jsem byla malá holka, v těch nejdivočejších představách a úletech fantazie jsem si představovala, že mě pozvali do paláce jako hosta samotného krále. Jedli jsme úžasné lahůdky a pili výtečné víno a vedli vybrané řeči o důležitých věcech až pozdě do noci.“ Ardee si přitiskla ruce na prsa a zatřepala řasami. „Děkuji, že jste ty ubohé sny chudé nešťastnice splnil, i kdyby jen na kratičkou chvíli.

Ostatní žebračky mi to nikdy neuvěří, až jim o tom budu vyprávět!“

„My všichni jsme víc než jen trochu šokováni tím, jaký obrat to všechno vzalo.“

„Ach, to vskutku jsme, Vaše Veličenstvo.“

Jezal sebou trhl. „Neříkej mi tak. Ty ne.“

„A jak bych vám měla říkat?“

„Mým jménem. To je Jezal. Tak jak jsi mi říkala vždycky… prosím.“

„Jestliže musím. Něco jsi mi slíbil, Jezale. Slíbil jsi mi, že mě nezklameš.“

„Já vím, že jsem to slíbil, a chtěl jsem svůj slib dodržet… ale pravda je taková…“ král, nebo ne, nedokázal najít vhodná slova, jako vždycky, a nakonec je vyhrkl jako nějaký idiot. „Nemůžu si tě vzít! Určitě bych to byl udělal nebýt…“ Zvedl ruce a bezmocně je zase spustil. „Nebýt toho, že se přihodilo tohle všechno. Ale ono se to přihodilo a já s tím nemůžu nic dělat. Nemůžu si tě vzít.“

„Jistěže ne.“ Ústa se jí hořce zkřivila. „Sliby jsou jen pro děti. Nikdy jsem tomu moc nevěřila, ani předtím. Ani v těch nejméně realistických okamžicích. Teď se ta myšlenka zdá být úplně směšná. Král a rolníkova dcera. Absurdní. Ani v té nejotřepanější pohádkové knížce by se s něčím takovým neodvážili přijít.“

„To nemusí znamenat, že už se my dva nemůžeme nikdy vidět.“ Váhavě k ní přistoupil o krok blíž. „Bude to jiné, samozřejmě, ale pořád si ještě můžeme občas najít chvilku…“ Pomalu a nešikovně k ní natáhl ruku. „Chvilku, kdy bychom mohli být spolu.“ Dotkl se jemně její tváře a ucítil to známé provinilé rozechvění jako pokaždé. „Můžeme být jeden pro druhého to, co jsme bývali. Nemusela by sis s ničím dělat starosti. Všechno by se zařídilo…“

Podívala se mu do očí. „Tak… ty bys chtěl, abych byla tvoje děvka?“

Ucukl rukou zpátky. „Ne! Jistěže ne! Myslel jsem… chtěl bych, abys byla…“ Co že to myslel? Zoufale hledal lepší slovo. „Moje milenka?“

„Ach. Chápu. A když se oženíš, co budu pak? Jaké slovo myslíš, že bude tvoje žena používat, když o mně bude mluvit?“ Jezal polkl a zadíval se na špičky svých bot. „Děvka je pořád děvka bez ohledu na to, jaké slovo použiješ. Snadno se omrzí, a ještě snadněji nahradí. A až tě omrzím a najdeš si další milenky?

Jak mi pak budou říkat?“ Hořce se ušklíbla. „Jsem spodina a vím to, ale ty o mně nejspíš smýšlíš ještě hůř než já sama.“

„Není to moje vina.“ Cítil, jak se mu do očí derou slzy. Z bolesti, nebo z úlevy − bylo těžké to říct. Možná hořká směs obojího. „Není to moje vina.“

„Jistěže není. Neviním tě z toho. Viním sebe. Dřív jsem si myslívala, že mám smůlu, ale můj bratr měl pravdu. Dělala jsem špatná rozhodnutí.“ Podívala se na něj s tím známým zkoumavým výrazem v tmavých očích, který měla, když se setkali poprvé. „Mohla jsem si najít dobrého muže, ale vybrala jsem si tebe. Měla jsem si to líp rozmyslet.“ Natáhla ruku a dotkla se jeho tváře. Palcem mu z ní setřela slzy. Tak jako to udělala, když se loučili posledně, v parku, když tak pršelo. Ale tehdy měl naději, že se ještě uvidí. Teď tu nebyla žádná. Povzdechla si, spustila ruku a pak se rozmrzele zadívala do zahrady.

Jezal zamrkal. Tohle je opravdu všechno? Toužil jí říct ještě alespoň nějaká poslední něžná slova, nějaké hořkosladké rozloučení, ale v hlavě měl prázdno. A jaká slova by na tom vlastně mohla něco změnit? Skončilo to a další řeči by byly jen solí v ráně. Plýtvání dechem. Stiskl čelist a setřel si z obličeje poslední vlhké stopy. Měla pravdu. Král a rolníkova dcera. Co by mohlo být směšnějšího?

„Gorste!“ vyštěkl. Dveře se skřípavě otevřely a svalnatý muž, který stál na stráži, se vynořil ze stínu s hlavou ponížen ě skloněnou. „Můžeš odvést dámu zpátky domů.“

Přikývl a poodstoupil ze ztemnělého podloubí, které vedlo k východu. Ardee se otočila a vykročila k němu. Natáhla si kápi na hlavu a Jezal se za ní díval. Doufal, že se na prahu zastaví a ohlédne se a jejich oči se setkají a budou tak mít ještě jeden poslední společný okamžik. Jeden poslední okamžik, kdy se mu zastaví dech. Jedno poslední poskočení srdce.

Ale ona se neohlédla. Bez sebemenšího zaváhání vyšla ven a byla pryč a Gorst po ní a Jezal zůstal v zahradě zalité měsíčním světlem. Sám.

Polapený stín

Ferro seděla na střeše skladištní budovy, oči přimhouřené do jasného slunce, nohy zkřížené pod sebou. Dívala se na lodě a lidi, kteří z nich vycházeli. Vyhlížela Julweie. To proto sem každý den přicházela.

Mezi Královstvím a Gurchulem teď byla válka, nesmyslná válka s hromadou řečí a žádným bojováním, a tak do Kanty žádné lodě nevyplouvaly. Ale Julwei si chodil, kam chtěl. Mohl ji vzít zpátky na Jih a ona by se tak mohla mstít Gurchům. Dokud nepřijde, je tady uvězněná mezi růžovouši. A tak skřípala zuby a zatínala pěsti a mračila se nad svou vlastní marností. Nad svou nudou. Nad promarněným časem. Byla by se modlila k Bohu, aby Julwei přišel.

Ale Bůh nikdy neposlouchá.

Jezalovi dan Luthar, tomu hlupákovi, dali z důvodů, které naprosto nechápala, na hlavu korunu a udělali z něho krále. Bayaz, který, jak Ferro ani na chvíli nezapochybovala, za tím vším vězel, s ním teď trávil každou hodinu. Určitě se pořád snažil udělat z něj správného vůdce lidí. Tak jako se o to pokoušel celou tu dlouhou cestu přes pláně a zpátky, s mizerným výsledkem.

Jezal dan Luthar, král Spojeného království. Devítiprsťák by se tomu dlouze a hlasitě zasmál, kdyby to mohl slyšet. Ferro se při té představě usmála. Pak si uvědomila, že se usmívá, a přiměla se přestat. Bayaz jí slíbil pomstu, ale nedal jí nic a nechal ji tady, uvězněnou a bezmocnou. Na tom nebylo nic úsměvného.

Seděla tam, pozorovala lodě a hledala v nich Julweie. Nevyhlížela Devítiprsťáka. Nedoufala, že ho uvidí shrbeného kráčet po molu. Byla by to bláhová, dětinská naděje, která je dobrá pro bláhové dítě, jakým byla, když ji Gurchové chytili a udělali z ní otrokyni. On by svoje plány vrátit se zpátky nezměnil. Už

předtím se o tom ujistila. Ale bylo zvláštní, jak pořád myslela na to, že ho uvidí někde v davu.

Přístavní dělníci už ji znali. Zezačátku na ni pokřikovali. „Pojď sem, krásko moje, slez dolů a dej mi hubičku!“ volal na ni jeden z nich a jeho kamarádi se rozesmáli. Pak mu Ferro hodila na hlavu půlku cihly a srazila ho do moře. Když ho vylovili, neměl jí už co říct. Nikdo z nich, a to jí vyhovovalo.

Seděla a dívala se na lodě.

Seděla tam, dokud slunce nebylo nízko a nevrhalo na spodní stranu mraků jasnou záři, až se houpavé vlnky jiskřily. Davy prořídly, vozy už tudy nejezdily a křik a hluk doků se změnil v prašné ticho. Seděla tam, dokud ji větřík nezačal studit na kůži. Dnes Julwei nepřijel.

Slezla ze střechy skladiště dolů a pokračovala zadními uličkami směrem ke Střední cestě. Stalo se to, když kráčela po široké ulici a mračila se na lidi, které míjela. Tehdy si to uvědomila. Někdo ji sledoval.

Dělal to dobře a opatrně. Někdy byl hodně blízko, jindy spíš vzadu. Pořád se snažil nebýt moc nápadný, ale nikdy se neschovával. Párkrát odbočila, aby se ujistila, že se nemýlí, a on byl pořád za ní. Byl oblečený celý v černém, měl dlouhé, zplihlé vlasy a masku, která mu zakrývala polovinu tváře. Celý v černém jako stín. Jako ti muži, co ji a Devítiprsťáka honili, ještě před tím, než se vydali do Staré říše. Koutkem oka se na něho dívala, ale nikdy se po něm přímo neohlédla, nedala najevo, že o něm ví.

Však to brzy zjistí sám.

Zahnula do špinavé uličky, zastavila se a čekala za rohem. Přitisklá k uprášené zídce zadržovala dech. Její luk a meč byly možná pryč, ale překvapení byla jediná zbraň, kterou potřebovala. To a svoje ruce, nohy a zuby.

Zaslechla blížící se kroky. Opatrné kroky, které našlapovaly uličkou tak tiše, že je sotva slyšela. Zjistila, že se usmívá. Byl to příjemný pocit mít nepřítele, mít nějaký cíl. Hodně příjemný, po tak dlouhé době. Zaplnilo to prázdné místo, které v sobě měla, i když jen na chvilku. Stiskla zuby a ucítila, jak se jí zlost vzdouvá v prsou. Horká a vzrušující. Bezpečná a známá. Jako polibek starého milence, který byl dlouho pryč.

Když zahnul za roh, její pěst už vyrazila. Zasáhla jej do masky a roztočila ho. Vrhla se k němu a oběma rukama ho udeřila do tváře,

až se mu hlava zhoupla zleva doprava a pak obráceně. Zatápal rukou po noži, ale byl pomalý a točila se mu hlava. Čepel ještě ani nevyklouzla celá z pochvy, když už ho Ferro pevně držela za zápěstí. Loktem ho udeřila zezadu do hlavy a dloubla ho do krku, až zachroptěl. Vytrhla mu nůž z ochablé ruky, otočila se a kopla ho do břicha, takže se musel sehnout. Kolenem mu narazila do masky a svalila ho na záda do prachu. Vrhla se k němu dolů, nohy mu pevně ovinula kolem pasu a ruce mu přitlačila křížem na prsa. Jeho vlastní nůž mu přitlačila ke krku.

„Ale to se podívejme," zašeptala mu do tváře. „Chytila jsem stín."

„Glugh," ozvalo se zpoza masky. Muži se pořád ještě protáčely oči.

„S tímhle se těžko mluví, co?" Jediným trhnutím nože rozřízla tkanice masky. Čepel mu na tváři zanechala dlouhý šrám. Bez ní už nevypadal tak nebezpečně. Byl mnohem mladší, než si myslela, se skvrnami po vyrážce kolem brady a jemným chmýřím na horním rtu. Trhl hlavou a znovu zaostřil pohled. Vrčel a snažil se vykroutit, ale ona ho držela pevně a dotyk nože na krku ho brzy zklidnil.

„Proč mě sleduješ?"

„Já tě, k sakru, ne −"

Ferro nikdy nepatřila k trpělivým ženám. Jak na svém stínu obkročmo seděla, bylo snadné se napřímit a vrazit mu loket do obličeje. Dělal, co mohl, aby ránu odrazil, ale celou svou vahou mu spočívala na bocích a on byl bezmocný. Její ruka mu postupně přistála na rukou, na ústech, na nose a na tvářích a třeskla mu hlavou o zmazanou dlažbu. Čtyři takové rány a boj pro něj skončil. Hlava mu bezvládně klesla dozadu a ona se k němu znovu přitiskla a přitlačila mu nůž pod krk. Z nosu i z úst mu bublala krev a stékala mu v tmavých stružkách podél tváře.

„Takže, sleduješ mě?"

„Já jenom pozoruju." Hlas mu v ústech plných krve mlaskal. „Jenom pozoruju. Já nejsem ten, kdo vydává rozkazy."

Gurští vojáci taky nevydávali rozkazy, aby vyvraždili Feřin lid a ji zotročili. To je ale nezbavilo viny. To je před ní neochránilo. „Tak kdo?"

Zakašlal a tvář se mu zkřivila. Z oteklých nosních dírek se mu vyřinuly krvavé bubliny. Nic víc. Ferro se zamračila.

„Cože?“ Posunula se s nožem níž a zapíchla mu špičku do stehna. „Myslíš, že jsem ještě nikdy nikomu neuřízla ptáka?“

„Glokta,“ zamumlal a zavřel oči. „Pracuju… pro Gloktu.“

„Glokta.“ To jméno pro ni nic neznamenalo, ale bylo to něco, za čím mohla jít. Přesunula se s nožem zpátky až k jeho hrdlu. Výstupek na krku se zvedal a klesal a otíral se o hranu ostří. Sevřela čelisti, protahovala si prsty kolem rukojeti a mračila se. V koutcích očí se mu začínaly třpytit slzy. Nejlíp bude to dokončit a zmizet. Nejbezpečnější. Ale nějak nemohla pohnout rukou.

„Řekni mi nějaký důvod, proč bych to neměla udělat.“

Slzy se přelily přes okraj víček a stékaly dolů po obou stranách jeho zkrvavené tváře. „Moji ptáci,“ zašeptal.

„Ptáci?“

„Nebude je mít kdo krmit. Zasloužím si to, to určitě, ale moji ptáci… ti nic neudělali.“ Dívala se na něj a oči se jí zúžily.

Ptáci. Zvláštní, pro jaké věci musejí lidé přežít.

Její otec choval ptáka. Pamatovala si to, v kleci, která visela na tyči. Nebyl k ničemu, dokonce neuměl ani létat, jenom seděl na větvičce. Učil ho mluvit. Pamatovala si, že se dívala, jak ho krmí, když byla ještě malá. Bylo to dávno, před tím, než přišli Gurchové.

„Csss,“ sykla mu do tváře, přitlačila mu nůž pod bradu a přinutila ho skrčit se. Pak odtáhla čepel, vstala a zůstala stát nad ním. „Ta chvíle, kdy se potkáme příště, bude tvoje poslední. Vrať se ke svým ptákům, stíne.“

Přikývl, vlhké oči vypoulené, a ona se otočila a odkráčela setmělou uličkou do soumraku. Když přecházela po mostě, zahodila nůž. Se zašploucháním zmizel pod hladinou a kolem toho místa se ve sliznaté vodě začaly šířit stále větší kruhové vlnky. Nejspíš byla chyba nechat toho chlapa odejít živého. Milosrdenství bylo vždycky chyba, alespoň podle jejích zkušeností.

Ale vypadalo to, že dnes je v milosrdné náladě.

Otázky

Plukovník Glokta byl vynikající tanečník, samozřejmě, ale když měl takhle ztuhlou nohu, bylo pro něj těžké skutečně zazářit. Neustálé bzučení much byla další potíž a jeho partnerka mu moc nepomohla. Ardee Westová vypadala docela dobře, ale její neutuchající hihňání už ho začínalo dost rozčilovat.

„Přestaň s tím!“ vyštěkl plukovník a roztočil ji kolem laboratoře adepta fyziky. Vzorky ve zkumavkách se houpaly a nadskakovaly v rytmu hudby.

„Jsou částečně snědené,“ zašklebil se Kandelau s jedním okem za sklem brýlí enormně zvětšeným. Ukazoval kleštěmi někam dolů. „Tohle je noha.“

Glokta odstrčil křoví stranou a jednu ruku si přitlačil na obličej. Před ním leželo rozporcované tělo, lesklé a rudé, a už se sotva dalo poznat, že je lidské. Ardee se při tom pohledu smála a smála. „Částečně snědené!“ švitořila na něj. Plukovník Glokta na celé té věci neshledával vůbec nic zábavného. Bzučení much bylo stále hlasitější a hrozilo, že úplně přehluší hudbu. Ještě horší bylo, že se v parku náhle začalo hrozně ochlazovat.

„Nedbáš na mě,“ řekl hlas odněkud zezadu.

„Jak to myslíš?“

„Jenom tak to tam nechat. Ale někdy je lepší být rychlý než být opatrný, co říkáš, mrzáku?“

„Na tohle si vzpomínám,“ zamumlal Glokta. Ochladilo se ještě víc a on se třásl jako lístek. „Na tohle si vzpomínám!“

„Jistěže ano,“ zašeptal hlas. Ženský hlas, ale nebyl Ardeein. Hluboký a syčivý hlas, při kterém mu zaškubalo oko.

„Co mám dělat?“ Plukovník cítil, jak se mu tlačí vzhůru obsah žaludku. Rány v rudém mase se na něj šklebily. Mouchy byly tak hlučné, že skoro neslyšel odpověď.

„Možná bys mohl zajít na univerzitu a požádat o radu.“ Ledový dech se mu otřel o krk a na zádech mu naskočila husí kůže. „Možná, až tam budeš… by ses jich mohl zeptat na Sémě.“

* * *

Glokta se dokolébal k patě schodů a odbelhal se kousek stranou, kde padl zády na zeď a přes vlhký jazyk sykavě oddechoval. Levá noha se mu chvěla, levé oko cukalo, jako kdyby obojí bylo spojeno provázkem bolesti, který se mu zařezával do zadku, útrob, zad a ramen, do krku a tváře, a s každým sebemenším pohybem se ještě utahoval.

Přinutil se uklidnit. Dýchat dlouze a pomalu. Přiměl se myšlenkami odpoutat od bolesti a myslet na jiné věci. *Jako na Bayaze a jeho neúspěšné hledání Semene. Koneckonců, Jeho Eminence čeká a není zrovna pověstná svou trpělivostí.* Protáhl si krk na obě strany a ucítil, jak mu mezi pokroucenými lopatkami zakřupaly kosti. Přitiskl si jazyk k dásním a šoural se od schodů pryč, do chladného šera polic.

Za poslední rok se moc nezměnily. *Nebo nejspíš za posledních pár století.* Klenuté místnosti byly cítit zatuchlinou a stářím a byly osvětlené jen několika blikavými, umouněnými lampami. Bortící se police se táhly do dálky, zaplněné pohyblivými stíny. *Čas ještě jednou si zahrabat v prašném odpadu minulosti.* Adeptus historie taky nevypadal, že by se nějak změnil. Seděl za svým flekatým stolem a ve světle plamínku jediné pokroucené svíce mžoural přes hromadu papírů, které vypadaly, že už začínají tlít. Když se Glokta přibelhal blíž, zašilhal jeho směrem.

„Kdo to je?“

„Glokta.“ Podezíravě se zadíval ke stropu ukrytému ve stínu. „Co se stalo s vaší vránou?“

„Je mrtvá,“ zavrčel smutně prastarý knihovník.

„Mohl byste říct, že je to minulost!“ Stařec se nezasmál. „Tak dobře. To se stane nám všem.“ *A některým dřív než jiným.* „Mám pár otázek.“

Adeptus historie se natáhl přes stůl blíž a zamžoural vlhkýma očima na Gloktu, jako kdyby nikdy předtím lidskou bytost neviděl. „Pamatuji se na vás.“ *Takže se zázraky přece jen dějí?* „Ptal jste se

mě na Bayaze. Prvního učedníka velkého Juvense, první písmeno abecedy z −“

„Ano, ano, tohle už máme za sebou.“

Stařec se rozmrzele zamračil. „Přišel jste mi vrátit ten svitek?“

„Jak tvůrce padal a hořel a tak dál? Obávám se, že ne. Nechal si ho arcilektor.“

„Ha. V posledních dnech jsem o tom člověku hodně slyšel. Ti nahoře o něm pořád žvaní. Jeho Eminence tohle, a Jeho Eminence tamhleto. Už je mi z toho zle!“ *Vím velice dobře, jak se cítíš.* „Všem se poslední dobou zatočila hlava. Točí se jim hlava a pořád se hádají.“

„Nahoře se toho hodně změnilo. Máme nového krále.“

„To já vím, Guslava, že?“

Glokta si dlouze povzdechl a usadil se do židle na opačné straně stolu. „Ano, ano, to je on.“ *Jenom jsi o nějakých třicet let pozadu, nebo tak nějak. Překvapuje mě, že si nemyslíš, že na trůnu ještě sedí Harod Veliký.*

„Co chcete tentokrát?“

Ach, tápat v temnotě po odpovědích, které jsou vždycky mimo dosah. „Chci se dozvědět něco o Semeni.“

Vrásčitá tvář se ani nepohnula. „O čem?“

„Byla o něm zmínka v tom vašem drahocenném svitku. Ta věc, kterou Bayaz a jeho spřátelení mágové hledali v tvůrcově domě, po Kanediasově smrti. Po smrti Juvense.“

„Pche!“ Adeptus mávl rukou a zborcené svalstvo pod zápěstím se mu zhouplo. „Tajemství a moc. Všechno je to metafora.“

„Nezdá se, že by si Bayaz myslel totéž.“ Glokta si přistrčil židli blíž a ztlumil hlas. *I když tady asi široko daleko není nikdo, kdo by slyšel, a i kdyby, bylo by mu to fuk.* „Slyšel jsem, že to byl kousek Druhé strany, který tady zůstal ze Starých časů, kdy démoni kráčeli po zemi. Něco kouzelného, co se zhmotnilo.“

Stařec zasípal nakřápnutým smíchem a odhalil hnijící dutinu úst s ještě menším počtem zubů než měl Glokta. „Nepřipadal jste mi jako pověrčivý muž, představený.“ *Ani jsem nebyl, když jsem se sem přišel posledně vyptávat. Než jsem navštívil tvůrcův dům, než jsem se setkal s Julweiem, než jsem viděl, jak se Šikel směje, když ji upalují. Jaké to byly šťastné časy, než jsem se doslechl o Bayazovi. Tehdy ještě věci dávaly smysl.* Adeptus si mrtvičnou napodobeninou ruky utřel slzavé oči. „Kde jste o tom slyšel?“

Ach, od jednoho navigátora s nohou na kovadlině. „To vám může být jedno.“

„No, víte o tom víc než já. Kdysi jsem četl, že z nebe někdy padají kameny. Někdo tvrdí, že jsou to úlomky hvězd. Někdo říká, že jsou to odštěpky vymrštěné z chaosu v pekle. Že je nebezpečné se jich dotknout. Že jsou strašlivě studené.“

Studené? Glokta skoro cítil ledový dech na svém krku, který ho nutil nahrbit ramena, a při tom se snažil neohlédnout se za sebe. „Povězte mi o pekle.“ *I když si myslím, že už o něm vím víc než většina ostatních.*

„Ech?“

„O pekle, starče. O Druhé straně.“

„Říká se, že je to místo, odkud pocházejí kouzla, jestli na takové věci věříte.“

„Naučil jsem se mít mysl otevřenou každé myšlence.“

„Otevřená mysl je jako otevřená rána, snadno se −“

„Tak jsem to slyšel taky, ale my jsme mluvili o pekle.“

Knihovník si olízl ochablé rty. „Legenda vypráví o tom, že kdysi byl náš svět a svět pod námi jedním a démoni se procházeli po zemi. Pak je velký Euz svrhl dolů a vyřkl první zákon − zákaz pro všechny dotýkat se Druhé strany nebo hovořit s démony, nebo otevřít brány mezi oběma světy.“

„Tak první zákon?“

„Jeho syn Glustrod, lačný po moci, ignoroval varování svého otce a hledal tajemství, povolával démony a posílal je proti svým nepřátelům. Říká se, že jeho bláznovství vedlo ke zničení Aulka a k pádu Staré říše, a že když sám sebe zničil, nechal brány pootevřené… ale na tohle všechno já nejsem odborník.“

„A kdo je?“

Stařík se zašklebil. „Bývaly tady knihy. Velmi staré. Krásné knihy z časů mistra tvůrce. Knihy o věcech z Druhé strany. O jejich rozdělení. O branách a zámcích. Knihy o věcech, týkajících se vypravěčů tajemství a jejich vyvolávání a vysílání. Spousta výmyslů, jestli chcete vědět, co si myslím. Báje a pohádky.“

„Byly *tady* knihy?“

„Je to už pár let, co v mých policích chybí.“

„Chybí? A kde jsou?“

Stařík se zamračil. „Zvláštní, že ze všech lidí se na to ptáte právě vy −“

„Tak dost!“ Glokta se rychle otočil, aby se mohl podívat, kdo je to za ním. Silber, univerzitní správce, stál u paty schodiště a ve strnulé tváři měl výraz překvapení a hrůzy. *Zrovna jako kdyby spatřil ducha. Nebo dokonce démona.* „Tak to by stačilo, představený! Děkujeme vám za vaši návštěvu.“

„Stačilo?“ Glokta se také zamračil. „Jeho Eminence nebude −“

„Já vím přesně, co Jeho Eminence chce, nebo nechce…“ *Nepříjemně známý hlas.* Představený Goyle pomalu scházel ze schodů. Prošel kolem Silbera a pak po tmavé podlaze mezi regály. „A říkám dost. Velice srdečně vám děkujeme za vaši návštěvu.“ Naklonil se blíž a oči mu vztekle vylézaly z důlků. „Ať je vaše poslední!“

Po dobu, co byl Glokta dole, došlo v jídelně k několika zarážejícím změnám. Za špinavými okny se značně setmělo a v zašlých svícnech byly rozžaté svíce. *A samozřejmě je zde ten problém s dvěma tucty velice různorodých praktikalů inkvizice.*

Dva domorodci ze Suldžuku s úzkýma očima zírali na Gloktu přes masky, jako kdyby byli dvojčata. Jejich černé boty spočívaly na prastarém jídelním stole a čtyři zahnuté meče ležely v pochvách na desce před nimi. Tři muži s tmavou pletí stáli kousek od tmavého okna, měli oholené hlavy a každý z nich měl u pasu sekyru a na zádech štít. Vedle krbu se tyčil obrovitý, vysoký praktikal, vytáhlý a hubený jako břízka, se světlými vlasy, které mu visely přes maskovanou tvář. Vedle něj stál malý mužík, skoro trpaslík, a jeho opasek se ježil noži.

Glokta poznal obrovitého Seveřana zvaného Drtikámen, se kterým se setkal při dřívější návštěvě univerzity. *Ale vypadá to, jako kdyby se od našeho předchozího setkáni pokoušel rozdrtit kameny vlastním obličejem a nenechal si to vymluvit.* Půlky jeho obličeje byly každá jiná, jeho obočí bylo křivé a kořen nosu uhýbal ostře doleva. Jeho zničená tvář byla skoro stejně zneklidňující jako obrovitá palice, kterou svíral v masivní pěsti. *Ale jenom skoro.*

A tak to pokračovalo v tak znepokojující směsici vrahounů, jakou jen lze na jedno místo shromáždit, a všichni byli po zuby ozbrojení. *Tak to vypadá, že představený Goyle obnovil svoje šílené představení.* Uprostřed nich stála praktikalka Vitari a zdála se být ve svém živlu, ukazovala na všechny strany a vydávala rozkazy. *Když ji člověk takhle vidí, nikdy by o ni neřekl, že je mateřský typ, ale nejspíš máme všichni nějaké skryté nadání.*

Glokta vymrštil pravou ruku do vzduchu. „Koho to jdeme zavraždit?“

Všechny oči se k němu otočily. Vitari přešla blíž a přes pihovatý kořen nosu se jí táhla zlostná rýha. „Co vy tady, k čertu, děláte?“

„Mohl bych se zeptat na totéž.“

„Jestli víte, co je pro vás dobré, nebudete se ptát vůbec na nic.“

Glokta na ni vrhl svůj bezzubý úsměv. „Kdybych věděl, co je pro mě dobré, nepřišel bych o zuby, a otázky jsou všechno, co mi zbylo. Copak to tady v té hromadě starého prachu je, že vás to tolik zajímá?“

„To není moje starost, a už vůbec ne vaše. Jestli hledáte zrádce, možná byste měl nejdřív hledat ve vlastním domě, ne?“

„A co by to mělo být?“

Vitari se k němu naklonila blíž a zašeptala přes svou masku: „Zachránil jste mi život, tak mi dovolte vám to oplatit. Vypadněte odsud. Vypadněte a nevracejte se.“

* * *

Glokta se belhal chodbou a pak ke svým těžkým dveřím. *Co se týče Bayaze, nikam jsme se nepohnuli. Nic, co by do tváře Jeho Eminence vrátilo ten vzácný úsměv.* Vyvolávání a poslání. Bohové a démoni. Vždycky další otázky. Netrpělivě otočil klíčem v zámku, jak se nemohl dočkat, až si sedne a uleví svým roztřeseným nohám. *Co dělal Goyle na univerzitě? Goyle a Vitari a dva tucty praktikalů a všichni ozbrojení, jako kdyby šli do války?* Rozechvěle překročil práh. *To musí být nějaká −*

„Ech!“ Ucítil, jak mu něco vytrhlo hůl, klopýtl stranou a zatápal naprázdno ve vzduchu. Něco mu drtilo obličej a zalévalo celou hlavu oslepující bolestí. V příštím okamžiku ho do zad udeřila zem a vyrazila mu v dlouhém vyjeknutí vzduch z plic. Zamrkal a z úst se mu vyřinuly sliny. Cítil v nich slanou příchuť krve a tmavá místnost se kolem něj zběsile točila. *Ach ano, ach ano. Pěstí do obličeje, pokud se nemýlím. To se nikdy nemine účinkem.*

Nějaká ruka ho popadla za límec kabátu a táhla ho nahoru. Látka se mu zařezávala do krku a nutila ho zavřeštět jako rdoušené kuře.

Další ruka ho chytila za opasek a celého ho zvedla. Koleny a špičkami bot bezvládně šoural o prkna podlahy. Instinktivně se bránil, ale byl tak slabý, že zvládl jen prohnat bodavou bolest vlastními zády vzhůru. Dveře od koupelny se otevřely. Nejdřív ho praštily do hlavy a pak třeskly o zeď a on byl bezmocně vtažen přes setmělou místnost k vaně, pořád ještě plné špinavé vody z rána. „Počkejte!“ zaskřehotal, jak ho někdo přehodil přes její okraj. „Kdo jste − blurghhh!“

Studená voda se mu zavřela nad hlavou a kolem tváře mu proudily bublinky. Někdo ho držel a on se bránil, oči vyboulené šokem i zděšením, a měl pocit, že mu prasknou plíce. Pak ho ten někdo vytáhl za vlasy ven. Voda mu stékala z tváře a řinula se zpět do vany. *Prostá technika, ale zaručeně účinná. Jsem zcela poražen.* Zajíkavě se nadechl. „Co tady − Blarghh!“

Zpátky v temnotě a ten vzduch, který se mu podařilo do sebe nasát, vybublával do špinavé vody. *Ale ať je to kdokoli, nechává mě nadechnout. Nemám být zavražděn, mám být jen zpracován. Zpracován, abych mohl správně odpovídat na otázky. Byl bych se tě ironii zasmál… kdyby ve mně zůstal… nějaký vzduch…* Pohnul se ve vaně a vystříkl trochu vody. Zbytečně kopal nohama. Ta ruka, co ji měl přitlačenou zezadu na krku, byla snad z oceli. Žaludek se mu svíral a žebra se zvedala v zoufalé snaze o nádech. *Nenadechovat… nenadechovat… nenadechovat!* Právě když vdechoval obrovské množství špinavé vody, ten někdo ho popadl a mrštil s ním na podlahu. Kašlal, dávil se a všechno to najednou vyzvracel.

„Jsi Glokta?“ Ženský hlas, úsečný a tvrdý, se silným kantským přízvukem.

Zepředu si na něj dřepla. Balancovala na polštářcích chodidel, štíhlé, hnědé dlaně volně položené na kolenou. Měla na sobě mužskou košili, která jí byla kolem šlachovitých ramen dost volná, a mokré rukávy měla vyhrnuté nad šlachovitá předloktí. Černé vlasy měla nakrátko seřezané a trčely jí z hlavy v mastných chumáčích. Podél tvrdé tváře měla tenkou, bledou jizvu a na tenkých rtech úšklebek, ale byly to její oči, co na něj zapůsobilo nejvíce. V matném světle, které sem dopadalo z chodby, svítily žlutě. *Žádný div, že ji Severard nechtěl sledovat. Měl jsem ho poslechnout.*

„Jsi Glokta?“

Nemělo smysl to popírat. Roztřesenou rukou si utřel z brady hořkou slinu. „Jsem Glokta.“

„Proč mě sleduješ?“

S bolestmi se zvedl do sedu. „Co tě přimělo si myslet, že budu něco vykládat −“

Její pěst mu přistála na špičce brady a zvrátila mu hlavu dozadu, až vyjekl. Čelisti mu cvakly o sebe a jeden ze zubů mu vyryl důlek zespod do jazyka. Zhroutil se zády na zeď a tmavá místnost se kolem něj točila. Oči se mu zalily slzami. Když byl znovu schopen zaostřit, dívala se na něj, žluté oči zúžené. „Budu tě tlouct tak dlouho, dokud mi neodpovíš, nebo dokud nezemřeš.“

„Díky.“

„Děkuješ mi?“

„Pro mě za mě jsi mi mohla klidně zlomit vaz.“ Glokta se usmál a ukázal jí svých pár zakrvavených zubů. „Dva roky jsem byl u Gurchů v zajetí. Dva roky ve tmě císařského vězení. Dva roky řezání, sekání a pálení. Myslíš si, že pomyšlení na další ránu nebo dvě mě vyděsí?“ Zachroptěl jí do tváře krvavým smíchem. „Víc mě to bolí, když močím! Myslíš si, že se bojím umřít?“ Zkřivil tvář při bodnutí v zádech, jak se k ní nakláněl blíž. „Každé ráno… když se probudím živý… je pro mě zklamáním! Jestli chceš odpovědi, budeš mi muset odpovědět sama. Něco za něco.“

Dlouho se na něj jen dívala a ani nemrkla. „Ty jsi byl vězněný u Gurchů?“

Glokta mávl rukou přes celé svoje pokroucené tělo. „Tohle všechno mám od nich.“

„Ha. Takže jsme oba něco ztratili kvůli Gurchům.“ Spustila se na zem a posadila se na zkřížených nohách. „Otázky. Něco za něco. Ale jestli se mi pokusíš lhát −“

„Takže otázky. Neprokázal bych se jako dobrý hostitel, kdybych tě nenechal ptát se jako první.“

Neusmála se. *Ale ona asi nebude ten typ na legrácky.* „Proč mě sleduješ?“

Mohl bych ji zalhat, ale proč? Stejně dobře jí můžu říct pravdu. „Sleduju Bayaze. Vypadá to, že jste přátelé, a Bayaze je v těchto dnech hodně těžké zastihnout. Tak sleduju tebe.“

Zamračila se. „On není žádný můj přítel. Slíbil mi pomstu, to je všechno. Jen mi ji ještě musí dát.“

„Život je plný zklamání.“

„Život je samé zklamání. Ptej se ty, mrzáku.“

Když dostane svoje odpovědi, budu se zase koupat ve vaně, a tentokrát naposledy? Její úzké žluté oči nic neprozrazovaly. Prázdné jako oči zvířete. *Ale mám snad na vybranou?* Olízl si ze rtů krev a opřel se znovu o zeď. *Tak bych alespoň mohl zemřít o něco moudřejší.* „Co je to Sémě?“

Zamračila se ještě víc, ale jen o trošku. „Bayaz říká, že je to zbraň. Zbraň, která má obrovskou moc. Je dost mocná, aby dokázala obrátit celou Šaffu v prach. Myslel si, že je schovaná na konci světa, ale spletl se. Neměl z toho radost, že se spletl.“ Chvíli se na něho jenom mlčky mračila. „Proč sleduješ Bayaze?“

„Protože ukradl korunu a nasadil ji na hlavu bezpáteřnímu červovi.“

Ušklíbla se. „Alespoň na tom se shodneme.“

„V naší vládě jsou takoví, co mají pochybnosti o směru, kterým by nás mohl zavést. Mají hodně velké pochybnosti.“ Glokta si olízl jeden zkrvavený zub. „Kam nás chce zavést?“

„Mně o tom nevykládá. Nevěřím mu, a on nevěří mně.“

„I na tomhle se shodneme.“

„Měl v úmyslu použít Sémě jako zbraň. Nenašel ho, a tak si musí najít jinou zbraň. Já myslím, že vás zavede do války. Do války proti Chalulovi. A proti jeho požíračům.“

Glokta cítil, jak mu rozčilením začala cukat jedna strana tváře a oční víčko se mu rozechvělo. *Zatracený zrádný rosol! Trhl hlavou do strany.*

„Ty je znáš?“

„Jen letmo.“ *No a čemu to uškodí?* „Jednoho jsem chytil, v Dagosce. Trochu jsem se ho vyptával.“

„Co ti řekl?“

„Mluvil o právu a o spravedlnosti.“ *Dvě věci, které jsem jaktěživ neviděl.* „Mluvil o válce a o obětech.“ *Dvě věci, kterých jsem už viděl až moc.* „Říkal, že tvůj přítel Bayaz zabil svého pána.“ Žena se ani nepohnula. Ani se jí nezachvěly řasy. „Říkal, že jeho otec, prorok Chalul, stále touží po pomstě.“

„Pomsta,“ sykla a sevřela ruce v pěsti. „Já jim ukážu pomstu!“

„Co ti udělali?“

„Zabili můj lid.“ Natáhla zkřížené nohy. „Udělali ze mě otrokyni.“ Plavně se postavila a zůstala stát nad ním. „Ukradli mi můj život.“

Glokta cítil, jak mu zaškubal koutek úst. „Další věc, kterou máme společnou.“ *A já mám pocit, že můj vypůjčený čas vypršel.*

Sklonila se a popadla ho oběma rukama za mokrý kabát. Se zarážející silou ho vytáhla nahoru, smýkajíc jím zády po zdi. *Tělo nalezené, jak pluje ve vaně…* Cítil, jak se mu roztáhly nosní dírky, jak mu vzduch zrychleně šumí v zakrváceném nose, a srdce se mu rozbušilo v hrůzném očekávání. *Mé zničené tělo se bude nepochybně bránit, jak nejlépe to dokáže. Přirozená reakce na nedostatek vzduchu. Nepotlačitelný instinkt dýchat. Určitě sebou budu zmítat a svíjet se, tak jako Tulkis, ten guršský vyslanec, který sebou zmítal a svíjel se, když ho věšeli a rvali z něj vnitřnosti pro nic za nic.*

Dělal, co takhle pokroucený mohl, aby zůstal stát o své vlastní vůli, stát tak, aby to bylo pokud možno rovně. *Koneckonců, kdysi jsem býval hrdý muž, i když je to už hodně dávno za mnou. Není to zrovna konec, v jaký plukovník Glokta kdy doufal. Utopený ve vaně ženou ve špinavé košili. Najdou mě zhrouceného přes okraj se zadkem vystrčeným do vzduchu? Ale co na tom záleží? To, co se počítá, je, jak jsi žil, ne, jak zemřeš.*

Pustila jeho kabát a uhladila mu přední část plácnutím ruky. *A jaký byl můj život těch pár posledních let? Co vlastně mám, co by mi opravdu chybělo? Schody? Polévka? Bolest? Ležet ve tmě s kousavými vzpomínkami na věci, které jsem udělal? Ranní vstávání, kdy cítím vlastní výkaly? Bude mi scházet pití čaje s Ardee Westovou? Možná trochu. Ale bude mi scházet piti čaje s arcilektorem? Skoro si říkám, proč jsem to neudělal sám už kdysi dávno?* Zadíval se do očí svého vraha, tvrdých a jasných jako žluté sklo, a usmál se. Úsměvem z čiré úlevy. „Jsem připraven.“

„Na co?“ vtiskla mu něco do ochablé ruky. Jeho hůl. „Jestli budeš mít s Bayazem ještě něco na práci, mě z toho vynech. Příště už nebudu tak ohleduplná.“ Pomalu vycouvala ke dveřím, jasnému obdélníku na tmavé zdi. Otočila se a zvuk jejích bot se vzdaloval chodbou. Kromě měkkého kapání vody, která mu stékala z mokrého kabátu, bylo všude ticho.

A tak, jak se zdá, jsem to přežil. Zase. Glokta povytáhl obočí. *Možná že ten trik spočívá v tom, že se to nesmí chtít.*

Čtvrtý den

Tenhle Východňan byl pěkně šeredný parchant. Vyrostlý do neuvěřitelných rozměrů, navlečený do páchnoucích, špatně vyčiněných kožešin a zbytku zrezivělého kroužkového brnění, spíš pro ozdobu než pro ochranu. Mastné černé vlasy měl tu a tam propletené hrubě opracovanými stříbrnými kroužky, na nichž ulpívaly kapičky slabého deště. Na jedné tváři měl velkou jizvu a další na čele a bezpočet škrábanců a důlků po lehčích zraněních a vřídcích z dětství. Nos měl zploštělý a uhýbal mu do strany jako ohnutá lžíce. Oči měl úsilím pevně přimhouřené a z vyceněných žlutých zubů mu dva přední chyběly. Do mezery po nich tiskl svůj šedý jazyk. Byla to tvář, která po celý život vídala jen válku. Tvář, již živil meč a sekyra a kopí a která každý den, který přežila, brala jako vítězství.

Pro Logena to bylo skoro jako dívat se do zrcadla.

Drželi si jeden druhého těsně u těla jako pár mizerných milenců a nevnímali nic z toho, co se dělo kolem nich. Vláčeli se tam a zpátky a kolébali se jako opilci při rvačce. Škubali se a kousali se a dloubali do sebe, zatínali jeden do druhého nehty a trhali se, našponovaní ve strnulé zuřivosti, a vydechovali si navzájem do obličeje trpký dech. Byl to ošklivý a vyčerpávající a smrtonosný tanec a celou tu dobu na ně dopadal déšť.

Logen dostal pořádnou ránu do břicha, což ho přinutilo se zkroutit a vteřinu se bez dechu svíjet. Jen vlažně vyrazil hlavou kupředu, ale nevyšlo z toho nic víc, než že se čelem otřel Šerednému o tvář. Málem zakopl a zapotácel se a pak ucítil, jak Východňan přenesl váhu a snažil se najít tu správnou polohu, ze které by se na Logena vrhl. Než se mu to podařilo, Logen ho stačil kopnout stehnem mezi nohy, dost silně na to, aby mu na okamžik ochably paže. Dost silně, aby se mohl rukou dostat Šerednému pod krk.

Logen se kousek po kousku snažil v bolestech posouvat ruku vzhůru. Jeho natažený ukazováček se plazil po Východňanově poďobaném obličeji a ten se na něj díval, oči křížem, a snažil se uhnout hlavou dozadu. Jeho ruka bolestivě pevně sevřela Logenovo zápěstí a snažila se ho odtáhnout, ale Logen už měl rameno zpevněné a váhu dokonale rozloženou. Prst se přeplazil kolem Východňanových zkřivených úst, kolem horního rtu až do zahnutého nosu a Logen cítil, jak se mu zlomený nehet zaryl do sliznice uvnitř něj. Vycenil zuby, ohnul prst a zakroutil jím, jak nejsilněji mohl.

Východňan syčel a tloukl sebou, ale byl pevně zaháknutý. Nemohl dělat nic než se druhou rukou sápat po Logenově zápěstí a snažit se odtáhnout drápající prst od své hlavy. Ale Logenovi tak zůstávala jedna ruka volná.

Vytáhl nůž, zavrčel a bodl. Trhal paží kupředu a zpět. Rychlé údery, ale na jejich konci byla ocel. Ostří nože zajelo do Východňanových vnitřností, do stehna, do paže, do hrudi. Odevšad v dlouhých proudech vystřikovala krev, oba dva je postříkala a tvořila louži pod jejich botami. Logen popadl pobodaného muže za kabát a vyzdvihl ho do vzduchu, čelisti pevně sevřené vynaloženým úsilím. Pak zařval a mrštil s ním přes hradby. Řítil se dolů a dopadl na zem vedle svých kamarádů, vláčný jako poražené zvíře, kterým měl taky co nevidět být.

Logen se naklonil přes hradby, trhaně vdechoval vlhký vzduch a dešťové kapky z něj skapávaly dolů. Vypadalo to, jako by jich byly stovky, motali se v moři bahna u základny zdi. Divoši z krajů daleko za Crinnou, kde sotva dovedou pořádně mluvit a čerta starého jim záleží na mrtvých. Všichni byli zmáčení deštěm a zmazaní blátem, schovávali se pod hrubě opracovanými štíty a mávali mizerně ukovanými zbraněmi, zubatými a hrubými. Jejich korouhve za nimi plandaly v dešti, samé kosti a otřepané kůže, které v tom lijáku vypadaly jako přízračné stíny.

Někteří si s sebou přinášeli vratké žebříky nebo zvedali znovu ty, které obránci předtím shodili dolů, a snažili se je zapřít k patě zdi a vztyčit je, zatímco do bahna se šplouchánim dopadalo kamení a oštěpy a rozmáčené šípy. Ostatní šplhali nahoru, štíty zdvižené nad hlavou. Na Dowově straně už byly zdvižené dva žebříky a na Červeňákově jeden. Další byl kousek nalevo od Logena. Pár obrovských divochů se rozmachoval velkými sekyrami proti

otlučené bráně. S každým úderem od ní odlétaly mokré třísky. Logen na muže ukázal a zbytečně zařval do vlhkého povětří. Nikdo ho neslyšel. A ani nemohl přes ten hrozný hluk bubnujícího deště, třeskot a bouchání a skřípot zbraní o štíty, oštěpů o těla, přes bojový pokřik a výkřiky bolesti.

Zatápal po meči a zvedl ho z louže na ochozu hradeb. Matný kov se leskl kapičkami deště. Kousek od něj čelil jeden z Třesavcových karlů Východňanovi, který se sem škrábal z konce žebříku. Vychodňanova sekera několikrát dopadla na karlův štít a pak se vzduchem mihl meč. Východňanova ruka se sekyrou se znovu zvedla a Logen ji odťal u lokte, pak udeřil muže do zad a ječícího ho nakopl do tváře. Karl útočníka dobil ranou do týla a pak ukázal zakrváceným mečem někam za Logenovo rameno.

„Tamhle!“

Další Východňan s velkým zahnutým nosem se dostal na konec žebříku a nahýbal se přes hradby s napřaženým oštěpem v ruce. Logen zařval a vrhl se na něj.

Muž vypoulil oči a hrot oštěpu se zakymácel. Na hod už bylo příliš pozdě. Pokusil se uhnout a volnou rukou se při tom přidržoval mokrého žebříku, ale ten se začal se skřípotem posouvat podél zdi. Logenův meč zajel muži pod paži. Zachrčel, zavrávoral pozpátku a upustil oštěp. Logen bodl znovu, ale uklouzl a padal dopředu, až skoro dopadl na ruce. Ten s velkým nosem ho drapl a snažil se ho přehodit přes hradbu. Logen ho jílcem meče praštil do obličeje a zvrátil mu hlavu dozadu. Další ranou mu vyrazil pár zubů. Třetí rána zbavila Východňana vědomí a on se zřítil ze žebříku. Jak padal, strhl s sebou do bahna jednoho ze svých spolubojovníků.

„Podej bidlo!“ zařval Logen na karla s mečem.

„Co?“

„Bidlo, pitomče!“

Karl popadl mokrý kus dřeva a skrz dešťovou clonu mu ho hodil. Logen pustil meč a zaklínil rozvětvený konec bidla o horní příčel žebříku a začal na něj tlačit vší silou, která v něm byla. Karl přišel k němu, přidal svoji váhu k jeho a žebřík zavrzal, zaviklal se a začal se překlápět dozadu. Nad hradbami se vynořila zaskočená tvář dalšího Východňana. Uviděl bidlo. Uviděl vrčícího Logena a karla. Jak žebřík padal, Východňan z něj spadl a zřítil se na hlavy těch parchantů dole.

O kus dál právě vztyčili další žebřík a Východňané na něj začali šplhat, štíty zdvižené nad hlavou, zatímco Červeňák a jeho hoši na ně vrhali kamení. Někteří se dostali až nahoru na Dowovu část zdi a Logen odtamtud uslyšel řev a zvuky zabíjení. Hryzl se do zkrvaveného rtu a chvíli uvažoval, jestli se má vrhnout dolů a trochu jim pomoct, ale nakonec usoudil, že bude lepší, když to neudělá. Brzy by chyběl zase tady.

A tak zvedl tvůrcův meč a kývl na karla, který mu pomáhal a který tam teď stál a snažil se nabrat dech. Čekal, až přijdou další Východňané. Všude kolem něj se bojovalo, zabíjelo a umíralo.

Ďáblové v studeném, mokrém a krvavém pekle. Už to trvalo čtyři dny a on měl pocit, jako kdyby tady byl odjakživa. Jako kdyby odtud nikdy neodešel. Možná že opravdu nikdy neodešel.

* * *

Jako kdyby Psí čumák neměl už tak dost těžký život, muselo ještě pršet.

Mokro je lukostřelcův největší postrach. No, možná že když člověka dohání jezdec na koni, tak je to horší, ale tady nahoře na věži něco takového nebylo příliš pravděpodobné. Luky byly kluzké, tětivy se vytahovaly, peří bylo nasáklé a to všechno dohromady střílení dost komplikovalo. Déšť je připravil o jejich výhodu, a to bylo hodně špatné, ale než den skončí, může to být ještě mnohem horší. U brány se snažili tři velcí divocí prevíti. Dva se rozmachovali sekyrami proti ztenčenému dřevu a třetí se pokoušel nacpat sochor do mezer, které už udělali, a dřevo rozpoltit.

„Jestli s nima něco neuděláme, tak tu bránu rozbijou!“ zařval Psí čumák ochraptěle do mokrého povětří.

„Hm,“ řekl Mračňák, kývl hlavou a ze střapaté kštice si setřásl kapky vody.

Pořádně zařval a ukázal na sebe a Tula, ale Psí čumák už měl muže nastoupené podél kluzkého parapetu. Pět tuctů mokrých luků se všechny se zároveň sklopily dolů, všechny se skřípáním natažené a všechny mířily dolů k bráně. Pět tuctů mužů, zamračených a mířících. Ze všech skapávaly kapky vody a s každou další minutou byli čím dál promočenější.

„Tak jo, střílejte!“

Luky vystřelily víceméně zároveň, jejich zasvištění bylo tlumené deštěm. Střely se snesly dolů, odrážely se od mokré zdi, zabodávaly se do drsného dřeva v bráně a nebo prošpikovaly zemi v místě, kde býval příkop, předtím než se z něj stala jen další hromada bahna. Nebylo to zrovna to, co by člověk nazval přesným, ale střel bylo hodně a tam, kde se nedá dosáhnout kvality, musí svou práci odvést kvantita. Východňan napravo upustil sekyru. Z hrudi mu trčely tři šípy a další ze stehna. Ten nalevo uklouzl a spadl na bok. Nato začal nemotorně hledat, za co by se schoval, v rameni šíp. Ten se sochorem skončil na kolenou, mrskal sebou, natahoval se dozadu a snažil se zachytit dřík, který mu vyčníval ze spodní části zad.

„Tak jo! Dobrý!“ zařval Psí čumák. Nikdo z ostatních nevypadal, že by se chtěl právě teď pokoušet na bránu dostat, a za to bylo třeba být vděčný. Pořád tam byla ještě spousta těch, co se snažili vyšplhat po žebříku, ale tady seshora s nimi bylo těžké něco dělat. V tomhle počasí mohli zastřelit svoje vlastní hochy stejně dobře jako nepřítele. Psí čumák zaskřípal zuby a vyslal do hemžícího se davu dole zbytečnou, vysokou a mokrou střelu. Nemohli nic dělat. Zeď byla Třesavcova práce a Dowova a Červeňákova. Zeď, to byla Logenova práce.

* * *

Ozvalo se třesknutí, obrovské, jako kdyby se zřítila obloha. Svět se roztočil a rozsvítil se, zpomalený jako táhnoucí se smola, a všechny zvuky se nesly jako ozvěnou. Logen tím přízračným světem klopýtal, meč mu vypadl z otupělých prstů a zařinčel o zem. Narazil do zdi a zápasil s ní, jak se kolem něj houpala, a snažil se pochopit, co se stalo, ale nedařilo se mu to.

Dva muži se spolu prali o oštěp, zápasili a škubali sebou, pořád dokola, a Logen si nemohl vzpomenout proč. Nějakého muže s dlouhými vlasy zasáhla do štítu rána kyjem, ale byla hrozně pomalá. Rozlétlo se pár třísek a muž pak roztočil sekyru. Vyceněné zuby mu svítily, když ťal toho divokého chlapa přes nohy a podrazil mu je. Všude byli nějací muži, mokří a rozvzteklení, špinaví a pocákaní krví. Možná se tu bojovalo? Na čí straně je?

Logen cítil, jak mu něco teplého stéká do oka, a sáhl si tam rukou. Zamračil se na rudé konečky svých prstů, které pomalu růžověly, jak na ně dopadal déšť. Krev. Takže ho někdo praštil do hlavy? Nebo se mu to zdálo? Nějaká vzpomínka z hodně dávné doby. Otočil se těsně před tím, než by na něj dopadl kyj a rozdrtil mu lebku jako vejce. Oběma rukama popadl za zápěstí nějakého vlasatého parchanta. Svět byl najednou hrozně rychlý, hlučný a v hlavě mu pulzovala bolest. Vrávoravě se opřel o hrazení a zadíval se do špinavé vousaté a zlostné tváře, která se přitiskla těsně k jeho.

Logen odstrčil jednou rukou kyj a zatápal k opasku po noži. Nemohl žádný nahmatat. Strávil tolik času ostřením všech těch čepelí a teď, když nějakou potřeboval, nebyla na dosah ani jedna. Pak si to uvědomil. Čepel, kterou hledal, trčela z toho ošklivého parchanta tam někde dole v bahně u paty zdi. Natáhl ruku k druhé straně opasku. Pořád zápasil s kyjem, ale už začínal ztrácet výhodu, když měl jen jednu volnou ruku. Logen se pomalu naklonil přes hrazení dozadu. Jeho prsty našmátraly rukojeť nože. Vlasatý Východňan mu vytrhl kyj a zvedl ho nad hlavu, doširoka otevřel páchnoucí ústa a zařval.

Logen ho bodl rovnou do obličeje. Ostří mu projelo jednou stranou tváře a vynořilo se na druhé a vzalo s sebou pár zubů. Vlasatcův řev přešel do vysokého jekotu. Upustil kyj a s vypoulenýma očima odvrávoral pryč. Logen sklouzl z hradeb a popadl zpod rozechvělých nohou těch dvou, co se spolu rvali o oštěp, svůj meč. Počkal, až se k němu Východňan dopotácí blíž, a pak ho sekl zezadu do stehna. Muž se zaječením klesl k zemi, kde už se o něho karl mohl postarat.

Vlasatec pořád slintal krev. Jednou rukou se držel za rukojeť nože, který mu trčel z obličeje, a snažil se ho vytáhnout. Logenův meč mu vyťal rudou rýhu v mokré kožešině na boku a srazil ho na kolena. Další úder mu rozpoltil hlavu vedví.

Ani ne deset kroků odtud byl Třesavec v pěkné bryndě, obstoupený třemi Východňany a další se právě dostal na konec žebříku. Všichni jeho hoši měli plno práce sami se sebou. Třesavec se zapotácel, jak právě utržil pořádnou ránu kladivem přes štít, klopýtl dozadu a sekyra mu vypadla z ruky a zarachotila o kamení. Logenovi proběhla hlavou myšlenka, že by se mu žilo mnohem líp,

kdyby měl Třesavec hlavu napadrť. Ale bylo hodně pravděpodobné, že by pak přišel na řadu on sám.

A tak se zhluboka nadechl a s křikem vyrazil.

Ten první se otočil právě včas, aby mu Logen rozťal tvář místo temene lebky. Ten druhý zvedl svůj štít, ale Logen se skrčil a čistě mu přesekl holeň. Muž zaječel, svalil se na záda a do kaluží vody na ochozu začala vystřikovat krev. Třetí chlap byl pořádně velký parchant s bujnými rudými vlasy, které mu trčely na všechny strany. Už Třesavce srazil na kolena k hrazení. Štít mu ochable visel na ruce a z rány na čele se mu řinula krev. Zrzavec už zvedal obrovité kladivo, aby svou práci dokončil. Těsně před tím, než ho spustil, ho Logen bodl do zad. Dlouhá čepel jím projela až po jílec. Nikdy nezapíchni muže zepředu, když máš možnost zabít ho zezadu, říkával Logenův otec, a to byla jedna z dobrých rad, kterými se vždycky snažil řídit. Zrzavec sebou zaškubal a zakňučel, s posledním nádechem se divoce zakroutil a táhl Logena za jílec meče s sebou, ale netrvalo dlouho a svalil se na zem.

Logen popadl Třesavce pod paží a táhl ho nahoru. Když byl Třesavec znovu schopen zaostřit a viděl, kdo mu to pomáhá, ošklivě se zamračil. Natáhl se dolů a zvedl ze země svou sekyru. Logen si chvíli říkal, jestli mu neskončí zaseknutá v lebce, ale Třesavec tam jenom stál a z rány napříč čelem mu po mokré tváři crčela krev.

„Za tebou," řekl Logen a kývl někam za Třesavcovo rameno. Třesavec se otočil a Logen udělal totéž, takže stáli jeden k druhému zády. Teď už byly blízko brány vztyčeny tři nebo čtyři žebříky a boje na hradbách se zmírnily do několika oddělených menších krvavých šarvátek. Přes hradby přelézali Východňané a vydávali ty svoje nesmyslné skřeky. Hrubé obličeje a hrubé zbraně se leskly vlhkostí a blížily se k Logenovi podél celé zdi, zatímco se přes její okraj vytahovali další. Za sebou slyšel třeskot a vrčení bojujícího Třesavce, ale on si toho nevšímal. Musel si poradit s tím, co měl před sebou. V těchhle věcech musí být člověk realista.

Šoural se zpátky a dával najevo únavu, která byla jen z poloviny předstíraná, a pak, když se k němu vrhl první, zaťal zuby a vyrazil vpřed. Sekl ho přes tvář a muž se chytil za obličej a zaječel. Logen klopýtal k dalšímu, který se po něm ohnal štítem. Praštil ho do hrudi a okrajem štítu do brady, až se Logen kousl do jazyka.

Logen málem zakopl o roztažené tělo mrtvého karla. Podařilo se mu znovu získat rovnováhu a rozmáchl se mečem, ale nezasáhl nic. Setrvačnost ho roztočila a on ucítil, jak ho při tom něco seklo do nohy. Vyjekl, uskočil, rozmáchl se a zavrávoral. Vrhl se s mečem na nějakou pohybující se kožešinu. Noha se pod ním podlomila a on na někoho narazil. Padali společně a Logen se udeřil hlavou do kamene. Kutáleli se a Logen se snažil dostat nahoru, řval a z úst mu tekly sliny, prsty zamotané do Východňanových mastných vlasů, a bušil mu hlavou o kámen, a znovu a znovu, dokud mu úplně nezměkla. Odtáhl se a uslyšel, jak kousek od místa, kde byl, zazvonila o ochoz čepel. Zvedl se na kolena a v jedné lepkavé ruce volně držel meč.

Klečel tam, voda mu crčela z tváří dolů a snažil se popadnout dech. Blížili se k němu další a další a on neměl kam před nimi couvnout. Noha ho bolela a v pažích neměl žádnou sílu. Zdálo se mu, že má hrozně lehkou hlavu, jako by mu měla uletět. Nezůstala v něm žádná síla k boji. Přicházeli další. Jeden hned vepředu měl silné kožené rukavice a v nich svíral velký kyj. Jeho těžká hlavice pobitá hřeby byla rudá krví. Vypadalo to, že už s ním jednu hlavu rozbil a Logenova bude další na řadě. Takže Bethod nakonec vyhraje.

Logen cítil, jak ho v útrobách ledově bodlo. Byl to tvrdý, prázdný pocit. Klouby mu zakřupaly, jak měl svaly v ruce ztuhlé, ale bolestně pevně jimi sevřel meč. „Ne!“ sykl. „Ne, ne, ne.“ Ale to mohl stejně dobře říkat ne dešti. Ten ledový pocit se šířil, vystoupil Logenovi do tváře a roztáhl mu ústa do krvavého úsměvu. Rukavice se přiblížily, kyj zaškrábal o mokrý kámen. Logen se ohlédl přes rameno.

Mužova hlava byla najednou rozťatá vejpůl a stříkala z ní krev. Crummock-i-Phail zařval jako rozzuřený medvěd a prstní kůstky mu kolem krku vlály. Jeho obrovské kladivo mu svištělo v širokých kruzích kolem hlavy. Další Východňan se pokusil couvnout a zvednout na obranu štít. Crummockovo kladivo se zhouplo v úchopu obouruč a podrazilo muži nohy. Muž padal a přitom se převracel, až dopadl tváří na kamení. Veliký horal vyskočil na ochoz, přes všechnu svou mohutnost hbitě jako tanečník, a uštědřil dalšímu nepříteli tak silnou ránu do břicha, až vyletěl do vzduchu a nabodl se na hradby.

Logen se díval na pár horalů, kteří ubíjeli další. Ztěžka oddechoval a Crummockovi hoši halekali a ječeli a barva na jejich tvářích se deštěm pomalu smazávala. Vyřítili se nahoru na hradby, sekali do Východňanů svými hrubými meči a lesklými sekyrami, tlačili je zpátky a odstrkovali jim žebříky a jejich těla shazovali přes hradby do bahna dolů.

Klečel tam, v kaluži, opíral se o chladný jílec Kanediasova meče, jehož špičku měl zapíchnutou do kamenného ochozu. Předklonil se a ztěžka lapal po vzduchu. Nasával ho do svých studených útrob a zase ho vydechoval. V odřených ústech cítil slanou příchuť a nos měl plný pachu krve. Sotva měl odvahu zvednout hlavu. Stiskl čelisti a zavřel oči a vychrchlal na kamení hořkou slinu. Snažil se zatlačit ten studený pocit ve svém nitru dolů, a když se mu ho alespoň na chvíli podařilo zbavit, zůstala mu už jen bolest a únava.

„Vypadá to, že ti parchanti mají dost," ozval se odněkud z mrholení Crummockův veselý hlas. Horal zaklonil hlavu a otevřel ústa dokořán. Vyplázl jazyk na déšť a olízl si rty. „To byla dobrá práce, cos dnes odvedl, Krvavá devítko. Ne že by mi nedělalo potěšení tě při ní pozorovat, ale jsem rád, že jsem se mohl přidat." Potěžkal v jedné ruce svoje velké kladivo a roztočil ho, jako kdyby to byl jenom vrbový proutek. Zadíval se na velkou krvavou skvrnu na jeho hlavici i s chumáčem přilepených vlasů a pak se zeširoka zašklebil.

Logen se na něho podíval. Sotva mu zbývaly síly na to, aby zvedl hlavu. „To jo. Dobrá práce. I když zítra bychom mohli jít dozadu my, když jsi tak nadržený. Ty si můžeš vzít tu podělanou zeď."

* * *

Déšť ustával, teď už jenom slabě mrholilo. Přes potrhané mraky se draly paprsky blednoucího slunce a Bethodův tábor tak bylo zase na chvíli vidět. Zabahněný příkop i korouhve a stany, rozptýlené po údolí. Psí čumák na ně zamžoural. Připadalo mu, že vidí pár mužů stát vpředu a dívat se, jak Východňané utíkají zpátky. Měl pocit, že vidí, jak se od něčeho odrazilo sluneční světlo. Možná od dalekohledu, jaké používali Královští, obvykle

aby se dívali špatným směrem. Psí čumák uvažoval, jestli je to tam dole Bethod a pozoruje, co se děje. To by mu bylo podobné, obstarat si dalekohled.

Ucítil, jak mu na rameno dopadla těžká ruka. „Dali jsme jim na prdel, veliteli," zahřímal Tul. „A pořádně!"

O tom nebylo pochyb. Kolem paty zdi se v bahně válely tucty mrtvých Východňanů, mnoho raněných odnášeli jejich kamarádi, nebo se sami s bolestmi a zvolna belhali zpátky ke své základně. Ale na jejich straně zdi bylo také dost zabitých. Psí čumák viděl hromadu zablácených mrtvol vzadu u zadní strany pevnosti, kde už se začalo pohřbívat. Slyšel kohosi ječet. Tvrdý a ošklivý jekot, takový, jaký bývá slyšet, když musejí někomu uřezat nohu nebo když už o ni přišel.

„Dali jsme jim na prdel, to jo," zamumlal Psí čumák. „Ale oni nám taky. Nevím, kolik dalších takových bitev ještě dokážeme přečkat." Sudy, v nichž měli šípy, byly poloprázdné a kamení, které vrhali z hradeb, skoro došlo. „Chtělo by to poslat nějaké hochy probrat mrtvé!" křikl na muže přes rameno. „Musíme posbírat, co se dá, dokud to jde!"

„Teď už asi moc šípů mít nebudeme," řekl Tul. „Ale když spočítám ty crinnské parchanty, co jsme dnes pobili, tak bych řekl, že dnes večer budem mít víc oštěpů, než jsme jich měli ráno."

Psí čumák se zvládl skoro usmát. „To je od nich hezké, že nám přinesli něco, s čím můžeme bojovat."

„Jo. Řekl bych, že kdyby nám došly šípy, mohli by se začít docela rychle nudit." Tul se zasmál a poplácal Psího čumáka po zádech, drsněji než kdy předtím, dost na to, aby mu zuby zacvakaly o sebe. „Dobře jsme si vedli! Ty sis dobře vedl! Pořád ještě žijeme, ne?"

„Někteří z nás." Psí čumák se zadíval dolů na tělo jednoho z mužů, kteří padli na věži. Byl to stařík, vlasy měl většinou šedivé a z krku mu trčel hrubě opracovaný šíp. Byla to smůla, schytat to zrovna v takový mokrý den, jaký byl dnes, ale v bitvě je vždycky trocha smůly i trocha štěstí, s tím musí každý počítat. Zamračil se dolů do údolí, kde se pomalu stmívalo. „Kde k čertu jsou ti Královští?"

* * *

Alespoň že přestalo pršet. V životě musí být člověk vděčný za maličkosti, jako třeba za učouzený ohníček po deštivém dni. Musí být vděčný za maličkosti, když každá minuta může být jeho poslední.

Logen seděl sám u svého malého ohně a jemně si třel pravou dlaň. Byla rozedřená a zarudlá a ztuhlá od svírání drsného jílce tvůrcova meče po celý dlouhý den a na kloubech prstů měla puchýře. Hlavu měl otlučenou úplně celou. Rána na noze ho pekelně pálila, ale pořád mohl docela dobře chodit. Mohl skončit mnohem, mnohem hůř. Tou dobou už bylo pohřbeno víc než šedesát těl. Dávali je do jam po tuctech, přesně jak to Crummock předpovídal. Přes šedesát chlapů se vrátilo zpátky do hlíny, skoro dvakrát tolik jich bylo zraněných a mnoho z nich na tom bylo hodně zle.

Od velkého ohně slyšel vrčet Dowa něco o tom, jak bodl nějakého Východňana do koulí. Slyšel Tulův rachotivý smích. Logen cítil, že k nim už nepatří. Možná ani nikdy nepatřil. Hrstka mužů, se kterými bojoval a které porazil. Životy, jež ušetřil, z důvodu, který nedával žádný smysl. Muži, kteří ho k smrti nenáviděli, ale byli mu zavázaní, a proto ho následovali. Sotva to byli spolehlivější kamarádi než Třesavec. Možná byl Psí čumák jeho jediný přítel v celém širém Kruhu světa a Logenovi se zdálo, že dokonce i v jeho očích čas od času vidí ten starý stín pochybností, ten starý stín strachu. Rád by věděl, jestli ho uvidí i teď, když se Psí čumák vynořil ze tmy a blížil se k němu.

„Myslíš, že dnes v noci přijdou?“ zeptal se.

„Dříve nebo později to potmě udělá,“ řekl Logen, „Ale já bych řekl, že s tím počká, až budeme ještě unavenější.“

„Můžeš být ještě unavenější, než jsi teď?“

„To nejspíš zjistíme.“ Logen si natáhl bolavou nohu a zašklebil se. „Vážně se zdá, že tahle podělaná věc bývala snadnější.“

Psí čumák se uchechtl. Nebyl to tak docela smích. Bylo to něco jen o málo víc než dát Logenovi najevo, že ho slyšel. „Vzpomínky někdy dokážou divy. Vzpomínáš na Carleon?“

„Jasně že jo.“ Logen se zadíval na svůj chybějící prst a sevřel pěst, takže vypadala jako dřív. „Zvláštní, jak tehdy vypadalo všechno tak jednoduché. Pro koho bojuješ a proč. Nemůžu říct, že by mi to kdy nějak vadilo.“

„Mně to vadilo.“ řekl Psí čumák.

„Vážně? Měls něco říct.“

„A poslouchal bys?“

„Ne. Myslím, že ne.“

Chvíli tam seděli mlčky.

„Myslíš, že tohle přežijeme?“ zeptal se Psí čumák.

„Možná. Jestli se zítra objeví Královští. Nebo pozítří.“

„Myslíš, že se objeví?“

„Snad. Můžeme alespoň doufat.“

„Doufáním se věci nepřivolají.“

„Ne. Obvykle je to naopak. Ale každý další den, který přežijeme, je šance. Možná to tentokrát bude fungovat.“

Psí čumák se zamračil do pohybujících se plamenů. „Těch ‚možná‘ je nějak moc.“

„To je válka.“

„Kdo by si to byl pomyslel, že budem odkázaní na houf Jižanů, kteří mají vyřešit naše problémy, co?“

„Řekl bych, že člověk řeší problémy tak, jak může. Musíš být realista.“

„Takže být realista. Myslíš tedy, že tohle přežijeme?“

Logen o tom chvíli přemýšlel. „Možná.“

V měkké půdě začvachtaly boty a k ohni tiše přišel Třesavec. Kolem hlavy, kam to schytal, měl omotané zašedlé obvazy a zpod nich mu kolem tváří splývaly mokré a mastné vlasy.

„Veliteli,“ řekl.

Psí čumák se zvedl, usmál se na něj a plácl ho po rameni. „Fajn, Třesavče. Dnes to byla dobrá práce. Jsem rád, že jsi k nám přešel, chlape. Všichni jsme.“ Dlouze se na Logena zadíval. „My všichni. Myslím, že bych si mohl zkusit na chvíli dáchnout. Uvidíme se, hoši, až zase přijdou. Nejspíš to bude brzo.“ Odkráčel do noci a nechal Třesavce a Logena zírat jeden na druhého.

Nejspíš měl mít Logen ruku na dosah noži a dávat si pozor na prudké pohyby a tak podobně. Ale byl na to příliš unavený a příliš rozbolavělý. Tak tam jen tak seděl a díval se. Třesavec pevně stiskl rty a dřepl si k ohni naproti němu, pomalu a nějak zdráhavě, jako kdyby měl sníst něco, o čem věděl, že je zkažené, ale neměl na vybranou.

„Kdybych byl na tvém místě,“ řekl po chvíli, „nechal bych dnes ty parchanty, aby mě zabili.“

„Ještě před pár lety bych to nejspíš udělal.“

„Co se změnilo?“

Logen se mračil, jak o tom přemýšlel. Pak pokrčil bolavými rameny. „Snažím se být lepší, než jsem býval.“

„Myslíš, že to stačí?“

„Co jiného můžu dělat?“

Třesavec se zamračil do plamenů. „Chtěl jsem říct…“ Převaloval ta slova v ústech a pak je vyplivl. „Že jsem za to vděčný, myslím. Zachránil jsi mi dnes život. Vím to.“ Nebyl šťastný, že to říká, a Logen věděl proč. Je těžké, když vám člověk, kterého nenávidíte, prokáže dobrou službu. Je těžké ho pak nenávidět stejně silně. Ztratit nepřítele může být horší než ztratit přítele, když ho měl člověk hodně dlouho.

Logen jenom znovu pokrčil rameny. „To nic nebylo. Jen co by každý chlap udělal pro lidi ze své party, to je všechno. Dlužím ti toho mnohem víc. Vím to. Nikdy nebudu moct splatit, co ti dlužím.“

„Ne. Ale tohle je v tom něco jako začátek, alespoň jak to já chápu.“ Třesavec se zvedl a vykročil pryč. Pak se zastavil a obrátil se zpátky. Na jedné straně jeho tvrdé, zlostné tváře se mu míhaly odrazy plamenů z ohně. „Nikdy to není tak jednoduché, co? Člověk není nikdy úplně špatný nebo dobrý. Ani ty ne. Ani Bethod. Ani nikdo jiný.“

„Ne.“ Logen tam seděl a pozoroval plameny, jak se pohybují sem a tam. „Ne, nikdy to není tak jednoduché. Všichni máme svoje důvody. Dobří lidi i ti špatní. Je to jenom otázka toho, kde zrovna stojíš.“

Dokonalý pár

Jeden z bezpočtu Jezalových lokajů stál na rozkládacím žebříku, mračil se soustředěním a pokládal mu na hlavu korunu, jejíž jediný obrovitý diamant jasně zářil. Mírně s ní zakroutil na obě strany, až její okraj lemovaný kožešinou pevně přilehl k Jezalově lebce. Slezl dolů, odstavil žebřík a začal zkoumat výsledek. Stejně jako půl tuctu jeho pomocníků. Jeden z nich přistoupil blíž, aby poupravil Jezalovy už tak dokonale upravené zlatě vyšívané rukávy. Další se zaškaredil a smetl sotva viditelnou částečku prachu z jeho bělostného límce.

„Skvělé," řekl Bayaz a přemýšlivě pokýval hlavou. „Věřím, že už jsi na svou svatbu připraven."

* * *

Zvláštní bylo, teď, když měl Jezal vzácnou příležitost o tom vteřinu uvažovat, že vlastně nikdy žádným způsobem, o kterém by věděl, nesouhlasil s tím, že se ožení. Nikoho o ruku nepožádal a ani sám od nikoho požádán nebyl. Vlastně nikdy na nic svoje ‚ano' neřekl. A přece tu byl a připravoval se na to, že za několik málo kratičkých hodin bude sezdán s ženou, kterou vlastně ani neznal. Neuniklo jeho pozornosti, že aby se to mohlo tak rychle zvládnout, všechny přípravy už musely probíhat dávno předtím, než mu to Bayaz poprvé navrhl. Možná ještě předtím, než byl Jezal korunován… ale to vlastně nebylo nijak překvapující. Od té doby, co byl dosazen na trůn, byl bezmocně hnán od jedné nepochopitelnosti k jiné jako muž, co přežil ztroskotání a snaží se udržet hlavu nad vodou, na dohled pevniny, hnán kdovíkam nějakým neviditelným, nezdolným proudem. Jen mnohem lépe oblečený.

Postupně si začínal uvědomovat, že čím mocnějším mužem se stal, tím méně možností ve skutečnosti má. Kapitán Jezal dan Luthar mohl jíst, co se mu zachtělo, spát, kdy se mu zachtělo, a vídat se s lidmi, které vidět chtěl. Jeho Veličenstvo král Jezal První na druhé straně byl spoután neviditelnými pouty tradice, očekávání a odpovědnosti, které mu předepisovaly každou stránku jeho existence, jakkoli snad byla nevýznamná.

Bayaz přistoupil kriticky o krok blíž. „Snad ten rozepnutý horní knoflík tady −“

Jezal naštvaně ucukl. Mágova pozornost ke každičkému sebemenšímu detailu jeho života už začínala být víc než otravná. Vypadalo to, že málem nemůže použít latrínu bez toho, aby se ten starý parchant pošťoural ve výsledku. „Já vím, jak si zapnout kabát!“ vyštěkl. „Mám se připravit na to, že až si dnes v noci svou novou ženu přivedu do ložnice, najdu vás tam připraveného poučovat mě, jak mám nejlíp použít svého ptáka?“

Lokajové zakašlali, odvrátili pohled a odšourali se do rohů místnosti. Bayaz sám se ani neusmál, ani nezamračil. „Jsem vždycky připraven poradit Vašemu Veličenstvu, ale doufal jsem, že tohle by mohla být jedna z věcí, které bys mohl zvládnout sám.“

* * *

„Doufám, že jsi řádně připravený na náš malý výlet. Já už se připravuju od samého rána −“ Ardee ztuhla, když vzhlédla a uviděla Gloktův obličej. „Co se ti stalo?“

„Myslíš tohle?“ Mávl rukou nad celou sbírkou podlitin. „Včera večer mi vlezla do bytu jedna kantská ženská a mlátila mě a mlátila a skoro mě utopila ve vaně.“ *Zkušenost, kterou bych nikomu nedoporučoval.*

Očividně mu to nevěřila. „Co se doopravdy stalo?“

„Spadl jsem ze schodů.“

„Ach. Schody. Ty dokážou být pěkně krutí prevíti, když člověk nemá tak úplně jistý krok.“ Zadívala se do zpola vyprázdněné sklenky a oči se jí mírně zamžily.

„Jsi opilá?“

„Je odpoledne, ne? Vždycky se snažím být touhle dobou opilá. Když jednou s nějakou prací začneš, koukej ji dělat co nejlíp. Tak mi to s oblibou říkával můj otec.“

Glokta se na ni pátravě zadíval a ona mu pohled klidně oplácela přes okraj své skleničky. *Žádné třesoucí se rty, žádný tragický výraz, žádné stopy po hořkých slzách na tváři. Nevypadala o nic méně šťastná než jindy. Nebo možná o nic víc nešťastná. Ale svatební den Jezala dan Luthar je pro ni stěží šťastnou událostí. Nikdo nemá radost z toho, že dostal košem, bez ohledu na okolnosti. Nikoho netěší, když ho někdo opustí.*

„Víš, nemusíme tam jít.“ Glokta zkřivil tvář bolestí, jak se neúspěšně snažil pohnout zmrzačenou nohou, aby si ji protáhl, a samotné zkřivení tváře vyvolalo vlnu bolesti, která mu projela rozbitými rty a potlučeným obličejem. „Vůbec bych si nestěžoval, kdybych už dnes nemusel udělat ani krok. Můžeme sedět tady a povídat si o blbostech a politice.“

„A zmeškat královskou svatbu?“ opáčila Ardee s jednou rukou přitisknutou k hrudi v hraném zděšení. „Ale já opravdu nutně potřebuju vidět, co bude mít princezna Terez na sobě! Je prý nejkrásnější ženou světa, a dokonce i špína jako já musí mít někoho, ke komu může vzhlížet.“ Zaklonila hlavu a nalila do sebe zbytek vína. „To, že jsem šukala s ženichem, není omluva pro zmeškání svatby, víš?“

* * *

Vlajková loď velkovévody Orsa z Talinsu se zvolna, rozvážně a majestátně blížila, s plachtami skasanými na čtvrtinu, a nad ní po jasně modrém nebi kroužil a pokřikoval houf mořských ptáků. Byla to určitě největší loď, jakou kdy Jezal a nebo kdokoli z davu, který lemoval přístav a tlačil se na střechách a v oknech domů podél nábřeží, spatřil.

Byla vyzdobená nanejvýš slavnostně. V lanoví se třepotaly barevné praporky a její tři vysoké stěžně byly ověšené křiklavými korouhvemi, černočerným křížem Talinsu a zlatým sluncem Království, pěkně vedle sebe na počest šťastné události. Kvůli téhle parádě ale loď nevypadala o nic méně hrozivě. Jako kdyby si Logen Devítiprsťák oblékl šaty městského hejska. Pořád by bylo

jasné, že jde o válečníka, a v té okázalé parádě, která by mu byla zaručeně nepohodlná, by vypadal pořád divoce. Vzhledem k tomu, že do Adovy přiváželo jedinou ženu, a to ženu, která se měla stát Jezalovou nevěstou, bylo tohle mohutné plavidlo všechno, jen ne uklidňující. Naznačovalo, že velkovévoda Orso by mohl jako tchán představovat ne zcela zanedbatelnou hrozbu.

To už Jezal rozeznal námořníky, kteří šplhali lanovím jako mravenci v křoví a hbitě a nanejvýš zkušeně se potýkali s celými akry plachet. Nechali obrovitou loď samovolně brázdit vodu směrem ke břehu, až její mohutný stín padl na přístaviště a ponořil polovinu uvítacího zástupu do šera. Pak zpomalila a vzduchem se rozlehlo skřípání ráhen a lan. Loď rozvážně zastavila a najednou všechny ostatní lodě, které byly pokorně uvázané v přístavišti po obou jejích stranách, vypadaly jako dětské hračky. Bylo to, jako když se tygr postaví vedle koťátka. Pozlacená galionová figura, žena v nadživotní velikosti, která zvedala k nebi kopí, se hrozivě blýskala vysoko nad Jezalovou hlavou.

Obří molo bylo speciálně postaveno uprostřed přístavní hráze, kde bylo dno nejhlubší. Delegace urozených z Talinsu sestoupila po titěrné, mírně nakloněné spojovací lávce do Adovy jako návštěvníci z nějaké vzdálené hvězdy, kde jsou všichni bohatí, krásní a přezíravě šťastní.

Po obou stranách pochodovaly řady vousatých stráží, všichni oblečení do identických černých uniforem, a jejich přilbice byly naleštěné, až z toho bolely oči. Mezi nimi ve dvou řadách po šesti kráčel tucet dvorních dam, z nichž každá byla nastrojená v rudém, modrém nebo ostře fialovém hedvábí a vypadala velkolepě jako sama královna.

Ale nikdo v davu na nábřeží, ztichlém uctivou bázní, neměl nejmenší pochybnosti, komu náleží veškerá pozornost. V čele plavně kráčela princezna Terez. Vysoká, štíhlá, neuvěřitelně spanilá, půvabná jako varietní tanečnice a vznešená jako císařovna z legend. Její čistě bílé šaty byly prošívané zářivým zlatem a její lesklé vlasy měly barvu leštěného bronzu. V bledém dekoltu se jí v zářivém slunci blýskal a třpytil ohromující náhrdelník z diamantů. Klenot Talinsu se v téhle chvíli zdá být zosobněním svého titulu. Terez vypadala tak ryze, oslnivě, hrdě a skvostně, tvrdě a nádherně jako dokonalý drahokam.

Když se nohou dotkla dlažby, davy propukly v bouřlivý jásot a z oken budov nad přístavištěm začal padat pečlivě zorganizovaný déšť květinových lístků. Princezna kráčela s úžasnou důstojností po měkkém koberci pod sladkovonným závojem poletující rudé a růžové k Jezalovi, s hlavou majestátně zdviženou a s rukama hrdě sepjatýma před sebou.

Popsat takový příchod jako úchvatný by bylo naprosto nedostačující.

„Vaše nejjasnější Veličenstvo," pronesla a spolu se svými dvorními dámami udělala pukrle. Nějak dokázala, že se Jezal při tom cítil ponížený. Její stráže se hluboce poklonily, všechno v naprosto dokonalé souhře. „Můj otec, velkovévoda Orso z Talinsu, se hluboce omlouvá," princezna se narovnala a zůstala znovu stát dokonale zpříma, jako kdyby ji něco zvedalo na neviditelném špagátku, „ale naléhavé záležitosti ve Styrii mu zabránily se naší svatby zúčastnit."

„Vy jste všechno, co potřebujeme," zaskřehotal Jezal a nato potichu zaklel, když si uvědomil, že úplně zanedbal řádnou formu oslovení. Bylo hrozně těžké uvažovat za takových okolností jasně. Terez teď byla ještě úchvatnější, než když ji viděl naposledy, přibližně před rokem, jak se zuřivě dohaduje s princem Ladislou na večírku pořádaném na Jezalovu počest. Vzpomínka na její nepříjemné ječení mu zrovna odvahu nedodala, i když musel připustit, že on sám by nebyl vyhlídkou na svatbu s princem Ladislou také nijak zvlášť nadšený. Koneckonců, byl to naprostý pitomec. Jezal byl úplně jiný druh muže a mohl bezpochyby očekávat odlišnou reakci. Nebo v to alespoň doufal.

„Prosím, Vaše Výsosti," a podal jí ruku. Ona na ní spočinula svojí, která se nezdála být těžší než pírko.

„Vaše Veličenstvo mi prokazuje přílišnou čest."

Podkovy šedých koní zaklapaly o chodník a kola kočáru se jemně rozdrnčela. Vyjeli po Královské cestě a skupina rytířů z královské gardy vytvořila sevřenou formaci kolem kočáru. Zbraně i brnění se jim leskly a celá trasa, kterou se průvod ubíral, byla lemovaná prostými občany, kteří nešetřili obdivem. Všechny okna a dveře byly plné usmívajících se osob. Všichni s jásotem zdravili nového krále a ženu, která se brzy stane jejich královnou.

Jezal věděl, že vedle ní musí vypadat jako naprostý idiot. Neohrabaný, neurozený, obhroublý trouba, který neměl ani to

nejmenší právo sdílet s ní kočár, ledaže by jí snad posloužil jako podnožka. Nikdy v životě se necítil tak méněcenný. Nemohl uvěřit, že si má tuhle ženu vzít. Dnes. Ruce se mu třásly. Notně se mu třásly. Možná že by jim oběma nějaké upřímné slovo pomohlo se uvolnit.

„Terez…“ Dál majestátně kynula davům. „Já si uvědomuji… že se my dva vůbec neznáme, ale… já bych vás rád poznal.“ Nepatrné zaškubnutí jejích úst bylo jedinou známkou toho, že ho slyšela. „Já vím, že tohle bylo strašně náhlé, pro vás stejně jako pro mě. Kdyby bylo něco, co bych mohl udělat… abych vám to usnadnil, tak −“

„Můj otec je přesvědčen, že tento sňatek poslouží zájmům mé země, a na dceři je, aby uposlechla. Ti z nás, kteří se narodili ve vysokém postavení, jsou od dětství připravováni přinášet oběti.“

Její dokonalá hlava se na dokonalém krku lehce otočila a ona se usmála. Úsměv možná trochu vynucený, ale nebyl o to nijak méně oslnivý. Bylo těžké uvěřit, že tak hladká a bezchybná tvář může být z masa jako tvář kohokoli jiného. Vypadala spíš jako z porcelánu nebo jako leštěný mramor. Pozorovat její pohyby byla neutuchající rozkoš. Uvažoval, jestli jsou její rty teplé, nebo chladné. Hrozně rád by to zjistil. Naklonila se k němu blíž a položila ruku zlehka na jeho. Teplé, určitě jsou teplé a měkké a zaručeně živé. „Měl byste mávat,“ zašeptala a její hlas byl jako styrská píseň.

„Ehm, ano,“ zachraptěl a v ústech měl sucho. „Ano, samozřejmě.“

* * *

Glokta stál vedle Ardee a mračili se na dveře Sněmu lordů. Za těmito vysokými branami, ve velké kruhové síni, se konal obřad. *Ó, jaký radostný, radostný den!* Moudré rady nejvyššího soudce Marovii se budou rozeznívat pod zlacenou kopulí a šťastný pár bude odříkávat s chvěním v srdci své vážné přísahy. Jen několik šťastných má dovoleno vstoupit dovnitř jako svědkové. My ostatní je musíme uctívat z povzdálí. A právě z tohoto důvodu se tu sešel nemalý zástup. Široké Náměstí maršálů jím bylo doslova nacpané. Gloktovi ze vzrušeného brebentění zaléhaly uši. *Patolízalský dav, celý říčný spatřit svoje zbožňovaná Veličenstva.*

Netrpělivě se zhoupl dopředu a dozadu, ze strany na stranu, křivil tvář a sykal a snažil se rozproudit krev v bolavé noze a utišit křeč. *Ale stát takhle dlouho na jednom místě je jednoduše řečeno mučení.*

„Jak dlouho může taková svatba trvat?“

Ardee na něj upřela tázavý pohled. „Třeba od sebe nedokážou odtrhnout ruce a budou se snažit dovršit svůj sňatek rovnou tam na podlaze Sněmu lordů.“

„Jak dlouho může, zatraceně, takové dovršení trvat?“

„Opři se o mě, jestli chceš,“ řekla a nabídla mu rámě.

„Mrzák že by měl spoléhat na podporu opilcovu?“ Glokta se zamračil. „Že jsme to ale pěkný pár.“

„Tak si spadni, jestli je ti to milejší, a vyraž si zbytek svých zubů. Já kvůli tomu špatně spát určitě nebudu.“

Možná že bych té její nabídky mohl využít, i kdyby jenom na chvilku. Koneckonců, komu by to ublížilo? Ale vtom se začaly ozývat první pronikavé výkřiky nadšení, ke kterým se přidávaly další a další, až se tím burácivým jásotem rozechvěl i vzduch. Dveře Sněmu lordů se konečně začaly ztěžka otevírat a vznešený král a královna Spojeného království se objevili v jasném slunečním světle, ruku v ruce.

Dokonce i Glokta musel připustit, že jsou úchvatný pár. Jako mýtičtí monarchové tam stáli odění do zářivě bílých šatů, lemovaných třpytivou výšivkou. Na zádech jeho dlouhého kabátu a její dlouhé vlečky byla spojená zlatá slunce, která zářila, když se obrátili k davům. *Oba vysocí a štíhlí a půvabní, oba se zářivou zlatou korunou s jediným zářivým diamantem. Oba dva tak velmi mladí a velmi krásní, se vším tím svým štěstím a bohatstvím a vladařskými životy před sebou. Hurá! Sláva jim! To scvrklé lejno, co mám místo srdce, se může radostí rozskočit!*

Glokta položil ruku na Ardeeinu paži, naklonil se k ní a usmál se svým nejpokřivenějším, bezzubým a groteskním úsměvem. „Je to skutečně pravda, že náš král je ještě pohlednější než já?“

„To je odporný nesmysl!“ Vypnula hruď, pohodila hlavou a opovržlivě se na Gloktu ušklíbla. „A já zářím ještě jasněji než klenot Talinsu!“

„Ach, to zříš, má milá, to zaručeně zříš. Vedle nás vypadají jako žebráci!“

„Jako spodina.“

„Jako mrzáci.“

Chechtali se ještě, když královský pár majestátně proplouval náměstím, doprovázen dvěma desítkami ostražitých rytířů z královské stráže. Uzavřená rada kráčela v uctivé vzdálenosti za nimi. Jedenáct důstojných starců a v jejich středu sám Bayaz. Byl oděný do svého roucha a usmíval se skoro stejně zářivě jako ten nádherný pár.

„Ani se mi nelíbil,“ zamumlala Ardee polohlasně. „Vůbec.“ *To nás zaručeně spojuje.*

„Není proč se trápit. Jsi příliš chytrá, než aby tě mohl uspokojit pitomec, jako je on.“

Prudce se nadechla. „Určitě máš pravdu. Ale hrozně jsem se nudila a bylo mi smutno a byla jsem tak unavená.“ *A bezpochyby opilá.* Beznadějně pokrčila rameny. „Měla jsem s ním pocit, že jsem něco víc než jen břímě. Měla jsem s ním pocit, že… že mě někdo chce.“

A proč si myslíš, že mě to zajímá? „Říkáš pocit, že tě někdo chce? Jak báječné. A teď?“

Zoufale se zadívala na zem a Glokta pocítil jen nepatrný záchvěv pocitu viny. *Ale pocit viny opravdu bolí jen tehdy, když člověka netrápí nic jiného.*

„Sotva to kdy byla pravá láska.“ Viděl, jak se jí tenké šlachy na krku zachvěly, když polkla. „Ale nějak jsem si vždycky myslela, že to budu já, kdo toho druhého pošle k čertu.“

„Hm.“ *Jak málokdy kdokoli z nás dostane to, co čeká.*

Královský průvod pomalu mizel z dohledu, poslední nádherný dvořan a zářivá stráž na jeho konci odpochodovali a zvuky nadšeného jásotu se vzdalovaly směrem k paláci. *K jejich zářivé budoucnosti, kde my, provinilá tajemství, nejsme v žádném případě vítáni.*

„Tak jsme tu zůstali sami,“ zamumlala Ardee. „Odpad.“

„Ubohoučké zbytky.“

„Uhnilé odřezky.“

„Nedělal bych si přílišné starosti.“ Glokta si povzdechl. „Pořád jsi mladá, chytrá a vcelku hezká.“

„Vskutku impozantně řečeno.“

„Máš všechny zuby a dvě zdravé nohy. To je proti některým z nás výrazná výhoda. Nepochybuji, že si brzy najdeš jiného urozeného idiota, kterého lapíš do svých sítí, a proč vlastně ne.“

Odvrátila se od něho a nahrbila ramena; uhodl, že se kouše do rtu. Trhl sebou a zvedl ruku, aby jí ji položil na rameno… *Tutéž ruku, která krájela prsty Seppa dan Teufel na plátky, která odštípla bradavky z hrudi inkvizitora Harkera, která nařezala jednoho guršského vyslance na kousky a druhého nechala shořet, která posílala nevinné muže shnít do Anglandu a tak dál, a tak dál…* stáhl ruku zpátky a nechal klesnout. *Lepší je vyplakat všechny slzy světa, než na sebe nechat sahat takovou ruku. Útěcha přichází z jiných zdrojů a odplouvá k jiným cílům.* Zamračil se někam na druhou stranu náměstí a nechal Ardee napospas jejímu utrpení.

Davy jásaly dál.

* * *

Byla to samozřejmě úchvatná událost. Nešetřilo se ani na výdajích, ani na úsilí. Jezala by dost překvapilo, kdyby z těch pěti set hostů znal alespoň tucet, a to třeba jen od vidění. Páni a dámy Království. Velcí mužové z uzavřené i otevřené rady. Ti nejbohatší a nejmocnější, oblečení do svých nejlepších šatů a blýskající se svými nejlepšími způsoby.

Zrcadlová síň byla příhodně zvolené místo. Byla to nejatraktivnější místnost v paláci, rozlehlá jako bitevní pole a díky velkým zrcadlům, která pokrývala všechny stěny, vypadala ještě větší. Vytvářela znepokojivou iluzi, že se zde koná tucet dalších úchvatných svateb v tuctu přilehlých tanečních sálů. Světlo nesčetných svic na stolech, ve svícnech a v křišťálových lustrech vysoko nad hlavami se mihotalo v zrcadlech. Měkká záře plamenů se třpytila na stříbrném nádobí, na skvostech, kterými byli ověšeni hosté, a odrážela se od tmavých zdí do vzdálené a nejasné dálky. Milion světelných bodů jako hvězdy na tmavé noční obloze. Tucet nejlepších hudebníků z Království vyluzoval jemné a nádherné melodie a ty se mísily se stále hlasitějším spokojeným hovorem a cinkotem starých mincí a nových příborů.

Byla to radostná oslava. Předvečer života, pro hosty.

Pro Jezala byla ještě něčím jiným, jen si nebyl jistý čím. Seděl za zlaceným stolem se svou královnou po boku, obklíčeni podlézavými sloužícími v přesile deset na jednoho, vystaveni na odiv celému shromáždění, jako by byli párek vzácných exponátů

ve zvěřinci. Jezal tam seděl zahalen závojem trapnosti, v snovém mlčení, a občas sebou polekaně trhl jako churavý králík, když mu napudrovaný lokaj vnucoval zeleninu. Terez seděla po jeho pravici, tu a tam nabodla mrňavý kousíček jídla zkoumavě vidličkou, zvedla jej, vložila do úst a s elegantní dokonalostí polkla. Jezal si nikdy nepomyslel, že se dá jíst tak půvabně. Teprve teď si uvědomil, jak se mýlil.

Sotva si dokázal vzpomenout na zvučná slova nejvyššího soudce, kterými je, jak se domníval, oba neodvratně spojil. Mlhavě si vzpomínal, že to bylo něco o lásce a jistotě národa. Ale viděl prsten, který ochromeně podal Terez v Síni lordů, s obrovským krvavě rudým kamenem, jenž se jí třpytil na dlouhém prostředníčku. Žvýkal plátek velejemného masa a ten mu chutnal jako bláto. Byli muž a žena.

Teď viděl, že Bayaz měl pravdu, jako vždycky. Lidé touží po něčem nedosažitelně vyšším, než jsou sami. Možná ne všichni měli takového krále, jakého si přáli, ale nikdo nemohl popřít, že Terez zosobňovala všechno, co od královny mohli očekávat a možná ještě víc. Představa Ardee Westové, sedící v pozlaceném křesle, byla absurdní. A přece Jezal ucítil bodavý pocit viny, když se mu ta myšlenka vloudila. Následovaný ještě intenzivnějším pocitem smutku. Bylo by příjemné mít někoho, s kým se dalo povídat. Nešťastně si povzdechl. Jestli má strávit zbytek života s touhle ženou, budou spolu muset někdy mluvit. Čím dřív začneme, tím líp, říkal si.

„Slyšel jsem, že Talins… je to nejkrásnější město."

„To vskutku je," odpověděla s pečlivou formálností, „ale i Adova se může pyšnit mnohými pamětihodnostmi." Odmlčela se a upřela beznadějný pohled na svůj talíř.

Jezal si odkašlal. „Na tohle je těžké… si zvyknout."

Zamrkala a rozhlédla se po sále. „To je."

„Tančíte?"

Otočila ladně hlavu, aby se na něj podívala, a její ramena se při tom ani nepohnula. „Trochu."

Odstrčil křeslo a vstal. „Můžeme si tedy zatančit, Vaše Veličenstvo?"

„Jak chcete, Vaše Veličenstvo."

Když kráčeli do středu širokého parketu, hovor postupně umlkal. Nakonec zrcadlovou síň zahalilo hrobové ticho, kromě

klapání podpatků jeho naleštěných bot a jejích střevíčků na nablýskané dlažbě. Když zaujali svá místa, obklopeni ze tří stran dlouhými stoly a zástupem skvělých hostí, kteří všichni upírali oči jen na ně, Jezal polkl. Měl skoro stejný pocit bezdechého očekávání, strachu a vzrušení, jako když vstupoval do šermířského kruhu, aby čelil neznámému protivníkovi i řvoucímu davu.

Stáli nehybně jako sochy a dívali se jeden druhému do očí. On natáhl ruku dlaní vzhůru. Místo aby se jí chytila, přitiskla hřbet své ruky pevně k hřbetu té jeho, až byly jejich prsty v jedné rovině. Nepatrně povytáhla jedno obočí vzhůru. Byla to tichá výzva, kterou nikdo jiný v síni nemohl postřehnout. První prodloužený tón zalkal ze strun a rozezněl se sín. Vykročili a navzájem se obcházeli s přehnanou pomalostí. Zlatý lem Tereziných šatů šustil po podlaze, a protože její nohy nebylo vidět, vypadala, jako kdyby spíš klouzala než dělala kroky, s bradou hrdě zdviženou. Pohybovali se nejdřív jedním směrem a pak druhým a v zrcadlech kolem nich se současně s nimi pohybovaly tisíce dalších párů, korunovaných a oděných do dokonale bělostných a zlatých šatů; jejich řady se táhly do nekonečných, mlhavých dálek.

Ozval se nový motiv a připojily se další nástroje. Jezal si začal uvědomovat, že je vedle ní naprostý amatér, ještě hůř, než kdy mohl být s Bremerem dan Gorst. Terez se pohybovala s tak dokonalým držením těla, že si byl jistý, že by dokázala tančit se sklenkou vína na hlavě, a přitom by nevystříkla ani kapičku. Hudba byla stále hlasitější, rychlejší a smělejší a spolu s ní byly rychlejší a smělejší i Tereziny pohyby. Vypadalo to, jakoby svýma půvabně nataženýma rukama ovládala hudebníky, tak dokonale byli spolu sladěni. Pokusil se ji vést a ona ho snadno obešla. Naznačila, že půjde jedním směrem, a nato se otočila druhým a Jezal málem spadl na zadek. Uhnula, zavířila s mistrovskou falší a nechala ho učinit výpad do prázdna.

Hudebníci teď hráli v ještě rychlejším tempu a své nástroje ovládali se zanícenou soustředěností. Jezal učinil marný pokus Terez chytit, ale zatočila se a oslepila ho rozvířenou sukní, takže ji mohl stěží sledovat. Málem mu nastavila nohu a stáhla ji dřív, než by stihl zareagovat, pohodila hlavou a skoro mu vypíchla oko korunou. Velcí a mocní Spojeného království přihlíželi v okouzleném tichu. Dokonce i Jezal zjistil, že je jen okouzleným

divákem. Všechno, čeho byl schopen, bylo křečovitě držet správný postoj a nechat ze sebe dělat úplného pitomce.

Nebyl si jistý, jestli je zklamaný, nebo se mu ulevilo, když hudba znovu zvolnila a ona mu nabídla ruku, jako kdyby to byl vzácný poklad. Přiložil k ní hřbet té svojí a začali kolem sebe navzájem kroužit a stále se k sobě přibližovali. Když nástroje lkaly poslední refrén, přitiskla se zády k jeho hrudi. Pomalu a ještě pomaleji se otočili. Jezal měl nos plný vůně jejích vlasů. Při posledním dlouhém tónu podklesla a zaklonila se a on ji přidržel a lehce s ní klesl. Šíji měla nataženou, hlavu velice nízko a její křehká korunka se téměř dotýkala podlahy. A pak už bylo jen ticho.

Místností se rozlehl uchvácený potlesk, ale Jezal ho skoro neslyšel. Byl zcela zaneprázdněn zíráním na svou ženu. Měla teď tváře lehce zardělé, rty mírně pootevřené, odhalující dokonalé přední zuby, a linie její brady, protažený krk a útlé klíční kosti byly protkané stíny a obkroužené jiskřivými diamanty. O něco níž se ve zrychleném dechu zvedala její ňadra a mizela v těsně přiléhajícím živůtku, ve štěrbině mezi nimi ulpívala slabá, fascinující vrstvička potu. Jezal by tam nesmírně rád spočinul sám. Zamrkal a jeho vlastní dech mu zaskřípal v krku.

„Když dovolíte, Vaše Veličenstvo," zašeptala.

„Ech? Och… samozřejmě." Zvedl ji za neustávajícího potlesku. „Tančíte… úchvatně."

„Vaše Veličenstvo je příliš laskavé," odpověděla s prázdným a sotva znatelným úsměvem, ale úsměv to byl. On se na ni oplátkou přihlouple zazubil. Jeho strach a zmatek se během toho jediného tance pomalu změnil v to nejhřejivější vzrušení. Byl obdařen šancí nahlédnout pod ledovou slupku a bylo zřejmé, že jeho nová královna je žena schopná prudké vášně. Měla svoji skrytou stránku, kterou, jak se nyní nesmírně těšil, bude dál poznávat. Těšil se popravdě tak silně, že byl nucen odvrátit pohled a zadívat se někam do kouta, zamračit se a zoufale se snažit myslet na něco jiného, aby se kvůli těsnosti svých kalhot neuvedl do rozpaků před zraky všech shromážděných hostů.

Pohled na zubícího se Bayaze v koutě byl protentokrát přesně to, co potřeboval vidět. Starcův úsměv jeho žár zchladil stejně spolehlivě jako kbelík ledové vody.

* * *

Glokta nechal Ardee v jejím nevkusném, nábytkem přecpaném obývacím pokoji, aby mohla pilně pokračovat v opíjení se, a poté zcela propadl chmurné náladě. *Chmurné dokonce i na mě. Nic člověka tak nepovzbudí jako společnost někoho, kdo se cítí ještě mizerněji než on. Potíž je v tom, že když cizí trápení zmizí, to vaše se k vám přitiskne dvakrát tak studeně a bezútěšně.*

Usrkl ze lžíce další poloviční sousto hrudkovité polévky a zašklebil se, jak se ten přesolený doušek snažil protlačit hrdlem dál. *Rád bych věděl, jak skvěle se teď baví král Jezal? Velebený a obdivovaný všemi kolem se nacpává vybraným jídlem ve středu vybrané společnosti.* Upustil lžíci do misky. Levé oko mu zacukalo a on sebou trhl, jak mu zády projely provazy bolesti až dolů do nohy. *Bude to už osm let, co mě Gurchové pustili, a přece jsem pořád vězněm a vždycky už budu. Uvězněný v cele, kterou je moje vlastní zmrzačené tělo.*

Dveře zavrzaly a otevřely se a dovnitř se přišoural Barnam, aby posbíral nádobí. Glokta obrátil pohled od napůl dojedené polévky k napůl mrtvému starci. *To nejlepší jídlo a ta nejlepší společnost.* Byl by se zasmál, kdyby mu to jeho rozbité rty dovolily.

„Dojedl jste, pane?“ zeptal se sluha.

„S největší pravděpodobností ano.“ *Nebyl jsem schopen vysypat z rukávu prostředky ke zničeni Bayaze a to, samozřejmě, Jeho Eminenci moc nepotěší. A jak dlouho asi tak ještě může být nepotěšena, než úplně ztratí trpělivost? Ale co se s tím dá dělat?*

Barnam odnesl misku z pokoje, zavřel za sebou dveře a nechal Gloktu samotného s jeho bolestí. *Co jsem vlastně udělal, že jsem si tohle zasloužil? A co udělal Luthar? Copak není úplně stejný, jako jsem býval já? Arogantní, zbytečný a sobecký jako ďas? Copak je lepší člověk? Tak proč mě život tak tvrdě potrestal, a jeho tak bohatě odměnil?*

Odpověď znal už dávno. *Ze stejného důvodu, proč nevinný Sepp dan Teufel chřadne v Anglandu s usekanými prsty. Ze stejného důvodu, proč věrný generál Vissbruck zemřel v Dagosce, zatímco zrádná představená Eiderová zůstala naživu. Ze stejného důvodu, proč byl Tulkis, guršský vyslanec, rozčtvrcen před zraky vyjícího davu za zločin, kterého se nedopustil.*

Přitlačil si bolavý jazyk k jednomu z mála svých zbylých zubů. *Život není spravedlivý.*

* * *

Jezal se jako ve snách vznášel chodbou, ale už to nebyla ta strašlivá noční můra jako ráno. Hlava se mu točila z té přemíry chvály, potlesku a obdivu. Tělo měl rozehřáté tancem a vínem a čím dál větším chtíčem. S Terez vedle sebe se poprvé během svého krátkého panování cítil jako opravdový král. Drahokamy a kov, hedvábí a výšivky a světlá, hladká pleť, to všechno bylo tak vzrušující, jak to zářilo v měkkém světle svíček. Večer byl najednou velice vydařený a noc slibovala být ještě lepší. Terez se možná z dálky zdála tvrdá jako drahokam, ale Jezal ji držel v náruči a ví svoje.

Sklonění lokajové před nimi podrželi velké kazetové dveře do královské ložnice otevřené a tiše je zase zavřeli, když jimi král a královna Spojeného království prošli dovnitř. Zadní polovině místnosti dominovala ohromná postel. Trsy dlouhých péřových ozdob v rozích jejích nebes vrhaly na zlacený strop dlouhé stíny. Bohaté zelené závěsy tu splývaly přívětivě roztažené a hedvábný prostor za nimi byl plný měkkých a trýznivých stínů.

Terez ho o pár pomalých kroků předešla, s hlavou skloněnou, a Jezal zatím otočil klíčem v zámku s dlouhým, hladkým zacvaknutím ozubí. Když přistoupil zezadu ke své ženě, zrychlil se mu dech. Zvedl ruku a položil jí ji jemně na holé rameno. Cítil, jak jí pod jemnou kůží ztuhly svaly, a usmál se její nervozitě, která se tolik podobala jeho vlastní. Nevěděl, jestli by neměl něco říct a zkusit ji tím uklidnit, ale jaký by to mělo smysl? Oba dva věděli, co se teď musí stát, a Jezal se najednou nemohl dočkat, až začnou.

Přišel ještě blíž a volnou rukou ji vzal kolem pasu. Cítil, jak dlaní zašustil o drsné hedvábí. Rty se jí otřel zezadu o kůži na krku, jednou, dvakrát, třikrát. Zabořil jí nos do vlasů, nasál do sebe její vůni a měkce ji vydechl na jednu stranu její tváře. Cítil, jak se pod jeho dechem zachvěla, ale to ho povzbudilo ještě víc. Přejel jí prsty přes rameno a dolů po hrudi, a když jí vklouzl za živůtek, její diamanty se mu otřely o hřbet ruky. Přistoupil k ní ještě blíž,

přitiskl se k ní a spokojeně zachroptěl, jak do ní zezadu přes šaty příjemně narazil −

V tu chvíli se od něj se zajíknutím odtrhla, prudce se otočila a uhodila ho do tváře. Třesklo to, až mu zazvonilo v hlavě. „Ty špinavý bastarde!“ zaječela mu do tváře a z úst zkřivených pohrdáním jí vyprskly sliny. „Ty parchante zkurvené děvky! Jak se opovažuješ se mě dotknout? Ladisla byl kretén, ale alespoň měl čistou krev!“

Jezal zalapal po dechu a přitiskl si rukou k pálící tváři. Celý se třásl šokem. Druhou ruku malátně natáhl k ní. „Ale já − ouúú!“

Nakopla ho kolenem mezi nohy s nelítostnou přesností a vyrazila mu z plic všechen vzduch. Jeden bezdechý okamžik se jen pohupoval a pak se zhroutil k zemi jako domeček z karet. Když se se skučením svíjel na koberci v té jedinečné agonii, kterou dokáže vyvolat pouze rána do rozkroku, bylo mu slabou útěchou, že měl pravdu.

Jeho královna byla skutečně žena schopná prudké vášně.

Slzy, které se mu spontánně hrnuly z očí, nebyly vyvolané jen bolestí, strašlivým okamžikem překvapení a náhlým zklamáním, ale i postupně se prohlubující hrůzou. Vypadalo to, že se v Tereziných citech katastrofálně zmýlil. Před davy se usmívala, ale teď, v soukromí, mu dala plně najevo, jak jím opovrhuje a co pro ni znamená. Skutečnost, že se narodil jako bastard, nebyla něco, co by mohl nějak změnit. Navíc to vypadalo, že svou svatební noc stráví na královské podlaze. To už královna proběhla místností a závěsy postele se před ním pevně zatáhly.

Sedmý den

Minulou noc přišli Východňané znovu. Připlížili se tmou, našli si místo, kudy se dalo vlézt dovnitř, a zabili hlídku. Pak si přistavili žebřík, a než na to v pevnosti přišli, několik se jich už stačilo protáhnout dovnitř. Psího čumáka vzbudil křik. Stejně skoro nespal. Probral se do tmy, celý zamotaný do přikrývek. V pevnosti jsou nepřátelé! Muži pobíhali a křičeli, stíny se míhaly v temnotě a všude byla cítit panika a zmatek. Muži bojovali jen ve světle hvězd a pochodní nebo úplně potmě, zbraně se míhaly, aniž by jejich majitelé tušili, kdo je cíl, nohy zakopávaly i kopaly a tu a tam vytryskla do vzduchu sprška jasných jisker z dohasínajících ohňů.

Nakonec ale útočníky zahnali zpátky. Zatlačili je ke zdi a tam je pobili. Přežili jenom tři, kteří odhodili zbraně a vzdali se. Následně měli možnost zjistit, že to byla tragická chyba. V posledních sedmi dnech zemřelo hodně mužů. Pokaždé, když zapadlo slunce, přibyly další hroby. Takže nikdo neměl náladu na milosrdenství, ani ti, co něco takového byli ochotni uznat, a to většina nebyla. Takže Černý Dow všechny tři zajatce přivázal na vršek zdi, kde je mohl Bethod a jeho muži dobře vidět. Přivázal je tam za ostrého modrého úsvitu, kdy se první sluneční paprsky právě začínaly prodírat tmavou oblohou. Pak je polil olejem a zapálil. Jednoho po druhém. Aby zbývající mohli vidět, co se s nimi stane, a měli dost času řvát, než na ně přijde řada.

Psí čumák se na upalovaní lidí nedíval rád. Nelíbil se mu ani jejich řev a prskání škvařícího se tuku. Neviděl nic zábavného na tom, že je všude plno odporně nasládlého pachu spáleného masa. Ale nijak se nesnažil tomu zabránit. Někdy bylo na místě netrpět zbytečnou krutost, ale teď ne. Milosrdenství a slabost jsou ve válce totéž a vlídné zacházení nepřítel málokdy respektuje. To se naučil kdysi dávno od Bethoda. Možná si to teď Východňané líp

rozmyslí, než zase přijdou v noci a zkazí mu žaludek ještě před snídaní.

Kromě toho, možná nebylo na škodu ukázat i mužům Psího čumáka trochu tvrdosti, protože někteří z nich začínali mít různé nápady. Několik mužů se před několika dny v noci pokusilo utéct. Opustili svoje místa, přelezli potmě zeď a pak se pokusili dostat přes údolí. Bethod vystavil jejich hlavy nabodnuté na kopí vpředu před svým příkopem. Tucet potlučených chuchvalců s vlasy povlávajícími ve větru. Ze zdi jim nebylo do tváří dobře vidět, ale zdálo se, že mají zlostný a nešťastný výraz. Jako kdyby Psího čumáka obviňovali, že je k tomu dohnal. Jako kdyby mu úplně nestačily výčitky živých.

Zamračil se dolů na Bethodův tábor, na obrysy stanů a korouhví, které právě začínaly černě vystupovat z mlhy a tmy, a nevěděl, co by měl udělat, kromě toho, že tam bude dál stát a čekat. Všichni jeho muži se na něho dívali v naději, že se vytasí s nějakým kouzlem, které je odtud dostane živé. Ale Psí čumák žádné kouzlo neměl. Jen údolí, zeď a žádná cesta zpět. Žádná cesta zpět, to byla celá podstata plánu. Uvažoval, jestli se jim podaří přežít dnešní den. Ale totéž už si říkal i včera ráno.

„Dokážeme odhadnout, co má Bethod na dnešek v plánu?“ zabručel si pro sebe. „Co si asi vymyslel?“

„Masakr?“ navrhl Mračňák.

Psí čumák se na něj tvrdě podíval. „Útok, to je to slovo, které bych zvolil já, ale nepřekvapilo by mě, kdyby se z toho do večera stalo to tvoje.“ Přimhouřil oči a zadíval se dolů do stinného údolí v naději, že uvidí to, co doufal, že spatří, už celých dlouhých sedm dní. Nějaký signál, že přicházejí Královští. Ale nebylo tam nic. Za Bethodovým táborem, za jeho stany a jeho korouhvemi a hordami jeho mužů, nebylo nic než holá a prázdná země a mlha, která se převalovala ve stinných prohlubních.

Tul ho svým obrovitým loktem šťouchl do žeber a nějak dokázal vyloudit úsměv. „O tomhle plánu nic nevím. Čekáme na Královské, a to je celé. Možná to zní trochu riskantně, jestli chceš vědět, co si o tom myslím já. Víme o něčem, kvůli čemu bych mohl změnit názor?“

Psí čumák se nezasmál. Už v něm žádný smích nezbyl. „Ani ne.“

„Ne.“ Obr nafoukl mohutné tváře a zase je s výdechem nechal splasknout. „Ani jsem si to nemyslel.“

* * *

Sedm dní ode dne, kdy šankové poprvé přiběhli ke zdi. Sedm dní, a přitom se to zdálo jako sedm měsíců. Logen snad neměl sval, který by ho nebolel. Byl sbírkou bezpočtu škrábanců, tisíců modřin, armády odřenin, kopanců a popálenin. Na noze měl dlouhou ránu. Žebra měl pevně ovázaná, protože ho do nich pořádně kopli, a pod vlasy měl několik velkých strupů. Od té rány štítem skoro nemohl pohnout ramenem a klouby měl odřené a oteklé od toho, jak místo Východňana praštil kamennou zeď. Byl jedna velká bolavá rána.

Ostatní na tom nebyli o mnoho líp. V celé pevnosti by se těžko našel muž, který by neměl žádné zranění. Dokonce i Crummockova dcera někde přišla ke šrámu. Jednomu z Třesavcových mužů předevčírem usekli prst. Malíček na levé ruce. Teď si prohlížel pahýl, pevně ovázaný špinavým, zakrváceným obvazem, a chvěl se.

„Pálí to, že jo?“ řekl, když si všiml Logenova pohledu. Sevřel zbytek prstů do hrsti a zase je rozevřel.

Logenovi by ho mělo být nejspíš líto. Pamatoval se na tu bolest, i na zklamání, které bylo ještě větší. Bylo těžké uvěřit, že už ten prst člověk nikdy nebude mít, nikdy po celý zbytek svého života. Ale už v něm nezbyla lítost pro nikoho jiného kromě sebe. „To určitě jo,“ zavrčel.

„Mám pocit, jako kdyby tam pořád byl.“

„Jo.“

„Zmizí ten pocit někdy?“

„Po nějaké době.“

„A po jak dlouhé?“

„Nejspíš delší, než nám zbývá.“

Muž přikývl, pomalu a smutně. „Jo.“

Sedm dní, a dokonce i chladné kamení a mokré dřevo pevnosti vypadalo, že už toho má dost. Nové hradby byly poškozené a bortily se. Podepřeli je, jak nejlíp to šlo, ale bortily se dál. Brána byla tak rozsekaná, že byla dobrá leda na třísky na podpal, a

mezerami ve dřevě se dralo denní světlo. Museli za ni nanosit kamení. Dost silné kopnutí ji nejspíš rozvalí. Co se toho týče, dost silné kopnutí by dokázalo dorazit i Logena, tak mizerně se cítil.

Napil se hořké vody z čutory. Už měli jen trochu páchnoucí vody na dně sudů. Docházelo jim jídlo a vlastně i všechno ostatní. A ze všeho nejvíc jim docházela naděje. „Ještě žiju," zašeptal si pro sebe, ale moc útěchy v tom nebylo. Vlastně ještě míň než obvykle. Civilizace možná nebyla to, co mu vyhovovalo nejvíc, ale měkká postel, zvláštní místo, kde se může močit, a trocha opovržení od nějakých vyzáblých pitomců mu právě teď nepřipadaly jako špatná alternativa. Zrovna se zabýval tím, že si už potisící kladl otázku, proč se vůbec vracel zpátky, když za sebou uslyšel Crummockův hlas.

„No, no, Krvavá devítko, vypadáš nějak unaveně, chlape."

Logen se zamračil. Horalovo ujeté žvanění už mu začínalo lézt krkem. „V několika posledních dnech jsme měli celkem dost práce, pokud sis toho náhodou nevšiml."

„To jsem si všiml, a taky jsem nějakou odvedl, nebo snad ne, krasavci moji?" Jeho děti se podívaly jeden na druhého.

„Jo?" řekla dívka slabým hláskem.

Crummock se na děti podíval a zamračil se. „Už se vám ta hra přestává líbit, co? A co tobě, Krvavá devítko? Měsíc se na nás přestal usmívat, že jo? Máš strach, co?"

Logen se na toho tlustého bastarda tvrdě zadíval. „Unavený, to jsem, Crummocku. Unavený z tvojí pevnosti, z tvého jídla a ze všeho nejvíc jsem unavený z toho tvého podělaného žvanění. Ne každý má rád zvuk tvých otylých rtů stejně jako ty. Tak proč odtud nevypadneš a nepodíváš se, jestli by sis nemohl ten svůj měsíc nacpat, kam slunce nesvítí?"

Crummock se usmál a v hnědých vousech mu zasvítil oblouček žlutých zubů. „Tak přesně tohle je ten chlap, kterého mám rád." Jeden z jeho synků, ten, který mu nosil oštěp, ho zatahal za košili. „Co se, ke všem čertům, děje, hochu?"

„Co se stane, jestli prohrajem, táto?"

„Jestli co?" zavrčel Crummock a dal svému synkovi takový pohlavek, až chlapec spadl obličejem do bláta. „Vstávej! Tady nikdo prohrávat nebude, hochu!"

„Ne, dokud nás měsíc miluje," zamumlala jeho sestra, ale ne moc nahlas.

Logen se díval, jak se chlapec snaží vstát, tiskne si ruku ke zkrvaveným ústům a vypadá, jako kdyby se chtěl dát do pláče. On tenhle pocit znal. Nejspíš by měl říct něco o tom, jak se má zacházet s dětmi. První den by to určitě udělal, nebo možná i druhý. Teď už ale ne. Teď byl příliš unavený, všechno ho bolelo a měl příliš velký strach, než aby mu záleželo na čemkoli jiném.

Přiloudal se k nim Černý Dow a na tváři měl něco hodně podobného úsměvu. Byl jediný muž v celém táboře, o kterém se dalo říct, že má lepší náladu než obvykle, a když se Černý Dow začne usmívat, člověk hned ví, že je v pěkné kaši.

„Devítiprsťáku," zavrčel.

„Dowe. Došli ti chlapi k upalování, co?"

„Řekl bych, že mi Bethod brzo pošle další." Kývl směrem ke zdi. „Co myslíš, že na nás chystá dneska?"

„Po tom, co ti crinnští parchanti schytali v noci, bych řekl, že jsou docela vyřízení."

„Podělaní divoši. Myslím, že asi jsou."

„A pár dní už jsme neviděli žádné šanky."

„Budou to čtyři dny, co na nás ty ploskohlavce poslal naposled."

Logen zamžoural do nebe a pomalu se začínal uvolňovat. „Vypadá to, že dnes bude docela hezky. Skvělé počasí na brnění a meče a muže, co bojují bok po boku. Skvělé počasí na to, aby s námi skoncoval. Nepřekvapilo by mě, kdyby dnes poslal karly."

„Ani mě ne."

„Svoje nejlepší," pokračoval Logen. „Ze zadních řad. Nepřekvapí mě, když uvidím Běloboka, Bodavce, Sněhobílého, toho podělaného Kůstku i všechny ostatní, jak se hned po snídani procházejí pod naší branou."

Dow se ušklíbl. „Svoje nejlepší? Vždyť jsou to samé děvky." Otočil hlavu a odplivl si do bláta.

„O tomhle se s tebou přít nebudu."

„Ne? Copak ty jsi s nimi nebojoval hezky bok po boku, celé ty těžké a krvavé roky?"

„Bojoval. Ale nemůžu říct, že bych si je nějak zvlášť oblíbil."

„No, jestli tě to utěší, pochybuju, že by oni nějak zvlášť milovali tebe." Dow se na Logena dlouze zadíval. „Kdy se ti Bethod přestal zamlouvat, Devítiprsťáku?"

Logen mu pohled vrátil. „Těžko říct. Řekl bych, že to přišlo postupně. Jak plynul čas, stával z něho čím dál větší parchant. Nebo jsem možná já přestal tak velký parchant být.“

„Nebo možná na jedné a té samé straně není pro dva tak velké parchanty, jako jste vy, dost místa.“

„No, to nevím.“ Logen se zvedl. „S tebou se mi pracuje docela dobře.“ Nechal Dowa být a myslel na to, jak snadné to bylo s Malacusem Quaiem a s Ferro Maldžinn, a dokonce i s Jezalem dan Luthar.

Sedm dní, a všichni už po sobě rafali. Všichni byli vzteklí a unavení. Sedm dní. Jedinou útěchou bylo, že už to nemůže moc dlouho trvat.

* * *

„Přicházejí.“

Psí čumák zamžoural stranou. Jako většina toho mála, co kdy Mračňák řekl, bylo i tohle zbytečné říkat. Všichni to viděli docela dobře, tak dobře jako stoupající slunce. Bethodovi karlové vyrazili.

Vůbec nespěchali. Blížili se neoblomně a plynule, pomalované štíty zdvižené před sebou, oči upřené k bráně. Nad hlavami se jim třepotaly korouhve. Znaky, které Psí čumák znal z dřívějška. Říkal si, s kolika muži, kteří jsou teď tam dole, už bojoval na stejné straně. Ke kolika tvářím dokázal přiřadit jméno. S kolika z nich společně jedl a pil a smál se. Bude se muset hodně snažit, aby je dostal zpátky do hlíny. Dlouze si povzdechl. Na bojišti není místo pro sentiment. Kdysi mu to takhle řekl Trojstrom a on si to vzal pevně k srdci.

„Tak jo!“ Zvedl ruku, když si muži kolem něj začali chystat luky. „Ještě s nima minutku počkejte!“

Karlové kráčeli rozdupaným bahnem a sesypaným kamením, kde se údolí zužovalo, přes těla Východňanů a šanků, která zůstala ležet pokroucená tam, kde padli, posekaní, rozdrcení nebo probodení šípy. Nezaváhali ani nezvolnili krok, jen hradba štítů se zvedla, jak se přiblížili, ale nenarušila se. Nebyla mezi nimi vůbec žádná skulina.

„Pochodujou pěkně těsně,“ zamumlal Tul.

„Jo. Až moc těsně, parchanti.“

Teď byli mnohem blíž. Tak blízko, že už Psí čumák nemohl střílení déle odkládat. „Tak jo, hoši! Mířte vysoko a nechte je spadnout!“ První salva se syčivě vznesla z věže, vysoko na nebi opsala oblouk a snesla se na zástup dole. Muži zvedli štíty a šípy zaduněly o pomalované dřevo, sklouzávaly po přilbicích nebo se odrážely od brnění. Pár si jich ale našlo cíl a k nebi se vznesl křik raněných. V řadě mužů se tu a tam objevily mezery, ale ostatní pokračovali dál a blížili se ke zdi. Psí čumák se zamračeně podíval na sudy, ve kterých měli šípy. Byly už plné jenom ze čtvrtiny a většinu téhle zásoby vytahali z mrtvol svých druhů. „A teď opatrně! Vyberte si svůj cíl, hoši!“

„Hm,“ řekl Mračňák a ukázal do údolí. Početná skupina mužů vyrazila z příkopu, oděná do tuhé kůže pobité ocelí. Zformovali se do několika rovných řad, poklekli a chopili se svých zbraní. Střelci s kušemi, jaké měli i Královští.

„Dolů!“ zařval Psí čumák.

Ty hnusné malé kuše zarachotily a vychrlily oblak střel. Většina hochů na věži byla tou dobou už pěkně schovaná za hradbami, kromě jednoho optimisty, který se o ně jen tak opíral. Dostal šipkou rovnou do úst. Zapotácel se a tiše přepadl z věže dolů. Další to schytal do hrudi a lapal po dechu, jako když vítr hvízdá v rozštípnuté borovici.

„Dobře! Pošleme jim něco zpátky!“ Lučištníci se zvedli a připravili se k další salvě. Tětivy zadrnčely a Bethodovy parchanty zasypaly svištící šípy. Luky možná neměly takovou sílu, ale díky výšce se i tak šípy snesly dostatečně prudce a Bethodovi střelci se neměli za co schovat. Nemálo jich padlo k zemi, jiní se pokoušeli odplazit a křičeli přitom bolestí, ale řada za nimi postoupila dopředu, zaklekla a zamířila.

Další syčící salva se vznesla k nebi. Muži se rychle sehnuli a vrhli se k zemi. Jedna z šipek zahvízdala Psímu čumákovi těsně nad hlavou a zadrnčela o skalní stěnu za ním. Měl velké štěstí, že ho tam nepřišpendlila. Někteří muži jej neměli. Jeden z chlapců ležel na zádech a z prsou mu trčelo několik šipek. Udiveně se na ně díval a pořád dokola si šeptal: „Sakra, sakra.“

„Parchanti!“

„Vrátíme jim to!“

Oběma směry začaly létat šipky, šípy i oštěpy, muži mířili a řvali a všude bylo plno vzteku a skřípání zubů. „Připravit!“ zavelel

Psí čumák. „Připravit!“ ale nikdo ho moc neposlouchal. S výhodou, kterou jim dávaly výše položená pozice a možnost schovat za hradbami, netrvalo dlouho a muži Psího čumáka získali převahu. Bethodovi střelci se začali stahovat zpátky, někteří dokonce zahodili zbraně a dali se na útěk. Jeden z nich byl při tom zasažen oštěpem rovnou do zad. Ostatní se drali do bezpečí příkopu a raněné nechali za sebou svíjet se v bahně.

„Hm,“ řekl znovu Mračňák. Zatímco měli plno práce s výměnou střel, karlové už se dostali až k bráně, štíty nad hlavami jako ochranu proti kamení a šípům, které na ně chrlili horalé. Před jedním, dvěma dny se Bethodovým lidem podařilo zaplnit příkop a teď se ten zástup uprostřed rozestoupil a obrnění muži si začali cosi předávat směrem k bráně. Psí čumák už to zahlédl. Dlouhý, štíhlý kmen poraženého stromu, který chtěli použít jako beranidlo. Po stranách na něm nechali zkrácené větve, aby ho ti, co ho nesli, mohli pořádně rozhoupat. Psí čumák uslyšel jeho první drásající náraz do té ubohoučké náhražky brány.

„Do hajzlu,“ zamumlal.

Hnaly se k nim houfy Bethodových nevolníků v lehké výzbroji. Nesli mezi sebou žebříky a spoléhali se na to, že jim jejich rychlost pomůže dostat se až ke zdi. Hodně jich padlo, probodených oštěpy nebo šípy a sražených kameny. Některé z obléhacích žebříků se obráncům podařilo odstrčit, ale útočníci byli rychlí a kurážní a drželi se svého poslání zuby nehty. Brzy už jich byly na hradbách celé skupiny a další se hrnuli po žebřících za nimi. Bili se s Crummockovými lidmi a vítězili nad nimi, protože byli odpočatí a měli početní převahu.

Pak se ozvala silná rána a brána povolila. Psí čumák viděl, jak se kmen stromu naposledy zhoupl a pak prorazil jedno křídlo brány skrz naskrz. Bethodovi karlové se hned začali potýkat s druhým a brzy je vyvrátili. Od jejich štítů se odrazilo několik kamenů a odletěly pryč. Přední linie se začala prodírat do pevnosti.

„Do hajzlu,“ řekl Mračňák.

„Jsou vevnitř,“ vydechl Psí čumák a díval se, jak se hrnou úzkou průrvou jako obrněný příliv, křiklavě pomalované štíty zdvižené, jasně nablýskané zbraně připravené k boji, jak dusají těžkými botami po křídlech rozbité brány a odhazují si navršené kameny z cesty. Po obou stranách brány šplhali po žebřících nevolníci, hrnuli se nahoru a vytlačovali Crummockovy horaly z

ochozů. Jako když rozvodněná řeka protrhne přehradu, hnala se Bethodova armáda do provalené pevnosti. Zprvu jen tenkým pramínkem, ale brzy ji měla zcela zaplavit.

„Jdu dolů!“ zavrčel Tul a vytáhl svůj velký, dlouhý meč z pochvy.

Psí čumák uvažoval, jestli se ho nemá pokusit zadržet, ale potom jen unaveně kývl a díval se, jak se Hrom žene dolů ze schodů a s ním i pár dalších. Bránit jim v tom nemělo smysl. Jenom se mu zdálo, že ten čas přišel nějak příliš brzy.

Čas, kdy si každý muž musí sám zvolit, kde zemře.

* * *

Logen je viděl, jak se dostali branou dovnitř. Jak se přihnali po svahu a vpadli do pevnosti. Jako kdyby se čas zpomalil. Viděl každý motiv na každém ze štítů, které tak jasně ozářilo ranní slunce − černý strom, rudý most, dva vlky v zeleném poli, tři koně ve žlutém. Kov se třpytil a blýskal − obruby štítů, kroužky na brnění, hroty oštěpů, ostří mečů. Byli tu, řvali svoje bojové pokřiky, pronikavě a ječivě, jako to dělali celé roky. Logenovi se vzduch prodíral nosem dovnitř a ven. Nevolníci a horalé bojovali na hradbách, jako kdyby byli pod vodou, zvuky, které vydávali, byly tlumené a nezřetelné. Při pohledu na karly, jak se derou dovnitř, se mu potily dlaně, svrběly ho a šimraly. Zdálo se mu, že to ani nemůže být pravda, že by se měl na tyhle parchanty vrhnout a pobít jich, kolik bude moct. Jaký zatraceně pitomý nápad.

Cítil tu strašně silnou touhu, jako ostatně vždycky ve chvílích, jako je tahle, touhu otočit se a utíkat pryč. Ze všech stran cítil strach ostatních, cítil, jak se nejistě přesouvají a mimoděk ustupují. To byl celkem rozumný instinkt, až na to, že tady nebylo kam ustoupit. Jedině dopředu, do chřtánu nepřítele, a doufat, že se ho podaří vytlačit dřív, než získá pořádnou oporu. Nebylo o čem přemýšlet. Byla to jejich jediná naděje.

A tak Logen zvedl tvůrcův meč vysoko nad hlavu, spustil neartikulovaný řev a vyrazil. Ze všech stran slyšel křik a cítil, jak se k němu muži přidávají, zvedají zbraně a tlučou jimi o sebe. Země, zeď i karlové, na které se hnal, se zarazili a znejistěli. Jeho

boty drtily zemi a jeho vlastní zrychlený dech syčel a vyrážel spolu s větrem.

Viděl, jak karlové rychle zvedají štíty a formují se, aby vytvořili hradbu. Jak si připravují oštěpy a další zbraně, ale poté, co se prodrali úzkou branou, se jejich formace rozbila a teď znervózněli, když se na ně řítila masa řvoucích mužů. Válečný pokřik jim uvízl v hrdlech a jejich výraz už nebyl triumfální, byl to čistý šok. Ti, kteří byli na okraji řady, začali váhat, zarazili se a pomalu se sunuli zpátky, ale to už u nich byl Logen a s ním i ostatní.

Podařilo se mu vyhnout se váhavému oštěpu a vší silou svého útoku tvrdě ťal do jednoho ze štítů a jeho majitele srazil do bahna. Když se pokoušel vstát, Logen ho sekl do nohy a ostří jeho meče projelo zbrojí a zanechalo na těle dlouhou ránu. Muž se s ječením znovu svalil k zemi. Logen se ohnal po dalším karlovi, tvůrcův meč zaskřípal o kovovou obrubu štítu a zakousl se do masa. Muž zachroptěl a začal si plivat krev na drátěnou košili.

Logen viděl, jak se do jedné z helmic zakousla sekyra a zanechala v ní důlek velikosti mužské pěsti. Vyhnul se oštěpu a ten se zabodl do žeber muže vedle něj. Meč se zasekl do štítu a vmetl Logenovi do očí hrst třísek. Logen zamrkal a uskočil, uklouzl v blátě a sekl do paže, která ho popadla za kabát, a cítil, jak se oddělila a zůstala viset ve volném rukávu drátěné košile. Ve zkrvavené tváři se protočily oči. Něco mu narazilo do zad a skoro se nabodl na meč.

Nebylo kam uhnout, vlastně tam nebylo dost místa pro nic. Branou se dovnitř hrnuli další muži a jiní se sem hnali z opačného směru a přidávali svou zbytečnou váhu k tlačenici uprostřed. Logen byl těsně přimáčknutý k okolním mužům. Všichni vrčeli a sténali, strkali a vráželi jeden do druhého, bodali do sebe noži a vráželi si prsty do obličeje. Zdálo se mu, že v té tlačenici zahlédl Kůstku, zuby vyceněné ve šklebu, dlouhé šedivé vlasy mu trčely zpod helmice, spoutané zlatými kroužky a potřísněné cákanci krve, a chraplavě řval. Logen se k němu snažil protlačit, ale slepý proud bitvy ho popadl a odnášel pryč.

Bodl kohosi pod obrubu štítu a ucukl, jak ucítil, že ho něco koplo do boku. Dlouhá, táhlá a pálící rána, která byla pořád horší a horší. Zamručel a ostří ho řezalo, bez rozmachu, bez bodnutí, jen tam trčelo, jak na ně byl přimáčknutý. Rozmáchl se lokty, pohodil hlavou a pokusil se vykroutit z místa, odkud přicházela bolest.

Cítil, jak mu po noze stéká vlastní vlhká krev. Našel si trochu místa, uvolnil si ruku s mečem a sekl jím do štítu, pak zpětným sekem rozpoltil něčí hlavu, ale v příštím okamžiku ho k ní někdo přitlačil a nacpal mu tvář do teplého mozku.

Koutkem oka zahlédl, jak něco trhlo štítem vzhůru. Jeho okraj se mu zarazil pod bradu do krku, zvrátil mu hlavu dozadu a naplnil lebku oslepujícím světlem. Než si to stačil uvědomit, zavrávoral, rozkašlal se a upadl do bláta mezi dusající boty.

Snažil se dolézt kdovíkam, rukama tápal v blátě, plival krev a všude kolem něj čvachtaly v bahně spousty bot. Plazil se temným, děsivým lesem nohou, plným řevu bolesti i vzteku, který k němu pronikal shora spolu s občasným zábleskem světla. Nohy do něho kopaly, dupaly po něm a drtily mu každou část těla. Pokusil se dostat nahoru a bota, která ho zasáhla do úst, ho znovu srazila zpátky. Překulil se, vyjekl a spatřil vousatého karla, který na tom byl úplně stejně. Nebyl schopen poznat, na čí straně je. Oba se snažili nějak dostat na nohy. Jejich oči se na okamžik setkaly a pak se odněkud shora sneslo lesklé ostří a bodlo karla do zad, jednou, dvakrát, třikrát. Jeho tělo ochablo a na vousy mu vytryskl bublavý pramínek krve. Kolem byla další těla, tváří k zemi, na boku, ležela mezi polámanou a odhozenou výzbrojí, pošlapaná a rozházená jako dětské hračky. Některá se pořád ještě hýbala, svíjela se a chroptěla.

Logen zaskuhral, jak mu na ruku tvrdě došlápla něčí noha a drtila mu prsty v hlíně. Zatápal po noži za opaskem a začal zemdleně do nohy bodat, zkrvavené zuby zaťaté. Něco ho udeřilo do temene hlavy. Znovu se rozplácl na zemi, obličejem dolů.

Celý svět byl jedna rozmazaná skvrna plná řevu a bolesti, masa, nohou a vzteku. Nevěděl, kterým směrem se dívá, kde je nahoře a kde dole. V ústech měl kovovou pachuť a taky měl hroznou žízeň. V očích měl krev a hlínu, v hlavě mu dunělo a chtělo se mu zvracet.

Vrátit se na Sever a pomstít se. Co si, do hajzlu, vlastně myslel?

* * *

Někdo zaječel, někdo, koho probodla střela z kuše, ale Psí čumák neměl čas si toho všímat.

Bělobokovi nevolníci byli na hradbách pod věží a několik se jich už dostalo i na schodiště sem nahoru. Teď se po něm hnali, nebo alespoň běželi tak rychle, jak se po úzkých stupních dalo. Psí čumák pustil luk a vytáhl z pochvy meč. Do druhé ruky popadl nůž. Několik mužů vzalo kopí, postavili se k hornímu schodu a čekali na nevolníky. Psí čumák polkl. Nikdy na tenhle způsob boje moc nebyl, na střet tváří v tvář, na dosah sekery nepřítele. Raději by konflikt řešil z náležitého odstupu, ale vypadalo to, že tihle parchanti mají jiné plány.

Je to nešikovný způsob boje, stát na horních stupních schodiště, píchat do útočníků kopím a snažit se je odrazit, zatímco oni do obránců bodají úplně stejně, zatlačují je svými štíty a pokoušejí se najít nějakou oporu, a obě strany se přitom snaží dávat pozor, aby se dlouhým pádem z ochozu věže nevrátili rovnou zpátky do hlíny.

První z útočníků vyrazil kupředu s namířeným kopím a řval při tom z plných plic. Mračňák ho střelil do tváře, úplně chladnokrevně ze vzdálenosti tak nanejvýš jednoho dvou kroků. Muž zavrávoral a přepadl dozadu. Z úst mu trčel opeřený konec šípu a jeho špička mu vykukovala vzadu z krku. Psí čumák ho pro jistotu ťal mečem do hlavy a útočníkovo tělo se svalilo na zem.

Na horní schod vyskočil mohutný nevolník s rozcuchanými rudými vlasy, rozmáchl se obrovskou sekyrou a řval při tom jako šílený. Vyhnul se oštěpu a srazil útočníka ranou, která rozstříkla jeho krev po skalní stěně. Hnal se kupředu a muži před ním uskakovali.

Psí čumák se otřásl a snažil se tvářit, jako kdyby tam nebyl. Když už sekera skoro dopadla, uhnul a její ostří ho minulo sotva o vlásek. Rudovlasý nevolník se zapotácel. Nejspíš byl vyčerpaný, jak se drápal na hradby a pak se hnal po schodech nahoru. Bylo to dlouhé stoupání, zvlášť když na jeho konci nečekalo nic než smrt. Psí čumák muže tvrdě kopl do kolene. Podlomila se mu noha, zařval a naklonil se k okraji schodů. Psí čumák se po něm ohnal mečem, ťal ho přes záda, dost silně, aby ho srazil přes okraj schodiště. Muž upustil sekyru a s výkřikem zmizel v prázdnu.

Psí čumák zahlédl koutkem oka nějaký pohyb a ohlédl se právě včas, aby čelil útoku dalšího nevolníka, který se k němu hnal z boku. Prudce se otočil, čistě odrazil ránu mečem a pak vyjekl, když mu po druhé ráně zabrněla paže. Slyšel, jak meč, který mu vypadl z ochablé ruky, zarachotil o zem. Uhnul před další ranou, zakopl a

svalil se na záda. Nevolník se k němu vrhl a zvedl meč, aby ho dorazil, ale než to stihl udělat, odněkud se vynořil Mračňák, popadl ho za paži s mečem a nepustil ji. Psí čumák se vyškrábal na nohy, zdravou rukou pevně sevřel nůž a bodl nevolníka do hrudi. Stáli, všichni tři navzájem pevně spojení, uprostřed všeho toho šílenství. Stáli tam tak dlouho, jak člověku trvá zemřít. Pak Psí čumák vytrhl nůž a Mračňák pustil mužovu ruku.

Tou dobou už měli obránci věže to nejhorší za sebou, alespoň prozatím. Zbýval poslední živý nevolník a Psí čumák se díval, jak ho dva z jeho mužů dostrkali k hradbě a pomocí oštěpů shodili dolů. Po celé plošině věže se válela mrtvá těla. Pár tuctů patřilo nevolníkům, na muže Psího čumáka jich připadlo možná o polovinu méně. Jeden byl opřený o skalní stěnu, hrudník se mu ještě zvedal a klesal a tvář měl křídově bílou. Zkrvavené ruce si tiskl k rozťatému břichu.

Psí čumák nebyl schopen ovládat ruku, prsty mu ochable visely. Vyhrnul si rukáv košile a uviděl dlouhou, mokvající ránu, která se táhla od lokte až skoro k zápěstí. Zvedl se mu žaludek. Vydávil trochu hořké žluče a vyplivl ji na zem. Na zranění druhých lidí si člověk možná zvykne. Rány na vlastním těle však vždycky vzbuzují hrůzu.

Dole v pevnosti se dál zuřivě bojovalo. Byla to jedna vroucí, propletená masa těl. Psí čumák nebyl schopen rozeznat, který muž je na čí straně. Stál tam celý ztuhlý a ve zkrvavené ruce svíral zkrvavený nůž. Nebyly žádné odpovědi ani žádné plány. Každý tu byl sám za sebe. Jestli dnešek přežijí, bude to jen a jen díky štěstí, a on už začínal pochybovat, že mu ho tolik zbylo. Ucítil, jak ho někdo zatahal za rukáv. Mračňák. Podíval se směrem, kterým ukazoval.

Za Bethodovým táborem dole v údolí se začal zvedal velký oblak prachu jako hnědý závoj. Pod ním se v ranním slunci zalesklo brnění jezdců na koních. Psí čumák pevně sevřel Mračňákovo zápěstí a najednou se v něm zase zažehla jiskra naděje. „Podělané Království!“ vydechl a skoro se bál tomu uvěřit.

* * *

West zamžoural do dalekohledu, pak ho spustil a zadíval se do údolí. Znovu si přiložil dalekohled k očím. „Víte to jistě?“

„Ano, pane.“ Jalenhormova velká, upřímná tvář byla pokrytá prachem z osmidenní náročné jízdy. „A vypadá to, že se ještě pořád drží, i když jen tak tak.“

„Generále Pouldere!“ křikl West.

„Pane maršále?“ zamumlal Poulder se svým nově nabytým pláštíkem patolízalství.

„Je jezdectvo připravené vyrazit?“

Generál zamrkal. „Nejsou správně rozmístění, poslední dny toho hodně najeli a budou útočit do kopce přes rozrytý terén a na silného a odhodlaného nepřítele. Samozřejmě udělají, co jim rozkážete, lorde maršále, ale možná by bylo moudré počkat na pěchotu, až −“

„Moudrost je přepych.“ West se zamračil směrem k neškodnému prostoru mezi dvěma vodopády. Zaútočit okamžitě, dokud se Psí čumák a jeho Seveřani ještě drží? Možná že by výhoda překvapení rozhodla a dokázali by Bethoda rozdrtit mezi sebou, ale jezdectvo bude útočit do kopce, nestihne se před útokem zformovat a muži i koně jsou unavení z náročného přesunu. Nebo bude lepší počkat, až dorazí pěchota, která je stále pár hodin cesty za nimi, a celý útok předem dobře naplánovat? Ale do té doby by Psí čumák a jeho přátelé mohli být do jednoho pobiti, pevnost by mohla být v rukou nepřátel a Bethod by čelil útoku jen z jedné strany.

West se kousl do rtu a snažil se ignorovat fakt, že na jeho rozhodnutí závisejí tisíce životů. Zaútočit okamžitě bylo velké riziko, ale výsledek mohl být o to lepší. Šance ukončit tuhle válku během jediné krvavé hodiny. Možná už se jim nikdy nepodaří zastihnout krále Severu s odkrytými zády. Cože mu to říkal Burr ten večer předtím, než umřel? Člověk nemůže být dobrým vůdcem bez jisté… bezcitnosti.

„Připravte se na útok a jakmile dorazí pěchota, ať se rozestaví napříč ústím údolí. Musíme zajistit, aby ani Bethod, ani žádný z jeho oddílů nemohli utéct. Jestli jsou oběti nevyhnutelné, chci, aby nebyly marné.“ Poulder vypadal všelijak jen ne přesvědčeně. „Chcete mě přimět k tomu, abych byl nucen dát za pravdu generálu Kroyovi ve věci vašich bojových kvalit, generále Pouldere? Nebo chcete dokázat, že se ve vás mýlí?“

Generál Poulder se postavil do pozoru a kníry se mu zachvěly dychtivostí. „Se vší úctou, pane, dokázat, že se mýlí! Okamžitě vydám rozkaz zaútočit!“

Zabodl svému černému hřebci ostruhy do slabin a hnal se nahoru k údolí, k místu, kde se soustředilo jezdectvo. Doprovázelo ho několik mužů z jeho štábu. West se zavrtěl v sedle a ustaraně si žvýkal ret. Zase už ho začínala bolet hlava. Útok do kopce proti odhodlanému nepříteli.

Plukovník Glokta by se při vyhlídce na tak vražednou hru bezpochyby usmíval. Princ Ladisla by takovou nonšalantní lhostejnost k životům vojáků určitě schvaloval. Lord Smund by všechny kolem poplácával po zádech, hovořil by o nadšení a ráznosti a pak by požádal, aby přinesli další víno.

A podívejte se, jak všichni ti tři hrdinové dopadli.

* * *

Logen uslyšel halasný řev, ale tlumený, jako kdyby přicházel z velké dálky. Do zpola přivřených očí mu proniklo světlo, jako kdyby se před ním celé bojiště najednou doširoka rozevřelo. Stíny zavířily. Přímo před jeho obličejem začvachtala v bahně veliká bota. Z výšky se sem nesl křik. Cítil, jak ho něco popadlo za košili a táhne ho blátem. Všude kolem se míhaly nohy a boty. Uviděl nebe, oslnivě jasné. Zamrkal a zaslzel na něj. Zůstal tam nehybně ležet, zvadlý jako kus hadru.

„Logene! Žiješ? Zranili tě?“

„Já −“ zaskřehotal a začal kašlat.

„Poznáváš mě?“ něco plesklo Logena přes tvář a rozkmitalo mu to jeho lenivý mozek. Nad ním se nakláněl nějaký roztřepený obrys, tmavý proti jasnému nebi. Logen na něj zamžoural. Tul Duru Hrom, pokud se nespletl. Co tady ke všem čertům dělá? Přemýšlet bylo hrozně nepříjemné. Čím víc Logen myslel, tím víc ho to bolelo. Čelist měl jako v jednom ohni a zdálo se mu, že ji má dvakrát větší než obvykle. Každý jeho nádech byl jen třaslavé a chrčivé zajíknutí.

Nad ním se pohybovala obrovská mužská ústa a jejich slova Logenovi hučela a zvonila v uších, ale nebyla ničím víc, než hlukem. V noze ho nepříjemně bodalo, jen jakoby v dálce, a jeho

vlastní srdce mu v těle poskakovalo a cukalo a dunělo mu v lebce. Slyšel zvuky, třeskot a řinčení, které sem doléhaly ze všech stran, a samotné ty zvuky mu působily bolest, brada ho z nich pálila čím dál víc. Bylo to nesnesitelné.

„Dej…“ Vzduch zaskřípal a zachrčel, ale žádný zvuk z toho nevzešel. Už to nebyl jeho hlas. Z posledních sil se natáhl a dlaní se zapřel o Tulovu hruď a zkusil ho odstrčit, ale obr ho chytil za ruku a přitiskl si ji těsněji k sobě.

„Je to dobré,“ zašeptal. „Držím tě.“

„Jo,“ zašeptal Logen a po zkrvavené tváři se mu roztáhl úsměv. Sevřel tu velkou ruku s překvapivou, strašlivou silou a druhou rukou nahmatal rukojeť nože. Vklouzla mu do dlaně krásně teplá. To spolehlivé ostří vystřelilo vzhůru, prudce jako had a taky tak smrtonosně, a vnořilo se obrovi do silného krku až po rukojeť. Ten se zatvářil překvapeně, když mu horká krev začala tryskat z prořízнutého hrdla. Tekla mu z otevřených úst a vsakovala se do jeho hustých vousů, kapala mu z nosu a stékala po prsou, neměl ale proč být překvapený.

Dotknout se Krvavé devítky znamená dotknout se smrti. A smrt nemá žádné oblíbence a nedělá výjimky.

Krvavá devítka vstal, odstrčil velké mrtvé tělo stranou a zrudlou pěstí pevně sevřel jílec obrova meče, těžkého a dlouhého kusu třpytivého kovu, tmavého, krásného a poctivého nástroje. Čekala ho práce. Hodně práce.

Ale dobrá práce je to nejlepší požehnání. Krvavá devítka otevřel ústa a vykřičel ze sebe všechnu svou nekonečnou lásku a bezednou nenávist v jednom jediném zavytí. Země pod ním uháněla a prudká, lítá a nádherná bitva se k němu natáhla a přivinula ho do svého měkkého obětí a on byl doma.

Tváře mrtvých se kolem něj míhaly a zmítaly, klely a vyřvávaly svůj vztek. Ale jejich nenávist k němu ho ještě posílila. Dlouhý meč mu zametal muže z cesty a nechával je ležet zkroucené a svíjející se, posekané a krvácející, sténající radostí. Kdo bojuje proti komu, nebyla jeho věc. Živí byli na jedné straně a on byl na druhé, a klestil si rudou a správnou cestu jejich zástupy.

Ve slunci se zablýskla sekyra, jasná křivka jako ubývající měsíc, a Krvavá devítka se sehnul a těžkou botou odkopl muže z cesty. Ten zvedl štít, ale velký meč rozťal namalovaný strom a dřevo pod ním a taky paži, co byla pod dřevem, a rozčísl drátěnou

košili, jako kdyby to byla jenom pavučina, a rozřízl muži břicho jako měch rozzlobených hadů.

Nějaký chlapec se na zemi přikrčil a odklouzal po zadku dozadu. Svíral velký štít a sekyru, která byla příliš těžká na to, aby ji mohl sám zvednout. Krvavá devítka se jeho strachu zasmál a v úsměvu vycenil zuby. Zdálo se, že tenký hlásek žadonil, aby zadržel meč, ale Krvavá devítka ho sotva slyšel. Jeho meč se prudce vznesl a rozťal velký štít i malé tělíčko zároveň a rozstříkl přes bláto, kamení a tváře užaslých přihlížejících mužů proud krve.

„Tak," řekl a odhalil svůj krvavý úsměv. Byl Velký vyrovnávač. Muž či žena, mladý nebo starý, se všemi bude naloženo stejně. Byla v tom taková drsná krása, strašlivá souměrnost, dokonalá spravedlnost. Nebylo z ní úniku a neexistovaly žádné omluvy. Šel dál, vyšší než hora, a muži uhýbali, mumlali a rozestupovali se. Kruh štítů, namalovaných obrázků a kvetoucích stromů, zurčící vody a zamračených tváří.

Jejich slova ho lechtala v uších.

„To je on."

„Devítiprsťák."

„Krvavá devítka!"

Kruh strachu a on v jeho středu, a bylo to od nich rozumné, že se báli.

Jejich smrt byla vepsaná v obrazcích sladké krve na hořké půdě. O jejich smrti šeptalo bzučení much na mrtvolách za zdí. Jejich smrt byla vtisknutá v jejich tvářích, v závanech větru, v zakřivených liniích mezi horami a nebem. Mrtví muži. Všichni.

„Kdo jde do hlíny jako další?" zašeptal.

Jeden smělý karl udělal krok vpřed. Na jedné paži měl navlečený štít, na němž byl vyobrazený zakroucený had. Ještě než mohl vůbec zvednout kopí, meč Krvavé devítky opsal široký kruh, který procházel mezi horní hranou mužova štítu a spodním okrajem jeho helmice. Špička ostří mu oddělila čelist od lebky, zařízla se do ramene muže, který stál vedle něj, pronikla mu hluboko do prsou a srazila ho k zemi. Z němých úst mu vystříkla krev. Vynořil se další muž a meč na něj padl jako letící hvězda. Rozdrtil mu helmici i lebku pod ní až k ústům. Tělo se svalilo na záda a spustilo v bahně veselý, rozpustilý tanec.

„Tanec!" zasmál se Krvavá devítka a meč kolem něj zavířil. Zaplnil vzduch krví a rozlámanou výzbrojí a částmi mužů a tyhle

dobré věci byly jako tajná písmena vytvářející posvátné obrazce, které mohl vidět jen on a jen on jim mohl rozumět. Ostří do něj bodala a řezala a dloubala, ale neznamenala vůbec nic. Každé znamení na své pálící kůži splatil Krvavá devítka stovkou jiných a smál se a vítr, oheň a tváře na štítech se smály s ním a nemohly přestat.

Byl vichřicí na Vysočině a jeho hlas byl strašlivý jako hrom a jeho paže rychlé, smrtonosné a nelítostné jako blesk. Vrazil meč nějakému muži do střev, vytrhl mu je ven a jílcem meče rozerval ústa dalšímu. Volnou rukou mu vytrhl kopí a proklál jím hrdlo třetího muže, a když ho míjel, rozsekl mu bok. Točil se, vířil, obracel, omámený závratí, a chrlil ze sebe rány a smích. Vytvořil si kolem sebe další kruh. Kruh stejně široký jako délka meče. Kruh, ve kterém svět patřil jen jemu.

Jeho nepřátelé teď číhali mimo jeho dosah, stahovali se od něj pryč, plní strachu. Poznali ho, viděl jim to ve tvářích. Slyšeli o jeho díle vyprávět a teď jim dával krvavou lekci, a oni věděli, že to byla pravda, a on se usmíval, když viděl, že je poučil. Ten, co k němu byl nejblíž, před ním podržel napřaženou otevřenou ruku, sklonil se a položil svou sekyru na zem.

„Je vám odpuštěno," zašeptal Krvavá devítka a nechal meč se zařinčením padnout do prachu. Pak vyrazil kupředu, popadl muže oběma rukama za krk a zvedl ho ze země. Mlátil sebou, kopal a bránil se, ale rudý úchop Krvavé devítky byl jako vydouvající se led, který drtí samy kosti země.

„Je vám odpuštěno!" Jeho ruce byly ze železa a jeho palce se nořily hloub a hloub do mužova krku, až se zpod nich vyřinula krev a Krvavá devítka zvedl kopající tělo na délku napnutých paží a tak ho držel, dokud se nezklidnilo. Odhodil ho pryč a ono padlo do hlíny a tam sebou plácalo a převracelo se právě tak, jak se mu to líbilo.

„Odpuštěno…" Vykročil k zářivé bráně středem zástupu mužů, kteří před ním uskakovali jako ovce před vlkem a nechávali uprostřed blátivou uličku, vystlanou odhozenými štíty a zbraněmi. Za ní, ve slunci, se napříč prašným údolím míhali jezdci na koních v zářivém brnění a jejich meče se blyštěly, jak se zvedaly a zase klesaly a rozháněly běžící postavy všemi směry. Projížděli mezi dlouhými korouhvemi, které se jemně vlnily ve větru. Stál v troskách brány s rozštípanými vraty pod nohama a těly svých

kamarádů a svých nepřátel rozházenými kolem sebe a slyšel, jak nějací muži vítězoslavně jásají.

A Logen zavřel oči a dýchal.

Příliš mnoho pánů

Navzdory tomu, že venku byl horký letní den, síň v bankovní budově byla chladná, temná a stinná. Prostor plný šepotu a tichých ozvěn, postavený z čistého, tmavého mramoru jako nová hrobka. Tenké proužky slunečního světla, které sem pronikly úzkými okny, jako by se skládaly z vířících prachových zrnek. Prostor, který nebyl nijak cítit. *Kromě pachu nepoctivosti, který dokonce i já shledávám téměř podmanivým. Prostředí je možná čistší než v Domě otázek, ale mám takové podezření, že víc pravdy bych našel mezi zločinci.*

Nebyly tam vystavené žádné hromady zářivých zlatých prutů. Nebylo tam vlastně vidět jedinou minci. Jenom pera a inkoust a hromady nudného papíru. Zaměstnanci Valinta a Balka nebyli odění do žádných úžasných rouch, jaká nosil představený Kault z Cechu obchodníků s plátnem. Nehonosili se zářivými drahokamy jako představená Eiderová z Cechu obchodníků s kořením. Byli to malí, šedivě ustrojení muži s vážnými výrazy. Jediný lesk pocházel od páru snaživých brýlí.

Tak takhle tedy vypadá skutečné bohatství. Takhle vypadá skutečná moc. Prostý chrám zlaté bohyně. Sledoval úředníky, jak pracují na svých úhledných hromádkách dokumentů, na uspořádaných pracovních stolech, kde bylo všechno srovnané do přísně pravidelných řad. *Jako ministranti zasvěcení do nejhlubších tajemství chrámu.* Jeho oči přelétly po těch, kteří tu čekali. Kupci a zastavárníci, obchodníci a pokoutní právníci, kramáři a podvodníci tu stáli v dlouhých řadách, nebo nervózně posedávali na tvrdých židlích kolem strohých stěn. Možná vybrané šaty, ale znepokojené výrazy. *Ustrašené shromáždění, připravené se skrýt, jakmile božstvo obchodu ukáže svou pomstychtivou tvář.*

Mě ale nestvořilo. Glokta se šoural kolem nejdelší řady a špička jeho hole hlasitě skřípala po dlažbě a vrčela ‚Jsem mrzák!' pro případ, že by se některý z kupců odvážil podívat jeho směrem.

Když se dostal až na začátek řady, úředník na něj zamrkal. „Jak vám mohu −"

„Mauthise," vyrazil ze sebe Glokta.

„A koho mám ohlá −"

„Mrzáka." *Zaveď mě k nejvyššímu knězi, abych se mohl bankovkami očistit ze svých zločinů.*

„Nemohu jen tak −"

„Jste očekáván!" Úředník za stolem o několik řad dál se zvedl. „Prosím, pojďte se mnou."

Glokta věnoval nešťastné frontě bezzubý úsměv a belhal se mezi stoly ke dveřím v kazetové stěně na druhém konci místnosti, ale úsměv mu dlouho nevydržel. Za dveřmi se zvedalo dlouhé schodiště, na které pronikalo světlo z úzkého okna na jeho horním konci.

Co je to za moc, že musí být výš než kdokoli jiný? Cožpak člověk nemůže být mocný i v přízemí? Zaklel a začal se škrábat nahoru za svým netrpělivým průvodcem a potom vlekl neužitečnou nohu dlouhou chodbou s mnoha vysokými dveřmi po obou stranách. Úředník se předklonil a ponížen zaklepal na jedny z nich, vyčkal na tlumené „Ano?" a otevřel je.

Mauthis seděl za impozantním stolem a díval se, jak se Glokta belhá přes práh. Jeho tvář mohla být klidně vytesaná ze dřeva, tolik tepla a přívětivosti z ní vyzařovalo. Na obrovském koženém povrchu stolu v barvě krve byly úhledně srovnané pera, inkoust a hromady papíru se vší tou nemilosrdnou precizností, s jakou se řadí rekruti při přehlídce.

„Je zde návštěvník, kterého jste očekával, pane." Úředník přispěchal ke stolu s náručí papírů. „A tady, kdybyste ráčil věnovat pozornost těmto dokumentům."

Mauthis k nim stočil svůj citu prostý pohled. „Ano… ano… ano… ano… tohle všechno do Talinsu…" Glokta nečekal, až bude vyzván. *Už jsem snášel bolest příliš dlouho, abych předstíral, že mě nic nebolí.* Vrávoravě přešel blíž a složil se do nejbližší židle. Tuhá kůže pod jeho bolavým zadkem nepříjemně zavrzala. *Ale poslouží docela dobře.*

Papíry šustily, jak se jimi Mauthis probíral, a pero škrábalo jeho jméno na spodní část každého z nich. U posledního se zarazil. „A tohle ne. Tohle musí být okamžitě staženo.“ Natáhl se a vzal do ruky razítko, jehož dřevěná ručka se leskla dlouhým používáním, a pečlivě ho omočil v nádobce s inkoustem. Se znepokojivou rozhodností jej pak otiskl na spodní straně listu papíru. *A my se můžeme jen domnívat, zda byl pod tím razítkem rozdrcen nějaký kupec. Skrývá se za tou pečlivou zprávou pád a zoufalství? Je to manželka a děti, zůstavší na ulici? Neteče žádná krev, není slyšet křik, a přesto je člověk zničen tak spolehlivě jako v Domě otázek, a to jen se zlomkem námahy.*

Glokta provázel pohledem úředníka spěchajícího se svými papíry ven. *Nebo že by to byla jen zamítnutá stvrzenka na deset měďáků? Kdo ví?* Dveře se hladce a pečlivě zavřely s co možná nejtišším klapnutím.

Mauthis si dal načas jen tolik, aby mohl dokonale zarovnat pero s hranou svého stolu, a pak pohlédl na Gloktu. „Jsem opravdu rád, že jste zareagoval tak rychle.“

Glokta se ušklíbl. „Podle tónu vašeho vzkazu to vypadalo, že žádné zdržení není akceptovatelné.“

Trhl sebou, jak oběma rukama zvedl svou bolavou nohu a položil špinavou botu na židli vedle sebe. „Doufám, že mi tu laskavost oplatíte a přejdete rovnou k věci. Jsem nanejvýš zaneprázdněn.“ *Musím zničit jednoho mága, svrhnout jednoho krále, a pokud se mi něco z toho nepodaří, pak mám naléhavou schůzku kvůli podříznutí mého krku a vhození mého těla do moře.*

Mauthis nehnul ani brvou. „Znovu jsem zjistil, že mí nadřízení nejsou zcela spokojeni se směrem, kterým se ubírá vaše vyšetřování.“

Skutečně? „Vaši nadřízení jsou osoby s kapsami plnými peněz, ale mizernou trpělivostí. Co uráží jejich jemnocit nyní?“

„Vaše vyšetřování původu našeho nového krále, Jeho vznešeného Veličenstva Jezala Prvního.“ Glokta cítil, jak mu zacukalo oko, proto si k němu pevně přitiskl dlaň a otráveně mlaskl. „Konkrétně vaše pátrání po osobě Carmee dan Roth, po okolnostech jejího předčasného odchodu a povahy jejího přátelství s naším předchozím králem, Guslavem Pátým. Přešel jsem nyní dostatečně k věci, k vaší plné spokojenosti?“

Vlastně už trochu víc, než by se mi líbilo. „Toto vyšetřování v podstatě ani pořádně nezačalo. Překvapuje mě, jak dobře jsou vaši nadřízení informováni. Získávají svoje informace z křišťálové koule, nebo snad z kouzelného zrcadla?“ *Nebo od někoho z Domu otázek, kdo si rád popovídá? Nebo snad od někoho, kdo mi stojí ještě blíž?*

Mauthis si povzdechl, nebo alespoň dopustil, aby z jeho úst vyšlo trochu vzduchu. „Říkal jsem vám, abyste se připravil na to, že vědí všechno. Zjistíte, že vůbec nepřeháním, zvlášť když se je pokusíte obelstít. Velmi důrazně bych vám radil, abyste si něco takového dobře rozmyslel.“

„Věřte mi, že nemám žádný zájem hrabat se v králových předcích,“ procedil Glokta přes sevřené rty, „ale Jeho Eminence to požaduje a velmi dychtivě očekává zprávy o mých výsledcích. Co mu mám říct?“

Mauthis se na něj díval pohledem plným sympatií. *S takovými sympatiemi, jaké může cítit jeden kámen k druhému.* „Mé nadřízené nezajímá, co mu řeknete, za předpokladu, že budou s vaším vysvětlením spokojeni. Chápu, že jste se ocitl v nepříjemné situaci, ale upřímně, představený, nemáte zřejmě na vybranou. Předpokládám, že můžete zajít za arcilektorem a seznámit ho s celou historií naší záležitosti. To, jak jste přijal dar od mých nadřízených, podmínky, za nichž byl poskytnut, a protislužbu, kterou jste nám již prokázal. Třeba bude Jeho Eminence ochotna přehlédnout nějaký ten střet zájmů a odpustit vám, i když na to nevypadá.“

„Ehm,“ ušklíbl se Glokta. *Kdybych nevěděl svoje, možná bych si mohl myslet, že se mnou žertuje. Jeho Eminence je ochotna odpouštět asi tak jako škorpión, a my oba to víme.*

„Nebo byste mohl ctít svůj *závazek* k mým nadřízeným a udělat to, co požadují.“

„Když jsem podepsal tu zatracenou stvrzenku, žádali po mně laskavost, a teď požadují splnění svých požadavků? Kdy to skončí?“

„Není na mně, abych vám na tohle odpověděl, představený. Ani na vás, abyste se ptal.“ Mauthisovy oči zalétly ke dveřím. Naklonil se přes stůl a promluvil velmi tiše a mírně. „Ale pokud bych měl soudit podle vlastní zkušenosti, tak to neskončí nikdy. Moji

nadřízení zaplatili. A oni vždycky dostanou to, zač zaplatili. Vždycky.“

Glokta polkl. *Tak se zdá, že v tomhle případě zaplatili za mou nejoddanější poslušnost. Normálně by to nebylo samozřejmě nic tak obtížného, jsem totiž oddanost sama, ale arcilektor vyžaduje totéž. Příliš pozdě se ukázalo, že dva velmi dobře informovaní a nemilosrdní páni, z nichž každý sleduje zcela opačný cil, jsou na jednoho příliš. O jednoho víc než je třeba, a někdo by dokonce mohl říct, že o dva. Ale jak Mauthis tak laskavě předeslal, nemám na vybranou.* Nechal svou botu sklouznout ze židle na zem. Na koženém potahu sedadla zůstala dlouhá špinavá šmouha. Bolestivě přenesl váhu a započal dlouhý proces vstávání.

„Je zde ještě něco, nebo po mně vaši nadřízení chtějí pouze to, abych se vzepřel nejmocnějšímu muži v Království?“

„Chtějí po vás také, abyste ho sledoval.“

Glokta ztuhl. „Cože po mně chtějí?“

„V nedávné době došlo k mnoha změnám, představený. Změny znamenají nové příležitosti, ale příliš mnoho změn obchodu neprospívá. Mí nadřízení cítí, že je v nejlepším zájmu všech nastolit stabilitu. Se současnou situací jsou spokojeni.“ Mauthis sepjal bledé ruce na stole pokrytém rudou kůží. „Mají starost, aby některé osoby uvnitř vlády nebyly nespokojené. Že by mohly zatoužit po další změně. Že by jejich unáhlené jednání mohlo vést k chaosu. Obzvláště pak jim dělá starosti Jeho Eminence. Chtějí vědět, co dělá. Co má v plánu. Obzvláště pak chtějí vědět, co dělá na univerzitě.“

Glokta vyprskl nevěřícným smíchem. „A to je všechno?“

Použít na Mauthise ironii bylo plýtvání. „Prozatím. Možná by bylo lepší, kdybyste opustil budovu zadním východem. Mí nadřízení očekávají, že jim do týdne podáte zprávy.“

Glokta se šklebil, když se belhal dolů po úzkém schodišti v zadní části budovy, bokem jako krab, a na čele mu vyvstával pot. *A to nejen díky tělesné námaze. Jak se to mohli dozvědět? Nejdřív to, že jsem se zabýval smrtí prince Raynaulta, a to bez vědomí arcilektora a teď to, že pátrám po matce našeho Veličenstva, na přání arcilektora? Předpokládejme, samozřejmě, že vědí všechno, ale nikdo neví všechno bez toho, aby mu to někdo řekl.*

Kdo… mluvil?

Kdo se vyptával nejdřív na prince a potom na krále? Čí oddanost patří především penězům? Kdo už mě jednou prozradil, aby si zachránil kůži? Glokta se na chvíli zastavil, uprostřed schodiště a zamračil se. *Ach, ano, ano. Bude to teď každý jenom za sebe? Nebo to tak bylo vždycky?*

Bolest, která mu vystřelila vzhůru znetvořenou nohou, byla jedinou odpovědí.

Sladké vítězství

West seděl v sedle, ruce položené křížem na přední rozsoše, a strnule zíral do prašného údolí.

„Zvítězili jsme," řekl Pike hlasem prostým jakýchkoli emocí. Úplně stejným hlasem by mohl docela dobře říct i „Prohráli jsme."

Pár potrhaných korouhví pořád ještě zemdleně povlávalo na žerdích. Bethodova vlajka byla stržena a rozdupána pod kopyty koní a její roztříštěná kostra trčela v podivném úhlu nad usedajícím oblakem prachu jako čistě ohlodaná kost. Příhodný symbol pro náhlý pád krále Seveřanů.

Poulder přitáhl svému koni otěže, zastavil se vedle Westa a přepjatě se usmíval na masakr před sebou jako pan řídící na spořádanou třídu.

„Jak jsme si vedli, generále?"

„Ztráty, zdá se, byly značné, pane, zvlášť v předních řadách, ale nepřítele se podařilo výrazně zaskočit. Většina jeho nejlepších oddílů už byla vázána v útoku na pevnost. Jakmile je naše jezdectvo přinutilo dát se na útěk, hnali jsme je až ke zdi! Ten jejich tábor jsme beze zbytku vyčistili." Poulder nakrčil nos a kníry se mu znechuceně zatřepaly. „Několik set těch ďábelských šanků jsme zapíchli a ještě mnohem větší počet jsme zahnali do kopců na severu, odkud, o tom nepochybuji, se nebudou chtít tak rychle vrátit. Vyvraždili jsme tolik Seveřanů, že by to uspokojilo i krále Kasamira, a ti, kteří zbyli, složili zbraně. Odhadujeme, že máme nějakých pět tisíc zajatců, pane. Bethodova armáda byla zcela rozdrcena. Rozdrcena!" zachichotal se jako děvče. „Nikdo by nemohl popřít, že jste dnes opravdu pomstil smrt korunního prince Ladisly, lorde maršále!"

West polkl. „Jistě. Opravdu pomstil."

„Podařený kousek, použít naše Seveřany jako návnadu. Smělý a rozhodný manévr. Je mi, a vždycky bude, ctí, že jsem v něm sehrál svou drobnou úlohu! Slavný den pro armádu Spojeného království! Maršál Burr by na vás byl hrdý!“

West by nikdy v životě nečekal, že od generála Pouldera uslyší na svou adresu takovou chválu, ale teď, když ten velký okamžik přišel, zjistil, že ho to nijak netěší. Nevykonal žádný hrdinský čin. Neriskoval vlastní život. Neudělal nic, než že nařídil útok. Byl rozbolavělý ze sedla a k smrti unavený, čelist ho bolela od toho, jak ji neustále zatínal úzkostí. Dokonce i mluvit pro něj bylo namáhavé. „Je Bethod mezi mrtvými, nebo mezi zajatci?“

„Co se týče zajatců, pane, nemohu sloužit. Možná ho mají naši severští spojenci.“ Poulder se chraplavě zachechtal. „V tom případě pochybuji, že je ještě mezi námi, což, lorde maršále? Což, seržante Pikeu?“ zazubil se a prudce si přejel prstem napříč břichem a vyplázl jazyk. „Nedivil bych se, kdyby si vysloužil krvavý kříž! Nedělají to ti divoši právě tak? Krvavý kříž, viďte?“

West nechápal, co je na tom směšného. „Postarejte se, aby naši zajatci dostali jídlo a vodu a aby raněným byla poskytnuta taková pomoc, jakou jsme jim schopni dát. Jako vítězové bychom měli být milosrdní.“ Měl pocit, že jako vůdce by měl něco takového po bitvě pronést.

„Přesně tak, lorde maršále.“ A Poulder křepce zasalutoval jako dokonalý vzor poslušného poskoka, pak pobídl koně a odcválal pryč.

West sklouzl ze sedla, dopřál si vteřinu na vzpamatování a pak pěšky vykročil vzhůru údolím. Pike šel hned za ním s taseným mečem.

„Opatrnosti nezbývá, pane,“ řekl.

„Ne,“ zamumlal West. „To asi nezbývá.“

Dlouhý svah byl posetý těly, živými i mrtvými. Těla královských jezdců zůstala ležet tam, kde padli. Ranhojiči se zkrvavenýma rukama a zachmuřenými tvářemi se snažili pomoct raněným. Někteří muži seděli na holé zemi a plakali, možná za padlé kamarády. Někteří tupě zírali na svoje vlastní rány. Jiní kvíleli a chroptěli a křikem se dožadovali pomoci nebo vody. Ostatní pobíhali kolem a snažili se jim ji přinést. Poslední laskavost umírajícím. Dlouhé procesí zasmušilých zajatců se vinulo celým údolím podél skalní stěny, pozorně hlídané vojáky

Království na koních. Kousek dál byly hromady nedbale naházených odevzdaných zbraní, kupy drátěných košil a pomalovaných štítů.

West si pomalu razil cestu místem, kde býval Bethodův tábor. Po jediné zběsilé půlhodině z něj zbyly ruiny vystlané zbytky výzbroje rozházené po holých skalách a tvrdé zemi. Pokroucená těla mužů i zvířat byla poseta rozdupanými kostrami stanů, rozervanými a roztahanými kusy plachtoviny, proraženými sudy, rozbitými bednami, výbavou z polní kuchyně a výzbrojí i nářadím pro její opravy. Všechno zadupané do rozčvachtané hlíny a poznamenané rozmazanými otisky bot i podkov.

Uprostřed všeho toho zmatku byly zvláštní ostrůvky klidu, kde se všechno zdálo být neporušené, zrovna jak to tady asi vypadalo předtím, než West nařídil útok. Nad kouřícím ohništěm ještě pořád visel kotlík a v něm bublala nějaká kaše. Sada kopí byla úhledně srovnaná do snopu a hned vedle stála stolička s brouskem, kde se měla nabrousit. Tři lůžka tu byla uspořádaná do dokonalého trojúhelníku, houně pečlivě složené v hlavě každého z nich, všechno pěkně a řádně srovnané kromě muže, který na nich ležel roztažený s obsahem své rozťaté lebky vyhřeznutým na světlé vlněné látce.

Jen o kousek dál klečel v bahně královský důstojník a v náručí držel svého druha. Westovi se nepříjemně zhoupl žaludek, když je poznal. Ten na kolenou byl jeho starý kamarád poručík Brint. Ten, co mu ochable ležel na klíně, byl jeho starý kamarád poručík Kaspa. Z nějakého důvodu pocítil West téměř nepřekonatelné nutkání zamířit jinam, nahoru po svahu, a vůbec se u nich nezastavovat a předstírat, že je neviděl. Musel se hodně nutit, aby vykročil k nim, a ústa měl plná hořkých slin.

Brint k němu vzhlédl, bledou tvář potřísněnou slzami. „Šíp," zašeptal. „Jenom zbloudilý. Ani nevytasil meč."

„To je smůla," zabručel Pike. „Smůla."

West se díval dolů. Ano, smůla. Těsně pod hranou Kaspovy zarostlé brady viděl trčet ulomený dřík šípu, ale bylo tam překvapivě málo krve. Vlastně na něm nebylo skoro nic nepatřičného. Jen cákanec bláta dole na rukávu jeho uniformy, a to bylo všechno. Navzdory tomu, že se Kaspovy oči dívaly křížem do prázdna, West si nemohl pomoct, ale měl pocit, že se upírají přímo na něj. Na rtech měl nevrlý úšklebek a obočí nakrabacené v

žalujícím výrazu. West měl skoro chuť sklonit se k němu a zeptat se ho, co se děje, a pak si musel připomenout, že ten muž je mrtvý.

„Takže dopis jeho rodině," zamumlal West a nervózně si třel prsty o sebe.

Brint se nešťastně ušklíbl, což Westa z nějakého důvodu hrozně rozzuřilo. „Ano, dopis."

„Ano. Seržante Pikeu, pojďte se mnou." West už tam nemohl zůstat ani o vteřinu déle. Odvrátil se od svých přátel, jednoho živého a jednoho mrtvého, a vykročil vzhůru po svahu. Ze všech zbylých sil se snažil nezaobírat se faktem, že kdyby nebyl nařídil útok, jeden z jeho nejmilejších a nejneškodnějších známých by ještě žil. Člověk nemůže být dobrým velitelem bez jisté necitelnosti. Možná, ale s necitelností to není vždycky jednoduché.

Spolu s Pikeem se plahočili přes pobořený hliněný násep a rozdupaný příkop. Údolí se postupně zužovalo, jak se z obou stran vysoké skalní stěny přibližovaly k sobě. Tady bylo mrtvých těl víc. Severani a divoši, takoví, jaké našli v Dunbreku, a taky šankové. Ti všichni byli ve velkém množství rozeseti po zpustošené zemi. West už viděl zeď pevnosti. Bylo to jen o málo víc, než mechem porostlý hrb v krajině, u jehož paty bylo víc mrtvol než jinde.

„Tady se udrželi celých sedm dní?" zašeptal Pike.

„Zdá se."

Jediným vchodem byl kostrbatý oblouk uprostřed zdi. Křídla jeho brány byla vyrvaná a ležela poničená na zemi. V otvoru byly tři divné útvary. Když West přišel blíž, s nepříjemným pocitem si uvědomil, co to je. Tři mrtví muži, pověšení za krk na provazech uvázaných na horní straně zdi. Boty na jejich ochablých nohách se zlehka pohupovaly nad zemí zhruba ve výšce bedny, která už tam ale nebyla. U brány postávalo několik zachmuřených Severanů a dívali se na ta pověšená mrtvá těla s určitým zadostiučiněním. Když přišel West s Pikeem ještě blíž, jeden z nich se k nim otočil s krutým úšklebkem na tváři.

„Tak, tak, tak, jestli tohle není můj starý kamarád Zuřivec," prohodil Černý Dow. „Trochu pozdě na večírek, ne? Tobě to vždycky trvalo, než ses pohnul, hochu."

„Nastaly nějaké potíže. Maršál Burr je mrtev."

„Zpátky do hlíny, co? No, alespoň je v dobré společnosti. Hromada dobrých chlapů tam za posledních pár dní odešla. A kdo je teď váš velitel?"

West se zhluboka nadechl. „Já.“

Dow se zasmál a Westovi se při pohledu na něj udělalo malinko nevolno. „Velký vůdče Zuřivče, víš ty co?“ a při tom se narovnal a předvedl parodii na pozdrav vojáků z Království, zatímco se pověšená těla za ním otáčela chvíli tím a chvíli oním směrem. „Měl by ses seznámit s mýma kamarádama. I oni jsou velcí muži, všichni. Tohle je Crendel Bodavec, odedávna bojoval za Bethoda.“ Natáhl ruku, strčil do jednoho z těl a díval se, jak se zhouplo tam a zpět.

„Tohle tady je Bělobok, a na celém světě bys nenašel chlapa, který umí zabíjet lidi a brát jim jejich půdu líp než on.“ Šťouchl do dalšího těla a roztočil ho na provaze nejdřív na jednu a pak na druhou stranu. Údy mu přitom ochable plandaly.

„A tenhleten, to je Kůstka. Nejkrutější parchant, jakého jsem kdy věšel.“ Poslední muž byl rozsekaný až na kosti. Jeho zlatem zdobené brnění bylo obité a promačkané. Přes prsa měl velkou sečnou ránu a zplihlé šedivé vlasy ztvrdlé zaschlou krví. Jednu nohu měl odťatou pod kolenem a na zemi pod ním byla kaluž zasychající krve. „Co se mu stalo?“ zeptal se West.

„Kůstkovi?“ Velký a tlustý horal Crummock-i-Phail byl jedním z mužů, kteří stáli opodál. „Trochu ho posekali v bitvě, když bojovali do posledního muže, kousek odsud.“

„To posekali,“ řekl Dow a zašklebil se na Westa ještě víc než obvykle. „Ale řekl bych, že to není důvod, proč bychom ho neměli pověsit.“

Crummock se zasmál. „Žádný důvod!“ A usmíval se na tři těla, která se tu dál houpala na skřípajících provazech. „Moc pěkný obrázek, tihle tři pověšení, co říkáte? Prý v tom, jak se pověšený houpe, se skrývají všechny krásy světa.“

„A kdo to říká?“ zeptal se West.

Crummock pokrčil svými obrovitými rameny. „Oni.“

„Tak oni?“ West polkl a snažil se zatlačit obsah zvedajícího se žaludku, co nejníž to šlo. Pak prošel kolem pověšených těl dovnitř do pevnosti. „To musí být pěkně krvežíznivá cháska.“

* * *

Psí čumák si znovu přitáhl láhev. Tou dobou už byl notně opilý. „Tak jo. Tak jdem na to.“

Trhl sebou a Mračňák zapíchl jehlu. Vycenil a zaťal zuby a sykl. K té tupé bolesti ještě píchání a trhání. Jehla projela kůží a táhla za sebou nit a Psího čumáka paže pálila čím dál víc. Znovu se napil, zhoupl se dozadu a zpátky, ale nepomáhalo to.

„Sakra,“ zasyčel. „Sakra, sakra!“

Mračňák se na něho podíval. „Tak se na to nedívej.“

Psí čumák otočil hlavu na druhou stranu. Přímo před ním se vynořila uniforma Království. Rudá látka uprostřed vší té hnědé špíny. „Zuřivec!“ vykřikl Psí čumák a cítil, jak se mu i navzdory bolesti na tváři roztáhl úsměv. „Jsem rád, že jste to zvládli. Fakt rád.“

„Lepší přijít pozdě než nepřijít vůbec.“

„O tom se s tebou nebudu ani trochu přít. To je fakt.“

West se zamračil na jeho paži, kterou mu Mračňák sešíval. „Jsi v pořádku?“

„No, to víš. Tul je mrtvý.“

„Mrtvý?“ West na něj zděšeně zíral. „Jak to?“

„Tohle je válka, ne? Mrtví chlapi jsou přece to, o co při téhle podělané zábavě jde.“ Zamával lahví. „Tak tady sedím a přemýšlím o tom, co jsem mohl udělat jinak. Zastavit ho, když utíkal po těch schodech dolů, nebo tam jít s ním a krýt mu záda nebo zařídit, aby spadla obloha, nebo hromadu jiných blbých nápadů, ale žádný z nich už nepomůže ani mrtvým, ani živým. Ale zdá se, že o tom i tak musím pořád přemýšlet a nemůžu přestat.“

West sklonil hlavu k rozryté zemi. „Možná je to hra, kde nikdo nevyhrává.“

„Ech, sakra!“ zavrčel Psí čumák, když se mu jehla znovu zabodla do masa, a zahodil prázdnou láhev, která dopadla se zařinčením na zem. „Takže celá tahle zatracená pakárna nemá žádného vítěze, tak to je! Vysrat se na to na všecko, říkám já.“

Mračňák vytáhl nůž a uřízl nit. „Zahýbej prsty.“ Bolelo to. Když chtěl zatnout ruku do pěsti, bolela ho celá paže, ale dokázal pevně zatnout všechny prsty, i když u toho řval bolestí.

„Vypadá to dobře,“ řekl Mračňák. „Máš štěstí.“

Psí čumák se zoufale rozhlédl po krvavé scéně kolem. „Tak takhle vypadá štěstí, co? Vždycky jsem si říkal, jak asi.“ Mračňák pokrčil rameny a uřízl kus plátna na obvaz.

„Máte Bethoda?“

Psí čumák se podíval na Westa s ústy dokořán. „A vy ho nemáte?“

„Máme spoustu zajatců, ale on mezi nimi není.“

Psí čumák otočil hlavu a zhnuseně si odplivl do bláta. „A nejspíš ani ta jeho čarodějnice, ani jeho Obávaný a ani jeden z těch jeho nadutých synů.“

„Domnívám se, že touhle dobou už uhánějí ke Carleonu tak rychle, jak jen to jde.“

„Nejspíš.“

„Předpokládám, že se pokusí zburcovat nové síly, najít nové spojence, a připraví se na obléhání.“

„To bych se vůbec nedivil.“

„Měli bychom za ním vyrazit hned, jak zajistíme zajatce.“

Psí čumák ucítil náhlou vlnu bezmocnosti, tak velkou, že ho málem srazila. „Mord na to. Bethod upláchl.“ Rozesmál se a hned v příští chvíli ucítil, jak mu do očí vyhrkly slzy. „Skončí to vůbec někdy?“

Mračňák dokončil obvaz a pevně ho zavázal. „Je to hotové.“

Psí čumák se na něj podíval. „Hotové? Začínám si myslet, že to nikdy nebude hotové.“ Natáhl ruku. „Pomoz mi vstát, jo, Zuřivče? Musím pohřbít kamaráda.“

* * *

Když pokládali Tula do země, slunce už zapadalo. Právě nahlíželo přes vršky hor a lemovalo okraje mraků zlatem. Dobré počasí k pohřbívání dobrého chlapa. Stáli v kruhu kolem hrobu, těsně vedle sebe. Pohřbívalo se mnoho dalších a všude kolem zaznívala šeptaná i nahlas pronášená smutná slova, ale Tul byl chlap, kterého měli lidi rádi, žádného neměli rádi víc, a tak byl tenhle hlouček tichý. A kolem Logena byla z obou stran mezera. Prázdné místo, kam by se vešel celý chlap. To místo kolem sebe míval za starých časů, místo, kam se nikdo neodvážil postavit. Logen se jim ani nedivil. On sám by se nejraději sebral a utekl, kdyby to šlo.

„Kdo chce mluvit?“ zeptal se Psí čumák a podíval se na ně, na jednoho po druhém. Logen se díval dolů na svoje boty a ani nebyl

schopný podívat se Psímu čumákovi do očí, natož aby něco řekl. Nebyl si jistý, co se tam v boji stalo, ale uměl si to domyslet. Mohl to docela dobře uhodnout podle útržků, na které si vzpomínal. Rozhlédl se kolem a olízl si rozbité rty. Ale jestli to uhodl i někdo další, nechával si to pro sebe.

„Nikdo nic neřekne?“ zeptal se Psí čumák znovu a hlas mu trochu skřípal.

„Hádám, že to sakra nejspíš budu já, co?“ A Černý Dow udělal krok vpřed. Rozhlédl se po shromážděných. Hlavně na Logena se dlouze zadíval, alespoň jemu se to zdálo, ale možná ho jen šálilo vlastní zlé svědomí.

„Tul Dure Hrome,“ řekl Dow. „Zpátky do hlíny. Mrtví vědí, že jsme vždycky neviděli věci stejně, já a on. Často jsme se neshodli, ale možná to byla moje chyba, protože já jsem pěkně tvrdohlavý parchant. Teď toho asi lituju. Ale už je příliš pozdě.“

Rozechvěle se nadechl.

„Tul Duru. Každý muž na Severu jeho jméno znal a každý muž ho vyslovoval s úctou, dokonce i jeho nepřátelé. Byl ten druh muže, který… který vám dodával naději, řekl bych. Dodával naději. Hledáte kuráž, že jo? Hledáte sílu? Hledáte někoho, kdo dělá věci pořádně a správně, tak jak se dělaly vždycky?“ Kývl směrem k čerstvě obrácené hlíně. „Tak tady ho máte. Tul Duru Hrom. Už nemusíte, sakra, hledat dál. Teď, když je pryč, jsem chudší a vy všichni taky.“ Dow se otočil a odkráčel pryč, do soumraku, s hlavou skloněnou.

„Všichni jsme chudší,“ zamumlal Psí čumák, oči upřené k hromádce hlíny, a v koutku oka se mu třpytila slza. „Dobrá řeč.“ Všichni vypadali zlomeně, všichni, co tam stáli kolem hrobu. West a ten jeho Pike a Třesavec, a dokonce i Mračňák. Všichni byli zlomení.

Logen se chtěl cítit jako oni. Chtěl plakat. Plakat pro smrt dobrého muže. Pro to, že to byl možná on sám, kdo ji způsobil. Ale slzy nepřicházely. Mračil se na čerstvě obrácenou hlínu, jak se slunce pomalu schovávalo za horami a pevnost na Vysočině potemněla, a cítil ještě míň než nic.

Jestli se chcete stát jiným člověkem, musíte někam na nové místo a dělat nové věci, s lidmi, kteří vás nikdy předtím nepotkali. Když se vrátíte ke starým způsobům, co jiného můžete být než pořád ten stejný, starý člověk? Musíte být realisté. Hrál si na to, že

je jiný muž, ale všechno to byly lži. Ty nejhorší lži, jakými se člověk může dát oklamat. Ty, kterými se člověk obelhává sám. Byl Krvavá devítka. To byl fakt, a jakkoli se kroutil, uhýbal a přál si stát se někým jiným, nebylo úniku. Logen chtěl něco cítit.

Ale Krvavá devítka necítí vůbec nic.

Kruté probuzení

Když se Jezal začal probouzet, usmíval se. Ta šílená mise už skončila a on bude co nevidět zpátky v Adově. Zpátky v Ardeeině náruči. V teple a v bezpečí. Při tom pomyšlení se příjemně zavrtěl v přikrývkách. Pak se zamračil. Odněkud se ozývalo klepání. Prudce otevřel oči. Někdo na něj z druhého konce místnosti syčel, a tak otočil hlavu.

Spatřil Terezinu tvář, trochu bledou v tom šeru, jak na něj zlostně hledí z mezery mezi závěsy lůžka, a události posledních několika týdnů se mu bolestně rychle vybavily. Vypadala přesně tak jako v ten den, kdy si ji bral, to ano, a přece mu teď dokonalá tvář jeho královny připadala nějak ošklivá a nenávistná.

Z královské ložnice se stalo bitevní pole. Hranicí, střeženou s železnou odhodlaností, byla neviditelná čára mezi dveřmi a krbem, kterou Jezal tak směle překročil. Druhá strana místnosti bylo styrské teritorium. Obrovská postel byla Terezinou nejsilnější pevností a její obrana byla očividně nepřemožitelná. Druhou noc jejich manželství, v naději, že tu první noc možná jen došlo k nějakému nedorozumění, se jen opatrně o něco pokusil, ale výsledkem byl rozbitý nos. Od té doby byl smířený s dlouhým a beznadějně marným obléháním.

Terez byla přebornice v klamu. Mohl si ustlat na podlaze nebo na nějakém kusu nábytku, který nikdy nebyl dostatečně dlouhý, nebo kdekoli se mu zlíbilo, jen když to nebylo vedle ní. Pak se na něj u snídaně usmívala, povídala si s ním o ničem a někdy mu dokonce položila důvěrně ruku na jeho, to když věděla, že je někdo pozoruje. Občas se stalo, že dokonce i *jeho* samého přinutila myslet si, že je všechno v pořádku, ale jakmile se spolu ocitli o samotě, obrátila se k němu zády a trestala ho mlčením a probodávala pohledy plnými tak nesmírného opovržení a znechucení, až se mu z nich dělalo zle.

Její dvorní dámy se k němu chovaly stejně přezíravě, kdykoli měl tu smůlu, že se ocitl v jejich šuškavé společnosti. Zvlášť jedna z nich, hraběnka Shalere, očividně nejbližší přítelkyně jeho manželky už od útlého věku, na něj pohlížela s téměř vražednou nenávistí. Při jedné příležitosti zabloudil do salónu, kde jich kolem Terez seděl celý tucet a styrsky o něčem brebentily. Připadal si jako vesnický hošík, který narazil na sněm mimořádně nákladně oblečených čarodějnic, jež pronášejí nějaké temné kletby. Nejspíš právě proti němu. Cítil se před nimi jako to nejopovrženíhodnější, nejodpornější zvíře. A to byl král, a navíc ve svém vlastním paláci.

Z nějakého důvodu žil v nevysvětlitelné hrůze, že někdo odhalí skutečnou pravdu, ale pokud si některý ze sloužících čehokoli všiml, nechával si to pro sebe. Přemýšlel, jestli by si o tom neměl s někým promluvit, ale s kým? A o čem? Lorde kancléři, dobrý den. Moje žena se mnou odmítá spát. Nejvyšší soudce Marovio, jak se máte? Mimochodem, královna mnou opovrhuje. Ze všeho nejvíc se o tom bál mluvit s Bayazem. Ohradil se proti tomu, aby mu mág zasahoval do osobních záležitostí, a to pomocí ne právě všeobecných termínů, takže teď mohl těžko škemrat o pomoc.

A tak žil dál sám se svými pocity, zoufalý a zklamaný, a každý další den, kdy předstíral novomanželskou blaženost, pro něj bylo stále těžší najít z toho cestu ven. Před očima se mu rýsoval celý jeho budoucí život − bez lásky a bez přátel a v noci trávený na podlaze.

„No?“ sykla Terez.

„Co no?“ zavrčel na ni zpátky.

„Dveře!“

Jako rozřešení tohoto sporu se nabídlo hrubé zabušení na dveře, až zarachotily v pantech. „Z Talinsu nikdy nepřijde nic dobrého,“ zašeptal si Jezal pod nos, když odhodil pokrývky a vydrápal se z koberce. Zlostně přešel přes pokoj a otočil klíčem v zámku.

V chodbě za dveřmi stál Gorst, v plné zbroji a s taseným mečem. V jedné ruce držel svítilnu, která mu na jednu stranu velké, ustarané tváře vrhala nevlídné světlo. Odněkud z druhého konce chodby bylo slyšet ozvěnu spěchajících kroků, zmateného volání a mihotavé světlo vzdálených luceren. Jezal se zamračil. Najednou byl úplně probuzený. Tenhle pocit se mu nelíbil.

„Vaše Veličenstvo,“ řekl Gorst.

„Co se to k čertu děje?“

„Do Midderlandu vpadli Gurchové.“

* * *

Ferro prudce otevřela oči. Vyrazila z odpočívadla, došlápla zeširoka na celá chodidla a v ruce pevně svírala utrženou nohu od stolu. Polohlasně zaklela. Usnula, a když se jí tohle někdy stalo, nikdy to nic dobrého nepřineslo. Ale v místnosti nikdo nebyl.

Všude byla tma a ticho.

Žádná známka mrzáka nebo jeho černých, maskovaných služebníků. Žádné známky stráží v brnění, které ji sledovaly zúženýma očima, kdykoli udělala krok po vydlážděných síních tohohle zatraceného paláce. Jen tenký proužek světla pod kazetovými dveřmi, které vedly rovnou do Bayazova pokoje. Jen to a tiché, mumlavé hlasy. Zamračila se, přeťapkala ke dveřím a tiše si klekla ke klíčové dírce.

„Kde se vylodili?“ Bayazův hlas, tlumený dřevem.

„Jejich první lodě připluly k pobřeží za soumraku, k prázdným plážím v jihozápadním cípu Midderlandu, blízko Kelnu.“ Julwei. Ferro ucítila rozechvělé vzrušení. Dech se jí zrychlil. Cítila, jak ji studí pod nosem. „Jsi připravený?“

Bayaz se ušklíbl. „Nemohli bychom na tom být hůř. Nečekal jsem, že se Chalul pohne tak brzy nebo tak náhle. Vylodili se tedy v noci, že? Bez varování. To lord Brock neviděl, že se blíží?“

„Já bych řekl, že je viděl až moc dobře a uvítal je podle předchozí dohody. Nejspíš mu Gurchové slíbili, že trůn Spojeného království bude jeho, jakmile se jim podaří překonat všechen odpor a pověsit tvého levobočka na bránu Agriontu. Byl by jako král samozřejmě podřízený mocnému Utmanu-ul-Doštovi.“

„Zrada.“

„Zcela běžný druh. Takové, jako jsme my, by to nemělo překvapovat, což, bratře? Už jsme, myslím, viděli horší věci, a určitě se i horších dopustili.“

„Některým věcem se nedá vyhnout.“

Slyšela, jak si Julwei povzdechl. „Nikdy jsem to nepopíral.“

„Kolik těch Gurchů je?“

„Ti nikdy nepřicházejí po jednom nebo po dvou. Možná pět legií, zatím, ale to je jenom předvoj. Přichází jich mnohem víc. Tisíce. Celý Jih se dal kvůli válce na pochod.“

„Je s nimi Chalul?“

„Proč by měl? Ten zůstal v Sarkantu ve svých prosluněných zahradách nad horskými terasami a čeká na zprávy o tvém zničení. Vede je Mamun. Plod pouště, třikrát požehnaný a třikrát −“

„Já vím, jaká jména si ten arogantní červ dává!“

„Ať už si říká jakkoli, jeho síla roste a Sto slov je s ním. Jsou tady kvůli tobě, bratře. Už přišli. Být tebou, odešel bych odtud. Někam na chladný Sever, dokud je ještě čas.“

„A potom co? Copak by nešli za mnou? Měl bych snad odletět až na sám kraj světa? Byl jsem tam, teprve nedávno, a raději bych o tom nemluvil. Ještě jsem nevyložil všechny svoje karty.“

Nastalo dlouhé ticho. „Našel jsi Sémě?“

„Ne.“

Další chvíle ticha. „Nemrzí mě to. Zahrávat si s takovými věcmi… ohýbat první zákon, jestli ne ho dokonce porušit. Když ta věc byla použita naposledy, zničila Aulcus a nechybělo mnoho, aby zničila celý svět. Je lepší nechat ji pohřbenou.“

„I když budou naše naděje pohřbené s ní?“

„Tady jsou v ohrožení větší věci než moje nebo tvoje naděje.“

Ferro ani trochu nezajímaly Bayazovy naděje, a stejně tak Julweiovy, když na to přišlo. Oba dva ji podvedli. Už musela spolykat tolik jejich lží a jejich tajemství a jejich slibů. Už příliš dlouho nedělala nic než jen mluvila a čekala a zase jen mluvila. Vstala, zvedla nohu a vydala bojový křik. Podpatkem zasáhla zámek, vyrazila ho a dveře se zachvěly a rozletěly se. Oba starci seděli u stolu jen kousek od nich a jediná lampa vrhala světlo na jednu tmavou a jednu bledou tvář. Třetí postava seděla ve stínu ve vzdáleném koutě. Quai, tichý a ponořený do tmy.

„To nemůžeš zaklepat?“ zeptal se Bayaz.

Julweiův úsměv v jeho tmavé pleti přímo zářil. „Ferro! Tak rád vidím, že ještě −“

„Kdy tu budou Gurchové?“

Jeho úsměv pohasl a on si dlouze povzdechl. „Vidím, že trpělivosti ses ještě nenaučila.“

„Učila jsem se jí a pak mi došla. Kdy přijdou?“

„Brzy. Jejich zvědové už teď prolézají Midderland, zabírají vesnice a začínají obléhat pevnosti. Připravují bezpečné předmostí pro ostatní, kteří jdou za nimi.“

„Někdo by je měl zastavit,“ zamumlala Ferro a nehty si při tom zarývala do dlaní.

Bayaz se opřel o opěradlo židle a v jeho kostnaté tváři se hromadily stíny. „Mluvíš mi z duše. Tvoje štěstí se obrátilo, co, Ferro? Slíbil jsem ti pomstu a ta ti teď spadla, vyzrálá a krvavá, přímo do klína. Utmanova armáda se vylodila. Tisíce Gurchů, připravených k válce. Mohou dorazit k branám města do dvou týdnů.“

„Dva týdny,“ zašeptala Ferro.

„Ale nepochybuji o tom, že pár vojáků z Království se je vypraví uvítat o něco dřív. Mohl bych ti u nich najít nějaké místo, kdyby ses už nemohla dočkat.“

Už čekala hodně dlouho. Tisíce Gurchů a připravených k válce. Koutkem úst jí zacukalo něco jako úsměv, který se protáhl a pak ještě víc, až ji rozbolely tváře.

Část II.

„Poslední argument králů“

− vyryto na dělech Ludvíka XIV.

Počet mrtvých

Ve vesnici byl klid. Pár domků ze zašlého kamene, se střechami z břidlice porostlé mechem, vypadalo opuštěně. Jediný život v polích za vsí, většinou čerstvě sklizených a pooraných, představovalo pár nešťastných krav. Nahoře na věži hned vedle Ferro lehce povrzával zvon. Na některých oknech se houpaly a řinčely uvolněné okenice a po prázdném náměstíčku se lehce vznášelo pár zkroucených lístků utržených větrem. Stejně lehce stoupaly na obzoru k těžkému nebi tři proužky tmavého kouře.

Gurchové přicházeli. Ti vždycky rádi vypalovali.

„Maldžinn!“ Major Vallimir byl dole, orámovaný čtvercem padacích dveří zvonice, a Ferro se na něj zamračila. Připomínal jí Jezala dan Luthar, když se s ním setkala poprvé. Kyprá, bledá tvář, plná rozčilující směsice strachu a arogance. Bylo úplně jasné, že nikdy předtím nepřipravoval past ani na kozy, natož na guršské zvědy. Ale přesto se tvářil, jako že ví všechno nejlíp. „Vidíš něco?“ sykl na ni už popáté za hodinu.

„Vidím je přijíždět,“ zavrčela na něj Ferro.

„Kolik jich je?“

„Pořád tucet.“

„Jak jsou daleko?“

„Teď asi čtvrt hodiny jízdy, a to tvoje vyptávání je určitě nezrychlí.“

„Až budou na náměstí, dám signál tak, že dvakrát tlesknu.“

„Dej si pozor, aby se ti ruce navzájem neminuly, růžovouši.“

„Říkal jsem ti, abys mě takhle neoslovovala!“ Krátká pauza. „Musíme jednoho z nich chytit živého, abychom ho mohli vyzpovídat.“

Ferro nakrčila nos. Nechávat Gurchy naživu, to nebylo podle jejího gusta. „Uvidíme.“

Otočila se zpátky k horizontu a za chvíli slyšela, jak Vallimir šeptem předává rozkazy někomu ze svých lidí. Ostatní vojáci byli roztroušení po okolí a schovávali se za zdmi domů. Divná sbírka, prakticky to, co zbylo. Našlo by se mezi nimi pár veteránů, ale většina byla ještě mladší a neopeřenější než Vallimir. Ferro by si přála, a zdaleka ne poprvé, aby s sebou měli Devítiprsťáka. Ať už ho člověk měl rád, nebo ne, musel uznat, že ten chlap své práci rozuměl. S ním Ferro přinejmenším věděla, co může čekat. Zkušenost nebo tu a tam vražedné běsnění. Obojí by teď bylo užitečné.

Jenže Devítiprsťák tady nebyl.

A tak Ferro stála v širokém okně zvonice sama. Mračila se na zvlněná pole Midderlandu a sledovala blížící se jezdce. Tucet guršských zvědů klusal ve volné formaci úvozovou cestou. Pohyblivé tečky na světlejším proužku mezi čtverečky tmavé půdy.

Když míjeli první dřevěnou stodolu, zpomalili a roztáhli se. Velká guršská armáda bude sestávat z vojáků z celé širé říše, z bojovníků z dvaceti různých podrobených provincií. Těchhle dvanáct zvědů byli Kadirové, poznala to podle jejich protáhlých tváří, šikmých očí a sedlových brašen z barevné látky, a byli vyzbrojení luky a oštěpy. Zavraždit je nepředstavovalo kdovíjak velkou pomstu, ale bude to alespoň něco. Alespoň prozatím to pomůže zaplnit prázdné místo, které měla uvnitř. Místo, které už zelo prázdnotou hodně dlouho.

Jeden z jezdců se lekl, když ze sukovitého stromu vzlétl havran. Ferro zadržela dech a už už čekala, že si Vallimir nebo někdo z jeho hloupých růžovoušů právě tuhle chvíli vybere k tomu, aby se začal vrtět. Ale všude byl klid a jezdci opatrně vjeli na náves. Jejich vůdce zvedl ruku na znamení ostražitosti. Podíval se nahoru, přímo na ni, ale nic neviděl. Arogantní pitomci. Viděli jenom to, co vidět chtěli. Vesnici, jejíž obyvatelé utekli ze strachu před císařskou neporazitelnou armádou. Pevně sevřela prsty kolem svého luku. Však oni se poučí.

Ona je poučí.

Vůdce držel v natažených rukou kus zprohýbaného papíru a zíral na něj, jako kdyby to byl vzkaz psaný jazykem, kterému nerozumí. Pravděpodobně mapa. Jeden z jeho mužů přitáhl koni uzdu a sklouzl ze sedla. Vzal koně za ohlávku a vedl ho ke žlabu porostlému mechem. Dva další zůstali uvolněně sedět v sedlech, o

něčem si povídali a smáli se, rozhazovali rukama a vtipkovali. Čtvrtý si nožem čistil nehty. Další pomalu objížděl náměstíčko, nakláněl se ze sedla a nakukoval do oken domů. Hledá, co by mohl ukrást. Jeden z těch dvou vtipálků zaburácel hlasitým smíchem.

Pak se ode zdí domů odrazila ozvěna dvojího ostrého tlesknutí.

Zvěd u žlabu si právě nabíral vodu do čutory, když mu Feřin šíp zajel do prsou. Čutora mu vypadla z ruky a z jejího hrdla vystříkl gejzír třpytivých kapiček. V oknech zarachotily kuše. Zvědové začali křičet a ve tvářích se jim objevil vyděšený výraz. Jeden z koní se zapotácel, padl a svého vřískajícího jezdce rozdrtil pod sebou. Od jeho bijících kopyt se vznesla oblaka prachu.

Zpoza domů vyrazili s křikem vojáci Království s připravenými kopími. Jeden z jezdců už měl meč napůl vytažený z pochvy, když ho probodla střela z kuše. Jeho tělo zůstalo volně viset ze sedla. Feřin druhý šíp se zabodl dalšímu do zad. Toho, který si čistil nehty, shodil kůň ze sedla. Zvedl se ze země právě včas, aby spatřil královského vojáka, jak se k němu blíží s kopím. Odhodil nůž a zvedl ruce, příliš pozdě. Voják ho probodl. Když klesl k zemi, zakrvácená špička kopí mu trčela ze zad.

Dva se dali na útěk směrem, odkud přijeli. Ferro si jednoho vzala na mušku, ale jakmile jezdci dojeli do úzké uličky, mezi domy se natáhl provaz. Oba jezdci vypadli ze sedla a prchající koně táhli ječícího královského vojáka, který se ukrýval v jedné z budov, s sebou. Několik kroků byl vláčen po břiše, s provazem pevně omotaným kolem ruky. Feřin šíp zasáhl jednoho ze zvědů mezi lopatky, zrovna když se snažil zvednout z prachu. Druhý ještě několik kroků vrávoral, než ho královský voják sekl mečem do hlavy a rozťal mu lebku na dvě poloviny, takže mu část zůstala viset jen na kousku kůže.

Z celého tuctu se podařilo uniknout jenom jejich vůdci. Hnal se z vesnice, a když jeho kůň přeskakoval nízký plůtek mezi domy, podkovy zazvonily o horní příčku. Uháněl pryč přes řídké strniště sklizeného pole, sehnutý co nejníž v sedle, a paty nepřestával vrážet koni do slabin.

Ferro dlouze a pomaloučku zamířila a cítila, jak jí úsměv roztahuje koutky úst. V jedné minutě odhadla způsob, jak sedí v sedle, rychlost jeho koně a výšku zvonice. Cítila vítr na tváři, cítila tíhu šípu, napětí dřeva i tětivu, která se jí zařezávala do rtu. Dívala

se, jak šíp letí, jako klouzající černá čárka na pozadí šedivého nebe, a jak se kůň žene kupředu, aby se jejich dráhy potkaly.

Občas je Bůh velkorysý.

Vůdce se prohnul v zádech a vypadl ze sedla. Kutálel se po prašné zemi a kolem něj se rozletovaly kousky bláta a vytrhané trsy trávy. Jen o vteřinu později pronikl Ferro k uším jeho bolestný výkřik. Ohrnula rty.

„Cha!“ Přehodila si luk přes rameno, sešplhala po žebříku a vyskočila zadním okýnkem ven. Pak se rozběhla přes pole. Její boty duněly na měkké půdě strniště, rukou pevně svírala jílec meče.

Muž sténal v prachu a zoufale se snažil dostat ke svému koni. Jedním prstem se mu podařilo zachytit třmen. Pak za sebou uslyšel zvuk Feřiných rychlých kroků a pokusil se přitáhnout, ale zase se zasténáním upadl. Když k němu dorazila, ležel na boku. Čepel zlostně zaskřípala, když opouštěla dřevěnou pochvu. Otočil k Ferro oči rozšířené hrůzou i bolestí.

Tmavá tvář, tak jako její.

Úplně obyčejná, muž kolem čtyřicítky s nepravidelným vousem, bledým mateřským znaménkem na jedné tváři a blátivým cákancem na druhé, čelo lesklé krůpějemi potu. Stála nad ním a na ostří zahnutého meče se odráželo sluneční světlo.

„Dej mi nějaký důvod, proč to neudělat,“ přistihla se, že mu říká. Zvláštní, že to řekla, a ze všech lidí právě vojákovi císařské armády. V horku a prachu kantské Pustiny neměla ve zvyku dávat někomu druhou šanci. Možná se v ní něco změnilo, tam na vlhkém a zničeném západě světa.

Chvíli se na ni díval a rty se mu chvěly. „Já…“ zaskřehotal, „moje dcery! Mám dvě dcery! Modlím se, abych se dožil toho, jak se vdají…“

Ferro se zamračila. Neměla ho nechat začít mluvit. Otec s dcerami. I ona měla kdysi otce a byla něčí dcera. Tenhle muž jí nijak neublížil. Nebyl o nic větší Gurcha než ona sama. Nejspíš si sám nezvolil, že bude válčit; prostě neměl jinou možnost než poslechnout, když mocný Utman-ul-Došt poručil.

„Vrátím se… přísahám při Bohu… vrátím se zpátky ke své ženě a dcerám…“

Šíp, co v něm vězel, ho zasáhl přesně pod lopatkou, prošel čistě skrz a zlomil se, když muž spadl na zem. Viděla roztřepený konec

šípu pod jeho paží. Nezasáhl mu plíce, podle toho, jak mluvil. Nezemřel by na to. Alespoň ne přímo. Ferro by mu mohla pomoct na koně a on by odjel a mohl by žít.

Zvěd k ní natáhl třesoucí se ruku s krvavou skvrnou na palci. „Prosím… tohle není moje válka, já −“

Meč mu vyťal do tváře velkou ránu, která mu rozsekla ústa a spodní čelist. Syčivě zasténal. Další rána mu usekla půlku hlavy. Převrátil se a krev se rozlila do tmavé půdy, mezi stébla strniště po sklizené úrodě. Meč mu rozrazil zadní stranu lebky a umlčel ho.

Vypadalo to, že Ferro dnes nebyla v milosrdné náladě.

Zvědův kůň na ni tupě zíral. „Co je?“ vyštěkla. Možná se tam na západě změnila, ale nikdo se nemůže změnit zas tolik. O jednoho vojáka z Utmanovy armády míň, to bylo dobré, bez ohledu na to, odkud přišel. Neměla proč se jakkoli ospravedlňovat. A už vůbec ne před nějakým koněm. Popadla ho za uzdu a trhla jí.

Vallimir je možná jen růžový hlupák, ale Ferro musela uznat, že tuhle past nastražil dobře. Deset mrtvých zvědů leželo na návsi, jejich potrhané šaty povlávaly ve větru a jejich krev se rozlévala po prašné zemi. Jediná oběť na straně Královských byl ten hlupák, který se nechal usmýkat koňmi na vlastním provaze. Byl samý škrábanec a celý obalený prachem.

Ale až dosud to byla dobrá práce.

Voják šťouchl do jednoho z mrtvých těl botou. „Tak takhle vypadají Gurchové, jo? Teď už mi nepřipadají tak hrozní.“

„Tohle nejsou Gurchové,“ řekla Ferro. „Jen kadirští zvědové, přinucení k vojenské službě. Touží tady být přibližně stejně jako je vy tady chcete mít.“ Voják se na ni podíval, zmatený a roztrpčený. „Kanta je plná lidí. Ne každý, kdo má hnědou pleť nebo se modlí k Bohu nebo se sklání před jejich císařem, je Gurcha.“

„Většina ano.“

„Většina nemá na vybranou.“

„Pořád je to nepřítel,“ zavrčel na ni.

„Neřekla jsem, že bychom je měli šetřit.“ Protlačila se kolem něj a vešla do budovy se zvonicí. Vypadalo to, že Vallimir nakonec přece jenom získal zajatce. On a několik dalších vojáků se rozčileně shlukli kolem jednoho ze zvědů, který klečel s rukama pevně spoutanýma za zády. Na jedné tváři měl krvavý šrám a díval se na vojáky pohledem, který zajatci mívají. Vyděšeným.

„Kde… je… hlavní… část… vaší… armády?“ opakoval Vallimir.

„On nemluví vaší řečí, růžovouši,“ zavrčela Ferro. „A řvát na něho nijak nepomůže.“

Vallimir se k ní zlostně otočil. „Možná jsme s sebou měli vzít někoho, kdo mluví kantsky,“ řekl ironicky.

„Možná.“

Nastalo dlouhé ticho, ve kterém Vallimir čekal, až řekne něco víc, ale ona už neřekla nic. Nakonec si dlouze povzdechl. „Mluvíš kantsky?“

„Jistěže.“

„Byla bys tedy tak laskavá a zeptala se ho na několik věcí?“

Ferro otráveně mlaskla. Bylo to plýtvání jejím časem, ale když už to musí být, tak ať je to rychle. „Co se ho mám zeptat?“

„No… jak daleko je guršská armáda, kolik jich je, kudy postupují, však víš −“

„Hm.“ Ferro si dřepla před zajatce a zadívala se mu zpříma do očí. On se díval do jejích, vyděšeně a bezmocně, a určitě se v duchu ptal, jak se ocitla tady, mezi růžovouši. I ji samu by zajímalo, co tady vlastně dělá.

„Kdo jsi?“ zašeptal.

Vytáhla nůž a podržela ho před sebou. „Budeš odpovídat na moje otázky, jinak tě tímhle nožem zabiju. To je to, co jsem. Kde je guršská armáda?“

Olízl si rty. „Možná… dva dny pochodu odtud na jih.“

„Kolik jich je?“

„Víc, než dokážu spočítat. Mnoho tisíc. Lidé z pouště, z plání a −“

„Kudy půjdou?“

„To já nevím. Nám jen přikázali, že máme jet do téhle vesnice a zjistit, jestli je prázdná.“ Polkl a hrbolek vpředu na zpoceném krku se mu zhoupl nahoru a dolů. „Možná by můj kapitán věděl víc −“

„Tsss,“ zasyčela Ferro. Jeho kapitán těžko může někomu něco říct, když mu rozsekla hlavu. „Je jich hodně,“ štěkla na Vallimira v běžném jazyce. „A přicházejí další, dva dny pochodu odtud. Neví, kudy půjdou. Co teď?“

Vallimir si třel jemné strniště na bradě. „Myslím… že bychom ho měli vzít s sebou do Agriontu. Předat ho inkvizici.“

„Nic víc už neví. Jen by nás zdržoval. Měli bychom ho zabít.“

„Vždyť se vzdal! Zabít ho by byla obyčejná vražda, válka neválka.“ Vallimir kývl na jednoho ze svých vojáků. „Tohle si na svědomí nevezmu.“

„Já ano.“ Feřin nůž hladce zajel do zvědova srdce a zase vyklouzl. Muži se otevřela ústa i oči hodně dokořán. Roztrženou látkou šatů na hrudi mu vybublala krev a rychle se rozšířila v tmavém kruhu. Civěl na ni a vydal dlouhý, chrčivý zvuk.

„Glugh…“ Hlava se mu zvrátila a tělo se svalilo na zem. Ferro se otočila k vojákům, kteří na ni zírali, bledé tváře odulé šokem. Pro ně to byl možná náročný den. Měli se toho ještě hodně co učit, ale brzy si zvyknou.

Buď to, nebo je Gurchové zabijí.

„Chtějí vypálit vaše statky, vaše města a vesnice. Chtějí z vašich dětí nadělat otroky. Chtějí, aby se každý na celém světě modlil k Bohu přesně tak, jak to dělají oni, stejnými slovy, jaká k tomu užívají, a z vaší země chtějí udělat jednu z provincií své říše. Já to vím.“ Ferro si otřela zakrvácený nůž do rukávu tuniky mrtvého muže. „Jediný rozdíl mezi válkou a vraždou je v počtu mrtvých.“

Vallimir chvíli zíral na mrtvé tělo svého zajatce, rty pevně sevřené. Ferro si říkala, jestli třeba nemá silnější páteř, než na jakou ho původně odhadla. Nakonec se k ní otočil. „Co navrhuješ?“

„Můžeme tady počkat na další. Možná bychom příště dostali opravdové Gurchy. Ale mohlo už by jich na nás být trochu moc.“

„Takže?“

„Vyrazit na východ nebo na sever a nastražit další pasti, jako byla tahle.“

„A porážet císařskou armádu po dvanácti mužích? Po tak malých krůčcích?“

Ferro pokrčila rameny. „Po malých krůčcích tím správným směrem. Ledaže byste už viděli dost a chtěli se vrátit za tu vaši zeď.“

Vallimir se na ni dlouze zamračil a pak se otočil k jednomu ze svých mužů, statnému veteránovi s jizvou na tváři. „Kousek odtud na východ je nějaká vesnice, viďte, seržante Foreste?“

„Ano, pane. Marlhof odtud není ani deset mil.“

„Bude ti to vyhovovat?“ zeptal se Vallimir a s povytaženým obočím se podíval na Ferro.

„Co mně vyhovuje, jsou mrtví Gurchové. To je všechno.“

Lístky na vodě

„Carleon,“ řekl Logen.

„Jo,“ řekl Psí čumák.

Dřepěl si tam, v deltě řeky pod zakaboněnými mračny. Před ním, na kolmém útesu nad valící se řekou, kde kdysi stávala Skarlingova síň, se tyčily ostré obrysy vysokých zdí a věží. Břidlicové střechy a kamenné budovy se k sobě těsně tiskly na dlouhém svahu směřujícím dolů, namačkané dokola kolem paty hory s další vnější zdí a všechno se to chladně a ostře lesklo po dešti, který právě ustal. Psí čumák nemohl říct, že je rád, že tohle místo zase vidí. Všechny jeho předchozí návštěvy dopadly špatně.

„Trochu se to tu od té bitvy změnilo.“ Logen se podíval na svou roztaženou ruku, kde se chvěl pahýl po jeho chybějícím prstu.

„Tehdy kolem nebyly žádné hradby.“

„Ne. Ale ani kolem nebyla žádná armáda Spojeného království.“

Psí čumák musel uznat, že je to potěšující fakt. Hlídky Královských se pohybovaly po prázdných polích kolem města, před křivolakou linií zákopů, kůlů a hrazení. Za ní se míhali muži a tu a tam se od kovových ploch jejich výzbroje odrazilo matné sluneční světlo. Tisíce mužů dobře vyzbrojených a dychtících po pomstě drželo Bethoda za zdmi.

„Víš jistě, že tam je?“

„Nevím, kam jinam by mohl jít. Nahoře v horách ztratil většinu svých nejlepších chlapů. Myslím, že už mu žádní přátelé nezbyli.“

„Všichni máme míň, než jsme mívali,“ zabručel Psí čumák. „Řekl bych, že sem akorát zapadneme. Po tom všem máme spoustu času. Velkou spoustu. Můžeme tady sedět a dívat se, jak tráva roste, a čekat, až se Bethod vzdá.“

„Jo.“ Ale Logen nevypadal, že tomu věří.

„Jo,“ řekl Psí čumák. Jenže ten Bethod, kterého znal, si na vzdávání moc nepotrpěl.

Otočil hlavu po zvuku kopyt na cestě a uviděl jednoho z těch poslů v helmicích, co vypadaly jako rozzuřené kuře, jak se vyřítil zpoza stromů a žene se směrem k Westovu stanu. Kůň byl po náročné cestě notně zpěněný. Jezdec spěšně přitáhl uzdu a skoro spadl ze sedla, jak se snažil být co nejrychleji dole. Nato odkulhal kolem několika vyjevených důstojníků ke vchodu do stanu a vešel dovnitř. Psí čumák ucítil, jak mu útroby sevřel tísnivý pocit. „Tohle vypadá na špatné zprávy.“

„A jaké jiné by ještě mohly být?“

Dole nastal nějaký zmatek, vojáci na sebe pokřikovali a házeli si zbraně. „Nejlíp bude, když se zajdeme podívat, co se děje,“ zamumlal Psí čumák, i když by ze všeho nejraději zamířil opačným směrem. Kousek od stanu stál Crummock a zamračeně přihlížel všemu tomu pobíhání. „Něco se děje,“ řekl. „Ale já nerozumím ničemu z toho, co tihle Jižani říkají nebo dělají. Přisámbůh, že jsou všichni šílení.“

Když Psí čumák rozhrnul stanový vchod, opravdu se odtamtud ozývalo divoké štěbetání, jako kdyby všichni zešíleli. Bylo tam plno královských důstojníků a plácali páté přes deváté. Uprostřed toho blázince stál West, tvář bledou jako čerstvé mléko a pěsti zaťaté naprázdno.

„Zuřivče!“ Psí čumák ho popadl za ruku. „Co se tady, k sakru, děje?“

„Do Midderlandu vpadli Gurchové.“ West se mu vytrhl a začal křičet na ostatní.

„Kdože co udělal?“ vyptával se Crummock.

„Gurchové.“ Logen se zamračil. „Hnědý lid, žije dál na jihu. Drsný lid, jak se zdá.“

Připojil se k nim Pike a spálenou tvář měl ustaranou. „Jejich armáda připlula po moři. Touhle dobou už jsou možná v Adově.“

„Zadrž chvíli.“ Psí čumák nevěděl nic o Gurších ani o Midderlandu nebo Adově, ale s každou další vteřinou se jeho špatný pocit zhoršoval. „Co přesně se nám to tady snažíš říct?“

„Máme nařízeno vrátit se domů. Hned.“

Psí čumák zůstal jako opařený. Celou tu dobu měl vědět, že to nemůže být takhle jednoduché. Znovu popadl Westa za paži a špinavým prstem ostře ukázal směrem ke Carleonu. „Nemáme dost

mužů, abychom mohli pokračovat v obléhání tohohle místa bez vás!“

„Já vím,“ řekl West, „a je mi to líto. Ale nemůžu nic dělat. Sežeňte generála Pouldera!“ křikl na šilhavého mladíka. „Vyřiďte mu, aby se se svou divizí okamžitě připravil na přesun k pobřeží!“

Psí čumák zamrkal a udělalo se mu špatně od žaludku. „Takže jsme těch sedm dní na Vysočině bojovali pro nic za nic? Tul zemřel a mrtví vědí, kolik dalších ještě s ním, a to všechno kvůli ničemu?“ Vždycky ho překvapilo, jak rychle se může něco rozpadnout, jakmile se na to začnete spoléhat. „Tak je to tedy. Zpátky do lesů a zimy, prchat a zabíjet. Nikdy to neskončí.“

„Možná je tu i jiná cesta,“ řekl Crummock.

„Jaká?“

Vůdce horalů se nesměle usmál. „Ty ji znáš, že jo, Krvavá devítko?“

„Jo. Znám.“ Logen vypadal jako muž, který si prohlíží strom, na němž má viset. „Kdy musíte vyrazit, Zuřivče?“

West se zamračil. „Máme hodně mužů, ale není dost cest. Poulderova divize zítra a Kroyova nejspíš den nato.“

Crummockův úsměv se malinko protáhl. „Takže zítra tady ještě bude sedět hromada chlapů, všichni zahrabaní kolem Bethoda, a bude to vypadat, že se odtud nikdy nehnou, že jo?“

„Tak to nejspíš bude.“

„Dejte mi zítřek,“ řekl Logen. „Dejte mi jen zítřek a možná to dokážu vyřešit. A jestli to přežiju, půjdu s vámi na jih a vezmu s sebou všecko, co budu moct. To je moje slovo. Pomůžeme vám s Gurchy.“

„Jak může tuhle situaci změnit jediný den?“ zeptal se West.

„No jo,“ zabručel Psí čumák, „co s jedním dnem?“ Potíž byla v tom, že už to uhodl.

* * *

Pod starým mostem zurčela voda, hnala se kolem lesa a dál dolů po zeleném úbočí hory. Dolů ke Carleonu. Logen se díval, jak s sebou unáší pár žlutých lístků, a ty se otáčely a otáčely, jak je proud vlekl přes kamení porostlé mechem. Přál si, aby si mohl taky jenom takhle plout, ale nezdálo se, že by se mu to mohlo splnit.

„Tady jsme bojovali," řekl Psí čumák. „Trojstrom, Tul, Dow, Mračňák a já. Forley je pohřbený někde tamhle v těch lesích."

„Chceš tam zajít?" zeptal se Logen. „Navštívit ho, podívat se, jestli −"

„A proč? Pochybuju, že by mi taková návštěva nějak pomohla, a zatraceně dobře vím, že jemu nepomůže určitě. Nic už mu nepomůže. Tak už to bývá, když je jeden mrtvý, Logene. Víš jistě, že to chceš udělat?"

„Máš snad jiný nápad? Královští tady nezůstanou. Možná je to naše poslední šance, jak to s Bethodem skončit. Nemáme zas tak moc co ztratit, že ne?"

„Až na tvůj život."

Logen se zhluboka nadechl. „Nemyslím, že by se našlo moc lidí, co si ho nějak cení. Půjdeš dolů?"

Psí čumák zavrtěl hlavou. „Asi zůstanu tady. Bethoda už mám plné zuby."

„Tak jo. Dobře." Najednou se zdálo, jako by všechny okamžiky Logenova života, všechno, co řekl, a všechno, co udělal, všechna rozhodnutí, která už si pomalu ani nevybavoval, vedly právě sem. Teď už nic jiného nezbývalo. Možná to tak bylo vždycky. Byl jako ty lístky ve vodě − unášený proudem až ke Carleonu a nemohl s tím vůbec nic dělat. Zabodl svému koni paty do slabin a vyrazil dolů po svahu sám, po prašné stezce podél zurčícího proudu.

Všechno vypadalo nějak ostřejší a kontrastnější, jak se pomalu připozdívalo. Ujížděl kolem stromů, jejichž vlhké listy už brzy měly začít opadat − zlatavě žluté, ostře oranžové, zářivě rudé, všechny barvy ohně. Dole na dně údolí byl vzduch ztěžklý první podzimní mlhou, která škrábala v krku. Zvuky skřípání sedla, cinkot postrojů a dusot podkov na měkké půdě, všechno to bylo tlumené. Uháněl prázdnými poli, kde byla zoraná půda zamořená plevelem, minul královské hlídky, příkop a řadu kůlů s vršky osekanými do ostrých hrotů ve vzdálenosti trojího dostřelu z hradeb. Vojáci, kteří u něj stáli, v halenách pobitých cvočky a ocelových přilbicích, ho provázeli podmračenými pohledy.

Přitáhl koni uzdu a zvolnil do kroku. Kopyta zarachotila na dřevěném mostě, jednom z Bethodových nových. Řeka se pod ním hnala rychle kupředu posílená podzimními dešti. Před ním se na mírném svahu tyčila zeď. Vysoká, příkrá, tmavá. Vypadala pevně. Hrozivá zeď, pokud něco takového vůbec existuje. Ve štěrbinách v

cimbuří nebylo nikoho vidět, ale Logen tušil, že tam jsou. Polkl. Slina mu nějak vázla v krku. Pak se co nejvíc narovnal a předstíral, že není ani zraněný, ani celý rozbolavělý po sedmidenním boji v horách. Říkal si, jestli má čekat, že uslyší cvaknutí kuše, jestli ucítí bodavou bolest a pak bude následovat pád do bláta a smrt. A pak o tom někdo napíše nějakou trapnou píseň.

„Tak, tak, tak!“ ozval se hluboký hlas a Logen ho okamžitě poznal. Kdo jiný by to mohl být než Bethod?

Zvláštní bylo, že byl rád, že ho slyší. Na jeden kratičký moment ho opravdu rád slyšel. Dokud si nevzpomněl na všechnu tu krev, která mezi nimi byla. Dokud si neuvědomil, že jeden druhého nenávidí. Člověk může mít spoustu nepřátel, se kterými se ve skutečnosti nikdy nesetká. Logen měl takových mnoho. Chlap může zabít chlapa, kterého ani nezná, a to už udělal mockrát. Ale nemůže opravdu nenávidět někoho, koho předtím nemiloval, a trocha té lásky tam vždycky zůstane.

„Tak se dívám od své brány, a koho že to nevidím přijíždět?“ volal na něj Bethod. „Starého kamaráda Krvavou devítku! Věřili byste tomu? Uspořádal bych večírek, ale nezbylo nám dost jídla!“ Stál na ochozu, vysoko nad branou, s rukama opřenýma o kamenné hrazení. Nevysmíval se. Neusmíval se. Vlastně se netvářil vůbec nijak.

„Jestli tohle není král všech Severanů?“ křikl na něj Logen. „Tak co, ještě máš ten svůj zlatý klobouk?“

Bethod se dotkl zlaté obroučky kolem hlavy a velký drahokam nad čelem se ve slunci zatřpytil. „A proč bych ho neměl?“

„Jak se tak dívám, zdá se mi,“ a Logen se otočil vlevo a pak vpravo a přelétl očima po hradbách odshora dolů, „jako by těch, kterým můžeš kralovat, moc nezbylo.“

„Hm. Řekl bych, že se oba dva cítíme osamělí. Kde máš svoje kamarády, Krvavá devítko? Ty zabijáky, kterými ses tak rád obklopoval? Kde je Hrom a Mračňák, a Psí čumák a ten parchant Černý Dow?“

„Všichni to už mají za sebou, Bethode. Zemřeli, tam v horách. Zemřeli jako Skarling. Oni a Kůstka a Bodavec a Bělobok a s nimi spousta dalších.“

Na to se Bethod zamračil. „Není proč si gratulovat, jestli chceš vědět, co si myslím. Na obou stranách se do hlíny vrátili užiteční chlapi. Někteří tvoji kamarádi a někteří moji. Když se my dva

sejdeme, nikdy to nemá šťastný konec, co? Špatní jako přátelé, a ještě horší jako nepřátelé. Proč jsi přišel, Devítiprsťáku?“

Logen tam chvíli jen mlčky seděl a přemýšlel o všech jiných dobách, kdy musel udělat to, co musel udělat teď. O výzvách, které už pronesl, a o jejich výsledcích. Moc šťastných vzpomínek mezi nimi nebylo. Jestli se dá o Logenu Devítiprsťákovi něco říct, pak to, že se nikdy do ničeho nehnal. Ale nebylo jiné cesty. „Jsem tady, abych tě vyzval!“ zavolal a zvuk jeho hlasu se odrazil ozvěnou od vlhkých, tmavých zdí a pak odumřel pomalou smrtí v mlžném povětří.

Bethod zaklonil hlavu a rozesmál se. Podle Logena v tom smíchu moc radosti nebylo. „Mord na to, Devítiprsťáku, ty se vážně nikdy nezměníš. Jsi jako starý pes, kterého nikdo nedokáže přinutit, aby přestal štěkat. Vyzvat? Copak nám zbylo něco, o co bychom bojovali?“

„Když vyhraju, otevřeš brány a odevzdáš mi hrad. Budeš můj zajatec. Když prohraju, Královští se sbalí, odplují domů a ty budeš volný.“

Bethodův úsměv pomalu uvadal a oči se mu podezíravě zúžily. Logen tenhle pohled dobře znal. Zvažuje možnosti a důvody, proč to přijmout. „To zní jako skvělá nabídka, když uvážím, v jaké bryndě teď jsem. Těžko tomu uvěřit. Co z toho budou mít tvoji jižanští kamarádi?“

Logen se ušklíbl. „Počkají, když budou muset, ale v podstatě jim už na tobě nezáleží, Bethode. Už pro ně nic neznamenáš, i přes ten povyk, který jsi kolem sebe nadělal. Nakopali ti prdel a mají za to, že už je znovu obtěžovat nebudeš. Když vyhraju, dostanou tvoji hlavu. Když prohraju, můžou odjet domů.“

„Takže já pro ně nic neznamenám, jo?“ Bethod se smutně ušklíbl. „Tak takhle to všechno skončí? Víš, kolik mě to stálo práce, potu a bolesti? Máš radost, Devítiprsťáku? Když vidíš, jak všechno, za co jsem bojoval, leží zadupané v prachu?“

„Proč bych neměl mít radost? Nemůžeš z toho vinit nikoho jiného než sebe. To tys nás k tomuhle dovedl. Přijmi mou výzvu, Bethode, tak alespoň jeden z nás bude mít klid!“

Král Seveřanů se zadíval dolů a vytřeštil oči. „Že z toho nemůžu vinit nikoho jiného? Já? Jak brzo všichni zapomínáme.“ Popadl řetěz, který měl kolem krku, a zachřestil jím. „Myslíš, že jsem tohle chtěl? Myslíš, že jsem o něco z toho prosil? Všechno, co

jsem chtěl, bylo kousek země navíc, abych mohl nakrmit svoje lidi a přinutit silnější klany, aby mě přestaly utiskovat. Všechno, co jsem chtěl, bylo pár vítězství, na která bych mohl být hrdý, a zanechat svým synům něco víc, než mně zanechal můj otec.“ Vyklonil se níž a rukama pevně svíral cimbuří. „Kdo to byl, kdo musel být vždycky o krok napřed? Kdo to byl, kdo mi nikdy nedovolil přestat? Kdo byl ten, co musel okusit chuť krve, a jakmile ji ochutnal, opil se jí, pomátl se z ní a nikdy jí neměl dost?“ Ukázal prstem dolů. „Kdo jiný než Krvavá Devítka?“

„Tak to nebylo,“ zavrčel Logen.

Bethodův smích drsně burácel ve větru. „Že ne? Chtěl jsem vyjednávat se Šamou Nelítostným, ale ty jsi ho samozřejmě musel zabít! Chtěl jsem se dohodnout s Heonanem, ale ty ses do toho musel vložit, aby sis vyrovnal svoje hloupé dluhy, a přitom jsi jen udělal tucet dalších! Říkáš klid? Prosil jsem tě, abys mě nechal vyjednat v Uffrithu mír, ale tys musel bojovat s Trojstromem! Na kolenou jsem tě prosil, ale ty sis potřeboval udělat největší jméno na celém Severu! A pak, když jsi Trojstroma porazil, porušil jsi slovo, které jsi dal mně, a nechal ho naživu, jako kdyby to nejdůležitější na světě byla tvoje zatracená pýcha!“

„Tak to nebylo,“ namítl Logen.

„Na celém Severu není jediný muž, který by nevěděl, jak to bylo! Klid? Cha! A co Chřestikrk, no? Já bych mu vrátil syna za výkupné a všichni jsme mohli jít domů spokojení, ale ne! Cos mi to říkal? Že spíš zastavím Bílou pěnu, než bych zastavil Krvavou devítku! Pak jsi jeho hlavu nabodl na moji korouhev, aby to celý svět viděl, takže krevní msta nebude mít konce! Kdykoli jsem se snažil to skončit, tys mě táhl dál, hlouběji a hlouběji do bahna! Až už se to zastavit nedalo! Až už to bylo buď zabít, nebo se nechat zabít! Až už mi nezbylo než pokořit celý Sever! Ty jsi mě udělal králem, Devítiprsťáku. Co jiného mi taky zbývalo?“

„Tak to nebylo,“ zašeptal Logen. Ale věděl, že bylo.

„Klidně si namlouvej, že já jsem příčina všech tvých neštěstí, jestli tě to uspokojí! Namlouvej si, že já jsem ten nemilosrdný, ten vraždychtivý, ten krvežíznivý, ale sám sebe se zeptej, kdo mě to naučil. Měl jsem skvělého učitele! Hraj si na dobráka, jestli se ti to líbí, na toho, kdo nemá na vybranou, ale my oba víme, co doopravdy jsi. Klid? Ty nikdy nebudeš mít klid, Krvavá devítko. Ty jsi stvořený ze smrti!“

Logen by to rád popřel, ale byly by to jenom další lži. Bethod ho znal opravdu dobře. Bethod mu rozuměl. Líp než kdokoli jiný. Jeho největší nepřítel, a přece pořád jeho největší přítel. „Tak proč mě nezabít, když máš tu možnost?“ nadhodil.

Král Severanů se zamračil, jako kdyby něco nemohl pochopit. Pak se začal znovu smát. Doslova hýkal smíchy. „Ty opravdu nevíš proč? Stál jsi hned vedle něho, a ty nevíš proč? Nic ses ode mě nenaučil, Devítiprsťáku! Po všech těch letech na sebe pořád necháš pršet, kdykoli se mrakům zlíbí!“

„O čem to mluvíš?“ zavrčel Logen.

„O Bayazovi!“

„O Bayazovi? A co je s ním?“

„Byl jsem připravený rozpárat tě krvavým křížem, utopit tvoji zdechlinu v močálu i se zbytkem těch tvých zoufalých idiotů a byl bych z toho štěstím bez sebe, dokud si tě nevyžádal ten starý lhář!“

„A co má být?“

„Dlužil jsem mu laskavost a on chtěl, abych tě nechal být. Byl to ten všetečný starý parchant, kdo zachránil tvou bezcennou kůži, a nikdo jiný!“

„Proč?“ zavrčel Logen, který vůbec nevěděl, co si o tom má myslet, ale nelíbilo se mu, že se o tom dozvídá po tak dlouhé době.

Ale Bethod se jenom ušklíbl. „Možná jsem se před ním neplazil dost nízko podle jeho gusta. Ty jsi ten, koho chrání, jeho se musíš ptát proč, jestli tak dlouho zůstaneš naživu. Ale já myslím, že už to nestihneš. Přijímám tvoji výzvu! Tady. Zítra. Při východu slunce.“ Zašustil dlaněmi o sebe. „Muž proti muži a na krvavém výsledku bude záviset budoucnost Severu! Tak jako kdysi, co Logene? Za starých časů. Ve slunných údolích minulosti. Znovu si spolu hodíme kostkami, co říkáš?“ Král Severanů pomalu ustoupil od cimbuří dozadu. „Některé věci se ale přece jen změnily. Mám teď nového šampiona! Kdybych byl tebou, tak bych se dnes večer se všemi rozloučil a nachystal se do hlíny! Koneckonců… Jak jsi to vždycky říkával…?“ V soumraku se zvolna ztrácel jeho smích. „Musíš být realista!“

* * *

„Pořádný kus masa,“ řekl Mračňák.

Hřejivý oheň a pořádný kus masa byly dvě věci, za které měl být člověk vděčný, a často byly doby, kdy měl Psí čumák mnohem míň, ale když se teď díval na kus skopového, z něhož kapala krev, dělalo se mu zle od žaludku. Připomínalo mu to krev, která vystříkla ze Šamy Nelítostného, když ho Logen rozpáral. Možná to už byl nějaký ten rok, ale Psí čumák to viděl jasně, jako by to bylo včera. Slyšel řvaní mužů a třeskot štítů. Cítil kyselý pot a čerstvou krev na sněhu.

„Mord na to," zavrčel Psí čumák, ústa plná slin, jako kdyby se mu chtělo zvracet. „Jak můžeš myslet na jídlo?"

Dow se zašklebil. „Tím, že budeme hladovět, Devítiprsťákovi nijak nepomůžeme. Nic mu nepomůže. Tak to při souboji je, ne? Všecko je jenom na tom muži." Dloubl do masa nožem, až kapající krev zasyčela v ohni. Pak se zamyšleně narovnal. „Myslíš, že to dokáže? Upřímně? Vzpomínáš si na tu stvůru?" Psímu čumákovi se zhoupl žaludek při vzpomínce na strach, který měl tehdy v té mlze, a zachvěl se po celém těle. Nejspíš se mu nikdy nepodaří zapomenout na okamžik, kdy spatřil obra, který se k němu blížil šerem, na pomalovanou zvedající se pěst a na ten zvuk, když rozdrtila Trojstromovi žebra a vymáčkla z něj život. „Jestli to někdo dokáže," zavrčel skrze zaťaté zuby, „pak je to myslím Logen."

„Hm," zabručel Mračňák.

„Jo, ale myslíš, že to tak bude? Na to se ptám. Na to a pak ještě na to, co se stane, když to nedokáže?" Psí čumák neměl žaludek na to, aby o takové otázce dokázal přemýšlet, nebo na ni odpovědět. Logen bude mrtvý, to za prvé. Za druhé už nebude žádné další obléhání Carleonu. Po horách už Psímu čumákovi nezbylo dost mužů, aby mohli obklíčit třeba jen latrínu, natožpak nejlíp opevněné město na Severu. Bethod si bude moct dělat, co bude chtít − vyhledat pomoc, najít nové přátele a znovu se pustit do boje. Nikdo nebyl tvrdší než on, když se dostal do úzkých.

„Logen to zvládne," zašeptal, zaťal pěsti a ucítil, jak ho dlouhá rána podél celé paže zabolela. „Musí."

Když mu na zádech přistála tlustá ruka, skoro se svalil do ohně. „Mord na to, nikdy jsem ještě neviděl kolem ohně sedět tolik protáhlých ksichtů!" Psí čumák sebou trhl. Ten šílený horal, který se šklebil do noci, a jeho děti s velkými zbraněmi na ramenou určitě nebyli to, co teď Psí čumák potřeboval, aby se uklidnil.

Crummockovi už zbyly jen dvě děti, protože jednoho syna mu zabili v horách, ale nevypadal, že by ho to nějak zdrtilo. Přišel taky o oštěp, který skončil zapíchnutý v nějakém Východňanovi, jak rád říkal, takže si pořád nemusel nic nosit sám. Žádné z dětí toho od bitvy moc nenamluvilo, nebo alespoň pokud Psí čumák věděl. Už nebyly žádné řeči o tom, kolik lidí kdo zabil. Vidět ji zblízka dokáže člověka zbavit nadšení pro válku. Psí čumák moc dobře věděl, jaké to je.

Ale Crummock sám neměl s udržením dobré nálady žádné potíže. „Kam se poděl Devítiprsťák?“

„Šel si po svých. Vždycky to tak před soubojem dělá.“

„Hmm.“ Crummock si pohrával s kůstkami na krku. „Vsadím se, že si šel promluvit s měsícem.“

„Podle mě to bude spíš tak, že se z toho šel někam podělat.“

„No, pokud se člověk podělá ještě před soubojem, řekl bych, že proti tomu nikdo nic nenamítne.“ Jeho úsměv se roztáhl přes celou tvář. „Nikoho měsíc nemiluje tak jako Krvavou devítku, to vám říkám! Nikoho v celém širém Kruhu světa. V poctivém boji má naději na vítězství, a to je to nejlepší, v co může muž doufat proti takové ďáblově stvůře. Je tady jenom jediný problém.“

„Jenom jeden?“

„Dokud je ta zatracená čarodějka naživu, žádný poctivý boj nebude.“

Psí čumák cítil, jak mu ramena klesla ještě víc. „Jak to myslíš?“

Crummock roztočil jeden z dřevěných amuletů na svém náhrdelníku. „Nevěřím, že dovolí, aby Bethod prohrál a ona s ním, vy snad jo? Čarodějnice, která je tak chytrá jako tahle? Může promíchat všecky možné druhy kouzel. Všecky možné ochranné kouzla a kletby. Ta děvka dokáže všelijak zvrátit výsledek, jako kdyby i tak už nebyly vyhlídky dost mizerné.“

„Cože?“

„Chci tím říct tohle: Někdo by ji měl zastavit.“

Psí čumák měl ještě před chvílí pocit, že už se nemůže cítit hůř. Teď změnil názor. „Tak to mu přeju hodně štěstí,“ zamumlal.

„Ha, ha, můj hochu, ha, ha. Já bych to udělal rád, ale tam dole mají moc vysoké zdi a já na přelézání zdí zrovna nejsem.“ Crummock se plácl jednou rukou do tlustého břicha. „Tady je dvakrát víc masa, než je k tomu třeba. Ne, ne, to, co pro tenhle úkol potřebujeme, je malý chlapík, ale zato s pořádnou výbavou.

Není pochyb, že ho mezi sebou máme, a měsíc to ví. Chlapík s nadáním na plížení, s ostrým zrakem a jistým krokem. Potřebujem někoho s rychlou rukou i mozkem.“ Podíval se na Psího čumáka a zašklebil se. „Takže, kde myslíš, že takového chlapíka najdeme, co?“

„A víš ty co?“ Psí čumák si složil hlavu do dlaní. „Nemám sakra ponětí.“

* * *

Logen zvedl otlučenou láhev k ústům a lokl si. Ucítil, jak ho silný alkohol zaštípal na jazyku a zašimral ho v krku. Ucítil tu starou známou potřebu polknout. Naklonil se dopředu, našpulil rty a v jemné sprše ho vyprskl ven. Do chladné noci zablikal plamínek ohně. Logen se zadíval do tmy, ale neviděl nic než černé obrysy kmenů a mihotavé stíny, které mezi ně vrhal jeho oheň.

Zatřepal lahví a slyšel, jak uvnitř zašplouchal poslední hlt. Pokrčil rameny, přiložil si ji k ústům a obrátil ji dnem vzhůru. Ucítil, jak ho alkohol cestou dolů do břicha zahřál v útrobách. Duchové se s ním dnes v noci můžou podělit. Dalo se čekat, že po zítřku už je znovu nezavolá.

„Devítiprsťáku.“ Hlas na něj zaševelil jako padající lístky.

Jeden duch vyklouzl ze stínu a přišel k němu do světla ohně. Nebylo na něm znát, že by něco věděl, a Logen zjistil, že se mu ulevilo. Nebyly na něm znát ani výčitky, ani strach, ani nedůvěra. Nezáleželo mu na tom, co je Logen zač nebo co udělal.

Logen pohodil prázdnou láhev vedle sebe na zem. „Přišel jsi sám?“

„Ano.“

„No, když má někdo dobrou náladu s sebou, nikdy není sám.“ Duch neřekl nic. „Dobrá nálada bude asi pro lidi, ne pro duchy.“

„Ano.“

„Ty toho moc nenamluvíš, že ne?“

„Já jsem tě nevolal.“

„Pravda.“ Logen se zadíval do ohně. „Zítra musím bojovat s jedním mužem. Mužem, kterému říkají Fenris Obávaný.“

„To není muž.“

„Takže ty ho znáš?“

„Je starý.“

„Podle tvého měřítka?“

„Podle mého měřítka není nic staré, ale on přichází ze Starých časů a z doby ještě před nimi. Tehdy měl jiného pána.“

„Jakého pána?“

„Glustroda.“

To jméno působilo jako nůž vražený do ucha. Žádné jiné jméno nemohlo být nečekanější ani nevítanější. Od stromů zafoukal studený vítr a Logena obklopily vzpomínky na tyčící se ruiny Aulka, až ho zamrazilo v zádech. „Není nějaká možnost, že mluvíš o jiném Glustrodovi, než byl ten, co málem zničil půlku světa?“

„Žádný jiný není. Byl to on, kdo napsal ty znaky Obávanému na kůži. Znaky ve starém jazyce, jazyce démonů, na jeho levou stranu. To maso pochází z podsvětí. Tam, kde jsou napsaná slova Glustroda, tam Obávaného nemůže nikdo zranit.“

„Nemůže ho nikdo zranit? Vůbec?“ Logen o tom chvíli přemýšlel. „Proč není popsaný po obou stranách?“

„Zeptej se Glustroda.“

„Nemyslím, že to jde.“

„Ne.“ Dlouhá odmlka. „Co budeš dělat, Devítiprsťáku?“

Logen se zadíval někam stranou, mezi stromy. Možnost, že by se dal na útěk a nikdy se už neohlédl zpátky, právě teď vypadala zvlášť lákavě. Někdy je možná lepší dál se něčeho bát, ale žít, než to udělat, a zemřít při tom, ať už Logenův otec říkal cokoli.

„Už jsem jednou utekl,“ zamumlal. „A jenom jsem běhal dokola. Pro mě je Bethod na konci každé cesty.“

„Pak je náš rozhovor u konce.“ Duch se zvedl od ohně.

„Možná se ještě setkáme.“

„To bych neřekl. Kouzel ze světa ubývá a můj druh spí. Ani kdybys porazil Obávaného, a já si nemyslím, že k tomu dojde.“

„Přání všeho nejlepšího, co?“ Logen se ušklíbl. „Štěstí s tebou.“

Duch se ponořil zpátky do šera a byl pryč. Nepopřál Logenovi štěstí. Nezáleželo mu na něm.

Moc

Bylo to tísnivé a depresivní setkání, dokonce i na uzavřenou radu. Počasí za úzkými okny bylo pochmurné a oblačné, slibovalo bouři, ale nikdy ji nepřineslo a ponořilo Bílou síň do studeného přítmí. Tu a tam náhlý poryv větru zarachotil starými okenními tabulemi a Jezal sebou pokaždé trhl a zachvěl se navzdory kožešinou podšitému plášti.

Zachmuřené výrazy tuctu starých tváří mu zahřát kosti moc nepomohly. Lord maršál Varuz pevně zatínal čelist a byl jedna velká a zarytá odhodlanost sama. Lord kancléř Hoff svíral svůj pohár s vínem, jako se tonoucí muž drží posledního zbytku své lodi. Nejvyšší soudce Marovia se mračil, jako kdyby měl pronést rozsudek smrti nad celým shromážděním včetně sebe sama. Arcilektor Sult měl ohrnuté rty a chladnýma očima přejížděl z Bayaze k Jezalovi a z něj k Maroviovi a zase zpátky.

Sám první z mágů upíral zlostný pohled na stůl před sebou. „Prosím, lorde maršále Varuzi, jaká je situace?“

„Situace je, upřímně řečeno, vážná. V Adově vládne zmatek. Přibližně jedna třetina obyvatelstva už uprchla. Guršská blokáda způsobila, že se na tržiště dostane jen málo zásob. Byl vyhlášen zákaz nočního vycházení, ale někteří občané nadále využívají příležitosti k rabování, krádežím a nepokojům, když jsou teď úřady zaneprázdněné jinými problémy.“

Marovia potřásl hlavou a šedivý vous se mu jemně zhoupl. „A jediné, co můžeme čekat, je, že se situace ještě zhorší, až se Gurchové dostanou k městu blíž.“

„A oni se opravdu blíží,“ řekl Varuz. „Rychlostí nějakých sedmi mil za den. Děláme všechno, co se dá, abychom jim v tom zabránili, ale s tak omezenými prostředky… mohou být do týdne před branami města.“

Ozvalo se několik překvapených vyjeknutí, šeptem pronesených zaklení a bylo vidět pár nervózních postranních pohledů. „Tak brzy?“ Jezalův hlas trochu zaskřípal.

„Obávám se, že ano, Vaše Veličenstvo.“

„V jaké síle sem Gurchové jdou?“ zeptal se Marovia.

„Odhady se velmi různí. Ačkoliv podle těch posledních to vypadá −“ lord Varuz ustaraně mlaskl „− na nějakých padesát tisíc mužů.“

Ozvala se další ostrá nadechnutí, nejen z Jezalova vlastního hrdla. „Tolik?“ vydechl Halleck.

„A tisíce dalších připlouvají každý den k pobřeží blízko Kelnu,“ doplnil admirál Reutzer, což přítomným na náladě nijak nepřidalo. „Dokud je většina našeho loďstva vázána úkolem přivézt zpět naši armádu z jejího dobrodružství na Severu, není v naší moci je zastavit.“

Jezal si olízl rty. S každým dalším okamžikem jako by se stěny široké síně neustále přibližovaly. „Co naše jednotky?“

Varuz a Reutzer si vyměnili krátký pohled. „Máme dva regimenty Královského vojska, jeden pěchotní a jeden jezdecký, dohromady všeho všudy nějakých šest tisíc mužů. Šedé hlídky, pověřené obranou Agriontu, čítají samy o sobě asi čtyři tisíce. Rytíři heroldi a královská garda tvoří elitu nějakých pěti set mužů. Navíc je zde armádní personál, který sice běžně nebojuje − kuchaři, kováři, čeledíni a tak dále − ale v případě nouze může být vyzbrojen −“

„Pevně doufám, že na to nedojde,“ poznamenal Bayaz.

„− což je snad nějakých pár tisíc navíc. Městská stráž může být taky užitečná, ale nejsou to zrovna profesionální vojáci.“

„A co šlechta?“ zeptal se Marovia. „Kde je jejich pomoc?“

„Několik málo jich poslalo svoje lidi,“ odpověděl Varuz zachmuřeně. „Jiní jen vyjádřili politování. A většina… ani to ne.“

„Vyhýbají se svým závazkům!“ Hoff zavrtěl hlavou. „Brock nechal rozhlásit, že pro ty, kdo mu pomůžou, se najde dost gurišského zlata. A pro ty, kteří zůstanou s námi, zbude gurišské milosrdenství.“

„Tak to bylo vždycky,“ zalamentoval Torlichorm. „Šlechta se stará jen o vlastní blaho!“

„Pak musíme otevřít zbrojnice a s jejich obsahem nesmíme dělat cavyky,“ prohlásil Bayaz. „Musíme vyzbrojit každého, kdo je

schopen unést zbraň. Musíme vyzbrojit cechy dělníků a cechy řemeslníků a spolky veteránů. I ten poslední žebrák ve škarpě se musí připravit k boji.“

To je všechno hezké, říkal si Jezal, ale osobně právě nestál o to svěřit svůj život narychlo posbíranému oddílu žebráků. „Kdy se vrátí lord maršál West se svou armádou?“

„Pokud obdržel rozkazy včera, potrvá přinejmenším měsíc, než se vylodí a bude připraven přijít nám na pomoc.“

„Což znamená, že musíme přečkat několik týdnů obléhání,“ zabručel Hoff a potřásl hlavou. Naklonil se blíž k Jezalovu uchu a zašeptal mu do něj tak opatrně, jako kdyby byli dvě školačky vyměňující si tajemství. „Vaše Veličenstvo, bylo by moudré, kdybyste vy i uzavřená rada opustili město. Kdybyste přemístil vládu někam dál na sever, mimo trasu přesunu Gurchů, odkud by se tažení mohlo korigovat z většího bezpečí. Možná do Holsthormu, nebo −“

„V žádném případě,“ prohlásil Bayaz pevně.

Jezal nemohl dost dobře popřít, že ten nápad byl celkem lákavý. V této chvíli se ostrov Šabuljan jevil jako obzvlášť vhodné místo pro přemístění vlády − ale Bayaz měl pravdu. Harod Veliký by se určitě nezabýval myšlenkou na útěk, a bohužel to nemohl udělat ani Jezal.

„Budeme s Gurchy bojovat odsud,“ řekl.

„Byl to jen návrh,“ zamumlal Hoff. „Pouhá prozíravost.“

Bayaz si ho nevšímal. „Jak to vypadá s obranou města?“

„Máme v podstatě tři soustředné obranné linie. Samotný Agriont je samozřejmě naše poslední bašta.“

„Ale na to snad nedojde, viďte?“ procedil jízlivě Hoff, i když bylo zcela zřejmé, že si myslí něco úplně jiného.

Varuz usoudil, že bude lépe neodpovídat. „Další je Arnaultova zeď a ta chrání nejstarší a nejkritičtější části města − Agriont, Střední cestu, hlavní přístav a Čtyři kouty. Kasamirova zeď je naše vnější obranná linie − je slabší, nižší a mnohem delší než Arnaultova. Mezi těmito dvěma jsou menší zdi, vytvářejí něco jako loukotě kola a rozdělují vnější okruh města na pět samostatných okrsků, které mohou být odtrženy od zbytku, pokud by se nepřítel některého z nich zmocnil. Za Kasamirovou zdí je několik obydlených oblastí, ale ty musejí být co nejdříve evakuovány.“

Bayaz si opřel lokty o desku stolu a sepjal masité dlaně. „Když vezmeme v potaz početnost a kvality našich jednotek, uděláme nejlíp, když evakuujeme obyvatele z vnějších městských čtvrtí a soustředíme svoje síly na obranu mnohem kratší a silnější Arnaultovy zdi. Můžeme dál vést útoky na zadní voje nepřítele v okrajových okrscích, kde můžeme využít ve svůj prospěch lepší znalost uliček a staveb −“

„Ne,“ řekl Jezal.

Bayaz na něj upřel pátravý pohled. „Vaše Veličenstvo?“

Ale Jezal se odmítal nechat zastrašit. Už delší dobu si pomalu uvědomoval, že jestli mágovi dovolí, aby ho ve všech ohledech ovládal, pak se zpod jeho pantofle nikdy nevymaní. Viděl sice, jak Bayaz nechal vybuchnout člověka jen pomocí myšlenky, ale nechtělo se mu věřit, že by totéž udělal i králi Spojeného království před zraky jeho uzavřené rady. Ne když jim na záda funí Gurchové.

„Nemám v úmyslu odevzdat větší část hlavního města nejstaršímu nepříteli Spojeného království bez boje. Kasamirovu zeď budeme bránit a budeme se bít o každou píď země.“

Varuz se podíval přes stůl na Hoffa a kancléř o nepatrný kousek povytáhl obočí. „Ehm… samozřejmě, Vaše Veličenstvo. O každou píď.“ Zavládlo nepříjemné ticho. Nad skupinkou spočinula dusná nespokojenost prvního z mágů stejně těžce jako nad městem bouřková oblaka.

„Může něčím přispět moje inkvizice?“ zaskřehotal Jezal ve snaze udělat cokoli pro odvedení pozornosti.

Sultovy oči se chladně zabodly do jeho. „Samozřejmě, Vaše Veličenstvo. O Gurších je všeobecně známo, že milují intriky. Nepochybujeme o tom, že za adovskými branami už budou špehové. Možná v samotném Agriontu. Právě teď probíhá zadržení všech občanů kantského původu. Moje inkvizice v Domě otázek pracuje dnem i nocí. Několik špionů se již přiznalo.“

Marovia se uchechtl. „Takže se od nás očekává, že uvěříme, že guršská láska k intrikám zatím nedosáhla až k najímání bělošských agentů?“

„Jsme ve válce!“ sykl Sult a vrhl na nejvyššího soudce vražedný pohled. „Ohrožena je sama suverenita našeho národa! Teď není čas na vaše žvanění o svobodě, Marovio!“

„Naopak, teď je na to ta nejlepší doba!“

Oba starci se dál hašteřili a napínali tak pocuchané nervy všech přítomných až k prasknutí. Bayaz se svezl zpátky do svého křesla, založil si ruce na prsou a sledoval Jezala pohledem chladně uvažujícího člověka, což bylo, když nic jiného, ještě hrozivější než jeho mračení. Jezal cítil, jak na něj doléhá čím dál větší úzkost. Ať se na to díval z jakékoli strany, výsledek byl vždycky stejný − pokaždé stál před hrozbou, že bude představovat tu nejkratší a nejkatastrofálnější vládu v historii Spojeného království.

* * *

„Mrzí mě, že jsem musel Vaše Veličenstvo zavolat," pípl Gorst svým holčičím hláskem.

„Jistě, jistě." Kolem nich se nesl zlostný klapot Jezalových naleštěných podpatků.

„Je to to jediné, co mohu dělat."

„Jistě."

Jezal rozrazil dvojité dveře oběma rukama. Terez seděla strnule zpříma uprostřed zlatě zdobeného sálu a shlížela na něj přes nos způsobem, kterým už zoufale dobře znal. Jako kdyby byl hmyzem v jejím salátu. Několik styrských dam vzhlédlo a pak se zase vrátilo ke své práci. Místnost byla plná beden a truhlic, ve kterých bylo úhledně srovnané šatstvo. Bylo naprosto zřejmé, že královna Spojeného království má v úmyslu opustit hlavní město, aniž by se o tom svému manželovi třeba jen zmínila.

Jezal zaskřípal už teď bolavými zuby. Byl otrávený z neloajální uzavřené rady, neloajální otevřené rady a neloajálního obyvatelstva. Neloajálnost vlastní ženy byla už příliš silný tabák. „Co to, k čertu, znamená?"

„Já a moje dvorní dámy vám ve vaší válce s císařem můžeme jen stěží pomoct." Terez od něj ladně odvrátila svou dokonalou hlavu. „Vracíme se do Talinsu."

„To je vyloučeno!" procedil Jezal. „Guršská armáda čítající mnoho tisíc mužů právě míří k městu! Lidé houfně opouštějí Adovu a těm, kteří zůstali, zbývá jen krůček, aby propadli naprosté panice! Váš odjezd by teď zapůsobil nanejvýš nevhodně! To nemohu připustit!"

„Jejího Veličenstva se to vůbec netýká!“ vyštěkla hraběnka Shalere a přeplula po naleštěné podlaze blíž. Jako kdyby Jezal neměl už tak dost trápení se samotnou královnou, měl teď ještě odrážet útoky jejích společnic.

„Nezapomněla jste, s kým mluvíte?“ vyjel na ni.

„To vy jste ten, kdo zapomíná!“ Udělala k němu další krok a tvář měla celou zkřivenou. „Zapomínáte, že jste pouze nemanželský syn, a k tomu zjizvený na −“

Hřbet Jezalovy ruky jí ostře přistál na jízlivých ústech. Zavrávorala a nepůvabně zachrčela. Zamotala se do své sukně a upadla na podlahu. Nohy jí při pádu vylétly do vzduchu a jeden její střevíček odletěl až do kouta sálu.

„*Já jsem král* a jsem ve vlastním paláci. Nestrpím, aby se mnou nějaká služka této dámy mluvila takovýmto způsobem.“ Hlas, který z něj vyšel, byl neosobní, chladný a hrozivě panovačný. Vlastně ani nezněl jako jeho hlas, ale koho jiného by mohl být? Byl jediný muž v místnosti. „Vidím, že jsem k vám byl příliš velkorysý a že jste si moji velkorysost mylně vyložily jako slabost.“ Jedenáct dam střídavě zíralo na něj a na svou družku, ležící na zemi s jednou rukou přitisknutou na zkrvavených ústech. „Jestli některá z vašich čarodějnic tolik touží opustit tyto nepokojné břehy, zařídím jí převoz, a dokonce sám s lehkým srdcem odstrčím člun od břehu. Ale vy, Vaše Veličenstvo, nikam nepojedete.“

Terez vyskočila ze židle a vpila se do něj nenávistným pohledem, tělo úplně ztuhlé. „Vy bezcitné zvíře −“ spustila.

„Možná si oba dva z celého srdce přejeme, aby tomu tak nebylo,“ zahřímal na ni, „ale jsme manželé! Čas vznášet námitky k mému původu, k mé osobě nebo k jakékoli stránce naší situace, byl *před* tím, než jste se stala královnou Spojeného království! Opovrhujte si mnou, jak se vám zlíbí, Terez, ale vy… nikam… nepojedete.“ A Jezal přelétl po strnulých dámách zlověstným pohledem, otočil se na naleštěném podpatku a vykráčel ze vzdušného sálu ven.

Zatraceně, že ho ale bolela ruka.

Kruh

Blížil se úsvit, jako šedivá předzvěst, jemný dotyk jasu kolem chmurného obrysu hradeb Carleonu. Všechny hvězdy už na kamenném nebi vybledly, ale měsíc tam pořád visel, přímo nad vrcholky stromů. Zdál se být tak blízko, že měl člověk skoro chuť zkusit ho sestřelit šípem.

West celou noc nezahmouřil oka a ocitl se v tom divném stavu křečovité, polosnové bdělosti, který přichází po vyčerpání. Poté co předal všechny rozkazy, seděl nějakou dobu v tichém šeru, ve světle jediné lampy, a psal dopis své sestře. Překotné omluvy, prosby o odpuštění. Seděl s perem nad papírem, ani nevěděl jak dlouho, ale slova zkrátka ne a ne přijít. Chtěl vypovědět všechno, co cítil, ale když nad tím tak uvažoval, necítil vlastně nic. Teplé hostince v Adově, karty na prosluněném dvoře, Ardeein úsměv koutkem úst, to všechno jako by se odehrálo kdysi před tisícem let.

Seveřani už byli na nohou a stříhali trávu ve stínu zdí. Cvakání nůžek mu zvláštně připomínalo zahradníky v Agriontu, ale tady byla tráva sestřihována až ke kořínkům, aby se vytvořil kruh o šířce dvanácti kroků. Místo, kde, jak se domýšlel, se měl konat souboj. Místo, kde se ani ne za hodinu nebo za dvě rozhodne o osudu celého Severu. Hodně se to podobalo šermířskému kruhu, s jedinou výjimkou, že tenhle bude asi brzy potřísněný krví.

„Barbarský zvyk," zamumlal Jalenhorm, jehož myšlenky se zřejmě ubíraly stejným směrem.

„Vážně?" ozval se Pike. „Právě jsem si říkal, jak je to civilizované."

„Civilizované? Dva muži se rozsekají před zraky davu?"

„Lepší, než kdyby se měl navzájem rozsekat celý ten dav. Takhle ten problém vyřeší jediný zabitý muž. To je podle mne velice šťastný způsob, jak ukončit válku."

Jalenhorm se zachvěl a dýchl si do spojených dlaní. „Ale i tak. Tolik toho závisí na dvou mužích, kteří se spolu utkají. Co když Devítiprsťák nevyhraje?“

„Pak bude nejspíš Bethod volný,“ řekl West nešťastně.

„Ale vždyť vpadl do Království! Zmařil tisíce životů! Zaslouží si trest!“

„Lidé obvykle nedostanou, co si zaslouží.“ West myslel na kosti prince Ladisly, které hnijí někde v pustině. Někteří z těch, co se dopustili strašlivých zločinů, zůstanou nepotrestaní a někdy jsou díky nečekanému zvratu a vrtkavosti osudu i bohatě odměněni. Zastavil proud svých myšlenek.

Na dlouhém svahu seděl na zadku muž, zády k městu. Schoulený muž v odřeném kabátě, tak nehybný a tichý v tom mizerném světle, že si ho West skoro nevšiml. „Dohoním vás,“ řekl, když odbočoval z pěšiny. Tráva, pokrytá bledým kožíškem námrazy, mu při každém kroku lehce zakřupala pod nohama.

„Přisedněte si.“ Devítiprsťákovi se v šeru slabě zakouřilo od úst, když to říkal.

West si dřepl na chladnou zem vedle něj. „Jste připravený?“

„Tohle už jsem udělal předtím asi desetkrát. Nemůžu říct, že bych byl někdy připravený. Nevím, jestli na něco takového vůbec jde být připravený. To nejlepší, co jsem vymyslel, bylo sednout si tady a nechat čas pomalu ubíhat a snažit se necvrknout si do kalhot.“

„Dovedu si představit, že mokré šaty by v kruhu trochu překážely.“

„Jo, i když je to podle mě pořád lepší než rozseklá hlava.“

Bezpochyby to byla pravda. West už samozřejmě o těchhle severanských soubojích slyšel. Děti, které vyrůstaly v Anglandu, si o nich rády vyprávěly strašidelné historky. Ale neměl žádnou představu o tom, jak probíhají ve skutečnosti. „Jak to vlastně probíhá?“

„Vyznačí se kruh. Kolem jeho okrajů se postaví muži se štíty, půl na půl za každou z bojujících stran, a ti zajišťují, aby nikdo neutekl, dokud to neskončí. Do kruhu jdou dva muži. Ten, který zemře, prohrál. Pokud se vítěz nerozhodne, že bude milosrdný. I když nějak nevěřím, že k tomu dnes dojde.“

I to byla bezpochyby pravda. „S čím se budete bít?“

„Každý z nás si něco přinese. Může to být cokoli. Roztočí se štít a vítěz si může vybrat zbraň, kterou chce.“

„Takže můžete skončit se zbraní, kterou si přinesl protivník?“

„To se může stát. Šamu Nelítostného jsem zabil jeho vlastním mečem, a když jsem bojoval s Hardingem Mračňákem, probodl mě kopím, které jsem si přinesl já.“ Přejel si rukou po břiše, jako by mu tam ta vzpomínka vrátila bolest. „I když ono je jedno, jestli vás někdo propíchne vaším kopím nebo svým. Obojí bolí stejně.“

West si zamyšleně položil ruku na břicho. „Jo.“ Chvíli jen mlčky seděli.

„Chtěl bych vás o něco požádat.“

„Jen si řekněte.“

„Budete mi vy a vaši přátelé držet štíty?“

„My?“ West zamrkal směrem ke karlům ve stínu hradeb. Jejich velké kulaté štíty vypadaly, že je těžké je byť jenom zvednout, natožpak řádně používat.

„Myslíte to vážně? Nikdy v životě jsem nic takového nedělal.“

„Možná, ale vy víte, na čí straně jste. Mezi těmihle lidmi není moc takových, kterým můžu věřit. Většina jich neví, jestli nenávidí víc mě, nebo Bethoda. Takhle se může stát, že mě někdo z nich stáhne, když budu potřebovat postrčit, nebo mě nechá padnout, když budu potřebovat zachytit. Pak to může špatně skončit. Obzvlášť pro mě.“

West nabral vzduch a vyfoukl ho. „Uděláme, co budeme moct.“

„Dobře. Dobře.“

Chladné mlčení se táhlo donekonečna. Za černými kopci a černými stromy se skláněl měsíc a byl pořád bledší.

„Řekněte mi, Zuřivče. Myslíte si, že muž musí zaplatit za to, co udělal?“

West prudce vzhlédl a hlavou mu projela absurdní a znepokojivá myšlenka, že Devítiprsťák mluví o Ardee, o Ladislovi nebo o obou dvou. V Seveřanových očích v šeru určitě zablýskal obviňující pohled − a pak West ucítil, jak příval strachu slábne. Devítiprsťák mluvil o sobě, samozřejmě, tak jako to dělají všichni, když mají tu možnost. V jeho očích byla vina, ne obvinění. Každý má nějaké vlastní zločiny, které ho pronásledují.

„Možná.“ West si odkašlal. „Někdy. Já nevím. Řekl bych, že jsme všichni udělali něco, čeho litujeme.“

„Jo,“ řekl Devítiprsťák. „Řekl bych, že jo.“

Seděli tam spolu mlčky a dívali se, jak oblohou prosakuje světlo.

* * *

„Jdeme, veliteli!“ sykl Dow. „Tak, sakra, jdeme!“

„Já řeknu kdy!“ zavrčel na něj Psí čumák. Odtahoval z cesty větvičky pokryté rosou a upíral oči k hradbám, možná sto kroků od nich přes vlhkou louku. „Teď je příliš mnoho světla. Počkáme, až ten zatracený měsíc zapadne trochu níž, a pak se rozběhneme.“

„Větší tma už nebude! Bethodovi nemohlo zbýt moc chlapů po tom, co jsme jich tolik pobili v horách, a těch hradeb je moc. Tam nahoře to jimi bude protkané jak pavučinou.“

„Na to stačí jenom jeden, aby −“

Ale Dow už byl na louce a běžel. Na ploché travnaté ploše byl stejně nenápadný jako lejno na čerstvě napadaném sněhu.

„Do hajzlu!“ sykl bezmocně Psí čumák.

„Hm,“ řekl Mračňák.

Nedalo se dělat nic než se dívat a čekat, až Dowa prošpikují šípy. Až se ozve křik a objeví se světla pochodní, někdo spustí poplach a celá ta věc bude rovnou v hajzlu. Pak se Dow přehnal přes poslední úsek kopce a byl v cíli, ve stínu hradeb.

„Dokázal to,“ řekl Psí čumák.

„Hm,“ řekl Mračňák.

Mělo by to být dobře, ale Psímu čumákovi pořád nějak nebylo do smíchu. Teď se čekalo od něj, že poběží, a on neměl zdaleka takové štěstí jako Dow. Podíval se na Mračňáka a Mračňák pokrčil rameny. Vyrazili z lesa společně a jejich nohy dusaly napříč měkkou loukou. Mračňák měl delší nohy a začal se mu vzdalovat. Země byla mnohem měkčí, než měl Psí čumák −

„Uch!“ Bota se mu zabořila až po kotník a on přeletěl dopředu a rozplácl se tváří dolů v blátě. Vyškrábal se na nohy, studený a s ústy dokořán, a zbytek cesty běžel s mokrou košilí přilepenou ke kůži. Dobelhal se po svahu nahoru k patě zdi a tam se sehnul s rukama na kolenou, ztěžka oddychoval a plival trávu.

„Tak to vypadá, že jsi tam spadnul, veliteli.“ Dowův úšklebek byl ve stínu jako bělostný obloučeк.

„Ty zatracený cvoku!“ syčel Psí čumák a vztek mu ve studených prsou horce sálal. „Mohli jsme kvůli tobě všichni chcípnout!“

„Na to je pořád ještě spousta času.“

„Šššš.“ Mračňák na ně mávl rukou, aby jim naznačil, že mají být zticha. Psí čumák se zády přitiskl těsně ke zdi. Obavy v něm vztek rychle udusily. Slyšel, jak se nahoře pohybují muži, a spatřil záblesk lucerny, pohybující se pomalu po hradbách směrem dolů. Nehybně tam chvíli čekal, dokud muži nahoře neodešli. Pak už bylo ticho, kromě Dowova tichého dechu vedle něj a jeho vlastního bušení srdce.

„Ještě mi řekni, veliteli, že ti to pěkně nerozproudilo krev,“ zašeptal Dow.

„Máme štěstí, že z nás teď neproudí rovnou ven.“

„Co dál?“

Psí čumák, který se právě snažil seškrábat si bláto z obličeje, zaskřípal zuby. „Budeme čekat.“

* * *

Logen vstal, setřel si rosu z kalhot a zhluboka se nadechl chladného vzduchu. Už se nedalo dál popírat, že slunce je opravdu a úplně venku. Možná bylo ještě schované na východě za Skarlingovou horou, ale vysoké černé věže tam nahoře měly hrany zalité zlatavou září, tenké mraky vysoko na obloze byly zespod růžové a chladné nebe začínalo mít světle modrý nádech.

„Lepší to udělat,“ zašeptal Logen polohlasně, „než se toho celý život bát.“ Vzpomněl si, jak mu tohle otec říkal. Bylo to v zakouřené síni, světla z ohně se mu míhala po tváři a on kýval dlouhým prstem. Logen si vzpomněl, jak to on sám říkal vlastnímu synovi, s úsměvem, když ho u řeky učil šimrat ryby. Otec i syn, oba už byli mrtví, jen popel a hlína. Až tu Logen nebude, nebude to mít kdo učit druhé. Nikomu příliš chybět nebudu, říkal si. Ale komu na tom sejde? Co může být zbytečnějšího než to, co si o vás lidi myslí, když se vrátíte zpátky do hlíny.

Sevřel jílec tvůrcova meče a ucítil, jak mu jeho rýhy polechtaly dlaň. Vytáhl ho z pochvy a nechal ho volně viset. Zakroužil rameny na obě strany a protáhl si krk. Ještě jeden studený nádech a

výdech a pak už vykročil, vzhůru mezi davem, který se shromáždil v širokém oblouku kolem brány. Karlové z party Psího čumáka, Crummockovi horalé a několik královských vojáků, kterým bylo dovoleno opustit stanoviště, aby se mohli dívat, jak se ti blázniví Seveřani pobijí navzájem. Někteří na něj zavolali, když mezi nimi procházel. Věděli, že na tomhle závisí mnohem víc životů než jen Logenův vlastní.

„To je Devítiprsťák!“

„Krvavá devítka.“

„Skonči to!“

„Zab toho prevíta!“

Přinesli si štíty, všichni, které Logen vybral, aby je drželi, a čekali na něj v zachmuřeném hloučku vedle zdi. West byl jedním z nich, stejně jako Pike a Červeňák a taky Třesavec. Logen si říkal, jestli s tím posledním dělá dobře, ale zachránil tomu muži v horách život, a to by se mělo počítat. Nechat svůj život viset na tak tenké nitce, jako je *mělo by*, možná bylo trochu riskantní, ale tak to bylo vždycky. Jeho život visel na tenké nitce, co pamatoval.

Crummock-i-Phail vykročil za ním a jeho obrovský štít vypadal v tak velké ruce skoro malý. Druhou ruku měl pohodlně opřenou o tučné břicho. „Takže se na to těšíš, Krvavá devítko? Já jo, to ti tedy povím!“

Ruce ho plácaly po ramenou, hlasy ho povzbuzovaly, ale Logen neříkal nic. Nedíval se doleva ani doprava, jen mezi nimi dál kráčel k vysekanému kruhu. Cítil, že má muže těsně za sebou, slyšel je, jak si připravují štíty v půlkruhu kolem okraje kruhu ze zkrácené trávy a dívají se k bráně Carleonu. Kousek dál se tísnil dav jiných. Šeptali si. Natahovali se, aby líp viděli. Teď už není cesty zpět, to je jisté. Ale ono nikdy nebylo cesty zpět. Celý život sem směřoval. Logen se zastavil uprostřed kruhu a zvedl hlavu k cimbuří.

„Slunce vyšlo!“ zařval. „Jdeme na to!“

Když ozvěna utichla, zavládlo ticho. Pouze vítr honil trávou několik spadlých lístků. Ticho trvalo dost dlouho, aby Logen začal doufat, že nikdo neodpoví. Aby začal doufat, že v noci všichni nějak vyklouzli a nakonec žádný souboj nebude.

Pak se na hradbách objevily tváře. Zprvu tu jedna a tam druhá, ale po chvilce ochoz lemovala celá řada zvědavců tak daleko oběma směry, jak dokázal Logen dohlédnout. Stovky lidí − bojovníci, ženy, dokonce děti na ramenou mužů. Zdálo se, že

všichni z města. Zavrzal kov a zaskřípalo dřevo a vysoká brána se velmi pomalu otevřela. Mezerou mezi jejími křídly se prodrala záře právě vyšlého slunce a pak se vylila otevřeným obloukem ven. Z brány vypochodovaly dvě řady mužů. Karlové, s drsnými výrazy, zapletenými vlasy a pomalovanými štíty v rukou. Těžká zbroj zvonila.

Logen několik z nich znal. Někteří byli Bethodovi nejbližší, kteří za něho bojovali od samého začátku. Všechno tvrdí chlapi, kteří už kdysi dávno za starých časů Logenovi nejednou drželi štíty. Rozestoupili se v půlkruhu a tím kruh uzavřeli. Hradba štítů − zvířecí tváře, stromy a věže, proudící voda, zkřížené sekyry, všechno poškrábané a odřené ze stovek starých bojů. Ti všichni se otočili k Logenovi. Klec z mužů a dřeva a jediná cesta z ní ven byla zabít. Nebo zemřít, samozřejmě.

V jasném oblouku brány se objevil černý stín. Připomínal muže, ale byl vyšší. Zdálo se, že vyplňuje celou bránu, od země až po středový kámen nahoře v klenbě. Logen uslyšel kroky. Dunící kroky, těžké jako dopadání kladiva na kovadlinu. Zaškubal s ním zvláštní druh strachu. Nevysvětlitelná panika, jako kdyby se zase vzbudil a zjistil, že je uvězněný pod napadaným sněhem. Nutil se neohlédnout přes rameno na Crummocka, místo toho se díval před sebe, do místa, kde Bethodův šampion vstoupil do světla úsvitu.

„Zatracený mord na to," vydechl Logen.

Nejdřív ho napadlo, že to musí být nějaký světelný klam, co způsobilo, že vypadal tak obrovský. Tul Duru Hrom byl taky pěkně velký parchant, to bezpochyby, dost velký na to, aby mu někteří přezdívali obr. Ale pořád ještě vypadal jako člověk. Fenris Obávaný narostl do takových rozměrů, že už dávno nevypadal jako lidská bytost. Byl jako nějaký jiný druh. Jako skutečný obr, který vystoupil ze starých příběhů a zhmotnil se. Důkladně zhmotnil.

Jak se blížil, tvář se mu křivila a velká holá hlava sebou cukala ze strany na stranu. Ústa se mu prohýbala a kroutila, oči mžikaly a střídavě se poulily. Celá jedna jeho polovina byla modrá. Jinak se to říct nedalo. Rovná svislá čára středem jeho tváře dělila modrou část kůže od světlé. Jeho obrovská pravá paže byla bílá. Jeho levá paže byla modrá odshora až dolů, od ramene po konečky mohutných prstů. V té ruce nesl vak, který se s každým jeho krokem zhoupl zepředu dozadu a vydouval se, jako kdyby byl nacpaný kladivy.

Pár Bethodových nosičů štítů se k sobě přitlačilo, aby mu udělali místo. Vedle něho vypadali jako děti a tvářili se, jako by jim na záda dýchala sama smrt. Obávaný vstoupil do kruhu a Logen viděl, že ty modré znaky jsou písmo, přesně jak mu říkal duch. Pokroucené symboly, načmárané na každé části jeho levé půlky těla − na ruce, paži, tváři, a dokonce i na rtech. Glustrodova slova, napsaná ve Starých časech.

Obávaný zůstal stát několik kroků od Logena a vypadalo to, že z něho vyvěrá obludná hrůza, která se těžce snáší na umlklý dav. Bylo to, jako kdyby se nějaká velká tíha tlačila Logenovi k hrudi a ždímala z něj všechnu odvahu. Ale svým způsobem to bylo vlastně jednoduché. Jestli ta pomalovaná strana Obávaného nemohla být poraněna, Logen bude muset rozsekat ten zbytek, a to důkladně. Už v kruhu porazil pár tvrdých chlapů. Deset nejtvrdších parchantů z celého Severu. Tenhle byl jenom další z nich. Nebo se alespoň snažil si to namluvit.

„Kde je Bethod?“ Chtěl to zařvat, aby to znělo vzdorovitě, ale vyšlo z něj jenom krotké a suché zaskřehotání.

„Na tvou smrt se můžu docela dobře dívat tady shora!“ Král Severanů stál na hradbách přímo nad otevřenou bránou, pečlivě ustrojený a bezstarostný. Kolem sebe měl Sněhobílého a pár stráží. Jestli snad měl nějaké potíže se spaním, Logen se to už nikdy nedozví. Ranní větřík mu čechral vlasy a hustou kožešinu, kterou měl kolem ramen. Ranní slunce se mu odráželo od zlatého řetězu a jiskřivě se třpytilo na diamantu na jeho čele. „Jsem rád, že jsi přišel! Bál jsem se, že před tím utečeš!“ Znuděně si povzdechl a od úst se mu v ostrém povětří zakouřilo. „Je ráno, jak jsi řekl. Tak se do toho dáme.“

Logen se podíval Obávanému do převracejících se a těkajících šílených očí a polkl.

„Shromáždili jsme se tady jako svědci výzvy!“ zaburácel Crummock. „Výzvy, která má ukončit tuhle válku a urovnat spor mezi Bethodem, který si říká král Severanů, a Zuřivcem, který je tady za Království. Když vyhraje Bethod, tohle obléhání skončí a Království ze Severu odejdou. Když vyhraje Zuřivec, brány Carleonu se otevřou a Bethod bude odkázaný na jeho milost. Říkám to správně?“

„Ano,“ řekl West a jeho hlas zněl v tom obrovském prostoru nějak tence.

„Jo.“ Nahoře na hradbách mávl Bethod líně rukou. „Dejte se do toho, tlusťochu.“

„Tak se představte, šampioni!“ zakřičel Crummock. „A řekněte, co máte za sebou!“

Logen předstoupil. Bylo hrozně těžké udělat ten jeden jediný krok, jako kdyby musel kráčet proti silnému větru, ale udělal ho, zaklonil hlavu a podíval se Obávanému zpříma do popsané tváře. „Jsem Krvavá devítka a muži, které jsem zabil, se nedají spočítat.“ Ta slova, co z něj vyšla, byla plytká a suchá. Nebyla v nich žádná pýcha, ale ani strach. Holá fakta. Holá jako mráz. „Desetkrát jsem vyzval muže a desetkrát jsem zvítězil. V tomhle kruhu jsem porazil Šamu Nelítostného, Rudda Trojstroma, Hardinga Mračňáka, Tul Dura Hroma, Černého Dowa a ještě další. Kdybych měl vyjmenovat Známé muže, které jsem poslal zpátky do hlíny, byli bychom tady ještě zítra ráno. Na celém Severu není jediný muž, který by neznal moje dílo.“

V obrově tváři se nic nezměnilo. Tedy nic kromě toho, co se v ní měnilo pořád. „Já jsem Fenris Obávaný. Moje úspěchy sahají do minulosti.“ Zvedl svou pomalovanou ruku a zaťal obrovité prsty, až se mu žíly na mohutné modré paži vyboulily jako suky na kořenech stromu. „Těmito znaky mě velký Glustrod označil za svého vyvoleného. Touto rukou jsem srazil sochy v Aulku. Teď zabíjím malé muže v malých válkách.“ Logen viděl, jak malinko pokrčil obrovitými rameny. „Tak se věci mají.“

Crummock se podíval na Logena a zvědavě povytáhl obočí. „Tak jo. Jaké zbraně jste si přinesli?“

Logen zvedl těžký meč, ukovaný Kanediasem pro jeho válku proti mágům, a podržel ho ve světle. Dlouhý matný kov, jehož ostří se v bledém slunci slabě zatřpytilo. „Tuto čepel.“ Zapíchl ho do země mezi nimi a nechal ho tam trčet.

Obávaný shodil svůj vak a ten zarachotil o zem a rozevřel se. Uvnitř byly velké černé pláty, hustě pobité hřeby, poškrábané a otlučené. „Tuhle zbroj.“ Logen se díval na hromadu tmavého kovu a přejížděl si jazykem po zubech. Jestli Obávaný vyhraje při točení štítem, mohl by si vzít meč a jemu nechat tohle nepoužitelné brnění, které je pro něj příliš velké. Co pak bude dělat? Schová se pod ním? Nezbývalo mu než doufat, že štěstí ještě několik minut zůstane při něm.

„Tak jo, krasavci moji.“ Crummock postavil štít hranou na zem a chytil ho za horní okraj. „Pomalovanou, nebo holou stranu, Devítiprsťáku?“

„Pomalovanou.“ Crummock trhl štítem a roztočil ho. Otáčel se pořád dokola − pomalovaná strana a holá, pomalovaná a holá. Naděje a zoufalství se s každým otočením vystřídalo. Dřevo začalo zpomalovat a viklat se. Dopadlo naplocho na zem holou stranou nahoru a úvazové řemínky na něm zůstaly zplihle ležet.

Tolik ke štěstí.

Crummock sebou trhl. Zvedl oči nahoru k obrovi. „Můžeš si vybrat, obřisko.“

Obávaný chytil jílec tvůrcova meče a vytáhl ho ze země. V jeho obludné ruce vypadal jako hračka. Jeho vyboulené oči se stočily k Logenovým a jeho obrovitá ústa se zkřivila do úšklebku. Hodil meč Logenovi k nohám, do bláta.

„Vem si svůj nůž, skrčku.“

* * *

Ve větru se k nim nesl zvuk volajících hlasů. „Tak jo,“ sykl Dow, trochu moc nahlas na pocuchané nervy Psího čumáka. „Už začnou!“

„Já to slyším!“ vyštěkl na něj Psí čumák. Navíjel provaz pořád dokola v pravidelných kruzích a chystal se ho hodit.

„Víš, co s tím děláš? Nerad bych, aby mi přistál na hlavě.“

„Vážně?“ Psí čumák trochu rozhoupal hák na konci lana a chvíli ho potěžkával. „Právě jsem si říkal, že když místo na zdi zůstane trčet ve tvé hlavě, taky dobře.“ Roztočil ho v kruhu, pak o trochu víc a nechal si kousek provazu proklouznout v dlani a pak se rozmáchl a nechal ho vyletět. Nesl se vzhůru, opravdu pěkně, a provaz se odvíjel za ním, až přeletěl přes cimbuří. Psí čumák sebou trhl, když ho uslyšel zarachotit nahoře o ochoz, ale nikdo se neobjevil. Zatahal za provaz. Kousek ho sklouzl dolů a pak se zachytil. Zdálo se, že drží pevně jako skála.

„Napoprvé,“ řekl Mračňák.

Psí čumák přikývl. Sám tomu skoro nemohl uvěřit. „Tak jak dál? Kdo jde první?“

Dow se na něho zašklebil. „Hádám, že kdokoli, kdo zrovna drží provaz.“

Když Psí čumák začal šplhat, zjistil, že ho napadají všechny možné způsoby, jak se může člověk zabít, když takhle leze po zdi nahoru. Hák se může uvolnit a on spadne. Provaz se roztřepí a praskne a on spadne. Někdo si všimne háku, počká si, až se Psí čumák dostane dost vysoko, a pak ho odřízne. Nebo si počká, až doleze až nahoru, a pak mu prořízne krk. Nebo už teď svolává tucet velkých chlapů, aby zajali toho idiota, který se pokouší vyšplhat do města na vlastní pěst.

Boty mu škrábaly po hrubém kameni, konopí ho kousalo do dlaní a ruce ho námahou pálily. Celou tu dobu dělal, co mohl, aby jeho chraplavý dech nebylo tak slyšet. Cimbuří se pořád přibližovalo a najednou tam byl. Zahákl se prsty za kamenné hrazení a nakoukl přes cimbuří. Ochoz byl prázdný, v obou směrech. Přelezl na druhou stranu a vytáhl nůž, pro všechny případy. Člověk nemá nikdy dost nožů a tak dál. Zkontroloval hák, jestli drží pevně, a pak se vyklonil dolů a viděl Dowa, jak hledí k němu nahoru, a Mračňáka s provazem v rukou a jednou nohou opřenou o zeď, připraveného začít šplhat nahoru. Psí čumák na něj kývl, že může lézt, a pak se díval, jak vyrazil a ručkuje dál. Dow mu přidržoval spodní konec provazu, aby sebou neházel. Brzy byl v půli −

„Co to k sakru −“

Psí čumák trhl hlavou doleva. Nedaleko od něj právě vyšel ze dveří do nejbližší věže, které vedly na ochoz, pár nevolníků. Zírali na něj a on zíral na ně. Zdálo se to nekonečně dlouho.

„Je tady provaz!“ křikl, ohnal se nožem a dělal, že se ho snaží přeřezat těsně u háku. „Nějaký parchant sem zkouší vylézt!“

„Mord na to!“ Jeden se k němu rozběhl a uviděl Mračňáka, jak se houpe kousek pod cimbuřím. „Už je skoro tady!“

Druhý vytáhl meč. „S tím si nelam hlavu.“ Zvedl čepel, škodolibě se ušklíbl a chystal se přetnout provaz. Potom se zarazil. „Ty − proč jsi celý od bahna?“

Psí čumák ho bodl do hrudi, tak tvrdě, jak jen dokázal, a pak ještě jednou. „Eeee!“ zakvílel nevolník, tvář staženou bolestí. Klopýtl pozpátku k hrazení a meč upustil na zem. Jeho druh vyrazil a rozmáchl se velkou palicí. Psí čumák se sehnul, ale nevolník ho přesto zasáhl a srazil jej na záda. Psí čumák třeskl hlavou o kámen.

Palice zarachotila, jak ji nevolník odhodil, a oba se spolu začali rvát. Nevolník kopal a bil pěstmi a Psí čumák se snažil dostat se mu rukama ke krku a zabránit mu ve řvaní. Převrátili se na jednu stranu a zase zpátky a snažili se vyškrábat na nohy. Klopýtali po ochozu. Nevolník se zapřel ramenem Psímu čumákovi do podpažní jamky, strkal ho zády proti cimbuří a snažil se ho shodit dolů.

„Do hajzlu," vyjekl Psí čumák, když ztratil zem pod nohama. Cítil, jak zadkem šourá o kámen, ale pořád se držel, ruce pevně sevřené kolem nevolníkova krku, a bránil mu pořádně se nadechnout. Posunul se o další palec nahoru a cítil, jak se mu zaklání hlava. Už měl na špatné straně cimbuří skoro větší část své váhy než na té správné.

„Padej dolů, ty parchante!" zaskřehotal nevolník a snažil se vykroutit bradu ze sevření Psího čumáka a naklonit ho ještě o kousek dál. „Padej −"

Vyvalil oči. Klopýtl dozadu a z boku mu trčel šíp. „Ou, já jsem ne −" Další se mu zapíchl do krku a on zavrávoral a udělal krok dozadu a byl by přepadl přes vnitřní stranu hradeb, kdyby ho Psí čumák nepopadl za ruku a nestáhl dolů na ochoz, kde ho chvilku podržel u země, dokud nevyslintal svůj poslední dech.

Když bylo po něm, Psí čumák se přetočil a zůstal sehnutý nad mrtvým tělem a oddechoval. Mračňák rychle přelezl k němu a opatrně se rozhlédl kolem, aby se ujistil, že se nikdo další neobjeví. „Jsi v pořádku?"

„Jenom jednou. Jenom jednou bych chtěl, aby mi někdo pomohl před tím, než je málem po mně."

„Lepší než po tom."

Psí čumák musel uznat, že na tom něco pravdy je. Díval se, jak se Dow přehoupl přes cimbuří a skulil se na ochoz. Nevolník, kterého Psí čumák bodl, seděl kousek od háku a ještě dýchal, i když jen tak tak. Když kolem něj Dow přecházel, usekl mu sekerou kus lebky, jen tak mimoděk, jako kdyby otesával kmen.

Zavrtěl hlavou. „Nechám vás dva o samotě jenom deset vteřin a koukejte, co se stane. Dva mrtví chlapi, jo?" Dow se sehnul a strčil dva prsty do jedné z děr, které v mužově těle zanechal nůž Psího čumáka, a pak je vytáhl a rozmázl si krev po jedné straně tváře. Ušklíbl se. „Co myslíte, že můžem udělat se dvěma mrtvými chlapy?"

* * *

Zdálo se, že Obávaného je plný kruh, s jednou stranou těla holou a modrou a druhou zakutou v černém kovu vypadal jako obluda, která utekla z legend. Před jeho obrovitými pěstmi se nedalo nikam schovat, ani před strachem, který z něj čišel. Štíty rachotily a řinčely, muži řvali a hučeli. Moře rozmazaných tváří, pokřivených zběsilým vztekem.

Logen se protáhl kolem okraje kruhu z krátké trávy a snažil se udržet lehký krok. Možná byl menší, ale zato rychlejší a chytřejší. Nebo v to alespoň doufal. Musel být, nebo skončí v hlíně. Byl neustále v pohybu, otáčel se, shýbal se a snažil se být mimo dosah a čekat na svou chvíli. A především nedostat ránu. Nedostat ránu bylo prvořadé.

Obr se zničehonic objevil těsně vedle něj a jeho obrovská potetovaná pěst se mihla vzduchem. Logen uskočil stranou, ale i tak ho škrábla na tváři a zasáhla ho do ramene. Zavrávoral. Tolik o tom, jak nedostat ránu. Jeden ze štítů, a ne z těch přátelských, ho strčil do zad a on klopýtl na druhou stranu a hlava mu přepadla dopředu. Dopadl tváří na zem a málem se přepůlil vlastním mečem. Zoufale se přetočil na jednu stranu a spatřil obrovskou botu Obávaného, která zaduněla o zem v místě, kde měl ještě před malou chvílí hlavu, a vymrštila odtud sprškу hlíny.

Logen vyskočil na nohy právě včas, aby si všiml, že se na něj znovu řítí modrá pěst. Sehnul se, a jak se otáčel, zachytil se Obávaného za potetovanou kůži. Tvůrcův meč se zaryl Obávanému hluboko do stehna, jako když se rýč zaryje do drnu. Obrovi podklesla noha a dopadl obrněným kolenem na zem. Měla to být smrtelná rána, přes velké žíly, ale nebylo z ní víc krve, než když se člověk řízne při holení.

No, když jedna věc nevyjde, člověk zkusí jinou. Logen se rozeřval a sekl mečem Obávaného po holé hlavě. Ostří zařinčelo o brnění na obrově pravé paži, kterou zvedl právě včas. Odštíplo kousek té černé oceli a neškodně sklouzlo dolů a zakouslo se do země. Logena zabrněly ruce.

„Uuuf!“ Obávaného koleno se mu zabořilo do útrob. Celý se schoulil a zavrávoral. Potřeboval to vykašlat, ale na to neměl dost vzduchu. Obr už zase stál na nohou a napřahoval obrněnou ruku, kus černého kovu velikosti mužské hlavy. Logen uhnul stranou a

přetočil se po zkrácené trávě. Podle závanu vzduchu poznal, jak se kolem něj ta velká paže přehnala. Narazila do štítu kousek od místa, kde stál, a roztříštila ho na roztřepené kousky. Muž, který ho držel, se s kvílením svalil na zem.

Zdálo se, že duch měl pravdu. Jeho pomalovanou stranu nebylo možné zranit. Logen se přikrčil a čekal, až se ta drásající bolest v jeho břiše zmírní natolik, aby se mohl nadechnout a pokusit se vymyslet nějaký trik, který by použil, ale na nic nepřišel. Obávaný otočil svůj svíjející se obličej zpátky k Logenovi. Za jeho zády kňučel na zemi pod zbytky svého štítu muž, kterého srazil. Jeho sousedi se trochu neochotně posunuli k sobě, aby uzavřeli vzniklou mezeru.

Obr udělal jeden pomalý krok vpřed a Logen jeden bolestivý krok zpátky.

„Ještě žiju," zašeptal si pro sebe. Ale jak dlouho, to bylo těžké říct.

* * *

West nikdy v životě neměl takový strach, nebyl tak rozjařený a neměl tak silný pocit, že žije. Ani když vyhrál Soutěž a celé široké Náměstí maršálů mu provolávalo slávu. Ani když zaútočil na hradby Ulriochu a probil se z prachu a všeho toho zmatku do teplého slunce.

Po celém těle měl husí kůži, z hrůzy i vzrušení. Jeho ruce sebou samovolně trhaly spolu s Devítiprsťákovými pohyby. Jeho rty mumlaly zbytečné rady a tichá povzbuzení. Vedle něj do sebe Pike a Jalenhorm naráželi, trhali sebou a ochraptěle pokřikovali. Za nimi obrovský zástup burácel a všichni se v něm natahovali, aby líp viděli. Na hradbách se lidé vykláněli, křičeli a mávali pěstmi ve vzduchu. Kruh mužů se vlnil spolu s pohyby bojovníků a nezůstal ani chvíli v klidu, vydouval se a zase vtahoval, jak šampioni vyráželi nebo couvali zpátky.

A pokud jde o to, skoro vždycky to byl Devítiprsťák, kdo couval. On, podle obvyklých měřítek velký a drsný chlap, vypadal v téhle strašlivé společnosti drobný, slabý a zranitelný. A aby to bylo ještě horší, působilo tady něco hodně divného. Něco, co West nemohl nazvat jinak než kouzla. Hluboké rány, smrtelné rány, se

na modré kůži Obávaného zacelovaly přímo před očima. Ten tvor nebyl člověk. Mohl to být jedině démon, a kdykoli se ocitl blízko Westa, cítil takový strach, jako kdyby stál nad samotnou pekelnou propastí.

West se zamračil, když Devítiprsťák bezmocně nalehl na štíty na jedné straně kruhu. Obávaný zvedl svou obrněnou ruku, aby mu zasadil ránu, která by bezpochyby dokázala nadělat z hlavy protlak. Ale nezasáhla nic než vzduch. Devítiprsťák v poslední chvíli uhnul a kov tak o vlásek minul jeho bradu. Jeho těžký meč se snesl níž a odrazil se od obrněného ramene Obávaného s rezonujícím zařinčením. Obr pozpátku klopýtl a Devítiprsťák se vrhl za ním a na strnulé tváři se mu napjaly jizvy.

„Ano!“ zašeptal West a muži kolem něj souhlasně zakřičeli.

Další rána zaskřípala o obrův obrněný bok a zanechala za sebou dlouhý, jasný škrábanec. Ze země přitom odťala velký drn. Poslední se zařízla hluboko do obrových pomalovaných žeber. Vystříkla mlžnou spršku krve a on ztratil rovnováhu a zuřivě zamával rukama. West otevřel ústa dokořán, jak na něj dopadl velký stín. Obávaný se svalil na jeho štít jako padající strom a celého roztřeseného ho srazil na kolena. West klesal pod jeho obrovskou vahou a žaludek se mu svíral hrůzou i odporem.

Pak to uviděl. Jedna přezka holenního brnění, hustě pokrytého výstupky, přímo pod obrovým kolenem, byla jen pár palců od prstů Westovy volné ruky. Všechno, na co v ten moment dokázal myslet, bylo, že Bethod možná unikne, po všech těch zabitých mužích, kteří za ním zůstali, roztroušení po celém Anglandu. Zaťal zuby a uchopil konec koženého řemínku, silného jako mužský opasek. Jak se Obávaný pokoušel dostat na nohy, West za řemínek zatáhl. Přezka zazvonila, jak se otevřela, a když Obávaného noha znovu zaduněla o zem, brnění se ze silného lýtka odchlíplo. Jeho paže se vymrštila a udeřila Devítiprsťáka, který zavrávoral a klopýtl dozadu.

West se vyškrábal z bláta a už své impulzivnosti hluboce litoval. Rozhlédl se po kruhu a hledal nějakou známku toho, že ho při tom někdo viděl, ale oči všech mužů byly upřené k bojovníkům. Teď mu to připadalo jako nepatrná, trucovitá sabotáž, která nikdy nemůže nic změnit. Kromě toho, že ho může zabít, samozřejmě. To byl fakt, který znal už z dětství. Být chycen při

podvádění při souboji Seveřanů znamenalo mít na těle vyříznutý krvavý kříž a vytažené vnitřnosti.

* * *

„Ech!“ Logen ucukl před okovanou pěstí. Zapotácel se doprava, když mu modrá ruka prolétla kolem tváře, a uskočil doleva, když se po něm ohnala i ta okovaná. Uklouzl a skoro spadl. Každá z ran byla dost silná, aby mu dokázala urazit hlavu. Viděl, jak se pomalovaná ruka stáhla, zatnul zuby a uhnul před další z Obávaného ran; přitom máchl mečem nahoru.

Čepel hladce uťala modrou paži pod loktem a odmrštila ji přes půlku kruhu spolu s krůpějemi krve. Logen nabral do svých pálících plic vzduch a zvedl tvůrcův meč do výšky. Zapřel se a připravil se na poslední úkol. Obávaného oči se obrátily k matně šedému ostří. Trhl hlavou do boku a čepel se mu zakousla hluboko do pomalované lebky. Vychrlila kapky tmavé krve a rozťala mu hlavu až po obočí.

Obrův okovaný loket se zabořil do Logenových žeber, napůl ho nadzvedl ze země a kopajícího ho odmrštil přes celý kruh. Odrazil se od jednoho ze štítů a rozplácl se na zemi tváří dolů. Zůstal ležet, pozoroval, jak se kolem něj otáčí rozmazaný svět, a vyplivoval bláto.

Když se konečně zvedl, otřásl se a zamžoural, aby si odstranil slzy z očí. A ztuhl. Obávaný udělal krok němu, meč pořád ještě zaťatý hluboko v lebce a zvedl ze země svou useknutou ruku. Přitlačil si ji k pahýlu, který vůbec nekrvácel, zakroutil jí doprava a pak doleva a pustil ji. Předloktí bylo zase celé a písmena se táhla od ramene k zápěstí nepřerušená.

Muži kolem kruhu zmlkli. Obr chvíli kroutil svými modrými prsty a pak natáhl ruku a sevřel jílec tvůrcova meče. Otočil ho na jednu stranu a pak na druhou a jeho hlava vydávala křupavý zvuk, jak se v ní kost posouvala. Vytáhl si čepel z lebky a zatřepal hlavou, jako kdyby chtěl zahnat drobnou závrať. Pak meč odhodil a ten zarachotil o zem přímo před Logenem, toho dne už podruhé.

Logen na něj zíral a hruď se mu zvedala a klesala. S každou další výměnou to bylo stále těžší. Rány, které utržil v horách, se ještě nezahojily a v těch, které schytal v kruhu, mu bolestivě

pulzovalo. Vzduch byl pořád ještě studený, ale košili měl přilepenou potem na těle.

Obávaný nejevil žádné známky únavy, dokonce ani s půltunou kovu přivázanou k tělu. Na jeho kroutící se tváři nebyla ani kapička potu. A na tetované kůži na hlavě už neměl ani škrábnutí.

Logen cítil, jak ho znovu silně drtí strach. Teď věděl, jak se cítí myš mezi kocourovými prackami. Měl utéct. Měl utéct a nikdy se neohlédnout zpátky, ale on si vybral tohle. Jestli chcete o Logenu Devítiprsťákovi říct jedinou věc, pak je to to, že se ten prevít nikdy nepoučí. Obrova ústa se zkřivila do svíjejícího se úšklebku.

„Ještě," řekl.

* * *

Psí čumák mířil k bráně carleonské vnitřní hradby. Hrozně se potřeboval vymočit. V takových situacích se mu vždycky chtělo močit.

Měl na sobě šaty jednoho z mrtvých nevolníků. Byly mu tak velké, že si musel utáhnout hodně pevně opasek. Pláštěm přikrýval zakrvácenou díru po noži v košili. Mračňák měl šaty toho druhého, i jeho výzbroj. Přes rameno měl luk a ve volné ruce svíral velkou palici. Sehnutého Dowa vlekli mezi sebou. Ruce měl spoutané za zády a botami směšně šoural po dláždění. Zakrvácená hlava mu schlíple visela, jako kdyby ho zbili.

Aby byl Psí čumák upřímný, jako lest to bylo dost ubohé. Co slezli z hradeb, napočítal alespoň padesát věcí, které by je mohly prozradit. Ale nebyl čas vymyslet něco chytřejšího. Správná slova a k tomu úsměv a nikdo si ničeho nevšimne. Nebo v to alespoň doufali.

Po obou stranách širokého oblouku brány stála stráž, pár karlů v dlouhých drátěných košilích a přilbicích a oba měli v rukou kopí.

„Co to je?" zeptal se jeden a mračil se, jak se k němu blížili.

„Tohodle parchanta jsme našli, jak se snaží dostat dovnitř." Psí čumák udeřil Dowa ze strany do hlavy, jen aby tomu dodal na věrohodnosti. „Bereme ho dolů. Dáme ho pod zámek, než to skončí." A chtěl jít dál.

Jeden ze stráže mu položil ruku na prsa a tvrdě ho zastavil. Psí čumák polkl. Karl kývl směrem k hlavní bráně. „Jak to tam dole vypadá?“

„Hádám, že dobře.“ Psí čumák pokrčil rameny. „Ještě to neskončilo. Bethod ale stejně vyhraje, ne? Tak je to přece vždycky.“

„Já nevím.“ Karl zavrtěl hlavou. „Ten podělaný Obávaný mi nahání hrůzu. On a ta zatracená čarodějka. Nemůžu říct, že bych uronil slzu, kdyby Krvavá devítka ty dva oddělal.“

Ten druhý se zachechtal, posunul si přilbici víc do týla a vytáhl kus hadru, aby si pod ní utřel pot. „To máš −“

Dow se vrhl dopředu a zarazil nůž až po rukojeť do karlova čela. Volné kousky provazu mu poletovaly kolem zápěstí. Svalil ho na zem jako židli, když jí někdo podkopne nohy. Téměř ve stejnou chvíli třeskla Mračňákova vypůjčená palice o vršek přilbice na hlavě toho druhého a udělala v ní velký důlek. Její okraj mu zarazila skoro až po špičku nosu. Muži ukáplo trochu slin a zavrávoral, jako kdyby byl opilý. Pak mu začala z uší vytékat krev a svalil se na záda.

Psí čumák se otočil a roztáhl ukradený plášť tak, aby nikdo neviděl, jak Dow a Mračňák táhnou mrtvá těla pryč, ale vypadalo to, že město je prázdné. Všichni určitě sledují souboj. Chvíli si říkal, co se asi děje tam venku, v kruhu. Stačilo to, aby se mu udělalo hodně zle od žaludku.

„Jdeme.“ Otočil se a viděl, že má Dow na krvavé tváři úsměv od ucha k uchu. Těla obou mrtvých mužů byla vklíněná za křídly brány. Jeden z nich zíral očima v sloup na díru po noži na svém čele.

„Takhle to necháme?“ zeptal se Psí čumák.

„A co, chceš snad pronést pár slov za mrtvé?“

„Ty víš, jak to myslím. Jestli někdo −“

„Tohle není dobrá doba pro ty, co moc přemýšlí.“ Dow ho popadl pod paží a táhl ho branou dovnitř. „Jdeme zabít tu čarodějku.“

* * *

Podrážka kovové boty zaduněla o Logenovu hruď, vyrazila mu dech a zarazila ho do země. Z křečovitě zaťatých prstů mu vyklouzl meč a dole v krku ho zapálila žluč. Než si uvědomil, kde je, padl přes něj velký stín. Kolem zápěstí se mu zacvakl nějaký kov, pevně jako svěrák. Něco ho koplo do nohou a pak byl tváří dolů, ruce zkroucené za zády. Nemohl myslet na nic jiného, než že má ústa plná hlíny. Něco mu tisklo krk. Nejdřív to bylo studené, pak to začalo bolet. Obávaného bota. Něco mu zakroutilo zápěstím a zatáhlo nahoru. Hlava se mu zarývala pořád hloub do vlhké země a krátká tráva ho škrábala v nose. Trhavá bolest v zádech byla nesnesitelná. A brzy to bylo ještě horší. Drželo ho to pevně a nemilosrdně. Byl bezmocný, roztažený jako králík ke stahování. Dav mlčel a ani nedýchal, jediný zvuk vydávala Logenova rozbitá ústa a vzduch, který hvízdal v jedné jeho zmáčknuté nosní dírce. Byl by řval, kdyby neměl tak zmáčknutou tvář, že do sebe mohl nabrat sotva poloviční nádech. Jestli se dalo o Logenovi Devítiprsťákovi něco říct, pak to, že teď byl v koncích. Zpátky do hlíny a nikdo nemůže říct, že by si to nezasloužil. Příhodný konec pro Krvavou devítku, bude roztrhaný v kruhu.

Ale ty velké paže už ho netáhly. Koutkem mžikajícího oka Logen viděl, jak se Bethod opřel o cimbuří. Král Severanů zvedl ruku a opsal s ní jeden pomalý kruh. Logen si pamatoval, co to znamená.

Nespěchej. Udělej to pomalu. Dej jim všem lekci, na jakou nikdy nezapomenou.

Obávaného obrovská bota sklouzla z jeho krku a Logen cítil, jak ho něco táhne nahoru a nohy mu plandají ve vzduchu jako loutce s přetrženými provázky. Potetovaná ruka se zvedla. Proti slunci vypadala jako černá, když udeřila Logena do tváře. Otevřenou dlaní, jako když otec pleskne neposlušné dítě. Bylo to jako dostat ránu pánví. V Logenově hlavě se rozlilo prudké světlo a ústa se mu zaplnila krví. Pohled se mu zaostřil právě včas, aby viděl, jak se obrova druhá ruka napřáhla k úderu. Blížila se se strašlivou nevyhnutelností a zasáhla ho hřbetem, jako když žárlivý manžel udeří svou bezmocnou ženu.

„Gurgh −“ slyšel se zachrčet a už letěl vzduchem. Modré nebe, oslepující slunce, žlutá tráva, zírající tváře, všechno to byly jen nesmyslné šmouhy. Narazil do štítů na okraji kruhu a napůl v bezvědomí se rozplácl na zemi. Někde dál křičeli a vřeštěli a hučeli

muži, ale on neslyšel žádná slova a ani mu na nich nezáleželo. Všechno, na co dokázal myslet, byl ten studený pocit v jeho útrobách. Jako kdyby měl střeva nacpaná bobtnající ledovou tříští.

Viděl bledou ruku zamazanou světlou krví a pod podrápanou kůží se rýsovaly vystupující šlachy. Byla to jeho ruka, samozřejmě. Byl na ní pahýl po prostředníku. Ale když chtěl rozevřít dlaň, její prsty se ještě víc zaťaly do hnědé hlíny.

„Ano," zašeptal a z opuchlých úst se mu vyřinula krev a stékala do trávy. Led v jeho žaludku pořád rostl. Šířil se mu až do konečků prstů, až mu každá část těla postupně znecitlivěla. To bylo dobře. Už byl nejvyšší čas.

„Ano," řekl. Zvednout se, pokleknout na jedno koleno; zkrvavené rty se mu ohrnuly a odhalily zuby, zkrvácená pravice šátrá v trávě, hledá jílec tvůrcova meče a pevně ho svírá.

„Ano!" zachrčel a Logen se zasmál a Krvavá devítka se zasmál s ním.

* * *

West už nečekal, že se Logen ještě někdy postaví, ale on to udělal, a když vstával, smál se. Nejdřív to znělo skoro jako naříkání, jako slintavé hihňání, ječivé a divné, ale bylo to pořád hlasitější a pronikavější a ledovější. Jako by právě slyšel nějaký krutý žert, který nikdo jiný nechápal. Smrtonosný žert. Hlava mu spadla na jednu stranu jako oběšenci a sinalou tvář měl celou strnulou, s výjimkou rozšklebeného úsměvu, který vypadal jako rána.

Zuby měl růžové od krve zředěné slinami. Krev mu tekla z ran na obličeji a prosakovala z roztržených rtů. Smích klokotal čím dál hlasitěji a rval Westovi uši. Byl drsný jako ostří pily. Trýznivější než jakýkoli jekot, zběsilejší než válečný pokřik. Hrozivě, ohavně krutý. Chechot plný krvežíznivosti. Plný touhy vraždit.

Devítiprsťák klopýtl vpřed jako opilec, divoce se kymácel a v zakrvácené ruce se mu houpal meč. Jeho mrtvé oči se leskly, vlhké a lačné, a zorničky měl rozšířené jako dvě velké černé propasti. Jeho šílený smích sekal a drtil a řezal podél celého kruhu. West si uvědomil, že couvá, a v ústech měl najednou sucho. Celý zástup

couvl. Už nevěděli, koho se bojí víc: Fenrise Obávaného, nebo Krvavé devítky.

* * *

Svět byl v jednom ohni.

Jeho kůže jako by byla v plamenech, jeho dech byl horká pára. Meč byl v jeho ruce jako rozžhavený kovový prut.

Slunce mu do pálících očí vypalovalo sálavé bílé obrazce. Kromě nich viděl jen studené šedivé obrysy mužů a štítů a zdí i toho obra stvořeného z modrých písmen a černého kovu. V dusících vlnách z něj čišel strach, ale Krvavá devítka se smál o to víc. Strach a bolest byly jako olej do ohně a plameny vystřelovaly vysoko a pořád výš.

Svět byl v jednom ohni a v jeho středu hořel Krvavá devítka ze všeho nejsilněji. Natáhl ruku a zkroutil tři prsty. Vyzýval ho.

„Čekám," řekl.

Obrovské pěsti udeřily Krvavou devítku do tváře a obrovské paže ho popadly. Ale všechno, co obr chytil, byl smích. Snazší je udeřit mihotavý plamen. Snazší je chytit vlnící se kouř.

Kruh byl jako pec. Suchá tráva byla jazyky žlutých plamínků pod ní. Pot, sliny a krev do nich kapaly jako tuk z pečeného masa.

Krvavá devítka zasyčel jako voda vychrstnutá na rozžhavené uhlíky. Jeho sykot přešel do vrčení a kov vystříkl z pece. Vrčení přešlo do mocného řevu a suché lesy se vznítily. A on dal meči svobodu.

Šedivý kov kreslil ohnivé kruhy a nechával v modré kůži díry, které nekrvácely, a zvonil o černou ocel. Obr ustoupil a ostří se zakouslo do tváře jednoho z mužů, kteří drželi štíty. Jeho hlava se rozpůlila a okolní muže postříkal gejzír krve. V kruhu štítů se objevila mezera. Ostatní se odtáhli zpátky, jejich štíty se kymácely a celý kruh se dmul strachem. Báli se ho ještě víc než obra, a dobře dělali. Všechno živé bylo jeho nepřítelem, a až Krvavá devítka rozseká na kusy tu ďábelskou věc, přijdou na řadu oni.

Kruh byl kotel. Na hradbách nad ním se zástup přeléval jako zběsilý oblak páry. Země se pod nohama Krvavé devítky pohybovala a nadouvala jako vřící olej.

Jeho řev přešel do spalujícího vřískotu a meč se snesl dolů a zařinčel o černou zbroj jako kladivo o kovadlinu. Obr si přitiskl modrou ruku k bledé straně hlavy a tvář se mu svíjela jako klubko červů. Ostří nezasáhlo jeho lebku, ale uťalo mu horní polovinu ucha. Z rány se vyřinula krev a hrnula se dolů po jedné straně jeho mohutného krku ve dvou tenkých pramíncích. A tekla pořád dál.

Obrovské oči se rozšířily a obr se vrhl vpřed s burácivým řevem. Krvavá devítka uskočil před jeho dopadající pěstí a protáhl se kolem něho. Viděl, že černý ocelový díl na jeho noze volně visí a třpytivá přezka se pohupuje ve vzduchu. Meč si našel cestu a vklouzl do mezery, kde se zakousl hluboko do obrovského bledého lýtka pod chráničem. Obr zařval bolestí, otočil se, napadl na zraněnou nohu a klesl na kolena.

Kruh byl tavicí kotel. Ječící tváře mužů kolem něj tančily jako kouř, pluly jako roztavený kov a jejich štíty se společně rozpouštěly.

Teď přišel ten čas. Ranní slunce sálalo z oblohy a jasně se třpytilo na těžkém kyrysu. Označovalo mu cíl. Teď přišla ta krásná chvíle.

Svět byl v jednom ohni a jako jeho mihotavý plamen se Krvavá devítka vztyčil, prohnul se a zvedl meč do výšky. Dílo Kanediase, mistra tvůrce. Ostřejší čepel nikdy nebyla ukuta. Její těžké ostří vyrylo v černém brnění dlouhou rýhu a projelo jím skrz až do měkké kůže pod ním. Zanechalo za sebou zářivé jiskry a stříkající krev a zaskřípění trýzněného kovu smísené s bolestným vytím, které vylétlo ze zkřivených úst Obávaného. Rána, kterou v něm čepel zanechala, byla hluboká.

Ale ne dost.

Obrova velká paže se mihla kolem zad Krvavé devítky a ovinula se kolem něj v dusivém objetí. Černé kovové části brnění mu propíchly tělo na mnoha místech. Obr ho k sobě tiskl čím dál větší silou a ostré hřeby zajely Krvavé devítce do tváře, pronikly kůží a zaškrábaly o jeho zuby. Zakously se mu ze strany do jazyka a naplnily mu ústa slanou krví.

Obávaného objetí bylo jako tíha hor. Bylo jedno, jak žhnoucí byl vztek Krvavé devítky, bylo jedno, jak se kroutil a házel sebou a jak zběsile ječel. Držel ho stejně pevně, jako zmrzlá zem drží pohřbené mrtvé. Z obličeje mu crčela krev a taky ze zad a další

krev z velké průrvy v Obávaného brnění se mu vsakovala do šatů a rozlévala mu po kůži sálavé horko.

Svět byl v jednom ohni. Nad výhní, tavicím kotlem, nad pecí, Bethod kývl a obrovy chladné ruce sevřely Krvavou devítku ještě silněji.

* * *

Psí čumák se řídil svým nosem. Jeho nos ho málokdy vedl špatně a on zatraceně doufal, že ho zrovna teď nenechá na holičkách. Cítil něco nepříjemného − jako sladké koláče, které někdo nechal příliš dlouho v peci. Vedl ostatní prázdnou chodbou, pak dolů po stinném schodišti a vlhkou tmou v spletitých zákoutích Skarlingovy síně. Tady něco slyšel, slyšel a cítil a znělo to stejně odporně, jako to páchlo. Ženský hlas, který měkkým a hlubokým tónem něco zpíval. Zvláštní zpěv, v jazyce, kterému Psí čumák nerozuměl. „To musí být ona," zašeptal Dow.

„Ten zvuk se mi ani trochu nelíbí," odpověděl mu šeptem Psí čumák. „Zní to jako kouzla."

„A co jsi čekal? Je to přece podělaná čarodějnice, ne? Já půjdu z druhé strany."

„Ne, počkej −" Ale Dow už se plížil opačným směrem a našlapoval tiše a měkce.

„Do hajzlu." Psí čumák šel za pachem, plížil se chodbou s Mračňákem v zádech a zaříkávání bylo stále zřetelnější. Z klenutého oblouku se linul pruh světla a on se přitáhl blíž, přitiskl se bokem ke zdi a nahlédl za roh. Místnost, kterou spatřil, přesně odpovídala jeho představě o čarodějnickém hnízdě. Byla temná, bez oken, s dveřmi na každé stěně. Osvětloval ji kouřící koš s řeřavým uhlím stojící na jejím zadním konci. Žhavé uhlíky vrhaly na všechno kolem nejasné rudé světlo a vydávaly odpudivě nasládlý zápach. Všude bylo vidět lahvičky a hrnečky, svazky větviček a trav. Z mastných trámů visely sušené byliny a vrhaly do rohů zvláštní stíny. Byly jako obrysy houpajících se oběšenců. Nad košem stála žena. Byla k Psímu čumákovi otočená zády a dlouhé, bílé paže měla rozpažené a lesklé potem. Na tenkých zápěstích se jí třpytilo zlato a po zádech jí splývaly černé vlasy. Psí čumák možná

nerozuměl slovům, která zpívala, ale mohl se domyslet, že to, co dělá, je něco nekalého.

Mračňák si sundal luk a tázavě pozvedl jedno obočí. Psí čumák zavrtěl hlavou a mlčky vytáhl nůž. Bylo by nesnadné zabít ji šípem přímo odsud, a kdo ví, co by mohla udělat, jakmile by ji zasáhl? Chladná ocel v hrdle nenechávala nic náhodě.

Společně se vplížili do místnosti. Vzduch tady byl horký a těžký jako zahnívající voda. Psí čumák se protáhl ještě blíž a snažil se zadržet dech. Byl si jistý, že ho ten kouř zadusí, když se ho nadýchá. Potil se, nebo možná v té místnosti bylo takové vlhko, protože měl kůži v mžiku pokrytou krůpějemi vody. Opatrně našlapoval a vybíral si cestu mezi harampádím rozházeným po zemi − bedýnkami, svazky rostlin a lahvičkami. Rozhýbával si prsty zpocené ruky, ve které držel nůž a oči upíral do jediného bodu mezi jejími lopatkami, bodu, do kterého zabodne −

Zavadil botou o nějakou lahvičku a ta se se zarachocením odkutálela. Žena prudce otočila hlavu a zaříkávání jí zmrzlo na rtech. Vyzáblá, bledá tvář, bledá jako tvář utopence, a černě obtažené úzké oči − modré oči, chladné jako oceán.

* * *

V kruhu bylo ticho. Muži kolem něj mlčeli, jejich tváře za štíty byly jako bez života. Zástup za jejich zády i lidé namačkaní k hradbám nahoře, všichni byli jako přimrazení, tiší jako mrtvoly.

Navzdory Devítiprsťákovu šílenému vzteku, navzdory tomu, jak se kroutil a bránil, ho obr držel pevně. Silné svaly se pod modrou kůží napínaly a objetí Obávaného obrovitých paží sílilo a pomalu z něj vymačkávalo život. West měl ústa stažená bezmocným zklamáním. Všechno, co udělal, všechno, co přetrpěl, všechny ty zmařené životy, byly k ničemu. Bethod bude volný.

Pak Devítiprsťák zavrčel jako zvíře. Obávaný ho pořád držel, ale jeho modré paže se chvěly úsilím, jako kdyby najednou začal slábnout a už nemohl tisknout víc. I West měl všechny svaly v těle napnuté, jak je pozoroval. Silný řemínek štítu se mu zarýval do dlaně. Čelisti měl sevřené tak pevně, až ho bolely zuby. Oba bojovníci do sebe byli zaklesnutí, jeden tlačil jedním směrem, druhý opačným a přece byli úplně nehybní uprostřed kruhu.

* * *

Psí čumák se vrhl dopředu, nůž zvednutý a namířený.

„Zadrž.“

Okamžitě ztuhl. Ještě nikdy v životě takový hlas neslyšel. Jediné slovo, a on v hlavě neměl nic jiného. Zíral na bledou ženu, ústa dokořán, a sotva dýchal. Toužil po tom, aby řekla další.

„I ty,“ řekla s pohledem upřeným na Mračňáka. Jeho tvář se úplně uvolnila a on se usmíval, s lukem napůl nataženým.

Podívala se na Psího čumáka, prohlédla si ho odshora dolů a pak ohrnula rty, jako kdyby byla zklamaná. „Copak takhle se chovají hosté?“

Psí čumák zamrkal. Co si sakra myslel, takhle sem vpadnout s nožem v ruce? Nemohl uvěřit, že něco takového udělal. Začervenal se až po kořínky vlasů. „Ach… omlouvám se… mord na to…“

„Ech!“ řekl Mračňák a odhodil luk do kouta místnosti, jako kdyby si náhle uvědomil, že drží lejno, a zmateně se zadíval na spadlý šíp.

„Tak je to lepší.“ Usmála se a Psí čumák si uvědomil, že se sám zubí jako pitomec. Možná mu z úst vyteklo trochu slin, jenom trošičku, ale on se tím vůbec netrápil. Dokud ona mluví, na ničem jiném nezáleží. Kývla na ně. Dlouhými bílými prsty jako by polechtala hustý vzduch. „Není nutné, abyste se ode mě drželi tak daleko. Pojďte blíž.“

Oba dva k ní o překot klopýtali jako dychtivé děti. Psí čumák málem zakopl o vlastní nohu, jak celý natěšený spěchal být honem u ní, a Mračňák cestou narazil do rohu stolu a jen tak tak neskončil na zemi s rozbitými ústy.

„Já jsem Caurib.“

„Ó,“ řekl Psí čumák. Nejkrásnější jméno na světě, to je jisté. Zvláštní, jak jediné slovo může být tak nádherné.

„Já jsem Harding Mračňák!“

„A mně říkají Psí čumák, to kvůli mému ostrému čichu a… eh…“ Mord na to, že ale bylo těžké uvažovat jasně. Věděl, že měl udělat něco hrozně důležitého, ale za nic na světě si nemohl vzpomenout, co to bylo.

„Psí čumák… výborně.“ Její hlas byl příjemný a konejšivý jako horká koupel, jako měkký polibek, jako mléko s medem… „Ještě

neusínej!“ Psímu čumákovi se zatočila hlava. Cauribina tvář byla jen černá a bílá šmouha a vznášela se mu před očima.

„Omlouvám se!“ zachrčel, znovu se začervenal a snažil se schovat nůž na záda. „Fakt se omlouvám za ten nůž… nemám tušení, kde −“

„To nevadí. Jsem ráda, že jsi ho přinesl. Myslím, že bude nejlepší, když ho použiješ k probodnutí svého přítele.“

„Jeho?“ Psí čumák zamžoural na Mračňáka.

Mračňák se zašklebil a přikývl. „Jo, určitě!“

„Tak jo, jo. Dobrý nápad.“ Psí čumák zvedl nůž. Zdálo se mu, že váží alespoň tunu. „Ehm… kam přesně chceš, abych ho bodl?“

„Do srdce by to bylo skvělé.“

„Máš pravdu. Tak jo. Bude to do srdce.“ Mračňák se k němu natočil, aby mu to usnadnil. Psí čumák zamrkal a utřel si z čela trochu potu. „Tak jdeme na to.“ Zatraceně, že se mu ale motala hlava. Zamžoural na Mračňákovu hruď a chtěl se ubezpečit, že to udělá hned napoprvé správně, aby se s tím nemusel obtěžovat znovu. „Takže takhle…“

„Teď!“ sykla na něj. „Prostě to udělej −“

Sekera vydala skřípavý zvuk, když jí rozťala hlavu pěkně rovně středem, od čela až po bradu. Krev vystříkla Psímu čumákovi do vyjeveného obličeje. Čarodějčino útlé tělo se svezlo na kamennou dlažbu, jako kdyby bylo z hadrů.

Dow se zamračil a cloumal toporem sekyry ze strany na stranu, až se ostří z Cauribiny rozbité lebky se slabým mlasknutím uvolnilo.

„Ta děvka moc žvanila,“ zabručel.

* * *

Krvavá devítka cítil, že se něco změnilo. Jako když na jaře vyrazí první zelené výhonky. Jako první hřejivý závan větru, když přichází léto. V tom způsobu, jak ho Obávaný držel, byl nějaký vzkaz. Jeho kosti už neúpěly a nehrozilo, že mu prasknou. Obrova síla se zmenšila a jeho zase zvětšila.

Krvavá devítka se sykavě nadechl a jeho vztek už zase planul jako dřív. Pomalu, pomaloučku odtáhl tvář od obrových ramen a při tom cítil, jak mu kov vyklouzl z úst. Prohnul se, a ještě trochu,

až měl volný krk. Až se mohl podívat do obrovy kroutící se tváře. Usmál se a pak vyrazil dopředu, prudce jako gejzír jisker, a zaťal zuby hluboko do toho velkého spodního rtu.

Obr zachrčel, posunul si ruce a snažil se odtáhnout Krvavé devítce hlavu a odtrhnout si ty zaťaté zuby od úst. Ale snazší by bylo setřást ze sebe mor. Jeho paže povolily a Krvavá devítka zakroutil rukou, ve které držel tvůrcův meč. Zakroutil jí, jako se had kroutí ve svém hnízdě, a pomalu ho začal uvolňovat.

Obrova modrá levá paže pustila rameno Krvavé devítky a její modré prsty se sevřely kolem jeho zápěstí, ale zastavit ho už nemohly. Když si semínko borovice najde ve skalní puklině místo, za dlouhé roky její hluboké kořeny dokážou rozervat samu skálu. Stejně Krvavá devítka napnul všechny svaly, nechal čas zvolna plynout a mezitím syčel svou nenávist Obávanému do kroutících se úst. Ostří se přesunulo dopředu, jen pomaloučku, a jeho špička se zařízla do pomalované kůže hned pod obrovým spodním žebrem.

Krvavá devítka ucítil, jak mu dolů k jílci stéká teplá krev a teče dál přes jeho zaťatou pěst. Vytékala Obávanému z úst a hrnula se do jeho, tekla mu po krku, prosakovala z ran na jeho zádech a kapala na zem, tak jak to má být. Hladce a lehce vklouzávala čepel Obávanému do potetovaného těla, zešikma, nahoru a pořád dál.

Obří ruce se obemkly kolem paže Krvavé devítky a kolem jeho zad, jak zoufale hledaly něco, co by mohlo to strašlivě snadné vnikání čepele zastavit. Ale s každou další vteřinou se obrova síla rozplývala jako led tající před pecí. Snazší je zastavit Bílou pěnu než zastavit Krvavou devítku. Pohyb jeho rukou byl jako růst stromu, vlásek po vlásku, avšak ani člověk ani kámen ani kov ho nemohl zastavit.

Obrovu pomalovanou stranu nebylo možné poranit. Velký Glustrod to tak před dávnými lety zařídil, ještě za Starých časů, kdy popsal Obávanému kůži těmi slovy. Ale popsal jimi jen jednu polovinu. Pomalu, pomaloučku a lehce prošla špička tvůrcova meče přes hranici mezi oběma polovinami, vnikla do jeho neoznačené části a zarývala se mu do nitra. Nabodávala ho, jako když se maso připravuje k rožnění.

Obr hlasitě a pronikavě zaječel a poslední síla se mu z rukou vytratila. Krvavá devítka rozevřel čelisti a pustil jeho ústa. Jednou rukou si ho pevně přidržoval za záda a druhou mu zarážel meč hlouběji do těla. Přitom syčel smíchem skrze zaťaté zuby, ronil

smích trhlinami v obličeji. Zarazil meč tak hluboko, jak to šlo, a jeho hrot vyklouzl ven mezi pláty brnění přímo pod obrovou podpažní jamkou a rudě se zatřpytil na slunci.

Fenris Obávaný pozpátku zavrávoral. Pořád ještě dlouze řval, ústa měl dokořán a od rtů mu visela dlouhá rudá slina. Pomalovaná část jeho těla už se skoro zahojila, ale bledá půlka byla proděravěná jako těsto s důlky, ve kterých se ukrývají zapečené ořechy. Kruh mužů ho pozoroval přes horní okraje štítů. Všichni ztuhlí, s ústy dokořán. Noha se mu v prachu posunula. Jednou rukou se snažil dosáhnout na jílec tvůrcova meče, ponořeného do jeho boku až po záštitu. Kanula z něj krev a nechávala na zemi rudé skvrny. Jeho jekot přešel do chrčivého zasténání. Jednou nohou zavadil o druhou a svalil se jako padlý strom na záda doprostřed kruhu, nohy a ruce doširoka rozhozené. Škubání v jeho tváři konečně ustalo a pak už zavládlo dlouhé ticho.

„Mord na to," pronesl měkce a zamyšleně nějaký hlas. Logen zamžoural do ranního slunce a viděl, že se na něj z výšky nad branou dívá černý obrys muže. „Mord na to, nikdy jsem si nemyslel, že to dokážeš." Svět se zhoupl ze strany na stranu a Logen vykročil. Ranami v obličeji mu sykavě pronikal studený vzduch a škrábal ho v krku. Muži, kteří tvořili kruh, mu teď ustupovali z cesty. Jejich hlasy nebylo vůbec slyšet a jejich štíty jim volně visely z rukou.

„Nikdy jsem si nemyslel, že to dokážeš, ale co se týká zabíjení, není nikdo lepší než ty! Nikdo není horší! Vždycky jsem to říkal!"

Logen se vpotácel otevřenou branou dovnitř, našel oblouk se schodištěm a začal stoupat po nerovných točitých schodech. Jeho boty skřípaly o kamenný povrch a nechávaly za sebou tmavé šmouhy. Krev po kapkách stékala z ochablých prstů jeho levé ruky. Každý sval ho bolel. Bethodův hlas ho dráždil.

„Ale jsem to já, kdo se směje naposledy, co, Krvavá devítko? Nejsi nic než lístek na vodě! Jdeš tam, kam tě déšť zanese!" Logen se belhal dál. Žebra měl jako v ohni, čelisti tiskl pevně k sobě a rameny dřel o kruhovou zeď. Nahoru a nahoru, pořád dokola, a za ním se nesl zvuk jeho chraplavého dechu.

„Nikdy nebudeš nic mít! Nikdy se nikým nestaneš! Nikdy za tebou nezůstane nic jiného než mrtvoly!"

Nahoru na střechu, zamžourat do ranního jasu a vyplivnout krvavé sliny přes rameno. Bethod stál na hradbách. Když k němu

Logen vykročil, Známí muži, co postávali kolem Bethoda, mu uhýbali z cesty.

„Jsi stvořený ze smrti, Krvavá devítko. Jsi stvořený −“

Logenova pěst mu přistála na bradě a on zavrávoral o krok dozadu. Logenova druhá ruka ho udeřila do tváře a otočila ho čelem zpátky k cimbuří. Z roztržených úst mu vytekla dlouhá krvavá slina. Logen ho popadl zezadu za hlavu, znovu ho otočil k sobě a vrazil mu koleno do obličeje. Cítil, jak naplocho zasáhl Bethodův nos. Zabořil Bethodovi prsty do vlasů, pevně ho za ně chytil, zvedl mu hlavu a vší silou jí udeřil o kamennou hradbu.

„Chcípni!“ sykl.

Bethod sebou zaškubal, zachroptěl a Logen mu znovu zvedl hlavu a praštil s ní o kamennou zeď a pak ještě jednou a ještě. Z rozbité hlavy sklouzla zlatá obroučka a s veselým zvoněním se odkutálela ze střech dolů.

„Chcípni!“

Kost praskla a krev vystříkla ve velkých kapkách i jemných sprškách na zeď. Sněhobílý a Známí muži na to celí bledí zírali, bezmocní a vystrašení, zděšení a uchvácení.

„Chcípni, ty parchante!“

A Logen s vypětím posledních sil zvedl Bethodovo potlučené tělo do vzduchu a přehodil ho přes cimbuří. Jak padalo a v letu se převracelo, díval se za ním. Díval se, jak dopadlo na zem a zůstalo tam ležet, na boku, ruce a nohy nešikovně rozhozené a prsty zkroucené, jako kdyby něco svíraly. Bethodova hlava byla na tvrdé půdě jen tmavá skvrna. Všechny tváře mužů v davu, který stál dole, byly obrácené k jeho tělu a pak se pomalu, oči i ústa dokořán, začaly obracet k Logenovi.

Crummock-i-Phail, který stál mezi nimi uprostřed vysekaného kruhu trávy vedle velkého těla Obávaného, pomalu zvedl dlouhou ruku, jejíž tlustý ukazovák ukazoval vzhůru. „Krvavá devítka!“ zařval. „Král Severanů!“

Logen na něj shlížel s ústy dokořán, ztěžka oddechoval a nohy se mu třásly. Snažil se tomu porozumět.

Vztek byl ten tam a nezůstalo po něm nic než strašná únava. Únava a bolest.

„Král Severanů!“ zavřískal někdo vzadu v davu.

„Ne,“ zaskřehotal Logen, ale nikdo ho neslyšel. Všichni byli příliš opilí krví a vztekem nebo spěšné uvažovali, co bude

jednodušší, nebo měli příliš nahnáno, než aby řekli něco jiného. Odevšad se ozývalo skandování, nejdřív jen jako pramínek, pak jako proud a nakonec záplava a všechno, co mohl Logen dělat, bylo dívat se, opřený o zakrvácenou kamennou hradbu, a snažit se nespadnout.

„Krvavá devítka! Král Seveřanů!“

Sněhobílý klečel na jednom koleni vedle něho, s cákanci Bethodovy krve na bílé kožešině svého pláště. On byl vždycky první, kdo byl ochotný lézt do zadku vítězi, ale nebyl sám. Všichni už klečeli, nahoře na hradbách i dole na trávě. Karlové Psího čumáka a ti Bethodovi taky. Muži, kteří drželi štíty pro Logena, i ti, kteří je drželi pro Obávaného. Bethod je očividně dobře vycvičil. Možná už zapomněli, jak být sami sebou, a potřebovali někoho, kdo by jim říkal, co mají dělat.

„Ne,“ zašeptal Logen, ale všechno, co z něj vyšlo, bylo tiché srknutí. Už neměl o nic víc síly to zastavit, než by přinutil nebe, aby na něj spadlo. Řekl si, že lidé možná nakonec přece jenom platí za věci, kterých se dopustili. Ale někdy nezaplatí tak, jak čekali.

„Krvavá devítka!“ vyřvával Crummock. Svezl se na kolena a zvedl obě paže k nebi: „Král Seveřanů!“

Čím dál lépe

Místnost byla jen další krabice zalitá příliš silným světlem. Měla tytéž špinavě bílé zdi, potřísněné hnědými skvrnami. *Hlína nebo krev nebo obojí.* Tentýž otlučený stůl a židle. *Fakticky samy o sobě nástroje k mučení.* Tatáž spalující bolest v Gloktově chodidle, noze a zádech. *Některé věci se nikdy nezmění.* Tentýž vězeň, alespoň jak se na první pohled zdálo, se stejným plátěným pytlem přes hlavu. *Tak jako tucty jiných, kteří touhle místností za posledních pár dní prošli, a tak jako tucty dalších, nacpaných do cel za dveřmi a čekajících, až je obsloužíme.*

„No dobře." Glokta unaveně mávl rukou. „Tak začneme."

Frost stáhl vězni pytel z hlavy. Dlouhá, protáhlá kantská tvář s hlubokými vráskami kolem úst a pečlivě zastřiženými černými vousy, protkanými šedinami. *Moudrá, důstojná tvář a hluboko zasazené oči, které se teď snažily přivyknout světlu.*

Glokta vyprskl smíchy. Při každém zachechtání ho bodlo ve spodní části jeho ztuhlých zad a rozdrnčela se mu ztuhlá krční páteř, ale nemohl si pomoct. I po všech těch letech se mnou osud dokáže takhle žertovat.

„Cho e chmíchu?" zavrčel Frost.

Glokta si utřel slzící oči. „Praktikale Froste, dostalo se nám skutečné cti. Naším posledním vězněm není nikdo jiný než mistr Farrad, dříve z Jaštavitu v Kantě a nyní domovem na jedné z nejhonosnějších adres v horní části Královské cesty. Poctil nás svou společností jeden z nejlepších zubařů v Kruhu světa." *Tu ironii musí člověk ocenit.*

Farrad zamrkal do rozzářené lampy. „Já vás znám."

„Ano."

„Jste ten, co byl v guršském vězení."

„Ano."

„Ten, kterého mučili. Vzpomínám si… přinesli vás ke mně.“

„Ano.“

Farrad polkl. *Jako kdyby už sama ta vzpomínka byla k zvracení.* Pohlédl na Frosta a růžové oči jeho pohled lhostejně oplácely. Rozhlédl se po špinavé, krví pocákané místnosti, po popraskaných dlaždicích a podrápaném stole. Jeho oči spočinuly na papíru s doznáním, který na něm ležel. „Po tom všem, co vám udělali − jak teď můžete vy dělat tohle?“

Glokta předvedl Farradovi svůj bezzubý úsměv. „Jak bych mohl dělat něco jiného, po tom, co mi udělali?“

„Proč jsem zde?“

„Ze stejného důvodu jako všichni, kdo sem přijdou.“ Glokta se díval, jak si Frost opřel velké konečky prstů o papír s doznáním, a přisunul ho nesmlouvavě přes stůl blíž k vězni.

„Abyste se přiznal.“

„Přiznal k čemu?“

„No přece že jste guršský špion.“

Farradova tvář se svraštěla nedůvěrou. „Já nejsem žádný špion! Gurchové mi všechno vzali! Opustil jsem svůj domov, když přišli! Jsem nevinný, a vy to víte!“

Jistěže to vím. Je nevinný stejně jako všichni ti špioni, kteří se v téhle místnosti za posledních pár dní přiznali. Ale přiznali se všichni, bez výjimky. „Podepíšete ten papír?“

„Nemám se k čemu přiznávat!“

„Jak to, že nikdo nedokáže odpovědět na otázku, kterou položím?“ Glokta si protáhl bolavá záda, natáhl si vrzající krk doleva a pak doprava a palcem a ukazovákem se poškrábal na kořeni nosu. Nic nepomáhalo. *Ale ono nikdy nic nepomůže. Proč to všichni musejí vždycky tak hrozně ztěžovat, mně i sobě?* „Praktikale Froste, ukázal byste tady dobrému mistrovi výsledky naší dosavadní práce?“

Albín vytáhl zpod stolu promáčknutý cínový kbelík a bez jakýchkoli cavyků vysypal jeho obsah před vězně. Zuby, které se z něj vyhrnuly, zarachotily o dřevěnou desku stolu a rozlétly se po ní. Byly jich stovky. Zuby všech tvarů a velikostí, od bílých přes všechny odstíny žluté až po hnědou. Zuby se zakrvácenými kořeny a cáry ulpívajícího masa. Pár se jich skutálelo z druhého konce stolu. Zazvonily o zamazanou podlahu a odhopkaly do rohů úzké místnosti.

Farrad zděšeně a s ústy dokořán zíral na strašlivou zubařinu před sebou. *Něco takového nikdy nemohl vidět dokonce ani sám zubařský král.* Glokta se naklonil blíž. „Řekl bych, že už jste sám taky vytáhl nějaký ten zub.“ Vězeň tupě přikývl. „Pak si asi dokážete představit, jak hrozně unavený po tomhle všem jsem. Proto bych to s vámi opravdu moc rád skončil co možná nejdřív. Nestojím o to vás tady mít, a ani vy tady určitě netoužíte být. Můžeme si pomoci navzájem.“

„Co bych měl udělat?“ zašeptal Farrad a jazykem si nervózně přejel po vlastním chrupu.

„Není to tak těžké. Nejdřív podepíšete doznání.“

„Omouvám che,“ zamumlal Frost, naklonil se blíž a smetl pár zubů z dokumentu. Jeden z nich na něm zanechal dlouhou narůžovělou šmouhu.

„Pak uvedete jména dvou dalších.“

„Jakých dvou dalších?“

„No přece dvou dalších gurišských špionů, samozřejmě, z řad vašich lidí.“

„Ale… já neznám žádné špiony!“

„Pak si budeme muset vypomoct nějakými jinými dvěma jmény. To vaše už bylo uvedeno, dokonce několikrát.“

Zubař polkl a pak zavrtěl hlavou a odstrčil papír. *Odvážný muž, a čestný. Ale odvaha a čest jsou v téhle místnosti špatné vlastnosti.* „Podepíšu to. Ale nebudu udávat nevinné lidi. Bůh se nade mnou smiluj, něco takového neudělám.“

„Bůh se nad vámi možná smiluje. Ale on tady kleště nedrží. Popadni ho.“

Frost chytil jednou velkou bílou rukou zezadu Farradovu hlavu, a jak se mu snažil otevřít ústa, námahou mu na bledé kůži vystoupily žíly. Pak mu vrazil mezi čelisti rozvěrák a hbitě palcem a ukazovákem vyšrouboval matku, až mu je pevně a doširoka otevřel.

„Ah!“ zachrochtal zubař. „Áhh!“

„Já vím. A to jsme teprve začali.“ Glokta odklopil víko svého kufříku a prohlížel si leštěné dřevo, naostřenou ocel a lesklé sklo, rozložené uvnitř. *Co to…* Mezi nástroji byla znepokojující mezera. „Ke všem čertům! Ty jsi odtud vytáhl kleště, Froste?“

„Nhe,“ zavrčel albín a zlostně zavrtěl hlavou.

„Zatraceně! To si nemůže některý z těch parchantů pořídit vlastní nástroje? Zajdi vedle a zjisti, jestli bychom si nemohli alespoň nějaké půjčit.“

Praktikal se odklátil z místnosti ven a těžké dveře za ním zůstaly pootevřené. Glokta sebou trhl a začal si třít nohu. Farrad na něj zíral a z koutku násilím rozevřených úst mu vytékal pramínek slin. Jeho vypoulené oči se stočily směrem ke dveřím, odkud se sem doneslo tlumené bolestné zavytí.

„Za tohle se opravdu omlouvám,“ řekl Glokta. „Obvykle jsme mnohem lépe připravení, ale v posledních dnech je tady hrozný zmatek. Tolik se toho musí vyřídit, chápete?“ Frost se vrátil, zavřel za sebou dveře a podal Gloktovi jedny zrezivělé kleště rukojeťmi napřed. Na jejich čelistech bylo trochu zaschlé krve a pár přilepených kudrnatých chlupů.

„To nemají nic lepšího? Vždyť jsou špinavé!“

Frost pokrčil rameny. „Háuehí na khom?“

To má vlastně pravdu. Glokta si dlouze povzdechl, vyškrábal se ze židle a naklonil se blíž, aby si prohlédl Farradův chrup. *No, tenhle má taky pěknou sadu. Všechny bílé jako perličky. U vynikajícího dentisty má člověk očekávat vynikající zuby. Cokoli jiného by bylo pro jeho živnost mizernou reklamou.*

„Za takovou bělost vás musím pochválit. Jen velmi zřídka mám tu čest vyslýchat někoho, kdo si uvědomuje důležitost udržování čisté ústní dutiny. Musím říct, že lepší chrup jsem ještě neviděl.“ Glokta radostně poklepal kleštičkami na Farradovy zuby. „Je škoda všechny je vytáhnout jenom proto, abyste se za deset minut přiznal, místo abyste to udělal hned, ale co se dá dělat.“ Sevřel čelistmi kleští nejbližší zub a pevně stiskl prsty rukojeti.

„Gurggh,“ zachroptěl Farrad. „Gaigh!“

Glokta našpulil rty, jako kdyby se rozmýšlel, a pak uvolnil kleštičky. „Dáme našemu dobrému mistrovi ještě jednu příležitost mluvit.“ Frost odšrouboval rozvěrák a vytáhl ho z Farradových úst spolu s dlouhou slinou. „Chtěl byste nám něco říct?“

„Podepíšu!“ vyjekl Farrad a po tváři se mu řinula velká slza. „Bůh mi pomoz, podepíšu!“

„A uvedete jména dvou dalších kompliců?“

„Cokoli budete chtít… prosím… cokoli budete chtít.“

„Výborně,“ řekl Glokta a díval se, jak pero škrábe po papíru s doznáním. „Koho máme dalšího?“

Glokta uslyšel, jak zámek ve dveřích za ním zarachotil. Zamračil se a otočil hlavu, připravený pořádně troufalého návštěvníka seřvat.

„Vaše Eminence," vydechl se špatně skrývaným zklamáním a zašklebil se, jak se snažil zvednout se ze židle.

„Není třeba vstávat, nemám na to celý den." Sult vešel do místnosti a Glokta ztuhl v nejbolestivější možné pozici, sehnutý někde mezi sedem a stojem, a musel se svalit zpátky do židle s pramalou důstojností. Za Sultem se ve dveřích bezhlesně objevili tři obrovští praktikalové. „Můžete říct tomu svému omylu přírody, aby nás nechal o samotě."

Frostovi se zúžily oči, přelétl pohledem po ostatních praktikalech a pak se zadíval na Sulta. „Dobře, praktikale Froste," řekl Glokta honem. „Můžete přemístit našeho vězně."

Albín odemkl Farradovi pouta, vytáhl ho jednou rukou ze židle a vlekl ho za límec ke dveřím v zadní stěně místnosti. Volnou rukou zvedl závoru. Ohlédl se svýma růžovýma očima přes rameno na Sulta, který mu jeho zlostný pohled oplatil. Pak za sebou zabouchl dveře a byl pryč.

Jeho Eminence se svezla do židle naproti Gloktovi. *Bezpochyby stále ještě teplé po zpoceném zadku statečného a čestného mistra Farrada.* Hranou jedné ruky v rukavici smetl z desky stolu před sebou pár zubů a ty zachřestily o zem. *A tváří se při tom stejně lhostejně, jako kdyby to bylo jen pár chlebových drobků.* „Uvnitř Agriontu pracuje obrovské spiknutí. Pokročili jsme nějak v jeho odhalení?"

„Už jsem vyslechl většinu kantských vězňů, vytáhl z nich přiměřené množství doznání a nemělo by být −"

Sult zlostně mávl rukou. „Tohle jsem nemyslel, tupče. Hovořil jsem o tom parchantovi Maroviovi a jeho panácích, o takzvaném prvním z mágů a o našem takzvaném králi."

Ještě i teď, když nám na dveře klepou Gurchové? „Vaše Eminence, předpokládal jsem, že ta věc s válkou bude přednější −"

„Na to, abyste něco předpokládal, jste příliš velký hlupák," ušklíbl se Sult. „Jaké důkazy jste shromáždil proti Bayazovi?"

Narazil jsem na něco, co mi bylo odepřeno zjistit na univerzitě, a pak jsem byl málem utopen ve vaně. „Dosud… nic."

„A co původ krále Jezala Prvního?"

„Tahle ulička se zdá být rovněž… slepá.“ *Nebo možná na jejím konci číhá moje smrt, pokud by se o ní moji pánové Valint a Balk dozvěděli. A oni se dozvědí o všem.*

Arcilektor ohrnul rty. „Tak co jste, k čertu, v poslední době dělal?“

Poslední tři dny jsem měl spousty práce s taháním bezcenných doznání z úst nevinných lidí, to abychom vypadali jako užiteční. Kdy přesně jsem si měl najít čas k rozvrácení země? „Byl jsem zaneprázdněn hledáním guršských zvědů −“

„Proč z vás nikdy nedostanu nic jiného než výmluvy? Jelikož vaše výkonnost tak prudce klesla, začínám se podivovat nad tím, jak jste dokázal tak dlouho udržet Dagosku před Gurchy. Na to, abyste posílil obranu města, byste musel mít nesmírné množství finančních prostředků.“

Glokta musel využít veškeré svoje sebeovládání, aby mu jeho cukavé oko nevylétlo z důlku. *Jenom klid, ty roztřesený pudinku, nebo je s námi konec.* „Bylo nezbytné přesvědčit Cech obchodníků s kořením, aby přispěl, když bylo v sázce jejich vlastní živobytí.“

„Taková velkorysost pro ně není právě charakteristická. Když o tom teď přemýšlím, zjišťuji, že celá ta záležitost s Dagoskou má poněkud zvláštní příchuť. Vždycky mi připadalo divné, že jste se rozhodl vypořádat se s Carlot Eiderovou sám, místo abyste ji poslal ke mně.“

Od velice špatného k ještě horšímu. „To bylo z mé strany nesprávné řešení, Vaše Eminence. Myslel jsem, že vás ušetřím nepříjemností s −“

„Vypořádávání se se zrádci pro mě nejsou nepříjemnosti. Což vy dobře víte.“ Kolem Sultových tvrdých modrých očí se roztáhly zlostné rýhy. „Je možné, že byste mě po tom všem, čím jsme společně prošli, mohl mít za blázna?“

Gloktovi ve vyprahlém hrdle nepříjemně zaskřípal hlas. „To je naprosto vyloučeno, arcilektore.“ *Jenom za smrtelně nebezpečného megalomana. On to ví. Ví, že nejsem tak úplně oddaný otrok. Ale kolik toho ví? A od koho se to dozvěděl?*

„Dal jsem vám neproveditelný úkol, a proto jsem vám dopřál luxus pochybností. Ale tahle vaše výsada vydrží jen tak dlouho, jak dlouho budete sklízet úspěchy. Už jsem unavený z toho, jak vás musím neustále pobízet. Jestli nevyřešíte mé problémy s novým králem do dvou týdnů, budu muset nařídit představenému Goylovi,

aby vyhrabal odpovědi na moje otázky ohledně Dagosky. Nařídím mu vykopat je z toho vašeho pokrouceného těla, když budu muset. Vyjádřil jsem se jasně?“

Jako visserinské sklo. Dva týdny k získání odpovědí, nebo… části rozsekaného těla nalezené, jak plují v docích. Ale pokud se skutečně začnu vyptávat, Valint a Balk budou informovat Jeho Eminenci o naší dohodě a… nafouknuté mořskou vodou, příšerně zohavené, identifikace naprosto nemožná. Běda, běda ubohému představenému Gloktovi. Pohledný a všemi milovaný muž, a takové neštěstí. Co se to s ním jenom stalo?

„Pochopil jsem, arcilektore.“

„Tak proč tady, k sakru, ještě sedíte?“

* * *

Dveře otevřela sama Ardee Westová, se zpola dopitou sklenkou vína v ruce. „Ach! Představený Glokta, jaké příjemné překvapení. Pojďte dál!“

„To zní skoro, jako bys byla ráda, že mě vidíš.“ *Což je vskutku výjimečná reakce na můj příchod.*

„A proč bych nebyla?“ Půvabně ustoupila stranou, aby mohl vejít dovnitř. „Kolik děvčat má takové štěstí, že má za gardedámu mučitele? Nic tak ctitele víc nepovzbudí.“

Přepajdal přes práh. „Kde máš službu?“

„Byla tak vyplašená nějakou gurškou armádou nebo čím, že jsem ji nechala běžet. Vrátila se ke své matce do Martenhormu.“

„A ty sama jsi, doufám, také připravena odejít?“ Šel za ní do teplého pokoje, kde byly okenice zavřené a závěsy zatažené a místnost osvětlovala záře mihotavých plamenů z uhlíků v krbu.

„Vlastně jsem se rozhodla zůstat ve městě.“

„Opravdu? Truchlící princezna hynoucí ve svém prázdném hradu? Opuštěná nevěrným služebnictvem, lomící bezmocně rukama, zatímco se nepřátelé hromadí za příkopem?“ Glokta se ušklíbl. „Jsi si jistá, že ti tahle úloha sedne?“

„Líp než tobě úloha rytíře na bílém oři, přijíždějícího se zářícím mečem na pomoc panně.“ Opovržlivě ho přelétla pohledem odshora dolů. „Doufala jsem v hrdinu s alespoň polovičním chrupem.“

„Předpokládal jsem, že už sis zvykla na to, že dostáváš míň, než v co jsi doufala.“ *Já alespoň určitě ano.*

„Co k tomu říct? Jsem romantická dívka. Přišel jsi sem jenom proto, abys mi ničil moje sny?“

„Ne. To dělám i tak. Spíš jsem myslel na nějaké pití a konverzaci, která nebude zahrnovat skryté narážky na moje zmrzačené tělo.“

„V této chvíli je těžké odhadnout, jakým směrem se bude konverzace ubírat, ale to pití ti můžu slíbit.“ Nalila mu skleničku on ji do sebe obrátil na čtyři dlouhé loky. Znovu ji nastavil a mlaskl.

„Ve vší vážnosti, Gurchům už nebude trvat ani týden, než začnou Adovu obléhat. Měla bys odjet co možná nejdřív.“

Znovu mu nalila víno a pak i sobě. „Nevšiml sis, že polovina města měla stejný nápad? Zablešené herky, které si ještě nevyžádala armáda, se nabízejí po pěti stech markách za kus. Nervózní obyvatelé se hrnou do všech koutů Midderlandu. Celé zástupy bezbranných uprchlíků se teď, když se tak ochladilo, prodírají blátem rychlostí míle za den, s nákladem všeho cenného, co vlastní. Snadná kořist pro každého lupiče v okruhu sta mil.“

„To je pravda,“ musel připustit Glokta na své bolestivé cestě ke křeslu u krbu.

„A stejně, kam bych šla? Přísahám, že nikde v Midderlandu nemám jediného přítele nebo příbuzného. Schoval bys mě v lesích, abych si rozdělávala oheň třením dřívek o sebe a živila se lovením veverek holýma rukama? Jak bych, k sakru, za takových podmínek mohla zůstat opilá? Ne, děkuji ti, tady budu ve větším bezpečí a v mnohem větším pohodlí. Mám dost uhlí a sklep je plný až po strop. Můžu tady vydržet celé měsíce.“ Mávla zemdleně rukou směrem ke zdi. „Gurchové přicházejí od západu a my jsme na východní straně města. Myslím, že bezpečnější bych nebyla ani v samotném paláci.“

Možná má pravdu. Tady na ni alespoň můžu nějak dohlédnout. „Pravda, skláním se před tvou logikou. Tedy sklonil bych se, kdyby mi to hřbet dovolil.“

Posadila se naproti němu. „A jak to vypadá v kuloárech mocných?“

„Je tam chladno. Jak už to v kuloárech bývá.“ Glokta si přejel prstem po rtech. „Ocitl jsem se ve složité situaci.“

„S tím mám určité zkušenosti.“

„Tahleta je… komplikovanější.“

„Tak ven s tím, tedy takovými slovy, jakým by tupé děvče jako já mohlo rozumět.“

A proč vlastně ne? Už tak čelím jisté smrti. „Tedy slovy tupého děvčete, představ si tohle… zoufale potřebuješ získat určitou přízeň, a tak slíbíš svou ruku hned dvěma velice bohatým a velice mocným mužům.“

„Uf. Jeden by byl určitě fajn.“

„V tomhle konkrétním případě by nebyl fajn ani jeden. Oba jsou staří a neobyčejně ohyzdní.“

Pokrčila rameny. „Ohyzdnost se snadno odpustí, když je muž bohatý a mocný.“

„Ale oba tihle nápadníci mají sklony k násilnickým projevům žárlivosti. Velice nebezpečným projevům, pokud by se tvoje prostopášnická nevěra měla stát všeobecně známou. Doufala jsi, že se z jednoho nebo z druhého slibu časem vymaníš, ale teď se datum svatby blíží a ty zjišťuješ, že jsi… stále vázána k oběma. Vlastně víc než předtím. Jaká bude tvá odpověď?“

Našpulila rty a zhluboka se nadechla. Chvíli o tom uvažovala a pak si teatrálně přehodila přes rameno jeden pramen vlasů. „Oba dva bych přivedla na pokraj šílenství pomocí své nedostižné chytrosti a uchvacující krásy a pak bych je proti sobě postavila v souboji. Který by zvítězil, ten by byl odměněn tou nejvyšší možnou cenou, totiž mojí rukou, a nikdy by se už nedozvěděl, že jsem ji někdy slíbila i jeho rivalovi. Jelikož by byl starý, pevně bych doufala v jeho rychlý skon, po kterém by se ze mě stala bohatá a vážená vdova.“ Zašklebila se na něj. „Co na to řeknete, pane?“

Glokta zamrkal. „Obávám se, že tahle metafora jaksi ztratila na případnosti.“

„Nebo…“ Ardee se zadívala na strop a luskla prsty, „bych mohla použít svoje delikátní ženské nástrahy…“ Stáhla lopatky k sobě a vypnula hruď, „abych ulovila třetího muže, ještě mocnějšího a bohatšího. Mladého a krásného a nejspíš taky s rovnými údy, když se jedná o metaforu. Toho bych si vzala a s jeho pomocí bych zničila ty dva a zanechala je bez haléře a zklamané. Ha! Co si o tom myslíš?“

Glokta cítil, jak mu zacukalo oční víčko, a přitiskl si k němu ruku. *Zajímavé.* „Třetí nápadník,“ zamumlal. „Taková možnost mě nikdy nenapadla.“

Skarlingovo křeslo

Hluboko pod ním se hnala a pěnila voda. V noci hodně pršelo a hladina řeky teď byla vysoko a její rozzuřená masa se bezhlavě zakusovala do paty útesu. Chladná černá voda a její chladné bílé spršky na pozadí chladné černé skály. Malinké tvary − zlatavě žluté, zářivě oranžové, ostře rudé, ve všech barvách ohně, byly unášeny a zmítány zběsilým proudem, jak je déšť spláchl.

Lístky na vodě, jako on.

A teď se zdálo, že ho déšť odnáší na jih. Do další války. Zabíjet muže, kteří o něm nikdy neslyšeli. Při tom pomyšlení se mu zvedl žaludek. Ale dal slovo a muž, který nedrží svoje slovo, ani pořádným mužem není. Tak to Logenovi říkával otec.

Strávil mnoho let tím, že se příliš nedržel ani jednoho. Jeho vlastní slova i slova jeho otce a životy jiných mužů, to všechno pro něj znamenalo míň než nic. Všechny sliby, které dal své ženě a dětem, nechal shnít. Porušil slovo, které dal svým lidem, kamarádům i sám sobě, víckrát, než dokázal spočítat. Krvavá devítka. Nejobávanější muž Severu. Muž, který celý život kráčel v krvavém kruhu. Muž, který za celý svůj život nedokázal udělal nic jiného než zlo. A celé ty roky se díval na nebe a krčil rameny. Obviňoval toho, kdo byl zrovna nejblíž, a lhal sám sobě, že neměl jinou možnost.

Bethod byl pryč. Logen sice dosáhl pomsty, ale nebylo to tak, že by se svět najednou proměnil v lepší místo. Svět byl pořád stejný a on taky. Roztáhl na vlhkém kameni prsty levé ruky, pokřivené a pokroucené z tuctu starých zlomenin, s poškrábanými a potlučenými klouby, nehty rozpraskané a se zatvrdlou špínou. Chvíli se díval na známý pahýl.

„Ještě žiju," zašeptal a sám tomu ani nemohl uvěřit.

Ucukl před bolestí v potlučených žebrech a zasténal, jak se odvracel od okna zpátky do velké síně. Bethodova trůnního sálu, teď vlastně jeho. Při tom pomyšlení se mu skoro chtělo vyprsknout smíchy, ale i to bolestně napínalo množství stehů, které se mu táhly po celé tváři. Belhal se širokou síní a každý jeho krok byl utrpením. Zvuky jeho vrzajících bot se nesly ozvěnou od vysokých trámů, přes šeptání řeky pod okny. Proužky matného světla, ztěžklého vznášejícími se částečkami prachu, pronikaly okny dovnitř a vytvářely na prknech podlahy křížové vzory. Kousek od Logena, na vyvýšeném stupni, stálo Skarlingovo křeslo.

Celá síň i celé město a krajina kolem se změnila k nepoznání, ale Logen poznal, že samotné křeslo bylo stejné, jako bývalo za Skarlingova života. Skarling Šťastlivec, největší hrdina Severu. Muž, který kdysi dávno sjednotil klany, aby bojovaly proti Království. Muž, který držel Sever pohromadě slovy a gesty, alespoň na několik málo krátkých let.

Prosté křeslo pro prostého muže − z velkých, poctivých kusů starého dřeva, na jehož hranách už vybledla barva, vyleštěné dohladka Skarlingovými syny a vnuky a muži, kteří od těch dob vedli jeho rod. Až přišel Krvavá devítka a zaklepal na brány Carleonu. Až si Bethod přisvojil jeho křeslo a předstíral, že je právě takový, jako býval Skarling, a přitom držel Sever pohromadě ohněm, strachem a ocelí.

„Tak co?“ Logen trhl hlavou a uviděl Černého Dowa, jak se opírá o rám dveří, ruce založené na prsou. „Nesedneš si do něho?“

Logen zavrtěl hlavou, i když ho nohy bolely tak, že si nedovedl představit, že by se na nich měl udržet ještě chvíli. „Mně vždycky stačilo sedět na zemi. Nejsem hrdina a Skarling nebyl král.“

„Odmítl nosit korunu, nebo alespoň se to říká.“

„Tyhle koruny.“ Logen si odplivl do slámy. Sliny měl pořád ještě zbarvené krví od ran v ústech. „A králové. Všechno je to na hovno a už nemohli vybrat nikoho horšího, než jsem já.“

„Ale neodmítneš to, že ne?“

Logen se na něho zamračil. „Aby si na něj mohl sednout nějaký ještě větší parchant než Bethod a nechal Sever znova krvácet? Možná dokážu udělat něco dobrého.“

„Možná.“ Dow se ohlédl za sebe. „Ale někteří muži nejsou stvoření k tomu, aby dělali dobré věci.“

„To mluvíš o mně?“ zachechtal se Crummock, který si to vykračoval chodbou s Psím čumákem a Mračňákem po boku.

„Nemusí všichni mluvit jenom o tobě, Crummocku,“ řekl Psí čumák. „Spal jsi dobře, Logene?“

„Jo,“ zalhal. „Jako zabitý.“

„Tak co teď?“

Logen se zadíval ke křeslu. „Nejspíš na jih.“

„Na jih,“ zavrčel Mračňák tónem, ze kterého nebylo znát, jestli si myslí, že je to dobrý nápad nebo špatný.

Logen si olízl potrhanou kůži v jednom koutku úst a znovu, bez důvodu, který by dával nějaký smysl, zkontroloval, jak moc to bolí. „Calder a Scale jsou pořád tam někde venku. Bethod je určitě poslal najít nějakou pomoc. V krajích za Crinnou nebo někde v horských údolích anebo kdekoli jinde.“

Crummock se tiše uchechtl. „Ech, dobrá práce nikdy nekončí.“

„Dříve nebo později začnou dělat potíže,“ řekl Psí čumák. „To je jisté.“

„Někdo by měl zůstat tady a na všechno dohlédnout. A vyslídit ty dva parchanty, když to půjde.“

„Já to udělám,“ řekl Černý Dow.

„Vážně?“

Dow pokrčil rameny. „Nemám rád lodě a nemám rád Království. Abych si našel práci, nemusím podnikat takovou cestu. A mám s Calderem a Scalem nějaké nevyřízené účty. Vyberu si pár karlů z toho, co zbylo, a zajdu je navštívit.“ Předvedl ten svůj nechutný úsměv a poplácal Psího čumáka po rameni. „Přeju vám tam dole s Jižany hodně štěstí. Zkuste se nenechat zabít, jo?“ Zúženýma očima se zadíval na Logena. „Zvlášť ty ne, Krvavá devítko. Nechceme přece ztratit dalšího krále Severanů, že ne?“ A vyloudal se ven s rukama pořád založenýma na hrudi.

„Kolik nám zbylo mužů?“

„Teď by to mohly být nějaké tři stovky, když si jich Dow pár vezme.“

Logen si dlouze povzdechl. „Tak bude asi nejlíp, když se všichni připraví vyrazit. Nerad bych, aby Zuřivec šel bez nás.“

„A bude chtít vůbec někdo jít?“ zeptal se Psí čumák. „Po tom, čím za poslední měsíce prošli? Kdo teď bude stát o další zabíjení?“

„Nejspíš muži, co nic jiného ani neumí.“ Logen pokrčil rameny. „Bethod tady měl nějaké zlato, ne?“

„Jo, nějaké jo.“

„Tak ho rozdělíme. Dost pro každého, kdo půjde s námi. Něco hned a něco, až se vrátíme. Řekl bych, že takovou nabídku jich přijme dost.“

„Možná. Muži kvůli zlatu nadělají hromadu silných řečí. Nejsem si jistý, jestli za ně budou i tvrdě bojovat, až na to přijde.“

„To nejspíš uvidíme.“

Psí čumák se na něho dlouze zadíval. Díval se mu přímo do očí. „Proč?“

„Protože jsem dal slovo.“

„No a? Nikdy předtím ti nevadilo ho porušit. Nebo jo?“

„To nepopírám, a v tom je právě problém.“ Logen polkl a v ústech měl hnusnou pachuť. „Co jiného může člověk dělat než se snažit být lepší?“

Psí čumák pomalu přikývl a oči pořád nespouštěl z Logenových. „Tak to máš pravdu, veliteli. Tak tedy na jih.“

„Hm,“ řekl Mračňák. Oba dva vyšli ze dveří a Logen zůstal jen s Crummockem.

„Takže ty vyrážíš do Království, Veličenstvo? Na jih, zabít na sluníčku pár přičmoudlých?“

„Na jih.“ Logen zakroutil jedním bolavým ramenem, aby si protáhl ztuhlý krk, a pak druhým. „Jdeš taky?“

Crummock se odstrčil ode zdi, o kterou se opíral, a přešel blíž. Prstní kůstky mu na otylém krku zarachotily. „Ne, ne, ne, já ne. Čas, co jsme strávili spolu, jsem si vychutnal, to zas jo, ale všechno má svůj konec, že jo. Už jsem ze svých hor pryč hodně dlouho a mým manželkám už se po mně určitě stýská.“ Vůdce horalů roztáhl doširoka paže, přistoupil o krok blíž a pevně Logena objal. Trochu pevněji, než mu bylo příjemné, pokud měl být upřímný.

„Oni můžou mít krále, jestli ho chtějí,“ zašeptal mu do ucha. „Ale já nemůžu tvrdit, že o něho stojím. Zvlášť o takového, co mi zabil syna, že?“ Logen cítil, jak ztuhl, od kořínků vlasů až po konečky prstů. „Co sis myslel? Že se to nedozvím?“ Horal se odtáhl, aby se Logenovi podíval do očí. „Zabil jsi ho přece před očima všech, nebo ne? Rozsekal jsi malého Ronda jako ovci na polívku, a on byl stejně bezmocný.“

Byli sami v té velké síni, jen oni dva a stíny a Skarlingovo křeslo. Logen sebou trhl, když ho Crummockovy paže stiskly ještě pevněji, přes modřiny a rány, které na něm zůstaly po zápase s

Obávaným. Logen už neměl dost sil ani na to, aby se pral s kočkou, a oba to věděli. Horal ho mohl klidně rozmáčknout a dokončit tak práci, kterou začal Obávaný. Ale on se pouze usmál.

„No tak, žádný strach, Krvavá devítko. Dostal jsem, co jsem chtěl, ne? Bethod je mrtvý a je pryč a Obávaný a ta čarodějnice taky a celý ten jeho nesmysl o spojených kmenech, všichni zpátky v hlíně, kam patří. Ve tvé péči potrvá celé stovky let, než se lidi Severu přestanou navzájem zabíjet. Mezitím bychom my tam v horách mohli mít chvíli klid, co?“

„To byste mohli,“ zaskřehotal Logen skrze sevřené zuby a křivil tvář, jak ho Crummock svíral čím dál pevněji.

„Zabil jsi mi syna, a to je fakt, ale já jich mám ještě dost. Ti slabí se musí vyplít, však to znáš. Ti slabí a ti, co zkrátka nemají štěstí. Člověk si nemůže pustit do stáda vlka a pak naříkat, když zjistí, že mu jednu ovci zadávil, co?“

Logen na něj nevěřícně zíral. „Ty jsi doopravdy blázen.“

„Možná jsem, ale jsou i horší než já.“ Znovu se k němu naklonil blíž a zašeptal mu do ucha. „Já nejsem ten, co toho hocha zabil, že?“ Pak Logena pustil a poplácal ho po rameni. Vypadalo to jako přátelské poplácání, ale nic přátelského v něm nebylo. „Už se na Vysočinu nikdy nevracej, Devítiprsťáku. To je moje rada. Možná už bych tě podruhé nedokázal tak přátelsky uvítat.“ Otočil se a pomalu vyšel ven, jen ještě mávl jedním tlustým prstem za sebe. „Nikdy se už na Vysočinu nevracej, Krvavá devítko! Měsíc tě miluje o trochu víc, než je mi milé!“

Velení

Jezal ujížděl na nádherném šedém koni, jehož kopyta klapala na dláždění ulic. Bayaz s maršálem Varuzem jeli hned za ním a v těsném závěsu měli dvacítku rytířů z královy osobní stráže v plné válečné zbroji vedenou Bremerem dan Gorst. Bylo zvláště znepokojující vidět město, jindy tak kypící lidmi, téměř opuštěné. Zůstalo tu jen pár hloučků otrhaných uličníků, nervózních městských stráží a podezíravých prostých občanů, kteří královské skupince spěšně uhýbali z cesty, když projížděla kolem. Většina obyvatel, kteří zůstali v Adově, byla dobře zabarikádovaná ve svých ložnicích, alespoň podle Jezalových představ. Sám by byl nejraději udělal totéž, kdyby ho za to královna Terez neztloukla.

„Kdy dorazili?“ dožadoval se Bayaz přes klapot kopyt.

„Předvoj se objevil před svítáním,“ slyšel Jezal říkat Varuze. „A další guršské jednotky se sem hrnuly po cestě z Kelnu celé ráno. Ve čtvrtích za Kasamirovou zdí došlo k několika potyčkám, ale nic, co by je nějak viditelně zdrželo. Už mají obklíčenou skoro polovinu města.“

Jezal prudce otočil hlavu. „Už?“

„Gurchové vždycky rádi přicházejí připravení, Vaše Veličenstvo.“ Starý voják popohnal koně blíž k němu. „Už kolem Adovy začali stavět ohradu z kůlů a přivezli si s sebou tři velké katapulty. Tytéž, které se ukázaly být tak účinné při obléhání Dagosky. Do večera budeme úplně obleženi.“ Jezal polkl. Ve slově ‚obleženi‘ bylo něco, co mu způsobilo nepříjemné stažení hrdla.

Zástup zpomalil do důstojné chůze, jakmile se přiblížil k nejzápadnější městské bráně. Bylo ironií, která však Jezalovi mnoho veselí nepřinesla, že stejnou branou vjel triumfálně do města před tím, než ho korunovali na vznešeného krále Spojeného království. Ve stínu Kasamirovy zdi už se shromáždil dav lidí, dokonce ještě větší než ten, co ho přišel uvítat po jeho podivném

vítězství nad rolníky. Dnes tu však nevládla právě oslavchtivá nálada. Usměvavé dívky nahradili zamračení muži, čerstvé květiny zas staré zbraně. Nad davem trčely do všech možných směrů jako nějaký neskutečný les různé tyče s ostrými kusy kovu na konci. Kopí a vidle, hatové nože, lodní háky i dlouhé násady košťat s přibitými noži.

Byl tam i oddíl vojáků z královské gardy, doplněný několika mžourajícími příslušníky městské stráže, pár obchodníků naditých v kožených halenách a s nablýskanými meči a parta shrbených dělníků se starožitnými samostříly a tvrdými výrazy ve tváři. To bylo to nejlepší, co bylo k mání. Doprovázel je neuspořádaný houf obyvatel obou pohlaví a všech věkových skupin, vybavených ohromující směsicí nepadnoucí výstroje a zbraní. Popřípadě úplně neozbrojených. Bylo obtížné říct, kdo měl představovat vojáka, a kdo civilního občana, pokud v tom vůbec ještě byl nějaký rozdíl. Všichni se dívali na Jezala a ten hbitě sesedl z koně a jeho zlaté ostruhy zazvonily. *Spoléhají* na mě, uvědomil si, když mezi nimi procházel a jeho osobní stráž v dokonalém brnění řinčela za ním.

„Tohle jsou obránci téhle čtvrti?“ zašeptal Jezal k lordu maršálu Varuzovi, který kráčel hned vedle něj.

„Někteří z nich, Vaše Veličenstvo. Doprovázení několika nadšenými obyvateli. Dojímavá podívaná.“ Jezal by raději vyměnil dojímavý zástup za jiný, více schopný boje, ale měl za to, že vůdce by měl vždycky před svými stoupenci působit dojmem, že si věří. Bayaz mu to často říkával. A dvojnásob či trojnásob to platí pro krále před jeho poddanými. Zvláště pak pro krále, jehož ruka na nedávno získaném trůnu nespočívá dvakrát jistě.

Tak tam stál vzpřímený, se zjizvenou bradou zdviženou tak vysoko, jak se odvážil, a jednou rukou v rukavici rozvířil svůj zlatem lemovaný plášť. Pak vykročil mezi davem tou sebejistou chůzí, jakou kdysi míval, s jednou rukou spočívající na jílci meče vykládaném drahokamy, a s každým dalším krokem doufal, že si nikdo nevšimne známky vzrůstajícího strachu a pochybností v jeho očích. Dav, kterým procházel, s Varuzem a Bayazem spěchajícími za ním, si tiše mumlal. Někteří udělali jakýs takýs pokus o úklonu, jiní se ani neobtěžovali.

„Král!“

„Myslel jsem, že bude vyšší…“

„Jezal Bastard.“ Jezal prudce otočil hlavu, ale nebylo poznat, kdo to řekl.

„To je Luthar!“

„Přivítejte Jeho Veličenstvo!“ Nato následovalo několik neurčitých zabručení.

„Tudy,“ řekl pobledlý důstojník před branou a ukázal ke schodům kajícnou rukou. Jezal po nich statečně vystoupal, bral kamenné schody po dvou a ostruhy mu zvonily. Vyšel až na střechu strážnice a ztuhl. Rty se mu zkřivily opovržením. Kdopak to tady nestál než jeho starý přítel představený Glokta, sehnutý nad svou holí, s odpudivým bezzubým úsměvem na tváři?

„Vaše Veličenstvo.“ Mrzák na něj vrhl pokřivený pohled a hlas měl ztěžklý ironií. „Jaká téměř zdrcující čest.“ Zvedl hůl a ukázal jí k ochozu. „Gurchové jsou tímhle směrem.“

Jezal se snažil vymyslet nějakou příhodně jedovatou odpověď a mezitím obrátil oči směrem, kam ukazovala Gloktova hůl. Zamrkal a všechny obličejové svaly mu poklesly. Bez jediného slova mrzáka obešel. Jeho zjizvená brada pomalu klesala, až se zastavila na nejnižší možné pozici.

„Nepřítel,“ zavrčel Varuz. Jezal se snažil představit si, co by asi řekl Logen Devítiprsťák, kdyby se mu naskytl takovýhle pohled.

„Do prdele.“

Čtverce vlhkých polí, živé ploty, cesty, které se mezi nimi vinuly, statky a vesnice a několik remízků starého podrostu za městskými branami, to všechno zaplavily guršské jednotky svými tisícihlavými šiky. Široká dlážděná cesta ke Kelnu, která se stáčela k jihu nížinatou zemědělskou krajinou, se změnila v lesklou a vzdouvající se řeku pochodujících mužů. Nekonečný zástup guršských vojáků se valil k městu a plynule se kolem něj rozléval v jediný obrovský kruh mužů, dřeva a oceli. Nad vřící masou vyčnívaly dlouhé korouhve, na nichž v slabém podzimním slunci zářily zlaté symboly. Korouhve císařských legií. Jezal jich jen na první pohled napočítal deset.

„To je tedy pořádný houf,“ řekl Bayaz a i v jeho hlase zaznívala úcta.

Glokta se ušklíbl. „Gurchové neradi cestují sami.“

Ohrada, o které se lord maršál Varuz zmínil, už se tyčila jako tmavá linka, vinoucí se blátivými poli několik set kroků od hradeb, a před ní byl mělký příkop. Víc než dostatečné opatření k zamezení

přísunu zásob či přístupu posil do města. Kousek dál už se vytvořilo několik táborů: rozsáhlé plochy bílých stanů, vztyčených v úhledných a pravidelných čtvercových útvarech. Z několika z nich už stoupal k bílému nebi dlouhý proužek tmavého kouře z polních kuchyní a kováren. Z celého uspořádání vyzařoval silně znepokojivý pocit trvalosti. Možná je Adova stále v rukou Království, ale ani ten nejpatriotičtější lhář nemohl popřít, že zázemí města už pevně drží císař Gurchulu.

„Jejich organizovanost musí člověk obdivovat," řekl Varuz zachmuřeně.

„Ano… jejich organizovanost…" Jezalův hlas byl najednou skřípavý jako staré parkety. Mít při pohledu na tohle statečný výraz se jevilo spíš jako šílenství než jako odvaha.

Od guršských linií se oddělil tucet jezdců na koních a ti teď ujížděli pravidelným cvalem k městu. Nad jejich hlavami vlály dvě dlouhé korouhve, z rudého a žlutého hedvábí s kantskými motivy vyšitými zlatou nití. Byla tam i bílá vlajka, tak malinká, že si jí člověk sotva všiml.

„Vyjednavači," zavrčel první z mágů a potřásl hlavou. „Není to nic jiného než omluva pro staré blázny, co rádi poslouchají sami sebe a s chutí si zařeční o slušném zacházení těsně před tím, než začnou vraždit."

Řekl bych, že na staré blázny, kteří se hrozně rádi poslouchají, jste vy největší odborník, pomyslel si Jezal, ale nechal si to raději pro sebe a díval se, jak se za zádumčivého ticha guršská skupinka blíží. V jejím čele jel vysoký muž, jehož špičatá helmice a naleštěné brnění se zlatě blýskalo. Seděl vzpřímeně v sedle, s arogancí, která i z té vzdálenosti vypovídala o vysoké velitelské hodnosti.

Maršál Varuz se zamračil. „Generál Malzagurt."

„Vy ho znáte?"

„Velel císařské armádě v poslední válce. Bojovali jsme spolu několik měsíců. Nejednou jsme spolu vyjednávali. Velice prohnaný protivník."

„Ale nakonec jste na něj vyzrál, ne?"

„Nakonec ano, Vaše Veličenstvo." Varuz ale nevypadal právě šťastně. „Jenže tehdy jsem měl armádu."

Kopyta koně guršského velitele zaduněla na cestě mezi troskami pobořených budov za Kasamirovou zdí. Před branou

přitáhl koni uzdu a pyšně se zadíval nahoru, jednu ruku lhostejně opřenou o bok.

„Jsem generál Malzagurt," zavolal s ostrým kantským přízvukem, „a byl jsem vybrán, abych zastupoval jeho skvělost, Utmana-ul-Došta, guršského císaře."

„Já jsem král Jezal První."

„Jistě. Ten bastard."

Nemělo smysl to popírat. „Správně. Ten bastard. Proč nejdete dál, generále? Mohli bychom si tak pohovořit tváří v tvář jako civilizovaní lidé."

Malzagurtovy oči přelétly ke Gloktovi. „Odpusťte mi, ale reakce vaší vlády na neozbrojené vyslance císaře nebyly vždycky… civilizované. Myslím, že zůstanu před branami. Prozatím."

„Jak si přejete. Myslím, že s lordem maršálem Varuzem jste již měl tu čest?"

„Jistěže. Zdá se, jako by to byly už celé věky, co jsme se potýkali ve vyprahlé pustině. Řekl bych, že jste mi chyběl… ale nechyběl. Jak se vede, můj starý příteli, můj starý nepříteli?"

„Celkem dobře," zavrčel Varuz.

Malzagurt ukázal rukou k rozsáhlé expanzi mužů táhnoucí se za ním. „Vzhledem k okolnostem, co? Myslím, že neznám vašeho druhého −"

„To je Bayaz. První z mágů." Hladký, klidný hlas. Patřil jednomu z Malzagurtových společníků. Muži oděnému do prostých bílých šatů, něco na způsob kněze. Nevypadal starší než Jezal a měl velice pohlednou tvář, tmavou a dokonale hladkou. Neměl na sobě zbroj a neměl ani žádnou zbraň. Jeho šat i sedlo jeho koně postrádaly jakékoliv ozdoby. A přece ostatní ze skupiny, a dokonce i sám Malzagurt se k němu chovali s očividnou úctou. Skoro by se dalo říct s bázní.

„Ach." Generál se díval nahoru a zamyšleně si přejížděl po krátkých šedivých vousech. „Tak tohle je Bayaz."

Mladík přikývl. „To je on. Už je to tak dávno."

„Ne dost dávno, Mamune, ty zatracený hade!" Bayaz se opíral o hradby a zuby měl zaťaté. Starý mág byl tak věrohodný ve své hře na hodného strýčka, že už Jezal zapomněl, jak strašlivá jeho náhlá zlost může být. Překvapeně ustoupil o krok dál a už skoro zvedal ruku, aby si skryl tvář. Gurští pobočníci a nosiči korouhví se

přikrčili a na jednoho z nich to dokonce zapůsobilo tak silně, že začal hlasitě zvracet. Dokonce i Malzagurt viditelně ztratil něco ze svého hrdinského vystupování.

Ale Mamun se na něj díval stejně vyrovnaně jako předtím. „Někteří z mých bratrů si mysleli, že jsi utekl, ale já vím svoje. Chalul vždycky říkal, že tě ta tvoje pýcha zničí, a tady je důkaz. Připadá mi najednou zvláštní, že jsem tě kdy pokládal za velkého muže. Vypadáš tak staře, Bayazi. Scvrkl ses."

„Věci se zdají být menší, když se na ně díváš zespod!" zavrčel první z mágů. Koncem hole drtil kameny pod svýma nohama a jeho hlas se teď nesl jako strašlivá hrozba. „Pojď blíž, ty požírači, a až budeš hořet, můžeš posoudit mou slabost!"

„Nepochybuji o tom, že existovala doba, kdys mě mohl svým slovem rozdrtit. Ale teď jsou tvá slova jen prázdný vzduch. Tvoje moc dlouhé roky slábla, zatímco ta moje nikdy nebyla větší. Mám za sebou stovku bratrů a sester. Jaké spojence máš ty, Bayazi?" S opovržlivým úsměvem přelétl očima po hradbách. „Jen takové, jaké si zasloužíš."

„Ještě dokážu najít spojence, kteří tě překvapí."

„O tom pochybuji. Už dávno mi Chalul řekl, v čem bude spočívat tvoje poslední zoufalá naděje. Čas ukázal, že měl pravdu, jako ostatně vždycky. Takže jsi šel až na samotný konec světa honit stíny. Vskutku temné stíny, pro toho, kdo si říká spravedlivý. Vím, žes nepochodil." Kněz odhalil dvě řady dokonale bílých zubů. „Sémě zmizelo, už v dávné minulosti. Je pohřbeno mnoho temných mil pod zemí. Utopeno v hloubce bezedných oceánů. Tvoje naděje se utopily s ním. Zbyla ti jenom jedna možnost. Půjdeš bez odporu s námi a podrobíš se Chalulovu soudu za svou zradu? Nebo musíme my dovnitř a vzít si tě sami?"

„Ty se opovažuješ mluvit se mnou o zradě? Ty, který jsi zradil nejvyšší principy našeho řádu a porušil posvátný Euzův zákon? Kolik lidí jsi musel zavraždit, aby ses stal takhle mocným?"

Mamun jen pokrčil rameny. „Mnoho. Nejsem na to pyšný. Nedal jsi nám na vybranou, Bayazi. Kvůli tobě nám zbyly jen temné cesty a my jsme museli obětovat to, co bylo třeba. Naše hádky o minulosti nemají žádný smysl. Po všech těch dlouhých staletích, co jsme stáli každý na opačné straně té velké propasti, myslím, že ani jeden z nás toho druhého nepřesvědčí. Vítězové rozhodnou, kdo měl pravdu, tak jako vždycky už od dob dávno

před Starými časy. Já tvoji odpověď znám, ale prorok chtěl, abych se tě zeptal. Půjdeš do Sarkantu a budeš se zodpovídat ze svých velkých zločinů? Necháš se soudit Chalulem?“

„Soudit?“ zavrčel Bayaz. „*On* bude soudit *mě,* ten starý vrah s napuchlou hlavou?“ Vybuchl drsným smíchem, který se snášel z hradeb dolů. „Pojď a vezmi si mě, jestli si troufáš, Mamune, čekám na tebe!“

„Pak tedy přijdeme,“ zavrčel Chalulův první učedník a zamračil se zpod svého krásného černého obočí. „Připravovali jsme se na to dlouhé roky.“

Oba muži na sebe zlověstně blýskali očima a Jezal se mračil s nimi. Nelíbil se mu ten náhlý pocit, že celá věc se najednou jeví jen jako spor mezi Bayazem a tímhle knězem a že on, ačkoli byl král, byl jako dítě, které vyslechlo rozhovor rodičů a neví, jaký z toho udělat závěr.

„Sdělte své podmínky, generále!“ zakřičel dolů.

Malzagurt si odkašlal. „Za prvé, jestliže odevzdáte město Adovu do rukou císaře, je připraven dovolit vám, abyste si ponechal svůj trůn, ovšem jako jeho poddaný, samozřejmě, a budete odvádět pravidelné daně.“

„Jak šlechetné. A co zrádce, lord Brock? Vyrozuměli jsme, že už jste korunu Spojeného království přislíbili jemu.“

„Lordu Brockovi nejsme ničím vázáni. On koneckonců neovládá město. Vy ano.“

„A my nechováme přílišný respekt k těm, kdož se obracejí zády ke svým pánům,“ dodal Mamun s temným pohledem upřeným nahoru na Bayaze.

„Za druhé, obyvatelům Spojeného království bude dovoleno nadále žít v souladu s jejich vlastními zákony a zvyky. Budou moci nadále žít svobodně. Nebo alespoň natolik svobodně, jak jim kdy skutečně svobodně žít umožněno bylo.“

„Vaše velkorysost je udivující.“ Jezal to hodlal pronést s úšklebkem, ale nakonec v tom mnoho ironie nebylo.

„Za třetí,“ vykřikl generál s nervózním postranním pohledem k Mamunovi, „muž znám jako Bayaz, první z mágů, nám bude vydán, spoutaný v řetězech, aby mohl být přepraven do chrámu v Sarkantu a tam souzen prorokem Chalulem. Toto jsou naše podmínky. V případě, že je odmítnete, císař vydal nařízení, aby bylo s Midderlandem nakládáno jako s kteroukoli jinou

podrobenou provincií. Bude mnoho mrtvých a mnohem víc zotročených. Dosadíme zde guršské guvernéry, váš Agriont se stane chrámem a vaši nynější vládci… budou dopraveni do cel pod císařským palácem.“

Jezal už už otevíral ústa, aby kapitulaci okamžitě odmítl. Pak se zarazil. Harod Veliký by bezpochyby vyplivl na vyslance svůj otevřený vzdor, ať už by byly vyhlídky do budoucnosti jakékoliv, a nejspíš by se mu ještě vymočil k botám. Už jen pouhá představa vyjednávání s Gurchy byla proti jeho dlouholetému přesvědčení.

Ale, když o tom uvažoval, podmínky byly mnohem velkorysejší, než by kdy čekal. Jezal by se pravděpodobně těšil větší autoritě jako poddaný Utmana-ul-Došta, než jakou měl s Bayazem, nakukujícím mu celý den přes rameno. Vyřknutím jediného slova by mohl zachránit spoustu životů. Skutečných životů skutečných lidí. Zvedl ruku a zlehka se poškrábal konečkem prstu na zjizvených rtech. Už zkusil, co je bolest, na nekonečných pláních Staré říše, aby si pořádně promyslel riziko takového utrpení, které by se týkalo tolika lidí, a zvláště pak jeho samotného. Představa cely pod císařským palácem ho na chvilku zcela zaměstnala.

Připadalo mu neskutečné, že tak fatální rozhodnutí padlo na něj. Na muže, který ještě ani ne před rokem hrdě prohlašoval, že neví nic o ničem a záleží mu na tom ještě míň. Ale tenhle Jezal už začínal pomalu pochybovat, že kdokoli na vysokém postu vždycky přesně ví, co dělá. To nejlepší, v co mohl člověk doufat, bylo, že si uchová alespoň střípek iluze, že by to vědět mohl. A tu a tam se možná pokusit ten bezhlavý proud událostí malinko popostrčit tím či oním směrem a pevně doufat, že se nakonec ukáže, že to bylo to pravé.

Jenže co bylo to pravé?

„Odpovězte mi!“ křikl Malzagurt. „Musím se připravit!“

Jezal se zamračil. Už mu bylo zle z toho, jak si nechával diktovat od Bayaze, ale ten starý parchant alespoň sehrál svou roli v jeho dosazení na trůn. Už mu bylo zle z toho, jak jím Terez opovrhovala, ale alespoň byla jeho žena. Bez ohledu na ty ostatní okolnosti meze jeho trpělivosti nebyly nekonečné. Prostě si odmítal ještě navíc nechat něco vyděračsky nařizovat nějakým vypaseným guršským generálem a jeho zatraceným pitomým knězem.

„Odmítám vaše podmínky!“ křikl nenuceně z hradeb. „Odmítám je úplně a kompletně. Nemám ve zvyku vydávat své rádce nebo svá města nebo svou suverenitu jen tak na požádání. Obzvlášť pak ne hordě guršských psů s ubohými způsoby a ještě ubožejším důvtipem. Tady nejste v Gurchulu, generále, a vaše arogance vám tady bude dobrá ještě míň než ta absurdní helmice. Domnívám se, že než opustíte tyto břehy, dostanete tvrdou lekci. A mohu dodat − ještě než odtud utečete, abyste si vy i ten váš kněz navzájem vylízali prdel? Kdo ví? Možná byste mohli přesvědčit velkého Utmana-ul-Došta a toho vševědoucího proroka Chalula, aby se k vám připojili!“

Generál Malzagurt se zamračil a rychle se poradil s pobočníkem. Očividně zpočátku správně neporozuměl delikátním podrobnostem v závěru projevu. Jakmile mu bylo všechno jasné, mávl vztekle svou tmavou rukou a vyštěkl nějaké rozkazy v kantštině. Jezal viděl, jak se mezi domy roztroušenými za hradbami začali pohybovat nějací muži s pochodněmi v rukou. Guršský generál vrhl poslední pohled nahoru na strážnici nad branou. „Zatracení růžovouši!“ vyprskl. „Zvířata!“ A na to trhl uzdou svého koně a odcválal pryč. Jeho důstojníci spěchali za ním.

Kněz Mamun setrval o něco déle a v jeho dokonalé tváři byl smutek. „Tak tedy budiž. Oblékneme se do zbroje. Bůh ti odpusť, Bayazi.“

„Ty potřebuješ odpuštění víc než já, Mamune! Ty sám se modli!“

„To také dělám. Každý den. Ale za celý svůj dlouhý život jsem neviděl jediný důkaz, že by Bůh odpouštět chtěl.“ Mamun obrátil svého koně od brány a pomalu ujížděl zpátky ke guršským liniím, mezi opuštěnými domy, jejichž zdi už tou dobou hladově olizovaly plameny.

Jezal se dlouze a rozechvěle nadechl, a když se díval na tu záplavu vojáků pohybujících se po polích, trochu se mu chvěla víčka. Ta jeho zatracená huba už ho dostala do tolika problémů. Ale teď už bylo trochu pozdě něco měnit. Ucítil na rameni Bayazův otcovský dotyk, ten řídící dotyk, který se mu stal za posledních pár týdnů tak odporným. Musel zatnout zuby, aby se ovládl a nesetřásl ho.

„Měl bys promluvit ke svému lidu,“ řekl mág.

„Co?“

„Ta správná slova mohou všechno změnit. Harod Veliký dokázal promluvit z okamžité pohnutky. Vyprávěl jsem ti už −“

„No dobře!“ vyštěkl Jezal. „Už jdu.“

Přešel k druhé straně ochozu s nadšením, s jakým odsouzenec přichází na popraviště. Dole pod ním se táhl zástup lidí ve své znepokojivé různorodosti. Jezal se musel přinutit, aby se přestal nervózně popotahovat za přezku na opasku. Z nějakého důvodu se nemohl zbavit obavy, že mu před zraky všech přítomných najednou spadnou kalhoty. Směšná představa. Odkašlal si. Někdo si ho všiml a ukázal na něj.

„Král!“

„Král Jezal!“

„Král hovoří!“

Dav se přeléval a natahoval, přitahován k bráně jako moře doufajících, vyděšených a dychtivých tváří. Hluk na náměstí postupně utichl a zavládlo bezdeché ticho.

„Mí přátelé… mí krajané… mí poddaní!“ V jeho hlase zaznívala příjemná autorita. Dobrý začátek, velice… rétorické.

„Našich nepřátel je možná mnoho… velmi mnoho…“ Jezal polohlasně zaklel. To mohlo sotva účinkovat jako povzbuzení pro masy. „Ale já vás nabádám, abyste se vzmužili! Naše obrana je silná!“ Udeřil dlaní do pevného kamene pod rukama. „Naše odvaha je nezdolná!“ Udeřil se do nablýskaného kyrysu. „A my budeme pevní!“ To už bylo lepší! Už jednou přece projevil přirozený řečnický talent. Dav ho začínal brát, cítil to. „Nebudeme se muset bránit sami věčně! Lord maršál West je už teď se svojí armádou na cestě sem, aby nám pomohl −“

„A kdy tady bude?“ zakřičel kdosi. Zvedla se vlna rozmrzelého mumlání.

„Ehm…“ Jezal nervózně přešlápl a zadíval se koutkem oka na Bayaze. „Ehm…“

„Kdy tady budou? Kdy?“ První z mágů sykl na Gloktu a mrzák udělal hrubé gesto na někoho dole.

„Brzy! Na to se můžete spolehnout!“ Zatracený Bayaz, tohle byl ale pitomý nápad. Jezal neměl nejmenší ponětí, jak na tu lůzu zapůsobit.

„A co naše děti? Co naše domovy? Bude snad hořet tvůj dům? No tak, bude?“ Nešťastných výkřiků přibývalo.

„Nebojte se! Žádám vás… prosím vás…“ K čertu s tím! On nemá co žadonit, vždyť je král. „Armáda je na cestě!“ Jezal si všiml, jak se davem prodírají černé postavy. Praktikalové inkvizice. Blížili se, tak trochu k jeho úlevě, k místu, odkud přicházely výkřiky. „Teď právě opouštějí Sever! Kterýkoli den nám mohou dorazit na pomoc a naučit tyhle guršské psy −“

„Ale kdy? Kdy dorazí −“ Objevily se černé hole a dopadly doprostřed davu a otázka se vytratila v pronikavém zaječení.

Jezal dělal, co mohl, aby ho překřičel. „Ale mezitím, necháme snad tu guršskou špínu volně se prohánět po našich polích? Po polích našich otců?“

„Ne!“ vykřikl někdo a Jezalovi se značně ulevilo.

„Ne! Ukážeme těm kantským otrokům, jak dovedou bojovat svobodní občané Spojeného království!“ Příval vlažných, ale souhlasných zabručení. „Budeme bojovat statečně jako lvi! Lítě jako tygři!“ Teď už ho jeho úkol rozehříval a slova z něj vylétala, jako kdyby je opravdu myslel vážně. Možná i myslel. „Budeme bojovat, jako jsme bojovali za časů Haroda! Za časů Arnaulta! Za časů Kasamira!“ Ozvalo se rozohněné zajásání. „Neustaneme, dokud ty guršské ďábly nezaženeme zpátky za Kruhové moře! Žádné vyjednávání nebude!“

„Žádné vyjednávání!“ vykřikl kdosi.

„Zatracení Gurchové!“

„Nikdy se nevzdáme!“ zahřímal Jezal a udeřil pěstí do hrazení. „Budeme bojovat o každou ulici! O každý dům! O každý pokoj!“

„O každý dům!“ zaječel někdo s fanatickým nadšením a obyvatelé Adovy mu souhlasně přizvukovali. Jezal cítil, že přišla jeho chvíle. Vytáhl s příhodně válečnickým zařinčením meč z pochvy a podržel ho zdvižený vysoko nad hlavou. „A já budu hrdý, že mohu svůj meč tasit po vašem boku! Budeme se bít jeden za druhého! Budeme se bít za Království! Každý muž… každá žena… bude hrdina!“

Ozval se ohlušující jásot. Jezal mával mečem a z davu mu odpověděla zářivá vlna, jak lidé zvedli svá kopí a mávali jimi ve vzduchu, tloukli se do opancéřovaných hrudí a bušili do kamenné dlažby. Jezalův úsměv se roztáhl. Lidé ho milují a jsou víc než ochotní za něj bojovat. Společně zvítězí, cítil to. Rozhodl se správně.

„Dobrá práce,“ zamumlal mu Bayaz do ucha. „Dobrá −“

Jezalova trpělivost byla ta tam. Otočil se k mágovi se zaťatými zuby. „Já vím, že je dobrá! Nepotřebuju, abyste mě donekonečna −“

„Vaše Veličenstvo.“ To se ozval Gorstův pípavý hlas.

„Jak se opovažuješ mě přerušovat? Co je k čertu tak −“

Jezalův výbuch vzteku uťala rudá záře, kterou zahlédl koutkem oka, následovaná o okamžik později hřmícím výbuchem. Prudce otočil hlavu a spatřil, jak nad shlukem střech kousek napravo od něj vyskočily plameny. Dole na náměstí všichni zároveň vyjekli a davem projela vlna zděšení.

„Začalo guršské bombardování,“ řekl Varuz.

Na bílém nebi nad guršskými liniemi zazářila ohnivá čára. Jezal sledoval s otevřenými ústy, jak se snáší na město. Zmizela mezi domy, tentokrát nalevo od Jezala, a do vzduchu vylétly zářivé, dlouhé plameny. Hrozná rána zaútočila na jeho uši jen o vteřinu později.

Zespod se ozvaly výkřiky. Možná rozkazy, možná zděšený řev. Dav se najednou začal hýbat všemi směry. Lidé spěchali k hradbám nebo ke svým domovům a většinou ani neměli žádný cíl, byl to jen zmatený tanec strkajících se těl a míhajících se tyčí.

„Vodu!“ vykřikl kdosi.

„Hoří!“

„Vaše Veličenstvo.“ Gorst už vedl Jezala zpátky ke schodišti. „Měl byste se okamžitě vrátit do Agriontu.“

Jezal zíral na další hřmící explozi, tentokrát ještě blíž k nim. Nad městem už bylo vidět stoupající proužky mazlavého kouře. „Ano,“ zamumlal a nechal se odvést do bezpečí. Uvědomil si, že má pořád ještě tasený meč, a trochu provinile ho schoval. „Ano, samozřejmě.“

Jak kdysi podotkl Logen Devítiprsťák, neohrožeností se chvástá jenom hlupák.

Kosa na kámen

Glokta se otřásal smíchem. V bezzubých dásních mu hvízdalo srkavé chrčení a tvrdá židle pod jeho kostnatým zadkem vrzala. Jeho zajíkání a lapání po dechu se dutě rozeznívalo mezi holými zdmi jeho ponurého obývacího pokoje. Vlastně to znělo hodně jako pláč. *A možná i trochu je.*

Každý otřes jeho pokroucených ramen jako by mu zarážel do krku hřebíky. Každé škubnutí hrudního koše mu vysílalo prudkou bolest do všech prstů u nohou, které mu ještě zbyly. Smál se a smích ho bolel a bolest ho nutila smát se ještě víc. *Ach, jaká ironie! Chechtám se bezmocností. Řičím zoufalstvím.*

Od úst mu vylétaly bublinky slin a on naposledy dlouze zařičel. *Jako kvičení umírající ovce, jen o něco méně důstojné.* Pak polkl a osušil si slzící oči. *Takhle jsem se nezasmál už roky. Nejspíš už od té doby, co kati v císařském vězení odvedli svoji práci. A přece není zase tak těžké přestat. Koneckonců nic tak směšného na tom není, že?* Zvedl dopis a znovu si ho přečetl.

Představený Glokto,

mí zaměstnavatelé z bankovního domu Valint a Balk jsou více než zklamáni vašimi výsledky. Je to již nějaká doba, co jsem vás osobně žádal, abyste nás informoval o záměrech arcilektora Sulta. Obzvláště pak o důvodech jeho přetrvávajícího zájmu o univerzitu. Dosud jsme však od vás neobdrželi žádné oznámení.

Snad jste věřil, že náhlý příchod Gurchů k městským branám způsobil v očekávání mých zaměstnavatelů nějaké změny.

To se však nestalo, v žádném směru. A nikdy se nestane.

Když nám do týdne nepředložíte žádné zprávy, Jeho Eminence bude informována o vaší roztříštěné loajalitě.

Předpokládám, že není třeba dodávat, že by bylo moudré, abyste tento dopis zničil.

Mauthis

Glokta si list papíru dlouho prohlížel ve světle jediné svíčky, znetvořená ústa dokořán. *Tak pro tohle jsem přežil dlouhé měsíce agonie v temnotě císařského vězení? Promučil se zničením Cechu obchodníků s plátnem? Provraždil si krvavou cestu Dagoskou? Abych skončil své dny v hanbě lapen mezi zahořklým starým byrokratem a spolkem proradných podvodníků? Po všem tom vykrucování, lžích, všem vyjednávání a bolesti. Po všech těch mrtvolách rozesetých podél mých cest… tohle?*

Jeho tělo roztřásla nová vlna smíchu, zkroutila ho a rozchřestila jeho bolavá záda. *Jeho Eminence a ti bankéři si jeden druhého opravdu zaslouží! Dokonce i když město kolem nich hoří, jejich hry nemohou ustat ani na okamžik. Hry, které se mohou docela dobře stát ubohému představenému Gloktovi, jenž se jen snažil dělat, co bylo v jeho mrzáckých silách, osudnými.* Musel si utřít kapající nos, tak moc se při té poslední myšlence musel smát.

Je to skoro škoda spálit tak nesmírně zábavný dokument. Možná bych ho mohl raději přinést arcilektorovi? Jestlipak by mu taky připadal tak vtipný? Zasmáli bychom se mu společně? Natáhl se a podržel růžek dopisu nad mihotavým plamenem svíčky. Díval se, jak olizuje jeho hranu, jak se plazí po textu a papír se pomalu kroutí a mění v černé uhlíky.

Shoř, tak jako moje naděje, moje sny a moje úžasná budoucnost shořely pod císařským palácem! Shoř, jako shořela Dagoska a jak císařovým běsněním určitě shoří i Adova! Shoř, jak bych si přál, aby shořel král Jezal Bastard a první z mágů a arcilektor Sult a Valint a Balk a celý ten zatracený −

„Ech!“ Glokta zamával spálenými konečky prstů ve vzduchu a strčil si je do bezzubých úst. Smích ho rychle přešel. *Zvláštní. Navzdory obrovskému množství prožité bolesti si na ni nezvykneme. Vždycky se jí snažíme uniknout. Nikdy se s další nesmíříme.* Růžek dopisu ještě doutnal na podlaze. Zamračil se a rozdrtil ho krutou špičkou hole.

* * *

Vzduch byl ztěžklý pronikavým pachem hořícího dřeva. *Jako deset tisíc spálených večeří.* Dokonce i tady v Agriontu se vznášel slabý šedivý závoj, sedající prach, který se prodíral mezi domy na

konci každé ulice. Teď už několik dní běsnily ohně ve vnějších čtvrtích a gurišské bombardování nepolevovalo ve dne ani v noci. I teď, zatímco Glokta cedil vzduch přes mezery mezi zuby usilovnou snahou klást jednu nohu před druhou, ozývaly se tlumené rány zápalných střel, které dopadaly někam do města, a on cítil slabý dozvuk vibrací přes podrážky bot.

Lidé v ulicích zůstali ochromeně stát a zírali vzhůru. *Těch pár, kteří neměli to štěstí, aby si našli nějakou záminku, proč opustit město, když Gurchové přišli. Těch pár nešťastných, kteří byli buď příliš důležití, nebo nebyli důležití vůbec. Hrstka optimistů, která si myslela, že gurišské obléhání bude jen další pomíjivá záležitost − jako letní bouřka nebo krátké kalhoty. Příliš pozdě zjistili, jak šeredně se spletli.*

Glokta se belhal dál, se skloněnou hlavou. Netrpěl nedostatkem spánku kvůli výbuchům, kterými se poslední týden v noci město otřásalo. *Měl jsem dost svých starostí s nedostatkem spánku kvůli myšlenkám, jež se mi honily hlavou jako kočka chycená v pasti, která se snaží vymyslet, kudy z té šlamastyky ven. Na výbuchy jsem si zvykl už při své dovolené v kouzelné Dagosce.* Pro něj byla bolest vystřelující mu ze zadku po páteři vzhůru mnohem větším trápením.

Ta arogance! Kdo by se byl kdy odvážil přijít s nápadem, že si jednoho dne bude gurišská bota vykračovat po úrodných polích Midderlandu? Že v těch pěkných statcích a ospalých vesničkách Království bude skotačit gurišský oheň? Kdo by vůbec kdy věřil, že krásná a vzkvétající Adova se z kousku nebes změní v kousek pekla? Glokta si uvědomil, že se usmívá. *Buďte vítáni! Buďte všichni vítáni! Byl jsem tu celou tu dobu! Jak je to od vás hezké, že jste se ke mně přidali!*

Uslyšel, jak se k němu z druhého konce ulice blíží dupot vojenských bot. Příliš pozdě uhnul před zástupem vojáků a byl hrubě odstrčen na travnatý okraj cesty, kde mu v blátě uklouzla levá noha a po ní mu až k pasu vystřelila prudká bolest. Zástup mužů lhostejně řinčel dál a Glokta je zamračeně pozoroval. *Inkvizice už lidem nenahání tu správnou míru strachu. Mnohem větší strach teď všichni mají z Gurchů.* Škubl sebou, zaklel a odlepil se od zdi. Protáhl si krk a pokračoval v belhání.

* * *

Nejvyšší soudce Marovia byl orámovaný největším oknem své úřadovny plné ozvěn, ruce sepjaté za zády. Jeho okna mířila na západ. *Směrem k hlavnímu gurišskému útoku.* V dálce se nad střechami zvedal k bledému nebi pruh tmavého kouře, kde se všechno smísilo do šedivého oparu, a podzimní pološero tak získalo na ještě smutečnějším výrazu. Když Marovia uslyšel Gloktovu bezprstou nohu zašourat o prkna na tmavé podlaze, otočil se a jeho vrásčitá stará tvář ožila přívětivým úsměvem.

„Ach, představený Glokta! Neumíte si představit, jakou radost jsem měl, když vás ohlásili! Od poslední návštěvy jste mi velmi chyběl! Skutečně se mi velice líbí váš… otevřený styl. Velice obdivuji vaši… odevzdanost své práci.“ Mávl jednou línou rukou k oknu. „Musím připustit, že zákony mají v době války tendenci usínat. Ale i když máme za branami Gurchy, ušlechtilé záležitosti inkvizice Jeho Veličenstva je třeba řešit dál, viďte? Předpokládám, že jste za mnou opět přišel v zájmu Jeho Eminence?“

Glokta zaváhal. Avšak jen ze zvyku. *Musím se k inkvizici obrátit svými pokroucenými zády. Jak mě asi Sult nazve? Zrádcem? To bezpochyby, a kromě toho mi dá i horší jména. Ale člověk musí být věrný především sám sobě. Už jsem obětoval dost.* „Ne, Vaše Ctihodnosti. Přišel jsem v zájmu Sanda dan Glokta.“ Dobelhal se k židli, přitáhl si ji, a aniž byl vyzván, svalil se do ní. *Už jsem zašel příliš daleko, než abych se staral o formality.* „Abych byl upřímný, potřebuji vaši pomoc.“ *Abych byl upřímný, jste moje poslední naděje.*

„Mou pomoc? Určitě máte vlastní mocné přátele.“

„Je mou smutnou zkušeností, že mocní muži si nemohou dovolit přátele.“

„To je vskutku smutná pravda. Člověk se nemůže dostat do mého postavení, a ani do vašeho, aniž by pochopil, že nakonec tu každý hraje sám za sebe.“ Marovia se sám usadil do židle s vysokým opěradlem a tvářil se blahosklonně. *I když já osobně jsem uklidnění dalek. Jeho úsměvy jsou nejspíš každým coulem stejně smrtící jako Sultovo mračení.* „Je třeba, abychom si přátele hledali tam, kde nám mohou být užiteční. V duchu téhle pravdy, čím vám mohu pomoci? A co je ještě důležitější, čím mi můžete na oplátku pomoct vy?“

„Tady bude na místě trocha vysvětlení.“ Glokta sebou trhl, jak mu nohu sevřela křeč a snažil se ji natáhnout pod stůl. „Mohu s vámi hovořit naprosto otevřeně, Ctihodnosti?“

Marovia se zamyšleně probíral svými vousy. „Pravda je velice vzácná a cenná komodita. Jsem udiven, že muž s vašimi zkušenostmi by se o ni mohl tak jednoduše podělit. Zvláště pak s někým, kdo je na druhé straně hřiště, abych tak řekl.“

„Kdysi mi někdo řekl, že muž, ztracený v poušti, musí vzít zavděk vodou, která se mu nabízí, ať už přichází odkudkoli.“

„Takže jste ztracený? Mluvte tedy otevřeně, představený, a uvidíme, jestli bych vám ze své čutory mohl něco nechat.“

To není právě příslib úlevy, ale je to to nejlepší, v co jsem mohl doufat od muže, který byl ještě nedávno tak zatvrzelým nepřítelem. A tak tedy… mé doznání. Glokta si v hlavě převracel vzpomínky za posledních pár let. *Že je to ale pěkně špinavá, ostudná a ošklivá sbírka. Kde jenom začít?* „Už je to nějaký čas, co jsem se začal zabývat vyšetřováním protiprávností v záležitostech počestného Cechu obchodníků s plátnem.“

„Na tu nešťastnou záležitost si dobře vzpomínám.“

„Během svého vyšetřování jsem zjistil, že cech byl financován jednou bankou. Velice bohatou a mocnou bankou. Valint a Balk.“

Glokta pečlivě pátral po nějaké reakci, ale Marovia ani nezamrkal. „Jsem si vědom existence takové instituce,“ bylo jediné, co řekl.

„Měl jsem podezření, že byli zapleteni ve zločinech cechu. Magistr Kault mi o tom řekl ještě před tím jeho nešťastným odchodem. Ale Jeho Eminence nechtěla, abych ve vyšetřování pokračoval. Bylo to příliš mnoho komplikací v příliš komplikovanou dobu.“ Gloktovi zacukalo levé oční víčko a cítil, jak mu začalo slzet oko. „Omlouvám se,“ zamumlal, když si ho utřel prstem. „Krátce na to jsem byl poslán do Dagosky, abych se ujal úkolu při obraně města.“

„Vaše mimořádné úsilí v té věci mi způsobilo jisté drobné nepříjemnosti.“ Marovia nasadil kyselý výraz. „Blahopřeji vám. Odvedl jste vynikající práci.“

„Nemohu si tak docela přisvojit všechny zásluhy. Úkol, kterým mě arcilektor pověřil, byl nesplnitelný. Dagoska byla protkaná zradou a obklopená Gurchy.“

Marovia se ušklíbl. „Máte mé pochopení.“

„Kéž by měl někdo pochopení tehdy, ale všichni byli zcela zaneprázdněni zdejšími záležitostmi a snažili se získat převahu jeden nad druhým, ostatně jako vždycky. Dagoska sama nebyla ve stavu, který by tento úkol umožnil splnit. Nemohl jsem její obranu posílit bez finančních prostředků −“

„Jeho Eminence s pomocí nepřispěchala.“

„Jeho Eminence by nepřispěla ani jedinou markou. Ale v čase největší nouze se objevil nečekaný mecenáš.“

„Bohatý strýček? Jaká šťastná náhoda.“

„Ne tak docela.“ Glokta si olízl slané místo, kde kdysi míval přední zuby. *A tajemství se začínají sypat jako lejna z vyschlé jámy po latríně.* „Mým bohatým strýčkem nebyl nikdo jiný než bankovní dům Valint a Balk.“

Marovia se zamračil. „Oni vám poskytli peníze?“

„Právě díky jejich velkorysosti jsem byl schopen udržet Gurchy za hradbami tak dlouho.“

„Když vezmu v potaz skutečnost, že mocní lidé nemají přátele, co za to Valint a Balk dostali od vás?“

„Ve své podstatě,“ Glokta se na nejvyššího soudce upřeně zadíval, „cokoli chtěli. Krátce po mém návratu z Dagosky jsem vyšetřoval smrt korunního prince Raynaulta.“

„Strašný zločin.“

„Na němž guršský vyslanec, kterého za to pověsili, nenesl žádnou vinu.“

Marovia dal najevo jen velmi slabý náznak překvapení. „Myslíte?“

„Nade vši pochybnost. Ale smrt následníka trůnu zapříčinila další problémy, problémy s hlasováním v otevřené radě, a Jeho Eminence byla ráda, že se našla jednoduchá odpověď. Chtěl jsem v té záležitosti zjistit něco víc, ale byl jsem zastaven. Valintem a Balkem.“

„Vy tedy podezíráte tyto bankéře, že byli zapleteni do smrti korunního prince?“

„Podezírám je z mnoha věcí, ale důkazů se jaksi nedostává.“ *Vždycky je mnoho podezření a nedostatek důkazů.*

„Banky,“ zavrčel Marovia. „Jsou to jen vzdušné zámky. Roztáčejí peníze z dohadů, lží a slibů. Tajnosti jsou jejich nejčastějším oběživem, dokonce víc než zlato.“

„Totéž jsem zjistil i já. Ale muž ztracený v poušti −“

„Ano, ano. Prosím, pokračujte.“

Glokta ke svém překvapení zjistil, že se sám skvěle baví. Málem se kousal do jazyku, jak byl dychtivý vysypat ze sebe všechno co nejrychleji. *Když teď ze sebe chrlím tajemství, která jsem tak dlouho hromadil, zjišťuji, že nemůžu přestat. Připadám si jako lakomec na drahém večírku. Zděšený, ale svobodný. Trpící, ale šťastný. Je to jako proříznout si sám hrdlo. Úžasně osvobozující, ale člověk to může zažít jen jednou. A stejně jako u prořínutí hrdla to pravděpodobně skončí ošklivou smrtí. Ach jo. Nějakou dobu už se to blížilo, že ano? A nemohu ani dost dobře tvrdit, že bych si to nejmíň desetkrát nezasloužil.*

Glokta se naklonil blíž. *A ještě i tady a teď mám pořád potřebu hovořit o tom tiše.* „Arcilektor Sult není naším novým králem nadšen. Zvláště pak není nadšen vlivem, který na něj má Bayaz. Sult zjistil, že jeho moc je velice okleštěna. Vlastně věří, že jste za tím vším právě vy.“

Marovia se zamračil. „Opravdu?“

Opravdu. A já si nejsem tak docela jist, že by mě samotného tato možnost nenapadla. „Pověřil mě, abych našel nějaký způsob, jak Bayaze odstranit…“ jeho hlas přešel téměř v šepot. „Nebo odstranit krále. Podezírám ho, a kéž bych se mýlil, že už má jiné plány. Plány, které se nějak týkají univerzity.“

„Vypadá to, že chcete Jeho Eminenci arcilektora obvinit z velezrady proti státu.“ Maroviův pohled byl tvrdý a pronikavý jako pár nových hřebíků. *Podezíravý, a přece nanejvýš dychtivý.* „Objevil jste něco, co by se dalo použít proti králi?“

„Ještě než jsem o tom mohl začít uvažovat, Valint a Balk mě od toho velmi důrazně odradili.“

„To se o tom tak rychle dozvěděli?“

„Jsem nucen připustit, že někdo, kdo je mi velmi blízko, možná nebyl tak úplně spolehlivý, jak jsem si vždycky myslel. Ti bankéři nejenže požadovali, abych Jeho Eminenci neuposlechl, ale dokonce trvali na tom, abych ho sledoval. Chtějí vědět, co má v plánu. Mám jen několik dní, abych jejich požadavkům vyhověl, a Sult už mi nevěří ani natolik, aby se mnou sdílel obsah své latríny, natožpak obsah své mysli.“

„Ach, jéminářku,“ Marovia zvolna potřásl hlavou. „Jéminářku.“

„Abych ke svému bědování ještě přidal, domnívám se, že co se týče událostí v Dagosce, arcilektor není tak nevědomý, jak se na první pohled zdálo. Jestli někdo mluví, je docela dobře možné, že mluví na obě strany.“ *Koneckonců, když jednou někoho dokážete zradit, není zase tak těžké udělat to znovu.* Glokta si dlouze povzdechl. *Tak, to bychom měli. Všechna tajemství jsou venku. Latrína je čistá. Můj krk je rozříznutý od ucha k uchu.* „To je celý můj příběh, Vaše Ctihodnosti.“

„No, představený, opravdu jste se ocitl v pěkně bryndě.“ *Celkem fatální bryndě, když na to přijde.* Marovia vstal a začal pomalu přecházet po místnosti. „Na chvíli tedy předpokládejme, že jste mě opravdu přišel požádat o pomoc, a ne proto, abyste mě dostal do nepříjemností. Arcilektor Sult dokáže člověku velmi vážně znepříjemnit život. A navíc ve své posedlosti sám sebou rád působí nepříjemnosti právě v dobách, jako je tahle.“ *O tom se s vámi absolutně nebudu přít.* „Pokud byste dokázal opatřit přesvědčivé důkazy, pak bych, samozřejmě, byl ochoten předložit je králi. Ale nemohu se obrátit proti členu uzavřené rady, a obzvláště ne proti arcilektorovi, bez pádných důkazů. Podepsané doznání by bylo nejlepší.“

„Sultovo podepsané doznání?“ zamumlal Glokta.

„Takový dokument by nejspíš vyřešil problémy nás obou. Sult by byl pryč a bankéři by ztratili možnost na vás naléhat. Gurchové by samozřejmě dál tábořili za našimi hradbami, ale člověk nemůže mít všechno.“

„Arcilektorovo podepsané doznání.“ *A když už jsme u toho, nemám taky utrhnout z oblohy měsíc?*

„Nebo dostatečně velký kámen, který by spustil lavinu − možná doznání někoho hodně blízko němu. Vyrozuměl jsem, že na získávání těchto dokumentů jste odborník.“ Nejvyšší soudce se na Gloktu zadíval zpod svého hustého obočí. „Nebo jsem byl špatně informován?“

„Nemohu vyčarovat důkazy jen tak ze vzduchu, Vaše Ctihodnosti.“

„Ti, jež jsou ztraceni v poušti, musejí využít příležitostí, které se nabízejí, jakkoli jsou chabé. Sežeňte důkazy a přineste mi je. Pak budu moct jednat, ale ani o vteřinu dřív. Pochopte, že kvůli vám nemohu riskovat. Je těžké věřit člověku, který si vybere svého pána a pak ho zase vymění.“

„Vybere?“ Glokta cítil, jak mu oko znovu zacukalo. „Jestli si myslíte, že jsem si vybral byť jen kousek toho ubohého stínu života, který před sebou vidíte, pak se velice mýlíte. Vybral jsem si slávu a úspěch. V té krabici ale nebylo to, co bylo napsáno na víku.“

„Svět je plný tragických příběhů.“ Marovia přešel k oknu, otočil se ke Gloktovi zády a zadíval se na tmavnoucí nebe. „Zvlášť teď. Těžko můžete čekat, že by člověkem s mými zkušenostmi nějak pohnuly. Přeji vám hezký den.“

Další poznámky by byly zřejmě zbytečné. Glokta se zhoupl dopředu, s pomocí hole se bolestivě zvedl do stoje a belhal se ke dveřím. *Ale do zatuchlé kobky mého zoufalství se přece jen vplížila jiskřička naděje… potřebuji jen získat přiznání k velezradě od nejvýše postaveného muže inkvizice Jeho Veličenstva −*

„A představený!“ *Proč nikdy nikdo nemůže skončit se svým projevem, než vstanu?* Glokta se znovu obrátil do místnosti a páteř mu sžírala bolest. „Jestli někdo hodně blízko vás mluvil, je třeba, abyste ho umlčel. Hned. Jenom blázen by pomýšlel na vykořenění zrady z uzavřené rady dřív, než si vypleje vlastní trávník.“

„Ach, o moji zahradu si nemusíte dělat starosti, Vaše Ctihodnosti.“ Glokta obdařil nejvyššího soudce svým nejodpudivějším úsměvem. „Už teď si brousím nůžky.“

Láska k bližnímu

Adova hořela.

Dva nejzápadnější okrsky − Tři statky v jihozápadním cípu města a V Podloubích, o něco severněji − byly zjizvené černými ranami. Z některých míst stále stoupal dým, velké šedé sloupy se slabou oranžovou září u základny. Šířily se v mazlavých sazích a silný vítr je unášel k západu, kde přes zapadající slunce zatahoval špinavou záclonu.

Jezal se na ně vážně a mlčky díval, ruce zaťaté do znecitlivělých pěstí na ochozu hradeb Věže řetězů. Tady nahoře nebylo nic slyšet, jen vítr, který ho tahal za uši, a tu a tam slabou ozvěnu vzdálené bitvy. Válečný ryk nebo jekot raněných. Nebo možná jen krákání mořských ptáků, nesené větrem. Jezal na jeden sentimentální okamžik zatoužil být ptákem a moci jen tak vzlétnout z věže a přeletět přes guršské hlídky, pryč z téhle noční můry. Ale uniknout nebylo tak snadné.

„Kasamirova zeď byla poprvé prolomena před třemi dny," vysvětloval mu maršál Varuz monotónním hlasem. „Odrazili jsme první dva útoky a v noci udrželi Tři statky, ale příštího dne došlo k dalšímu průlomu a pak k dalšímu. Tenhle zatracený střelný prach mění všechna pitomá pravidla. Zeď, která by jinak obstála týden, dokážou do hodiny zničit."

„Chalul si ve svých válkách vždycky rád hrál s tím svým prachem," zamumlal zbytečně Bayaz.

„Ve Třech statcích ho tu noc použili a brzy nato se dostali i přes brány V Podloubích. Od té doby v celé západní části města zuří boje." V té čtvrti byl i hostinec, kde Jezal oslavoval svoje vítězství v Soutěži nad Filiem. Hostinec, kde seděl s Western, Jalenhormem, Kaspou a Brintem, než odešli na Sever a on do Staré říše. Jestlipak teď ten dům hoří? Nebo už je z něj jenom zčernalá troska?

„Za denního světla s nimi bojujeme muž proti muži. Za tmy podnikáme nájezdy, každou noc. Ani jediné pídě země se nevzdáme, aniž by byla zkropena guršskou krví.“ Varuz možná doufal, že ho tak povzbudí, ale docílil jen toho, že se Jezal cítil hůř a hůř. Ulice jeho hlavního města nasáklé krví, ať už to byla krev kohokoli, mohly být stěží jeho hlavním cílem coby krále Spojeného království. „Arnaultova zeď se pořád drží, i když uprostřed města na několika místech hoří. Minulou noc dosáhly plameny skoro až ke Čtyřem koutům, ale déšť je uhasil, alespoň prozatím. Bojujeme o každou ulici, každý dům, každý pokoj. Tak jak jste řekl, že bychom měli, Vaše Veličenstvo.“

„Dobře,“ dokázal zakrákat Jezal, ale málem se tím slovem zadusil. Když tak rozjařeně odmítal podmínky generála Malzagurta, nevěděl, co vlastně čekal. Jen si nejasně uvědomoval, že by měl někdo brzy přispěchat na pomoc. Že dojde na nějaké hrdinské činy. Teď už byla celá ta zatracená věc v běhu a nikde žádná známka brzkého osvobození. Možná že se něco hrdinského odehrává právě tam dole v oblacích kouře. Vojáci, kteří odtahují raněné kamarády do bezpečí ukoptěnou tmou. Ošetřovatelky, které sešívají rány ve světle svíček obklopeny výkřiky bolesti. Obyvatelé města, kteří se vrhají do hořících domů, aby odtud vytáhli kašlající děti. Každodenní hrdinství toho nejobyčejnějšího druhu. Takové, které celkový výsledek vůbec nijak neovlivní.

„Ty lodě tam v zálivu jsou naše?“ zeptal se tiše, a už když to dořekl, bál se, jaká bude odpověď.

„Kéž by byly, Vaše Veličenstvo. Nikdy jsem si nemyslel, že něco takového řeknu, ale co se týče moře, jsou na tom lépe oni. Tolik zatracených lodí jste ještě nikdy neviděl. Ani kdyby většina našeho loďstva nebyla v Anglandu, odkud má přivézt naši armádu, nevím, co by tu dokázala. Takhle se budou vojáci muset vylodit dál od města. Je to zatraceně velká komplikace a mohlo by to být ještě mnohem horší. Přístav je slabé místo. Dřív nebo později se mohou Gurchové pokusit o vylodění právě tam.“

Jezal se nervózně zadíval k vodě. Armáda Gurchů, hrnoucí se ze svých lodí do samotného srdce města. Střední cesta vede přímo středem Adovy, od zálivu do Agriontu. Cesta lákavě široká, dost na to, aby jí mohla během chvilky propochodovat celá guršská legie. Zavřel oči a snažil se pravidelně dýchat.

Než Gurchové přišli, měl sotva kdy chvilku klidu, jak se ho všichni snažili neustále zahrnovat radami. Teď, když jejich rady opravdu potřeboval, přival jako kdyby najednou vyschl. Sult se v uzavřené radě téměř neobjevil, a když přece, bylo to jen proto, aby sršel blesky na Maroviu. Sám nejvyšší soudce toho také moc nenabídl, kromě toho, že naříkal nad situací, ve které se ocitli. Dokonce i Bayazova zásoba historických příkladů byla asi konečně vyčerpaná. Jezal musel nést celou zodpovědnost sám, a jak zjistil, bylo to hodně těžké břímě. Říkal si, že mnohem hůř jsou na tom asi ti, kteří jsou zranění nebo přišli o domov či o život, ale to byla chabá útěcha.

„Kolik už je mrtvých?“ uvědomil si, že se ptá jako dítě, které se šťourá ve strupu. „Jak velké jsou ztráty?“

„Boje u Kasamirovy zdi byly kruté. Boje v okupovaných územích byly ještě horší. Oběti na obou stranách jsou značné. Odhadoval bych to přinejmenším na tisíc mrtvých na naší straně.“

Jezal polkl hořkou slinu. Myslel na zmatené obránce, které viděl u západní brány, na tom náměstí, které je teď pravděpodobně v rukou guršských legií. Obyčejní lidé, kteří k němu vzhlíželi s nadějí a s hrdostí. Pak se pokusil představit si, jak asi vypadá tisíc mrtvol. Představil si, jak jich stovka leží jedna vedle druhé v řadě. Pak deset takových řad za sebou. Tisíc. Kousl se do nehtu na palci, už tak bolavě okousaného až na maso.

„A mnohem víc zraněných, samozřejmě,“ dodal Varuz, jako by zakroutil nožem v ráně. „Popravdě, velmi naléhavě nám chybí prostory právě pro raněné. Nejméně dva okrsky jsou částečně okupovány Gurchy a nepřítel postupně spaluje další části města.“ Jezalův jazyk si našel tu stále citlivou mezeru v zubech. Vzpomínal na vlastní utrpení na nekonečných pláních pod nelítostným nebem, na bodavou bolest v obličeji, když vůz vrzal a nadskakoval.

„Otevřeme Agriont pro raněné a pro ty, co ztratili domov. Když je armáda pryč, je tady místa dost. Kasárna pojmou tisíce lidí a je tam dostatek zásob.“

Bayaz zavrtěl svou plešatou hlavou. „To je riskantní. Nemáme jak zjistit, koho pouštíme dovnitř. Guršské agenty. Chalulovy zvědy. Ne všichni jsou takoví, jak vypadají.“

Jezal zaskřípal zuby. „Jsem připraven to riziko podstoupit. Král jsem tady snad já, nebo ne?“

„To jste," zavrčel Bayaz. „A bylo by moudré, kdybyste se jako král choval. Teď není čas na sentiment. Nepřítel se blíží k Arnaultově zdi. Někde už může být ani ne dvě míle od místa, kde teď stojíme."

„Dvě míle?" zašeptal Jezal a jeho oči znovu nervózně zatékaly k západu. Arnaultova zeď byla pravidelná šedá linka mezi domy a odtud vypadala jako hrozně křehká bariéra a taky nepříjemně blízko. Sevřel ho náhlý pocit strachu. Ne ten provinilý zájem o bezejmenné lidi tam dole v kouři, ale skutečný a velice osobní strach o vlastní život. Stejný pocit, jaký měl tenkrát mezi kameny, když se k němu blížili dva válečníci, aby ho zabili. Možná udělal chybu, že se nevzdal města, když ještě mohl. Možná že ještě není tak pozdě −

„Budu žít, nebo padnu společně s lidem Království!" vykřikl stejně rozezlený na vlastní zbabělost jako na mága. „Jestli jsou oni ochotni umírat za mě, jsem i já ochotný zemřít za ně!" Natočil se k Bayazovi bokem a honem uhnul pohledem. „Dejte otevřít Agriont, maršále Varuzi. Když budete muset, zaplňte raněnými třeba i palác."

Varuz se nervózně podíval na Bayaze a pak se škrobeně uklonil. „Lazarety se tedy přesunou do Agriontu, Vaše Veličenstvo. Kasárna budou otevřena lidem. Palác bude patrně nejlepší nechat uzavřený, alespoň dokud se situace nezhorší."

Jezal téměř nedokázal snést představu, jak by mohla vypadat horší situace. „Dobře, dobře. Dohlédněte na to." Když se odvrátil od kouřícího města a zamířil k dlouhému schodišti, musel si utřít slzu zpod víčka. To je tím kouřem, samozřejmě. Ničím jiným.

* * *

Královna Terez seděla sama, orámovaná obrysem okna jejich obrovské ložnice.

Hraběnka Shalere se pořád ukrývala někde v paláci, ale zdálo se, že už se poučila a snažila se nechodit se svým opovržením Jezalovi na oči. Ostatní dvorní dámy poslala Terez zpátky do Styrie ještě předtím, než Gurchové zablokovali přístav. Jezal si tak trochu přál, aby mohl vrátit spolu s ostatními i královnu, ale to bylo, bohužel, nemožné.

Když zabouchl dveře ložnice, Terez se jeho směrem ani neobtěžovala podívat. Musel potlačit dlouhý povzdech, jak se vlekl místností. Boty měl zablácené ze slabého deště a kůži mastnou od vzduchu plného sazí.

„Rozšlapáváte tady špínu," řekla Terez, aniž zvedla oči, a její hlas byl stejně ledový jako vždycky.

„Válka je špinavá záležitost, má drahá." Viděl, jak se jí tvář zachvěla odporem, když pronesl ta dvě poslední slova, a ani sám nevěděl, jestli se mu chce smát nebo plakat. Ztěžka se svalil do křesla naproti ní bez ohledu na špinavé boty a celou tu dobu věděl, jak ji tím rozzuřil. Vlastně nemohl udělat nic, co by ji nerozzuřilo.

„Musíte za mnou takhle chodit?" vyštěkla.

„Ach, nemohu přece jinak! Jste koneckonců moje žena."

„Ne z vlastní vůle."

„Nebyla to ani moje vůle, ale jsem ochoten se s tím vyrovnat. Věřte si tomu, nebo ne, ale raději bych se oženil s někým, kdo mě nebude nenávidět." Jezal si zajel jednou rukou do vlasů a se značnými obtížemi se snažil tlumit vztek. „Ale prosím, nebojujme spolu. Mám dost boje tam venku. Víc, než dokážu snést! Nemůžeme se k sobě chovat alespoň… slušně?"

Na to se na něj dlouze zadívala s podmračeným, přemýšlivým výrazem. „Jak můžete?"

„Jak můžu co?"

„Jak se můžete pořád snažit."

Jezal si dovolil nepatrný úsměv. „Doufal jsem, že třeba začnete obdivovat mou vytrvalost, když nic jiného." Neusmála se, ale on nějak vycítil, že ta tvrdá linie jejích úst možná, i když jen sotva znatelně, zjemněla. Sotva by se odvážil myslet si, že by mohla konečně začít tát, ale byl ochoten chopit se i toho kousíčku lana, který jen vykukoval. Naděje byl v těchto dnech všeobecný nedostatek. Naklonil se k ní a zadíval se jí dychtivě do očí. „Dala jste mi jasně na srozuměnou, jak špatné mínění o mně máte, a já vás kvůli tomu těžko mohu obviňovat. Ani já si o sobě nic ohromného nemyslím, to mi věřte. Ale snažím se… velice se snažím… být lepším mužem."

Koutek Tereziných úst se zvedl ve smutném úsměvu, ale i tak to byl úsměv. K jeho velkému překvapení se natáhla a položila mu jednu ruku něžně na tvář. Nemohl se ani nadechnout a kůže v místě, kde spočinuly její prsty, ho pálila.

„Proč nedokážete pochopit, že jste mi odporný?“ zeptala se. Cítil, jak úplně ztuhl. „Je mi odporné se na vás dívat, cítit vaši přítomnost, slyšet zvuk vašeho hlasu. Je mi odporné tohle místo a tento lid. Čím dřív ho Gurchové spálí na troud, tím šťastnější budu.“ Stáhla ruku a obrátila se zpátky k oknu. Její dokonalý profil ozářilo mihotavé světlo.

Jezal pomalu vstal. „Myslím, že si najdu nějaké jiné místo, kde dnes v noci přespím. Tady je příliš chladno.“

„Konečně.“

Pro muže může být strašným prokletím, když dostane všechno, po čem kdy toužil. Když se ty zářivé cíle promění v prázdné bubliny a jemu už nezbudou ani sny, kterými by se utěšoval. Všechny ty věci, o kterých si Jezal myslel, že by chtěl získat − moc, slávu, nákladnou nádheru vznešenosti − nebyly nic než prach. Všechno, co teď chtěl, bylo, aby věci byly jako dřív, před tím, než je dostal. Ale nebylo cesty zpět. Nikdy nebude.

Opravdu už neměl, co dalšího by řekl. Celý zemdlelý se otočil a belhal se ke dveřím.

Lepší nechat pohřbené

Když je po boji, pokud jste ještě naživu, začnete kopat. Kopete hroby pro mrtvé kamarády. Poslední projev úcty, jakkoli málo jste jí k nim cítili. Kopete tak hluboko, jak si můžete dovolit se tím zdržovat, pak je tam hodíte, zasypete je a oni shnijí a budou zapomenuti. Tak to je, a vždycky to tak bude.

Než tahle válka skončí, bude kopání ještě spousta. Hodně kopání na obou stranách.

Už je to dvanáct dní, co začal padat oheň. Dvanáct dní, co začal na ty arogantní růžovouše dštít Boží hněv a měnil jejich hrdé město ve zčernalou poušť. Dvanáct dní, co začalo vraždění − na hradbách, v ulicích i v domech. Dvanáct dní na mdlém slunci, v hustém mžení, v dusivém kouři a dvanáct nocí ve světle mihotavých ohňů byla Ferro v samém ohnisku dění.

Její boty pleskaly po naleštěných dlaždicích a nechávaly za sebou v dokonale čisté chodbě černé stopy. Popel. Dvě čtvrtě, kde teď zuřily boje, jím byly doslova pokryté. Mísil se s hustým mrholením a tvořil mazlavou pastu, jako černý klíh. Na domech, které ještě stály, na ohořelých ruinách těch, které už ne, na lidech, kteří zabíjeli, i na těch, kteří byli zabiti, na tom všem ulpěl. Zakaboněné stráže a podlézaví sloužící se na ni mračili, i na ty šlápoty, ale ona se nikdy nestarala, co si o ní kdo myslí, a ani s tím nehodlala začínat. Brzy tu budou mít tolik popela, že nebudou vědět, co s ním. Celé tohle místo se změní na popel, jestli Gurchové půjdou dál.

A bylo hodně pravděpodobné, že se jim to podaří. Každý den a každou noc navzdory vší snaze odraných obránců, navzdory všem mrtvým, kteří zůstali mezi troskami, postupovaly císařské jednotky pořád hlouběji do města.

K Agriontu.

Došla do prostorné síně. Julwei seděl schoulený v židli v jednom jejím rohu a na bezvládných rukou mu visely náramky. Ten klid, do kterého se vždycky zdál být celý zavinutý jako do staré přikrývky, jako by z něj opadl. Vypadal ustaraně, unaveně, oči zapadlé v tmavých důlcích. Muž, který se dívá porážce do tváře. Pohled, který Ferro posledních pár dní vídala tak často, že si na něj zvykla.

„Ferro Maldžinn se vrací z bojiště. Vždycky jsem říkal, že bys pozabíjela celý svět, kdybys mohla, a teď tu možnost máš. Jak se ti líbí válka, Ferro?“

„Docela ano.“ Hodila luk na naleštěný stůl, vytáhla zpoza opasku meč a stáhla si z ramene toulec. Už jí zůstalo jen pár šípů. Většina z těch, co měla, teď trčela v gurišských vojácích venku ve zčernalých troskách na okraji města.

Ale Ferro se nedokázala přimět k úsměvu.

Zabíjet Gurchy bylo jako pojídat med. Když je ho málo, člověk se ho nemůže nabažit. Když je ho moc, je vám z něho zle. Mrtvá těla byla vždycky bídná odměna za všechno to úsilí, kterého je třeba, aby je člověk udělal. Ale teď už se nedalo přestat.

„Jsi zraněná?“

Ferro zamžourala na špinavý obvaz, který měla omotaný kolem paže, a viděla, jak šedivou látkou prosakuje krev. Ale necítila žádnou bolest. „Ne,“ řekla.

„Ještě není tak pozdě, Ferro. Nemusíš tady umřít. Přivedl jsem tě. Pořád tě ještě můžu vzít odtud pryč. Mohu jít, kam chci, a mohu s sebou vzít, koho chci. Jestli teď přestaneš zabíjet, kdo ví, třeba pro tebe ještě Bůh najde místo v ráji.“

Ferro už Julweiovo kázání hrozně unavovalo. Ona a Bayaz si možná navzájem nevěřili, ani co by se za nehet vešlo, ale rozuměli si. Julwei nerozuměl ničemu.

„‚Ráj‘?“ ušklíbla se a odvrátila se od něj. „Možná by mi peklo vyhovovalo víc, na to jsi nepomyslel?“

Nahrbila ramena, když se zvenčí z chodby ozvaly kroky. Cítila Bayazův vztek ještě dřív, než se dveře rozletěly a starý holohlavý růžovouš vpadl do pokoje.

„Ten malý parchant! Po tom všem, co jsem mu dal, mi takhle oplácí?“ Quai a Síra proklouzli dveřmi za ním jako pár psů plížících se za svým pánem. „Vzdoruje mi před uzavřenou radou!

Říká mi, abych se staral o svoje věci! Mně! Jak by ten mrňavý hňup mohl vědět, co je moje věc, a co není?“

„Potíže s králem Lutharem Úžasným?“ procedila Ferro.

Mág po ní blýskl zúženýma očima. „Před rokem nebylo v celém Kruhu světa prázdnější hlavy. Naražte mu na hlavu korunu a dejte mu houf starých lhářů, aby mu pár týdnů lezli do zadku, a to malé lejno si hned myslí, že je Stolicus!“

Ferro pokrčila rameny. Luthar si o sobě vždycky moc myslel, ať už byl král, nebo ne. „Měl by sis líp rozmyslet, komu narážíš na hlavu korunu.“

„To je právě ten problém s korunami. Někomu se zkrátka narazit musí. Všechno, co můžeš udělat, je hodit ji do davu a doufat, že to dobře dopadne.“ Bayaz se zamračil na Julweie. „A co ty, bratře? Vyšel sis ven za hradby?“

„Vyšel.“

„A co jsi tam viděl?“

„Smrt. Bylo jí hodně. Císařovi vojáci zaplavili západní části Adovy, jeho lodě uzavřely záliv. Každý den přicházejí po silnici od jihu další jednotky a posilují gurišské sevření města.“

„Tolik už jsem zjistil i od těch pitomců z uzavřené rady. Co Mamun a jeho Sto slov?“

„Mamun, třikrát požehnaný a třikrát prokletý? Úžasný první učedník velkého Chalula, pravé Boží ruky? Ten vyčkává. On a jeho bratři a sestry mají za hranicí města velký stan. Modlí se za vítězství a poslouchají sladkou hudbu a koupou se ve voňavé vodě. Lenoší v ní nazí a užívají si tělesných rozkoší. Čekají, až si gurští vojáci poradí s hradbami města, a zatím jedí.“ Podíval se na Bayaze. „Jedí celé dny a noci a otevřeně porušují druhý zákon. Bezostyšně se vysmívají vážným slovům Euzovým. Připravují se na okamžik, kdy přijdou a najdou si tě. Na okamžik, pro který je Chalul stvořil. Myslí si, že teď už to nebude trvat dlouho. Leští si svoje zbraně.“

„Opravdu?“ procedil Bayaz mezi zuby. „Tak ať jsou zatraceni.“

„Oni byli zatraceni už dávno. Ale to nám nepomůže.“

„Pak musíme navštívit tvůrcův dům.“ Ferro prudce zvedla hlavu. Na velké, nepřístupné věži bylo něco, co ji fascinovalo od chvíle, kdy poprvé vstoupila do Adovy. Ta obrovská masa, která se tyčila nedotčená vysoko nad dýmem a běsněním, neustále přitahovala její pohled.

„Proč?“ zeptal se Julwei. „Máš v úmyslu se tam zavřít? Tak jako to udělal Kanedias před všemi těmi lety, když jsme si sem přišli pro pomstu? Budeš se schovávat ve tmě, Bayazi? A budeš to tentokrát ty, koho shodí dolů, na most pod věží?“

První z mágů se ušklíbl. „Ty mě přece znáš příliš dobře na to, abys něčemu takovému věřil. Až si pro mě přijdou, postavím se jim čelem. Ale tam v temnotě jsou pořád ještě ukryté zbraně. Nějaké to překvapení z tvůrcovy kovářské pece pro naše prokleté přátele, co čekají za hradbami.“

Julwei se zatvářil ještě ustaraněji než předtím. „Rozdělovač?“

„Jedna strana tady,“ zašeptal Quai z kouta. „Druhá na Druhé straně.“

Bayaz ho jako vždycky ignoroval. „Může projít čímkoli, dokonce i požíračem.“

„Projde celou stovkou?“ zeptal se Julwei.

„Spokojím se jen s Mamunem.“

Julwei se pomalu vysoukal z křesla a s povzdechem se postavil. „Dobře, tak nás veď. Ještě jednou a naposledy s tebou vstoupím do tvůrcova domu.“

Ferro si přejela jazykem po zubech. Myšlenka na to, že by se dostala dovnitř, byla neodolatelná. „Půjdu s vámi.“

Bayaz se na ni přísně podíval. „Ne, nepůjdeš. Můžeš zůstat tady a trucovat. Na to jsi měla vždycky obrovský talent, nebo ne? Hrozně nerad bych tě připravil o příležitost ho uplatnit. Ty půjdeš s námi,“ prskl na Quaie. „A ty máš svou práci, viď, Joru?“

„To mám, mistře Bayazi.“

„Dobře.“ První z mágů vykráčel z místnosti s Julweiem po boku a učedníkem šourajícím se vzadu. Síra se nepohnul. Ferro se na něho zamračila a on se na ni usmál, hlavu zakloněnou a opřenou o kazetovou stěnu a bradu vystrčenou k vykládanému stropu.

„Těchhle Sto slov, nejsou to i tvoji nepřátelé?“ dožadovala se Ferro.

„Mí největší a nejodpornější nepřátelé.“

„Tak proč s nimi nebojuješ?“

„Ó, jsou i jiné způsoby, jak bojovat, než se plácat ve špíně tam venku.“ V jeho očích, jednom tmavém a jednom světlém, něco bylo, něco, co se Ferro nelíbilo. V jeho úsměvu bylo něco tvrdého a lačného. „I když bych rád poseděl a povídal si, musím jít a ještě

trochu popostrčit kola.“ Zatočil prstem ve vzduchu dokola. „Kola se musejí otáčet, viď, Maldžinn?“

„Tak běž,“ vyštěkla. „Nebudu tě tu držet.“

„Nemohla bys, ani kdybys chtěla. Popřál bych ti hezký den, ale vsadím se, že jsi ještě nikdy žádný neměla.“ A vyloudal se ven. Dveře za ním zaklaply.

Ferro už byla na druhém konci pokoje a závoru na okně měla odstrčenou. Už jednou udělala, co jí Bayaz řekl, a nepřineslo jí to nic než promarněný rok. Teď se bude rozhodovat sama. Odsunula okenice stranou a vyklouzla na balkon. Po trávníku dole vířily ve větru zkroucené lístky, bičované slabým deštěm. Krátké rozhlédnutí po mokrých cestičkách odhalilo jen jednu stráž a ta se dívala špatným směrem, zachumlaná v kabátě.

Někdy je nejlepší prostě využít správný okamžik.

Ferro přehodila nohy přes zábradlí, připravila se a skočila. Zachytila se kluzkých větví stromu, zhoupla se ke kmeni a sklouzla dolů na mokrou zem. Plížila se za úhledně sestříhaným živým plotem, co nejníž u země.

Uslyšela kroky a pak hlasy. Bayazův hlas a taky Julweiův, jak spolu tiše promlouvají v hvízdajícím větru. Tihle zatracení staří bláznivi mágové tak rádi tlučou hubou.

„Síra?“ slyšela Julweiův hlas. „Pořád je s tebou?“

„Proč by nebyl?“

„Jeho studium se ubírá… nebezpečným směrem. Říkal jsem ti to, bratře.“

„No a? Chalul není tak vybíravý, co se týče svých služebníků…“

Vzdálili se z doslechu a Ferro je musela doběhnout schovaná za plotem, aby jí nezmizeli, a zůstat hodně sehnutá.

„…nelíbí se mi tenhle zvyk,“ říkal právě Julwei, „brát na sebe podoby, měnit si kůži. Proklatý prostředek. Ty víš, co si Juvens myslel o −“

„Nemám čas zabývat se pocity někoho, kdo už je staletí v hrobě. Není žádný třetí zákon, Julwei.“

„Možná by být měl. Krást něčí tvář… to jsou triky Glustroda a jeho démonských potomků. Umění vypůjčené z druhé strany −“

„Musíme použít takové zbraně, jaké dokážeme najít. I když Mamuna nemám vůbec rád, v tomhle má pravdu. Říkají si Sto slov, protože jich je sto. My jsme dva a čas k nám nebyl právě laskavý.“

„Tak proč ještě čekají?“

„Znáš Chalula, bratře. Vždycky pečlivý, opatrný a rozvážný. Nebude riskovat svoje děti, dokud nebude muset…“

Mezi štěrbinami v holých větvičkách viděla Ferro ty tři muže projít kolem stráží a vyjít ven branou ve vysoké palácové zdi. Dala jim pár vteřin a pak vyrazila a prošla stejnou cestou, ramena stažená dozadu, jako kdyby měla nějaký veledůležitý úkol. Cítila na sobě tvrdé pohledy mužů ve zbroji postávajících po obou stranách brány, ale ti už byli zvyklí na to, že tudy Ferro chodí. Alespoň že teď byli zticha.

Mezi velkými domy, kolem soch a zšeřelými zahradami šla pořád kousek za oběma mágy a učedníkem, přes celý Agriont. Udržovala si stejný odstup, lelkovala v podloubích, pod stromy nebo se držela těsně za těmi několika málo lidmi, kteří pospíchali větrnými ulicemi.

Občas se nad budovami na náměstí nebo na konci ulice objevila špička tvůrcova domu. Nejdřív v tom hustém mžení jen nejasně šedá, ale s každým dalším Feřiným krokem byla tmavší, větší a zřetelnější.

Trojice mužů ji zavedla ke zchátralé budově s drolícími se vížkami, které trčely ze zborcené střechy. Ferro si klekla a pozorovala je zpoza rohu, zatímco Bayaz bušil na rozviklané dveře koncem své hole.

„Jsem rád, že jsi nenašel Sémě, bratře,“ říkal Julwei, jak tam čekali. „Tu věc je lepší nechat pohřbenou.“

„Jsem zvědav, jestli si to budeš myslet i tehdy, až se Sto slov prožene ulicemi Agriontu a bude výt po naší krvi?“

„Bůh mi odpusť, ale asi budu. Jsou horší věci než Chalulovi požírači.“

Ferro si zaťala nehty do dlaní. V jednom ze zaprášených oken stála nějaká postava a dívala se na Julweie a Bayaze. Vysoká, vytáhlá postava s černou maskou a krátkými vlasy. Ta žena, která kdysi honila ji a Devítiprsťáka. Ferro natáhla instinktivně ruku k meči, ale pak si uvědomila, že ho nechala v paláci, a proklela svoji hloupost. Devítiprsťák měl pravdu. Člověk nikdy nemá dost nožů.

Rozviklané dveře se otevřely, ozvalo se pár tlumených slov a dva starci vešli dovnitř. Quai šel za nimi se skloněnou hlavou. Maskovaná žena se ještě chvíli dívala a pak odstoupila od okna do tmy. Ferro vyrazila přes plot ve chvíli, kdy se dveře kolébavě

zavíraly, vklínila nohu do mezery a protáhla se bokem dovnitř. Tam se vkradla do hlubokého stínu. Dveře se na vrzajících pantech zabouchly. Uvnitř byla dlouhá chodba, na jejíž jedné stěně visely zaprášené obrazy a na druhé byla zaprášená okna. Celou dobu jí vzadu v týle stály vlasy, jak čekala, že se ze stínu vyhrnou černé masky. Ale neobjevilo se nic, jen před ní bylo slyšet kroky a nesmyslné brebentění starých mužských hlasů.

„Změnilo se to tady od toho dne, kdy jsme hledali Kanediase," říkal Julwei. „Toho dne, kdy skončily Staré časy. Tehdy pršelo."

„Vzpomínám si."

„Ležel jsem zraněný na mostě, v dešti. Viděl jsem je padat, tvůrce a jeho dceru. Z té výšky padali dolů. Těžko uvěřit, že jsem se tehdy usmíval, když jsem to viděl. Pomsta je prchavé vzrušení. Pochybnosti si s sebou neseme do hrobu." Ferro se tomu ušklíbla. Kdyby ona dostala svou pomstu, s pochybnostmi by klidně mohla žít.

„Čas nám oběma přinesl zklamání," zabručel Bayaz.

„S každým dalším rokem je jich víc a víc. Ale i tak je to zvláštní. Mohl bych odpřisáhnout, že jak jsem tam ležel, byl to Kanedias, kdo padal první, a až po něm Tolomei."

„Vzpomínky mohou lhát, zvlášť u mužů, kteří žili tak dlouho jako my. Tvůrce shodil svou dceru a potom já jeho. A tak Staré časy skončily."

„To skončily," zamumlal Julwei. „Tolik bylo ztraceno. A teď přicházíme k tomuhle…"

Quai prudce otočil hlavu a Ferro se přitiskla ke stěně za naklánějící se skříň. Hodnou chvíli tam tak stál a mračil se jejím směrem. Pak vykročil za ostatními. Ferro čekala se zadrženým dechem, dokud ti tři nezašli za roh a nezmizeli z dohledu.

Dohonila je na rozpadajícím se nádvoří, zadušeném uvadlým plevelem a rozbitými břidlicovými taškami, spadanými ze střechy nad ním. Nějaký muž ve špinavé košili je vedl vzhůru po dlouhém schodišti, k tmavému oblouku na nejvyšším místě nejvyšších hradeb Agriontu. V sukovitých rukou měl svazek cinkajících klíčů a mumlal něco o vejcích. Jakmile vešli do tunelu, Ferro přeťapkala přes volný prostor a honem nahoru po schodech. Kousek od vrcholu se zastavila.

„Budeme za chvíli zpátky," slyšela zavrčet Bayaze. „Nechte dveře otevřené."

„Vždycky se zamykaly," odpověděl nějaký hlas. „Takové je pravidlo. Zamykaly se po celý můj život a já nehodlám −"

„Tak tady čekejte, dokud se nevrátíme! Ale nikam nechoďte! Mám na práci hromadu lepších věcí než tady sedět a čekat na druhé straně vašich zamčených dveří!" Otočení klíčů. Zaskřípění starých pantů. Feřiny prsty našly uvolněný kus kamene a pevně ho sevřely.

Muž ve špinavé košili přitáhl křídla dveří, aby je zavřel, a ona se připlížila k hornímu schodu. Rozezleně si něco mumlal a potýkal se s cinkajícími kovovými klíči. Ozvala se dutá rána, to když ho kámen udeřil do lysého místa na hlavě. Vyjekl, zavrávoral a Ferro zachytila jeho bezvládné tělo pod pažemi a opatrně ho položila na zem.

Pak odložila kámen a zahnutým prstem ulevila muži od klíčů.

Když Ferro natáhla ruku, aby otevřela dveře, cítila, jako by se přes ni přehnalo něco zvláštního. Něco jako studený vánek v horkém dni, nejdřív překvapivý a pak slastný. Po páteři jí projelo zachvění, vůbec ne nepříjemné, až zatajila dech. Přitlačila ruce k zvětralému dřevu dveří a jeho žilky ji hřejivě a přívětivě zaškrábaly na dlaních. Rozevřela dveře jen na takovou štěrbinku, aby mohla nakouknout dovnitř. Z Agriontské zdi se táhl úzký most, ne víc než jeden krok široký, bez zábradlí nebo hrazení. Na jeho druhém konci se setkával se zdí tvůrcova domu − zvedajícím se útesem holé skály, která se deštěm černě leskla. Bayaz, Julwei a Quai stáli před branou na konci toho kamenného pásu. Branou z tmavého kovu, označenou uprostřed jasnými kruhy. Kruhy z písmen, kterým Ferro nerozuměla. Viděla, jak Bayaz něco vytáhl zpoza límce košile. Viděla, jak se kruhy začaly pohybovat, otáčet se, kroužit a srdce jí bilo až v krku. Dveře se tiše otevřely. Pomalu a skoro váhavě vešli tři muži do čtverce černoty a byli pryč.

Tvůrcův dům zůstal otevřený.

Šedivá voda se šplouchánímnarážela do tvrdého kamene dole a Ferro kráčela po mostě k bráně. Déšť jí svými polibky tečkoval kůži a vítr ji štípal. V dálce stoupala z kouřícího města k zakaboněnému nebi oblaka dýmu, ale její oči byly pevně upřené k zejícímu portálu přímo před ní. Na prahu se chvíli zastavila s rukama zaťatýma v pěst.

Pak vkročila do temnoty.

Na druhé straně brány nebylo horko ani chladno. Vzduch byl tak nehybný, vyčichlý a tichý, že se zdálo, jako by Ferro těžce

spočíval na ramenou a tlačil se jí do uší. Pár tlumených kroků a všechno světlo zmizelo. Vítr, déšť a otevřené nebe byly jen matnou vzpomínkou na nějaký dávný sen. Měla pocit, jako kdyby nachodila pod mrtvou zemí stovky mil. Čas jako by se zastavil. Ferro se odplížila k širokému oblouku a nakoukla za něj.

Síň za ním byla jako chrám, ale tak obrovský, že by dokázal spolknout i velký chrám v Šaffě, kde tisíce lidí každou hodinu volají Boha. Překonal i tu velkou síň s vysokým stropem, kde Jezal dan Luthar dostal korunu. Byl to tak obrovský prostor, že proti němu byla i rozsáhlost zničeného Aulka titěrná. Prostor plný vážných stínů, obydlený chmurnými ozvěnami, ohraničený nepřátelským, nepoddajným kamenem. Hrobka dávno mrtvých obrů.

Hrobka zapomenutých bohů.

Julwei a Bayaz stáli v jeho středu. Mrňavé, mravenčí postavičky v oceánu zářivé temnoty. Ferro se přitiskla k chladnému kameni a snažila se zachytit jejich slova v moři ozvěny.

„Běž do zbrojnice a sežeň nějaké tvůrcovy zbraně. Já půjdu nahoru a přinesu… to druhé.“

Bayaz se otočil, ale Julwei ho chytil za ruku. „Nejdřív mi odpověz na jednu otázku, bratře.“

„Na jakou otázku?“

„Na tutéž, co ti dávám vždycky.“

„Už zase? I teď? No tak dobře, když nemůžeš jinak. Ptej se.“

Oba starci tam nekonečně dlouho jen nehybně stáli. Až odezněla poslední ozvěna a zůstalo jen ticho, těžké jako olovo. Ferro zadržela dech.

„Zabil jsi Juvense?“ zasyčel Julweiův šepot tmou. „Zabil jsi našeho učitele?“

S Bayazem to nehnulo. „Udělal jsem několik chyb, kdysi dávno. Mnoho chyb, vím to. Některé tam na zpustošeném západě. Některé tady, na tomto místě. Neuběhne jediný den, kdy bych jich nelitoval. Bojoval jsem s Chalulem. Ignoroval jsem moudrost svého učitele. Vkročil jsem do tvůrcova domu. Zamiloval jsem se do jeho dcery. Byl jsem pyšný, nadutý a unáhlený, to všechno je pravda. Ale nezabil jsem Juvense.“

„Co se toho dne stalo?“

První z mágů pronášel ta slova, jako kdyby si je už dávno předtím připravil. „Kanedias si pro mě přišel. Kvůli tomu, že jsem

svedl jeho dceru. Že jsem ukradl jeho tajemství. Juvens mě nevydal. Bojovali spolu a já jsem utekl. Zběsilost jejich zápasu rozsvítila samo nebe. Když jsem se vrátil, tvůrce byl pryč a náš učitel byl mrtvý. Já jsem Juvense nezabil.“

Znovu zavládlo dlouhé ticho a Ferro celá ztuhlá napínala oči. „Dobře.“ Julwei spustil ruku z Bayazovy paže. „Mamun tedy lhal. Chalul lhal. Budeme proti nim bojovat spolu.“

„Dobře, můj starý příteli, dobře. Věděl jsem, že ti můžu věřit, tak jako ty můžeš věřit mně.“ Ferro ohrnula rty. Věřit. Takové slovo používají jenom lháři. Slovo, které pravdomluvný člověk nepotřebuje. Kroky prvního z mágů se znovu rozezněly, jak přešel k jednomu z mnoha oblouků a zmizel ve tmě.

Julwei se za ním díval. Pak ostře vydechl a odešel opačným směrem. Bylo slyšet jen cinkot náramků na jeho tenkých rukou. Jejich ozvěna utichala a Ferro zůstala sama ve stínech, obklopená tichem.

Pomalu a opatrně se plížila rozlehlou prázdnotou. Podlaha se leskla − do černé skály tam byly zapracované zvlněné linky jasného kovu. Strop, jestli tam nějaký vůbec byl, byl zahalený tmou. Kolem zdí se táhl ochoz, umístěný dobrých dvacet kroků nad zemí, o kousek výš byl další a pak další a další, jen stěží rozeznatelné ve slabém světle. A nad tím vším viselo nádherné zařízení. Kruhy z tmavého kovu, velké i malé, zářivé kotouče a lesklé kroužky popsané zvláštním písmem. Všechno se to pohybovalo. Všechno se otáčelo, jeden kruh kolem druhého a v jejich středu byla černá koule, jediný bod dokonale nehybný.

Ferro se točila dokola, nebo možná stála na místě a síň se otáčela kolem ní. Cítila se omámená a zmatená. Jako by ani nedýchala. Holá skála se ztrácela v černých, hrubých kamenech, které nebyly spojené žádnou maltou a ani dva z nich nebyly stejné. Ferro si zkusila představit, z kolika kamenů je věž postavená.

Z tisíců. Milionů.

Co to Bayaz říkal tam na ostrově na konci světa? Kam by chytrý muž ukryl kámen? Mezi tisíce jiných. Mezi miliony. Kruhy vysoko nahoře se lehce pohybovaly. Přitahovaly ji a černá koule uprostřed ji vábila ze všeho nejvíc. Jako kynoucí ruka. Jako hlas, který volá její jméno.

Zabořila prsty do suchých škvír mezi kameny a začala šplhat, přitahovala se rukama kousek po kousku, stále výš a výš. Bylo to

snadné. Jako kdyby ta stěna byla určena k lezení. Brzy přehodila nohy přes kovové zábradlí prvního ochozu. A znovu, aniž by si udělala přestávku na vydechnutí, pořád nahoru. Dolezla k druhému ochozu a byla celá lepkavá potem z toho těžkého vzduchu. Dostala se ke třetímu a dech jí chrčel v hrdle. Sevřela zábradlí čtvrtého a přitáhla se přes něj. Postavila se a dívala se dolů.

Hluboko pod ní, na dně černé propasti, ležel na kruhové podlaze síně celý Kruh světa. Mapa. Obrysy pobřeží ze zářivého kovu vystupovaly z kamene. Ve stejné výšce s Ferro se pomalu otáčel obrovský mechanismus, napnutý na drátcích tenkých jako nit, a zaplňoval téměř celý prostor mezi mírně se stáčejícím ochozem.

Zamračila se na černou kouli uprostřed a dlaně ji začaly brnět. Vypadalo to, jako by se tam ta věc vznášela, aniž by ji cokoli podpíralo. Měla se divit, jak je to možné, ale všechno, na co dokázala myslet, bylo, jak moc se toho touží dotknout. Potřebovala to. Nemohla jinak. Jeden z kovových kruhů se otáčel blízko ní a matně se leskl.

Někdy je nejlepší využít pravý okamžik.

Vyskočila na zábradlí, chvíli se tam krčila a připravovala se. Nepřemýšlela. Přemýšlet by bylo šílenství. Vrhla se do prázdného prostoru a zamávala rukama. Zachytila se vnějšího kruhu a celé zařízení se zhouplo a zakymácelo. Zhoupla se pod ním a zůstala bez dechu viset. Pomalu a velice lehce, s jazykem přitisknutým k hornímu patru úst, se vytáhla na pažích nahoru, zaklínila se nohama za kovovou část a přitáhla se podél ní. Brzy ji pohybující se zařízení přiblížilo k širokému kotouči s nějakými rýhami a ona přelezla z jednoho dílu na druhý. Celé tělo se jí chvělo námahou. Chladivý kov se pod její váhou zakymácel, naklonil se a stočil a s každým jejím dalším pohybem se zhoupl, až hrozilo, že ji shodí do zející prázdnoty. Ferro možná neznala strach.

Ale zřítit se z výšky nějakých sta kroků na tvrdou skálu, to u ní přece jen vyvolávalo hluboký respekt.

A tak se přesouvala dál, z jednoho kruhu na druhý, a neodvažovala se skoro ani dýchat. Říkala si, že nemůže spadnout. Že jenom šplhá po stromě, prodírá se mezi větvemi, jako když byla dítě, předtím než přišli Gurchové. Konečně dosáhla až k nejvnitřnějšímu kruhu. Přitáhla se k němu, zuřivě pevně, a počkala, až ji jeho vlastní pohyb donese ke středu. Visela tam, zkřížené

nohy ovinuté kolem křehkého kovu. Jednou rukou se ho držela a druhou sáhla po zářivé černé kouli.

Viděla, jak se na jejím dokonalém povrchu odráží její stažená tvář i její natažená ruka, zvětšená a zkreslená. Natáhla se blíž, s každým nervem napjatým a zaťatými zuby. Blíž a ještě kousek. Všechno, na čem záleželo, bylo dotknout se jí. Špička jejího prostředníčku se o ni otřela, a jako když praskne bublina, koule zmizela v prázdné mlze.

Něco se tam uvolnilo a začalo padat dolů, pomalu, jako kdyby se to nořilo do hluboké vody. Ferro se dívala, jak to padá, jako o něco tmavší tečka v inkoustové tmě, pořád níž a níž. Dopadlo to na podlahu s bouchnutím, které jako by roztřáslo samotné základy tvůrcova domu a naplnilo síň třaskavou ozvěnou. Kruh, kterého se Ferro držela, se zakymácel, až se ho na jeden závratný okamžik skoro pustila. Když se jí podařilo znovu se přitáhnout, uvědomila si, že se to přestalo pohybovat.

Celé zařízení se zastavilo.

Zdálo se jí, že to trvalo celé věky, než se jí podařilo sešplhat zpátky po nehybných kruzích na nejvyšší ochoz, a když se po nekonečně dlouhém sestupu po vysokých stěnách konečně dostala na podlahu obrovské síně, měla šaty celé roztrhané, ruce, lokty a kolena rozedřené do krve, ale nevšímala si toho. Běžela napříč rozlehlou síní a její kroky zvonily na podlaze. Běžela doprostřed síně, kde nehybně ležela věc, která spadla shora.

Vypadalo to jenom jako nepravidelný kus kamene o velikosti pořádné pěsti. Ale nebyl to kámen a Ferro to věděla. Cítila, jak z toho něco prosakuje, jak z toho něco proudí a tryská ve vzrušujících vlnách. Něco, čeho jste se nemohli dotknout ani to vidět, a přece to naplnilo celý ten rozlehlý prostor až po jeho nejtemnější kouty. Neviditelné, a přesto neodolatelné se to dráždivě vlnilo kolem ní a přitahovalo ji to k sobě.

Ferro se přikradla ještě blíž a srdce jí dunělo mezi žebry. Ústa se jí naplnila hladovými slinami. Klekla si vedle toho. Když natáhla ruku, brněla ji dlaň a dech ji škrábal v krku. Její prsty se obemkly kolem nerovného povrchu té věci. Byla hrozně těžká a studená jako kus zmrzlého olova. Pomalu ji zvedla, otáčela ji v ruce a fascinovaně si ji prohlížela, jak se v tom šeru leskne.

„Sémě.“

Bayaz stál v jednom z obloukovitých východů a tvář se mu chvěla v ohyzdné směsici hrůzy a úlevy. „Běž, Ferro, hned! Vezmi ho do paláce.“ Otřásl se a zvedl ruku, jako kdyby si chtěl před nějakou oslepující září zaclonit oči. „Skříňku mám ve svém pokoji. Dáš to do ní a pevně zavřeš, slyšíš mě? Pevně ji zavřeš!“

Ferro se otočila, zamračila se a najednou nevěděla, který oblouk vede z tvůrcova domu ven.

„Počkej!“ Quai se k ní blížil síní a jeho lesklé oči se upíraly k její ruce. „Stůj!“ Kráčel k ní a nejevil žádné známky strachu. Jen hroznou lačnost, tak divnou, že Ferro o krok couvla. „Bylo tady. Tady, celou tu dobu.“ Jeho tvář byla bledá, uvadlá a plná stínů. „Sémě.“ Jeho bílá ruka se plížila temnotou pořád blíž k ní. „Konečně. Dej mi −“

Zkroutil se jako zmačkaný papír a byl vyzdvižen do vzduchu a odmrštěn přes celou šířku rozlehlé síně během jediného okamžiku, kdy se Ferro stačila jen užasle nadechnout. Narazil do zdi přímo pod nejnižším ochozem a ozvalo se rezonující třesknutí. S ústy dokořán se dívala, jak jeho rozervané tělo sklouzlo dolů a žuchlo na zem s polámanými údy volně rozhozenými kolem.

Bayaz vyrazil, hůl pevně sevřenou v ruce. Vzduch kolem jeho ramen se pořád ještě chvěl, i když jen slabě. Ferro už zabila mnoho mužů, samozřejmě, a neuronila přitom ani slzu. Ale rychlost toho, co se stalo teď, zaskočila dokonce i ji.

„Co jsi to udělal?“ sykla a ozvěna Quaiova smrtelného nárazu na vzdálenou zeď kolem nich pořád ještě duněla.

„To, co jsem musel. Běž do paláce. Hned.“ Bayaz ukázal těžkým prstem k jednomu z oblouků a Ferro v něm uviděla slabounký náznak světla. „Dej tu věc do skříňky! Nedokážeš si představit, jak je nebezpečná!“

Jen velmi málo lidí mělo příkazy méně rádo než ona, ale už na tomhle místě nechtěla zůstat. Zastrčila si ten kus kamene za košili. Jako kdyby tam patřil, přitisknutý k jejímu břichu, chladivý a příjemný, ať si Bayaz o jeho hrozbě říká, co chce. Udělala jediný krok, a jakmile se její bota znovu dotkla země, z opačné strany síně se ozvalo chraplavé zachechtání. Z místa, kam dopadlo Quaiovo zničené tělo. Bayaz se ani nezdál nějak překvapený. „Tak!“ křikl. „Konečně ses ukázal! Už nějakou dobu jsem měl tušení, že nejsi tím, kým se zdáš být! Kde je můj učedník a kdy jsi zabral jeho místo?“

„Už před mnoha měsíci.“ Quai se nepřestával chichotat. Pomalu se zvedal z lesknoucí se podlahy. „Než jste se vypravili na tu bláznivou cestu do Staré říše.“ Na jeho usměvavé tváři nebyla žádná krev. Nebylo tam ani škrábnutí. „Seděl jsem vedle tebe, u ohně. Díval jsem se na tebe, zatímco jsi bezmocně ležel na dně vozu. Byl jsem s tebou celou cestu na konec světa a zpátky. Tvůj učedník zůstal tady. Nechal jsem jeho nedojedené tělo v křoví mouchám ani ne dvacet kroků od místa, kde jste ty a ten Seveřan hlasitě vyspávali.“

„Ha.“ Bayaz si přehodil hůl z jedné ruky do druhé. „Myslel jsem si, že jsem ve tvých schopnostech zaznamenal výrazné zlepšení. Měl jsi mě tehdy zabít, když jsi měl tu možnost.“

„Ach, na to je dost času teď.“ Ferro se při pohledu na vstávajícího Quaie otřásla. Zdálo se, že se v síni najednou citelně ochladilo.

„Sto slov? Možná. Jenom jedno?“ Bayaz ohrnul rty. „To nejspíš ne. Která z Chalulových stvůr jsi? Východní vítr? Jedno z těch zatracených dvojčat?“

„Já nejsem jedna z Chalulových stvůr.“

Bayazovi přelétl přes tvář slabý stín pochybností. „Tak kdo tedy?“

„My dva se dobře známe z doby před hodně dávnými časy.“

První z mágů se zamračil. „Kdo jsi? Mluv!“

„Beru na sebe cizí podoby.“ Teď to byl ženský hlas, měkký a hluboký. S Quaiovou tváří se něco dělo, zatímco pomalu kráčel blíž. Jeho bledá pleť ochabla a zkrabatila se. „Strašlivý a zákeřný trik.“ Jeho nos, oči a rty se začaly rozpouštět a stékaly z jeho lebky jako vosk ze svíčky. „Copak si na mě nevzpomínáš, Bayazi?“ Další tvář se objevila pod tou první, tvrdá tvář, bílá jako světlý mramor. „Říkal jsi, že mě budeš navždycky milovat.“ Vzduch byl ledově studený. Ferro stoupala od úst pára. „Sliboval jsi mi, že my dva se nikdy nerozejdeme. Když jsem ti otevřela brány svého otce…“

„Ne!“ Bayaz nejistě o krok couvl.

„Vypadáš, jako bys byl překvapený. Ale ne tak překvapený jako já, když místo abys mě vzal do náruče, jsi mě shodil ze střechy, viď, má lásko? A proč? Abys tak mohl uchovat svoje tajemství? Abys vypadal ušlechtile?“ Quaiovy dlouhé vlasy zbělely jako křída. Splývaly teď kolem ženské tváře, strašlivě bledé a s očima jako dva jasné, černé body. Tolomei. Tvůrcova dcera. Duch, který

vystoupil z vybledlé minulosti. Duch, který vedle nich kráčel celé měsíce a měl na sobě ukradenou podobu. Ferro skoro cítila její ledový dech, chladný v rozlehlém prostoru jako smrt. Její oči zalétly od té bledé tváře k jednomu z oblouků, daleko na druhé straně síně. Byla lapená mezi touhou utéct a potřebou dozvědět se víc.

„Viděl jsem tě v hrobě!“ zašeptal Bayaz. „Já sám jsem na tebe navršil hlínu!“

„To jsi navršil, a když jsi to udělal, plakal jsi, jako kdybys to nebyl ty, kdo mě shodil dolů.“ Její černé oči se obrátily k Ferro, k místu, kde spočívalo Sémě a lechtalo ji na břiše. „Ale dotkla jsem se Druhé strany. Těmahle rukama jsem ji držela, zatímco můj otec pracoval, a to mě změnilo. Ležela jsem tam, v chladivém objetí země. Mezi životem a smrtí. Až jsem uslyšela hlasy. Hlasy, které slyšel Glustrod, dávno přede mnou. Něco mi nabídly. Moji svobodu za tu jejich.“

„Porušila jsi první zákon!“

„Zákony pro pohřbené nic neznamenají! Když jsem se konečně dostala ven z té chamtivé hlíny, moje lidská část byla pryč! Ale ta druhá, která patří světu pod zemí − ta nemůže zemřít. Ta stojí před tebou. Teď dokončím dílo, které začal Glustrod. Otevřu brány, které můj děd zapečetil. Tenhle svět a Druhá strana budou jedno. Tak jako bývaly před Starými časy. Tak jako měly vždycky být.“ Natáhla otevřenou ruku a z ní vyvěral hořký chlad a Ferro projelo zamrazení od zad až po konečky prstů. „Dej mi to Sémě, dítě. Dala jsem Vypravěčům tajemství slib a já svoje sliby dodržím.“

„To ještě uvidíme!“ zavrčel první z mágů. Ferro ucítila v žaludku tlak a viděla, jak vzduch kolem Bayaze začíná vířit. Tolomei stála deset kroků od něj. V příštím okamžiku ho udeřila, a přitom se ozval zvuk jako zahřmění. Jeho hůl se rozštípla a kolem se rozlétly třísky. Překvapením se zajíkl a vzápětí letěl temnotou, kutálel se po kamenné podlaze a pak zůstal zkroucený ležet tváří dolů. Ferro ohromeně přihlížela a zaplavila ji vlna mrazivého vzduchu. Bylo jí špatně a měla hrozný strach, což ještě zhoršovalo to, že takový pocit neznala. Stála tam jako přimrazená.

„Roky tě připravily o sílu.“ Tvůrcova dcera se teď pomalu a tiše blížila k Bayazovu bezvládnému tělu a její bílé vlasy za ní vlály jako vlnky na zledovatělé vodní hladině. „Tvoje Umění mi nemůže ublížit.“ Stála nad ním a její suché bílé rty se roztáhly do ledového

úsměvu. „Za všechno, co jsi mi vzal. Za mého otce.“ Zvedla nohu nad Bayazovu holou hlavu. „Za mě −“

A vzňala se jasným plamenem. Prudké světlo zazářilo do nejvzdálenějšího kouta síně a jeho jas pronikl do každé praskliny mezi kameny. Ferro pozpátku klopýtla a jednu ruku si držela před očima. Mezi prsty viděla, jak se Tolomei zběsile svíjí po podlaze, trhá sebou a hází, zatímco bílé plameny ovíjejí její tělo. Její vlasy byly jako ohnivé smyčky.

Zhroutila se na zem, temnota ji uzavřela a kouř z ní stoupal v páchnoucích oblacích. Z jednoho z oblouků vyšel Julwei a tmavá kůže se mu leskla potem. Pod jednou šlachovitou paží nesl svazek mečů. Mečů z matného kovu, jako byl ten, co nosil Devítiprsťák, a všechny byly označené jediným stříbrným písmenem. „Jsi v pořádku, Ferro?“

„Já…“ Oheň s sebou nenesl žádné teplo. Ferro cvakaly zuby a v síni byla hrozná zima. „Já…“

„Běž.“ Julwei se zamračil na Tolomeino tělo, na němž už dohasínaly poslední plameny. Ferro v sobě konečně našla dost sil, aby se pohnula a začala couvat. V útrobách cítila hořkou žluč, když se dívala, jak se tvůrcova dcera zvedá a popel z Quaiových šatů z ní sklouzává. Stála tam, vysoká a smrtelně vyzáblá, nahá a holohlavá jako Bayaz. Její vlasy shořely na šedivý prach. Na její mrtvolně bledé kůži nebylo ani stopy po spáleninách, zářila bezvadnou bělí.

„Vždycky je tu ještě něco.“ Pohlédla na Julweie svýma úzkýma černýma očima. „Žádný oheň mě nemůže spálit, kouzelníku. Nemůžeš mě zastavit.“

„Ale musím to zkusit.“ Mág vyhodil meče do vzduchu. Otáčely se a vířily a jejich ostří se leskla. Rozlétly se v temnotě a neskutečně se vznášely všude kolem. Začaly poletovat kolem Julweie a Ferro ve vířivých kruzích. Pořád rychleji, až po nich zůstaly jen rozmazané šmouhy smrtonosného kovu. Byly tak blízko, že kdyby Ferro natáhla ruku, byly by jí ji usekly u zápěstí.

„Stůj klidně,“ řekl Julwei.

To nemusel říkat. Ferro ucítila příval zlosti, horké a známé. „Nejdřív mám jít, a pak klidně stát? Nejdřív je Sémě na kraji světa, a teď zase tady, v jeho středu? Nejdřív je mrtvá, a pak má zas ukradenou tvář? Vy dva staří prevíti byste si měli ujasnit, jaký příběh vyprávíte.“

„Jsou to lháři!“ vyprskla Tolomei a Ferro cítila, jak jí její mrazivý dech ovál tvář a zamrazil ji až do kostí. „Jenom všechny využívají! Nemůžeš jim věřit!“

„A tobě snad ano?“ Ferro se opovržlivě ušklíbla. „Jdi se bodnout!“

Tolomei pomalu přikývla. „Pak zemři spolu s ostatními.“ Přešla stranou. Balancovala jen na špičkách a všude tam, kde se bosou nohou dotkla země, se objevily kroužky bílé námrazy. „Nemůžeš se svými nožíky žonglovat věčně, starče.“

Ferro přes rameno zahlédla Bayaze, jak se pomalu postavil. Jednou rukou si přidržoval druhou, tvář staženou, potlučenou a zakrvácenou. Něco mu viselo z ochablé pěsti − dlouhý svazek kovových trubiček s háčkem na konci. Kov se ve tmě slabě leskl. Obrátil oči ke vzdálenému stropu a podle vystouplých žil na krku bylo vidět, kolik sil ho to stojí. Vzduch se kolem něj začal točit. Ferro cítila v útrobách divný tlak a její oči byly přitahovány ke stropu. Nahoru k tomu velkému zařízení zavěšenému nad jejich hlavami. Začalo se chvět.

„Sakra,“ zavrčela a začala couvat.

Jestli si Tolomei něčeho všimla, nebylo to na ní znát. Přikrčila se a pak vyskočila vysoko do vzduchu jako bílá čára přes vířící meče. Chvíli tam visela a pak se spustila k Julweiovi. Dopadla na zem na kolena a tím nárazem se zachvěla celá podlaha. Ferro zasáhly do tváře úlomky kamene a ona ucítila na tváři náraz ledového větru a vrávoravě couvla.

Tvůrcova dcera se zamračila. „Tebe není snadné zabít, starče,“ zavrčela, když ozvěna dozněla.

Ferro nevěděla, jak jí Julwei uhnul, ale najednou tančil o kus dál a jeho ruce se pohybovaly v pomalých kruzích. Náramky mu zvonily a meče se pořád točily ve vzduchu za ním. „Pracoval jsem na tom celý život. Ani tebe není snadné zabít.“

Tvůrcova dcera tam stála a dívala se na něj. „Mě zabít nelze.“

Vysoko nahoře se velké zařízení naklonilo, jeho lanka ve tmě zapraskala. S téměř snovou pomalostí se začalo snášet dolů. Zářivý kov se v pádu otáčel, nakláněl a skřípal. Ferro se obrátila a dala se na útěk. Pět bezdechých skoků a pak sebou mrštila na zem a sklouzla obličejem dolů po lesklé podlaze. Cítila, jak se jí Sémě zabořilo do břicha, a přímo na zádech ucítila rozvířený vzduch míhajících se mečů, jak proklouzla těsně pod nimi. Velké zařízení

dopadlo na zem za ní a zvuk, který se ozval, byl jako hudba z pekel. Každý z kruhů byl jako velký činel, jako obří gong. Každý vydal svůj vlastní zběsilý tón, třaskavý, dunivý, zvonivý zvuk trýzněného kovu, tak hlasitý, že Ferro rozdrnčel všechny kosti. Zvedla hlavu a viděla, jak se jeden velký kotouč kutálí po hraně kolem ní, a v místě, kudy projel, sršely z podlahy jasné jiskry. Další se odrazil od země, vylétl do vzduchu a zběsile se otáčel jako vyhozená mince. Vyjekla a odkulila se stranou a rychle se pozpátku odsunula co nejdál. Kruh se zřítil na podlahu kousek od ní. Tam, kde proti sobě předtím stáli Julwei a Tolomei, teď byla hromada pokrouceného kovu, polámaných kruhů a zohýbaných kotoučů, pokřivených tyčí a zašmodrchaných drátků. Ferro se rychle vyškrábala na nohy. Ozvěny té zběsilé disharmonie burácely síní. Kolem ní trčely zapíchnuté v podlaze spousty úlomků. Malinké částečky byly rozeseté po celé rozlehlé síni a třpytily se v šeru jako hvězdy na nočním nebi.

Neměla ponětí kdo je mrtvý a kdo živý.

„Zmiz!“ vyštěkl na ni Bayaz přes zaťaté zuby, s tváří jako pokroucená maska bolesti. „Zmiz! Utíkej!“

„Julwei,“ zamumlala, „je −“

„Vrátím se pro něho!“ Bayaz na ni mávl zdravou rukou. „Běž!“

Je čas bojovat a čas utíkat a Ferro moc dobře věděla, jaký je mezi nimi rozdíl. Naučili ji to Gurchové, uprostřed Pustiny. Obloukový východ se kymácel a nakláněl, když k němu běžela. Její vlastní dech jí hřměl v uších. Přeskočila jedno zářící kovové kolo a její boty pleskly do hladké kamenné podlahy. Už byla skoro u východu. Ucítila na svém boku pronikavý chlad a hrůzou se jí zvedl žaludek. Vyrazila kupředu.

Tolomeina bílá ruka minula Ferro jen o vlásek, vyrvala ze zdi velký kus kamene a vzduch se zaplnil prachem.

„Ty nikam nepůjdeš!“

Možná že byl čas utíkat, ale Feřina trpělivost už byla ta tam. Její pěst letěla vzduchem a s ní i všechen vztek z promarněných měsíců, promarněných let a promarněného života, který měla za sebou. Její klouby zasáhly Tolomei do brady a ta pronikavě zakřupala. Bylo to jako udeřit do kvádru ledu. Ve zlomené ruce necítila žádnou bolest, ale věděla, že jí povolilo zápěstí a paže jí ochabla. Příliš pozdě trápit se tím. Její druhá pěst už vyrazila.

Tolomei chytila její ruku v letu ještě dřív, než dopadla, přitáhla si Ferro blíž a se strašlivou, nezdolatelnou silou ji zkroutila paži tak, že Ferro musela bezmocně klesnout na kolena. „Sémě!“ Zasyčená slova zamrazila Ferro na tváři. Místo dechu z ní vyšlo jen zmučené zasténání a kůže v místě, kde ji Tolomei držela, pálila. Cítila, jak se jí kosti zkroutily, pak praskly a její předloktí se ohnulo jako zlomená hůl. Bílá ruka se plížila tmou směrem k chumáči Feřiny košile.

Najednou se objevilo světlo, bílá křivka, která na jeden oslepující okamžik prozářila celou síň. Ferro uslyšela pronikavý jekot a pak byla volná. Svalila se a zůstala ležet na zádech. Tolomeina ruka byla čistě uříznutá hned nad zápěstím a zůstal po ní pahýl bez krve. Po hladké stěně se táhla dlouhá rýha. Zarývala se hluboko do podlahy a od ní odtékal tající kámen, bublal a syčel. Z divné zbraně v Bayazově ruce se vinul kouř. Sám Bayaz se vykolébal ze stínu a hák na konci zbraně ještě oranžově žhnul. Tolomei ledově zaječela s jednou rukou napřaženou k němu, prsty zaťaté jako drápy.

Bayaz na ni divoce zařval, oči zúžené a zkrvavená ústa otevřená dokořán. Ferro cítila, jak se jí stáhl žaludek, tak silně, že se musela schoulit a málem se svezla na kolena. Tvůrcovu dceru něco popadlo a odmrštilo. Jedna její bílá pata vyryla v mapě na podlaze dlouhou rýhu, zařezávala se do kamene a rvala kov.

Trosky velkého zařízení se někde za ní prudce rozletěly a jeho zničené součástky poletovaly a třpytily se ve tmě jako lístky ve větru. Tolomei byla zmítající se postava ve vichřici vířícího kovu. Dopadla na vzdálenou zeď, od níž odlétly kousíčky odštíplého kamene, a jejím nárazem se zachvěla zem. Krupobití vířících kousků třaskalo, zvonilo a řinčelo o skalní stěnu kolem ní. Kroužky, nýtky a štěpinky byly jako čepele nožů zaklíněné do zdi a tvořily spolu s celým tím velkým kamenným obloukem něco jako obří lůžko z hřebů.

Bayazovi lezly oči z důlků a tvář měl mokrou potem. „Zemři, ty ďáble!“ zařval.

Prach sedal a skála se začala hýbat. Sínί se rozezněl ledový smích. Ferro se rozběhla zpátky a paty jí klouzaly na hladkém kameni. Zlomené zápěstí jí naráželo do stěny tunelu a zlomená ruka jí ochable visela. Najednou se před ní objevil čtverec světla. Dveře z tvůrcova domu.

Vypotácela se ven, na světlo, které ji proti té tmě uvnitř bodalo do očí, a slabý déšť ji po Tolomeině mrazivém dotyku hřál. Sémě ji pořád ještě tížilo pod košilí, drsné a příjemné na dotek.

„Utíkej!“ donesl se k ní ze tmy Bayazův hlas. „Do paláce!“ Ferro klopýtala přes most, nemotorné nohy jí na vlhkém kameni klouzaly, a jak vrávorala, zdálo se, že se voda pod ní houpe. „Dej ho do skříňky a pevně ji zavři!“ Za sebou slyšela rezonující hřmění, třeskot kovu o kov, ale neohlédla se.

Vyrazila otevřenými dveřmi v hradbě Agriontu a málem zakopla o dveřníka, který seděl opřený o zeď, kde ho nechala, a jednou rukou se držel za hlavu. Skrčil se a ona se přes něho přehnala a řítila se dolů ze schodů, které brala po třech. Přes rozpadající se nádvoří a pak zaprášenými chodbami, a bylo jí jedno, jestli narazí na maskované postavy nebo kohokoli jiného. Jejich hrozba byla najednou ubohá, nicotná a všední. Pořád ještě cítila na krku ledový dech.

Nezáleželo na ničem jiném než nechat to všechno za sebou.

Vrhla se ke dveřím, kloubem zlomené ruky si poradila se závorou a vyřítila se na déšť. Dusala mokrými ulicemi cestou, kterou sem přišla. Lidé na chodnících a na náměstích jí uhýbali z cesty, vyděšení z toho, jak vypadala, uřícená a samá krev. Za ní se ozývaly rozezlené hlasy, ale ona si jich nevšímala, zahnula za roh na širokou třídu mezi šedivými domy a uklouzla na mokrém dláždění tak, že ji málem přeletěla.

Ulice byla ucpaná velkým davem rozedraných lidí. Ženy, děti, starci, všichni špinaví a schoulení.

„Běžte pryč!“ zaječela na ně a už si mezi nimi razila cestu dál. „Ustupte!“ Příběh, který Bayaz vyprávěl tam venku na nekonečných pláních, se jí pořád vracel a dotíral na ni. Jak vojáci našli Sémě v troskách Aulka. Jak seschli a zemřeli. Tlačila se, kopala kolem sebe a rameny si razila cestu davem. „Z cesty!“ Vymanila se jim a utíkala dál prázdnou ulicí, se zlomenou rukou přitisknutou k tělu, k té věci, co měla pod košilí.

Běžela parkem, kde se s každým chladivým závanem větru ze stromů snášely mrtvé listy. Tam, kde trávníky končily, se zvedala vysoká palácová zeď a Ferro zamířila k bráně. Po obou jejích stranách stály jako vždycky stráže a ona věděla, že ji pozorují. Možná ji předtím pustily ven, ale nejspíš neměly moc chuti pustit ji

dovnitř, zvlášť když byla špinavá, zpocená, zkrvavená a pocákaná blátem a hnala se, jako kdyby měla v patách ďábla.

„Ty, počkej!“ Ferro se sehnula, že se kolem nich protlačí, ale jeden z nich ji popadl.

„Nechte mě jít, vy podělaní růžoví pitomci!“ sykla. „Nic nechápete!“ Pokusila se jim vykroutit, ale jeden z mužů ji sevřel oběma pažemi. Jeho pozlacená halapartna zarachotila o zem.

„Tak nám to vysvětli!“ ozvalo se zpod hledí toho druhého. „Kampak ten spěch?“ Jeho sevřená pěst v železné rukavici se natáhla k vypouklině na její košili. „Copak to máš −“

„Ne!“ zasyčela Ferro, vykroutila se a narazila do zdi. Ten, co ji držel, zařinčel o klenbu vchodu. Halapartna toho druhého se hladce zhoupla dolů a její lesklá špička zůstala namířená na Feřinu hruď.

„Stůj klidně!“ zavrčel na ni, „nebo tě −“

„Pusťte ji dovnitř! Hned!“ Síra stál na druhé straně brány a výjimečně se neusmíval. Stráže se k němu pochybovačně otočily. „Hned!“ zařval, „ve jménu lorda Bayaze!“

Pustili ji a Ferro se rozběhla, přičemž nepřestávala klít. Běžela zahradami do samotného paláce. Její kroky duněly chodbami a sloužící a stráže jí nedůvěřivě uhýbali z cesty. Našla dveře do Bayazova pokoje, rozrazila je a vklopýtala dovnitř. Skříňka stála otevřená na stolku vedle okna. Obyčejná věc z tmavého kovu. Přešla k ní, rozepnula si košili a vytáhla to, co bylo pod ní.

Tmavý, těžký kámen velikosti pěsti. Jeho nerovný povrch byl pořád chladný. Od té doby, co ho vzala, se ani trochu neohřál. Ruka jí příjemně brněla, jako kdyby se dotkla starého přítele. Nějak ji to rozčílilo, dokonce uvažovala o tom, že ho odhodí. Tak tohle je Sémě. Druhá strana, která se zhmotnila. Sama podstata magie. Vzpomněla si na tlející trosky Aulka. Širokou mrtvou zemi kolem něj, stovky mil všemi směry. Dost mocná na to, aby císaře, proroka a jeho prokleté požírače i celý guršský národ poslala do pekel a ještě dál. Moc tak strašlivou, že by měla patřit jedině samotnému Bohu, teď držela ona ve své křehké ruce. Dlouho se na ni jen dívala. A pak se začala pomaloučku usmívat.

Teď bude mít svou pomstu.

Zvuky těžkých kroků, které sem doléhaly z chodby za dveřmi, ji vzpamatovaly. Položila Sémě na jeho místo odpočinku, velice nerada z něj spustila ruce a zaklapla víko skříňky. Jako kdyby byl svět najednou temnější, méně intenzivní a ochuzený o všechno

vzrušení. Bylo to, jako když někdo v tmavém pokoji náhle sfoukne svíčku. A právě v tu chvíli si uvědomila, že má ruku zase celou. Zamračila se na ni a zahýbala prsty. Fungovaly dokonale jako vždycky. Kolem kloubů neměla sebemenší známky po otoku. Přitom byla přesvědčená, že je předtím měla rozdrcené. Její druhá paže na tom byla stejně, předloktí bylo rovné a hladké, bez sebemenší stopy po stisku Tolomeiných mrazivých prstů. Ferro se zadívala ke skříňce. Vždycky se rychle uzdravovala. Ale aby kosti srostly během hodiny?

To nebylo dobré.

Bayaz se se zkřiveným obličejem protáhl dveřmi dovnitř. Vousy měl slepené zaschlou krví a na holé lebce vrstvu potu. Ztěžka oddechoval, kůži měl bledou a svraštělou a jednu ruku si tiskl k boku. Vypadal jako někdo, kdo strávil odpoledne zápasem s ďáblem a přežil jen tak tak.

„Kde je Julwei?“

První z mágů se na ni podíval. „Ty víš, kde je.“

Ferro si vybavila rezonující zadunění, které slyšela, když utíkala z věže. Bylo to jako zvuk zabouchnutých dveří. Dveří, které žádná čepel, oheň ani kouzlo nedokážou otevřít. Bayaz byl jediný, kdo měl klíč. „Nevrátil ses pro něho. Zavřel jsi brány a nechal je uvnitř.“

„Oběti jsou nezbytné, Ferro, to ty víš. Dnes jsem musel hodně obětovat. Vlastního bratra.“ První z mágů se belhal přes místnost k ní. „Tolomei porušila první zákon. Uzavřela dohodu s Vypravěči tajemství. Chtěla použít Sémě k otevření bran k podsvětí. Mohla by představovat ještě větší nebezpečí než všichni Chalulovi požírači. Tvůrcův dům musí zůstat zavřený. Až do konce časů, když to bude nutné. Konec, který nepostrádá ironii. Započala svůj život uvězněná ve věži. Teď se tam vrátila. Běh historie se odehrává v kruzích, jak říkával Juvens.“

Ferro se zamračila. „Jdi se bodnout se svými kruhy, růžovouši. Lhal jsi mi. O Tolomei. O tvůrci. O všem.“

„No a?“

Zamračila se ještě víc. „Julwei byl dobrý muž. Pomohl mi v poušti. Zachránil mi život.“

„Mně taky, a ne jednou. Ale dobří muži po temných stezkách moc daleko nedojdou.“ Bayazovy oči sklouzly níž a spočinuly na

kostce tmavého kovu pod Feřinou rukou. „Zbytek cesty musí jít ostatní sami.“

Do dveří vstoupil Síra a Bayaz vytáhl zpod kabátu zbraň, kterou sebral v tvůrcově domě. Šedivý kov se ve slabém světle, které sem dopadalo oknem, leskl. Relikvie ze Starých časů. Zbraň, kterou Ferro viděla rozkrojit kámen, jako kdyby to bylo máslo. Síra si ji od něj s nervózním respektem vzal a pečlivě ji zabalil do staré navoskované kůže. Pak otevřel brašnu a vytáhl z ní starou černou knihu, kterou už Ferro předtím viděla. „Teď?“ zašeptal.

„Teď.“ Bayaz si ji od něj vzal a jemně položil ruku na její poškrábaný povrch, zavřel oči a zhluboka se nadechl. Když je otevřel, díval se přímo na Ferro. „Stezka, po které teď musíme jít, ty a já, je opravdu temná. Viděla jsi to.“

Neměla, co by mu na to řekla. Julwei byl dobrý muž, ale brány tvůrcova domu byly zavřené a on byl pryč, v nebi nebo v pekle. Ferro už pohřbila hodně mužů, mnoha způsoby. Jedna další hromádka hlíny v poušti nebyla nic, nad čím bylo třeba dlouho rozjímat. Už měla plné zuby toho, jak sbírala svou pomstu po zrnkách. Temné stezky ji neděsily. Šlapala po nich celý život. Měla pocit, že i přes kov skříňky slyší slabounký šepot, který ji volá. „Všechno, co chci, je pomsta.“

„A budeš ji mít, jak jsem slíbil.“

Stáli tam naproti sobě, dívali se jeden na druhého a ona pokrčila rameny. „No, co na tom teď záleží, kdo před tisícem let koho zabil?“

První z mágů se neduživě usmál a oči v bledé tváři mu svítily. „Mluvíš mi z duše.“

Hrdina zítřka

Podkovy Jezalova šedého důstojnického koně poslušně klapaly po černé udusané hlíně. Bylo to nádherné zvíře, přesně takové, na jakém vždycky toužil jet. V hodnotě určitě několika tisíc marek, o tom nepochyboval. Hřebec, na kterém by se každý, kdo na něm seděl, cítil jako král, bez ohledu na to, jak by byl neschopný. Jezalovo zářivé brnění bylo z nejlepší styrské oceli, zdobené zlatem. Jeho plášť byl z nejjemnějšího suldžuckého hedvábí, lemovaný hermelínem. Jílec jeho meče byl pokrytý diamanty a světélkoval, jak mu mraky pluly nad hlavou a nechávaly slunce tu a tam nakouknout dolů. Korunu dnes nahradil prostým zlatým kroužkem, jehož váha mu povážlivě méně dráždila bolavá místa, která se mu vytvořila na spáncích.

Všechna nádhera vznešenosti. Už když byl kluk, sníval Jezal o tom, že bude mít vysoké postavení, že bude zbožňován a všichni se mu budou podřizovat. Teď se mu z toho všeho chtělo leda tak zvracet. I když to možná bylo jen tím, že minulou noc skoro nespal a ráno nejedl.

Lord maršál Varuz jel po jeho pravici a vypadal, jako by ho věk znenadání dohonil. Ve své uniformě působil scvrkle, shrbeně a ramena měl svěšená. Jeho pohyby pozbyly ocelovou dokonalost a jeho pohled ledovou pronikavost. Najednou, i když jen nepatrně, na něm bylo znát, že neví, co má dělat.

„V Podloubích stále pokračují boje, Vaše Veličenstvo," vysvětloval. „Ale držíme se jen tak tak. Tři statky už mají Gurchové pevně v rukou. Přesunuli katapulty k příkopu a minulou noc vrhali zápalné střely hluboko do vnitřních čtvrtí. Až ke Střední cestě a ještě i za ni. Hořelo tam až do svítání. V některých částech hoří stále. Škody byly… značné."

Úžasně zdrženlivě řečeno. Celá ta část města byla zničena požárem. Řady domů, které si Jezal pamatoval jako vznešené

stavby, rušné hostince, dílny, ve kterých bylo pořád živo, se proměnily v zčernalé trosky. Dívat se na ně bylo stejně strašné jako vidět starého milence, jak otevře ústa a odhalí dvě řady zkažených zubů. Pach kouře a spálenišť a smrti nepřestával Jezala drásat v krku a kvůli němu se nezmohl na víc než na chraplavé skřehotání.

Muž umazaný od popela a prachu vzhlédl od prohrabávání trosek ještě stále doutnajícího domu. Díval se, jak Jezal a jeho stráže ujíždějí kolem.

„Kde je můj syn?“ zavřískal náhle. „Kde je můj syn?“

Jezal se usilovně díval jinam a sotva znatelně pobídl koně k rychlejšímu tempu. Nehodlal poskytnout svému svědomí další prostředky, kterými by ho ještě mohlo rozrývat. Už tak jich mělo k dispozici mimořádně dost.

„Avšak Arnaultova zeď se stále ještě drží, Vaše Veličenstvo,“ pronesl Varuz povážlivě hlasitěji, než bylo třeba, v marné snaze utlumit srdceryvné kvílení, které se k nim stále neslo z ruin za nimi. „Do středních částí města ještě nevkročila ani jediná gurišská bota. Ani jediná.“

Jezal si říkal, jak dlouho asi budou schopni se takhle chvástat. „Obdrželi jsme nějaké zprávy od lorda maršála Westa?“ dožadoval se už podruhé za hodinu a podesáté toho dne.

Varuz dal Jezalovi tutéž odpověď, jakou nejspíš dostane ještě desetkrát, než dnes v noci ulehne k přerušovanému spánku. „Je mi líto, ale jsme téměř zcela odříznuti, Vaše Veličenstvo. Zprávy se k nám gurišským kordonem dostanou jen zřídka. Ale v Anglandu zuřily bouře. Musíme počítat s možností, že se armáda ještě zdrží.“

„To je smůla,“ zamumlal Bremer dan Gorst z druhé strany a jeho přimhouřené oči neustále těkaly po ruinách a hledaly sebemenší známku nějaké hrozby. Jezal si nervózně hryzal slané zbytky nehtu na palci. Už si ani nedokázal vzpomenout, kdy dostal alespoň nějaké útržky dobrých zpráv. Bouře. Zpoždění. Zdálo se, že dokonce i přírodní živly byly proti nim.

Varuz neměl čím mu zlepšit náladu. „A teď ještě v Agriontu propukla ta nemoc. Náhlá a nelítostná epidemie. Velká skupina civilistů, kterým jste otevřel brány, jí podlehla, všichni najednou. Už se to rozšířilo i do samotného paláce. Zemřeli na ni dva rytíři z královské stráže. Jeden den stáli na stráži u brány jako vždycky. Příští noc byli oba v rakvích. Jejich těla seschla, jejich zuby shnily a vlasy jim vypadaly. Těla byla spálena, ale už se objevily další

případy. Lékaři nikdy nic podobného neviděli a nemají tušení, jak to léčit. Někdo říká, že je to guršská kletba.“

Jezal polkl. Nádherné město, budované nesčetnými páry rukou po dlouhá staletí, a stačilo jen pár krátkých týdnů jeho péče, aby se změnilo ve spálené trosky. Z jeho hrdého lidu povětšinou zbylo jen pár páchnoucích žebráků, křičících raněných a kvílejících truchlících. Tedy kromě těch, ze kterých zbyly jen mrtvoly. Byl tou nejubožejší náhražkou krále Spojeného království, jaký se kdy mohl objevit. Nedokázal přinést spokojenost do vlastního hořce předstíraného manželství, natožpak celému národu. Jeho pověst byla beze zbytku založena na lžích, které neměl odvahu popřít. Byl bezmocná, bezpáteřní a neschopná nula.

„Kam to teď jedeme?“ zeptal se, když vyjeli na rozlehlé, větrné prostranství.

„No, tohle jsou přece Čtyři kouty, Vaše Veličenstvo.“

„Tohle? To nemůžou…“ odmlčel se, náhlé poznání bylo stejně šokující jako rána do tváře.

Dvě stěny budovy, která kdysi bývala cechovním domem obchodníků s plátnem, ještě stály. Okna a dveře zely prázdnotou jako strnulé oči mrtvých, zaskočených v okamžiku smrti. Dláždění, na kterém stávaly stovky křiklavých stánků najednou, bylo popraskané a pokryté lepkavými sazemi. Ze zahrad zbyly jen holé čtverce bláta a spálených keřů. Vzduch tady měl zvonit voláním prodavačů, štěbetáním sloužících a smíchem dětí. Místo toho tady vládlo mrtvolné ticho, kromě hvízdání studeného větru, který se prohánět troskami a rozmetal napříč srdcem města vlnky chřestícího černého štěrku.

Jezal přitáhl uzdu a jeho doprovod, sestávající z nějakých dvaceti rytířů královské gardy, pěti rytířů heroldů, tuctu mužů z Varuzova štábu a páru nervózních pážat, se kolem něj se zařinčením zastavil. Gorst se zamračil na nebe. „Vaše Veličenstvo, měli bychom jet. Tady to není bezpečné. Nevíme, kdy Gurchové znovu začnou bombardovat.“

Jezal ho ignoroval, sesedl z koně a šel k troskám. Bylo těžké uvěřit, že je to totéž místo, kde si kdysi kupoval víno, utrácel za cetky, kde mu brali míry na uniformu. Ani ne sto kroků od něj, na opačné straně kouřících trosek domů, stála socha Haroda Velikého, u níž se setkal za tmy s Ardee.

Jako by to už bylo sto let. Kousek dál, u rohu jedné rozšlapané zahrady, se krčila žalostná skupinka. Většinou ženy a děti a pár starců. Špinaví a zoufalí, někteří s berlemi nebo zakrvácenými obvazy, svírající zachráněné zbytky. Ti, kteří po nočním požáru, po nočních bojích, zůstali bez domova. Jezalovi uvízl nádech v krku. Jedna z nich byla Ardee. Seděla na kameni v tenkých šatech, třásla se a zírala do země a její tmavé vlasy jí zakrývaly polovinu tváře. Vyrazil k ní a bylo to poprvé za dobu, která jako by trvala celé týdny, kdy se usmíval.

„Ardee.“ Otočila se, oči vytřeštěné, a Jezal ztuhl. Bylo to jiné děvče, mladší a mnohem méně atraktivní. Zamrkala na něj a pomalu se zhoupla tam a zpátky. Jeho ruce sebou bezmocně škubly a on zamumlal něco nesouvislého. Všichni se na něho dívali. Nemohl jenom tak odejít. „Prosím, vezmi si tohle.“ Chvíli zápasil s pozlacenými přezkami na svém karmínovém plášti a pak jí ho podal.

Když si ho od něj brala, neřekla nic, jen na něj zírala. Směšné, bezcenné gesto, téměř urážlivé ve svém palčivém pokrytectví. Ale zdálo se, že ostatní civilisté bez domova si to nemyslí.

„Sláva králi Jezalovi!“ vykřikl kdosi a na to se zvedl burcující jásot.

Mladík s berlemi na něj upíral šilhavé oči plné zoufalství. Nějaký voják měl přes jedno oko krvavý obvaz a to druhé mu silně slzelo. Matka svírala dítě zavinuté do něčeho, co silně připomínalo cár zničené vlajky Království. Jako kdyby celá tahle scéna byla pečlivě sestavená pro vzbuzování co nejsilnějších emocí. Skupinka lidí, stojících malíři modelem pro příšerné a nemotorné dílo zobrazující hrůzy války.

„Král Jezal!“ ozval se další výkřik, doprovázený poněkud neduživým: „Hurááá!“

Jejich pochlebování na něj působilo jako jed. Jenom to ještě zvýšilo tíhu pocitu zodpovědnosti, který ho už tak drtil. Odvrátil se, neschopný zachovat pokřivenou imitaci úsměvu ani o vteřinu déle.

„Co jsem to udělal?“ zašeptal a nepřestával se jednou rukou tahat za zápěstí druhé. „Co jsem to udělal?“ Vyškrábal se zpátky do sedla a pocit viny mu sžíral útroby. „Zaveďte mě blíž k Arnaultově zdi.“

„Vaše Veličenstvo, já si opravdu nemyslím −“

„Slyšel jste mě! Blíž k místu boje. Chci to vidět.“

Varuz se zamračil. „Tak dobře.“ Obrátil koně a vedl Jezala a jeho stráže směrem ke čtvrti V Podloubích, cestou, která byla tak známá, a přece tak strašlivě jiná. Po několika nervózních minutách přitáhl lord maršál koni uzdu a ukázal před sebe na opuštěnou ulici vedoucí na západ. Promluvil tiše, jako by se bál, že je nepřítel může slyšet.

„Arnaultova zeď je asi tři sta kroků tímhle směrem a na její druhé straně se to hemží Gurchy. Opravdu bychom se měli vrátit −“

Jezal ucítil přes sedlo slabé chvění a jeho kůň vyrazil. Ze střech domů na jedné straně ulice se zvedl prach.

Právě otevíral ústa, aby se zeptal, co se stalo, když vzduch rozerval ohlušující zvuk. Drtivé, děsivé hřmění, ze kterého Jezalovi hučelo v uších. Muži zděšeně vyjekli, koně se plašili a kopali, oči vypoulené strachem. Varuzův kůň se vzepjal a starého vojáka zcela neobřadně shodil ze sedla.

Jezal si ho nevšímal, měl plno práce s dychtivým poháněním vlastního koně směrem, odkud se ozval výbuch, jatý strašnou zvědavostí. K zemi začaly pršet drobné kamínky, odrážely se od střech a tloukly o zem jako kroupy. K nebi na západě stoupal velký oblak hnědého prachu.

„Vaše Veličenstvo!“ ozval se Gorstův naříkavý výkřik. „Měli bychom se vrátit!“ Ale Jezal si ho nevšímal.

Vjel na široké náměstí, kde bylo po rozbitém dláždění rozsypáno velké množství suti, některé kusy velké jako kůlny. Jak na ně dusivý prach v tom tajemném tichu zvolna dosedal, Jezal si uvědomil, že to místo zná. Zná ho moc dobře. Na severní straně náměstí byl hostinec, do kterého chodíval, ale něco se tu změnilo − celý prostor byl nějak víc otevřený, než býval… spadla mu brada. Západní hranici náměstí tvořila dlouhá část Arnaultovy zdi. Teď tam nebylo nic než zející kráter.

Gurchové museli vykopat podzemní chodbu a naplnit ji tím jejich zatraceným trhacím prachem. Slunce si právě tuhle chvíli vybralo k tomu, aby se prodralo mezi mraky, a Jezal tak mohl vidět přes rozšklebenou průrvu až do zničené čtvrti V Podloubích. A tam, na opačném konci kráteru, se hromadili ve značném počtu gurští vojáci v lesklých brněních a s ježícími se kopími, kteří už začali slézat dolů přes jeho dno vystlané sutí.

První z nich už se šplhali z kráteru ven a hrnuli se do zbytků zničeného náměstí. Obránci, kteří tak tak stáli na nohou, vylézali z prachu, kašlali a plivali. Mnoho z nich se nehýbali vůbec. Nebyl tady nikdo, kdo by Gurchy odrazil, to Jezal viděl. Nikdo kromě něho. Říkal si, co by asi v takové chvíli udělal Harod Veliký.

Odpověď nebylo tak těžké najít.

Odvaha může přijít z mnoha míst a může vzniknout z mnoha podnětů a včerejší zbabělec se může během okamžiku proměnit v zítřejšího hrdinu, když přijde správný čas. Ten závratný příval hrdinství, který Jezal v tu chvíli zakusil, sestával z velké části z pocitu viny a strachu a z pocitu hanby za ten strach, umocněného podrážděnou frustrací z toho, že se nic neukázalo být takové, v jaké doufal, a z náhlého, nejasného pocitu uvědomění, že kdyby ho zabili, mohlo by to vyřešit velkou část těch rozčilujících problémů, pro které nedokázal nalézt řešení. Určitě v tom nebyly žádné ušlechtilé důvody. Ale nikdo se nikdy neptá, co dal pekař do koláče, pokud dobře chutná.

Tasil meč a podržel ho na slunci. „Rytíři z královské gardy!“ zařval. „Za mnou!“

Gorst nešťastně popadl uzdu. „Vaše Veličenstvo! Nemůžete se sám vrhnout do −“

Jezal pobídl koně do cvalu. Ten vyrazil s nečekanou prudkostí a Jezalovi se bolestně zvrátila hlava dozadu, až skoro upustil uzdu. Schoulil se v sedle, podkovy zvonily a špinavá dlažba se pod ním řítila dozadu. Matně si uvědomoval, že jeho doprovod někde vzadu spěchá za ním, ale jeho pozornost se téměř výhradně soustředila na stále rostoucí těleso gurišské armády přímo před ním.

Jeho kůň ho nesl kupředu se žaludek svírající rychlostí, rovnou k muži v čele oddílu, nosiči korouhve na dlouhé tyči, na níž se třpytily zlaté znaky. Jeho smůla, pomyslel si Jezal, že mu svěřili tak významný úkol. Muži se rozšířily oči, když uviděl, jak se obrovská váha koně valí přímo na něj. Odhodil korouhev a snažil se uskočit. Hrot Jezalova meče se mu zabodl hluboko do ramene s plnou silou setrvačnosti a povalil ho na záda. Pod kopyty koně, který se vřítil do oddílu, klesali k zemi ječící muži. Jezal ani nedokázal říct, kolik jich bylo.

Pak nastal chaos. Ocitl se i s koněm na hromadě vrčících tmavých tváří, lesklých brnění a bodajících kopí. Dřevo praskalo, kov řinčel a muži vykřikovali slova, kterým nerozuměl. Sekal

kolem sebe, na jednu a pak na druhou stranu, a vyřvával nesmyslné nadávky. Po noze s kovovými chrániči mu sklouzla špička nějakého kopí. Rozmáchl se proti ruce, která popadla jeho uzdu, a usekl z ní několik prstů. Něco do něj z boku narazilo a málem ho shodilo ze sedla. Konec jeho meče s dutým třesknutím dopadl na nějakou helmici a srazil muže pod ní do změti těl.

Jezalův kůň zařičel, vzepjal se a stočil se stranou. Když Jezal vypadl ze sedla, ucítil příval strachu. Celý svět byl vzhůru nohama. Praštil sebou o zem, oči i ústa měl plná prachu, kašlal a nemohl vstát. Zvedl se do kleku. O rozbitou zem zaduněla kopyta. Všude kolem něj klouzaly a dupaly něčí boty. Natáhl ruku a hledal ve vlasech svůj zlatý kroužek, ale ten se musel někam odkutálet. Jak se teď pozná, že je král? A je vůbec ještě král? Hlavu měl celou lepkavou. Byl by udělal zatraceně dobře, kdyby si vzal helmici, ale na tohle zjištění už bylo trochu pozdě. Malátně se přitáhl k nějakému kusu suti a obrátil plochý kámen. Už zapomněl, co vlastně hledal. Zakopl. Něco ho chytilo za nohu a strhlo bolestivě stranou. Znovu skončil na zemi obličejem dolů. Čekal, že mu někdo zezadu rozbije hlavu, ale byl to jenom třmen, pořád ještě připevněný k silnému tělu jeho mrtvého koně. Vyvlékl si z něj nohu, zalapal po dechu a pod tíhou svého brnění nejistě odvrávoral o pár kroků dál. Meč mu ochable visel v ruce.

Někdo zvedl zahnutou čepel a Jezal mu probodl hruď. Umírající vyzvracel Jezalovi do tváře proud krve, svalil se a vytrhl mu zbraň z ruky. Něco s dutým třesknutím narazilo do Jezalova prsního krunýře a odrazilo ho to stranou, přímo na gurišského vojáka s kopím. Ten upustil zbraň a oba muži se do sebe zaklesli a začali se nesmyslně potácet dokola. Jezal už začínal být strašně, opravdu strašně unavený. Hrozně ho bolela hlava. Jenom nadechnout se ho stálo obrovské úsilí. Zdálo se, že celá ta myšlenka hrdinského útoku měla někde nějakou zásadní chybu. Měl chuť prostě si lehnout na zem.

Gurišský voják si trhnutím uvolnil ruku a rozmáchl se. V zaťaté pěsti svíral nůž. Pak ji něco přeseklo těsně nad zápěstím a do vzduchu vystříkl proud krve. Voják klesl k zemi, zíral na pahýl své paže a kvílel. „Král!“ vykvikl Gorstův chlapecký hlásek. „Král!“

Jeho dlouhá čepel opsala široký oblouk a uťala ječícímu vojákovi hlavu. Další se vrhl vpřed s taseným zahnutým mečem. Než mohl dokončit krok, Gorstova těžká zbraň mu rozrazila lebku.

O jeho obrněné rameno zazvonila sekyra a on ji setřásl, jako kdyby to byla moucha, a sekl po muži, který se jí rozmáchl. Vystříkla krev. Čtvrtému útočníkovi trčela z krku jeho kratší čepel. Udělal ještě pár vrávoravých kroků vpřed, vykulil oči a zkrvavenou rukou si sevřel hrdlo.

Jezalovi, který se otupěle pohupoval tam a zpět, bylo Gurchů skoro líto. Z dálky se jejich přesila možná zdála být hrozivá, ale zblízka byli očividně jen muži, kteří poslouchají rozkazy, nahnanými do kráteru jako na jatka. Byli vychrtlí, špinaví, zmatení, mizerně vyzbrojení a prakticky bez ochranného brnění. Mnozí z nich, jak si uvědomil, vypadali vyděšeně. Gorst skrz ně klestil cestu jako býk houfem ovcí a vrčel, jak jeho zbraně vytínaly v tělech široké rány za doprovodu páravých zvuků, při nichž se Jezalovi zvedal žaludek. Ostatní ozbrojenci se tlačili za ním, před sebou drželi štíty a svými zářivými meči si kolem sebe vytvářeli prostor.

Gorstova ruka vklouzla Jezalovi pod paži a táhla ho pryč. Podpatky přitom rozrýval suť. Nejasně si uvědomoval, že někde nechal meč, ale zdálo se trochu hloupé jít ho teď hledat. Nějakého žebráka bezpochyby potká nečekané štěstí nesmírné hodnoty, až se bude později prohrabovat mrtvými těly. Jezal viděl, že jeden rytíř herold je stále v sedle, silueta s okřídlenou přilbicí v oblaku dusivého prachu, a dlouhou sekyrou mává kolem sebe.

Napůl ho odnášeli pryč, ven z tlačenice. Někteří z řádných obránců města se znovu seskupili nebo přicházeli z jiných částí hradeb. Muži v ocelových přilbicích začali poklekat na okraji kráteru a stříleli z kuší do masy Gurchů na jeho dně, obalené bahnem a sutí. Ostatní přitáhli vůz a překlopili ho na bok, aby vytvořili provizorní val. Gurišský voják, který byl skoro přeseknutý vejpůl, zavzlykal, klopýtl přes nerovný okraj kráteru a zřítil se zpátky do bahna. Na kraji náměstí se objevili další Královští se samostříly a další kopiníci. A s nimi sudy, zdivo a zlámaná ráhna, až byla přes celou širokou průrvu v Arnaultově zdi vybudována barikáda, hemžící se muži a zbraněmi.

Zasypáni střelami a kusy popadaného zdiva začali Gurchové váhat a pak se dali na ústup. Škrábali se přes trosky na své straně kráteru nahoru do bezpečí a za nimi zůstávalo jen dno poseté mrtvými těly.

„Do Agriontu, Vaše Veličenstvo," řekl Gorst. „Hned."

Jezal se ani nepokoušel vzdorovat. Co se boje týče, udělal už dnes víc než dost.

* * *

Na Náměstí maršálů se dělo něco zvláštního. Na dlažebních kamenech pracovali dělníci s krumpáči a dláty a kopali mělké kanálky, očividně dost chaoticky. Kováři se potili u provizorních pecí, lili železo do forem, osvětlení září z roztaveného kovu. Rámus ťukajících kladiv a rozbíjeného kamene stačil k tomu, aby Jezala rozbolely zuby, a přesto ho hlas prvního z mágů dokázal nějak přehlušit.

„Ne! Kruh, pitomče, odtud až sem!“

„Musím se vrátit do válečných síní, Vaše Veličenstvo,“ řekl Varuz. „Arnaultova zeď byla prolomena. Nepotrvá dlouho a Gurchové se znovu pokusí ji zdolat. Kdyby nebylo toho vašeho útoku, byli by už na Střední cestě, viďte? Teď vidím, proč jste si na západě vydobyl takovou pověst! Nejušlechtilejší čin, jaký jsem kdy viděl!“

„Uch.“ Jezal se díval, jak jsou mrtví odtahováni pryč. Tři rytíři z královské gardy, jeden voják z Varuzova štábu a páže, ne víc než dvanáctiletý hoch. Tomu poslednímu visela hlava na páteři jen na kousku chrupavky. Čtyři muže a jedno dítě dnes dovedl na smrt. A to ani nepočítal zranění, která jeho věrný doprovod kvůli němu utržil. Vskutku ušlechtilý čin.

„Počkej tady,“ štěkl na Gorsta a razil si cestu mezi zpocenými dělníky až k prvnímu z mágů. Ferro seděla se zkříženýma nohama opodál na řadě sudů, ruce volně spuštěné dolů, v tmavé tváři známý výraz naprostého opovržení, které mu dávala otevřeně najevo pokaždé, když se na něj podívala. Bylo skoro uklidňující zjistit, že některé věci se nikdy nezmění. Bayaz upíral zachmuřený pohled na stránky velké černé knihy, očividně hodně staré. Její kožené desky byly popraskané a otrhané. Mág vypadal přepadle, pobledle, staře a sešle. Jednu stranu tváře měl pokrytou zaschlými škrábanci.

„Co se vám stalo?“ zeptal se Jezal.

Bayaz se zamračil a pod jedním okem s tmavým váčkem mu zacukal sval. „Mohl bych se tě zeptat na totéž.“

Jezal si všiml, že se mág vůbec neobtěžoval s ‚Vaším Veličenstvem'. Sáhl si na krvavý obvaz kolem hlavy. „Zúčastnil jsem se útoku."

„Čeho?"

„Gurchové shodili část Arnaultovy zdi, když jsem byl na prohlídce města. Nebyl tam nikdo, kdo by je zastavil, a tak… jsem to udělal sám." Byl skoro překvapený, že se slyší říkat něco takového. K tomu, aby byl na svůj čin pyšný, měl určitě hodně daleko. Neudělal o mnoho víc, než že vyrazil, spadl a praštil se do hlavy. Největší kus práce v celé té bitvě odvedli Bremer dan Gorst a Jezalův kůň. Navíc čelili velmi slabému odporu, ale Jezal měl za to, že pro jednou udělal správnou věc, pokud něco takového vůbec existuje.

Bayaz si to nemyslel. „Copak se ti ten tvůj mrňavý mozek, který ti osud uštědřil, už nadobro proměnil v lejno?"

„Co se mi…" Jezal zamrkal, když mu konečně došel význam Bayazových slov. *Jak se opovažuješ, ty starý hňupe? Mluvíš s králem!* Tak to říct chtěl, ale hlava ho bolela a něco v mágově pokřivené, potlučené tváři mu v tom zabránilo. Místo toho zjistil, že mumlá cosi ve skoro omluvném tónu. „Ale… já to nechápu. Myslel jsem… není to právě to, co by udělal Harod Veliký?"

„Harod?" Bayaz se Jezalovi vysmál do tváře. „Harod byl naprostý zbabělec, a navíc totálně zabedněný! Ten idiot se bez mé pomoci nedokázal ani sám obléct!"

„Ale −"

„Je snadné najít někoho, kdo by vedl útok." Mág pronášel každé slovo s přehnanou pečlivostí, jako kdyby hovořil s úplným pitomcem. „Najít muže, který by vedl celý národ, je povážlivě těžší. Nehodlám promarnit všechno úsilí, které jsem na tebe vynaložil. Až příště pocítíš touhu riskovat život, možná by bylo dobré se raději zavřít na latríně. Lidé si váží muže s pověstí bojovníka, a ty máš to štěstí, že se ti jí dostalo. Ale mrtvol si lidé neváží. Tam ne!" zařval najednou, prokulhal kolem Jezala a zlostně zamával na jednoho z kovářů. Ubohý muž na něho zíral jako vyděšený králík a z tyglíku mu prskaly žhavé uhlíky. „Vždyť jsem ti to vysvětlil, hlupáku! Musíš jít přesně podle nákresu! Právě tak, jak jsem je nakreslil! Jediná chyba by mohla mít osudové následky!"

Jezal se na něj díval a pobouření, pocit viny a prosté vyčerpání sváděly zápas o jeho tělo. Vyčerpání zvítězilo. Přešel k řadě sudů a svalil se na ně vedle Ferro.

„Vaše zatracené Veličenstvo," řekla.

Palcem a ukazovákem si protřel oči. „Prokazuješ mi svou milou pozorností nesmírnou čest."

„Bayaz není zrovna šťastný, co?"

„Zdá se, že ne."

„No, kdy byl ten starý parchant šťastný?"

Jezal souhlasně zavrčel. Uvědomil si, že s Ferro nemluvil od té doby, co ho korunovali. Ne že by předtím byli kdovíjak blízcí přátelé, samozřejmě, ale musel připustit, že její naprostý nedostatek úcty k němu pro něj byl nečekaně osvěžující. Bylo to, jako kdyby byl na kratičký moment zase tím nanicovatým, zbytečným a šťastným mužem, jakým býval kdysi. Zadíval se na Bayaze, který zapíchl prst do něčeho ve staré knize. „Co to vůbec provádí?"

„Mně říkal, že zachraňuje svět."

„Aha. Tohle. Přišel s tím trochu pozdě, nemyslíš?"

Pokrčila rameny. „Já se o načasování nestarám."

„Jak to má v úmyslu udělat? S krumpáči a kovadlinami?"

Ferro se na něho podívala. Ještě pořád ho ty její ďábelské žluté oči znepokojovaly. „Kromě jiného."

Jezal si opřel lokty o kolena, bradu si položil do dlaní a dlouze si povzdechl. Byl strašně, strašně unavený. „Asi jsem udělal něco špatně," zamumlal.

„Hm," Ferro se od něj odvrátila. „Na to jsi měl vždycky talent."

Soumrak

Generál Poulder se kroutil ve svém polním křesílku a kníry se mu třásly, jako kdyby jen stěží ovládal svoje tělo, tak strašný byl jeho vztek. Byl rudý v obličeji a supěl tak, že to vypadalo, jako by měl každou chvíli vyrazit ze stanu a zaútočit na Gurchy sám. Generál Kroy seděl strnule zpříma na druhé straně stolu a zaťaté čelistní svaly se mu na jedné straně nakrátko ostříhané hlavy vydouvaly. Jeho vražedný výraz zřetelně vypovídal o tom, že má nenávist k vetřelcům, stejně silnou, jakou cítili všichni ostatní, plně pod svou železnou kontrolou, a pokud má k nějakému útoku dojít, bude to s úzkostlivou pozorností věnovanou každému detailu.

Na jejich prvních poradách se West ocitl při tak nesmírně početných štábech obou generálů před dvacetinásobnou přesilou. Neúprosným vylučovacím procesem je postupně zredukoval na pouhé dva důstojníky na každého. Schůze ztratily svou útočnou atmosféru hospodských rvaček a namísto toho připomínaly malou mrzutou rodinnou událost − možná něco jako čtení sporné závěti. West byl vykonavatel, který se snažil najít přijatelné řešení pro dva handrkující se příjemce, kterým nebylo nic vhod. Jalenhorm a Brint, sedící každý po jedné jeho straně, byli jeho šokovanými pomocníky. Jakou roli v téhle metafoře hrál Psí čumák, bylo těžké uhodnout, ale přispíval k už tak rozčilené a znepokojené atmosféře ve stanu tím, že si dýkou čistil nehty.

„Tohle bude bitva jako žádná jiná!“ pěnil zbytečně Poulder. „Od doby, kdy Harod stvořil Království, nevkročil na půdu Midderlandu žádný vetřelec!“

Kroy souhlasně zavrčel.

„Gurchové chtějí svrhnout naše zákony, vyhladit naši kulturu, zotročit náš lid! Samotná budoucnost našeho národa visí na −“

Stanové plátno u vchodu zapráskalo a dovnitř vešel sehnutý Pike, tvář naprosto bez výrazu. Za ním se vlekl vysoký muž, byl celý shrbený a vrávoral únavou. Pod paží si nesl silnou přikrývku a obličej měl pocákaný blátem.

„Tohle je Fedor dan Hayden," řekl Pike. „Rytíř herold. Dokázal sem doplavat od adovských doků a pod pláštíkem noci proklouznout gurššskými liniemi."

„To byl nesmírně odvážný čin," řekl West za přizvukování souhlasného, ale závistivého bručení Pouldera a Kroye. „Všichni jsme vám nesmírně vděční. Jak to vypadá uvnitř města?"

„Upřímně, lorde maršále, je to hrůza." Hayden chraptěl únavou. „Západní čtvrti − V Podloubích a Tři statky − už patří císaři. Gurchové před dvěma dny prolomili Arnaultovu zeď a obrana může každým okamžikem selhat. Každou chvíli se mohou dostat dovnitř a ohrozit samotný Agriont. Jeho Veličenstvo žádá, abyste co možná nejrychleji vyrazili k Adově. Každá hodina může být životně důležitá."

„Má nějakou konkrétní strategii?" zeptal se West. Jezal dan Luthar nemíval v hlavě nic jiného než opíjení a spaní s jeho sestrou, ale doufal, že čas třeba něco změnil.

„Gurchové obklíčili město, ale jsou hodně rozptýleni. Zvlášť na východní straně. Lord maršál Varuz si myslí, že při prudkém útoku byste jimi mohli proniknout."

„Takže západní části města se budou pořád hemžit tou gurššskou lůzou," zavrčel Kroy.

„Svině," zašeptal Poulder a čelisti mu zacukaly. „Parchanti."

„Nemáme jinou možnost než okamžitě vyrazit k Adově," řekl West. „Využijeme všech cest a budeme postupovat co nejrychleji, abychom zaujali pozice na východ od města. Budeme pochodovat i v noci, bude-li třeba. Musíme napadnout gurššské obležení za úsvitu a připravit je o jejich pozice u hradeb. Admirál Reutzer mezitím povede flotilu proti gurššským lodím v přístavu. Generále Kroyi, odvelíte nějaké jezdce napřed prozkoumat terén a krýt náš postup. Nestojím o žádná překvapení."

Protentokrát se nezdálo, že by chtěl někdo odporovat. „Samozřejmě, lorde maršále."

„Vaše divize se přiblíží k Adově ze severovýchodu, prolomí gurššské linie. Pronikne do města a bude postupovat dál k Agriontu. Jestli se už nepřítel dostal do střední části města, zaměstnáte ho

tam. Jestli ne, posílíte obranu u Arnaultovy zdi a připravíte se na jejich vytlačení ze čtvrti V Podloubích.“

Kroy vážně přikývl a na čele mu vystoupila jediná žíla. Jeho důstojníci za ním byli jako do kamene vytesaná vojenská dokonalost. „Zítra touhle dobou nezůstane v Adově jediný živý kantský voják.“

„Psí čumáku, rád bych, abyste ty a tví Seveřani podpořili divizi generála Kroye v jejich útoku. Jestli tvůj…“ West zápasil se slovy, „král nebude mít námitek.“

Psí čumák si přejel jazykem po ostrých zubech. „Řekl bych, že půjde, kam ho vítr zavane. To byl vždycky jeho styl.“

„Dnes v noci vane vítr k Adově.“

„Jo,“ Seveřan kývl. „Tak tedy k Adově.“

„Generále Pouldere, vaše divize se přiblíží k městu z jihovýchodu, připojí se k bojům u hradeb a pak pronikne do města a bude postupovat k dokům. Pokud už se nepřítel dostal až tam, odklidíte ho z cesty a pak se obrátíte na sever a půjdete po Střední cestě k Agriontu.“

Poulder udeřil do stolu pěstí a jeho důstojníci zavrčeli jako profesionální zápasníci. „Ano, zatraceně! Vymalujeme ulice gurššskou krví!“

West se na Pouldera a pak i na Kroye silně zamračil. „Nemusím snad zdůrazňovat, jak je zítřejší vítězství důležité.“

Oba generálové beze slova vstali a společně zamířili ke stanovému vchodu. Před ním se na sebe podívali. Na okamžik West nevěděl, jestli dokonce i teď nesklouznou k obvyklému hašteření.

Pak Kroy natáhl ruku. „Hodně štěstí, generále Pouldere.“ Poulder ji vzal do svých obou. „Vám taktéž, generále Kroyi. Hodně štěstí nám všem.“ Oba dva rázně vykročili do tmy a jejich důstojníci za nimi, s Jalenhormem a Brintem v těsném sledu.

Hayden si odkašlal. „Lorde maršále… spolu se mnou byli vysláni další čtyři rytíři heroldi. Rozdělili jsme se, v naději, že se alespoň jeden z nás dostane přes gurššskou linii. Dorazil někdo z ostatních?“

„Ne… ještě ne. Snad později…“ West to nepovažoval za příliš pravděpodobné a ani Hayden ne, viděl mu to na očích.

„Jistě. Možná později.“

„Seržant Pike vám sežene nějaké víno a koně. Asi byste rád viděl, jak ráno zaútočíme na Gurchy.“

„To ano.“

„Dobře.“ Oba muži odešli, odkud přišli, a West se za nimi mračil. Kamarádů toho muže bylo škoda, ale než pomine zítřek, přibude mnohem víc důvodů k truchlení. Pokud zbude někdo, kdo by mohl truchlit. Rozhrnul stanovou celtu a vyšel ven do chladného povětří.

Lodě flotily kotvily v úzkém přístavu pod ním, zlehka se pohupovaly na vlnách a vysoké stěžně se nakláněly tam a zpět proti tmavnoucím oblakům − temně modrým, ledově šedým a zuřivě oranžovým. Westovi se zdálo, že vidí pár lodí, které se blíží k černé pláži a přivážejí poslední vojáky z armády na břeh.

Slunce rychle zapadalo za obzor v poslední tlumené záři nad kopci na západě. Někde tam dole, kam nemohl dohlédnout, hoří Adova. West zakroutil ztuhlými rameny a snažil se přimět zatvrdlé svaly, aby se uvolnily. Co opustili Angland, nedostal žádné zprávy. Podle toho, co věděl, je Ardee pořád ještě někde ve městě. Ale nemohl nic dělat. Nic kromě toho, že nařídil okamžitý útok a doufal, navzdory naprostému nedostatku štěstí, že to dobře dopadne. Nešťastně si přejel po břiše. Už od plavby měl potíže se zažíváním. Pravděpodobně stres z velení. Ještě pár takových týdnů a bude nejspíš zvracet krev na mapy jako jeho předchůdce. Zhluboka a rozechvěle se nadechl a vydechl.

„Vím, jak se cítíš.“ To byl Psí čumák, který seděl na vratké lavičce vedle stanového vchodu, s lokty opřenými o kolena a zíral na moře.

West se sesul vedle něj. Porady s Poulderem a Kroyem byly vždycky strašně vyčerpávající. Když člověk příliš dlouho předstírá, že je z kamene, zůstane mu nakonec pocit, že je jen ze slámy. „Mrzí mě to,“ přistihl se, že říká.

Psí čumák se na něj podíval. „Mrzí? A co?“

„Všechno. To s Trojstromem a s Tulem a s Cathil.“ West musel polknout, jak se mu najednou v krku udělal žmolek. „Všechno. Mrzí mě to.“

„Ach, všechny nás to mrzí. Neviním tě z toho. Nikoho z toho neviním, dokonce ani Bethoda. K čemu by to bylo dobré? Všichni děláme, co musíme. Už dávno jsem se přestal snažit najít nějaký důvod.“

West o tom chvíli uvažoval. Pak přikývl. „Tak dobře.“ Seděli tam a dívali se, jak se kolem zálivu pod nimi rozsvěcují pochodně jako třpytivý prach, rozhozený po setmělé zemi.

* * *

Byla noc a značně ponurá k tomu. Ponurá kvůli zimě a vlhku z hustého mžení a mílím úmorné cesty, které museli do úsvitu zdolat. A ponurá ze všeho nejvíc kvůli tomu, co na ně čekalo na jejím konci, až se slunce vyhoupne. Pochod před bitvou byl čím dál těžší. Když byl Logen mladý, ještě než přišel o prst a získal temnou pověst, bylo v tom alespoň trochu vzrušení, stín něčeho velkého. Teď cítil jenom strach, který mu svíral žaludek. Strach z boje, a ještě větší strach z jeho výsledku.

To, že byl král, mu nijak nepomáhalo. Nepomáhalo to v ničem, alespoň pokud mohl sám posoudit. Bylo to jako být velitelem, jenže horší. Pořád měl pocit, že by měl něco dělat a nedělá to. A ta propast, která mezi ním a ostatními byla, se tím jen zvětšila. Bylo ještě těžší ji překlenout.

Boty mužů ve tmě čvachtaly a mlaskaly, zbraně a brnění rachotily a řinčely, muži brblali a kleli. Někteří nesli prskající pochodně, aby svítili na blátivou cestu, a v mihotavé záři bylo vidět provázky deště. Déšť padal i na Logena, otcovsky ho líbal shora na kštici a na tvář a tím zvláštním způsobem mu ťukal a pleskal na ramena jeho starého pláště.

Armáda Království se rozdělila na pět cest, které vedly všechny na východ a všechny mířily k Adově a tomu, co vypadalo jako pěkně tvrdé zúčtování s Gurchy. Logen a jeho skupina šli po nejsevernější. Odtud směrem na jih viděl slabou linku mihotavých světel, vznášejících se volně nad černou krajinou a táhnoucích se z dohledu. Další vojsko. Dalších pár tisícovek mužů, klejících v bahně a mířících ke krvavému úsvitu.

Logen se zamračil. Zahlédl jednu stranu Třesavcovy vyzáblé tváře kousek nad sebou, v rozechvělém světle pochodně, zamračenou tvář plnou tvrdých stínů a jedno lesklé oko. Chvíli se dívali jeden na druhého a pak se Třesavec otočil, nahrbil ramena a pokračoval dál.

„Pořád mě nemá rád, tenhleten, a nikdy mít nebude.“

„Lehkomyslné vraždění není nejlepší způsob, jak si získat přátele," řekl Psí čumák. „Zvlášť ne u krále."

„Ale tenhleten má dost silnou náturu na to, aby s tím něco udělal." Třesavec v sobě měl nenávist. Takovou, co nezmírní čas, laskavost, dokonce ani záchrana života. Jsou rány, které se hojí celý život, a je i pár takových, co bolí s každým dalším dnem víc a víc.

Psí čumák jako by uhodl, na co Logen myslí. „Kvůli Třesavci se netrap. Je v pohodě. Máme dost starostí s Gurchy, nebo co to je."

„Hm," řekl Mračňák.

Logen si tím nebyl tak jistý. Nejhorší nepřátelé bývají ti, co žijí hned vedle vás, tak mu to vždycky říkával otec. Kdysi dávno by prostě zabil každého takového parchanta na místě a problém by se vyřešil. Ale teď se snažil být lepším mužem. Hodně se snažil.

„No ale stejně, mord na to," říkal zrovna Psí čumák. „Bojovat proti hnědým lidem, a za Království? Jak se to ke všem čertům vlastně všecko stalo? Neměli bychom tady být."

Logen se zhluboka nadechl a nechal Třesavce přejít. „Zuřivec kvůli nám zůstal. Nebýt jeho, nikdy bychom to s Bethodem nevyřídili. Dlužím mu to. Je to jenom tenhle poslední boj."

„Všiml sis někdy, jak má jeden poslední boj pokaždé ve zvyku přivést tě k dalšímu? Vypadá to, že vždycky je nějaký další."

„Hm," řekl Mračňák.

„Tentokrát ne. Tenhleten je poslední a pak bude po všem."

„Vážně? A co se stane pak?"

„Řekl bych, že se vrátíme zpátky na Sever." Logen pokrčil rameny. „Je mír, nebo ne?"

„Mír?" zavrčel Psí čumák. „A co to vůbec je? Co si s ním člověk počne?"

„Řekl bych… no… necháme věcem volný průběh, nebo tak něco."

„Volný průběh? Podělaný mord na to všecko! Co ty nebo já nebo kdokoliv z nás ví o tom, jak nechat věcem volný průběh? Vždyť jsme v životě nikdy nedělali nic jiného, než zabíjeli!"

Logen se nepříjemně ošil. „Musíme tedy trochu doufat. Člověk se přece může něco nového naučit, ne?"

„Jo? Čím víc zabíjíš, tím lepší v tom jsi. A čím lepší jsi v zabíjení, tím míň jsi dobrý k čemukoliv jinému. Mám pocit, že jsme takhle dlouho přežili proto, že v zabíjení jsme opravdu dobří.“

„Máš mizernou náladu, Psí čumáku.“

„Mám mizernou náladu už roky. Co mi dělá starosti, je, že ty ji nemáš. Doufat, to pro takové, jako jsme my, není, Logene. Řekni mi tohle. Měl jsi někdy něco, co by se neobrátilo v prach? Nerozbilo se snad všecko, na co jsi sáhl?“

Logen o tom přemýšlel. Jeho žena a děti, jeho otec a jeho lidi, všichni byli zpátky v hlíně. Forley, Trojstrom a Tul. Všichni dobří lidi a všichni mrtví, někteří přímo Logenovou rukou a někteří kvůli jeho nedbalosti, jeho pýše a jeho bláznovství. V myšlenkách teď viděl jejich tváře a nevypadaly šťastně. Mrtví většinou šťastně nevypadají. A to se ani nedíval na ten temný a zasmušilý zástup, co se schovával vzadu. Zástup duchů. Rozsekaná, krvavá armáda. Ti, které se rozhodl zabít. Šama Nelítostný, kterému visely vnitřnosti z rozpáraného břicha. Černá noha, s rozdrcenýma nohama a popálenýma rukama. Ten parchant Finnius, s jednou uťatou nohou a s rozseknutou hrudí. Dokonce Bethod, úplně vpředu, s hlavou rozdrcenou na kaši a zamračenou tváří vykroucenou do strany. Pod paží mu vykukoval Crummockův mrtvý chlapec. Moře vražd. Logen pevně zavřel oči a pak je prudce a doširoka otevřel, ale ty tváře tam pořád byly na okraji jeho mysli. Neměl, co by řekl.

„Myslel jsem si to.“ Psí čumák se od něho odvrátil a z mokrých vlasů mu kapala voda. „Musíš být realista, copak jsi mi to vždycky neříkal? Prostě musíš.“ Odkráčel po cestě pryč, pod chladnými hvězdami. Mračňák chvíli počkal s Logenem a pak pokrčil mokrými rameny a zrychlil, aby dohonil Psího čumáka, a svou pochodeň si odnesl s sebou.

„Člověk se může změnit,“ zašeptal Logen a nebyl si jistý, jestli mluví k Psímu čumákovi nebo k sobě nebo k těm mrtvolně bledým tvářím čekajícím ve tmě. Po cestě kolem něj rachotil zástup mužů, ale on byl přesto sám. „Člověk se může změnit.“

Otázky

Z neklidného moře se plížil cár podzimní mlhy. Nad zmrzačenou Adovou zapadalo slunce a přízračně nastávala chladná noc. O sto kroků dál bylo vidět nejasné obrysy domů. O dvě stě kroků dál byly jako přeludy a pár světel v jejich oknech bylo jako poletující strašidla, sotva zřetelná v tom šeru. *Skvělé počasí pro ošklivou práci a té máme před sebou víc než dost.*

Nehybné šero dosud nerozdrnčela žádná vzdálená exploze. Guršské katapulty utichly. *Alespoň na chvíli, a proč by ne? Město už jim skoro patří, a proč vypalovat vlastní město?* Tady, na východní straně Adovy, daleko od bojů, se všechno zdálo klidné, jako by tu ani neběžel čas. *Skoro jako kdyby Gurchové nikdy nepřišli.* Takže když šerem pronikl nezřetelný rachot, jako údery nohou dobře vyzbrojeného vojenského oddílu, nemohl si Glokta pomoct, zmocnila se ho panika a on se přitiskl do hlubšího stínu živého plotu u cesty. Ve tmě se objevila slabá, pohupující se světla. Pak obrys muže, s jednou rukou ledabyle položenou na jílci meče. Kráčel uvolněně, se svěšenou hlavou, chůzí, která prozrazovala extrémní sebejistotu. Když přišel blíž, bylo vidět, že mu nad hlavou trčí něco dlouhého, a s každým jeho pohybem se to zhouplo.

Glokta zamžoural do šera. „Cosca?“

„Právě ten!“ zasmál se Styřan. Ukázal na úžasnou koženou čapku se směšně dlouhým chocholem a rozhoupal ho prstem. „Koupil jsem si nový klobouk. Nebo bych měl možná říct, že jste mi ho koupil vy, představený.“

„To vidím.“ Glokta mžoural na dlouhá pera a na okázalé zlaté zdobení na jílci Coskova meče. „Myslel jsem, že jsme mluvili o nenápadnosti.“

„Ne… ná… padnosti?“ Styřan se zamračil a pak pokrčil rameny. „Ach, tak to bylo to slovo. Vzpomínám si, že se něco říkalo, a vzpomínám si, že jsem tomu nerozuměl.“ Ošil se a poškrábal se jednou rukou v rozkroku. „Myslím, že jsem od jedné z těch ženských v taverně chytil nějaké spolubydlící. Ti malí prevíti nenechají člověka chvíli na pokoji.“ *Hm. Ženské za to dostaly zaplaceno. Ale jeden by myslel, že vši budou mít lepší vkus.*

Za Coskou se začaly ze tmy vylupovat nezřetelné lidské postavy. Některé držely zastíněné lucerny. Tucet nejasných siluet a pak další tucet a z každého z příchozích čišela tichá hrůza, jako smrad čiší z lejna. „To jsou vaši muži?“

Ten nejbližší se honosil patrně nejodpornějšími vředy v obličeji, jaké kdy Glokta viděl. Muž vedle něj měl jen jednu ruku a místo druhé surově vyhlížející hák. Další byl velký tlusťoch, jehož bledý krk se modral splývajícím, neuměle provedeným tetováním. Společnost mu dělal chlapík téměř trpasličího vzrůstu jen s jedním okem a s krysím obličejem. Neobtěžoval se s žádnou páskou a pod kšticí mastných vlasů mu zel prázdný oční důlek. Výkvět ničemnosti. Možná dva tucty, všehovšudy, těch nejdrsněji vypadajících zločinců, jaké kdy Glokta viděl. *A já už jsem jich za svůj život nějakých pár viděl. Bezpochyby se s vanou nikdy neseznámili. A všichni do jednoho vypadají, že by pro jedinou marku prodali vlastní sestru.* „Nepřipadají vám poněkud nedůvěryhodní?“ zamumlal.

„Nedůvěryhodní? Nesmysl, představený! Jen neměli štěstí a my oba víme, jak to chodí, že jo? No tak, není mezi nimi jediný, komu bych nesvěřil vlastní mámu.“

„Víte to jistě?“

„Už je nějakých dvacet let po smrti. Jak by jí tedy mohli ublížit?“ Cosca položil ruku Gloktovi kolem pokroucených ramen a přitáhl si ho blíž, takže mu boky projela bodavá bolest. „Přiznávám, tyhle paběrky za moc nestojí.“ Jeho dech silně páchl alkoholem a nezdravými útrobami. „Každý chlap, který na tom nebyl úplně zoufale, zdrhl z města, hned jak se Gurchové objevili. Ale komu na tom záleží, ech? Najal jsem je pro jejich silný žaludek a sílu, ne pro jejich zevnějšek. Zoufalci, to jsou lidi, jaké já mám rád! My bychom si s nimi měli rozumět, co, vy a já? Některá práce si žádá zoufalé muže, že, představený?“

Glokta se na tu sbírku vychrtlých, odulých, zjizvených a zmrzačených tváří malinko zamračil. *Jak se jen mohlo stát, že nadějný plukovník Glokta, kurážný velitel Prvního regimentu Královské armády, dostal k dispozici takovouhle chátru?* Zhluboka si povzdechl. *Ale teď už je trochu pozdě hledat reprezentativnější žoldáky a mám za to, že tihle tu díru zacpou stejně dobře jako nějací lepší.* „Tak dobře. Počkejte tady."

Glokta vzhlédl k tmavé budově, volnou rukou rozrazil branku a vbelhal se dovnitř. Škvírkou mezi těžkými okenicemi na předním okně pronikalo ven trochu světla. Ručkou hole zaklepal na dveře. Chvíli bylo ticho a pak se v chodbě ozvaly váhavé kroky.

„Kdo je to?"

„Já. Glokta."

Závora se zvedla a do chladu venku se vylilo světlo. Objevila se Ardeeina tvář, pohublá, s tmavými kruhy pod očima a růžovými skvrnami kolem nosu. *Jako kočka těsně před chcípnutím.*

„Představený!" zazubila se, popadla ho za loket a napůl ho vtáhla přes práh. „Jaké potěšení! Konečně trocha konverzace! Tak obrovsky se nudím." V rohu obývacího pokoje postávalo několik prázdných lahví, aby odrážely zlostné světlo kouřících svíček a doutnající polena v krbu. Stůl byl přeplněný špinavými talíři a sklenicemi. Celá místnost páchla potem a vínem, starým jídlem a novým zoufalstvím. *Může být bídnější zábavy než se opíjet ve vlastním bytě? Víno může přinést šťastnému ještě větší pocit štěstí, alespoň sem tam. Nešťastný se po něm cítí ještě hůř.*

„Pokoušela jsem se znovu prokopat touhle zatracenou knihou." Ardee plácla rukou do těžkého svazku, který ležel otevřený na křesle hřbetem nahoru.

„*Pád mistra tvůrce*," zamumlal Glokta. „Ten škvár? Samá kouzla a udatnost, co? Nemohl jsem se prokousat ani prvním dílem."

„To chápu. Já jsem u třetího a není to o nic snazší. Samí zatracení čarodějové. Už se mi všichni navzájem pomíchali. Jsou to samé bitvy a nekonečné krvavé výpravy, tam a zase jinam, a zpátky. Jestli se ještě jednou podívám na nějakou mapu, přísahám, že se zabiju."

„Někdo by tě možná mohl zbavit starostí."

„Co?"

„Obávám se, že tady už nejsi v bezpečí. Měla bys jít se mnou."

„Záchrana? Osudu za to dík!“ Mávla zamítavě rukou. „Tohle už mám za sebou. Gurchové jsou na opačné straně města. Ty jsi v Agriontu v mnohem větším nebezpečí, pokud se nemýlím −“

„Gurchové ti nehrozí. Mí ctitelé ano.“

„Tví pánští přátelé že by mě mohli ohrozit?“

„Ty podceňuješ dosah jejich žárlivosti. Obávám se, že brzy začnou být hrozbou pro každého, koho jsem za svůj ubohý život poznal, přítele či nepřítele.“ Glokta strhl z věšáku na stěně plášť s kapucí a podal jí ho.

„Kampak to jdeme?“

„Do kouzelného malého domku kousek od přístavu. Možná má svoje nejlepší dny za sebou, ale zato je plný významných postav. Jako jsme my dva, dá se říct.“

V chodbě se ozvaly těžké kroky a do pokoje strčil hlavu Cosca. „Představený, měli bychom jít, jestli chceme dojít k dokům do −“ Zarazil se a zůstal zírat na Ardee. Zavládlo trapné ticho.

„Kdo to je?“ zašeptala.

Cosca se okázale protáhl do místnosti, květnatě sňal klobouk a poklonil se velmi, velmi hluboko, předváděje prašivou holou kůži na hlavě. *Ještě trochu níž a poškrábe nám nosem parkety.* „Odpusťte, madam. Nicomo Cosca, slavný voják štěstěny, k vašim službám. Tedy, co nejponíženěji u vašich nohou.“ Z kabátu mu vypadl vrhací nůž a zarachotil o zem.

Všichni na něj chvíli zírali a pak se Cosca ušklíbl. „Vidíte tu mouchu na stěně?“

Glokta přimhouřil oči. „Možná to není nejlepší chvíle na −“

Čepel zasvištěla pokojem, minula cíl o celý krok a narazila do zdi rukojetí napřed. Vyrýpla z ní kus omítky, načež se odrazila a zarachotila o podlahu.

„Do hajzlu,“ řekl Cosca. „Chtěl jsem říct… zatraceně.“

Ardee se zamračeně podívala na nůž. „Já bych řekla do hajzlu.“

Cosca to přešel s prohnilým úsměvem. „Musel jsem být omámený. Když mi představený popisoval vaši krásu, myslel jsem, že asi… jak to říkáte… zveličoval? Teď vidím, že se mu nedostávalo slova.“ Sebral svůj nůž a narazil si klobouk zpátky, trochu nakřivo. „Prosím, dovolte mi, abych prohlásil, že jsem se zamiloval.“

„Co jsi mu to napovídal?“ zeptala se Ardee.

„Nic.“ Glokta otráveně mlaskl. „Pan Cosca má ve zvyku přehánět.“

„Zvlášť když se zamiluje,“ připojil se žoldák. „Tehdy zvlášť. Když se zamiluju, zamiluju se těžce a moje pravidlo je, že to neudělám víckrát než jednou za den.“

Ardee na něho zírala. „Nevím, jestli se mám cítit polichocená, nebo vyděšená.“

„Proč ne obojí?“ navrhl Glokta. „Ale budeš to muset zvážit cestou.“ *Trochu nás tlačí čas a já musím vyplít hodně zarostlou zahradu.*

* * *

Brána se otevřela s mučivým skřípěním zrezivělého kovu. Glokta se přebelhal přes rozpadající se práh a noha, bok, záda, všechno ho příšerně bolelo z dlouhého kulhání po docích. Na opačné straně zničeného nádvoří se z šera vynořilo rozpadlé sídlo. *Jako ohromné mauzoleum. Příhodná hrobka pro všechny mé pohřbené naděje.* Severard a Frost čekali ve stínu na rozbitých schodech, oblečení celí do černého a v maskách jako vždycky. *Ale každý úplně jiný.* Jeden statný chlap a druhý štíhlý, jeden s bílými vlasy a druhý tmavovlasý, jeden stojí s rukama založenýma na prsou a druhý sedí s nohama křížem. *Jeden je věrný a druhý… to musíme zjistit.*

Severard narovnal nohy a vstal s obvyklým úšklebkem kolem očí. „Tak jo, šéfe, takže k čemu všechen ten −“

Branou prošel Cosca. Líně pokračoval přes rozbitý chodník a špičkou odřené boty odkopával z cesty kousky zdiva. Zastavil se vedle rozbité fontánky a prstem z ní smetl trochu špíny. „Náramné místo. Náramné a…“ zakroužil prstem i se špínou kolem dokola, „rozpadlé.“ Jeho žoldáci už se pomalu rozptylovali po sutí vystlaném nádvoří. Cípy záplatovaných kabátů a děravých plášťů se odmrštily a odhalily zbraně všech možných velikostí a tvarů. Hroty, špice, ostří a bodce se zatřpytily v mihotavém světle luceren a ocel byla stejně hladká a čistá jako byly tváře jejích majitelů hrubé a špinavé.

„Kdo jsou, k čertu, tihle?“ zeptal se Severard.

„Přátelé.“

„Nevypadají moc přátelsky.“

Glokta předvedl praktikalovi mezeru v předních zubech. „No, to nejspíš záleží jenom na tom, na čí straně jsi.“

Poslední stín Severardova úsměvu se vytratil. Nervózně přelétl očima po nádvoří. *Oči provinilce. Jak dobře je známe. Vídáme je u našich vězňů. Vídáme je v zrcadle, když se do něj odvážíme podívat. Jeden by možná doufal v něco lepšího u muže jeho zkušeností, ale podržet si nůž je ubohá příprava na to dostat jím pár ran. Já bych to měl vědět.* Severard vyrazil k domu, zbrkle jako králík, ale dostal se jenom na první schod, než ho těžká bílá ruka popadla ze strany za krk a mrštila jím na rozbitý chodník, kde ztratil vědomí.

„Vezmi ho dolů, Froste. Cestu znáš.“

„Doů. Hm.“ Mohutný albín si přehodil Severardovo bezvládné tělo přes rameno a zamířil k hlavnímu vchodu. „Musím říct,“ pravil Cosca a ledabyle si smetl z prstu špínu, „že se mi líbí, jak se svýma lidma zacházíte, představený. Disciplínu, tu jsem já vždycky obdivoval.“

„Hezká slova od nejméně disciplinovaného muže v celém Kruhu světa.“

„Hodně jsem se toho naučil ze spousty vlastních chyb.“ Cosca natáhl bradu a poškrábal se na strupovitém krku. „Jediné, co jsem se nikdy nenaučil, je, jak je přestat dělat.“

„Hm,“ zavrčel Glokta, jak se potýkal se schody. *Prokletí, které si s sebou musíme nést všichni. Motáme se pořád dokola v kruzích, natahujeme se po úspěších, kterých nikdy nedosáhneme, a donekonečna zakopáváme o ty samé staré chyby. Život je mizérie, kterou zakoušíme mezi zklamáními.*

Prošli vchodem bez dveří a pokračovali do hlubší tmy přijímací haly. Cosca zvedl lucernu, zadíval se vzhůru k rozpraskanému stropu a jeho boty nevšímavě drtily pokrývku ptačího trusu na podlaze. „Palác!“ Žoldákův hlas se odrážel od zřícených schodů, prázdných dveřních rámů a holých trámů vysoko nad nimi.

„Prosím, udělejte si pohodlí,“ řekl Glokta. „Ale snad trošku stranou. Možná budeme mít později večer hosty.“

„Výborně. My milujeme společnost, viďte, hoši?“

Jeden z Coskových mužů se souchotinářsky zachechtal a odhalil dvě řady zubů v barvě výkalů. *Tak neuvěřitelně shnilé, že jsem skoro vděčný za ty svoje.* „Tito návštěvníci přijdou od Jeho

Eminence arcilektora. Možná byste se jim mohli věnovat, zatímco budu dole? Není třeba, abyste byli příliš jemní.“

Cosca se zálibně rozhlédl po zpustlé hale. „Krásné místo pro vřelé uvítání. Dám vám vědět, až naši hosti odejdou. Pochybuju, že se zdrží příliš dlouho.“

Ardee si našla místo u stěny, s kapucí pořád nasazenou a očima upřenýma do země. *Snaží se splynout s omítkou, a kdo by se jí divil? Není to právě nejpříjemnější společnost pro mladou ženu ani zrovna uklidňující prostředí. Ale řekl bych, že je to lepší než prořízнuté hrdlo.* Glokta k ní natáhl ruku. „Bude asi lepší, když půjdeš se mnou.“

Zaváhala. *Jako kdyby si nebyla tak docela jistá, že jít se mnou bude opravdu lepší než zůstat.* Ale letmý pohled na tu sbírku nejohavnějších mužů na světě provozujících nejohavnější profesi na světě ji očividně přesvědčil. Cosca jí podal lucernu a postaral se, aby jeho prsty spočinuly na jejích mnohem déle, než jí bylo příjemné.

„Děkuji vám,“ řekla a ucukla rukou.

„Bylo mi obzvláštním potěšením.“

Nechali Cosku a jeho kriminálníky za sebou a vyrazili do útrob mrtvé budovy. Cáry strhaných tapet, polámané lišty a kusy opadané omítky jim vrhaly na cestu zvláštní stíny a klenby dveří, které míjeli, byly jako otevřené hroby, jako vstup do temnoty.

„Tví přátelé vypadají jako okouzlující partička,“ zamumlala Ardee.

„Ach, to vskutku jsou, ty nejjasnější hvězdy na společenském nebi. Některá práce si očividně žádá zoufalé muže.“

„To musíš mít v plánu nějakou opravdu hodně zoufalou práci.“

„A kdy jsem neměl?“

Jejich lucerna mizerně osvětlila tlející přijímací pokoj. Kazetové obložení se ze špatně vyzděných příček bortilo a tu nejlepší část podlahy představovala jedna velká, zahnívající louže. V protější stěně se otevíraly skryté dveře. Glokta se k nim šoural podél stěn místnosti a boky ho bolely námahou.

„Co udělal ten tvůj člověk?“

„Severard? Zklamal mě.“ *A brzy zjistíme, jak moc.*

„Tak to tedy doufám, že tě nikdy nezklamu.“

„Nepochybuju o tom, že ty máš víc rozumu. Teď bych měl jít první, tak alespoň, kdybych spadl, spadnu sám.“ Trhaně scházel po schodech dolů a ona šla s lucernou za ním.

„Fuj. Co to tady tak smrdí?“

„Kanály. Tam někde dole se do nich dá dostat.“ Glokta prošel kolem těžkých dveří a vstoupil do přestavěného vinného sklepa. Po obou stranách se leskly nové ocelové mříže cel a celé místo páchlo vlhkostí a strachem.

„Představený!“ ozvalo se ze tmy. Objevila se zoufalá tvář bratra Chodce a přitiskla se k jedné řadě mříží.

„Bratře Chodče, omlouvám se vám! Měl jsem tolik práce. Gurchové se pustili do obléhání města.“

„Gurchové?“ vyjekl mužíček a vykulil oči. „Prosím, kdybyste mě pustil −“

„Ticho!“ sykl Glokta hlasem, který nepřipouštěl žádné legrácky. „Ty bys měla zůstat tady.“

Ardee se nervózně podívala k navigátorově cele. „Tady?“

„Není nebezpečný. Řekl bych, že budeš mít mnohem větší pohodlí, než bys měla −“ a kývl bradou k otevřeným dveřím na konci klenuté haly „− tam.“

Polkla. „Tak dobře.“

„Představený, prosím!“ Z Chodcovy cely se vysunula jedna zoufalá paže. „Prosím, kdy mě pustíte? Představený prosím!“ Glokta za jeho žadoněním zavřel s jemným klapnutím dveře. *Dnes máme jinou práci a ta nepočká.*

Frost už měl Severarda, který byl pořád ještě v bezvědomí, připoutaného k židli u stolu a hořícím svitkem papíru zapaloval jednu lampu po druhé. Klenutá místnost se postupně zalévala světlem a do nástěnné malby na kruhových stěnách pronikaly barvy. Kanedias se z nich mračil, ruce natažené, a za ním hořel oheň. *Ach, náš starý přítel mistr tvůrce, vždycky odmítavý.* Naproti němu jeho bratr Juvens stále krvácel své poslední zbytky života napříč stěnou. *A to, předpokládám, nebude jediná krev, která tu dnes bude prolita.*

„Áchch,“ zasténal Severard a zplihlé dlouhé vlasy se mu zhouply. Glokta se pomalu svezl do židle, jejíž kožený potah pod ním zaskřípal. Severard znovu zachroptěl a hlava mu přepadla nazad, oční víčka zacukala. Frost k němu přistoupil, natáhl se a uvolnil přezky na jeho masce. Stáhl mu ji a hodil ji do rohu

místnosti. *Z obávaného praktikala inkvizice je… nic moc.* Pohnul se, nakrčil nos a zavrtěl se jako spící chlapec.

Mladý. Slabý. Bezmocný. Jednomu by ho skoro bylo líto, kdyby měl srdce. Ale teď není čas na sentiment a měkkosrdcatost, na přátelství ani odpouštění. Duch šťastného a nadějného plukovníka Sanda dan Glokta se na mě tlačil až příliš dlouho. Sbohem, můj starý příteli. Dnes už nám nemůžeš pomoct. Nastal čas pro nelítostného představeného Gloktu, aby se předvedl. Aby udělal jedinou věc, ve které je dobrý. Nastal čas pro tvrdé hlavy, tvrdá srdce a ještě tvrdší ostří.

Čas vyříznout pravdu.

Frost zapíchl Severardovi do břicha dva prsty a ten prudce otevřel oči. Trhl židlí, až okovy zarachotily. Pak uviděl Gloktu. Uviděl Frosta. Jeho doširoka vytřeštěné oči těkaly po místnosti. Vypoulil je ještě víc, když si uvědomil, kde je. Zafrkal, tím známým zrychleným dechem nejhlubšího zděšení a jeho silou se mu před obličejem pohupovaly mastné pramínky vlasů sem a tam. *A jak asi začneme?*

„Já vím…“ zaskřehotal. „Vím, řekl jsem té ženské, kdo jste… já vím… ale neměl jsem na vybranou.“ *Ach, přesvědčování. Každý z nich, více či méně, se chová úplně stejně, když je přivázaný k židli.* „Co jsem měl dělat? Vždyť by mě, sakra, zabila! Neměl jsem na vybranou! Prosím −“

„Já vím, cos jí řekl, a vím, že jsi neměl na vybranou.“

„Tak… tak proč −“

„Nedělej mi to, Severarde. Ty víš, proč tady jsi.“ Frost k němu přistoupil, apatický jako vždycky, a zvedl víko Gloktova zázračného kufříku. Žlábky uvnitř něj se otevřely jako exotická květina a odhalily naleštěná madla, zářivé jehly a lesklá ostří jeho nástrojů.

Glokta nabral do tváří vzduch a vyfoukl ho. „Dnes jsem měl dobrý den. Vzbudil jsem se suchý a do koupelny jsem došel úplně sám. Bez příliš velké bolesti.“ Ovinul prsty kolem násady sekáčku. „Takový dobrý den, to už je důvod k oslavě. Mám jich tak hrozně málo.“

Vytáhl jej z přihrádky. Těžké ostří se v ostrém světle zatřpytilo. Severardovy oči ho celou dobu sledovaly, vypoulené hrůzou a fascinací, a na bledém čele mu vyvstávaly třpytivé krůpěje potu.

„Ne,“ zašeptal. Ano. Frost odemkl želízka na Severardově levém zápěstí, zvedl mu ruku svými masitými prackami a položil mu ji na stůl. Vzal ji za prsty a roztáhl je jeden po druhém, až ležely pěkně rozložené na dřevěné desce před ním. Jednou rukou ji tam Severardovi přidržel a druhou ho vzal pevně kolem ramen.

„Myslím, že se můžeme obejít bez předmluvy.“ Glokta se zhoupl dopředu, vstal a pomalu kulhal kolem stolu. Jeho hůl ťukala do dlažby, levou nohu tahal za sebou a špička ostří sekáčku lehce skřípala o dřevěnou desku stolu. „Nemusím ti vysvětlovat, jak tohle funguje. Tobě, který jsi mi tak dovedně asistoval při tolika příležitostech. Kdo by mohl vědět líp, čím budeme pokračovat?“

„Ne,“ zakňoural Severard a nesměle se pokusil o zoufalý úsměv, ale i tak mu z koutku oka vytekla slza. „Ne, to neuděláte! Ne mně! To neuděláte!“

„Ne tobě?“ Glokta předvedl jeden ze svých smutných úsměvů. „Ach, praktikale Severarde, prosím…“ Nechal úsměv zvolna vyblednout a zvedl sekáček. „Na to mě přece znáš až příliš dobře.“

Žuch! Těžké ostří se při pádu zalesklo, zaseklo se do desky stolu a oddělilo ten nejtenčí kousíček kůže z konečku Severardova prostředníku.

„Ne!“ zavřískal. „Ne!“ *Takže teď už mou preciznost tak neobdivuješ?*

„Ó, ano, ano.“ Glokta škubl za hladkou rukojeť a vytrhl ostří ven. „Jak sis myslel, že tohle skončí? Mluvil jsi. Řekl jsi věci, které jsi říkat neměl, lidem, se kterými jsi neměl co mluvit. A ty mi řekneš, co to bylo. Řekneš mi komu.“ Sekáček se zaleskl, jak se znovu zvedl. „A uděláš dobře, když mi to řekneš co nejdřív.“

„Ne!“ Severard sebou tloukl a svíjel se v židli, ale Frost ho držel pevně jako mouchu v medu. *Ano.*

Ostří čistě projelo Severardovým prostředníčkem a oddělilo ho u prvního kloubu. Konec jeho ukazováčku se roztočil po stole. Konec jeho prsteníčku zůstal, kde byl, vklíněný do spoje v desce stolu. Frostova ruka pořád svírala jeho zápěstí pevně jako svěrák a díky ní krev ze tří ran jen slabě kapala a pomalu se rozlévala ve stružkách v kresbě dřeva.

Nastalo bezdeché ticho. *Jedna, dva, tři…* Severard zaječel. Kvílel, škubal sebou, třásl se a obličej se mu křivil. *Bolí, že? Vítej v mém světě.*

Glokta zakroutil v botě bolavým chodidlem. „Kdo by si to byl pomyslel, že naše okouzlující společenstvo, které nám oběma přinášelo takovou radost a zisk, může skončit takhle? Můj nápad to nebyl. Můj ne. Pověz mi, u koho jsi mluvil. Pověz mi, co jsi řekl. Pak bude tahle nepříjemnost za námi. Jinak…“

Žuch! Tentokrát to byl konec malíčku a tři další dílky ostatních prstů. Jeho prostředníček byl uťatý skoro u spodního kloubu. Severard na ně zíral, oči rozšířené hrůzou, a dýchal jen povrchně, zajíkavě. *Šok, ohromení, hrůza.* Glokta se sklonil k jeho uchu. „Doufám, žes neměl v úmyslu začít hrát na housle, Severarde. Budeš moci hovořit o štěstí, když budeš schopný hrát alespoň na podělaný gong, až to tady skončíme.“ Když znovu zvedl sekáček, musel ucuknout před bolestí, který mu projela šíjí.

„Počkejte!“ zavzlykal Severard. „Počkejte! Valint a Balk! Ti bankéři! Řekl jsem jim… řekl jsem jim…“

Věděl jsem to. „Co jsi jim řekl?“

„Že pořád hledáte Raynaultova vraha, když už jsme přitom pověsili toho císařova vyslance!“ Glokta se podíval na Frosta a albín mu pohled netečně oplácel. *A další tajemství je nemilosrdně vytaženo na světlo, i když přitom trochu kope. Jaké zklamání, že jsem měl pravdu. Vždycky žasnu nad tím, jak rychle se dá problém vyřešit, když začnete z lidí odkrajovat jejich části.* „A… a… řekl jsem jim, že jste chtěl zjistit něco o našem nemanželském králi a o Bayazovi, a řekl jsem jim, že nesledujete Sulta, jak po vás chtěli, a řekl jsem jim… řekl jsem jim…“

Severard se zakoktal, zarazil se a zůstal hledět na zbytky svých prstů, rozmetaných po stole v šířící se lepkavé kaluži krve. *Ta směsice nesnesitelné bolesti, ještě nesnesitelnější ztráty a naprosté neschopnosti tomu uvěřit. Nezdá se mi to? Nebo jsem opravdu navždy přišel o polovinu prstů?*

Glokta rýpl do Severarda koncem sekáčku. „Co ještě?“

„Řekl jsem jim všechno, co jsem mohl. Řekl jsem jim… všechno, co jsem věděl…“ Slova z jeho rtů kapala a stékala spolu se slinami, znetvořená bolestí. „Neměl jsem na vybranou. Měl jsem dluhy a… oni mi nabídli, že je vyrovnají. Neměl jsem na vybranou!“

Valint a Balk. Dluhy, vydírání a zrada. Jak strašně banální. To je ta potíž s odpověďmi. Nikdy prostě nejsou tak vzrušující jako

otázky. Gloktovy rty se prohnuly ve smutném úsměvu. „Neměl na vybranou. Vím přesně, jak ti je.“ Znovu zvedl sekáček.

„Ale −“

Žuch! Těžké ostří zaškrábalo o desku stolu a Glokta pečlivě smetl čtyři další úhledné plátky masa. Severard vřískl, zajíkl se a rozječel se ještě víc. Zoufalý, uslintaný jekot a tvář se mu příšerně stáhla. *Docela jako sušené švestky, co mívám někdy k snídani.* Pořád měl ještě polovinu malíčku, ale z ostatních tří prstů nezbylo o mnoho víc než mokvající pahýly. *Ale teď nemůžeme přestat, ne když jsme se už dostali tak daleko. Nemůžeme přestat jenom tak pro nějaké drobty, že ne? Musíme se dozvědět všechno.*

„A co arcilektor?“ zeptal se Glokta, natáhl krk do strany a protáhl si ztuhlá ramena. „Jak se dozvěděl, jak to bylo v Dagosce? Cos mu řekl?“

„Jak se… co… nic jsem mu neřekl! Nic jsem mu −“

Žuch! Severardův palec odletěl, roztočil se po stole a nechal za sebou spirálovitou stopu krvavých teček. Glokta zavrtěl boky tam a zpátky a snažil se vykroutit se z bolesti, která mu stoupala nohama, a další, která se plížila zády. *Ale ono není jak jim uniknout. Každá možná poloha je o něco horší než ta předchozí.* „Cos řekl Sultovi?“

„Já… já…“ Severard na něj zíral, ústa otevřená dokořán, a z horního rtu mu visela dlouhá slina. „Já…“

Glokta se zamračil. *Tohle není žádná odpověď.* „Připoutej mu ji za zápěstí a připrav další ruku. Tady už nemáme s čím pracovat.“

„Ne! Ne! Prosím… já jsem ne… prosím…“ *Jak mě to žadonění unavuje. Slova jako ‚ne‘ a ‚prosím‘ ztrácejí po půlhodině tohohle veškerý význam. Začínají znít jako bečení ovce. Nakonec jsme všichni ovce mířící na porážku.* Díval se na kousky prstů rozházené po zakrváceném stole. *Maso pro řezníka.* Gloktu bolela hlava, v místnosti bylo příliš ostré světlo. Odložil sekáček a protřel si bolavé oči. *Je to vyčerpávající záležitost, dělat z nejbližších přátel sekanou.* Uvědomil si, že si po víčkách rozmazal krev. *Zatraceně.*

Frost už měl připevněné škrtidlo kolem Severardova zápěstí a zkrvavené zbytky jeho levé ruky připoutané opět k židli. Uvolnil mu pravou ruku a pečlivě ji navedl na stůl. Glokta ho pozoroval. *Všechno pečlivé, precizní a nemilosrdně účinné. Jestlipak ho hryže svědomí, když slunce zapadne? Pochybuju. Koneckonců, rozkazy vydávám já. A já jednám dle rozkazů Sulta, na radu Marovii, dle*

požadavků Valinta a Balka. Co jiného kterémukoli z nás nakonec zbývá? Vida, ospravedlnění se vlastně skoro nabízí samo.

Frostova bílá tvář byla pokropená krvavými rudými tečkami. Roztáhl Severardovu pravou ruku na stole přesně v tom samém místě, kde byla předtím levá. Ten se tentokrát ani nebránil. *Po nějaké době ztrácíš vůli, co? Vzpomínám si na to.* „Prosím…“ zašeptal.

Bylo by tak velice krásné přestat. Gurchové nejspíš vypálí celé město a všechny nás pozabíjejí, a komu pak bude záležet na tom, kdo komu co řekl? Kdyby se jim to nějakým zázrakem nepovedlo, skončí to se mnou Sult, nebo si Valint a Balk vyberou svůj dluh v mé krvi. Co na tom bude záležet, až budu plavat tváří dolů v docích, že jisté otázky zůstaly nezodpovězené? Tak proč tohle dělám? Proč?

Krev dospěla až k hraně stolu a začala kapat na podlahu v pravidelném kap, kap, kap. Žádné další odpovědi. Glokta cítil, jak mu jednou stranou tváře projela série záškubů. Znovu vzal ze stolu sekáček. „Podívej se na to.“ Ukázal na kousky krvavého masa rozházené po stole. „Podívej se, o co jsi už tady přišel. Všechno jenom proto, že jsi mi neřekl, co potřebuju vědět. To si nevážíš ani vlastních prstů? Teď už ti k ničemu nejsou, co? Ani mně už k ničemu nejsou, to ti můžu říct. Nejsou už nikomu k ničemu, leda možná tak jednomu nebo dvěma hladovým psům.“ Glokta obnažil mezeru v předních zubech a spustil špičku sekáčku do dřeva mezi Severardovými roztaženými prsty. „Ještě jednou.“ Pronesl ta slova s ledovou pečlivostí. „Co jsi… řekl… Jeho Eminenci?“

„Neřekl… jsem mu… nic!“ Po Severardových propadlých tvářích stékaly slzy a hruď se mu otřásala vzlyky. „Neřekl jsem mu nic! S Valintem a Balkem jsem neměl na vybranou! Nikdy ve svém zatraceném životě jsem se Sultem nepromluvil! Ani slovo! Nikdy!“

Glokta se zadíval praktikalovi do očí. Do očí svého vězně. Zadíval se do nich dlouze a snažil se najít v nich pravdu. Všechno bylo tiché kromě Severardova bublavého, zmučeného dechu. Pak Glokta ohrnul rty a hodil sekáček se zarachocením na stůl. *Proč se vzdávat i druhé ruky, když už ses přiznal?* Dlouze si povzdechl, natáhl se a jemně setřel Severardovi slzy z bledé tváře. „Tak dobře. Věřím ti.“

Ale co teď? Zůstává nám ještě víc otázek než předtím a nemáme kam se podívat po odpovědích. Ohnul se a ucukl před bolestí, která se mu rozlila podél pokroucené páteře až do pokroucené nohy a chodidla bez prstů. *Sult svoje informace musel získat odněkud jinud. Kdo ještě přežil Dagosku, kdo ještě viděl dost? Eiderová? Nikdy by se neodvážila objevit. Vitari? Jestli si chtěla vylít srdce, mohla to udělat už dávno. Cosca? Jeho Eminence by nikdy nespolupracovala s někým tak nevypočitatelným. I já sám jsem ho využil jen proto, že jsem neměl jinou možnost. Tak kdo?*

Gloktův pohled se setkal s Frostovým. S růžovýma očima, které ani nemrkly. Dívaly se na něj, lesklé a tvrdé jako dva růžové drahokamy. A kolečka do sebe zapadla.

Chápu.

Ani jeden z nich nepromluvil. Frost se pohnul, bez jakéhokoli spěchu, a jeho oči ani nesklouzly z Gloktových. Ovinul své silné ruce kolem Severardova krku. Bývalý praktikal mohl jenom bezmocně přihlížet.

„Co to −“ Frost se malinko zamračil. Ozvalo se ostré křupnutí, jak trhl Severardovou hlavou do strany. *Účelně a netečně, jako kdyby zabíjel kuře.* Severardova hlava přepadla dozadu a Frost ho pustil. Hlava klesla ještě níž a z bledé kůže na vykrouceném krku zůstaly trčet nepřirozené sukovité tvary.

Albín se postavil mezi Gloktu a dveře, které zůstaly pootevřené. *Není úniku.* Glokta sebou trhl, jak kulhavě couvl, a špičkou hole zaskřípal o podlahu. „Proč?“ Frost se přiblížil, pomalu a jistě, bílé pěsti pevně zaťaté a bílou tvář za maskou bez výrazu. Glokta zvedl ruku. „Jenom mi řekni proč, zatraceně!“

Albín pokrčil rameny. *Na některé otázky koneckonců žádné odpovědi nejsou.* Gloktova pokřivená záda narazila do okrouhlé stěny. *A můj čas je u konce. Ach ano.* Zhluboka se nadechl. *Moje vyhlídky byly vždycky mizerné. Ne že by mi tak hrozně vadilo umřít.*

Frost zvedl bílou pěst a pak zachroptěl. Sekáček mu s tlumeným mlasknutím zajel hluboko do silného ramene. Do košile mu začala prosakovat krev. Frost se otočil. Za ním stála Ardee. Chvíli se dívali jeden na druhého. Pak ji Frost udeřil do obličeje. Roztočila se, narazila do hrany stolu a v bezvědomí se svezla na podlahu. Stůl strhla s sebou, takže dopadl na bok. Gloktův kufřík zarachotil o zem vedle ní, nástroje se vysypaly a kolem se rozlétly kousky

masa a stříkance krve. Frost se začal otáčet zpátky. Sekáček z něj pořád ještě trčel a levá ruka mu ochable visela.

Glokta ohrnul rty od prázdných dásní. *Nevadí mi, když zemřu. Ale odmítám se nechat mlátit.*

Zapřel se chodidly, jak nejlíp to šlo, a ignoroval bolest, která mu vyrážela z bezprstého chodidla vzhůru po předsunuté noze. Přitáhl si hůl a přitlačil palec ke skryté západce. Byla vyrobena podle jeho přesných pokynů stejným člověkem, který mu udělal kufřík na nástroje. *A je dokonce ještě skvělejším řemeslným výtvorem.*

Ozvalo se jemné cvaknutí, jak se dřevo na skrytých závěsech prudce otevřelo, odpadlo a odhalilo dvojitou jehlici z kovu jasného jako zrcadlo. Vydal pronikavý řev.

Bodnout, bodnout, Glokto. Bodnout.

Ocel se mihla vzduchem. První rána pronikla Frostovi čistě levou stranou hrudi. Druhá mu tiše propíchla pravou stranu krku. Třetí mu projela maskou a zaškrábala mu o čelist. Její třpytivá špička se objevila přímo pod jeho bílým uchem těsně před tím, než vyklouzla zase ven.

Frost stál bez pohnutí a jeho bílé obočí se slabým překvapením zvedlo vzhůru. Pak se mu z drobné ranky na krku vyřinula krev a v černé stružce mu stékala po košili. Natáhl jednu velkou bílou ruku dopředu. Zavrávoral a zpod masky mu vybublala krev.

„Futh," vydechl.

Zhroutil se na podlahu, jako kdyby mu někdo najednou podrazil nohy. Natáhl ruku, aby se na ní vzepřel, ale nebyla v ní už žádná síla. Jeho dech silně chroptěl a potom nastalo ticho a on už se víc nepohnul. *A to je všechno.*

Ardee seděla u stolu a z nosu jí po horním rtu tekla krev. „Je mrtvý."

„Kdysi jsem šermoval," zamumlal Glokta. „Zdá se, že ten grif člověka nikdy úplně neopustí." Díval se z jednoho mrtvého těla na druhé. Frost ležel v pozvolna se rozšiřující tmavé kaluži, jedno jeho růžové oko se pořád dívalo před sebe, stále upřené, dokonce i ve smrti. Severardova hlava visela přes opěradlo křesla, ústa doširoka otevřená jako v tichém jekotu, a jeho zmrzačená ruka byla pořád ještě připoutaná. Druhá mu ochable visela. *Mí chlapci. Mé oči. Mé ruce. Všechno je pryč.* Zamračil se na dlouhou zkrvavenou

čepel ve své ruce. *Tak. Musíme se potácet dál bez nich, jak nejlépe dokážeme.*

Cukl sebou bolestí, jak se sehnul, dvěma prsty sebral ze země zbytek své hole a zaklapl jej zpátky kolem zkrvavené oceli. „Jestli by ti to nevadilo, zavřela bys mi ten kufřík?“ Ardee se s vytřeštěnýma očima zadívala na nástroje, na Severardovo zmrzačené tělo, na převržený, krví potřísněný stůl a na kousky masa rozházené po zemi. Rozkašlala se a přitiskla si ruku k ústům. *Člověk občas zapomíná, že někteří lidé nejsou zvyklí zacházet s takovým materiálem. Ale my potřebujeme jakoukoli pomoc, která se nám nabízí, a teď už je trochu pozdě na to, abychom na to někoho pomalu připravovali. Když dokáže zaseknout do člověka sekáček, dokáže sebrat pár nožů, aniž by při tom omdlela.* „Ten kufřík,“ štěkl na ni. „Své nástroje budu ještě potřebovat.“

Ardee zamrkala, sebrala roztřesenýma rukama pár rozházených kousků a uložila je zpátky na jejich místo. Zasunula si skříňku pod paži a trochu nejistě vstala. Setřela si bílým rukávem krev zpod nosu. Glokta si všiml, že se jí ve vlasech zachytil jeden kousek Severardova prstu. „Máš tady něco…“ ukázal jí na hlavu. „Tadyhle.“

„Cože? Uaa!“ vytrhla si tu mrtvou věc, hodila ji na zem a otřásla se odporem. „Měl by sis najít nějaký jiný způsob obživy.“

„Už nějakou dobu si to taky říkám. Ale je ještě pár otázek, na které musím najít odpovědi.“

Dveře zavrzaly a Glokta ucítil náhlý příval hrůzy. Do místnosti vkráčel Cosca. Když viděl ta jatka, lehce hvízdl a posunul si klobouk víc do týla. Jeho peří vrhlo na stěnu za ním vějíř dlouhých stínů. „Nadělal jste tady pěknou paseku, představený, pěknou paseku.“

Glokta se chopil své hole. Nohu měl jako v jednom ohni, srdce mu ve spáncích dutě bilo a pod škrábavými šaty byl zalitý studeným potem. „Bylo to nevyhnutelné.“

„Myslel jsem, že byste chtěl vědět, že návštěva už přišla. Šest praktikalů inkvizice. Mám takové tušení, že je sem možná někdo poslal, aby vás zabili.“ *Nepochybně. Na rozkaz arcilektora, který jednal podle informací někdejšího praktikala Frosta.*

„No a?“ zeptal se Glokta. Po událostech poslední hodiny už skoro čekal, že za ním Cosca přijde s taseným mečem.

Ale pokud nás poslední hodina něčemu naučila, pak tomu, že přisluhovač, kterému člověk nejméně věří, nemusí být nutně tím nejméně hodnověrným. „A my jsme je rozsekali na kusy, samozřejmě.“ Styřan se zašklebil. „Uráží mě, že byste si mohl myslet něco jiného.“

„Dobře, dobře.“ *Alespoň něco šlo podle plánu.* Glokta netoužil po ničem jiném než se svalit na zem a zůstat tam ležet a ječet. *Ale máme ještě nějakou práci.* Zamířil ke dveřím a kroutil se bolestí. „Musíme okamžitě do Agriontu.“

Když se Glokta belhal po Střední cestě s Ardee vedle sebe, první náznaky úsvitu už prosakovaly studeným, jasným nebem. Ve vzduchu byla ještě mlha, ale už řídla. *To vypadá na nádherný den. Nádherný den na krveprolití, na zradu, a −*

V mlze se hýbaly nějaké obrysy, po široké dlážděné cestě, směrem na jih, k moři. Ozýval se odtud taky hluk, řinčení a chřestění. Znělo to hodně, jako když se tam pohybuje celý oddíl ozbrojených mužů. Někde ještě o něco dál se ozýval něčí křik. A začal zvonit zvon, tlumeně a zlověstně. *Zvoní na poplach.*

Cosca se do blednoucí mlhy zamračil. „Co to je?“

Obrysy teď byly o něco zřetelnější. Muži v brnění. Nesli kopí a bylo jich hodně. Jejich vysoké helmice zcela nepochybně nepatřily k typům, jaké se používají v Království.

Ardee položila Gloktovi ruku na rameno. „To jsou −“

„Gurchové.“ Jak mlha ustupovala, brnění se v matném, šedém světle třpytila. Oddíl byl poměrně početný a pochodoval po Střední cestě směrem na sever. *Tak to se jim konečně podařilo vylodit se v docích a proniknout do středu města. Jak nevhodně načasované.* „Zpátky!“ Glokta zahnul do uličky, uklouzl a skoro upadl a zkřivil tvář, když ho Ardee chytila za loket a pomohla mu udržet se na nohou.

„Zpátky k panskému domu!“ *A doufat, že si nás nevšimli.* „A ty lucerny si nechte, budeme je potřebovat.“ Spěchal do páchnoucí uličky, jak nejrychleji mohl, a kolem něj se hnali a strkali do něj Coskovi žoldáci.

„K čertu s těmahle Gurchama,“ sykl Styřan. „Za celý svůj život nepochopím, co jsem udělal, že je to tak hrozně rozčílilo.“

„Máte mou soustrast.“ Brána se skřípavě zavřela a žoldáci k ní přitáhli rozbitou fontánku. *Dost pochybuji, že to zadrží legii císařových vojáků.*

„Můžu se zeptat, jaké přesně plány máte teď, představený? I když je tenhle palác okouzlující, sedět tady a čekat na vysvobození by asi nebyla správná volba.“

„Ne.“ Glokta se dobelhal po schodech k otevřenému hlavnímu vchodu. „Musíme se dostat do Agriontu.“

„Něco mi říká, že naši gurští kamarádi mají úplně ten samý nápad. Přeletět se nám tam nejspíš nepodaří.“

„Pak se tam budeme muset podhrabat.“ Glokta se odplahočil do útrob domu tak rychle, jak to šlo, a ustaraný zástup žoldáků s Ardee vyrazil za ním. „Tady je vstup do kanálů. Člověk se tudy může dostat až do Agriontu, pokud zná cestu.“

„Kanály?“ Cosca se zašklebil. „Jak už dobře víte, nic nemiluju tak jako brodit se lidskými výkaly, ale kanály můžou být… spletité. Vy tu cestu znáte?“

„Vlastně ne.“ *Ale znám někoho, kdo tvrdí, že dokáže najít cestu čímkoli, třeba i celou řekou hoven.* „Bratře Chodče!“ zavolal, když dokulhal ke schodišti. „Mám pro vás návrh!“

Den zúčtování

Lord maršál West stál ve stínu opuštěné stodoly, na svahu nad úrodnými pláněmi Midderlandu, a v ruce poprvé držel dalekohled. Na rozlehlých podzimních polích − obdélnících hnědé, zelené a žluté, čárkovaných stromy a žíhaných holými živými ploty − pořád ještě ležely zbytky mlhy. V dálce rozeznával vnější hradby Adovy, strohou šedivou linku s výstupky věží. Za ní bylo vidět o něco světlejší, šedivé a nejasné obrysy budov. Nad nimi se vypínal k nebi přízrak tvůrcova domu, neoblomně a vyzývavě. Byl to po všech stránkách pochmurný návrat domů.

Nevál skoro žádný vítr. Ostrý vzduch byl nezvykle nehybný. Jako kdyby ani nebyla žádná válka, žádné znepřátelené armády, nastoupené k boji, žádné bitvy, které měly co nevidět začít. West přehlížel dalekohledem krajinu sem a tam, ale nemohl najít žádné známky po nějakých Gurších. Možná že si to malinkaté hrazení tam dole před hradbami nebo řadu mrňavých zašpičatělých kůlů jenom představoval. Z téhle vzdálenosti a v tomhle světle si nemohl být ničím jistý.

„Musí nás přece čekat. Jinak to není možné.“

„Možná vstávají později,“ řekl Jalenhorm, věčný optimista.

Pike byl mnohem přímější. „A jaký by v tom byl rozdíl?“

„Moc velký ne,“ připustil West. Rozkazy krále Jezala byly jednoznačné. Město je zamořené gurškými jednotkami a obránci nemají daleko k naprostému zhroucení. Není čas na nějaké mazané léčky, na strategický postup, na průzkum slabých míst nepřítele. Princ Ladisla, jaká ironie, by byl nejspíš právě v téhle konkrétní situaci stejně dobrým velitelem jako kdokoli jiný. Protentokrát volaly okolnosti po odvážném útoku, v jehož těsném sledu kráčí buď smrt, nebo sláva. Jediné, co mohl West ovlivnit, bylo načasování.

Brint zastavil svého koně kousek od nich tak prudce, až do chladného povětří vychrlil gejzír štěrku. Voják se zhoupl ze sedla a křepce zasalutoval. „Jezdectvo generála Kroye zaujalo pozice na pravém křídle, lorde maršále, a je připraveno na váš rozkaz vyrazit.“

„Děkuji, kapitáne. A jeho pěchota?“

„Polovina už se jich rozmístila. Některé oddíly jsou stále ještě na cestě.“

„Ještě pořád?“

„Je tam hodně bláta, pane.“

„Hm.“ Armády za sebou nechávají bahno jako slimák cestičku slizu. „A co Poulder?“

„Je na tom podobně, pokud mohu soudit,“ řekl Brint. „Žádné zprávy?“

Jalenhorm zavrtěl hlavou. „Generál Poulder se dnes ráno neohlásil.“

West se díval k městu, ke vzdálené šedivé lince tam, kde končila pole. „Už brzy.“ Kousl se do rtu, který už měl tak rozhryzaný od věčných starostí. „Velmi brzy. Nesmíme vyrazit zmatečně. Až sem dorazí ještě větší část pěchoty…“

Brint se zamračil k jihu. „Pane, není to…“ West se podíval, kam ukazoval jeho prst. Na levém křídle, z místa, kde Poulder shromažďoval svoji divizi, vyrazila prudce kupředu jeho jízda.

West se díval, jak jezdci nabírají rychlost. „Co to…“

Dva kompletní regimenty na silných koních přešly do závratného trysku. Tisícovka jezdců se řítila kupředu přes otevřenou zemědělskou krajinu, hnali se kolem stromů a roztroušených statků a od kopyt jejich koní vylétávala oblaka hlíny. West už slyšel dusot jejich kopyt jako vzdálené hřmění a přes podrážky bot téměř cítil vibrace země. Slunce se odráželo na tasených mečích a kopích, na štítech a plné zbroji. Korouhve vířily a práskaly ve větru. Byla to majestátní vojenská přehlídka. Scéna jako z naivní pohádkové knihy plné svalnatých reků, ve které se tak často opakují ta bezvýznamná slova čest a právo.

„Do prdele,“ zavrčel West přes zaťaté zuby a za očima ucítil známou pulzující bolest. Generál Poulder byl celou tu dobu, co putovali přes Sever a zase zpátky, celý žhavý vyjet se svým proslulým jezdectvem do útoku. Ale bránily tomu drsný terén,

kruté počasí nebo nelítostné podmínky. Teď, když byly okolnosti přímo ideální, si očividně nedokázal znovu nechat ujít příležitost.

Jalenhorm pomalu zavrtěl hlavou. „Zatracený Poulder."

West vrčel vzteky. Zvedl dalekohled, aby s ním mrštil o zem. V poslední chvíli se dokázal ovládnout, ztěžka se nadechl a zlostně ho zaklapl. Nemohl si dnes dovolit dát hněvu volný průchod. „No tak to bychom měli, že? Velte do útoku a všichni vpřed!"

„Trubte do útoku!" zařval Pike. „Do útoku!"

V ostrém ranním povětří zaječel pronikavý zvuk polnice, tak hlasitě, až rval uši, což Westovi zmírnit jeho zničující bolest hlavy nijak nepomohlo. Zastrčil zablácenou botu do třmenu a vytáhl se s odporem do sedla, už teď rozbolavělý z celonoční jízdy. „Předpokládám, že musíme následovat generála Pouldera vstříc slávě. I když možná z méně úctyhodné vzdálenosti. Někdo bude muset zůstat tady, aby koordinoval tuhle spoušť." Donesl se k nim zvuk odpovědí dalších polnic z míst o něco dál a napravo se Kroyovi jezdci vyhrnuli vpřed.

„Majore Jalenhorme, odvelte pěchotu za námi, aby nás podpořila, jakmile sem dorazí." West pobídl koně. „Třeba i postupně, nepůjde-li to jinak."

„Samozřejmě, lorde maršále." Kolohnát už obracel koně, aby mohl předat rozkazy dál.

„Válka," zamumlal West. „Ušlechtilá věc."

„Pane?" zeptal se Pike.

„To nic."

* * *

Jezal bral poslední schody po dvou a Gorst s tuctem rytířů řinčeli za ním, nalepení na něj jako jeho stín. Proběhli nevšímavě kolem stráží do ostrého ranního světla na vršku Věže řetězů, vysoko nad zničeným městem. Lord maršál Varuz už byl na ochozu, obklopený hejnem pobočníků, a všichni se dívali někam za Adovu. Starý voják stál strnule s rukama sepjatýma za zády, přesně jak to dělával vždycky při trénincích šermu kdysi dávno. Jezal si ale v těch dobách nikdy nevšiml, že by se mu třásly ruce. Teď se třásly, a hodně. Nejvyšší soudce Marovia stál vedle něj a jeho černou róbou poškubával lehký větřík.

„Nějaké zprávy?“ dožadoval se Jezal.

Lord maršál si nervózně přejel jazykem po rtech. „Gurchové před úsvitem zahájili útok. Obránci u Arnaultovy zdi byli přemoženi. Krátce nato se jim podařilo vylodit se se svými vojáky v docích. S velkým počtem vojáků. S nesmírnou odvahou jsme zaútočili na zadní voj, ale… no…“

Opravdu nebylo třeba pokračovat. Když Jezal přišel až k hrazení a trýzněná Adova se před ním vynořila, zřetelně viděl, že Gurchové zaplavili Střední cestu. Malinké zlaté korouhve císařských legií se pohupovaly nad masou lidí jako naplavené dříví v třpytivém přílivu. Bylo to, jako když člověk spatří mravence, který vylezl na koberec, a najednou si uvědomí, že jsou jich v obývacím pokoji stovky. Stejně tak si Jezal začal všímat, že se tu i onde něco pohybuje. Samotný střed města byl zamořený gurškými vojáky.

„…zaútočili na zadní voj se… střídavým úspěchem,“ dokončil Varuz nešikovně.

Dole pod nimi vyběhlo z domů kousek od západní brány do Agriontu několik mužů. Utíkali po dlážděném náměstí před příkopem a mířili k mostu.

„Gurchové?“ vyjekl kdosi.

„Ne,“ zamumlal lord maršál. „Tihle jsou naši.“ Muži dělali, co mohli, aby unikli vraždění, které se nejspíš právě odehrávalo dole v obsazeném městě. Jezal už čelil smrti tolikrát, že si dovedl představit, jak jim je.

„Ti muži se musejí dostat do bezpečí,“ přikázal a hlas měl malinko nakřáplý.

„Obávám se… brány byly zamčeny, Vaše Veličenstvo.“

„Tak je odemkněte!“

Varuzovy zamžené oči nervózně zatékaly k Maroviovi. „To by… nebylo moudré.“

To už se k mostu hnal další tucet mužů, možná víc, křičeli a mávali rukama. Jejich slova se v dálce ztrácela, ale tón bezmoci a nejhlubší hrůzy nebylo možné neslyšet.

„Měli bychom něco udělat.“ Jezalova ruka pevně svírala hrazení. „Musíme něco udělat! Tam venku jsou ještě další, mnoho dalších!“

Varuz si odkašlal. „Vaše Veličenstvo −“

„Ne! Dejte mi osedlat koně. Sežeňte rytíře z královské gardy. Já odmítám −“

Nejvyšší soudce Marovia se pohnul, aby zatarasil dveře ke schodišti, a zadíval se klidně a smutně Jezalovi do očí. „Jestli teď otevřete brány, ohrozíte tím všechny v Agriontu. Mnoho tisíc občanů, a ti všichni u vás hledali ochranu. Tady je můžeme udržet v bezpečí, alespoň prozatím. Musíme je udržet v bezpečí.“ Jeho oči sklouzly dolů do ulic. Různobarevné oči, všiml si Jezal, jedno modré a druhé zelené. „Musí převážit prospěch většiny.“

„Prospěch většiny.“ Jezal se zadíval na druhou stranu, do Agriontu. Stateční obránci byli seřazení kolem hradeb, věděl, že jsou připravení bojovat za svého krále, i kdyby měli zemřít, jakkoli toho nebyl hoden. Představil si civilní obyvatelstvo, prchající úzkými uličkami do bezpečí. Muže, ženy, děti, staré a mladé, vyhnané ze svých zničených domovů. Lidi, kterým slíbil ochranu. Jeho oči zatékaly k vysokým bílým budovám kolem zeleného parku, širokému Náměstí maršálů a dlouhé Královské cestě s jejími sochami. Tam, jak věděl, bylo plno bezmocných a potřebných. Ti, kteří měli tu obrovskou smůlu, že neměli nikoho lepšího, na koho by se obrátili, než zbabělého podvodníka Jezala dan Luthar.

Těžko se to polykalo, ale věděl, že ten starý byrokrat má pravdu. Nemohl udělat vůbec nic. Měl až odporné štěstí, že přežil ten svůj minulý smělý útok, a na další bylo už trochu pozdě. Za hradbami Agriontu se gurští vojáci začali hrnout na náměstí před branou. Několik z nich pokleklo s luky v rukou a vyslalo salvu šípů obloukem na most, kde stáli zoufalí uprchlíci. Malinké postavičky se zapotácely a zřítily se do příkopu. Jen to zašplouchalo. K vršku Věže řetězů se vznesly tlumené výkřiky.

Z hradeb zarachotila v odpověď další salva a pokropila Gurchy střelami z kuší. Několik vojáků padlo, jiní zaváhali a pak se dali na ústup a nechali za sebou na dláždění několik mrtvých těl. Utíkali k domům kolem náměstí a chráněni jejich stínem přebíhali od jednoho ke druhému. Jeden z královských vojáků seskočil z mostu do příkopu a několik temp se v něm plácal, než zmizel. Už se nevynořil. Poslední hrstka uvízlých obránců se pořád ještě zmítala a zoufale zvedala ruce. Když vykašlávali své poslední výdechy, myšlenka na prospěch většiny pro ně byla nejspíš mizernou útěchou. Jezal zavřel oči a odvrátil se.

„Tam! Na východě!“

Varuz a několik členů jeho štábu se namačkalo kolem hrazení na opačné straně ochozu a upřeli oči za tvůrcův dům, směrem ke vzdáleným polím za městem. Jezal přešel k nim a zastínil si oči proti vycházejícímu slunci. Měl pocit, že za velkou zdí Agriontu, za třpytivou řekou a širokou křivkou města, spatřil náznak pohybu. Širokého půlměsíce pohybů, blížících se pozvolna k Adově.

Jeden z důstojníků spustil dalekohled. „Jezdectvo! Královské jezdectvo!“

„Jste si jistý?“

„Armáda!“

„Trochu pozdě na večírek,“ zamumlal Varuz. „Ale kvůli tomu nejsou méně vítaní.“

„Sláva maršálu Westovi!“

„Jsme zachráněni!“

Jezal nebyl v náladě, kdy by skákal radostí. Naděje je hezká věc, to jistě, a poslední dobou jí nebylo právě moc, ale oslavy byly rozhodně předčasné. Přešel zpátky k druhé straně věže a zamračil se dolů. Na náměstí před pevností se hrnuli stále další a další Gurchové a přicházeli dobře připravení. Přiváželi velké dřevěné nakloněné stěny, z nichž každá byla dost velká, aby se za ni schovalo dvacet mužů. Ty první už se ježily střelami z kuší, ale blížily se dál k mostu. Šípy létaly na obě strany. Ranění padali a dělali, co mohli, aby se odplazili co nejdál. Jedna z budov na druhé straně náměstí už hořela. Plameny hladově olizovaly okapy na její střeše.

„Armáda!“ poskakoval kdosi na druhé straně hradeb. „Maršál West!“

„Vskutku.“ Marovia se mračil na jatka pod nimi a ryk boje postupně nabíral na zuřivosti. „Doufejme, že nepřijdou příliš pozdě.“

* * *

Chladným povětřím se k nim nesl hluk boje. Třeskot, řinčení a výkřiky přinášené ozvěnou. Logen se podíval doleva i doprava na muže kolem sebe, jak se ženou kupředu přes otevřená pole. Zrychlený dech chrčel, výzbroj rachotila. Samé zavilé výrazy a ostré zbraně.

Být znovu součástí toho všeho nebyla zrovna radostná myšlenka.

Smutnou skutečností bylo, že Logen cítil mnohem větší vřelost a důvěru, když byl s Ferro a Jezalem, Bayazem a Quaiem, než teď s vlastními lidmi. Tamto byla zapeklitá cháska prevítů, každý svým vlastním způsobem. Ne že by jim byl opravdu rozuměl, nebo že by je měl nějak zvlášť rád. Ale když byl Logen s nimi, měl docela rád sám sebe. Tam venku na zpustlém západě světa byl mužem, na kterého se dá spolehnout, jako býval jeho otec. Muž, kterému nedýchá na krk žádná krvavá minulost, žádné jméno černější než smrt, žádná potřeba hlídat si neustále záda. Muž, který mohl doufat v něco lepšího.

Pomyšlení, že tyhle lidi znovu uvidí, šance, že tím mužem bude moct být zas, ho poháněla kupředu. Díky ní Logen toužil běžet k šedivé zdi Adovy ještě rychleji. V tu chvíli se nějak zdálo, že by dokázal Krvavou devítku nechat za sebou.

Ale ostatní Severani jeho dychtivost nesdíleli. Spíš se procházeli, než utíkali. Doloudali se ke skupinkám stromů. K bílému nebi se vznesl pár ptáků a oni se zastavili docela. Nikdo neřekl ani slovo. Jeden chlapec si dokonce sedl, opřel se zády o strom a dopřál si pár doušků z čutory.

Logen na něj udiveně zíral. „Mord na to, řekl bych, že jsem tak mrzácký útok ještě neviděl. To jste všechnu svoji kuráž nechali na Severu?“

Trocha mumlání a pár vyhýbavých pohledů. Červeňák uhnul očima a jazykem si stlačil spodní ret. „Možná že jo. Neber si to špatně, veliteli, nebo Vaše královské Veličenstvo nebo co to teď jsi.“ Sklonil hlavu, aby ukázal, že to nemyslí nijak urážlivě. „Už jsem se něco nabojoval a nijak jsem se nešetřil, můj život pořád balancoval na ostří meče a vůbec. Jenže, no… proč bojovat teď, na to se ptám. A myslím, že se ptáme všichni, co tu jsme. Vždyť to není naše věc, nebo jo? Tohle není náš boj.“

Psí čumák zavrtěl hlavou. „Královští si o nás pomyslí, že jsme stádo zbabělců.“

„Komu záleží na tom, co si myslí?“ zeptal se někdo.

Červeňák přistoupil blíž. „Koukni, veliteli, mně čerta starého záleží na tom, jestli si nějaký pitomec, kterého ani neznám, pomyslí, že jsem zbabělec. Na to jsem už prolil krve až moc. My všichni.“

„Hm,“ zavrčel Logen. „Takže ty hlasuješ pro to, abychom zůstali tady, jo?“

Červeňák pokrčil rameny. „No, já bych řek −“ Vykvikl, když mu Logenovo čelo třesklo do obličeje a rozdrtilo mu nos jako ořech na kovadlině. Ztěžka dopadl na zadek do bahna a po bradě se mu rozstříkla krev.

Logen se otočil a zkřivil jednu stranu tváře, tak jako to dělával vždycky. Tvář Krvavé devítky, které na ničem nezáleží − chladná a smrtící. Bylo to snadné. Připadalo mu to tak přirozené jako pár oblíbených bot, které vám dobře padnou. Jeho ruka našla chladný jílec tvůrcova meče a všichni muži kolem něj couvali a uhýbali, mumlali si a šeptali.

„Chce ještě někdo z vás, vy parchanti, hlasovat?“

Chlapec upustil čutoru do trávy a vyskočil z místa, kde předtím seděl. Logen se na několik z nich zadíval, na jednoho po druhém, na ty, co vypadali nejzarytěji, a oni jeden po druhém sklopili oči k zemi nebo se zadívali na stromy nebo na cokoli kromě něho. Až nakonec se Logen podíval na Třesavce. Ten dlouhovlasý parchant mu pohled klidně oplácel. Logen přimhouřil oči. „A co ty?“

Třesavec zavrtěl hlavou a vlasy se mu zhouply kolem tváří. „Ani ne. Teď ne.“

„Tak tedy až budeš připravený. Až bude kterýkoli z vás připravený. Do té doby z vás vyrazím ještě nějakou práci. Zbraně,“ zavrčel.

Meče a sekyry, oštěpy a štíty, všechno bylo v mžiku v pohotovosti. Muži se nervózně rozestoupili, každý si našel svoje místo a najednou se všichni snažili, aby byli připravení vyrazit jako první. Červeňák se zvedal ze země a jednou rukou si opatrně osahával zakrvácenou tvář. Logen se na něho seshora podíval. „Jestli máš pocit, že se s tebou špatně zacházelo, uvědom si tohle. Za starých časů by ses právě teď snažil nacpat si vnitřnosti zpátky do břicha.“

„Jo,“ zavrčel Červeňák a utřel si ústa. „To je fakt.“ Logen se za ním díval, jak se vrací zpátky ke svým mužům a plive krev. Jestli se o Logenu Devítiprsťákovi dalo něco říct, pak to, že má ohromný talent dělat si z přátel nepřátele.

„Bylo to nutné?“ zeptal se Psí čumák.

Logen pokrčil rameny. Nechtěl to, ale byl teď vůdce. Což byla vždycky pohroma, ale tak to bylo, a muž, který vede útok,

nepotřebuje muže, kteří mají nějaké pochybnosti. Prostě to nejde. Nejdřív přijdou s otázkami a potom s noži. „Neviděl jsem jiný způsob. Tak to přece bylo vždycky, nebo ne?“

„Doufal jsem, že časy se změnily.“

„Časy se nikdy nemění. Musíš být realista, Psí čumáku.“

„Jo. Ale je to škoda.“

Hodně věcí byla škoda. Logen už vzdal snahu dát je do pořádku, už dávno to vzdal. Vytáhl tvůrcův meč a podržel ho nad hlavou. „Tak jdeme! A tentokrát, kurva, jako kdyby nám na tom záleželo!“ Vyrazil z remízku a slyšel, že ho ostatní následují. Ven do otevřeného prostoru a vstříc adovským hradbám, které se před nimi tyčily jako příkrý šedivý útes na vršku travnatého kopce, s věžemi kolem dokola. Všude už se válely spousty mrtvol. Tolik, aby z toho i bitvami ostříleného karla zamrazilo. Většinou to byla guršská těla, podle barvy kůže, roztažená mezi všemožnou výzbrojí, zašlapaná do rozbahněné země a pokrytá otisky podkov.

„Pozor!“ křikl Logen, když kolem nich běžel. „Pozor!“ Před sebou něco zahlédl − plot ze zašpičatělých kůlů. Na jednom z nich viselo mrtvé tělo koně. Za plotem se pohybovali muži. Muži s luky.

„Kryjte se!“ Několik šípů zahvízdalo vzduchem. Jeden se zabodl do Třesavcova štítu a pár dalších do půdy kolem Logenových nohou. Jeden z karlů, pouhý krok od něj, byl zasažen do prsou a svalil se na záda.

Logen běžel. Plot se k němu houpavě blížil, o dost pomaleji, než by si byl přál. Někdo tam stál mezi dvěma kůly, měl tmavou pleť a zářivý prsní kyrys a na špičaté helmici rudý chochol. Řval na šik mužů seřazených za ním a mával zahnutým mečem. Možná guršský důstojník. Zaútočit na něho je stejně dobré jako zaútočit na kohokoli jiného. Logenovi začvachtaly boty v rozbrázděné půdě. Kolem něj prosvištělo několik dalších šípů, vystřelených bez valného míření. Důstojník vytřeštil oči. Nervózně couvl a zvedl meč.

Logen se natočil doleva a zahnutá čepel mužova meče se zabodla do drnu u Logenovy nohy. Zavrčel a rozmáchl se tvůrcovým mečem a dlouhý těžký kov zazvonil o důstojníkův zářivý kyrys a zanechal v něm dlouhou rýhu. Muž zavyl, zakymácel se a ohnul se v pase, neschopen popadnout dech. Meč mu vypadl z ruky a Logen ho udeřil zezadu do hlavy, rozmáčkl mu

helmici a srazil ho do bláta. Logen se otočil po dalších, ale žádný z nich se nepohnul. Vypadali jako cháska otrhanců, jako tmavší verze vychrtlých nevolníků. Rozhodně nevypadali jako nelítostní parchanti, které si představoval podle toho, jak o Gurších vždycky vyprávěla Ferro. Choulili se k sobě a oštěpy jim trčely na všechny strany. Někteří měli sice luky s nasazenými šípy a nejspíš by ho mohli prošpikovat jako jehelníček, ale neudělali to. Ale i tak, kdyby se na ně hned vrhl, mohl by je tím probrat. Logen už pár šípů koupil a nestál o to zkusit si to znovu.

A tak místo toho, aby šel dál, se vztyčil a zařval. Byl to bojový pokřik, jaký vydával, když se řítil z kopce u Carleonu, před dávnými roky, když měl ještě všechny prsty a všechny svoje naděje nedotčené. Cítil, že je Psí čumák vedle něj, že zvedl meč a rozeřval se taky. Pak u nich stál Třesavec, řval jako tur a bušil hlavicí sekyry o štít. Pak Červeňák se svým zkrvaveným obličejem a Mračňák a všichni ostatní, všichni řvali bojový pokřik.

Stáli tam v dlouhé řadě, hrozili zbraněmi, bušili jimi o sebe, řvali a vřeštěli a ječeli, jak nejsilněji mohli, a zvuk, který vydávali, byl jako by se otevřelo samo peklo a hejno ďáblů jim halekalo na uvítanou. Hnědí muži se na ně vyjeveně dívali a třásli se, ústa dokořán a oči vytřeštěné. Podle Logena nejspíš nikdy nic podobného nezažili.

Jeden z nich upustil oštěp. Možná ani nechtěl, jenom byl tak uchvácený řevem a pohledem na všechny ty vlasaté parchanty, že se mu uvolnily prsty. Tak jako tak mu spadl, ať už to chtěl, nebo ne, a bylo to. Všichni Gurchové začali pouštět svoje zbraně, co nejrychleji je odhazovali do trávy. Najednou bylo hloupé dál řvát, a tak válečný pokřik utichal, až na sebe obě skupiny mužů zůstaly mlčky civět přes pás země, osázený nakloněnými kůly a pokroucenými mrtvolami.

„Divný způsob boje," zamumlal Třesavec.

Psí čumák se naklonil k Logenovi. „Co s nimi uděláme, teď, když jsme je dostali?"

„Nemůžeme si jenom tak sednout a koukat na ně."

„Hm," řekl Mračňák. Logen se kousal do rtu, mečem otáčel v ruce pořád dokola a snažil se vymyslet nějaký chytrý způsob, jak z toho ven. Na nic nemohl přijít. „Můžeme je prostě nechat běžet." Trhl bradou k severu. Nikdo z nich se nepohnul, tak to zkusil znovu a ukázal tam mečem. Když ho zvedl, přikrčili se a něco si

mezi sebou mumlali. Jeden z nich se vrhl tváří k zemi. „Prostě odsud zmizte a všechno je mezi náma v cajku. Prostě… odsud… zmizte!“ Znovu ukázal mečem.

Jeden z nich to pochopil a opatrně udělal jeden krok stranou ze skupiny. Když ho nikdo neprobodl, dal se do běhu. Brzy ho následovali i ostatní. Psí čumák se díval, jak se poslední z nich belhá pryč. Pak pokrčil rameny. „Tak jim nejspíš popřeju hodně štěstí.“

„Jo,“ zamumlal Logen. „Hodně štěstí.“ A pak, tak tiše, aby ho nikdo nezaslechl, dodal: „Ještě žiju, ještě žiju, ještě žiju…“

* * *

Glokta se belhal páchnoucí tmou po smrduté cestičce široké jen půl kroku a usilovnou snahou zůstat vzpřímený si tiskl jazyk k prázdným dásním. Celou cestu sebou trhal, jak se bolest v jeho noze neustále stupňovala, a snažil se ze všech sil nedýchat nosem. *Myslel jsem si, když jsem ležel zmrzačený na lůžku, poté co jsem se vrátil z Gurchulu, že už nemůžu klesnout hlouběji. Když jsem velel vší té brutalitě v páchnoucím vězení v Anglandu, myslel jsem si to znovu. Když jsem dal zavraždit toho úředníka v jatečním domě, myslel jsem si, že už jsem dosáhl dna. Jak jsem se mýlil.*

Cosca a jeho žoldáci tvořili jednoduchý zástup s Gloktou ve středu, jejich klení, brblání a dusání nohou se v tunelu rozléhalo ozvěnou a světlo z jejich houpajících se luceren vrhalo kymácivé stíny na lesklé kamenné stěny. Hnilobná černá voda kapala ze stropu a crčela po stěnách porostlých mechem, zurčela v jejich slizkých skulinách a hnala se dál páchnoucím kanálem vedle Glokty. Ardee se šourala hned za ním s jeho nástroji sevřenými pod paží. Vzdala jakoukoli snahu udržet lem svých šatů nad zemí a jejich podolek byl teď příšerně umazaný černou břečkou. Vzhlédla k němu. Vlhké vlasy jí visely podél tváří a ona se pokusila o mdlý úsměv. „Ty tedy opravdu bereš děvčata na ta nejlepší místa.“

„Ach, to určitě. Tento můj talent najít to nejromantičtější prostředí určitě vysvětluje mou vzrůstající popularitu u slabšího pohlaví.“ Glokta ucukl před bolestivou křečí. „Navzdory skutečnosti, že jsem zmrzačená zrůda. Kudy půjdeme teď?“

Chodec pajdal vpředu, připoutaný provazem k jednomu ze žoldáků. „Na sever! Přímo na sever, berte, nebo ne. Nacházíme se pod Střední cestou.“

„Hm.“ *Nad námi, ani ne deset kroků, leží jedna z nejelegantnějších lokalit města. Zářivé paláce a řeka hoven tak blízko sebe, že by se tomu většina lidí určitě zdráhala uvěřit. Veškerá nádhera má i svoji temnou stránku a někteří z nás musejí žít právě tam, aby se ti druzí mohli vyhřívat na výsluní.* Jeho vyprsknutí smíchem se změnilo ve zděšené vykviknutí, když mu noha bez půlky chodidla uklouzla na mazlavé cestičce. Plácl volnou rukou do stěny, druhá se mu smýkla po ručce hole a ta zarachotila o slizké kameny. Ardee ho zachytila za loket těsně před spadnutím a vytáhla ho zpátky nahoru. Nedokázal zabránit tomu, aby přes mezery v chrupu nezakňoural bolestí jako děcko.

„Ty se opravdu moc nebavíš, viď?“

„Už jsem zažil lepší chvilky.“ Když se sehnula, aby zvedla jeho hůl, třeskl zadní stranou hlavy o kamennou stěnu. „Aby mě zradili oba dva,“ přistihl se, že mumlá. „To bolí. Dokonce i mě. U jednoho jsem to čekal. Jednoho bych snesl. Ale oba? Proč?“

„Protože jsi nemilosrdný, intrikářský, zahořklý, křivácký a sebelítostný ničema?“ Glokta na ni zůstal hledět a ona pokrčila rameny. „Ptal ses.“ Znovu vykročili vstříc odpudivé tmě.

„Ta otázka byla míněna jako řečnická.“

„Řečnická? V kanále?“

„Stůjte, vy tam!“ Cosca zvedl ruku a reptající procesí se znovu postupně zastavilo. Shora sem pronikaly zvuky, nejdřív tiše a pak hlasitěji − rytmické údery pochodujících nohou, které jako by se znepokojivě blížily, a zdálo se, že odevšad najednou. Cosca se přitiskl k lepkavé stěně a skrze mřížku ve stropě mu přes tvář padly proužky denního světla. Dlouhé pero na jeho klobouku vlhkostí zplihlo. Šerem sem pronikaly hlasy. Kantské hlasy. Cosca se ušklíbl a ukázal jedním prstem ke stropu. „Naši staří gurští kamarádi. Ti parchanti se jen tak nevzdávají, co?“

„Pohybují se rychle,“ zavrčel Glokta a snažil se popadnout dech.

„Teď už se podle mého v ulicích moc nebojuje. Všichni se stáhli zpátky do Agriontu, nebo se vzdali.“

Vzdali se Gurchům. Glokta si natáhl nohu a trhl sebou. *To není ten nejlepší nápad, o takovém by člověk už podruhé neuvažoval.* „Tak si budeme muset pospíšit. Hněte sebou, bratře Chodče!“

Navigátor se začal belhat dál. „Už to není daleko! Nevedl jsem vás špatně, ach ne, já tedy ne! To by vůbec nebyl můj způsob. Už jsme blízko, blizounko u příkopu, opravdu hodně blízko. Jestli je někde za hradbami východ, najdu ho, na to se můžete spolehnout. Dovedu vás za hradby za pouhou −“

„Zavři hubu a nech ji zavřenou,“ zavrčel Glokta.

* * *

Jeden z dělníků vytřepal ze sudu poslední hobliny, další uhladil hromádku světlého prachu a byli hotovi. Celé Náměstí maršálů, od bílých zdí Válečných síní po Feřině pravici až po pozlacené brány Sněmu lordů nalevo, bylo beze zbytku pokryté pilinami. Bylo to, jako kdyby najednou napadl sníh, jenom tady, a nechal na hladkém dláždění tenkou přikrývku. Na tmavém kameni a jasném kovu.

„Dobře.“ Bayaz pokýval hlavou na znamení vzácné spokojenosti. „Výborně!“

„Je to všechno, můj pane?“ zavolal předák ze středu choulící se skupinky mužů.

„Ano, pokud si někdo z vás nepřeje zůstat a stát se svědkem zničení nezničitelných Sta slov?“

Předák trochu nejistě zašilhal na jednoho ze svých lidí, co stál vedle něj. „Ne. Ne, myslím, že, no… víte…“ A on i ostatní dělníci začali couvat a prázdné sudy si brali s sebou. Brzy zmizeli mezi bílými paláci. Ferro a Bayaz zůstali sami uprostřed té rozsáhlé expanze prachu.

Jen oni dva, tvůrcova skříňka a ta věc, která byla v ní.

„Tak. Past je připravená. Zbývá nám jenom počkat si na naši kořist.“ Bayaz se pokusil o vševědoucí úsměv, ale Ferro nebylo hloupá. Viděla jeho sukovité ruce, které se o sebe nervózně třely, a svaly na jedné straně jeho holé lebky se střídavě zatínaly a povolovaly. Nebyl si jistý, že jeho plán vyjde. Jakkoli byl moudrý, jakkoli byl vychytralý a mazaný, nebyl si jistý. Ta věc ve skříňce, ta chladná a těžká věc, které se Ferro toužila dotknout, byla něco

neznámého. Jediný důkaz o jejím použití byl daleko odtud, v prázdné pustině ve Staré říši. Nekonečné ruiny zničeného Aulka.

Ferro se zamračila a uvolnila si meč v pochvě.

„Jestli přijdou, tohle tě nezachrání.“

„Nikdy nemáš dost nožů,“ zavrčela místo odpovědi. „Jak vůbec víš, že přijdou zrovna sem?“

„Jak jinak by to mělo být? Musejí jít tam, kde jsem já. Proto sem přišli.“ Bayaz se rozechvěle nadechl a vydechl. „A já jsem tady.“

Oběti

Psi čumák se vmáčkl do brány spolu s proudem ostatních těl několika Seveřanů a hordou hochů z Království. Všichni se po tom ubohém pokusu o boj hrnuli do města. Na hradbách nad obloukem brány se pohybovali nějací lidé a jásali a poskakovali, jako by byli na svatbě. Na druhé straně za branou stál tlustý chlapík v kožené zástěře, a jak kolem něj procházeli, plácal je po zádech. „Díky, příteli! Díky!“ Vtlačil Psímu čumákovi něco do dlaně a celou tu dobu se usmíval jako blázen. Psí čumák se podíval, co mu to dal. Byl to bochník chleba.

„Chleba.“ Psí čumák k němu čichl, ale voněl tak, jak měl. „Co tohle má, ke všem čertům, znamenat?“ Ten muž měl na voze celou hromadu pecnů. Podával je každému vojákovi, který prošel, královskému i Seveřanovi. „Kdo to vůbec je?“

Mračňák pokrčil rameny. „Pekař?“

Nebylo moc času o tom přemýšlet. Všichni byli namačkaní do obrovského prostoru plného lidí, kteří se strkali, vrčeli a všude vládl chaos. Byli tam všichni možní vojáci a podél okrajů náměstí postávalo pár starých mužů a nějaké ženy, kteří pomalu začínali být unavení z toho nekonečného jásání. Nějaký chlapec s divně zastřiženými vlasy v černé uniformě stál na voze uprostřed všeho toho šílenství a vřískal jako ztracená koza.

„Osmý regiment, ke Čtyřem koutům! Devátý k Agriontu! Jestli jste u desátého, tak jste zatraceně přišel špatnou branou!“

„Jsem myslel, že máme jít k dokům, majore!“

„U doků měla být Poulderova divize! My jdeme do severní části města! Osmý regiment ke Čtyřem koutům!“

„Já jsem u čtvrtého!“

„U čtvrtého? Kde máte koně?“

„Je mrtvý!“

„A co my?“ zahulákal Logen. „Seveřani!“

Hoch na něj zíral s vykulenýma očima a pak rozhodil rukama. „Prostě tam běžte! Když uvidíte nějaké Gurchy, zabte je!“

Obrátil se zpátky a trhl palcem přes rameno k městu. „Devátý regiment k Agriontu!“

Logen se zamračil. „Tady k ničemu nejsme.“ Ukázal k široké ulici plné pochodujících vojáků. Na jejím konci se vypínala nějaká vysoká, velká věž. Obrovská stavba, která musela být postavená na nějakém kopci. „Rozdělíme se a tam se pak sejdeme.“ Vyrazil ulicí dolů a Psí čumák za ním. Pak se přidal Mračňák a Třesavec se svými lidmi a Červeňák a za ním jeho oddíl. Brzy tlačenice prořídla a oni pokračovali dál prázdnými ulicemi, tichými až na pár ptáků, kteří jako vždycky vesele prozpěvovali a bylo jim úplně jedno, že se právě teď někde bojuje, a ještě víc jedno, že další boje přijdou.

Ani Psí čumák o tom zrovna moc nepřemýšlel, i když v jedné ruce svíral luk. Místo toho zíral celý vyjevený na domy po obou stranách cesty. Takové domy nikdy předtím neviděl. Byly postavené z malých, hranatých červených kamenů a černého dřeva, vyplněného bílou omítkou. Každý z nich byl dost velký, aby se s ním spokojil i velký vůdce, a většina měla i skleněná okna.

„To jsou, sakra, paláce, co?“

Logen se ušklíbl. „Tomuhle ty říkáš paláce? To bys měl vidět Agriont, kam teď jdeme. Ty domy, co mají tam. O takových se ti ani nesnilo. Carleon je vedle tohohle jenom prasečí chlívek.“

Psí čumák vždycky považoval Carleon za ohromnou stavbu. Tohle bylo přímo absurdní. Zůstal pozadu a najednou zjistil, že kráčí vedle Třesavce. Rozlomil bochník a půlku mu podal.

„Dík.“ Třesavec si z konce ukousl a pak ještě jednou. „Není špatný.“

„Tomuhle se nic nevyrovná, co? Chuti čerstvého chleba. Chutná jako… jako mír, řekl bych.“

„Když to říkáš.“ Chvíli žvýkali společně a nic neříkali.

Psí čumák se na něj poočku podíval. „Myslím, že byste ten váš spor měli nechat plavat.“

„O jakém sporu mluvíš?“

„Máš jich tolik? Ten s naším novým králem. S Devítiprsťákem.“

„Nemůžu říct, že bych se o to nepokusil.“ Třesavec se zamračil Logenovým směrem. „Ale kdykoliv se otočím, je zase se mnou.“

„Třesavče, ty jsi dobrý chlap. Líbíš se mi. Všichni tě mají rádi. Máš kuráž, hochu, a taky přemýšlíš a muži za tebou jdou. Mohl bys dojít daleko, kdyby ses nenechal zabít, a v tom je právě ta potíž. Nechci se dívat, jak začínáš něco, co nemůže dobře skončit."

„Pak se nemusíš bát. Když něco začnu, koukám, abych to jak se patří dokončil."

Psí čumák potřásl hlavou. „Ne, ne, tak jsem to nemyslel, hochu, tak jsem to vůbec nemyslel. Možná to pochopíš, a možná ne. Já jsem nemyslel na nějaké vítězství. Krev přináší zas jenom krev, nic víc. Myslel jsem tím, že pro tebe ještě není pozdě. Není pro tebe pozdě být něco lepšího než jen tohle."

Třesavec se na něho zamračil. Pak zahodil patku bochníku, trhl ramenem a beze slova odešel. Psí čumák si povzdechl. Některé věci se nespraví několika slovy. Některé věci se nedají spravit vůbec.

Vyšli z labyrintu domů k řece. Byla široká přinejmenším jako Bílá pěna, jenom břehy na obou jejích stranách byly z kamene. Přes ni se klenul největší most, jaký kdy Psí čumák viděl. Jeho zábradlí bylo z ohýbaného kovu a byl dost široký, aby po něm mohly jet vedle sebe dva vozy. Na jeho druhém konci stála další zeď, ještě větší než ta, kterou předtím prošli. Psí čumák udělal pár kroků s ústy dokořán. Přelétl očima třpytivou vodu a viděl, že jsou tam další mosty. Mnoho mostů, a některé ještě větší. Vystupovaly z obrovského lesa zdí, věží a vysokých domů.

Všichni ostatní zírali taky, oči vypoulené, jako kdyby právě stanuli na měsíci. Dokonce i Mračňák měl tvář divně pokřivenou, což mohl být výraz překvapení.

„Čert aby to vzal," řekl Třesavec. „Viděli jste někdy něco takového?"

Psího čumáka už bolel krk od toho, jak se rozhlížel a zíral na všechno kolem. „Mají toho tady tolik. Proč, k sakru, chtějí ještě Angland? To místo je díra."

Logen pokrčil rameny. „Těžko říct. Myslím, že někteří lidé chtějí zkrátka pořád víc."

* * *

„Někteří lidé chtějí zkrátka pořád víc, viďte, bratře Chodče?“ Glokta nevěřícně zavrtěl hlavou. „Ušetřil jsem vaši druhou nohu. Ušetřil jsem váš život. A teď chcete ještě svobodu?“

„Představený,“ zalísal se Chodec. „Když dovolíte, přece jste slíbil, že mě pustíte… svoji stranu dohody jsem splnil. Dveře by měly vést na náměstí nedaleko Domu otázek −“

„To uvidíme.“

Ještě pár posledních úderů sekyry a rozštípané dveře na zrezivělých pantech se zakymácely a dovnitř do úzkého sklepa se vlilo denní světlo. Žoldák s potetovaným krkem ustoupil stranou a Glokta se přibelhal blíž a vyhlédl ven. *Ach, čerstvý vzduch. Dar, který tak často bereme za samozřejmost.* Nahoru na dlážděné nádvoří lemované zadními zdmi umouněných šedivých domů vedlo krátké schodiště. Glokta to tu znal. *Přímo za rohem Domu otázek, jak slíbil.*

„Představený?“ zakňoural Chodec.

Glokta ohrnul rty. *No, a komu to ublíží? Stejně nikdo z nás nemá moc velkou šanci, že dnešní den přežije, a mrtví muži si mohou dovolit být milosrdní. Vlastně jako jediní.* „Tak dobře. Pusťte ho.“ Žoldák s jedním okem vytáhl dlouhý nůž a přeřízl provaz kolem Chodcova zápěstí. „Bylo by dobré, kdybychom se my dva už nikdy neviděli.“

Navigátorovi se na tváři objevil nepatrný stín úsměvu. „Neobávejte se, představený. Zrovinka teď jsem si říkal to samé.“ Odpajdal zpátky cestou, kterou přišli, dolů po zatuchlém schodišti a dál do kanálů. Zahnul za roh a byl ten tam.

„Povězte mi, vzali jste ty věci?“ zeptal se Glokta.

„Jsem nedůvěryhodný, představený. Ne neschopný.“ Cosca mávl rukou k žoldákům. „Je čas, přátelé. Nasaďme černou.“

Jako jeden muž vytáhli žoldáci černé masky a připnuli si je. Svlékli si rozedrané kabáty a špinavé šaty. Pod nimi byli všichni v čisté černé, od hlavy k patě, zbraně pečlivě uložené. Během několika okamžiků se dav bídných zločinců změnil v dokonale organizovaný oddíl praktikalů inkvizice Jeho Veličenstva. *Ne že by se ve skutečnosti jedni od druhých příliš lišili.*

Cosca sám shodil svůj kabát, rychle ho obrátil naruby a znovu si ho oblékl. Podšívka byla černá jako noc. „Je vždycky chytré nosit šaty, u kterých si můžete vybrat barvu,“ vysvětlil. „Pro případ, že by na vás někdo naléhal, abyste změnil stranu.“ *Což je přesná*

definice přeběhlíků. Sundal si klobouk a polaskal jeho zmazaná pera. „Můžu si ho nechat?“

„Ne.“

„Jste tvrdý muž, představený.“ Zasmál se a zahodil klobouk do kouta. „A to se mi na vás líbí.“ Nasadil si také masku a zamračil se na Ardee, která stála, zmatená a vyčerpaná, v rohu skladiště. „A co ona?“

„Ona? Vězeň, praktikale Cosko! Špion, který se spolčil s Gurchy. Jeho Eminence vyjádřila touhu vyslechnout ji osobně.“ Ardee na něj zamrkala. „Je to snadné. Prostě se tvař vyděšeně.“

Polkla. „To by neměl být takový problém.“

Procházet Domem otázek s cílem nechat se zavřít samotným arcilektorem? To nejspíš ne. Glokta luskl prsty. „Půjdeme dál.“

* * *

„Půjdeme dál,“ řekl West. „Doky jsme už vyčistili? Kde je k čertu ten Poulder?“

„To, zdá se, nikdo netuší, pane.“ Brint se snažil přinutit svého koně jít trochu blíž, ale byli uvěznění v hlučícím davu. Kopí se houpala a jejich hroty se míhaly nebezpečně blízko. Vojáci kleli. Seržanti řvali. Důstojníci kdákali jako bezmocná kuřata. Bylo těžké představit si horší terén než úzké uličky za doky, kterými se měla tisícová armáda přesunovat. A aby bylo ještě hůř, opačným směrem proudila zlověstná vlna raněných, někteří na provizorních nosítkách, jiní belhajících se po svých.

„Uvolněte cestu lordu maršálovi!“ hulákal Pike. „Lord maršál!“ Zvedl meč, jako kdyby neváhal se jím naplocho ohnat, a lidé mu rychle uvolnili cestu. V davu řinčícím zbraněmi se vytvořil dostatečně široký průchod. Na jeho konci se objevil jezdec. Jalenhorm, s krvavým šrámem přes celé čelo.

„Jste v pořádku?“

Kolohnát se zašklebil. „To nic není, pane. Praštil jsem se do hlavy o zatracený trám.“

„Nějaký pokrok?“

„Zatlačujeme je zpátky k západní straně města. Kroyovo jezdectvo se dostalo až ke Čtyřem koutům, alespoň pokud je mi známo, ale Gurchové pořád ještě obléhají Agriont a teď se

přesouvají, aby zahájili protiútok od západu. Hodně mužů z Kroyovy pěchoty uvízlo v ulicích na druhé straně řeky. Jestli se nám tam co nejdřív nepodaří dostat posily −“

„Musím mluvit s generálem Poulderem,“ odsekl West. „Kde k čertu ten zatracený Poulder je? Brinte?“

„Pane?“

„Vezměte si pár těchhle chlapců a přiveďte sem Pouldera. Hned!“ Píchl prstem do vzduchu. „Osobně!“

„Ano, pane!“ Brint dělal, co mohl, aby obrátil svého koně.

„A co na moři? Je tam Reutzer?“

„Pokud je mi známo, potýká se s guršskou flotilou, ale nemám ponětí, jak −“ Když vyjeli na volné prostranství a otevřel se jim pohled na přístav, slaný zápach hniloby a hořícího dřeva zesílil. „K ďasu.“

West mohl jen přikývnout.

Půvabná křivka adovských doků se změnila v obrovská půlkruhová jatka. Kousek od nich byla zčernalá přístavní hráz, zpustošená a poházená roztroušenou výzbrojí a rozsekanými těly. Kousek dál zápasily davy mužů ve špatně udržovaných formacích. Ratiště zbraní jim trčely všemi směry jako ježčí bodliny a vzduch byl hustý jejich křikem. Ve větříku se třepotaly prapory Království i guršské korouhve jako strašáci. Výpravný konflikt zabíral téměř celý dlouhý pás pobřeží. Několik skladištních budov bylo v plamenech a stoupal z nich mihotavý žár, který stovkám mužů uvězněných v boji za ním dodával na přízračnosti. Z hořících domů se valily dlouhé sloupy dusivého kouře, černé, šedivé i bílé, a hnaly se do zálivu. Tam, ve zčeřeném přístavu, se obrovský shluk lodí zmítal ve vlastním zoufalém zápase.

Plavidla byla pod plnými plachtami vláčena sem a tam, točila se, křižovala a soupeřila spolu. Vysoko do vzduchu vylétaly třpytivé spršky vody. Katapulty vrhaly zápalné střely, lučištníci na palubách stříleli zapálené šípy a námořníci šplhali vysoko ve změti lodního lanoví. Jiné lodě byly nebezpečně připoutané k sobě pomocí lan a háků jako rvoucí se psi, co po sobě rafají, a třpytivé paprsky slunce ozařovaly muže v surových potyčkách na palubách. Zasažené lodě se bezvládně potácely, otrhané plachty jim ochable visely a přesekané lanoví se houpalo. Některé z nich hořely a stoupala z nich hnědá oblaka dýmu, zakrývajícího slunce, které bylo ještě nízko, ošklivými šmouhami.

Vraky a předměty z lodí pluly všude, kam je vroucí voda zanesla − sudy, bedny, polámané trámy a mrtví námořníci.

West rozeznal známé obrysy královských lodí s vyšitým žlutým sluncem na plachtách a dokázal určit, která plavidla jsou Gurchů. Ale byly tam i jiné lodě − dlouzí, protáhlí predátoři s černým trupy, a každý z nich měl na bílých plachtách černý kříž. Zvlášť jedna taková se tyčila hodně vysoko nad všemi ostatními plavidly v přístavu a právě byla přivazována k jednomu z mála kotvišť, které bylo ještě nedotčené.

„Z Talinsu nikdy nic dobrého nepřijde," zamumlal Pike.

„Co tady ke všem čertům dělají styrské lodě?"

Někdejší odsouzenec ukázal na jednu z lodí, která právě vrážela z boku do guršského plavidla. „Bojují proti Gurchům, podle toho, co vidím."

„Pane," zeptal se kdosi. „Co máme dělat?"

Věčná otázka. West otevřel ústa, ale nic z nich nevyšlo. Jak si mohl někdo myslet, že jediný muž dokáže nějak zvládnout ten kolosální chaos, který měli před sebou? Vzpomněl si na Varuze tehdy v poušti, jak byl vždycky obklopen početným štábem. Vzpomněl si na Burra, jak tluče do map a kývá silným prstem. Obrovská zodpovědnost velitele nespočívala ve skutečnosti v tom, že nutně umí velet, ale v tom, že bylo nezbytné vypadat, že to umí. Přehodil bolavou nohu přes hrušku sedla a sklouzl z koně dolů na mazlavou dlažbu.

„Tady si zřídíme svoje ústředí, pro začátek. Majore Jalenhorme?"

„Pane?"

„Najděte generála Kroye a řekněte mu, aby dál tlačil nepřítele na sever a západ, směrem k Agriontu."

„Ano, pane."

„Někdo sežeňte nějaké muže a začněte odklízet tohle svinstvo z doků. Potřebujeme, aby naši lidi mohli postupovat rychleji."

„Ano, pane."

„A někdo, k sakru, sežeňte generála Pouldera! Všichni musíme odvést svůj díl práce!"

„Co je zas tohle?" zavrčel Pike.

Po přístavní hrázi se k nim blížilo z místa, kde se povalovaly trosky, podivné, téměř přízračná procesí. Tucet ostražitých stráží v černé zbroji obklopoval jediného muže. Měl černé vlasy protkané

stříbrem a okázalou zašpičatělou bradku, dokonale zastřiženou. Měl černé boty a drážkovaný kyrys z černé oceli a plášť z černého sametu, který mu majestátně splýval z jednoho ramene. Vlastně byl oblečený jako nejbohatší funebráci světa, ale vykračoval si s takovou ocelovou sebedůležitostí, která je vlastní jen nejvznešenějším monarchům. Zamířil rovnou k Westovi a nedíval se nalevo ani napravo. Stráže i důstojníci se před neochvějnou nadřazeností, která z něj vyzařovala, v němém úžasu rozestoupili, jako se kovové piliny rozdělí pod vlivem magnetu.

Zvedl ruku v černé rukavici. „Jsem velkovévoda Orso z Talinsu."

Možná si představoval, že West poklekne a políbí mu ji. Ten ji místo toho sevřel ve svojí a pevně jí potřásl. „Vaše Excelence, je mi ctí." Neměl představu, jestli je to vůbec správná forma oslovení. Sotva kdy čekal, že se setká s jedním z nejmocnějších mužů světa uprostřed krvavé bitvy v adovských docích. „Jsem lord maršál West, velitel armády Jeho Veličenstva. Nechci vypadat neuznale, ale jste velice daleko od domova −"

„Má dcera je vaše královna. Pro ni je talinský lid připraven podstoupit oběť. Jakmile jsem se doslechl o…" S jedním povytaženým černým obočím se zadíval k hořícímu přístavu „…o zdejších potížích, zorganizoval jsem výpravu. Lodě mé flotily, stejně jako deset tisíc vojáků z mých nejlepších jednotek, jsou vám k dispozici."

West neměl tušení, jak na to zareagovat. „Opravdu?"

„Dovolil jsem si dát svým vojákům příkaz k vylodění. Právě vytlačují Gurchy z jihozápadní části města. Myslím, že se to tam jmenuje Tři statky."

„Ehm… ano."

Vévoda Orso se nepatrně pousmál. „Pitoreskní jméno pro městskou část. Se západními částmi si už nemusíte dělat starosti. Přeji vám mnoho štěstí, lorde maršále. Pokud osud dovolí, sejdeme se opět později. Jako vítězové." Kývl svou úchvatnou hlavou a odkráčel.

West za ním zíral. Věděl, že by měl být víc než vděčný za to, že se tu tak náhle objevilo deset tisíc ochotných styrských vojáků, ale nedokázal se zbavit šťouravého pocitu, že by byl šťastnější, kdyby se velkovévoda Orso nikdy neobjevil. Zatím měl ale mnohem naléhavější starosti.

„Lorde maršále!“ Byl to Brint, který spěchal po přístavní hrázi v čele skupinky důstojníků. Na jedné straně tváře měl dlouhou šmouhu od popela. „Lorde maršále, generál Poulder −“

„No konečně, k sakru!“ vyštěkl West. „Teď se snad konečně dobereme nějaké odpovědi. Kde k čertu je ten parchant?“ Odstrčil Brinta ramenem stranou a ztuhl. Poulder ležel na nosítkách, která nesli čtyři zablácení a zoufale vyhlížející příslušníci jeho štábu. Vypadal jako spokojeně spící muž, a to tak přesvědčivě, až měl West pocit, že ho každou chvíli uslyší zachrápat. Ačkoliv tenhle dojem poněkud kazila obrovská, rozšklebená rána v jeho prsou.

„Generál Poulder jel v čele útoku,“ řekl jeden z důstojníků a polkl slzu. „Šlechetná oběť…“

West se zadíval do země. Jak často si přál, aby byl tenhle muž mrtvý? Najednou se mu zvedl žaludek, a proto si rychle přejel rukou po obličeji. „K sakru,“ zašeptal.

* * *

„K sakru,“ sykl Glokta, když si zvrtl třesoucí se nohu na nejvyšším schodu a málem se svalil na zem rovnou na obličej. Vyzáblý inkvizitor, který přicházel z opačné strany, se na něj dlouze zadíval. „Nějaký problém?“ zavrčel na něj Glokta. Muž sklonil hlavu a beze slova spěchal pryč.

Ťuk, klap, bolest. Zšeřelá chodba Domu otázek kolem něj ustupovala s mučivou pomalostí. Každý krok byl teď utrpením, ale nutil se jít dál. Nohu měl jako v ohni, v chodidle mu pulzovalo, krk ho bolel. Po pokřivené páteři mu mezi lopatkami stékal pot a ústa měl dokořán v křečovitém výrazu bezzubé nonšalance. Při každém vyjeknutí a zavrčení, které se ozývalo za zdmi, čekal útok. S každým bodnutím a křečí se připravoval na praktikaly, kteří se vyhrnou z některých dveří a rozsekají ho i jeho mizerně převlečené námezdníky jako smečku psů.

Ale těch pár nervózních lidí, které míjeli, sotva zvedlo oči. Strach jim ubral na ostražitosti. *Svět vrávorá na okraji propasti. Všichni se bojí udělat krok aby náhodou nešlápli do prázdna. Pud sebezáchovy. Ten může člověka připravit o výkonnost.*

Vbelhal se otevřenými dveřmi do předpokoje arcilektorovy pracovny. Tajemník nasupeně zvedl hlavu. „Představený Glokto!

Nemůžete jenom tak…“ když se žoldáci začali courat do úzké místnosti za ním, došla tajemníkovi řeč. „Říkal jsem… nemůžete…“

„Ticho! Jednám na základě spěšného příkazu samotného krále.“ *No, lžou přece všichni. Rozdíl mezi hrdinou a padouchem je v tom, že tomu prvnímu se na to nepřijde.* „Ustupte!“ sykl na dva praktikaly, stojící po stranách arci lektorových dveří, „nebo se připravte na to, že si to zodpovíte.“ Podívali se na sebe a pak, jak se objevovalo čím dál víc Coskových lidí, zvedli ruce a nechali se odzbrojit. *Pud sebezáchovy. Nepopiratelná nevýhoda.*

Glokta se přede dveřmi na chvíli zastavil. *Tam, kde jsem se tak často hrbil pro potěšení Jeho Eminence.* Prsty polechtal dřevo. *Že by to vážně bylo tak snadné? Prostě tam vejít za plného denního světla a zajmout nejmocnějšího muže Království?* Musel potlačit nervózní zahihňání. *Kéž by mě to napadlo dřív.* Zmáčkl kliku a přepajdal přes práh.

Sultova pracovna byla stejná jako vždycky. Velká okna s výhledem na univerzitu, obrovský kulatý stůl s vykládanou mapou Království, zdobené židle a zadumané portréty. Ale v židli s vysokým opěradlem neseděl Sult. Nebyl to nikdo jiný než jeho oblíbený pes, představený Goyle. *Zkoušíme si tu velkou židli, co? Obávám se, že je pro tebe moc velká.*

Goylovou první reakcí bylo pobouření. *Jak se může někdo opovážit takhle sem vpadnout?* Jeho druhou reakcí byl zmatek. *Kdo se to sem mohl opovážit takhle vpadnout?* Jako třetí následoval šok. *Ten kripl? Ale jak to?* Čtvrtá, když spatřil Cosku a čtyři z jeho lidí, kteří vešli za Gloktou do místnosti, bylo zděšení. *Tak teď už se někam dostáváme.*

„Vy!“ sykl. „Ale vy jste −“

„Mrtvý? Obávám se, že došlo ke změně plánu. Kde je Sult?“

Goyle zatékal očima po místnosti, od trpasličího žoldáka přes toho s hákem místo ruky k tomu s odpornou vyrážkou, a skončil u Cosky, který si to rázoval kolem stěn místnosti s rukou na jílci meče.

„Zaplatím vám! Ať vás platí kdokoli, zaplatím dvakrát tolik!“

Cosca nastavil otevřenou dlaň. „Dávám přednost hotovosti.“

„Teď? Já nemám… nemám nic s sebou!“

„Škoda, ale já pracuji podle stejných zásad jako děvka. Za sliby si žádné povyražení nekoupíte, příteli. Vůbec žádné povyražení.“

„Počkat!“ Goyle zavrávoral a couvl. Roztřesené ruce natáhl před sebe. *Ale tady není kam utéct, leda oknem. To je ta potíž s ambicemi. Když se jeden dívá jenom nahoru, snadno zapomene, že jediná cesta ze závratných výšek je dlouhý pád.*

„Sedněte si, Goyle,“ zavrčel Glokta.

Cosca ho popadl za zápěstí, surově mu zkroutil pravou ruku za záda a kňučícího ho zatlačil zpátky k židli. Jednou rukou mu sevřel zátylek a přimáčkl mu tvář na nádhernou mapu Spojeného království. Ozvalo se hlasité křupnutí, to jak mu praskl nos, a na západní část Midderlandu vystříkla krev.

Není to moc vynalézavé, ale čas na vynalézavost už minul. Doznání arcilektora nebo někoho blízko jemu… Sult by byl lepší, ale když nemůžeme mít mozek, budeme si nejspíš muset vystačit s řití. „Kde je ta holka s mými nástroji?“ Ardee se opatrně vplížila do místnosti, pomalu přešla ke stolu a postavila na něj skříňku.

Glokta luskl prstem a ukázal na ni. Tlustý žoldák se přiloudal k nim a pevně sevřel Goylovu volnou ruku. Pak mu ji prudce přitáhl přes stůl k sobě. „Předpokládám, že si myslíte, že toho o mučení víte dost, co, Goyle? Věřte mi ale, že jste ve skutečnosti nepochopil vůbec nic, pokud jste nestrávil nějakou dobu na obou stranách stolu.“

„Vy šílený kriple!“ Představený se kroutil a rozmazával obličejem krev po Království. „Překročil jste meze!“

„Meze?“ Glokta vyprskl smíchy. „Strávil jsem noc tím, že jsem jednomu ze svých přátel krájel prsty a druhého zabil, a vy se mi opovažujete říkat něco o *mezích?*“ Odklopil víko skříňky a jeho nástroje se objevily pod ním. „Jediná mez, na které záleží, je ta, která odděluje silné od slabých. Muže, který klade otázky, od muže, který na ně odpovídá. Žádné jiné hranice už nejsou.“

Naklonil se blíž a zavrtal konec prstu Goylovi do lebky. „Všechno to máš v hlavě! Pouta, prosím!“

„Cože?“ Cosca se podíval na tlustého žoldáka a ten pokrčil rameny. Rozpité tetování na krku se mu tím smrsklo.

„Pfff,“ řekl trpaslík. Vyrážka mlčel. Jednoruký žoldák si stáhl masku a potom byl velice zaneprázdněn šťouráním se hákem v nose.

Glokta si protáhl záda a těžce si povzdechl. *Zkušeného pomocníka nelze ničím nahradit.* „Zdá se, že budeme muset improvizovat.“ Nabral hrst dlouhých hřebíků a hodil je na desku

stolu. Vytáhl kladívko a prohlížel si jeho vyleštěnou hlavici. „Myslím, že víš, kam s tímhle směřujeme."

„Ne. Ne! Na něco určitě přijdeme, na něco −" Glokta přitiskl špičku hřebíku ke Goylovu zápěstí. „Ach! Počkejte! Počkejte −"

„Byl byste tak hodný a podržel mi tohle? Nemám už další ruku," vysvětlil Glokta.

Cosca vzal obezřetně hřebík mezi palec a ukazovák. „Dávejte ale pozor, kam s tím kladivem míříte, jo?"

„Nemějte obavy. Jsem celkem přesný." *Spousta praxe.*

„Počkejte!" zaječel Goyle.

Kladívko vydalo tři kovově zvonivé zvuky. Byly tak tiché, že to bylo téměř zklamání. Zarazilo hřebík čistě mezi kosti Goylova předloktí a pak do stolu pod ním. Zařval bolestí a na stůl vystříkly kapičky krve.

„Ale jděte, představený, ve srovnání s tím, co jste dělal svým vězňům v Anglandu, je tohle opravdu maličkost. Zkuste se trochu držet. Jestli už při tomhle tak vřískáte, zbude vám na příště málo sil." Tlustý žoldák popadl Goyla svou zavalitou rukou za druhé zápěstí a natáhl mu ho na mapu Království.

„Hřebík?" zeptal se Cosca s povytaženým obočím.

„Začínáte tomu přicházet na kloub."

„Počkejte! Ach! Počkejte!"

„Proč? Za celých šest let je to poprvé, co se skoro bavím. Nepřipravte mě o tu chvilku. Mám jich tak málo." Glokta zvedl kladívko.

„Počkejte!"

Ťuk. Goyle znovu zařval bolestí. Ťuk. A znovu. Ťuk. Hřebík projel skrz a někdejší metla anglandských trestaneckých kolonií byla přišpendlená za obě ruce. *Předpokládám, že přesně sem vás přivedou ambice, když se vám nedostává nadání. Naučit se pokoře je snazší, než by si kdo myslel. Všechno, co je třeba k propíchnutí naší arogance, je hřebík nebo dva na tom správném místě.* Goylův dech sykal přes jeho zkrvavené rty a nepoužitelné prsty se zarývaly do dřeva. Glokta nespokojeně potřásl hlavou. „Kdybych byl tebou, přestal bych se bránit. Jenom si potrháš kůži."

„Za tohle zaplatíš, ty mrzácký prevíte! Nemysli si, že ne!"

„Ach, ale já už jsem zaplatil." Glokta pomalu zakroutil krkem a snažil se přimět svoje mrzoutské svaly v ramenou, aby se alespoň nepatrně uvolnily. „Drželi mě, nevím sice, jak dlouho, ale

odhadoval bych to na několik měsíců, v cele, která nebyla větší než prádelník. Příliš malá, aby se tam dalo stát, nebo dokonce sedět zpříma. V jakékoli poloze musel být člověk pokřivený, sehnutý a šílel bolestí. Stovky nekonečných hodin v hrobové tmě a dusivém vedru. Klečel jsem v páchnoucí břečce vlastních sraček, svíjel se, kroutil a lapal po dechu. Žadonil jsem o vodu, kterou mi žalářníci nechávali kapat mříží nahoře. Někdy se na ni vymočili a já jsem za to byl vděčný. Od té doby jsem se už nenarovnal. Opravdu nemám tušení, jak je možné, že jsem si uchoval zdravý rozum.“ Glokta o tom chvíli uvažoval a pak pokrčil rameny. „Možná neuchoval. V každém případě, podstoupil jsem určité oběti. Jaké oběti přineseš ty, abys uchoval Sultovo tajemství?“

Žádná odpověď, jen krev se dál řinula zpod Goylových předloktí a rozlévala se kolem zářivého kamene, který označoval Dům otázek ve městě Keln. „Hm.“ Glokta pevně sevřel hůl a naklonil se níž, aby zašeptal Goylovi do ucha. „Mezi tvými koulemi a řitním otvorem je takový jeden kousek kůže. Nikdy ho nevidíš, pokud nejsi hadí muž nebo nemáš nepřirozenou zálibu v zrcadlech. Ale víš, o kterém mluvím. Muži stráví spoustu času tím, že přemýšlejí o místě před ním, a téměř stejně tolik času přemýšlením o tom za ním, ale tenhle malinký kousek kůže? Ten je nespravedlivě opomíjen.“

Nabral do hrsti pár hřebíků a zacinkal jimi jemně Goylovi před očima. „Mám v úmyslu to dnes napravit. Začnu tady a budu pokračovat, a věř mi, že až budu hotov, budeš na ten malý kousek kůže myslet po celý zbytek svého života. Nebo alespoň budeš myslet na to, kde býval. Praktikale Cosko, byl byste tak laskav a pomohl představenému s jeho kalhotami?“

„Univerzita!“ vykřikl Goyle. Lebku s řídnoucími vlasy mu pokrývala vrstva potu. „Sult! Je na univerzitě!“

Tak brzy? Téměř jsem zklamán. Ale těch pár výhrůžek zabralo dokonale. „A co tam dělá, v časech, jako jsou tyhle?“

„Já… já ne −“

„To není ono. Kalhoty, prosím.“

„Silber! Je tam se Silberem!“

Glokta se zamračil. „S univerzitním administrátorem?“

Goylovy oči těkaly z Glokty ke Coskovi a zase zpátky. Pak je vší silou zavřel. „S adeptem démoniky!“

Nastalo dlouhé ticho. „Čeho?“

„Silber není jenom správcem univerzity! On… provádí pokusy.“

„Pokusy jaké povahy?“ Glokta surově dloubl Goyla do hlavy hlavicí kladiva. „Než ti přitluču jazyk k desce stolu.“

„Okultní pokusy! Sult mu dává peníze, už dlouho! Od té doby, co přišel první z mágů! Možná ještě dřív!“

Okultní pokusy? Sponzorované arcilektorem? To nevypadá jako Sultův styl, ale vysvětluje to, proč ode mě ti zatracení adepti chtěli peníze, když jsem tam přišel poprvé. A proč Vitari a tomu jejímu cirkusu zařídili novou živnost. „Jaké pokusy?“

„Silber… on se dokáže spojit… s Druhou stranou!“

„Cože?“

„Je to tak! Viděl jsem to! Může se dozvídat různé věci, tajemství, jinak se k nim není možné dostat, a teď…“

„Ano?“

„Tvrdí, že našel způsob, jak je sem dostat!“

„Je?“

„Vypravěče tajemství, tak jim říká!“

Glokta si olízl suché rty. „Démony?“ *Měl jsem za to, že Jeho Eminence nemá na pověry trpělivost, když po celou tu dobu… Ten chlap má ale nervy!*

„Může je poslat proti svým nepřátelům, tak to říká. Proti nepřátelům arcilektora! Jsou připraveni ho poslechnout!“

Glokta cítil, jak mu zacukalo levé oko, a přitlačil si k němu hřbet ruky. *Před rokem bych se chechtal, až bych se za břicho popadal, a přibil bych ho hřebíky ke stropu. Ale teď je všechno jiné. Prošli jsme tvůrcovým domem. Viděl jsem Šikel, jak se smála, když ji pálili. Když existují požírači? Když existují mágové? Proč by nemohli být démoni? Jak by mohli nebýt?* „Jakým nepřátelům?“

„Nejvyššímu soudci! Prvnímu z mágů!“ Goyle znovu pevně zavřel oči. „Králi,“ zakňoural.

Áááách. Král. Tohle jediné slovíčko je zas moje zaklínadlo. Glokta se otočil k Ardee a ukázal jí mezeru po svých předních zubech. „Byla bys tak hodná a připravila doznání?“

„Já mám…“ Chvíli na něj zírala, oči vytřeštěné a pleť bílou jako stěna, a pak se otočila k arcilektorovu pracovnímu stolu, sebrala z něj list papíru a pero, které rozechvěle namočila v lahvičce s inkoustem. Zarazila se a nejistě se zeptala, „A co mám psát?“

„Ach, něco jako: Já, představený Goyle, se přiznávám, že jsem byl spolupachatelem na zrádném spiknutí Jeho Eminence arcilektora Sulta…“ *Jak to formulovat?* Nasadil vyzývavý výraz. *Jak jinak to nazvat než tak, jak to je?* „…na použití čarodějnických umění proti Jeho Veličenstvu králi a členům uzavřené rady.“

Hrot pera nemotorně škrábal po papíře a rozstřikoval po něm inkoustové kaňky. Ardee zvedla papír a rozechvěle mu ho ukázala. „Stačí to tak?“

Vzpomněl si na úhledné dokumenty praktikala Frosta. Elegantní, úpravný rukopis a dokonalá stylizace. *Každý list s doznáním byl umělecké dílo.* Glokta se smutně díval na pokaňkanou mazanici před sebou.

„Sice maličko nečitelné, ale svému účelu to poslouží.“ Vsunul papír Goylovi pod třesoucí se ruku a pak si vzal od Ardee pero a vtlačil mu ho mezi prsty. „Podepsat.“

Goyle zavzlykal, popotáhl a načmáral svoje jméno na spodek stránky, jak nejlépe mu to jeho přibitá ruka dovolila. *Vyhrál jsem, a projednou je to téměř slastný pocit.*

„Výborně,“ řekl Glokta. „Vytáhněte ty hřebíky a podívejte se po nějakých obvazech. Byla by škoda nechat ho vykrvácet dřív, než dostane příležitost svědčit. Dejte mu ale roubík, prozatím jsem toho slyšel dost. Vezmeme ho s sebou k nejvyššímu soudci.“

„Počkejte! Počkejte! Pohrr −!“ Goylův křik byl rázně přerušen, když mu žoldák s vyrážkou nacpal chuchvalec nějakého špinavého hadru do úst. Trpaslík vytáhl z kufříku kleště. *Tak. A my jsme pořád ještě naživu. Jaképak máme vůbec šance?* Glokta přepajdal k oknu, kde zůstal stát a protahoval si bolavou nohu. Když Goylovi vytahovali z ruky první hřebík, ozvalo se tlumené zavřísknutí, ale Gloktovy myšlenky byly někde jinde. Díval se k univerzitě, jejíž věžičky se tyčily v kouřovém šeru jako sápající se prsty. *Okultní pokusy? Vyvolávání a vysílání?* Hořce si olízl prázdné dásně. *Co se to tam děje?*

* * *

„Co se to tam děje?“ Jezal přecházel sem a tam po střeše Věže řetězů způsobem, který, jak doufal, připomíná tygra v kleci, ale ve

skutečnosti to mělo blíž ke zločinci za rozbřesku dne, kdy ho mají pověsit.

Kouř se táhl přes město jako ukoptěný závoj a znemožňoval vidět, co se děje, dál než na půl míle. Muži z Varuzova štábu byli rozptýlení kolem ochozu a tu a tam na sebe pokřikovali zbytečné a nemožně protichůdné zprávy. Bojovalo se ve Čtyřech koutech, na konci Střední cesty a ve střední části města. Bojovalo se na souši i na moři. Postupně byly všechny naděje ty tam a oni se ocitli na pokraji odevzdanosti. Ale o jedné věci se pochybovat nedalo. Dole za agriontským příkopem byli Gurchové, i nadále hrozivě odhodlaní.

Náměstí před branami nepřestával zasypávat déšť střel z kuší, ale za každého mrtvého Gurchu, který zůstal ležet, za každého zraněného, kterého odtáhli pryč, se jich zpoza hořících domů vyrojilo dalších pět. Byli jako včely, které se hrnou ven z rozbitého úlu. Gurští vojáci přicházeli po stovkách a uzavírali kolem Agriontu celistvý, stále zesilující kruh mužů a oceli. Dřepěli za dřevěnými zástěnami a stříleli šípy vzhůru k cimbuří. Dunění bubnů se postupně přibližovalo a teď už se ozývalo kolem celého města. Jak se Jezal díval do dalekohledu, všechny svaly napnuté, a snažil se držet ho tak, aby se nechvěl, začal si všímat zvláštních postav, rozptýlených dole.

Vysokých a elegantních postav, hodně nápadných v zářivě bílé zbroji lemované třpytivě zlatou, které se pohybovaly mezi Gurchy a ukazovaly, přikazovaly, řídily. A často teď ukazovaly k mostu, který vedl k západní bráně do Agriontu. Jezalovi začaly v mysli hryzat temné myšlenky. Chalulových Sto slov, která vyšla z temných koutů minulosti, aby prvního z mágů přivedla ke spravedlnosti?

„Kdybych nevěděl, že to není možné, řekl bych, že se chystají zahájit útok.“

„Není důvod se znepokojovat,“ zaskřehotal Varuz. „Naše obrana je neprorazitelná.“ Jeho hlas se chvěl a při posledních slovech už jenom chraptěl, takže mohl být pro kohokoli stěží přesvědčivý. Ještě před několika týdny by se nikdo neodvážil spekulovat o tom, že by kdy Agriont mohl padnout. Ale nikoho by taky nikdy nenapadlo, že bude obklopený legiemi gurských vojáků. Pravidla se velmi očividně změnila. Ozvalo se hlasité zatroubení rohů.

„Tam dole,“ zamumlal někdo z jeho štábu.

Jezal se zadíval do vypůjčeného dalekohledu. Vzhůru ulicí kdosi táhl něco jako obrovský vůz, jako dřevěný dům na kolech, přikrytý pláty tepaného kovu. Gurští vojáci do něj ještě i teď nakládali sudy pod vedením dvou mužů v bílém brnění.

„Střelný prach,“ řekl kdosi ne právě povzbudivě.

Jezal ucítil na rameni Maroviovu ruku. „Vaše Veličenstvo, asi by bylo nejlepší, kdybyste se stáhl.“

„A jestli nejsem v bezpečí tady, kde přesně si myslíte, že bych byl mimo dosah hrozby?“

„Maršál West nás brzy osvobodí, tím jsem si jist. Ale mezitím je nejbezpečnějším místem palác. Půjdu s vámi.“ Omluvně se usmál. „Ve svém věku, jak se obávám, nebudu na hradbách k velkému užitku.“

Gorst ukázal jednou rukou v železné rukavici směrem ke schodišti. „Tudy.“

* * *

„Tudy,“ zavrčel Glokta a belhal se chodbou tak rychle, jak mu jeho zničená noha dovolila. Cosca se vlekl za ním. *Ťuk, klap, bolest.*

Před pracovnou nejvyššího soudce zůstal jen jediný tajemník a teď se odmítavě mračil přes obroučky brýlí. *Ostatní bezpochyby oblékli špatně padnoucí zbroje a obsadili hradby. Nebo, což je ještě pravděpodobnější, se zamkli ve svých sklepích. Kéž bych tam byl s nimi.*

„Obávám se, že Jeho ctihodnost má práci.“

„Ach, mě přijme, nemějte obavy.“ Glokta se ani nezastavil a kulhal dál. Položil ruku na mosaznou kliku na dveřích do Maroviovy pracovny a leknutím skoro ucukl. Kov byl ledově studený. *Studený jako peklo.* Prsty na ni zatlačil a otevřel na štěrbinu dveře. Do předpokoje se vyhrnula bílá, převalující se pára jako mrazivá mlha, která leží nad zasněženými údolími v Anglandu uprostřed zimy.

V místnosti za dveřmi panoval vražedný chlad. Těžký dřevěný nábytek, staré dubové obložení, špinavé okenní tabule, všechno se třpytilo bílou jinovatkou. Hromady úředních papírů jí byly pokryté

celé. Láhev vína na stolku u dveří praskla a zůstal jen kus růžového ledu ve tvaru láhve a hromádka lesklých střepů.

„Co to k čertu…“ Gloktovi se zakouřilo od citlivých rtů. Po zmrzlé místnosti byly všude poházené záhadné předměty. Dlouhý kus hadovité černé trubice byl přimrzlý k obložení jako kus klobásy, kterou někdo pohodil do sněhu. Na knihách, na stole i na křupajícím koberci byly kousky tmavého ledu. Na stropě byly přimrzlé nějaké růžové kousky a k podlaze byly přimrzlé dlouhé bílé útržky…

Zbytky lidského těla?

Velký kus zmrzlého masa, částečně pokrytý jíním, ležel uprostřed stolu. Glokta naklonil hlavu, aby líp viděl. Byla tam ústa, ve kterých ještě zbyly nějaké zuby, ucho a oko. Pár pramínků dlouhých vousů. Vlastně toho bylo dost, aby Glokta dokázal rozeznat, čí části to byly tak divoce rozházené po zmrzlé místnosti. *Kdo jiný než má poslední naděje, můj třetí nápadník, nejvyšší soudce Marovia?*

Cosca si odkašlal. „Zdá se, že váš přítel Silber přece jenom na něco přišel.“

Mírnost tohoto vyjádření je vskutku ďábelská. Glokta cítil, jak mu svaly kolem levého oka zacukaly s bolestivou intenzitou. Tajemník se přihnal ke dveřím, nakoukl dovnitř, vyjekl a rychle se otočil. Glokta ho slyšel hlasitě zvracet v předpokoji. „Pochybuji, že nám nejvyšší soudce bude ještě v něčem nápomocen.“

„Vypadá to tak. Ale není už stejně na ty vaše papíry a podobné věci trochu pozdě?“ Cosca ukázal k oknu, pocákanému kapkami zmrzlé krve. „Přicházejí Gurchové, nezapomněl jste? Jestli si chcete vyrovnat nějaké účty, vyrovnejte je teď, než nám naši kantští kamarádi všechny papíry roztrhají. Když selžou plány, musí vypomoct rychlá akce, co, představený?“ Sáhl si za hlavu, rozepnul masku a nechal ji spadnout na podlahu. „Je čas vysmát se vašemu nepříteli do tváře! Vsadit všechno na poslední hod! Kousky můžete posbírat později. A jestli už se víckrát nedají dohromady, no, co na tom záleží? Zítra už můžeme všichni žít v úplně jiném světě.“

Nebo v něm umírat. Sice jsme to zrovna takhle nechtěli, ale nakonec má pravdu. Možná bychom si mohli vypůjčit poslední kousíček kuráže plukovníka Glokty, než hra skončí. „Doufám, že mohu s vaší pomocí počítat i nadále?“

Cosca ho plácl po rameni, takže mu pokrouceným hřbetem projel bolestivý otřes. „Poslední šlechetný čin, navzdory všem předpokladům? Ale ovšem! Měl bych vás asi upozornit, že když jsou v tom zapletená pekelná umění, obvykle si účtuju dvojnásobek.“

„Jak by se vám líbil trojnásobek?“ *Koneckonců, Valint a Balk mají hluboké dno.*

Coskův úsměv se ještě roztáhl. „To zní dobře.“

„A vaši lidé? Jsou spolehliví?“

„Pořád ještě čekají na čtyři pětiny své mzdy. Dokud ji nedostanou, svěřil bych jim vlastní život.“

„Dobře. Pak jsme připraveni.“ Glokta zakroutil v botě bolavým chodidlem. *Ještě kousíček, má bezprstá krásko. Ještě pár roztřesených kroků a pak si oba dva budeme moct odpočinout, ať už tak, či onak.* Rozevřel ruku a nechal Goylovo doznání slétnout dolů na zmrzlou podlahu. „Tak tedy na univerzitu! Jeho Eminence vždycky nerada čekala.“

Otevřít skříňku

Logen cítil v mužích kolem sebe pochybnosti, viděl v jejich tvářích nejistotu, viděl to ve způsobu, jakým drželi zbraně, a nedivil se jim. Muž může být na vlastním prahu nebojácný, proti nepříteli, kterého zná, ale když ho vezmete někam hodně daleko přes slané moře, na divná místa, o kterých se mu nikdy ani nesnilo, začne se děsit každých otevřených dveří. A takových tady byly spousty.

Město bílých věží, kterým tehdy Logen spěchal za prvním z mágů v úžasu nad velikostí domů, podivností lidí a obrovským množstvím obojího, se teď proměnilo v změť zčernalých trosek. Plížili se prázdnými ulicemi, které lemovaly obrovské kostry vypálených domů a zuhelnatělé trámy, trčící k nebi. Plížili se přes prázdná náměstí, udušená popelem, na kterých se povalovalo plno suti. Pořád se tam přízračně ozývaly zvuky boje − zblízka, zdálky, odevšad.

Bylo to jako by se plížili peklem.

„Jak se v tomhle vůbec bojuje?“ zašeptal Psí čumák.

Logen si přál, aby mu dokázal odpovědět. Bojovat v lesích, v horách, v údolích, to už všichni dělali stokrát a znali pravidla, ale tohle? Jeho oči nervózně zatékaly k zejícím oknům a dveřím, k hromadám napadaného kamení. Tolik míst, kde se může ukrývat nepřítel.

Všechno, co mohl Logen udělat, bylo držet směr k tvůrcovu domu a doufat, že to dopadne dobře. Co se stane, až tam dojdou, neměl ponětí, ale klidně se mohl vsadit, že tam poteče krev. Nejspíš to nikomu nepřinese nic dobrého, ale už řekl, že se tam půjde, a jediné, co vůdce udělat nesmí, je měnit svoje rozhodnutí.

Zvuky boje byly teď stále hlasitější. Pach kouře a vzteku ho štípal v nose a škrábal v krku. Poškrábaný kov tvůrcova meče se mu smekal v dlani kluzké potem. Plížil se co nejníž u země, přes

hromadu suti a kolem rozdrolené zdi, ruku nataženou za sebe dlaní dopředu jako znamení ostatním, aby byli opatrní. Protáhl se k rohu ulice a nakoukl za něj. Přímo před ním se tyčil Agriont. Mohutné zdi a věže byly proti jasnému nebi černé a další, úplně stejné, se odrážely na hladině vodního příkopu pod ním. Na jeho okraji bylo mnoho mužů, kteří se tlačili na vydlážděném prostoru, kam až Logen dohlédl. Nebylo třeba nijak pronikavého postřehu, aby si uvědomil, že to jsou Gurchové. S cimbuří létaly šípy a střely z kuší, odrážely se od dláždění a zabodávaly do rozkolébaných dřevěných zástěn.

Ani ne třicet kroků odtud vytvořili vojáci řadu obrácenou čelem k městu. Rovnou, úhlednou řadu, lesknoucí se kopími, v čele s dlouhou korouhví s třpytivými zlatými písmeny na líci i rubu. Obléhatelé vypadala jako vycvičená skupina tvrdých, dobře vyzbrojených mužů, vůbec ne jako ten odpad, co potkali před hradbami. Logen si nemyslel, že by s těmihle muži pohnulo nějaké řvaní. Nanejvýš by se pohnuli jeho směrem.

„A sakra," zamumlal Psí čumák, který se připlížil blíž. Za ním bylo několik dalších Severanů, rozestoupených napříč ulicí, a přihlouple se rozhlíželi na všechny strany.

Logen na ně mávl. „Možná bude nejlepší, když zůstaneme mimo dohled, alespoň pro za −"

Důstojník uprostřed řady Gurchů křikl něco ve svém drsném jazyce a ukázal zahnutým mečem směrem k nim. Brnění zařinčelo, jak muži zvedli kopí do útočné polohy.

„A do prdele," sykl Logen. Oddíl postoupil blíž, rychle, ale organizovaně. Řada mužů ježící se zářivou, ostrou a smrtonosnou ocelí.

Když na vás útočí, máte jen tři možnosti. Utíkat, zůstat stát nebo zaútočit rychleji. Utíkat obvykle není špatná volba, ale vzhledem k tomu, v jakém rozpoložení byli ostatní, už by se nezastavili, dokud by se nevrhli do moře. Zůstat stát jako houf zmatených chlapů, vyjevených z toho, co viděli ve městě, nejspíš znamenalo, že zemřou, a nic dobrého by jim to nepřineslo. Takže zbývala jediná volba, což vlastně žádná volba není.

Dva útoky za jediný den. To zrovna nepřináší štěstí, ale fňukat kvůli tomu nemělo cenu. V takových věcech musí být člověk realista.

Logen vyrazil. Ne sice tak, jak by chtěl, ale bylo to vpřed, pryč od domů a přes vydlážděný prostor směrem k příkopu. Ani příliš nepřemýšlel o tom, jestli ostatní běží za ním. Měl dost práce se řvaním a máváním mečem. Vstříc zabíjení jako první, tak jako za starých časů. Příhodný konec pro Krvavou devítku. Možná z toho bude dobrá píseň, jestli se bude někdy někdo obtěžovat a najde pro ni nápěv. Zaťal zuby a připravil se na strašlivý náraz.

Pak se z ulic mezi budovami nalevo začal hrnout dav královských vojáků, kteří rovněž řvali jako šílení. Gurští útočníci se zarazili a jejich řada se začala trhat. Kopí se divoce rozhoupala, jak se muži čelící dvojí hrozbě začali otáčet. Bezpochyby nečekaný bonus.

Královští se střetli s jedním koncem řady. Muži řvali a vřeštěli, kov řinčel o kov, zbraně se blýskaly, těla se kácela a do toho všeho vpadl Logen. Proklouzl mezi kymácejícími se kopími a sekl po guršském vojákovi. Minul ho a udeřil po jiném a ten s výkřikem padl a jeho drátěnou košili zalila bublající krev. Vrazil ramenem do třetího vojáka a povalil ho na záda. Šlápl mu z boku na čelist a cítil, jak mu pod botou křupla kost.

Guršský důstojník, který vedl s mečem v ruce útok, byl od něj jen jediný krok. Logen uslyšel, jak za ním zadrnčela tětiva, a spatřil, že šíp zasáhl důstojníka kousek od klíční kosti. Muž se rozechvěle nadechl k výkřiku a otočil se o sto osmdesát stupňů. Logen ho ťal mečem přes zadní díl kyrysu a nechal mu v něm hlubokou trhlinu, ze které vystříkly kapky krve. Logenovi druzi se vrhli na ostatní vojáky v řadě. Někomu se zlomilo ratiště kopí a jeho třísky vletěly Logenovi do očí. Někdo jiný těsně vedle něho zařval, až se mu rozezvonilo v uchu. Prudce otočil hlavu a viděl karla, kterého sekl do ruky zahnutý meč a uťal mu palec. Logen sekl guršského vojáka, kterému meč patřil, do obličeje. Těžká čepel tvůrcova meče mu rozpoltila lebku.

Proti němu vyrazilo kopí. Logen se pokusil uhnout a vyjekl, když mu hrot projel košilí, pokračoval dolů po jeho pravém boku a zanechal mu pod žebry chladivou čáru. Muž, který kopí držel, klopýtl směrem k němu, příliš rychle, než aby se dokázal včas zastavit. Logen ho bodl přímo pod kyrys a na okamžik mu zblízka zíral do očí. Byl to královský voják s nestejnoměrným zrzavým porostem na tvářích.

Muž ztuhl a znejistěl, když před sebou viděl další bílou tvář. „Co-o…“ zaskřehotal a pevně se Logena chytil. Logen se mu vytrhl a jednu ruku si přitiskl k boku. Cítil tam mokro. Nevěděl, jestli ho kopí jen škráblo, nebo jím prošlo skrz. Nevěděl, jestli už ho nezabilo a nezbývá mu třeba jenom pár posledních krvavých vteřin.

Pak ho něco udeřilo zezadu do hlavy a on se roztočil, rozeřval se a najednou nevěděl, co se s ním děje. Jeho údy jako by byly z bláta. Svět se zakymácel a byl plný létající špíny a míhajících se ostří. Do něčeho sekl a do něčeho kopl. Pak se s někým popadl do křížku, zavrčel a vytrhl se, aby si uvolnil ruku a vytáhl nůž. Bodl do krku a vyřinula se černá krev. Zvuky boje burácely a hučely mu v uších. Kolem vrávoral muž, kterému visela z hlavy část useknutého obličeje. Logen mu viděl ze strany přímo do rozseknutých úst, ze kterých padaly kousky chrupu.

Rána na boku ho pálila. Vůbec to nepřestávalo a nutilo ho to syčet bolestí. Úder do hlavy způsobil, že mu dunělo uvnitř lebky a rozmazaný svět se přeléval ze strany na stranu. Ústa měl plná slané, kovové pachuti krve. Ucítil na rameni něčí dotyk a prudce se otočil, vycenil zuby a rukou pevně sevřel jílec tvůrcova meče.

Psí čumák od něj ustoupil a zvedl ruce. „To jsem já! To jsem já!“

Logen viděl, kdo to je. Ale ta ruka, co držela meč, už nebyla jeho a Krvavá devítka viděl jen práci, kterou bylo třeba udělat.

* * *

Jaké podivné stádo si tenhle mrzácký pastýř obstaral. Kolem Glokty kráčely zničenými ulicemi Agriontu dva tucty děsivých praktikalů a v jejich čele si vykračoval neslavně známý voják štěstěny Nicomo Cosca. *Všechny své naděje jsem svěřil nejnedůvěryhodnějšímu člověku světa.* Jeden z nich táhl na provaze klopýtajícího představeného Goyla přidušeného roubíkem. *Jako pes, kterého vzali na procházku a jemu se nechce.* Ardee Westová se šourala v jejich středu, bílé šaty zamazané špínou z kanálů a krví hned několika lidí, tvář poznamenanou tmavnoucími podlitinami, přepadlou a povadlou. *Bezpochyby důsledek hrůz, kterých už dnes byla svědkem. A ti všichni poskakují přes celý Agriont za jediným*

zmrzačeným představeným inkvizice. Veselý taneček do pekel za doprovodu zvuků vzdáleného boje.

Najednou zavrávoral, jak se prudce zastavil. V podloubí, kolem kterého procházel, se mu naskytl výhled na Náměstí maršálů, které, z důvodu, jenž mu zcela unikal, bylo po celé své šířce a délce pokryté pilinami. Uprostřed téhle žlutobílé rozlohy, dokonale rozpoznatelný i z té dálky, stál první z mágů a čekal. Vedle něj byla ta ženská s tmavou pletí, která Gloktu málem utopila ve vaně. *Dva lidé, které mám na celém světě nejraději, abych tak řekl.*

„Bayaz," sykl Glokta.

„Na to teď není čas." Cosca ho popadl za loket a táhl ho pryč. První z mágů a jeho zasmušilá společnice zase zmizeli Gloktovi z dohledu. Kulhal dál úzkou ulicí. Když zahnul za roh, trhl sebou a zjistil, že zírá přímo do tváře dalšího svého starého známého, Jezala dan Luthar. *Ach, měl bych říct vznešeného krále Spojeného království. Jsem tak bolestně poctěn.*

„Vaše Veličenstvo," řekl a sklonil hlavu, což mu způsobilo obzvlášť nepříjemnou bolest v krční páteři. Cosca, který se právě objevil vedle něj, se květnatě uklonil, natáhl ruku k hlavě, aby sňal klobouk, ale ten byl pryč. Omluvně pokrčil rameny a zatahal se za mastný pramen vlasů nad čelem.

Luthar se na něho zamračil a pak i na každého z jejich podivné skupinky, jak pozvolna jeden po druhém vyplouvali zpoza rohu. Na konci královského průvodu jako by se někdo schovával. Mezi vší tou ocelí černozlatý šat. *Je možné, že je to… náš starý přítel nejvyšší soudce? Ale z toho přece zůstaly jen zmrzlé kousky.* Nakonec se vynořila Ardee.

Luthar vykulil oči. „Ardee…"

„Jezale…" Vypadala každým coulem stejně zmatená jako on. „Chtěla jsem říct −"

Vtom vzduch rozervala ohlušující exploze.

* * *

Střední cesta nebyla taková, jaká bývala kdysi.

West a jeho štáb ujížděli k severu v ohromeném tichu. Kopyta jejich koní klapala na popraskané cestě. Nešťastný pták zapípal z holých trámů vyhořelého domu. Někdo v boční uličce křičel o

pomoc. Od západu sem pořád doléhaly zvuky boje jako hluk ze vzdáleného sportovního utkání, jenom bez vítězů. Středem města se musel prohnat velký požár a změnil celé řady domů ve zčernalé skořápky, stromy v šedivé pařáty a zahrady ve flíčky mrtvého slizu. Jinak tu byla už jen mrtvá těla. Těla všech velikostí a podob.

Čtvrť Čtyři kouty připomínala jateční dvůr s roztroušenými zbytky války, lemovaný troskami jedněch z nejskvostnějších adovských domů. Jen kousek od nich leželi na uprášené zemi v dlouhých řadách ranění, kašlali, sténali a žadonili o vodu. Mezi nimi se pohybovali bezmocní a zakrvácení ranhojiči.

Několik zachmuřených vojáků už nosilo guršské mrtvé na hromady, změť propletených rukou, nohou a tváří. Dohlížel na ně vysoký muž s rukama sepjatýma za zády. Generál Kroy, vždycky hotov dát všechny věci rychle do pořádku. Černou uniformu měl umazanou od šedivého popela a u zápěstí mu visel utržený rukáv. Boje musely být opravdu kruté, když zanechaly stopy i na jeho dokonalém zevnějšku, ale jeho pozdrav byl bezchybný. Nemohl by být bezvadnější ani kdyby byli na přehlídce.

„Nějaký pokrok, generále?“

„Prudké boje ve střední části, lorde maršále! Naše jezdectvo dnes ráno proniklo do řad nepřítele a překvapilo jej. A pak, zatímco jsme čekali na pěchotu, zaútočili oni na nás. Přísahám, že každá píď téhle zmučené země změnila držitele hned několikrát. Ale teď držíme Čtyři kouty my! Tvrdě bojují za každý metr, ale tlačíme je zpátky k Arnaultově zdi. Jen se na to podívejte!“ Ukázal na pár guršských korouhví, které se opíraly o nějakou rozdrolenou zídku a jejichž zlaté znaky se třpytily uprostřed té jednotvárné zkázy. „Vytvoří krásnou dominantu v něčím obývacím pokoji, viďte, pane?“

West si nedokázal pomoct, aby nezíral na skupinku raněných, zhroucených na zídce pod korouhvemi. „Tak si je užijte. A co Agriont?“

„Obávám se, že zprávy odtud nejsou tak dobré. Neúnavně je vytlačujeme zpátky, ale Gurchové jsou velmi početní. Pevnost je pořád ještě v jejich obležení.“

„Zvyšte úsilí, generále.“

Kroy znovu srazil paty. „Ano, pane. Dostaneme je, nemějte obavy. Mohu se zeptat, jak si vede generál Poulder v docích?“

„Doky jsou opět v našich rukou, ale generál Poulder… je mrtev.“

Na chvíli zavládlo ticho. „Mrtev?“ Kroyova tvář mrtvolně zbledla. „Ale jak mohl…“

Ozvalo se zaburácení jako hřmění v dálce a koně se začali plašit a hrabat kopyty do země. Westův pohled, stejně jako Kroyův a pohledy jejich důstojníků, všechny se jako jeden otočily k severu. A tam, nad zčernalými troskami na okraji náměstí, začal z Agriontu stoupat vysoko k nebi velký oblak prachu.

* * *

Zářící svět se točil a chvěl se, plný nádherných bojových písní, a ta úžasná chuť krve a nádherný, vydatný pach smrti. Uprostřed toho všeho, ani ne na délku paže od něj, stál malý muž a zíral na něj.

Přijít tak blízko ke Krvavé devítce? To bylo jako říkat si o smrt tak rozhodně jako vstoupit do žhnoucího ohně. Žadonit o smrt. Trvat na ní.

Něco na těch jeho špičatých zubech bylo povědomé. Matná vzpomínka z hodně vzdálené doby. Ale Krvavá devítka ji odsunul stranou, setřásl ji ze sebe a utopil ji v bezedném oceánu. Jemu bylo jedno, kdo je kdo nebo co udělal. Byl Velký vyrovnávač a všichni si před ním byli rovni. Jeho jedinou starostí bylo udělat ze živých mrtvé a byl nejvyšší čas na kus pořádné práce. Zvedl meč.

Země se zatřásla.

Zavrávoral a obrovské burácení se přes něj přehnalo, prodralo se mezi mrtvými i živými a rozervalo svět vedví. Cítil, jak se mu to něco roztrhlo uvnitř lebky. Jak se narovnával, zavrčel a zvedl meč do výšky…

Jenže ruka se nechtěla hnout.

„Parchante…“ zavrčel Krvavá devítka, ale všechny plameny už dohořely. Byl to Logen, kdo se otočil za zvukem.

Z agriontských hradeb o několik set kroků dál stoupal obrovský oblak šedivého dýmu. Vysoko, vysoko nad ním se vznášely vířící částečky a nechávaly na nebi obloukovité stopy hnědého prachu jako chapadla nějaké obrovské mořské obludy. Jedna přímo nad nimi dospěla ke svému vrcholu a Logen se díval, jak padá. Nejprve

vypadala jako oblázek. Jak se v letu pomalu otáčela, najednou si uvědomil, že je to kus zdiva velikosti vozu.

„Do hajzlu," řekl Mračňák. Nic jiného se říct nedalo. Ta věc třeskla do boku budovy přímo uprostřed bojů. Celý dům se rozletěl a bezvládná, roztrhaná těla létala všemi směry. Kolem Psího čumáka proletěl zlomený trám a šplouchl do vodního příkopu. Kousky kamínků bodaly Logena zezadu do hlavy, jak se najednou vrhl k zemi.

Dusivý prach se vyvalil do ulice. Logen začal zvracet, s jednou rukou přitisknutou k obličeji. S námahou vstal a kolem něj se kymácel zaprášený svět. Meč použil jako berlu a v uších mu z toho hluku zvonilo. Nebyl si jistý, kdo je, natožpak kde je.

V boji přímo u příkopu už neměl kdo pokračovat. Muži kašlali, rozhlíželi se zmateně kolem a motali se v oblaku prachu. Byla jich spousta, Gurchů, Severanů i Královských, všichni navzájem promíchaní. Logen viděl muže s tmavou pletí, který na něj zíral a z rány nad okem mu po zaprášené tváři stékala krev.

Logen zvedl meč, chraplavě zařval a pokusil se o výpad, ale jen zavrávoral a skoro přepadl dopředu. Gurišský voják upustil kopí a utekl někam do šera.

* * *

Ozval se další ohlušující výbuch, tentokrát z místa, které bylo ještě blíž, ze západní strany. Náhlý závan větru zatahal Jezala za vlasy a bodl ho do očí. Meče zazvonily, jak vyklouzly z pochev. Muži se zmateně rozhlíželi, tváře stažené hrůzou.

„Musíme dál," řekl Gorst a pevně sevřel Jezalovi loket.

Glokta a jeho přisluhovači už odcházeli dlážděnou ulicí, tak rychle, jak mohl představený kulhat. Ardee se kvapně ohlédla přes rameno, oči rozšířené hrůzou.

„Počkej…" Když ji Jezal viděl, nemohl se ubránit prudkému a bolestnému přívalu touhy. Představa, že si ji zotročil ten odporný mrzák, se téměř nedala snést. Ale Gorst necítil ani jedno.

„Do paláce, Vaše Veličenstvo." Vedl Jezala směrem k parku bez jediného ohlédnutí zpět a zbytek královské stráže rachotil za nimi. Kolem nich začaly ze střech sklouzávat kousky kamene a odrážely se od dlažby na cestě i od brnění rytířů z královské gardy.

„Přicházejí,“ zamumlal Marovia a zachmuřeně se díval k Náměstí maršálů.

* * *

Ferro tam dřepěla, ruce ovinuté kolem hlavy. Od vysokých bílých zdí se pořád ještě odrážela burácející ozvěna. Z nebe slétl kus kamene velikosti mužské hlavy a roztříštil se o zem jen několik málo kroků od ní. Po světlé vrstvě pilin se rozletěly kousíčky černého štěrku. Balvan desetkrát větší než ten první se zřítil na střechu domu, proletěl jí a rozdrnčel sklo v rozbitých oknech. Ulicemi se valila vlna šedivého prachu, až se vyhrnula na náměstí. Burácení postupně sláblo. Umělé krupobití dorachotilo, ustalo a pak zavládlo vyčkávavé ticho.

„Co teď?“ zavrčela na Bayaze.

„Teď přijdou.“ Někde v ulicích se ozvala rána, křik mužů a pak táhlý jekot, který někdo prudce uťal. Otočil se k ní a svaly na čelisti mu nervózně zaškubaly. „Až začneme, nesmíš se pohnout z místa, ani o vlásek. Kruhy jsou pečlivě −“

„Starej se sám o sebe, mágu.“

Vstala, zamračila se a třela si palce o konečky ostatních prstů. Jakmile skříňku otevřou, nebude cesty zpět. Cítila to.

„Teď!“ štěkl Bayaz. „Teď, jestli chceš svou pomstu!“

„Tsss.“ Ale čas vrátit se zpátky už dávno minul. Dřepla si a položila dlaň na chladivý kov víka. Temná cesta byla jedinou volbou, a tak to bylo vždycky. Nahmatala skrytou západku a zmáčkla ji. Skříňka se tiše otevřela, to zvláštní chvění začalo pronikat ven a valilo se přes ni, až jí nádech uvízl v krku.

Sémě leželo uvnitř, spočívalo na kovových spirálkách jako matná, šedivá a všední hrouda. Ovinula kolem něj prsty. Těžké jako olovo a ledově studené ho vyzdvihla ze skříňky.

„Dobře.“

Ale Bayaz se chvěl, když ji viděl, tvář pokřivenou strachem a odporem. Natáhla ruku směrem k němu a on ucukl. Na čele měl krůpěje potu. „Nepřibližuj se!“

Ferro zabouchla víko skříňky. Dva muži z královské stráže v kompletní zbroji, kteří hlídali u vstupní brány na náměstí, teď pomalu couvali zády k nim do středu náměstí, těžké meče

připravené. Ve způsobu, jakým se pohybovali, byl znát strach, jako kdyby couvali před celou armádou. Ale branou za nimi prošel jediný muž. Muž v bílém brnění, zdobeném zářivým kovem. Jeho tmavá tvář byla mladá, hladká a pohledná, ale jeho oči vypadaly staře. Ferro už takovou tvář kdysi viděla v pustině blízko Dagosky.

Požírač.

Oba muži proti němu vyrazili současně. Jeden z nich se ho snažil zastrašit pronikavým křikem. Požírač se kolem jejich mečů hladce protáhl, prudce vyrazil kupředu, jako šmouha, a lhostejně udeřil jednoho z královských vojáků otevřenou dlaní. Ozvalo se duté třesknutí, jak mu pronikla štítem i prsním dílem kyrysu a ochromeného ho vymrštila do vzduchu. Voják dopadl na zem nějakých dvacet kroků od místa, kde předtím stál. Kutálel se po světlých pilinách a nechával na nich tmavé stopy. Naposledy se převalil a zůstal ležet kousek od Ferro, vykašlal dlouhou krvavou slinu a pak už se nepohnul.

Druhý voják couvl. Požírač se na něho podíval a v jeho dokonalé tváři byl smutek. Vzduch se kolem něj na okamžik zachvěl a pak mužův meč zarachotil o zem. Voják dlouze zaječel a chytil se za hlavu. Ta se mu rozskočila a vzduchem se rozletěly kousky lebeční kosti i masa a rozstříkly se po zdech bílého domu vedle něj. Bezhlavé tělo se svalilo na zem. Zavládlo ticho.

„Vítejte v Agriontu!“ křikl Bayaz.

Feřiny oči upoutal bleskový pohyb. Vysoko nad nimi se po střeše přehnala postava v bílém brnění. Neuvěřitelným skokem se přenesla přes širokou mezeru do dalšího z domů a zmizela jí z očí. Ze stínu v ulici pod nimi vyplula na náměstí žena, oblečená v třpytivé drátěné košili. Jak se k nim líně blížila, houpala se v bocích, na dokonalé tváři šťastný úsměv. V jedné ruce volně držela dlouhé kopí. Ferro polkla, pohladila Sémě a stiskla ho pevněji.

Za ní se zřítila část hradeb a přes náměstí se valily kusy kamene. Do zející mezery vstoupil obrovitý muž a v ruce svíral dlouhý kus dřeva. Jeho tělo hustě pokrývaly kusy černého kovu a na zbroji i dlouhých vousech měl vrstvu prachu. Za ním šli dva další, muž a žena, a všichni měli tutéž hladkou pleť, mladou tvář a tytéž staré, černé oči. Ferro je přejížděla zamračeným pohledem, a když vytáhla meč, chladivý kov zařinčel. Možná to nebylo moc platné, ale v tom, že ho mohla držet, byl určitý druh útěchy.

„Vítejte, vy všichni!“ zvolal Bayaz. „Čekal jsem na tebe, Mamune!“

První z požíračů se zamračil a opatrně překročil bezhlavé tělo. „A my na tebe.“ Ze střech okolních domů se hrnuly bílé postavy, v podřepu dopadly na náměstí a pak se napřímily. Byly čtyři, v každém rohu náměstí jedna. „Kde je ten plíživý stín Julwei?“

„Nemohl se k nám připojit.“

„A Zacharus?“

„Ten se zahrabal na zpustošeném západě a snaží se vyléčit mrtvé mastičkami.“

„A Cawneil?“

„Ta je příliš pohroužená do zbožňování toho, čím bývala, než aby plýtvala myšlenkami na to, co bude.“

„Pak jsi tedy nakonec zůstal úplně sám − kromě této.“ Mamun obrátil svůj prázdný pohled k Ferro. „Je zvláštní.“

„To je, a taky mimořádně svéhlavá, ale určitě velmi užitečná.“ Ferro se zamračila, ale neřekla nic. Když bude třeba slov, může promluvit skrze svůj meč. „No dobře.“ Bayaz pokrčil rameny. „Jak jsem zjistil, vždycky jsem si nejlíp poradil sám.“

„Co ti taky zbývá? Svojí pýchou, arogancí a lačností po moci jsi zničil vlastní řád.“ Ze dveří domů kolem náměstí vycházely další postavy a jiné se beze spěchu blížily po ulicích. Některé z nich si vykračovaly jako páni. Některé se držely za ruce jako milenci. „Moc je všechno, o co jsi kdy stál, a nakonec ti nezůstala ani ta. První z mágů, a taky poslední.“

„Zdálo by se. Copak tebe to netěší?“

„Já v tomhle žádné potěšení nenalézám, Bayazi. Je to něco, co se musí stát.“

„Ach. Tedy spravedlivá válka? Posvátná povinnost? Nebo snad svaté tažení za obrácení světa v lepší? Schvaluje Bůh tvoje metody, co myslíš?“

Mamun pokrčil rameny. „Bůh schvaluje výsledek.“ Na náměstí se objevovaly další postavy v bílé zbroji a rozestupovaly se kolem jeho okrajů. Pohybovaly se s bezstarostným půvabem, s nenucenou účelností, s nekonečnou arogancí. Ferro se na ně mračila a Sémě si pevně tiskla k boku. V druhé ruce svírala meč.

„Jestli máš nějaký plán,“ sykla, „pak je možná teď ta pravá chvíle.“ Ale první z mágů se jenom díval, jak je obklopují, a ona viděla, jak se mu na tváři stahují svaly a ruce svěšené podél těla se

mu zatínají v pěst a zase rozevírají. „Škoda, že nás svou návštěvou nemohl poctít sám Chalul, ale vidím, že sis nějaké přátele přivedl.“

„Je jich sto, jak jsem slíbil. Někteří z nich mají v různých částech města jiné úkoly. Musíš je omluvit. Většina z nás ale přišla za tebou. Víc než dost.“ Požírači se zastavili. Stáli tam a dívali se do středu náměstí, rozestoupení ve velkém kruhu s Prvním s mágů v jeho středu. Ferro Maldžinn samozřejmě necítila žádný strach.

Ale šance byly mizerné.

„Řekni mi jednu věc,“ zvolal Mamun. „Než to tady skončíme. Proč jsi zabil Juvense?“

„Juvense? Cha! Chtěl změnit svět v lepší jen pomocí úsměvů a dobrých úmyslů. Dobré úmysly nikomu nic nepřinesou a svět se bez boje nezmění. Já říkám, že jsem nikoho nezabil.“ Bayaz se poočku podíval na Ferro.

Jeho oči se teď horečnatě leskly a pleš se mu třpytila potem. „Ale co na tom záleží, kdo koho před tisícem let zabil? Záleží jen na tom, kdo zemře dnes.“

„To je pravda. Teď alespoň můžeš být souzen.“ Pomalu, velice pomalu, se kruh požíračů začal zmenšovat, jak zvolna přicházeli blíž, všichni zároveň, a stahovali se ke středu.

První z mágů se zlověstně usmál. „Ach, k soudu dojde, Mamune, na to se můžeš spolehnout. Magie ze světa zmizela. Moje umění je jen stínem toho, čím bývalo. Ale zapomněli jste, zatímco jste se cpali lidským masem, že poznání je kořenem moci. Vysoké umění jsem se naučil od Juvense. Utvářet věci jsem se naučil od Kanediase.“

„Budeš potřebovat víc než to, abys nás porazil.“

„Ovšem. Na to potřebuji trochu temnější medicínu.“

Vzduch kolem Bayazových ramen se začal chvět. Požírači se zarazili a někteří z nich zvedli ruce a zaclonili si tváře. Ferro přimhouřila oči, ale byl to jen slabounký závan větru. Lehký vánek, který proudil z prvního z mágů jako vlnění, které zvedalo piliny z kamení a odnášelo je v bílém oblaku až na konec Náměstí maršálů.

Mamun se podíval dolů a zamračil se. Kov, zalitý do kamene pod jeho nohama, v slabém slunečním světle matně svítil. Kruhy a linky, symboly a kruhy uvnitř kruhů, zabíraly celý široký prostor v jediném obrovském vzoru.

„Jedenáct ochran a jedenáct protiochran," řekl Bayaz. „Kov. Kalený ve slané vodě. Zdokonalení navržené Kanediasem po dlouholetém bádání. Glustrod použil surovou sůl. To byla chyba."

Mamun vzhlédl a ledový klid z jeho tváře zmizel. „Snad nemyslíš…" Jeho černé oči sklouzly k Ferro a pak k její ruce, pevně sevřené kolem Sémě. „Ne! První zákon −"

„První zákon!" Mág vycenil zuby. „Pravidla jsou pro děti. Tohle je válka a ve válce je jediným zločinem prohrát. Euzův zákon?" Bayaz ohrnul rty. „Cha! Tak ať přijde a zastaví mě!"

„To stačí!" Jeden z požíračů se vrhl kupředu. Mihl se přes kovové kruhy do středu k mágovi. Ferro vyjekla. Kámen v její ruce najednou strašně zchladl. Vzduch kolem Bayaze se svíjel a vlnil se, jako kdyby byl svým vlastním obrazem, odrážejícím se na zčeřené vodní hladině.

Požírač vyrazil, ústa dokořán, a jasné ostří jeho meče se zatřpytilo. A pak tam nebyl. Stejně jako dva další za ním. V místě, kde jeden z nich stál, zůstala na zemi rozmazaná dlouhá krvavá šmouha. Ferro se na ni dívala, oči vytřeštěné čím dál víc, ústa otevřená údivem.

V domě, který předtím stál za nimi, byla obrovská zející díra od země až po vysokou střechu. Jako velký kaňon lemovaný úlomky kamene a strhanými kusy omítky, s rozštípanými trámy a roztříštěným sklem. Z rozbitých zdí se do hluboké průrvy pod nimi snášel prach. Vzduchem poletovaly kousky potrhaného papíru. Z těch jatek přicházel tenký a mučivý řev. A lkaní. Bolestný jekot. Mnoho hlasů. Hlasy těch, co dům použili jako úkryt.

Jejich smůla.

Bayazova ústa se pomalu zvlnila v úsměvu. „Ono to funguje," vydechl.

Temné stezky

Jezal proběhl vysokým podloubím do palácových zahrad a jeho rytíři se drželi těsně u něj. Stálo za povšimnutí, že nejvyšší soudce Marovia byl schopen při úprku Agriontem držet tempo s ostatními. Vypadalo to, že se stařík ani příliš nezadýchal. „Zavřete brány!“ křikl. „Brány!“

Mohutná křídla bran se těžce přibouchla a dvě závory o tloušťce lodních stěžňů zapadly na svá místa. Jezal se odvážil trochu si oddechnout. Na té mohutnosti bylo cosi uklidňujícího, i na výšce a síle zdí palácového opevnění a početnosti oddílu dobře vycvičených a vyzbrojených mužů, kteří je střežili.

Marovia položil Jezalovi ruku jemně kolem ramen a pomalu ho vedl po dlážděném chodníku k nejbližším dveřím do paláce. „Měli bychom najít co nejbezpečnější místo, Vaše Veličenstvo −“

Jezal ho setřásl. „Zamknete mě v mojí ložnici? Nebo bych se měl schovat ve sklepě? Ne. Zůstanu tady a budu řídit obranu −“

Z druhé strany hradeb se ozval táhlý jekot, při kterém tuhla krev, a odrážel se v holých zahradách. Bylo to, jako kdyby v něm ten řev vyhloubil díru, kterou všechna sebejistota rychle unikla. Brány se pod silnými petlicemi lehce otřásly a myšlenka na úkryt ve sklepě získala překvapivě rychle na půvabu.

„Do řady!“ vyštěkl Gorstův pronikavý hlas. „Do řady před krále!“ Kolem Jezala se v mžiku vytvořila hradba těžce ozbrojených mužů s tasenými meči a připravenými štíty. Ostatní poklekli před nimi, z toulců vytáhli šípy a vrátky natáhli tětivy těžkých samostřílů. Oči všech se upíraly k těžké dvojité bráně. Ta znovu zarachotila a lehce se zaviklala.

„Tamhle!“ vykřikl kdosi z hradeb nad nimi. „Tam dole −“ Ozval se jekot a voják v brnění se zřítil z cimbuří dolů do trávy. Jeho tělo sebou chvíli škubalo a pak už zůstalo jen nehybně ležet.

„Jak…“ zamumlal někdo.

Z hradeb se snesla bílá postava, půvabně se ve vzduchu otočila a dopadla na cestičku přímo před nimi. Napřímila se. Byl to muž s tmavou pletí, oděný do bílého a zlatého brnění, a jeho tvář byla hladká jako u chlapce. V jedné ruce držel kopí s ratištěm z tmavého dřeva s dlouhým, zakřiveným ostřím. Jezal na něj zíral a on mu pohled oplácel, tvář prostou jakéhokoliv výrazu. V jeho černých očích bylo něco zvláštního, nebo v nich spíš něco scházelo. Jezal poznal, že to není člověk. Požírač. Ten, co porušil druhý zákon. Jeden z Chalulových Sta slov, který si přišel vyřídit prastaré účty s prvním z mágů. Zdálo se, že tak nějak nezaslouženě do jejich vyřizování účtů spadal i sám Jezal. Požírač zvedl ruku, jako kdyby se chystal někomu požehnat.

„Nechť nás Bůh všechny přijme k sobě do nebes."

„Palte!" zaječel Gorst. Kuše zarachotily a tětivy hvízdly. Několik střel se odrazilo od požíračovy zbroje a další se zabořily do jeho těla, jedna pod kyrys, jiná do ramene. Další ho zasáhla přímo do tváře a její opeřený konec mu trčel těsně pod okem. Každý jiný by se po takovém zásahu svalil mrtev k zemi. Požírač naopak vyrazil se šokující rychlostí kupředu.

Jeden z rytířů zvedl svůj samostříl v marné snaze se bránit. Kopí mu ho rozlomilo vedví a jeho samotného čistě rozťalo v pase. S rezonujícím třesknutím nabralo dalšího muže a vymrštilo ho do vzduchu, kde se několikrát přetočil a skončil na stromě o deset kroků dál. Kolem se rozlétly části rozbité zbroje a rozštípaného dřeva. Rytíř vydal divný, hvízdavý zvuk, horní polovina jeho rozseknutého těla se svalila na chodník a potřísnila jeho šokované druhy krví.

Jezala někdo strhl zpátky, a tak už neviděl nic než záblesky nějakého pohybu mezi svými strážemi. Slyšel výkřiky a sténání, třeskot kovu, záblesky mečů a krůpěje stříkající krve. Do vzduchu se vymrštilo tělo muže ve zbroji, převracelo se jako hadrový panák a pak narazilo do zdi na druhé straně zahrady.

Muži se váhavě rozestoupili. Obklíčený požírač mával svým kopím v oslňujících kruzích. Zasáhl přitom jednoho z rytířů do ramene a ten se s křikem zhroutil na zem. Kopí se silou úderu rozlomilo, jeho čepel se ve vzduchu několikrát přetočila a ostřím se zabodla do drnu v trávníku. Jeden z rytířů vyrazil na požírače zezadu a probodl ho halapartnou. Její třpytivá špička mu projela bílým brněním, aniž by se potřísnila krví. Jiný rytíř mu sekyrou

uťal paži a z pahýlu se vysypal jen prach. Požírač zaskučel, vymrštil druhou ruku a udeřil ho do prsou. Rána rozdrtila muži kyrys. Vyjekl a svalil se na zem.

O bílou zbroj zaskřípal meč, prorazil ji a z požírače se vyhrnul prach jako z vyklepávaného koberce. Jezal ochromeně zíral, jak se k němu požírač blíží. Gorst ho odstrčil z cesty, zavrčel, rozmáchl se dlouhým mečem a zaťal jej hluboko do požíračova krku. Ozval se mlaskavý náraz. Požírač se tiše prohnul a hlava mu zůstala viset jen na kousku chrupavky. Z otevřených ran se mu sypal hnědý prach. Zbývající rukou se natáhl po Gorstovi a ten zavrávoral, tvář staženou bolestí, a klesl na kolena, jak mu osekaný požírač zkroutil ruku.

„Tady máš nebe, parchante!“ Jezalův meč přesekl poslední kousek požíračova krku a hlava se skutálela do trávy. Gorst byl volný a honem se chytil za rozdrcené předloktí. Na tepenním chrániči měl vytlačené obrysy požíračových prstů. Bezhlavé tělo se pomalu skácelo k zemi. „Zatracená věc!“ Jezal k tomu udělal jeden krok a odkopl hlavu přes zahradu. Díval se, jak nejdřív poskakovala a pak se odkutálela do květinového záhonu a nechala za sebou prachovou stopu. Nad tělem požírače stáli tři muži a jejich těžké oddechování se odráželo od vnitřních stěn jejich helmic. Meče, kterými tělo rozsekávali na kousky, se třpytily ve slunci. Prsty na rukou té věci se pořád ještě zatínaly.

„Oni jsou z prachu,“ zašeptal kdosi.

Marovia se mračil na požíračovy zbytky. „Někteří. Někteří jsou z krve. Každý je jiný. Měli bychom si pospíšit do paláce!“ křikl a vyrazil přes zahrady. „Brzy jich tady bude mnohem víc!“

„Víc?“ Dvanáct rytířů z královské gardy leželo mrtvých na zemi. Jezal musel polknout, když počítal jejich polámaná, zakrvácená, promáčknutá a rozbitá těla. Nejlepší muži, kterými Království disponovalo, leželi na zemi v palácových zahradách jako hromádky pomačkaného kovu mezi uschlými lístky. „Víc? Ale jak −“ Brána se otřásla. Jezal k ní prudce otočil hlavu a slepá kuráž bojovat z něj rychle vyprchala. Její místo zaujala panika doprovázená nevolností.

„Tudy!“ zařval Marovia, podržel otevřené dveře a zuřivě jim ukazoval, aby šli dovnitř. Nevypadalo to, že by měli jinou možnost. Jezal se k němu rozběhl, jednou pozlacenou botou zavadil o druhou a tvrdě dopadl na tvář. Za ním bylo slyšet

praskání, trhání a skřípění dřeva i kovu. S námahou se otočil na záda, aby viděl, jak se křídla brány rozletěla v oblaku třísek. Vytrhaná prkna letěla vzduchem a ohnuté hřebíky cinkaly o chodník. Třísky zlehka dosedly na trávník.

Otevřenou branou beze spěchu prošla žena a kolem jejího vysokého, štíhlého těla se pořád ještě mírně chvěl vzduch. Bledá žena s dlouhými, zlatými vlasy. Vedle ní kráčela další, úplně stejná, jen její levá strana byla od hlavy k patě postříkaná rudou krví. Dvě ženy se šťastnými úsměvy na krásných, dokonalých a identických tvářích. Jedna udeřila do hlavy rytíře herolda, který se k nim vrhl, strhla mu okřídlenou helmici z rozbité lebky a mrštila s ní vysoko do vzduchu. Druhá obrátila černé, prázdné oči k Jezalovi. Ten se vyškrábal na nohy a rozběhl se, sípaje strachy. Proklouzl do dveří kolem Marovii a dál do stinné chodby, lemované sbírkou prastarých zbraní a brnění.

Gorst a několik rytířů z jeho osobní stráže se belhali za ním. Přes jejich ramena viděl, že nerovný boj v zahradách pokračuje. Jeden z mužů právě zvedal samostříl, když vybuchl v gejzíru krve. Do jiného vrazilo tělo ve zbroji právě ve chvíli, kdy se otočil, aby se dal na útěk, a odmrštilo ho stranou, takže proletěl oknem a meč mu vypadl z ruky. Utíkal k nim další, mával rukama a pár kroků od nich se svalil na zem a z nýtů na jeho zbroji vyšlehly plameny.

„Pomozte mi!“ naříkal kdosi. „Pomozte mi! Pomozte −“ Gorst zdravou rukou zabouchl těžké dveře a jeden z rytířů zasunul závoru. Strhli ze zdi staré žerdě, jednu i s válečnou korouhví a začali jimi dveře zaklíňovat.

Jezal se pozpátku snažil stáhnout dál a pod zbrojí mu po kůži stékal studený pot. Křečovitě svíral jílec meče, spíš na uklidnění než kvůli obraně. Jeho drasticky prořídlý doprovod ustupoval s ním − Gorst, Marovia a pět dalších mužů − a jejich zajíkavý, vyděšený dech se nesl ozvěnou v temné chodbě. Všichni upírali oči ke dveřím.

„První brána je nezadržela,“ zašeptal Jezal. „Proč by tahle měla?“

Nikdo mu neodpověděl.

* * *

„Zachovejte chladnou hlavu, pánové,“ řekl Glokta. „Dveře, prosím.“

Tlustý žoldák přistoupil se svou sekyrou k vstupní bráně univerzity. Vzduchem se rozletěly třísky. Při první ráně se brána zachvěla. Při druhé se otřásla a po třetí se rozletěla. Jednooký trpaslík se protáhl dovnitř s nožem v každé ruce, těsně následován Coskou s taseným mečem.

„Vzduch čistý,“ ozval se zevnitř jeho táhlý styrský hlas. „I když trochu zatuchlý.“

„Výborně.“ Glokta se podíval na Ardee. „Možná bude lepší, když se budeš držet spíš vzadu.“

Vyčerpaně přikývla. „Říkala jsem si totéž.“

S bolestmi se přebelhal přes práh a žoldáci v černých hábitech se hrnuli dveřmi za ním. Poslední táhl zdráhajícího se Goyla za spoutaná zápěstí. *Stejnými chodbami, kterými jsem kráčel, když jsem byl v téhle hromadě prachu na návštěvě poprvé. Kolik už je to měsíců? Ještě před volbami. Dokonce ještě před Dagoskou. Jak je to krásné, vrátit se zpátky…*

Dál temnou chodbou, kolem špinavých portrétů zapomenutých adeptů, po zmučených podlahových prknech, která pod botami žoldáků žalostně naříkala. Glokta se vbelhal do prostorné jídelny.

V setmělé místnosti postávala monstrózní ukázka praktikalů úplně stejně, jako když tady byl posledně. Dva na chlup stejní muži ze Suldžuku i se zahnutými meči. Vysoký hubeňour, několik snědých mužů se sekyrami, obrovský Seveřan se znetvořeným obličejem. A tak dál. Byla jich dobrá dvacítka. *Tak si říkám, jestlipak tady seděli celou tu dobu a byli si hrozbou navzájem?*

To už Vitari vyskočila ze židle. „Myslela jsem, že jsem vám říkala, abyste se sem nevracel, mrzáku.“

„Snažil jsem se, opravdu, ale nedokázal jsem se zbavit vzpomínky na váš úsměv.“

„Ha, ha, Shylo!“ Z chodby vypochodoval Cosca, jednou rukou si kroutil navoskované konce knírů a v druhé držel tasený meč.

„Cosca! Copak ty nikdy nechcípneš?“ Vitari pustila nůž ve tvaru kříže připevněný na dlouhém řetězu a nechala ho zarachotit o zem.

„Den jako stvořený pro muže, o kterých jsem doufala, že je vidím naposled.“ Její praktikalové se kolem ní rozestoupili, meče vyklouzly z pochev a sekyry, mačety a kopí sebrané ze stolu

zaskřípaly. Do místnosti vdusali žoldáci s rovněž připravenými zbraněmi. Glokta si odkašlal. „Myslím, že by bylo pro všechny zúčastněné lepší, kdybychom si pohovořili jako civilizovaní −“

„Vy tady vidíte někoho civilizovaného?“ prskla Vitari.

To má pravdu. Jeden z praktikalů vyskočil na stůl, až příbory nadskočily. Jednoruký žoldák mávl svým hákem ve vzduchu. Obě ozbrojené skupiny se k sobě blížily. Vypadalo to, že si Cosca a jeho najatí pomocníci svůj plat nakonec zaslouží. *Čekám, že to bude náramné krveprolití, a o výsledcích krveprolití je velice těžké spekulovat. V každém případě raději nebudu riskovat.*

„Smůla pro vaše děti! Jejich škoda, že se tady nenajde nikdo civilizovaný!“

Vitarino oranžové obočí se divoce stáhlo. „Ty už jsou daleko!“

„Ach, obávám se, že nikoliv. Dvě děvčátka a chlapec? S krásnými, ohnivě rudými vlasy, jako má jejich matka?“ *Kterou branou by asi tak šly? Gurchové přišli od západu, takže…* „Zastavili je u východní brány a odvedli je s sebou.“ Glokta vystrčil spodní ret. „Odvedli je v zájmu jejich bezpečí. Tohle je zlá doba. Děti by se neměly potulovat samotné po ulicích, víte?“

Dokonce i pod maskou Glokta viděl, jak je otřesená. „Kdy?“ zasyčela.

Kdy by milující matka poslala své děti do bezpečí? „Ale no tak, samozřejmě že toho dne, kdy přišli Gurchové, to přece víte.“ *Podle toho, jak se jí rozšířily oči, poznal, že hádal správně. A teď ještě zakroutit nožem v ráně.* „Ale nemějte starost, jsou bezpečně schované. Praktikal Severard jim dělá chůvu. Ale jestli se nevrátím…“

„Neublížil byste jim.“

„Co se to dnes se všemi děje? Že by existovaly meze, které bych nepřekročil? Lidé, kterým bych neublížil?“ Glokta předvedl svůj nejodpudivější úšklebek. „Děti? Naděje a vyhlídky a celý šťastný život, který mají před sebou? Jak já ty malé parchanty nesnáším!“ Pokrčil pokřivenými rameny. „Ale možná že mě znáte líp. Jestli máte chuť hazardovat se životem svých děcek, řekl bych, že to zjistíme. Nebo se můžeme dohodnout, tak jako jsme to udělali v Dagosce.“

„K čertu s tím,“ zavrčel jeden z praktikalů, zvedl sekyru a udělal krok vpřed. *A atmosféra nabitá násilím se opět přiblížila o další krůček k výbuchu…*

Vitari mu ukázala nastavenou dlaň. „Nehýbej se.“

„Máte děcka, no a co? Mně je to úplně jedno. Sultovi to bude taky úplně jeeeéé −“ Zablýskl se kov, zazvonil řetěz a praktikal klopýtl. Z rozříznutého hrdla se mu řinula krev.

Křížový nůž opět vklouzl praktikalce Vitari do dlaně a její oči se znovu stočily ke Gloktovi. „Dohodnout?“

„Přesně tak. Vy zůstanete tady. My půjdeme dál. Vy jste nic neviděli, jak se říká ve starších částech města. Sama dobře víte, že Sultovi nemůžete věřit. Copak vás nenechal v Dagosce psům? A je už tak jako tak vyřízený. Na dveře klepou Gurchové. Je na čase, abychom zkusili něco nového, nemyslíte?“

Praktikalce Vitari se pohybem čelisti hýbala i maska. *Přemýšlí, přemýšlí.* Oči jejích vrahounů jiskřily a ostří jejich zbraní se třpytila. *Neříkej, že blafuju, ty děvko, neodvažuj se…*

„Tak dobře!“ Zamávala rukama a její praktikalové se nespokojeně stáhli, ale pořád na žoldáky blýskali přes místnost očima. Vitari kývla ježatou hlavou směrem ke dveřím na konci místnosti. „Dál chodbou, dolů po schodech a tam, na konci chodby, jsou dveře. Dveře s černými kovovými nýty.“

„Skvěle.“ *Pár slov může být účinnějších než hromada zbraní, dokonce i v dobách, jako je tahle.* Glokta se začal belhat dál a Cosca a jeho muži za ním.

Vitari se na ně mračila, oči jen jako smrtící štěrbinky. „Jestli se jenom dotknete mých −“

„No ano, ano.“ Glokta mávl rukou. „Jsem bezmezně vyděšený.“

* * *

Když zbytky zničených domů na jedné straně Náměstí maršálů dopadly na zem, chvíli bylo ticho. Požírači stáli stejně šokovaní jako Ferro v ohromeném kruhu. Bayaz vypadal, že jako jediný není mírou zkázy nijak zaskočený. Jeho drsný chechot se odrážel ozvěnou od okolních zdí. „Funguje to!“ vykřikl.

„Ne!“ zaječel Mamun a Sto slov se rozběhlo kupředu.

Byli pořád blíž a čepele jejich krásných zbraní zářily. Lačná ústa měli dokořán a v nich svítily jejich bělostné zuby. Ještě blíž, jako prudký proud valící se nezadržitelně kupředu. Vyřvávali chór

nenávisti, při němž dokonce i Ferro tuhla v žilách krev. Ale Bayaz se jenom smál. „Nechť tedy soud začne!“

Ferro zavrčela skrze zaťaté zuby. Sémě ji ledově pálilo v dlani. Náměstím se přehnal silný závan větru, který vycházel z jeho středu, a smetl požírače jako kuželky. Kutáleli se a tloukli sebou. Rozbilo to všechna okna, vyrazilo všechny dveře, strhlo střechy z každého okolního domu.

Velké vykládané dveře Sněmu lordů se prudce rozletěly, pak se vytrhly z pantů a zřítily se na náměstí. Tuny dřeva vířily ve vzduchu jako listy papíru ve vichřici, prohnaly se mezi bezmocnými požírači jako létající ostří. Sekaly těla v bílé zbroji na kousky, až vzduchem létaly části údů i oblaka a spršky prachu a krve.

Ferro světélkovala ruka až do poloviny předloktí. Dýchala rychle a trhaně, žilami se jí rozléval chlad do každé části těla a spaloval ji zevnitř. Sémě se chvělo a vlnilo, jako kdyby se na ně dívala přes rychle plynoucí vodu. Vítr ji bodal do očí a rozmetal bílé postavy po okolí, jako by to byly jen hračky zmítané ve víru roztříštěného skla, rozštípaného dřeva a rozdrceného kamene. Na nohou se jich neudržel ani tucet, a ti se svíjeli, drželi se země a jejich zářivými vlasy zuřivě škubal vítr, kterému se snažili vzdorovat. Jeden z nich se natáhl po Ferro a zavrčel na ni. Byla to žena. Její zářivá drátěná košile řinčela ve vřískajícím větru a ona zatínala prsty na rukou jako paráty. Pořád se blížila. Hladká, hrdá tvář, ze které vyvěralo opovržení.

Jako tváře požíračů, co si pro ni přišli u Dagosky. Jako tváře otroků, kteří jí ukradli život. Jako tvář Utmana-ul-Došta, který se smál jejímu vzteku a její bezmocnosti.

Feřin zběsilý řev se mísil s vřískotem větru. Nevěděla, že dokáže roztočit meč tak prudce. Na požíračově dokonalé tváři se sotva stačil objevit výraz zděšení, než mu zahnuté ostří přeťalo napřaženou ruku a oddělilo hlavu od těla. Tělo se zvrátilo dozadu a ze zejících ran vyletěl prach.

Vzduch byl plný třpytivých předmětů. Ferro stála jako přimrazená a kolem ní svištěly úlomky. Do prsou vzdorujícího požírače narazil trám a odmrštil ho vysoko do vzduchu, nabodnutého jako saranče na špendlíku. Další se z ničeho nic roztrhl v gejzíru krve a masa a jeho zbytky stoupaly ve spirále k chvějícímu se nebi.

Velký požírač s vousy se snažil dostat blíž. Zvedl nad hlavu obrovský kyj a zařval něco, čemu nikdo nerozuměl. Přes pulzující, kroutící se vzduch viděla Ferro, jak Bayaz při pohledu na něj povytáhl obočí, a z jeho rtů odečetla jediné slovo.

„Shoř.“

V jediném okamžiku se obr vznítil plameny jasnými jako hvězda a jeho podoba se bíle odrazila Ferro v očích. A nato byly jeho zčernalé kosti smeteny vichřicí.

Jenom Mamun zůstal. Natahoval se k nim, vlekl nohy po kameni a kovu a zoufalými kroky se blížil k Bayazovi.

Jeden z kovových stehenních chráničů se mu utrhl z nohy a krouživě odletěl běsnícím povětřím. Pak ho následoval plát z ramene. Rozervané šaty se třepotaly. Kůže na jeho vzteklé tváři se začala vlnit a natahovat.

„Ne!“ Jedna sápající se ruka se zoufale natahovala k prvnímu z mágů, konečky prstů se snažily na něj dosáhnout.

„Ano,“ řekl Bayaz a vzduch kolem jeho usměvavé tváře se chvěl jako horký vzduch nad pouští. Z Mamunových prstů se oddělily nehty, jeho natažená paže se ohnula dozadu. Pak praskla a oddělila se od ramene. Bezvadná kůže se sloupla a třepotala se jako plachtové plátno v bouři a ze zničeného těla se sypal hnědý prach jako písková bouře v dunách.

Najednou byl prudce odmrštěn a narazil do zdi až skoro pod střechou jednoho z vysokých domů. Z díry, která tam po něm zůstala, se uvolnily kusy zdiva a sypaly se dovnitř i ven. Připojily se k poletujícím listům papíru, kamenům, rozmetaným prknům a letícím tělům, které se míhaly vzduchem kolem rohu náměstí stále rychleji v kruhu zkázy vířícím podle kovových kruhů na zemi. Teď už vír dosahoval výšky nejvyšších domů a stále stoupal. Strhával a odnášel s sebou všechno, co mu přišlo do cesty, kamení, sklo a dřevo, kov a těla a byl čím dál hustší, rychlejší, hlasitější a silnější.

A nad tím nesmyslným běsněním větru slyšela Ferro Bayazův hlas.

„Bůh schvaluje výsledek.“

* * *

Psí čumák se zvedl a zatřásl bolavou hlavou. Z vlasů mu slétl prach. Po paži mu stékala krev, rudá na bílém. Vypadalo to, že svět nakonec přece jenom neskončil.

Ale vypadalo to, jako by se přestěhoval blíž.

Most i strážní domek zmizely. Tam, kde předtím stáli, nebylo nic než velká hromada kamení a kráter zející v rozbitých hradbách. To, a ještě obrovské množství prachu. Někteří stále pokračovali v zabíjení, ale většina mužů kašlala, sténala a vrávorala v suti. Všechna chuť bojovat z nich vyprchala. Psí čumák věděl, jak se cítí. Někdo se škrábal na hromadu haraburdí v místě, kde býval příkop, a snažil se dostat k trhlině. Někdo se zašmodrchanými vlasy a dlouhým mečem v ruce.

Kdo jiný než Logen Devítiprsťák.

„A sakra," zaklel Psí čumák. Logena mohla z ničeho nic napadnout zatracená spousta těch nejhorších pitomostí, ale to nebylo ani z poloviny to nejhorší. Přes hradbu trosek ho někdo pronásledoval. Třesavec se sekyrou v ruce, štítem na druhé a ve špinavé tváři měl výraz jako někdo, kdo má v hlavě pěkně temné myšlenky.

„A sakra."

Mračňák pokrčil zaprášenými rameny. „Bude nejlíp, když půjdeme za nimi."

„Jo." Psí čumák pokynul palcem Červeňákovi, který se právě zvedal ze země a oprašoval si z kabátu štěrk. „Dej dohromady pár hochů, jo?" Ukázal ostřím meče k trhlině. „My jdeme tamhle."

Zatraceně, že se ale potřeboval vymočit. Jako vždycky.

* * *

Jezal couval tmavou chodbou a sotva se odvažoval dýchat. Cítil, jak ho svědí zpocené dlaně, krk i v kříži.

„Na co čekají?" zamumlal kdosi.

Nad nimi se ozval slabý skřípavý zvuk. Jezal se podíval nahoru k černým trámům. „Neslyšeli jste −"

Něco se protlačilo stropem, jako bílá šmouha se vrhlo do chodby a přimáčklo to jednoho z rytířů královské stráže. Mělo to ženská chodidla a ta zanechala v rytířově kyrysu dvě velké díry. Z jeho hledí vytryskla krev.

Usmála se na Jezala. „Pozdrav od proroka Chalula.“

„Za Království!“ vykřikl jiný rytíř a vyrazil vpřed. V jednom okamžiku jeho meč zasvištěl, jak jím sekl po ženě. V příštím byla na druhé straně chodby. Ostří neškodně třesklo o kamennou podlahu a rytíř se zapotácel. Žena ho popadla pod paží, lehce podřepla a prohodila ho stropem. Popraskaná omítka se snášela k zemi. Popadla dalšího rytíře kolem krku a praštila mu hlavou o zeď takovou silou, že tam zůstal zaklíněný a nohy s chrániči mu volně plandaly dolů. Starožitné meče na podpěrách se zachvěly a začaly s rachocením padat na podlahu chodby.

„Tudy!“ Nejvyšší soudce popadl Jezala, ochromeného a bezmocného, a táhl ho k pozlaceným dvojitým dveřím. Gorst zvedl nohu v těžké botě a silným kopnutím je otevřel dokořán. Vběhli do Síně zrcadel. Poté co z ní byly odklizeny ty spousty stolů, které tam byly při Jezalově svatební hostině, byla jen prázdným akrem naleštěných dlaždic.

Jezal běžel ke dveřím na druhé straně síně a pleskání jeho kroků a těžký, sípavý, vyděšený dech se nesly ozvěnou od stěn rozlehlé místnosti. Viděl svůj běžící, zdeformovaný odraz v zrcadlech daleko před sebou i v těch po obou stranách. Směšný pohled. Král jako šašek, prchající vlastním palácem, s korunou nakřivo a zjizvenou tváří pokrytou kapkami potu, ochablou hrůzou a vyčerpáním. Najednou se prudce zastavil, uklouzl a málem spadl na záda, jak se honem snažil zůstat stát. Gorst do něho málem narazil. Na zemi vedle dveří sedělo jedno z dvojčat, opíralo se zády o zrcadlovou stěnu a odráželo se v ní, jako kdyby se opíralo o svou sestru. Zvedlo jednu malátnou ruku umazanou od rudé krve a mávlo na něj. Jezal se vrhl k oknu. Ještě než mohl dokončit myšlenku na to, že tudy uteče, vrazilo do místnosti druhé dvojče. Udělalo přemet přes gejzír třpytivých střepů, několikrát se přetočilo po naleštěné podlaze, dopadlo na nohy, pak se narovnalo a sklouzlo se. Pak už zůstalo stát.

Jednou dlouhou rukou si prohráblo zlatavé vlasy, zívlo a mlasklo. „Už jsi někdy měl pocit, že ten, kdo se tu baví, je někdo jiný než ty?“ zeptalo se.

Účtování

Červeňák měl pravdu. Neměli žádný důvod tady zemřít. Snad kromě Krvavé devítky. Byl nejvyšší čas, aby ten parchant nesl svůj díl viny. „Ještě žiju," zašeptal Logen, „ještě žiju." Protáhl se kolem rohu jednoho z bílých domů a zamířil do parku.

Vzpomínal, jak tohle místo bývalo plné lidí. Smáli se, jedli, povídali si. Teď se tady nesmál nikdo. Viděl na trávníku rozházená těla. Některá v brnění, jiná ne. Slyšel vzdálený řev − možná vzdálený boj. Nebylo to nikde poblíž. Tady se ozývalo jen syčení větru v holých větvích a křupání jeho vlastních nohou ve štěrku. Když se plížil k vysoké palácové zdi, měl husí kůži. Těžká brána byla pryč, v klenutém oblouku zbyly jen prázdné, pokroucené panty. Zahrada na druhé straně byla plná mrtvých těl. Muži v brnění, všichni potlučení a zkrvavení. Na cestičce před branou jich byla celá kupa, rozdrcených a polámaných, jako kdyby byli roztlučení obrovským kladivem. Jeden byl přetnutý přesně v půli těla a oba jeho kusy ležely v lepkavé kaluži tmavé krve.

Uprostřed toho všeho stál muž. Měl na sobě bílé brnění, pokropené rudými kapkami. Černé vlasy mu poletovaly kolem tváře a tmavou pleť měl jemnou a dokonalou jako batole. Mračil se na tělo u svých nohou, ale když Logen prošel obloukem ve zdi dovnitř, zvedl oči. Nebyl v nich ani strach, ani nenávist, ani radost nebo smutek. Nebylo v nich vůbec nic.

„Jsi hodně daleko od domova," řekl v severštině.

„To i ty." Logen se díval do prázdné tváře. „Ty jsi požírač?"

„K tomuhle zločinu se musím přiznat."

„Všichni jsme něčím vinni." Logen potěžkal svůj dlouhý meč. „Takže se do toho dáme?"

„Přišel jsem sem zabít Bayaze. Nikoho jiného."

Logen se rozhlédl kolem po pobitých tělech, roztroušených po zahradách. „A jak ti připadá tohle?“

„Jakmile se upneš k zabíjení, je těžké předem určit, kolik bude mrtvých.“

„To je pravda. Krev ti nepřinese nic než další krev, tak to říkával můj otec.“

„Moudrý muž.“

„Kéž bych ho poslouchal.“

„Někdy je těžké poznat, co je… pravda.“ Požírač zvedl zakrvácenou pravou ruku a zamračil se na ni. „Je v pořádku, že spravedlivý muž má… pochybnosti.“

„To mi povídej. Nemůžu říct, že bych znal hodně spravedlivých mužů.“

„Kdysi jsem si myslel, že já ano. Teď si nejsem jistý. Je nutné, abychom bojovali?“

Logen se zhluboka nadechl. „Vypadá to tak.“

„Tak tedy budiž.“

Přiblížil se tak rychle, že ani nebyl čas zvednout meč, natož se jím ohnat. Logen se vytočil stranou, ale i tak ho něco zasáhlo do žeber − loket, koleno, rameno. Těžko se to pozná, když se kutálíte a převracíte v trávě a všechno se kolem vás točí. Pokusil se vstát a zjistil, že to nejde. Zvednout hlavu byť jen o palec bylo téměř víc, než dokázal zvládnout. Každý nádech ho bolel. Svalil se zpátky a zíral na bílé nebe. Možná měl raději zůstat před tou zdí. Možná měl prostě nechat chlapy odpočívat pod stromy, dokud by se to všechno nevyřešilo.

Vysoký stín požírače mu vplul, i když rozmazaný, do zorného pole, černý proti oblakům. „Je mi to líto. Budu se za tebe modlit. Budu se modlit za nás oba.“ Zvedl okovanou botu. Do obličeje se mu zaťala něčí sekyra a srazila ho zpátky. Logen potřásl hlavou, aby zaostřil a nabral trochu dech. Pokusil se zvednout alespoň na lokti a chytil se za bok. Viděl pěst v bílé zbroji, jak se snesla dolů a narazila do Třesavcova štítu. Uštípla kus dřeva z okraje a Třesavce srazila na kolena. Od požíračova ramenního dílu zbroje se odrazil šíp a on se otočil s jednou krvavou stranou hlavy odseknutou. Další šíp ho zasáhl rovnou do krku. Mračňák a Psí čumák stáli v oblouku brány s připravenými luky.

Požírač se k nim vrhl obrovskými skoky a vítr, který se jeho rychlostí zvedl, škubal trávu. „Ech,“ řekl Mračňák. Požírač do něj

narazil obrněným loktem. Mračňák odletěl na kmen stromu o deset kroků dál a sesunul se dolů do trávy. Požírač zvedl druhou ruku, aby se ohnal po Psím čumákovi, a jeden z karlů ho probodl kopím. Požírač sebou začal zmítat a vrávorat pozpátku. Branou se hnali další Seveřani, tlačili se kolem, řvali a ječeli a mávali sekyrami a meči. Logen se přetočil, přeplazil se po trávníku ke svému meči a natáhl se po něm. Spolu s ním nabral hrst mokré trávy. Kolem něj vrávoral karl s rozbitou hlavou, celou zakrvácenou. Logen zaťal zuby a vyrazil. Oběma rukama zvedl meč.

Zakousl se požírači do ramene, projel mu zbrojí a rozsekl ho až po hrudník. Psímu čumákovi vystříkla do obličeje krev. Téměř v ten samý okamžik udeřil jeden z karlů požírače vší silou kyjem, rozdrtil mu druhou paži a udělal ve zbroji hluboký důlek.

Požírač zavrávoral a Červeňák ho sekl do nohy. Požírač se svezl na kolena a z ran se mu vyřinula krev. Stékala mu po promáčknutém brnění a rozlévala se v kaluži na cestičce pod ním. Usmíval se nebo to tak alespoň Logenovi podle toho, co vyčetl z jedné půlky jeho tváře, připadalo. „Volný," zašeptal.

Logen zvedl tvůrcův meč a oddělil mu hlavu od těla.

* * *

Najednou se zvedl vítr, zavířil špinavými ulicemi a zakvílel ve vyhořelých domech. Westovi, který ujížděl k Agriontu, vmetl do obličeje popel a prach. Musel ho překřičet. „Jak si vedeme?"

„Boje už tam ustávají!" zakřičel Brint a další poryv větru mu smetl vlasy na stranu. „Všichni do jednoho ustupují! Vypadá to, že chtěli hlavně obklíčit Agriont a na nás nebyli připravení! Teď se ženou o překot, aby se dostali k západu. Někteří ještě bojují u Arnaultovy zdi, ale Orso je žene ke Třem statkům!"

West zahlédl nad vrškem trosek známý tvar Věže řetězů a popohnal koně jejím směrem. „Dobře! Jestli se nám podaří zahnat je od Agriontu, budeme na dobré cestě! Pak můžeme −" Když zahnuli za roh, odkud mohli dohlédnout až k západní bráně pevnosti, hlas se mu vytratil. Vlastně spíš k místu, kde západní brána bývala.

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, co se stalo. Věž řetězů se tyčila na jedné straně obrovské průrvy v hradbách Agriontu. Celá

strážnice byla nějakým způsobem stržena spolu s velkou částí hradeb na obou stranách a její zbytky zasypaly příkop pod ní nebo byly rozmetané do značné vzdálenosti v ulicích před ní.

Gurchové byli v Agriontu. Samotné srdce Spojeného království bylo obnaženo.

Před pevností, ne příliš daleko odsud, se stále ozýval ryk boje. West pobídl koně a ujížděl mezi pobudy a raněnými, dál do stínu samotných hradeb. Uviděl řadu klečících lučištníků, kteří právě vyslali do houfu Gurchů smrtící salvu, a nepřátelé padali mrtví k zemi. Kousek od něj ječel do větru nějaký muž, kterému se jiný snažil stáhnout krvavý pahýl nohy škrtidlem.

Pikeova tvář byla ještě zachmuřenější než obvykle. „Měli bychom se držet dál, pane. Tohle není bezpečné."

West si ho nevšímal. Každý muž musí odvést svůj díl práce, bez výjimky.

„Musíme se tady zformovat do řady! Kde je generál Kroy?" Seržant už ho neposlouchal. Jeho oči se upíraly vzhůru a ústa měl dokořán jako hlupák. West se otočil v sedle.

Nad západním koncem pevnosti stoupal k nebi černý sloup. Nejdřív to vypadalo jako kroutící se kouř, ale když se West zorientoval v měřítku, uvědomil si, že to jsou vířící předměty. Masa vířících věcí. Byly jich tuny. Jeho oči po nich stoupaly nahoru, výš a ještě výš. Samotný mrak se přesouval, otáčel se kolem spirály uprostřed a pohyboval se v pomalých kruzích. Boje ustávaly, jak Království i Gurchové s otevřenými ústy civěli na vířící sloup nad Agriontem, s Věží řetězů jako černým zdviženým prstem v popředí a tvůrcovým domem jako nevýrazným špendlíkem za ní.

Z nebe se začaly snášet předměty. Nejdřív jen malé − třísky, prach, listy, kousky papíru. Pak se k zemi zřítily kusy dřeva veliké asi jako noha od židle. Padaly na dláždění, odskakovaly od něj a převracely se ve vzduchu. Nějaký voják, kterému rozdrtil rameno kámen velikosti pěsti, vykřikl. Ti, kteří právě nebyli uprostřed boje, začali utíkat nebo se choulili k zemi a štíty si drželi nad sebou. Vítr byl pořád silnější. Změnil se ve vichřici, která rvala šaty, a muži se jí prodírali, tlačili se proti ní, zuby zaťaté a oči přimhouřené. Vířící sloup byl stále širší, temnější, rychlejší a vyšší. Dotýkal se už samotných nebes. West viděl, jak kousky na jeho okraji tančí proti bílým oblakům jako hejna mušek v letním dni.

Až na to, že tohle nebyly mušky, ale převracející se kusy kamene, dřeva, hlíny a kovu, které byly nějakým vrtochem přírody vyvrženy do oblak, kde teď kroužily. Neměl tušení, co to mohlo způsobit ani proč. Všechno, co dokázal, bylo zírat na to.

„Pane!“ zařval mu Pike do ucha. „Pane, musíme odtud!“ Popadl Westova koně za uzdu. Do chodníku narazil velký kus zdiva jen kousek od nich. Kůň se vzepjal a vyděšeně zařičel. Svět se zakymácel, zavířil, zčernal a West ztratil pojem o čase.

Ležel tváří k zemi a ústa měl plná štěrku. Zvedl hlavu a vrávoravě se vyškrábal na všechny čtyři. V uších mu kvílel vítr a vířící štěrk ho bodal do obličeje. Bylo šero jako za soumraku. Vzduchem létala suť a narážela do domů, do země, do lidí, kteří se teď choulili jako ovce. Všechny myšlenky na boj byly dávno ty tam. Živí se tiskli tváří k zemi spolu s mrtvými. Věž řetězů byla bičovaná troskami. Z krovu padaly břidlicové tašky a pak vichřice utrhla i krovy. K zemi se snesl obrovský trám, narazil do dláždění, převrátil se a drtil těla v cestě, aby nakonec proletěl stěnou domu a strhl jeho střechu, která se sesunula dovnitř.

West se roztřásl a z pálících očí si rychle setřel slzy. Cítil se naprosto bezmocný. Takhle to tedy mělo skončit? Nečeká ho žádná krev a sláva v čele bláznivého útoku jako generála Pouldera. Žádný tichý odchod během noci jako maršála Burra. Nezemře dokonce ani jako zločinec s pytlem na hlavě na popravišti za vraždu korunního prince Ladisly.

Bude rozmačkán nešťastnou náhodou obřím kusem trosek padajících z nebe.

„Odpusťte mi,“ zašeptal do vichřice.

Viděl, jak se černé obrysy Věže řetězů pohnuly. Viděl, jak se naklonila. Z nebe padaly kusy kamení a šplouchaly do zčeřené vodní hladiny v příkopu. Celá obrovská stavba se zachvěla, vydula a vyklopila, s absurdní pomalostí v té běsnící bouři, a sesypala se na město.

Jak padala, rozlomila se na několik obřích částí a ty se zřítily na domy pod ní. Rozdrtila plazící se muže jako mravence a všemi směry vychrlila vražedné pumy.

A to bylo všechno.

* * *

Teď už kolem toho prostoru, který býval Náměstím maršálů, nebyly žádné budovy, sentimentální fontánky, důstojné sochy na Královské cestě, paláce plné měkkých růžovoušů.

Všechno bylo smeteno.

Pozlacená kopule ze Sněmu lordů byla vyzdvižena, praskla, rozdrobila se a rozpadla na maličké kousky. Z vysoké zdi Válečných síní zbyly jen trosky. Zbytek těch hrdých domů se proměnil v patetické trosky. Byly do základů zničené. Všechny se zhroutily přímo před Feřinýma uslzenýma očima. Rozplynuly se v beztvarou masu v tom šíleném běsnění, které naříkavě vířilo kolem prvního z mágů, nekonečně hladové, od země až po nebesa.

„Ano!“ slyšela jeho spokojený smích přes hřmot vichřice. „Jsem větší než Juvens! Jsem větší než sám Euz!“

Byla tohle pomsta? A kolik by jí muselo být, aby znovu dosáhla integrity? Ferro ochromeně přemýšlela, kolik lidí v těch zničených domech zůstalo zasypáno. Chvění kolem Sémě se rozpínalo, dosáhlo jí až k ramenům a pak ke krku, až ji pohltilo.

Svět utichl.

V dálce ničení pokračovalo, ale bylo teď nějak zastřené a jeho zvuky k ní doléhaly jen tlumeně, jako pod vodou. Ruku měla úplně studenou. Byla ochrnutá až po rameno. Viděla Bayaze, jak se usmívá a ruce má vzpažené. Vítr se kolem nich dral jako stěna nekončícího pohybu.

Ale uvnitř ní byly nějaké tvary.

Byly stále ostřejší, i když zbytek světa se čím dál víc vytrácel. Shromažďovaly se kolem krajního kruhu. Stíny. Duchové. Byl jich celý lačný zástup.

„Ferro…“ uslyšela, jak na ni šeptají.

* * *

V zahradách se najednou zvedla vichřice, ještě nečekanější než vichřice na Vysočině. Světlo se vytratilo a pak z temného nebe začaly padat věci. Psí čumák nevěděl, odkud se berou, a ani o tom nepřemýšlel. Musel se zabývat mnohem naléhavějšími problémy.

Odtáhli raněné, sténající, klející nebo v tom nejhorším případě úplně tiché, do vysoké klenby vchodu. Některé nechali venku, ti už

se vraceli zpátky do hlíny. Nemělo smysl plýtvat dechem na ty, kterým už se nedalo pomoci.

Logen držel Mračňáka pod pažemi a Psí čumák za nohy. Tvář měl bílou jako křída, kromě rtů zbarvených rudou krví. Bylo na něm jasně vidět, že je to s ním zlé, ale ani si nepostěžoval, Harding Mračňák ne. A i kdyby, Psí čumák by tomu neuvěřil.

Položili ho na podlahu v šeru místnosti za dveřmi. Psí čumák slyšel, jak zvenčí bubnují do dveří nějaké předměty, jak dopadají na trávník a duní na střeše nad nimi. Dovnitř přinášeli další muže − hlavně se zlámanýma rukama i nohama, ale i horší případy. Nakonec přišel Třesavec, v jedné ruce nesl zakrvavenou sekyru a druhou, ve které nosil štít, měl nepoužitelnou a ochablou.

Takovou chodbu Psí čumák nikdy předtím neviděl. Podlaha byla ze zeleného kamene, vyleštěná do hladka a zářila jasně jako sklo. Stěny byly ověšené obrovskými obrazy. Strop byl pokrytý květinami a lístky, vyřezávanými tak jemně, že vypadaly skoro jako opravdové, až na to, že byly ze zlata a jemně se třpytily ve sporém světle, které sem pronikalo okny.

Muži byli sehnutí nad svými raněnými druhy a ošetřovali je, dávali jim pít a snažili se je utěšit. Někteří dostali dlahu. Logen a Třesavec tam jen tak stáli a dívali se jeden na druhého. Nebyla to tak docela nenávist, ale ani respekt. Pro Psího čumáka bylo těžké říct, co v tom vlastně bylo, ale ani se o to příliš nesnažil.

„Co sis myslel?“ vyštěkl. „Takhle se vypařit? Myslel jsem, že teď máš být náš vůdce! To ses tedy moc nesnažil, co?“

Logen se na něho pouze podíval a oči se mu v šeru leskly. „Musím pomoct Ferro,“ zamumlal jakoby pro sebe. „Taky Jezalovi.“

Psí čumák na něj zíral. „Komu? Tady jsou skuteční lidi, kteří potřebujou pomoct.“

„Nikdy jsem neuměl ošetřovat zranění.“

„Ne, jenom je dělat! Tak tedy běž, Krvavá devítko, když musíš. Jdi na to.“

Psí čumák viděl, jak Logenovi zacukalo v tváři, když to jméno uslyšel. Začal couvat, s jednou rukou přitisknutou k boku, a v druhé, zkrvavené, svíral meč. Pak se otočil a vykulhal třpytivou chodbou ven.

„Bolí to,“ řekl Mračňák, když si k němu Psí čumák dřepl.

„Kde?“

Krvavě se usmál. „Všude.“

„Tak jo, no…“ Psí čumák mu vykasal košili. Jednu stranu hrudníku měl promáčknutou a táhla se mu přes ni modročerná podlitina jako skvrna od dehtu. Nemohl uvěřit, že někdo může s něčím takovým ještě dýchat. „Ehm…“ zamumlal a neměl vůbec představu, jak by měl začít.

„Myslím… že jsem skončil.“

„Cože, kvůli tomuhle?“ Psí čumák se pokusil usmát, ale nedokázal to ze sebe dostat. „To je jenom škrábnutí.“

„Škrábnutí, jo?“ Mračňák zkusil zvednout hlavu, ale ucukl a svalil se zpátky. Dýchal jen mělce. Zadíval se nahoru, oči doširoka otevřené. „Tohle je, kurva, pěkný strop.“

Psí čumák polkl. „Jo, řekl bych, že jo.“

„Měl jsem umřít při souboji s Devítiprsťákem už tehdy před léty. Celý ten čas navíc byl dar. Ale jsem za něj vděčný, Psí čumáku. Vždycky jsem si s tebou rád… pokecal.“

Zavřel oči a přestal dýchat. Harding Mračňák toho nikdy moc nenamluvil. Byl tím pověstný. Teď už bude mlčet navždycky. Zbytečná smrt, takhle daleko od domova. Pro nic, v co by byl věřil nebo čemu by rozuměl, nebo z čeho by něco měl. Marnost, nic víc. Ale Psí čumák už viděl hodně mužů vrátit se do hlíny a nikdy na tom nic dobrého nebylo. Dlouze se nadechl a zadíval se do země.

* * *

V zatuchlé chodbě vrhala jediná lampa plíživé stíny na hrubé kameny a odlupující se omítku. Díky nim byly zlověstné rysy žoldáků, odvrácená tvář Cosky i Ardeein obličej jako cizí masky. Tma jako by se hromadila pod těžkou kamennou klenbou a kolem dveří vzadu. Vypadaly prastaře, sukovité a žilkované, hustě pokryté černými železnými nýty.

„Něco vás pobavilo, představený?“

„Tady jsem stál,“ zamumlal Glokta. „Přesně na tomhle místě. Se Silberem.“ Natáhl ruku a přejel prsty po železné klice. „Měl jsem ruku na klice… a pak jsem odešel.“ *Ach, ta ironie. Odpovědi, které tak dlouho hledáme a tak daleko, máme často celou tu dobu na dosah ruky.*

Když se Glokta naklonil ke dveřím blíž, ucítil na pokroucené páteři zašimrání. Něco tam za nimi slyšel, tlumené mumlání v jazyce, který nepoznával. *Adeptus nauk démonických vyvolává obyvatele pekel?* Olízl si rty. Představa zmrzlých zbytků nejvyššího soudce Marovii byla ještě čerstvá. *Bylo by unáhlené vpadnout dovnitř jen tak, jakkoli dychtíme konečně všechny otázky zodpovědět. Velmi unáhlené…*

„Představený Goyle, jelikož jste nás sem dovedl, možná byste šel rád jako první."

„Ggeeh?" vykvikl Goyle přes roubík a už teď mu oči lezly z důlků. Cosca vzal představeného Adovy za límec a druhou rukou stiskl železnou kliku. Rychle a naráz otevřel dveře a opřel se botou do Goylovy zadnice. Goyle vklopýtal dovnitř a do roubíku huhlal nesmyslné námitky. Z druhé strany dveří se ozval kovový zvuk uvolněné tětivy samostřílu spolu se zaříkáváním, teď najednou mnohem hlasitějším a drsnějším.

Co by teď řekl plukovník Glokta? Vzhůru za vítězstvím, hoši! Glokta se vkolébal do dveří a na prahu skoro zakopl o svou bolavou nohu. Překvapeně se kolem sebe rozhlédl. Byla to velká, kruhová místnost s kopulovitým stropem a její stěny, ukryté ve stínu, byly pomalované obřími, znamenitě detailními freskami. *A ty se zdají být nepříjemně známé.* Kanedias, mistr tvůrce, se tyčil nad místností s rozpaženýma rukama pětkrát větší než zaživa. Za ním plápolal divoce rudý, oranžový a bílý oheň. Na protější stěně ležel jeho bratr Juvens, natažený na trávě pod kvetoucími stromy, a z mnoha ran mu vytékala krev. Mezi oběma muži kráčeli mágové za svou pomstou, šest na jedné straně a pět na druhé, s plešatým Bayazem v čele. *Krev, oheň, smrt, pomsta. Jak báječně příhodné, vzhledem k okolnostem.*

Celou podlahu pokrýval složitý vzor nakreslený s fanatickou pečlivostí. Kruhy uvnitř kruhů, obrazce, symboly, postavy až děsivě propracované, všechno vyznačené úhlednými řádky bílého prášku. *Sůl, pokud se příliš nemýlím.* Goyle ležel na zemi tváří dolů jeden nebo dva kroky ode dveří, před krajním kruhem, s rukama stále svázanýma za zády. Zpod něj se rozlévala tmavá krev a ze zad mu trčela špička střely ze samostřílu. *Přímo tam, kde by měl mít srdce. Nikdy bych si nepomyslel, že právě to je jeho slabé místo.*

V různých stupních údivu tam stáli čtyři z adeptů univerzity. Tři z nich, Chayle, Denka a Kandelau, drželi v každé ruce svíčku a jejich prskající knoty vydávaly přidušený, mrtvolný zápach. Saurizin, adeptus nauk chemických, držel prázdný samostříl. Tváře starců, zalité zespod odpudivou žlutí, byly jako pantomimické masky hrůzy.

Na druhé straně místnosti stál za pultem Silber s velkou knihou otevřenou před sebou a shlížel dolů s intenzivní soustředěností ve světle jediné lampy. Jeho prst šustil po stránce knihy a jeho tenké rty se nepřetržitě pohybovaly. Dokonce i z dálky a navzdory skutečnosti, že v místnosti bylo velice chladno, viděl Glokta, jak mu po vyzáblé tváří stékají velké kapky potu. Vedle něho, bolestně vzpřímený ve svém čistě bílém plášti a s ledově modrýma očima, kterýma blýskal přes celou místnost, stál arcilektor Sult.

„Glokto, vy mrzácký parchante!“ zavrčel. „Co tady k čertu děláte?“

„Mohl bych vám docela dobře položit tutéž otázku, Vaše Eminence.“ Mávnutím hole opsal celou tu scénu. „Pokud by svíčky, prastaré knihy, zaříkávání a kruhy ze soli nevypovídaly o povaze celé téhle hry samy, že ano?“ *A pěkně dětinské hry, jak se najednou zdá. Celou tu dobu, zatímco jsem se plahočil s těmi záležitostmi s Cechem obchodníků s plátnem, zatímco jsem riskoval život v Dagosce, zatímco jsem vaším jménem uplácel a vydíral kvůli volbám, vy jste se zabýval… tímhle?*

Ale Sult vypadal, že mu to v žádném případě vtipné nepřipadá. „Vypadněte odsud, vy pitomče! Tohle je naše poslední šance!“

„Tohle? Vážně?“ To už byl ve dveřích i Cosca a jeho maskovaní žoldáci mu byli v patách. Silberův pohled se pořád ještě upíral na stránky knihy a rty se mu nepřestávaly pohybovat. Na tváři měl ještě víc potu. Glokta se zamračil. „Umlčte ho někdo.“

„Ne!“ vykřikl Chayle s výrazem naprosté hrůzy v drobné tváři.

„Zaříkávání nesmíte přerušit! Je to nanejvýš nebezpečná operace! Následky by byly… by byly…“

„Katastrofální!“ zaječel Kandelau. Jeden ze žoldáků přesto vykročil do středu místnosti.

„Nechoďte kolem té soli!“ zavřeštěl Denka, z jehož kymácející se svíčky začal kapat vosk. „Ať už uděláte cokoli, nechoďte kolem ní!“

„Stát!“ vyštěkl Glokta a muž se zarazil před kruhem a zamžoural na něj přes okraj své masky. Během doby, co mluvili, se v místnosti silně ochladilo. Nepřirozeně ochladilo. Něco se uvnitř těch kruhů dělo. Vzduch se chvěl jako vzduch nad ohništěm, pořád víc a víc, jak Silberův drsný hlas drmolil další slova. Glokta tam stál jako přimrazený a očima těkal od jednoho adepta ke druhému. *Co teď? Zastavit ho, nebo ho nezastavovat? Zastavit, nebo −*

„Dovolte!“ Cosca vykročil kupředu a volnou levou rukou zašátral ve svém černém kabátě. *Ale člověk nemůže být −* Ledabylým pohybem vytáhl ruku a spolu s ní vrhací nůž. Čepel se ve světle svíčky zatřpytila a proletěla přímo tím zvlněným vzduchem uprostřed místnosti. Se slabým zaduněním se vnořila až po rukojeť do Silberova čela.

„Ha!“ Cosca vzal Gloktu za rameno. „Co jsem vám říkal? Viděl jste někdy někoho hodit nůž líp?“

Po Silberově tváři se řinul rudý pramínek krve. Silber obrátil oči v sloup a pak se skácel na bok, zavadil o stupínek a svalil se na podlahu. Jeho kniha přistála na něm a prastaré stránky se samy začaly obracet. Lampa se převrhla a na podlahu vystříkly kapky hořícího petroleje.

„Ne!“ zaječel Sult.

Chayle vyjekl a jeho ústa zůstala dokořán. Kandelau odhodil svíčku a sesul se na podlahu. Denka vyděšeně vykvikl, jednou rukou si přikryl obličej a mezi prsty bylo vidět jeho vytřeštěné oči. Chvíli bylo ticho, ve kterém všichni kromě Cosky vyděšeně zírali na ležící tělo adepta nauk démonických. Glokta čekal, pár zbylých zubů obnažených a oči co nejvíc přimhouřené. *Jako ten strašný, úchvatný okamžik mezi skopnutím palce a momentem, kdy se dostaví bolest. A tady to přichází. Tady to přichází.*

Tady přichází bolest…

Ale ono nic nepřicházelo. Místností se nerozezněl žádný ďábelský smích. Podlaha se nepropadla, aby odhalila bránu do pekel. Chvění ustalo a v místnosti se začalo oteplovat. Glokta tázavě povytáhl obočí, skoro zklamaný. „Zdá se, že démonická umění jsou evidentně poněkud přeceňovaná.“

„Ne!“ vyhrkl Sult znovu.

„Obávám se, že ano, Vaše Eminence. A když pomyslím, že jsem vás uznával.“ Glokta se zašklebil na adepta nauk chemických, který stále ochable svíral prázdný samostříl. Ukázal rukou na

Goylovo tělo. „Dobrá muška. Musím vám gratulovat. Ušetřil jste mi trochu uklízení.“ Pokynul prstem na zástup žoldáků za sebou. „Teď toho pána seberte.“

„Ne!“ zařval Saurizin a hodil samostříl na podlahu. „Nic z toho nebyl můj nápad! Neměl jsem na vybranou! To on!“ píchl tlustým prstem do vzduchu směrem k Silberovu bezvládnému tělu. „A… a on!“ Rozechvělou rukou ukázal na Sulta.

„Máte to vymyšlené moc hezky, ale to může počkat až na výslech. Byl byste tak laskav a vzal Jeho Eminenci do vazby?“ obrátil se ke Coskovi.

„S radostí.“ Cosca přešel napříč místností, jeho boty rozmetávaly bílý prášek a nechávaly za sebou ve složitém obrazci cestičky zkázy.

„Glokto, vy zatracený hňupe!“ zaječel Sult. „Nemáte vůbec představu, jaké nebezpečí Bayaz představuje! První z mágů s tím svým zparchantělým králem! Glokto! Neměl jste na to žádné právo! Ech!“ vyjekl, když mu Cosca přitáhl ruce za záda a pomohl mu na kolena. Bílé vlasy se mu poněkud pocuchaly. „Nemáte tušení −“

„Pokud nás Gurchové všechny nepozabíjejí, budete mít spoustu času mi to vysvětlit. O tom vás ujišťuji.“ Glokta zazářil svým bezzubým úsměvem a Cosca pevně utáhl provaz Sultovi kolem zápěstí. *Kdybys jenom věděl, jak dlouho jsem snil o tom, že tohle říkám.* „Arcilektore Sulte. Zatýkám vás pro velezradu proti Jeho Veličenstvu králi.“

* * *

Jezal nemohl dělat nic než jen stát a zírat. Jedno z dvojčat, to které bylo celé od krve, zvedlo pomalu své dlouhé ruce nad hlavu a spokojeně se protáhlo. To druhé na něho upřelo tázavý pohled.

„Jak by sis přál umřít?“ zeptalo se.

„Vaše Veličenstvo, pojďte za mě.“ Gorst zvedl zdravou rukou svou dlouhou čepel.

„Ne. Tentokrát ne.“ Jezal si sundal z hlavy korunu, tu, kterou Bayaz tak důkladně vymýšlel, a odhodil ji, až zarachotila o zem. Už měl plné zuby toho být král. Jestli má zemřít, zemře jako muž, jako kterýkoliv jiný voják. Najednou si uvědomil, že mu bylo

dopřáno zažít hromadu dobrodružství, mnohem víc, než o čem se většině mužů jen snilo. Tolik příležitostí udělat něco velkého, a jediné, co udělal on, bylo, že jen věčně sobecky fňukal sám nad sebou. Teď už bylo na nápravu pozdě. „Celý život jsem prožil tak, že jsem se opíral o druhé. Schovával se za ně. Lezl jim na ramena. Tentokrát ne."

Jedno z dvojčat zvedlo ruce a začalo pomalu tleskat. Pravidelné tlesk, tlesk, které se odráželo od zrcadel. To druhé se chichotalo. Gorst zvedl meč. Jezal udělal totéž. Poslední projev bezvýznamného vzdoru.

Pak se mezi nimi mihl nejvyšší soudce Marovia. Stařec se pohyboval s takovou neuvěřitelnou rychlostí, že kolem něj jeho černý hábit praskal. V ruce něco měl. Dlouhou tyč z tmavého kovu s háčkem na konci.

„Co −" zamumlal Jezal.

Háček najednou vzplanul oslnivým bílým světlem, jasným jako slunce v letním dni. Stovky háčků, jasných jako hvězdy, se odrážely ze zrcadel kolem stěn a zase zpátky a pořád dál, až do velké dálky. Jezal vyjekl, pevně zavřel oči a jednou rukou si přikryl tvář. Pořád viděl tu syčící dlouhou čáru, kterou za sebou zářivá špička nechala.

Zamrkal, ústa dokořán a spustil ruku. Dvojčata tam stála a nejvyšší soudce vedle nich, všichni na místech, na kterých stáli předtím, nehybně jako sochy. Z otvorů na konci podivné zbraně stoupaly, kroutily se a syčely proužky bílé páry a ovíjely se kolem Maroviovy ruky. Chvíli se nic nepohnulo. Pak se tucet velkých zrcadel na druhé straně síně zbortil přesně uprostřed, jako kdyby to byly jen listy papíru, z ničeho nic přeříznuté nejostřejším nožem na světě. Několik spodních polovin a jedna horní se pak pomalu překlopily dopředu do místnosti a roztříštily se o zem. Přes naleštěné dlaždice se rozletěly zářivé kousíčky skla.

„Uchchch," vydechlo dvojče nalevo. Jezal si uvědomil, že mu zpod brnění vytéká krev. Natáhlo k němu ruku a ta se ulomila v rameni a zaduněla o dlaždice. Z čistě uříznutého pahýlu vystříkla krev. Žena se převrátila na bok. Nebo alespoň její trup. Její nohy spadly na opačnou stranu. Její větší část se svalila na zem a hlava se oddělila a kutálela se po dlaždicích ve stále se zvětšující kaluži. Vlasy, přesně odseknuté u krku, se snesly dolů do krvavé změti ve zlatavém oblaku.

Zbroj, maso, kosti, všechno se to rozdělilo na malé kousky tak dokonale a přesně jako sýr naporcovaný drátkem na řezání. Dvojče napravo se zamračilo a vrávoravě vykročilo k Maroviovi. Kolena se mu podlomila a ono se rozlomilo v pase. Nohy se svalily na zem a zůstaly nehybně ležet. Vysypal se z nich hnědý prach a usadil se na hromádce. Horní polovina se přitáhla za nehty blíž, zvedla hlavu a zasyčela.

Vzduch kolem nejvyššího soudce se zachvěl a požíračovo rozpůlené tělo vzplálo plamenem. Chvíli sebou házelo a vydávalo dlouhé, kvílivé zvuky. Pak se hýbat přestalo a zůstala z něj jen hromádka kouřícího černého popela.

Marovia zvedl tu divnou zbraň, a když se usmál na háček na jejím konci, ze kterého pořád ještě unikaly zbytky páry, lehce hvízdl.

„Kanedias. Ten tedy věděl, jak vyrobit zbraň. Skutečný mistr tvůrce, viďte, Vaše Veličenstvo?“

„Cože?“ zamumlal Jezal, úplně ochromený.

Jak Marovia přecházel po podlaze k němu, jeho tvář pomalu roztávala. Pod ní se začala objevovat jiná. Jen jeho oči zůstaly tytéž. Různobarevné oči s veselými rýhami kolem koutků usmívající se na Jezala jako na starého přítele.

Joru Síra se uklonil. „Nikdy není klid, viďte, Vaše Veličenstvo? Ani chvilku.“

Ozvala se rána, jak se jedny z dveří prudce rozletěly. Jezal zvedl meč a srdce měl až v krku. Síra se rychle otočil, s tvůrcovou zbraní podél boku. Do místnosti vklopýtal muž. Velký muž. Šklebící se tvář měl plnou jizev, ztěžka oddechoval, v jedné ruce držel těžký meč a druhou si tiskl k žebrům.

Jezal zamrkal. Nemohl tomu uvěřit. „Logen Devítiprsťák. Jak ses sem, ke všem čertům, dostal?“

Seveřan se na okamžik zarazil. Pak se zády opřel o zrcadlo u dveří a nechal meč dopadnout na dlaždice. Pomalu se svezl dolů, až dosedl na podlahu, a tam zůstal sedět s hlavou opřenou o zeď. „To je dlouhá historie,“ řekl.

* * *

„Poslouchej nás…“

Vítr teď byl plný postav. Byly jich stovky. Tlačily se kolem vnějšího kruhu, kde byl jasný kov najednou zamlžený a třpytil se chladivou vlhkostí.

„…musíme ti něco říct, Ferro…“

„Tajemství…“

„Co ti máme dát?“

„My víme… všechno.“

„Jenom nás musíš pustit dovnitř…“

Tolik hlasů. Slyšela mezi nimi Arufa, svého starého učitele. Slyšela Susmana, toho otroka. Slyšela svou matku a svého otce. Slyšela Julweie a prince Utmana. Stovky hlasů. Tisíce. Hlasy, které znala a na které už zapomněla. Hlasy mrtvých a také živých. Výkřiky, mumlání, jekot. Šepot v jejích uších. Pořád blíž. Blíž než její vlastní myšlenky.

„Chceš pomstu?“

„Můžeme ti ji dát.“

„Takovou, o jaké se ti ani nesnilo.“

„Všechno, co chceš. Všechno, co potřebuješ.“

„Jenom nás pusť dovnitř…“

„Máš v sobě prázdné místo?“

„My jsme to, co ho vyplní!“

Kovové kruhy zbělely mrazem. Ferro klečela na konci nějakého závratného tunelu, jehož stěny byly z materiálu, který zběsile uháněl, řval, plný stínů, a jeho druhý konec se ztrácel někde daleko za temným nebem. V uších jí slabě zněl smích prvního z mágů. Vzduch hučel mocí, kroutil se, mihotal a mlžil.

„Nemusíš nic dělat.“

„Bayaz.“

„On to udělá.“

„Hlupák!“

„Lhář!“

„Pusť nás dovnitř…!“

„On to nechápe.“

„Využívá tě!“

„Směje se.“

„Ale dlouho nebude.“

„Brány se dmou.“

„Pusť nás dovnitř…“

Jestli Bayaz ty hlasy slyšel, nedal to na sobě znát. Chvějícím se dlážděním se šířily praskliny, které vybíhaly zpod jeho nohou, a kolem něj se ve vířících spirálách vznášely odštěpky. Železné kruhy se začaly pohybovat a ohýbaly se. Se skřípotem trýzněného kovu se vykroutily z drolícího se kamene ven a jejich jasné hrany zářily.

„Zámky se trhají.“

„Jedenáct ochran.“

„A jedenáct protiochran.“

„Dveře se otevírají.“

„Ano,“ přicházely hlasy, promlouvající současně.

Stíny se stahovaly pořád blíž. Ferro se zrychlil a zkrátil dech, zuby jí jektaly, údy se jí třásly a chlad cítila až u srdce. Klečela na okraji propasti, bezedné, nekonečné a plné stínů a hlasů.

„Brzy budeme s tebou.“

„Velmi brzy.“

„Už přišel náš čas.“

„Obě oddělené strany se spojí.“

„Tak, jako vždycky měly být.“

„Než Euz vyslovil první zákon.“

„Pusť nás dovnitř…“

Potřebovala si jenom ještě chvilku podržet Sémě. Pak jí ty hlasy dají pomstu. Bayaz byl lhář, to věděla od samého začátku. Nic mu nedlužila. Víčka se jí zachvěla, oči se zavřely a ústa otevřela dokořán. Burácení větru bylo pořád slabší, až už ho vůbec neslyšela, jenom ty hlasy.

Šeptající, uklidňující, pravdivé.

„Vezmeme si svět a napravíme ho.“

„Společně.“

„Pusť nás dovnitř…“

„Pomůžeš nám.“

„Osvobodíš nás.“

„Nám můžeš věřit.“

„Věř nám…“

Věřit?

Slovo, které používají jenom lháři. Ferro si vybavila trosky Aulka. Prázdné ruiny, odporné bahno. Bytosti z druhé strany, stvořené ze lží. Raději mít uvnitř sebe prázdné místo než ho zaplnit tímhle. Vklínila si jazyk mezi zuby a vší silou se kousla. Cítila, jak

se jí ústa zaplnila slanou krví. Nasála do sebe vzduch a přiměla se otevřít oči.

„Věř nám…“

„Pusť nás dovnitř!“

Uviděla tvůrcovu skříňku jen jako rozmazané, přelévající se obrysy. Sklonila se nad ní a zmrtvělými konečky prstů do ní dloubla, zatímco ji vítr bičoval. Ona nebude ničí otrok. Ani Bayazův, ani Vypravěčů tajemství. Najde si vlastní cestu. Možná temnou, ale svoji vlastní.

Víko se prudce otevřelo.

„Ne.“ Hlasy jí všechny najednou syčely do ucha.

„Ne!“

Ferro zaťala krvavé zuby a vrčela vzteky, jak se snažila přimět prsty, aby se rozevřely. Svět tál, vřískal jako beztvará masa temnoty. Pomalu, pomaloučku se její ztuhlá dlaň rozevřela. Tohle byla její pomsta. Postavit se všem lhářům, zlodějům, zotročovatelům. Země se zachvěla, roztříštila se, rozervala jako tenký a křehký plát skla, pod kterým je jen prázdný prostor. Otočila svou chvějící se ruku a Sémě jí vypadlo z dlaně.

Všechny jako jeden zaječely hlasy drsný příkaz. „*Ne!*“

Jenom slepě uchopila okraj víka. „Vyližte si!“ sykla.

A s posledními vyždímanými zbytky sil skříňku pevně zavřela.

Po deštích

Logen se opíral o hrazení, vysoko na věži na jedné straně paláce, a mračil se do větru. Kdysi dělal to samé, z vršku Věže řetězů. Teď se zdálo, že od té doby uplynuly celé věky. Tehdy ohromeně zíral na nekonečné město a říkal si, že by si ani ve snu nedokázal představit, že člověk dokáže vytvořit něco tak hrdého, krásného a nezničitelného, jako je Agriont.

Mord na to, že se ale časy mění.

Zelený prostor parku byl posetý popadanými úlomky a polámanými stromy. Tráva byla rozrytá, polovina jezírka vytekla a ono samo se proměnilo v bahnitou stoku. Na jeho západním okraji pořád ještě stály v oblouku krásné bílé stavby, i když jejich vytlučená okna zela prázdnotou. O něco dál už byly beze střech a trčely z nich prázdné trámy. Ještě dál byly jejich zdi pobořené a odváté. Z domů byly jen prázdné schránky, zadušené sutí.

Za nimi už nebylo nic. Velká síň se zlatou kopulí zmizela. Náměstí, kde Logen sledoval šermířský zápas, bylo pryč. Věž řetězů, silná zeď pod ní a všechny ty skvostné stavby, přes které Logen s Ferro utíkali. Všechno bylo pryč.

Obrovský kruh zkázy zasáhl celý západní Agriont a zbyly po něm jen akry beztvarých ruin. Město za ním bylo rozdrásané černými jizvami, z několika posledních požářišť ještě stoupal dým, i z doutnajících vraků, které se stále houpaly v zálivu. Nad celou scénou se tyčil tvůrcův dům jako výrazná černá masa pod zádumčivými mraky, lhostejný a nedotčený.

Logen tam stál a nepřestával se škrábat na zjizvené straně tváře. Rány ho bolely. Měl jich tolik. Každou část těla měl pohmožděnou a potlučenou, posekanou a potrhanou. Z potyčky s požíračem, z boje za příkopem, ze souboje s Obávaným, ze sedmidenního vraždění na Vysočině. Ze stovek bojů a šarvátek a starých tažení.

Příliš na to, aby si je všechny pamatoval. Byl tak hrozně unavený, rozbolavělý a zhnusený.

Zamračeně se podíval na svoje ruce a na hrazení pod nimi. Z místa, kde míval prostředníček, se na něj díval jen holý kámen. Pořád byl Devítiprsťákem. Krvavou devítkou. Mužem stvořeným ze smrti, jak to říkal Bethod. Včera málem zabil Psího čumáka, to věděl. Svého nejstaršího přítele. Svého jediného přítele. Prostě zvedl meč a nebýt náhlého zvratu osudu, byl by to udělal.

Vzpomínal, jak stál vysoko na jedné straně Velké severní knihovny a rozhlížel se po prázdném údolí a pod ním bylo klidné jezero jako obrovské zrcadlo. Vzpomínal na to, co cítil, když se mu vítr přehnal po čerstvě oholené bradě, a říkal si, jestli se muž může změnit.

Teď už odpověď znal.

„Mistře Devítiprsťáku!“

Logen se prudce otočil, sykl skrze zuby, jak ho stehy na boku zabolely. První z mágů vstoupil do dveří a vyšel ven na čerstvý vzduch na ochozu. Nějak se změnil. Vypadal mladší. Dokonce mladší, než když se s ním Logen setkal poprvé. V jeho pohybech byla ráznost a v očích lesk. Dokonce se zdálo, že šedivé vousy kolem jeho širokého úsměvu místy ztmavly. První úsměv, který Logen po hodně dlouhé době viděl.

„Jsi zraněný?“ zeptal se.

Logen hořce mlaskl. „Určitě ne poprvé.“

„A přece to není o nic lehčí.“ Bayaz položil své masité dlaně na kamennou zeď vedle Logenových a kochal se vyhlídkou. Jako kdyby si prohlížel pole květů místo hromady výmluvných trosek. „Rozhodně jsem nečekal, že se setkáme tak brzy. A že budeš mít za sebou takové úspěchy. Doslechl jsem se, že jsi svůj spor ukončil jednou provždy. Že jsi porazil Bethoda a shodil jsi ho z jeho vlastních hradeb. Alespoň tak jsem to slyšel. Moc hezké. Vždycky ses staral, aby bylo o čem zpívat, viď? A pak jsi nastoupil na jeho místo. Krvavá devítka, král Severanů! Jen si to představte!“

Logen se zamračil. „Takhle to nebylo.“

„Detaily. Výsledek je stejný, nebo ne? Alespoň je na Severu mír. Na každý pád ti gratuluji.“

„Bethod mi řekl pár věcí.“

„Ano?“ zeptal se Bayaz lhostejně. „Vždycky jsem jeho řeči pokládal za poněkud jednotvárné. Mluvil jenom o sobě, o svých

plánech, o tom, čeho dosáhl. Je tak hrozně únavné, když člověk nemyslí na druhé. Mizerné způsoby.“

„Říkal, že ty jsi ten důvod, proč mě nezabil. Že můj život byl předmětem vaší dohody.“

„Musím připustit, že je to pravda. Něco mi dlužil a ty jsi byl cena, o niž jsem si řekl. Rád jedním očkem hlídám budoucnost. Už tehdy jsem věděl, že by se mi mohl hodit muž, který hovoří s duchy. Bylo jen nečekaným přídavkem, že ses ukázal být i užitečným společníkem na cestách.“

Logen zjistil, že odpovídá přes zaťaté zuby. „Jen by bylo dobré mi o tom povědět.“

„Nikdy ses neptal, mistře Devítiprsťáku. Nechtěl jsi znát moje plány, pokud si vzpomínám, a já jsem nechtěl, aby ses mi cítil být zavázaný. Říct: ‚Kdysi jsem ti zachránil život,‘ by byl špatný začátek přátelství.“

Přestože na tom něco bylo, jako na všem, co Bayaz říkal, i tak chutná hořce, když s člověkem obchodují jako s ovcí. „Kde je Quai? Rád bych −“

„Mrtvý.“ Bayaz to slovo vyřkl rázně, ostře jako vržený nůž. „Jeho ztráta nás všechny velice zasáhla.“

„Zpátky do hlíny, co?“ Logen si vzpomněl, kolik sil ho kdysi stálo, aby tomu muži zachránil život. Míle, které se plahočil deštěm a snažil se dělat, co je správné. Všechno to bylo marné. Možná by měl cítit něco silnějšího. Ale bylo to těžké, když už měl před očima tolik smrtí. Logen už byl teď otupělý. Buď tohle, anebo už mu opravdu na ničem nezáleželo. Bylo těžké říct, která z těch možností to je.

„Zpátky do hlíny,“ zamumlal znovu. „Ale ty jdeš dál, že je to tak?“

„Ovšem.“

„To je úkol, který zbude těm, co přežili. Vzpomeneš na ně, prohodíš pár slov a pak jdeš dál a doufáš, že bude líp.“

„Tak, tak.“

„V těchhle věcech musíš být realista.“

„To je pravda.“

Logen si třel jednou rukou bolavý bok a snažil se přimět sám sebe, aby něco cítil. Ale trocha další bolesti ničemu nepomohla. „Včera jsem ztratil kamaráda.“

„Byl to krušný den. Ale vítězný.“

„Vážně? A pro koho?“

Viděl, jak se mezi troskami pohybují lidé, jako hmyz probírající se sutí. Hledali ty, co přežili, a nacházeli mrtvé. Pochyboval, že by někdo z nich zrovna teď měl vítězný pocit. Věděl, že on nic takového necítí. „Měl bych být s vlastními lidmi,“ zamumlal, ale nepohnul se. „Pomoct s pohřbíváním. Pomoct s raněnými.“

„A přece jsi tady a díváš se dolů.“ Bayazovy zelené oči byly tvrdé jako kámen. Byla to ta tvrdost, které si Logen všiml úplně na začátku a pak na ni nějak zapomněl. Nějak se ji naučil přehlížet. „Já tvoje pocity dobře chápu. Uzdravování je pro mladší. Jak člověk stárne, najednou zjišťuje, že má se zraněnými pořád míň trpělivosti.“ Tázavě pozvedl obočí a zadíval se zpátky k tomu hroznému výhledu. „Já jsem velmi starý.“

* * *

Zvedl pěst, aby zabušil, ale pak se zarazil a začal si nervózně třít prsty o dlaň.

Vzpomínal, jak byla sladkokysele cítit, jak měla silné ruce, jak vypadala, když se mračila do ohně. Vzpomínal na její teplo, když se k němu v noci tiskla. Věděl, že mezi nimi bývalo něco dobrého, přestože všechna slova, která si kdy řekli, byla drsná. Někteří lidé v sobě žádná jemná slova nemají, i když se o to třeba snaží. Samozřejmě si moc naděje nedával. Muž jako on se má raději obejít bez věcí, jako je naděje. Ale když nic nevsadíte, také nic nedostanete.

A tak Logen zaťal zuby a zaklepal. Žádná odpověď. Kousl se do rtu a zaklepal znovu. Nic. Zamračil se, trhl sebou a najednou ztratil trpělivost. Zmáčkl kliku a otevřel dveře.

Ferro se otočila. Šaty měla pomačkané a špinavé, ještě špinavější než obvykle. Oči doširoka vytřeštěné, možná dokonce vyděšené, a pěsti zaťaté. Ale když viděla, že je to on, tvář se jí rychle uvolnila a jemu při tom srdce kleslo až do žaludku.

„To jsem já, Logen.“

„Hm,“ zavrčela. Trhla hlavou na stranu a zamračila se na okno. Udělala k němu pár kroků, oči přimhouřené. Pak se prudce otočila na druhou stranu. „Tamhle!“

„Co?“ zamumlal zmateně Logen.

„Copak ty je neslyšíš?“

„Co mám slyšet?“

„No přece je, hlupáku!“ Připlížila se ke stěně a přitiskla se k ní.

Logen si nebyl jistý, co se vlastně děje. S ní si člověk nemohl být nikdy jistý ničím, to už věděl, ale tohle nečekal. Jenom orat dál, říkal si. Co jiného mohl dělat?

„Jsem teď král.“ Ušklíbl se. „Král Severanů, věřila bys tomu?“ Myslel si, že se mu vysměje do očí, ale jenom tam stála a poslouchala s uchem na zdi. „Já i Luthar. Dva králové. Dokážeš si představit pár marnějších parchantů? A nám dvěma dali korunu.“ Žádná odpověď.

Logen si olízl rty. Možná není jiná možnost než jít rovnou k věci. „Ferro. To, jak se věci obrátily. To, jak jsme… je nechali.“ Udělal k ní krok a pak další. „Kéž bych tehdy nebyl… já nevím…“ Položil jí ruku na rameno. „Ferro, snažím se ti říct −“

Rychle se otočila a přitiskla mu ruku dlaní na ústa. „Šššš.“ Popadla ho vpředu za košili a stáhla ho dolů, až na kolena. Přitiskla ucho k dlaždicím a oči jí těkaly tam a zpátky, jako by se snažila zachytit nějaký zvuk. „Neslyšíš to?“ Pustila ho a odsunula se do rohu. „Tamhle! Neslyšíš je?“

Pomalu natáhl ruku a sáhl jí zezadu na krk. Zhrublými konečky prstů jí přejel po kůži. Trhnutím rameny ho ze sebe setřásla a on ucítil, jak mu zaškubalo v tváři. Možná si to dobré, co mezi nimi bylo, jenom vymýšlel, a ji to nikdy ani nenapadlo. Možná to tak moc chtěl, že si to začal představovat.

Vstal a odkašlal si. „Nevadí. Možná bych se měl raději vrátit později.“ Pořád klečela s hlavou přitisknutou k dlaždicím. Ani si nevšimla, že odešel.

* * *

Logen Devítiprsťák se se smrtí důvěrně znal. Celý život kráčel vedle ní. Kdysi, po bitvě u Carleonu, viděl pálit těla po dvacítkách. Na Vysočině je viděl pohřbívat v bezejmenných údolích po stovkách. Pod ruinami Aulka kráčel po hoře lidských kostí.

Ale dokonce ani Krvavá devítka, dokonce ani nejobávanější muž Severu, nikdy neviděl nic takového, jako bylo tohle.

Těla byla nakupena podél široké třídy v hromadách vysokých po prsa. Bortící se kupy mrtvol, které nebraly konce. Byly jich stovky stovek, příliš mnoho, než aby to dokázal vyjádřit v číslovkách. Někdo se je pokusil přikrýt, ale moc se nesnažil. Koneckonců, mrtví už mu za to nepoděkují. Rozedrané kusy plátna vlály ve větříku, zatížené kusy ulámaného dřeva, a zpod nich trčely ochablé ruce a nohy.

Na tomto konci cesty pořád ještě stálo několik soch. Kdysi hrdí králové a jejich rádci s podrápanými a dolíčkovanými kamennými tvářemi a těly shlíželi smutně na krvavou zkázu, která se jim kupila pod nohama. Bylo jich dost, aby Logen poznal, že tohle bývala Královská cesta a že opravdu nevklopýtal někam do země mrtvých.

O sto kroků dál už byly jenom holé podstavce. Na jednom z nich pořád ještě držely ulomené nohy. Kolem nich se tlačila podivná skupinka. Vypadala zvadle. Ani živí, ani mrtví. Na kamenném bloku seděl nějaký muž a otupěle hleděl před sebe, zatímco si z kštice vytahoval chomáče vypadlých vlasů. Další chrchlal do zakrváceného hadru. Žena a muž leželi vedle sebe a zírali do prázdna, tváře svraštělé, že vypadali jako umrlci. Ona měla trhaný, zrychlený a plytký dech. On nedýchal vůbec.

Po další stovce kroků to vypadalo, jako by Logen kráčel zpustošeným peklem. Tady nebylo vůbec znát, že by tu kdy stávaly sochy, domy nebo cokoli jiného. Na jejich místě byly jen hromady podivně promíchaných trosek. Polámané kusy kamene, rozštípané dřevo, pokroucený kov, papír, sklo, všechno roztříštěné a přikryté tunami prachu a hlíny. Z trosek trčely nejrůznější věci, podivně nedotčené − dveře, židle, koberec, malovaný talíř a usměvavá tvář sochy.

Vším tím chaosem se belhali muži a ženy, pokrytí prachem, a probírali se sutí, odhazovali ji stranou a snažili se proklestit si jí cestu. Záchranáři, dělníci, zloději, kdo ví? Logen prošel kolem praskajícího ohně vysokého jako dospělý muž a ucítil jeho hřejivé polaskání na tváři. Vedle něj stál velký voják ve zbroji pokryté černými sazemi. „Našli jste něco v bílém kovu?“ burácel na hledače. „Cokoli? Musí se to spálit! Těla v bílém kovu? Spálit! Dle rozkazu uzavřené rady!“

O několik kroků dál stál na vršku největší hromady nějaký muž a tahal velký kus dřeva. Otočil se, aby ho mohl lépe uchopit. Nikdo

jiný než Jezal dan Luthar. Šaty měl rozedrané a špinavé, tvář umazanou blátem. Nevypadal o nic víc jako král než Logen.

Dole stál a díval se na něj podsaditý muž s jednou rukou v závěsném šátku. „Vaše Veličenstvo, tohle není bezpečné!“ zapípal divně holčičím hláskem. „Opravdu bychom měli být −“

„Ne! Tady mě je třeba!“ Jezal se znovu sehnul nad trámem, zatáhl za něj a na krku mu vystoupily žíly. Nebylo možné, aby ho dokázal vytáhnout sám, ale přesto to zkoušel. Logen tam stál a díval se na něj. „Jak dlouho tady je?“

„Celou noc a celý den,“ řekl ten podsaditý muž. „A nevypadá to, že by chtěl přestat. Těch pár, které jsme našli živé… skoro všichni mají tu nemoc.“ Ukázal zdravou rukou k nešťastné skupince u soch. „Vypadávají jim vlasy. Nehty. I zuby. Sesychají. Někteří z nich už zemřeli. Ostatní k tomu nemají daleko.“ Pomalu zavrtěl hlavou. „Jaký zločin jsme spáchali, abychom si zasloužili takovýhle trest?“

„Trest vždycky nestihne ty, co si ho zaslouží.“

„Devítiprsťáku!“ Jezal se díval dolů s bledým sluncem za sebou. „Drží to hrozně pevně! Popadni ten trám tadyhle za ten konec!“

Logen nemohl pochopit, jaký smysl v tomhle dopuštění má tahat ven nějaký trám. Ale velké cesty začínají malými kroky, říkával Logenovi vždycky otec. A tak se vyškrábal nahoru. Pod nohama mu klouzalo kamení a praskalo dřevo, ale vytáhl se až na vršek a tam se postavil a rozhlédl se.

„Mord na to.“ Z místa, kde stál, se zdálo, že hromady trosek nikde nekončí. Lidé se po nich plazili, zoufale odhrnovali suť, probírali se jí nebo tam jen stáli jako on, ohromení nedozírností té katastrofy. Kruh naprosté zkázy, široký míli, možná víc.

„Pomoz mi, Logene!“

„Tak jo. Dobře.“ Sehnul se a zaklesl ruce pod konec dlouhého kusu drsného dřeva. Dva králové, tahající trám. Králové bláta.

„Tak zaber!“ Logen zatáhl a stehy ho zaštípaly. Po chvíli ucítil, jak se kus dřeva pohnul. „Jo!“ zavrčel Jezal přes zaťaté zuby. Společně ho zvedli a odhodili stranou. Jezal se natáhl dolů a vytrhl suchou větev. Pak odhodil potrhané prostěradlo. Pod ním ležela žena a dívala se někam stranou. Jednu zlámanou ruku měla ovinutou kolem dítěte a kudrnaté černé vlasy měla ztmavlé krví.

„Tak jo.“ Jezal si pomalu utřel ústa hřbetem špinavé ruky. „Tak jo. Dobře. Odneseme je k ostatním mrtvým.“ Škrábal se přes trosky dál. „Ty tam! Přines sem ten sochor, co je tamhle! Sem s ním, a krumpáč, musíme odklidit tenhle kámen! Nechej ho tady. Budeme ho potřebovat později. Až budeme přestavovat!“

Logen mu položil ruku na rameno. „Jezale, počkej. Počkej. Znáš mě přece.“

„Jistěže. Rád bych si to myslel.“

„Tak jo. Pak mi něco řekni. Jsem…“ Nemohl honem najít správná slova. „Jsem… špatný člověk?“

„Ty?“ Jezal se na něj zmateně podíval. „Ty jsi ten nejlepší člověk, kterého znám.“

* * *

Sešli se pod zlomeným stromem v parku. Byli pochmurný zástup. Černé mužské postavy, stojící klidně a tiše, a nad nimi rudá oblaka a zlatavé šmouhy kolem zapadajícího slunce. Logen slyšel jejich lenivé hlasy, jak kráčel vzhůru. Slova za mrtvé, tichá a smutná. U jejich nohou viděl hroby. Dva tucty hromádek čerstvě obrácené hlíny, uspořádaných do kruhu tak, aby si všichni byli rovni. Velký vyrovnávač, jak říkají horalé. Muži uložení do hlíny a muži, kteří za ně promlouvají. Mohla by to být scéna ze starého Severu za dávných časů Skarlinga Šťastlivce.

„…Harding Mračňák. Nikdy jsem neviděl muže, co by to s lukem uměl líp. Nikdy. Nespočítám, kolikrát mi zachránil život, a nikdy za to nečekal díky. Možná akorát to, že pro něho udělám to samé. Vypadá to, že tentokrát jsem to nedokázal. Tedy, nikdo z nás to nedokázal…“

Psímu čumákovi se vytratil hlas. Několik hlav se otočilo a zadívalo se na Logena, jehož kroky zaskřípaly ve štěrku.

„Jestli to není král Seveřanů,“ řekl kdosi.

„Sám Krvavá devítka.“

„Měli bychom se uklonit, ne?“

To už se na něho dívali všichni. Viděl, jak se jim v šeru lesknou oči. Ne víc než nejasné obrysy, těžko rozeznat jednoho muže od druhého. Zástup stínů. Zástup duchů a stejně tak nepřátelský.

„Máš něco, co bys chtěl říct, Krvavá devítko?“ ozval se hlas skoro až zezadu.

„Myslím, že ne,“ řekl. „Ty jsi to udělal líp.“

„Nebyl žádný důvod tady být.“ Několik souhlasných zabručení.

„Nebyl to náš boj, do prdele.“

„Nemuseli tady umřít.“ Další zabručení.

„Měl jsi to být ty, koho tady pohřbíme.“

„Jo. Možná že jo.“ Logen by se rád rozplakal. Ale místo toho si uvědomil, že se usmívá. Úsměv Krvavé devítky. Úsměv, jaký mají umrlci, když uvnitř nemají nic než smrt. „Možná. Ale nemůžete si vybrat, kdo zemře. Ne když nemáte dost silný žaludek na to, abyste se o to postarali sami. Máte ho? Má ho někdo z vás?“ Ticho. „Tak jo. Všechno dobré pro Hardinga Mračňáka. Všechno dobré pro ostatní mrtvé, všech je škoda.“ Logen si odplivl do trávy. „Vy ostatní se jděte bodnout.“ A s tím se otočil a vykročil zpátky, odkud přišel.

Do tmy.

Odpovědi

Tolik se toho musí udělat.

Dům otázek pořád stál a bylo třeba, aby se někdo chopil kormidla. *A kdo jiný by to měl být? Představený Goyle? Bohužel, šipka zapíchnutá v srdci mu v tom brání.* Někdo musí dohlédnout na internace a výslech těch nekonečných stovek gurišských vězňů. Každým dnem přibývali další zajatci, jak armáda hnala vetřelce zpátky ke Kelnu. Kdo jiný by to měl být? *Praktikalka Vitari? Ta opustila Království navždy i se svými dětmi.* Bylo třeba, aby někdo prověřil zradu lorda Brocka. Vyslídil ho a vypořádal se s jeho spojenci. Pozatýkal je a zajistil doznání. *A kdo jiný tady zůstal? Arcilektor Sult? Ach, propáníčka, to jistě ne.*

Glokta sípal, jak se belhal ke dveřím svého bytu. Těch několik málo zbylých zubů měl vyceněných nekonečnou bolestí v nohou. *Rozhodně šťastné rozhodnutí, jit pěšky až na východní konec Agriontu. Člověk musí být vděčný za drobnosti, jako je místo, kde může složit svoji zmrzačenou schránku. Moje staré obydlí teď bezpochyby úpí pod tunami suti, tak jako zbytek −*

Dveře jeho bytu nebyly úplně dovřené. Jen velice slabě do nich strčil a ony se skřípavě otevřely. Do chodby se vylilo měkké světlo z lampy, zářivý pruh, který padl přes prašnou podlahu, přes konec Gloktovy hole a zablácenou špičku jeho boty. *Nenechal jsem otevřené žádné dveře a určitě jsem nenechal svítit lampu.* Nervózně si přejel jazykem po prázdných dásních. *Takže návštěvník. Nezvaný. Že bych šel dovnitř a uvítal ho ve svém bytě?* Sklouzl pohledem do kouta stinné chodby. *Nebo že bych předním raději utekl?* Skoro se usmíval, když se šoural přes práh, nejdřív hůl, pak pravá noha a potom levá, vlekoucí se s bolestí za ním.

Gloktův host seděl u okna ve světle jediné lampy. Tvrdé tahy tváře měl zalité jasem a v jejích hlubokých propadlinách se krčila chladná tma. Šachovnici měl položenou před sebou, přesně jak ji

Glokta nechal, a její hrací figurky vrhaly na čtverečkované pole dlouhé stíny.

„Ale, představený Glokta. Čekám tu na vás.“

A já zase na vás. Glokta se dobelhal ke stolu a jeho hůl škrábala po holých prknech. *Stejně neochotně, jako se člověk potácí na popraviště. Ach ano. Katu nelze unikat věčně. Možná se nám dostane alespoň nějakých odpovědí, než s námi skončí. Vždycky jsem snil o tom, že zemřu dobře informován.* Pomalu, velice pomalu a se skučením se sesul do volné židle.

„Mám to potěšení seznámit se s panem Valintem, nebo panem Balkem?“

Bayaz se usmál. „S oběma, samozřejmě.“

Glokta ovinul jazyk kolem jednoho ze svých mála zbylých zubů a se slabým mlasknutím ho sundal. „A čemu že vděčím za takovou nesmírnou čest?“

„Přece jsem vám řekl, toho dne, kdy jsme navštívili tvůrcův dům, že bychom si spolu měli někdy pohovořit. Pohovořit o tom, co chci já, a o tom, co chcete vy. Ten čas právě nastal.“

„Ach, jaký to radostný den.“

První z mágů ho pozoroval a v jasných očích měl pohled, jaký mívá člověk, když pozoruje nějaký zajímavý hmyz. „Musím přiznat, že mě fascinujete, představený. Váš život se zdá být absolutně nesnesitelný. A přece tak velice, velice usilovně bojujete o přežití. Každá zbraň a každá lest. Vy prostě odmítáte zemřít.“

„Já jsem připraven zemřít.“ Glokta jeho pohled opětoval, stejně zvědavě. „Ale odmítám prohrát.“

„Ať to stojí cokoli, viďte? Jsme ze stejného těsta, vy a já, a jsme vskutku vzácný druh. Chápeme, co je třeba udělat, a neuhýbáme před tím, bez ohledu na sentiment. Jistě si vzpomínáte na lorda kancléře Feekta?“

Když se ve vzpomínkách vrátím hodně daleko… „Zlatý kancléř? Říká se, že předsedal uzavřené radě po čtyřicet let. Říká se, že v podstatě sám spravoval Království.“ *Sult to říkal. Sult říkal, že jeho smrt zanechala prázdné místo, které by on i Marovia hrozně rádi zaplnili. Právě tam podle mě tenhle ošklivý tanec započal. Návštěvou arcilektora, doznáním mého starého přítele Salema Rewse, zavřením Seppa dan Teufel, správce mincoven…*

Bayaz projel silným konečkem prstu mezi figurkami na šachovnici, jako kdyby zvažoval další tah. „Měli jsme dohodu,

Feekt a já. Já jsem mu dal moc. A on mě poslouchal, bezvýhradně.“

Feekt… ten základ, na němž spočíval celý národ… sloužil tobě? Čekal jsem leccos, ale tohle… je opravdu síla. „Chcete po mně, abych uvěřil, že jste po celou tu dobu ovládal Spojené království?“

Bayaz se ušklíbl. „Už od doby, co jsem tu zatracenou věc dal dohromady, za časů Haroda takzvaného Velikého. Občas bylo nezbytné, abych vzal věci do ruky sám, jako za poslední krize. Ale většinou jsem stál v pozadí, za scénou, jak se říká.“

„Tam bývá nejspíš trochu zatuchlo.“

„Nepohodlné, leč nezbytné.“ Na mágově bělostném úsměvu zazářilo světlo z lampy. „Lidé se rádi dívají na loutky, představený. Ale i pouhé zavadění okem o loutkáře pro ně znamená zklamání. A co víc, mohli by si nakonec všimnout, že mají kolem zápěstí také šňůrky. Sult něco takového zahlédl, za scénou, a jenom se podívejte, co za potíže nám tím všem způsobil.“ Bayaz převrhl jednu z figurek a ta zarachotila o šachovnici a odkutálela se.

„Předpokládejme, že jste opravdu velký strůjce a že jste nám poskytl…“ Glokta mávl rukou k oknu. *Akry úžasné zkázy.* „Tohle všechno. Proč taková velkorysost?“

„Musím přiznat, že nejsem tak docela nezištný. Chalul za sebe nechal bojovat Gurchy. Já jsem potřeboval vlastní vojáky. I největší generálové potřebují obyčejné pěšáky, aby drželi frontu.“ Ledabyle posunul jednu z nejmenších figurek dopředu. „I nejlepší z válečníků potřebuje zbroj.“

Glokta si vcucl spodní ret. „A pak Feekt zemřel a vy jste zůstal obnažený.“

„Obnažený jako mimino, a v mém věku.“ Bayaz si zhluboka povzdechl. „A za mizerného počasí, když se Chalul připravoval na válku. Měl jsem najít vhodného nástupce mnohem dřív, ale byl jsem ponořen hluboko ve svých knihách. Čím jste starší, tím rychleji vám roky ubíhají. Je snadné zapomenout, jak brzy lidé umírají.“

A jak snadno. „Smrt zlatého kancléře zanechala vakuum,“ zamumlal Glokta, jak o tom uvažoval. „Sult a Marovia v tom spatřili šanci, jak se zmocnit vlády sami a uskutečnit vlastní vize, jak by měl národ vypadat.“

„Obzvláště absurdní vize, když se to tak vezme. Sult se chtěl vrátit do nikdy neexistující minulosti, kdy všichni poslušně

zůstávali tam, kde se jim řeklo, a vždycky udělali, co se jim přikázalo. A Marovia? Cha! Marovia chtěl moc rozházet mezi lidi. Hlasování? Volby? Hlas obyčejného člověka?“

„Nějaké podobné myšlenky z něj opravdu vyvěraly.“

„Doufám, že z vás vyvěral přiměřený stupeň opovržení. Moc lidem?“ ušklíbl se Bayaz. „Oni o ni nestojí. Nechápou ji. Co by s ní, k čertu, dělali, kdyby ji dostali? Lidé jsou jako děti. Oni *jsou* děti. Potřebují někoho, kdo by jim říkal, co mají dělat.“

„Někoho, jako jste vy, předpokládám?“

„Kdo by se hodil líp? Marovia si myslel, že mě využije ke svým malicherným plánům, a zatím jsem celou tu dobu využíval já jeho. Když se začal se Sultem rvát o zbytky, hra už byla vyhraná. Tahem, který jsem připravoval už před nějakou dobou.“

Glokta pomalu kývl. „Jezal dan Luthar.“ Náš malý bastard.

„Přítel váš i můj.“

Ale bastard není k ničemu, pokud… „V cestě stál korunní princ Raynault.“

Mág převrhl figurku a ta se pomalu odkoulela z šachovnice a zarachotila o stůl. „Mluvíme o velkých věcech. V takovém případě jsou oběti nezbytné.“

„Zařídil jste, aby to vypadalo, že ho zabil požírač.“

„Ó, on to byl požírač.“ Bayaz se na něho samolibě díval ze stínu. „Ne všichni, kteří porušili druhý zákon, slouží Chalulovi. Můj učedník, Joru Síra, byl dlouho nakloněný myšlence si trochu kousnout.“ A na to Bayaz cvakl dvěma řadami zdravých a pravidelných zubů o sebe.

„Chápu.“

„Tohle je válka, představený. Ve válce je třeba využít všech zbraní. Zdrženlivost je bláznovství. Ještě hůř. Je to zbabělost. No ale jenom se podívejte, koho to tady poučuji. Vy přece nepotřebujete lekci v bezohlednosti.“

„Ne.“ *Vytesali je do mě v císařském vězení a od té doby je pilně praktikuji.*

Bayaz šťouchl do jedné z figurek a postrčil ji dopředu. „Užitečný muž, tenhle Síra. Muž, který už dávno pochopil, co je nutné, a přijal úkol zdokonalit se v oboru změny podob.“ *On byl ten strážce, co plakal přede dveřmi prince Raynaulta. Ten, který se vypařil hned příštího dne…*

„Kousíček látky, sebraný z pokoje vyslance," zamumlal Glokta. „Krev rozmazaná po jeho šatech." A tak šel na popraviště nevinný muž a pak vypukla válka mezi Gurchulem a Spojeným královstvím. Dvě překážky byly hladce odmeteny z cesty jediným prudkým mávnutím smetáku.

„Mír s Gurchulem byl pro mé účely naprosto nežádoucí. Od Síry byla politováníhodná nedbalost, že zanechal tak křiklavé stopy. Ale on nikdy nepředpokládal, že se budete pídit po pravdě, když bylo po ruce tak příhodné řešení."

Glokta přikývl, pomalu, jak se mu v mysli rozvinul celý obraz. „Dozvěděl se o mém pátrání od Severarda a já jsem byl obšťastněn návštěvou té vaší chodící mrtvoly, Mauthise, který mi řekl, že toho buď nechám, nebo zemřu."

„Přesně tak. Při jiné příležitosti Joru přijal jinou podobu. Říkal si Tanner a pod tím jménem podněcoval rolníky k poněkud nepatřičnému chování." Bayaz si začal prohlížet nehty na rukou. „I když pro dobrou věc, představený."

„Aby propůjčil kouzlo vaší poslední loutce. Aby z něj učinil miláčka lidu. Aby s ním musela šlechta i uzavřená rada počítat. To vy jste byl zdrojem těch historek."

„Hrdinské činy na dalekém západě? Jezal dan Luthar?" Bayaz se ušklíbl. „Jediné, co dokázal, bylo kňourat, že prší."

„Je úžasné, jakým pitomostem hlupáci uvěří, když je budete vykřikovat dost nahlas. A taky jste zmanipuloval Soutěž."

„Vy jste si toho všiml?" Bayazův úsměv se roztáhl. „Jsem ohromen, představený. Skutečně ohromen. Celou tu dobu jste se motal tak blízko pravdě." *A přece tak hrozně daleko.* „Netrápil bych se tím příliš. Jsem ve velké přesile. Sult se nakonec dobral k odpovědím, ale už bylo příliš pozdě. Od začátku jsem měl podezření, jaké jsou jeho plány."

„To proto jste po mně chtěl, abych o něm něco vyslídil?"

„Skutečnost, že jste mě až doposledka neposlouchal, mi byla zdrojem značného roztrpčení."

„Možná by bylo pomohlo, kdybyste mě pěkně požádal." *Alespoň by to byla příjemná změna.* „Bohužel jsem se ocitl ve velmi obtížné pozici. Problém příliš mnoha pánů."

„Ale to už skončilo, viďte? Byl jsem skoro zklamaný, když jsem zjistil, do jak omezené hloubky šly Sultovy studie. Sůl a svíčky a zaříkávání? Jak pateticky dětinské. Možná dost na to, aby

včas zastavil toho rádoby demokrata Maroviu, ale ani v nejmenším to nemohlo znamenat nějakou hrozbu pro mě.“

Glokta se zamračil na šachovnici. *Sult a Marovia. Přes všechnu jejich chytrost, přes všechnu jejich moc byly ty jejich nepěkné malé půtky bezvýznamné. V téhle hře byli jen malými figurkami. Tak malými, že je nikdy ani nenapadlo, jak velké hrací pole ve skutečnosti je. Což znamená, že já jsem co? Smítko prachu mezi čtverci, přinejlepším.*

„A co ten záhadný návštěvník ve vašich pokojích toho dne, kdy jsme se poprvé setkali?“ *Možná i návštěvník v mých pokojích? Žena, a studená…*

Bayazovi se na čele objevily zlostné vrásky. „Moje chyba z mládí. Už o ní nikdy víc nemluvte.“

„Ach, jak si přejete. A co velký prorok Chalul?“

„Válka bude pokračovat. Na jiných bojištích a s jinými vojáky. Ale tohle je poslední bitva, v níž se bojuje zbraněmi, které vznikly v minulosti. Magie ze světa mizí. Lekce Starých časů se ztrácejí v temnotě minulosti. Nastává nový věk.“

Mág udělal jednou rukou ledabylý pohyb a něco se ve vzduchu mihlo, zarachotilo uprostřed šachovnice, kde se to roztočilo dokola, až se to nakonec svalilo na stranu s nezaměnitelným cinknutím padající mince. Zlatá padesátimarkovka, která se hřejivě a vábivě třpytila ve světle lampy. Glokta se málem rozesmál. *Ach, dokonce i tady, i teď to vždycky skončí u tohohle. Všechno se dá koupit.*

„Byly to peníze, co zvítězilo v té nedopečené guršské válce krále Guslava,“ řekl Bayaz. „Byly to peníze, co spojilo otevřenou radu k podpoře krále − bastarda. Byly to peníze, co přihnalo vévodu Orsa bránit svou dceru a převážilo misky vah v náš prospěch. A všechno to byly moje peníze.“

„Byly to peníze, co mi umožnilo udržet Dagosku tak dlouho.“

„A vy víte, čí byly.“ *Kdo by si to byl pomyslel? Spíš první z finančníků než první z mágů. Otevřená i uzavřená rada, kmáni i králové, kupci a kati, všichni jsme lapeni v jedné zlaté síti. Síti dluhů, lží a tajností a za každý provázek se zatáhne tak, aby bylo všechno na svém místě. Jako když virtuos mistrně ovládá struny své harfy. A co s ubohým představeným Gloktou, tím tápajícím klaunem? Je někde v téhle sladké hudbě místo pro jeho hořký tón? Nebo už je čas vyžádat si můj vypůjčený život?*

„Předpokládám, že bych vám měl pogratuloval k mistrovské hře," zamumlal Glokta trpce.

„Pchá." Bayaz to mávnutím ruky zamítl. „Nahnat hejno primitivů pod vládu toho kreténa Haroda a přimět je, aby se chovali jako civilizovaní lidé. Udržet Království pohromadě za občanské války a dosadit toho hňupa Arnaulta na trůn. Dostrkat zbabělce Kasamira, aby dobyl Angland. To byla mistrovská hra. Tohle nebylo nic. Držím všechny trumfy a vždycky budu. Mám −"

Tohle už mě unavuje. „A bla, bla, žvásty, bla, bla. Ten zápach sebeuspokojení už začíná být poněkud nedýchatelný. Jestli mě hodláte zabít, uškvařte mě na popel hned a budeme to mít za sebou, ale jenom mě pro všechno na světě ušetřete dalšího naparování."

Poté dlouho bez hnutí seděli a mlčky se v šeru dívali přes stůl jeden na druhého. Dost dlouho, aby se Gloktovi začala třást noha, aby mu začala cukat víčka a v bezzubých ústech mu vyschlo jako v poušti. *Sladké očekávání. Bude to teď? Bude to teď? Bude to* − „Zabít vás?" zeptal se Bayaz mírně. „A připravit se tak o váš půvabný smysl pro humor?"

Teď tedy ne. „Pak tedy… proč přede mnou svoji hru odhalujete?"

„Protože už brzy Adovu opustím." Mág se naklonil dopředu a jeho tvrdou tvář zalilo světlo. „Protože je nezbytné, abyste pochopil, kde je moc. A kde vždycky bude. Je nezbytné, abyste získal, na rozdíl od Sulta a Marovii, správný úhel pohledu. Je to nutné… pokud mi máte sloužit."

„Sloužit vám?" *To raději strávím dva roky v páchnoucí tmě. To bych si dal raději rozsekat nohu na kaši. To bych si raději nechal vyrvat zuby. Ale protože tohle všechno už jsem udělal…*

„Ujmete se úkolu, který plnil Feekt. Úkolu, který před ním plnila už dvacítka dalších velkých mužů. Budete můj zástupce v Království. Budete ovládat uzavřenou a otevřenou radu i našeho společného přítele krále. Postaráte se, aby měl dědice. Budete udržovat stabilitu. Krátce řečeno, budete na hlídce, zatímco já budu pryč."

„Ale ostatní z uzavřené rady nikdy −"

„S těmi, kteří zbyli, už jsem promluvil. Všichni se podřídí vaší autoritě. Pod tou mojí, samozřejmě."

„Jak bych měl −"

„Budeme ve spojení. Často. Prostřednictvím mých lidí v bance. Prostřednictvím mého učedníka Síry. A přes další prostředníky. Poznáte je.“

„Předpokládám, že v téhle věci nemám na vybranou?“

„Ne, pokud nejste schopen splatit milion marek, které jsem vám půjčil. Plus úroky.“

Glokta si poklepal vpředu na košili. „Zatraceně. Nechal jsem si peněženku v práci.“

„Pak se obávám, že nemáte na vybranou. Ale proč byste mě odmítal? Nabízím vám možnost účastnit se utváření nové doby.“ *Ponořit ruce až po lokty do další špinavé práce.* „Stát se někým velkým. Tím největším z mužů.“ *Osedlat si uzavřenou radu jako zmrzačené monstrum.* „Zanechat svou podobu v kameni na Královské cestě.“ *Kde její šerednost bude děsit děti k pláči. Tedy až poté, co budou odklizeny trosky a mrtvoly, samozřejmě.* „Formovat dějiny národa.“

„Pod vaším vedením.“

„Přirozeně. Nic není zadarmo, to vy víte.“ Mág znovu mávl rukou a něco zarachotilo o šachovnici a roztočilo se na ní. Zastavilo se to před Gloktou a zlatě se to zatřpytilo. Arcilektorův prsten. *Kolikrát jsem se ohýbal, abych právě tenhle klenot políbil. Kdo by si byl pomyslel, že ho budu jednoho dne nosit?* Zvedl ho a zamyšleně jím otáčel v prstech. *A tak nakonec setřesu svého zlého pána, abych zjistil, že bič drží v ruce ještě horší a mnohem, mnohem mocnější. Ale mám snad jinou možnost? Má snad kdokoli z nás opravdu na výběr?* Navlékl si prsten na prst. Velký kámen se ve světle lampy zatřpytil, plný fialových jisker. *Z mrtvého muže největším mužem v říši, a to všechno za jediný večer.*

„Sedí jako ulitý,“ zamumlal Glokta.

„Ovšemže, Vaše Eminence. Vždycky jsem věděl, že bude.“

Ranění

West se prudce probudil a pokusil se zvednout do sedu. Jednou nohou mu projela bolest a pak i hrudníkem a pravou paží a tam zůstala. Se zasténáním klesl zpátky a zíral na strop. Klenutý kamenný strop, pokrytý černými stíny.

Odevšad se k němu plížily různé zvuky. Bručení a naříkání, kašlání a vzlykání, zrychlený dech a slabé vrčení. Tu a tam náhlý výkřik bolestí. Zvuky napůl lidské a napůl zvířecí. Někde nalevo od něj bylo slyšet chraplavý šepot, který donekonečna drmolil, jako když krysa škrábe za zdí: „Nevidím. Zatracený vítr. Nevidím. Kde to jsem? Kde jste kdo? Já nevidím.“

West polkl a cítil, jak se bolest zhoršila. V lazaretech v Gurchulu byly slyšet také takovéhle zvuky, když se tam vypravil navštívit raněné vojáky ze své jednotky. Vzpomínal na ten zápach a nářek z těch strašných stanů, na bídu mužů v nich a na svou vše přehlušující touhu utéct odtud a být mezi zdravými. Ale začínalo mu být jasné, že tentokrát nebude zdaleka tak snadné odejít.

Byl jedním ze zraněných. Jiný, opovrženíhodný a odpuzující druh. Tělem mu pomalu projela hrůza smísená s bolestí. Jak zlá jeho zranění jsou? Má pořád ještě všechny údy? Pokusil se pohnout prsty, zakroutit palci u nohou a musel zatnout zuby, jak se bolest v paži a v noze zhoršila. Zvedl si třesoucí se levou ruku před obličej a v šeru jí otáčel. Zdála se v pořádku, ale byla to jediná končetina, kterou mohl hýbat, a i to pro něj představovalo nesnesitelnou námahu. Hrdlem se mu hrnula vzhůru panika a sevřela mu ho.

„Kde to jsem? Ten zatracený vítr. Nevidím. Pomozte mi. Pomozte mi. Kde to jsem?“

„Buď zticha, k sakru!“ zařval West, ale slova mu odumřela ve vyschlém krku. Všechno, co z něj vyšlo, bylo suché zakašlání, díky němuž mu opět zaplavila žebra spalující bolest.

„Šššš.“ Něco se ho jemně dotklo na hrudi. „Jen klidně ležte.“

Před očima se mu vynořila rozmazaná tvář. Ženská tvář, pomyslel si, se světlými vlasy, ale nemohl pořádně zaostřit. Přestal se o to snažit a zavřel oči. Nezdálo se, že by na tom nějak záleželo. Ucítil něco na rtech, hrdlo láhve. Napil se příliš žíznivě, poprskal se a ucítil, jak mu po krku stéká chladná voda.

„Co se stalo?“ zaskřehotal.

„Byl jste raněn.“

„To vím. Myslel jsem… ve městě. Ten vítr.“

„To nevím. Myslím, že to neví nikdo.“

„Zvítězili jsme?“

„Mám za to, že… že Gurchové byli vyhnáni, ano. Ale je hodně zraněných. A hodně mrtvých.“

Další doušek vody. Tentokrát to zvládl bez zakuckání. „Kdo jste vy?“

„Jmenuji se Ariss. Dan Kaspa.“

„Ariss…“ West se snažil to jméno někam zařadit. „Znal jsem vašeho bratrance. Znal jsem ho dobře. Skvělý muž. Vždycky o vás vyprávěl… o tom, jak jste krásná. A bohatá.“ zamumlal. Nejasně si uvědomoval, že by tohle říkat neměl, ale nedokázal svá ústa zastavit. „Velice bohatá. Zemřel. V horách.“

„Já vím.“

„Co tady děláte?“

„Snažím se pomáhat raněným. Bylo by pro vás nejlepší, kdybyste teď spal, pokud −“

„Jsem celý?“

Chvíle ticha. „Ano. Teď spěte, jestli můžete.“

Její tmavá tvář se rozmazala a West zavřel oči. Zvuky agonie kolem něj pomalu slábly. Je celý. Všechno bude v pořádku.

* * *

Vedle jeho lůžka někdo seděl. Ardee. Jeho sestra. Zamrkal, zakroutil staženými ústy a chvíli si nebyl jistý, kde je.

„Zdá se mi to?“ Nato se k němu naklonila a zaryla mu nehty do paže. „Au!“

„Ten sen bolí, co?“

„Ne,“ byl nucen připustit. „Tohle je skutečnost.“

Vypadala dobře. Mnohem lépe, než když ji viděl naposledy, o tom se nedalo diskutovat. Předně neměla na tváři žádnou krev. A taky z ní nevyzařovala neskrývaná nenávist. Jen podmračené zamyšlení. Pokusil se zvednout do sedu, ale nepodařilo se mu to a bezmocně se svalil zpátky. Nenabídla mu pomoc. Vlastně ani nečekal, že by to udělala. „Jak zlé to je?“ zeptal se.

„Zřejmě nic příliš vážného. Zlomená ruka, několik zlomených žeber a hodně pohmožděná noha, tak mi to řekli. Nějaké škrábance ve tváři, po kterých může zůstat jedna nebo dvě jizvy, ale všechnu krásu v rodině jsem stejně pobrala já.“

Vyprskl smíchy a trhl sebou, jak se mu hrudníkem rozlila bolest. „To je fakt. A důvtip taky.“

„Tím se nemusíš trápit. Díky němu jsem měla v životě ohromující úspěch, což ostatně vidíš před sebou. Takový úspěch, o jakém se tobě na postu lorda maršála Spojeného království může jenom zdát.“

„Nech toho,“ sykl a položil si zdravou ruku na žebra. „Bolí to.“

„Ne víc, než si zasloužíš.“

Jeho smích rychle dorachotil a chvíli pak jen mlčeli a dívali se jeden na druhého. Dokonce ani to nebylo snadné. „Ardee…“ Hlas se mu zadrhl v bolavém krku. „Můžeš mi… odpustit?“

„Už jsem ti odpustila. To když jsem se doslechla, že jsi mrtvý.“ Pokusila se o úsměv, poznal to. Ale pořád měla v koutku úst ten zlostný úšklebek. Nejspíš by mu mnohem raději zaryla nehty do obličeje než do ruky. V tu chvíli byl skoro rád, že je zraněný. Neměla jinou možnost než na něj být vlídná. „Je dobře, že nejsi. Tedy mrtvý, myslím…“ zamračila se přes rameno. Na konci dlouhého sklepení vypukl nějaký rozruch. Vzrušené hlasy, řinčení nohou v brnění.

„Král!“ Ať to zvolal kdokoli, samým rozčilením skoro vypískl. „Král opět přichází!“

Na okolních lůžkách zvedali muži hlavy a snažili se vzepřít na loktech. Od jednoho k druhému se šířilo nervózní vzrušení. „Král?“ šeptali, tváře plné úzkosti a očekávání, jako kdyby jim bylo dopřáno spatřit ztělesněné božství.

Ve stínu na druhém konci chodby se pohybovalo několik postav. West se natáhl, aby se podíval, ale neviděl víc než třpyt kovu ve tmě. Nejbližší postava se zastavila u lůžka raněného několik míst od něj.

„Starají se o vás dobře?“ Ten hlas byl překvapivě známý, a přece podivně jiný.

„Ano, pane.“

„Potřebujete něco?“

„Polibek od laskavé ženy?“

„Velice rád bych vám vyhověl, ale obávám se, že jsem pouze král. Na rozdíl od laskavých žen úplně tuctový druh.“ Muži se zasmáli, i když to nebylo vtipné. West si pomyslel, že to, že se lidé smějí vašim ubohým vtipům, je jednou z výhod monarchy. „A něco jiného?“

„Možná… možná další přikrývku, pane. V noci tady bývá dost chladno.“

„Samozřejmě.“ Postava ukázala palcem na muže v pozadí. Lord Hoff, uvědomil si West, jako vždy se drží v uctivé vzdálenosti. „Další přikrývky pro všechny muže, co tu jsou.“

Lord kancléř, ta obávaná metla audienční síně, pokorně sklonil hlavu jako poslušné dítě. Král se narovnal a přesunul se na světlo.

Byl to Jezal dan Luthar, samozřejmě, a přece bylo těžké uvěřit, že je to tentýž muž, a nejen kvůli plášti s drahou kožešinou a zlatému kroužku na čele. Vypadal vyšší. Pořád ještě hezký, ale už ne chlapecký. Na bradě porostlé vousem měl hlubokou jizvu, díky které působil mužněji. Dřívější arogantní úšklebek se změnil ve velitelské podmračení. Lehkomyslné vykračování se stalo cílevědomou chůzí. Procházel zvolna uličkou mezi lůžky, s každým z mužů prohodil pár slov, tu stiskl ruku, tam poděkoval a slíbil pomoc. Nikoho nepřehlédl.

„Sláva našemu králi!“ zachraptěl kdosi přes zaťaté zuby.

„Ne! Ne. Sláva by měla být provolána vám, mí stateční přátelé! Vám, kteří jste se obětovali v mém jménu. Jsem vám za to navždy zavázán. Jen díky vám se podařilo Gurchy porazit. Jen díky vám byla Adova zachráněna. Nezapomenu, zač vám vděčím, to vám slibuji!“

West na něj zíral. Ať už tohle podivné zjevení, co vypadalo jako Jezal dan Luthar, bylo kdokoli, mluvilo jako vladař. West skoro cítil směšnou touhu vyškrábat se z lůžka a pokleknout. Jeden nešťastník se o to právě pokoušel, když král míjel jeho lůžko. Jezal mu v tom zabránil mírným dotykem ruky na prsou, usmál se a poklepal ho po rameni, jako kdyby poskytoval útěchu raněným po celý svůj život, a ne se opíjel v nejrůznějších dírách s ostatními

důstojníky a mukal i při těch nanicovatých úkolech, které mu byly svěřeny.

Přešel blíž a uviděl tam ležet Westa. Obličej se mu rozzářil, i když mu v úsměvu chyběl jeden zub. „Collem West!“ zvolal a spěchal k němu. „Mohu upřímně říct, že jsem nikdy v životě nebyl tak rád, že vidím tvou tvář.“

„Ehm…“ West si trochu rozhýbal ústa, ale stejně nevěděl, co říct.

Jezal se otočil k jeho sestře. „Ardee… doufám, že jsi v pořádku.“

„Ano.“ Nic dalšího neřekla. Dívali se jeden na druhého a dlouhou, rozpačitou chvíli nikdo nepromluvil.

Lord Hoff se zamračil na krále, potom na Westa a nakonec na Ardee. Nějak se mu podařilo vecpat se mezi ně. „Vaše Veličenstvo, měli bychom −“

Jezal ho umlčel ledabylým zdvižením ruky. „Věřím, že se ke mně brzy připojíš v uzavřené radě, Weste. Popravdě tam nutně potřebuji nějakou přátelskou tvář. Nemluvě o dobré radě. Vždycky jsi byl studnicí dobrých rad. Nikdy jsem ti za to nepoděkoval. No, můžu ti poděkovat teď.“

„Jezale… chtěl jsem říct Vaše Veličenstvo −“

„Ne, ne. Pro tebe, doufám, budu vždycky Jezal. Budeš, samozřejmě, bydlet v paláci. Budeš mít královského lékaře. Cokoli, co je k mání. Postarejte se o to, prosím, Hoffe.“

Lord kancléř se uklonil. „Samozřejmě. Všechno bude zařízeno.“

„Dobře. Dobře. Jsem rád, že jsi v pořádku, Weste. Nemůžu si dovolit tě ztratit.“

Král ho pozdravil úklonou hlavy, jeho i sestru. Pak se otočil a pokračoval dál v tisknutí rukou a pronášení útěšných slov. Jak kráčel, jako by ho obklopoval oblak naděje. Za ním se plížilo zoufalství. Když se vzdálil, úsměvy uvadly. Muži klesli zpátky na svá lůžka a tváře se jim zahalily bolestí. „Zdá se, že mu zodpovědnost prospěla,“ zamumlal West. „Změnila ho skoro k nepoznání.“

„Jak dlouho mu to vydrží, co myslíš?“

„Rád bych si myslel, že to může být napořád, ale já jsem byl přece vždycky optimista.“

„To je dobře.“ Ardee se dívala, jak úžasný nový král Spojeného království odchází a zranění se natahují ze svých lůžek, aby se alespoň letmo dotkli jeho pláště. „Že alespoň někdo z nás.“

* * *

„Maršále Weste!“

„Jalenhorme. Rád tě vidím.“ West si zdravou rukou stáhl přikrývky, spustil nohy přes hranu postele a s námahou se posadil. Kolohnát se natáhl a stiskl mu ruku a pak ho poklepal po zádech.

„Vypadáte dobře.“

West se mdle pousmál. „Každým dnem je to o trochu lepší, majore. Jak to vypadá s armádou?“

„Bez vás trochu tápe. Kroy ji drží pohromadě. Není tak špatný generál, když si na něj člověk zvykne.“

„Když to říkáš. Kolik mužů jsme ztratili?“

„Pořád je ještě těžké to odhadnout. Všechno je poněkud chaotické. Chybí celé oddíly. Provizorní jednotky stále ještě ženou guršské opozdilce přes půlku země. Myslím, že ještě nějakou dobu nebudeme znát přesné počty. Vlastně nevím, jestli je vůbec někdy budeme znát. Nikdo na tom není moc dobře, ale devátý regiment měl tu smůlu, že bojoval na západním konci Agriontu. Ti schytali nejvíc toho…“ Marně hledal správné slovo. „Toho.“

West se zamračil. Vzpomněl si na černý sloup vířících předmětů, který sahal od zničené země až ke kroužícím oblakům. Úlomky, které ho šlehaly do tváře, kvílení větru všude kolem něj.

„Co… to bylo?“

„Ať se propadnu, jestli to vím.“ Jalenhorm zavrtěl hlavou. „Ať se propadnu, jestli to vůbec někdo ví. Ale říká se, že v tom má prsty Bayaz. Půlka Agriontu je v troskách a s jejich odklízením se sotva začalo. Něco takového jste v životě neviděl, to vám říkám. Zůstala v tom velká spousta mrtvých. Těla jsou nakupená pod širým nebem…“ Jalenhorm se zhluboka nadechl. „A každý den umírají další. Hodně lidí onemocnělo.“ Pokrčil rameny. „To tahle… nemoc.“

„Nákaza. To se ve válce stává vždycky.“

„Taková ne. Jsou jich už stovky případů. Někdo zemře za jediný den, skoro před očima. Někomu to trvá déle. Seschnou, až

jsou jen kost a kůže. Už jsou jich plné síně. Místa páchnoucí beznadějí. Ale nemusíte se tím trápit.“ Otřásl se. „Musím už jít.“

„Tak brzy?“

„Jen letmá návštěva, pane. Pomáhám uspořádat Poulderův pohřeb, věřil byste tomu? Bude mít parádní pohřeb, podle králova rozkazu… to znamená Jezalova. Jezala dan Luthar.“ Nafoukl tváře a zase je splaskl. „Divná věc.“

„Hrozně divná.“

„Celou tu dobu mezi námi seděl králův syn. Věděl jsem, že musí být nějaký důvod, proč ty karty hraje tak zatraceně dobře.“ Znovu poplácal Westa po rameni. „Jsem rád, že vás vidím v tak dobrém stavu, pane. Věděl jsem, že vás nedokážou držet dole moc dlouho!“

„Vyhýbej se malérům!“ zavolal za ním West, už když byl ve dveřích.

„To budu!“ Obr se ušklíbl a zavřel za sebou.

West si vzal hůl, kterou měl opřenou u postele, zaťal zuby a vytáhl se do stoje. Přebelhal se přes nekonečnou podlahu pokrytou čtvercovými dlaždicemi k oknu, jeden mučivý krok za druhým, až se konečně mohl zadívat do ranního slunce. Když pohlédl dolů do palácových zahrad, málem nemohl uvěřit, že byla nějaká válka, že tu byly celé akry trosek a hromady mrtvých. Trávníky byly úhledně posečené, štěrk hladce uhrabaný. Ze stromů se snášely poslední hnědé lístky a nechávaly hladké větve černé a holé.

Když odjížděli do Anglandu, byl také podzim. Je možné, že to bylo teprve před rokem? Přežil čtyři velké bitvy, obléhání, přepadení a krvavý boj. Byl svědkem souboje na život a na smrt. Stál v samém středu velkých událostí. Přežil úmorné putování vražednou anglandskou zimou dlouhé stovky mil. Nalezl nové přátele na nejnečekanějších místech a jiní přátelé mu zemřeli přímo před očima. Burr, Kaspa, Cathil, Trojstrom, všichni se vrátili zpátky do hlíny, jak říkají Seveřani. Čelil smrti a sám ji rozdával. S bolestí pohnul rukou v závěsu. Vlastníma rukama zavraždil následníka trůnu Spojeného království. A byl povýšen, řízením náhody, která až hraničila s neuvěřitelností, na jeden z nejvyšších postů v zemi.

Rok bohatý na události.

A teď bylo po všem. Mír, rozpačitý, ale mír. Město bylo v troskách a každý člověk musel odvést svůj díl práce, ale on sám

sobě dlužil trochu odpočinku. To mu určitě nebude nikdo zazlívat. Možná by si mohl vymoct, aby mu s uzdravováním pomáhala Ariss dan Kaspa. Bohatá a krásná ošetřovatelka − to je nejspíš přesně to, co teď potřebuje…

„Neměl bys vstávat.“ Ve dveřích stála Ardee.

Ušklíbl se. Rád ji viděl. Těch několik posledních dní si byli blízcí. Skoro jako kdysi, když byli ještě děti.

„Neboj se. Každý den jsem o něco silnější.“

Přešla přes místnost k oknu. „Ó ano, za pár týdnů už budeš mít tolik síly jako malá holka. Zpátky do postele.“ Vsunula mu ruku pod paži, vzala mu z ruky hůl a vedla ho zpátky. West se ani nesnažil jí odporovat. Když měl být upřímný, stejně už se začínal cítit unavený. „Nebudeme pokoušet osud,“ říkala. „Jsi všechno, co mám, mrzí mě, že to musím říct. Pokud ovšem nepočítáš dalšího invalidu, mého dobrého přítele Sanda dan Glokta.“

West skoro vyprskl smíchy. „Takže to fungovalo?“

„Ten chlap je jinak naprosto odporný, samozřejmě. Děsivý, a k politování zároveň. Ale i tak… když jsem neměla s kým jiným si popovídat, zjistila jsem, že ho mám zvláštním způsobem ráda.“

„Hm. Býval odporný v úplně jiném směru. Tehdy jsem nechápal, proč ho mám vlastně rád. Ale stejně jsem měl. Řekl bych, že není −“

Ucítil náhlý příval nevolnosti, který se mu dral útrobami. Zakopl a skoro upadl. Svalil se na postel a ztuhlou nohu si natáhl před sebe. Hlava se mu točila a viděl všechno rozmazaně. Přitiskl si na obličej dlaně a zaťal zuby, jak se mu sliny draly hrdlem vzhůru. Ucítil na rameni Ardeeinu ruku.

„Jsi v pořádku?“

„Ale ano, to je jenom… nějak mi zaskočilo.“ Ten pocit už byl skoro pryč. Přetřel si rukou bolavé spánky a pak i zátylek. Zvedl hlavu a znovu se na ni usmál. „Jsem si jistý, že to nic není.“

„Colleme…“

Mezi prsty mu uvízly vlasy. Hodně vlasů. Jeho vlastní, podle barvy. Zamrkal na ně, naprosto zmatený, a pak vyprskl nevěřícným smíchem. Vlhkým, slaným, kašlavým smíchem, který vycházel z míst někde pod žebry. „Vím, že mi už celé roky řídly,“ zaskřehotal. „Ale tohle je vážně trochu moc.“

Ardee se nesmála. Zírala na jeho ruce a oči měla rozšířené hrůzou.

Povinnosti vlastence

Glokta se opatrně spouštěl do židle a sykal při tom bolestí. Nezazněly žádné fanfáry, které by oslavily chvíli, kdy se jeho bolavá zadnice dotkla tvrdého dřeva. Žádná vlna potlesku. Jen ostré křupnutí jeho trýzněného kolene. *A přece je to okamžik nejvyššího významu, a to nejenom pro mě.*

Návrháři nábytku v Bílé síni se překonali ve strohosti a vytvořili říši opravdového nepohodlí. *Jeden by si myslel, že pro nejmocnější muže země by se mohli obtěžovat s nějakým tím polstrováním. Možná bylo účelem připomenout uživatelům, že na vrcholu moci se nikdo nemůže cítit pohodlně.* Podíval se vedle sebe a všiml si, že se na něj Bayaz dívá. *Nu, nepohodlí je tu stejně dobré, jako ho mívám vždycky. Copak to sám často neříkám?* Ucukl před bolestí, jak se snažil dokroutit o něco blíž ke stolu, a nohy jeho židle hlasitě zaskřípaly o podlahu.

Kdysi dávno, když jsem ještě byl pohledný, mladý a nadějný, jsem sníval o tom, že jednoho dne usednu za tenhle stůl jako vznešený lord maršál, uznávaný nejvyšší soudce, nebo dokonce jako vznešený lord kancléř. Kdo by si byl kdy pomyslel, třeba i v těch nejtemnějších chvílích, že ten hezký Sand dan Glokta jednou usedne v uzavřené radě jako obávaný, opovrhovaný a všemocný arcilektor inkvizice? Jen stěží se mu podařilo skrýt úsměv svých bezzubých úst, když se svalil zpátky do nepoddajného opěradla.

Ne všichni se ale tvářili pobaveně nad jeho nenadálým zvolením. Obzvláště král Jezal shlížel na Gloktu s hlubokou nelibostí. „Zdá se, že jste se svého postu už pevně ujal," procedil.

„K takovým věcem může dojít docela rychle, když je dobrá vůle, Vaše Veličenstvo," vložil se do toho Bayaz.

„Přesto," poznamenal Hoff, který se na vzácný moment odloučil od svého poháru a přelétl po shromážděných u stolu melancholickým pohledem. „Naše počty velice smutně prořídly."

To je vskutku pravda. Několik židlí tu stálo výmluvně prázdných. Chyběl maršál Varuz, který byl prohlášen za mrtvého. *Jistěže je mrtev, když uvážíme, že vedl obranu z Věže řetězů, stavby, která je teď rozmetaná široko daleko po ulicích celého města. Sbohem, můj starý učiteli šermu, sbohem.* Nejvyšší soudce Marovia po sobě rovněž zanechal prázdné místo. *Bezpochyby se někdo pořád ještě snaží seškrábnout zmrzlé zbytky masa ze stěn jeho kanceláře. Adieu, můj třetí nápadníku, obávám se, že navždy.* Lord Valdis, velitel rytířů heroldů, také nebyl přítomen. *Hlídkoval u Jižní brány, jak jsem vyrozuměl, když Gurchové použili střelný prach. Tělo se nikdy nenašlo a dá se předpokládat, že ani nenajde.* Lord admirál byl rovněž nepřítomen. *Zraněn na moři, šavlí do břicha. Bohužel se nepředpokládá, že přežil.*

Opravdu, na vrcholu moci už není taková tlačenice, jaká bývala.

„Maršál West se k nám nepřipojí?“ zeptal se lord kancléř Halleck.

„Velice ho to mrzí.“ Generál Kroy jako by každé slovo ukusoval. „Požádal mě, abych zaujal jeho místo a hovořil za armádu.“

„A jak se lordu maršálovi daří?“

„Je zraněn.“

„A navíc trpí tou zhoubnou nemocí, která se v poslední době přehnala Agriontem,“ dodal král a upíral zachmuřený pohled přes desku stolu na prvního z mágů.

„Politováníhodné.“ Bayazova tvář nejevila ani nejmenší známky lítosti nebo čehokoli jiného.

„Hrozná věc,“ zanaříkal Hoff. „Lékaři jsou naprosto bezradní.“

„Přežilo jich jen pár.“ Lutharův výraz byl otevřeně vražedný.

„Musíme pevně doufat,“ vyhrkl Torlichorm, „že lord maršál bude jedním z těch šťastných.“ *To opravdu doufejme. Ačkoliv doufáním se nic nezmění.*

„Takže k věci?“ Víno zabublalo ve džbánku, jak si Hoff už podruhé od té doby, co vešel do síně, dolil pohár. „Jak pokračuje tažení, generále Kroyi?“

„Guršská armáda je zcela poražena. Zahnali jsme je ke Kelnu, kde se některým z nich podařilo uprchnout se zbytkem své flotily. Lodě vévody Orsa se však o ně brzy definitivně postaraly. Guršská

invaze je tedy zažehnána. Vítězství je naše.“ *A přece se mračí, jako kdyby se přiznával k porážce.*

„Výborně.“

„Národ těm statečným vojákům vděčí za velmi mnoho.“

„Gratulujeme, generále.“

Kroy zíral na desku stolu. „Gratulace náleží maršálu Westovi, který vydával rozkazy, a generálu Poulderovi a ostatním, kteří při jejich plnění položili život. Já jsem byl pouhým pozorovatelem.“

„Ale sehrál jste svou úlohu, a to obdivuhodně.“ Hoff pozvedl pohár. „Jelikož je maršál Varuz bohužel nepřítomen, jsem si jist, že Jeho Veličenstvo vás bude chtít povýšit.“ Podíval se na krále a Luthar bez sebemenšího nadšení něco zavrčel na souhlas.

„Je mi ctí sloužit v jakémkoli postavení, pro které se Jeho Veličenstvo rozhodne, samozřejmě. Zajatci jsou ale mnohem naléhavější záležitost. Máme jich mnoho tisíc a nemáme pro ně žádné jídlo −“

„Nemáme dostatek jídla ani pro vlastní vojáky, ani pro naše občany a pro raněné,“ řekl Hoff a poklepal si na vlhké rty.

„A co výkupné za urozené muže, které bychom vrátili císaři?“ navrhl Torlichorm.

„V té jeho zatracené armádě bylo považlivě málo urozených mužů.“

Bayaz se zamračil do stolu. „Když nemají žádnou cenu pro císaře, nemají zřejmě žádnou cenu ani pro nás. Nechme je hladovět.“

Někteří z mužů se nepříjemně zavrtěli. „Hovoříme tady o tisícovkách životů −“ začal Kroy.

Pohled prvního z mágů na něho dopadl jako veliký kámen a rozdrtil jeho námitky na prach. „Já vím, o čem tady mluvíme, generále. O nepřátelích. O vetřelcích.“

„Určitě bychom našli nějaké řešení,“ vložil se do toho král. „Nemohli bychom je odvézt zpátky na kantské pobřeží? Bylo by opravdu ostudným epilogem našeho vítězství, kdybychom −“

„Každý nakrmený zajatec znamená jeden hladový občan. To je strašlivá matematika moci. Je to nesnadné rozhodnutí, Vaše Veličenstvo, ale jiná v téhle místnosti ani nemáme. Jaký názor na to máte vy, arcilektore?“

Oči krále a všech starců na židlích s vysokými opěradly se stočily ke Gloktovi. *Ach, my víme, co je třeba, a nevyhýbáme se*

tomu a tak dále. Ať obluda pronese rozsudek, aby se ostatní mohli cítit jako slušní lidé. „Nikdy jsem nebyl velkým obdivovatelem Gurchů.“ Glokta pokrčil bolavými rameny. „Ať hladoví.“

Král Jezal se zabořil hlouběji do svého trůnu a mračil se ještě víc. *Že by náš monarcha nebyl tak docela zlomen, jak by si první z mágů rád namlouval?* Lord kancléř Halleck si odkašlal. „Teď, když je vítězství naše, je bezesporu naším prvním zájmem odklidit trosky a napravit škody, zaviněné −“ jeho pohled nervózně zabloudil k Bayazovi a zpátky „− gurišskou agresí.“

„Bravo!“

„Napravit škody. S tím všichni souhlasíme.“

„Náklady,“ a Halleck se ošil, jako kdyby mu to slovo působilo bolest, „dokonce i jenom odklízení trosek v Agriontu, může stát mnoho desítek tisíc marek. Náklady na jeho obnovení pak několik milionů. Když k tomu uvážíme rozsah škod v Adově… náklady…“ Halleck se znovu zašklebil a jednou rukou se poškrábal na špatně oholené bradě. „Je těžké se byť jen dohadovat.“

„Můžeme se pouze snažit udělat, co bude v naší moci.“ Hoff smutně potřásl hlavou. „A najít každou marku v pravý čas.“

„Já protentokrát navrhuji, abychom obrátili pozornost ke šlechtě,“ řekl Glokta. Ozvalo se několik souhlasných zamručení.

„Jeho Eminence má naprosto pravdu.“

„Rázné odříznutí moci otevřené rady,“ řekl Halleck.

„Nemilosrdné daně všem, kteří neposkytli materiální podporu v této válce.“

„Výborně! Přistřihnout šlechtě křidélka. Zatracení paraziti.“

„Rozsáhlé reformy. Půda se vrátí Koruně. Daně z pozůstalosti.“

„Z pozůstalosti! Brilantní nápad!“

„Lordi guvernéři se musejí vrátit zpět do stáda.“

„Skald a Meed. Ano. Příliš dlouho už se těšili z velké nezávislosti.“

„Meeda lze jen těžko vinit, jeho provincie je v troskách −“

„Tohle není otázka viny,“ řekl Bayaz. *Ó, to jistě není. Všichni víme, kde ta leží.* „Tohle je otázka kontroly. Vítězství nám poskytlo příležitost k reformám.“

„Potřebujeme se centralizovat!“

„A taky Westport. Příliš dlouho nás stavěli u Gurchů do špatného světla.“

„Teď nás potřebují.“

„Možná bychom ve městě mohli založit inkvizici?“ zavrhl Glokta.

„Práh do Styrie!“

„Musíme pracovat na obnově!“ První z mágů bouchl masitou pěstí do stolu. „Vystavět město ještě lepší a slavnější, než bývalo. Sochy na Královské cestě možná padly, ale zůstala tam spousta místa pro nové.“

„Nová éra rozkvětu,“ řekl Halleck a oči mu zasvítily.

„Nová éra moci,“ řekl Hoff a pozvedl pohár.

„Zlatý věk?“ Bayaz pohlédl přes stůl na Gloktu.

„Doba jednoty a příležitosti pro všechny!“ zvolal král.

Jeho návrh dopadl nějak plytce. Všechny pohledy se znepokojeně obrátily ke králově konci stolu. *Spíš jako kdyby si nahlas pšoukl, než promluvil.* „Ehm… ano, Vaše Veličenstvo,“ řekl Hoff. „Příležitost.“ *Pro všechny, co mají to štěstí sedět v uzavřené radě.*

„Co třeba vyšší daně pro cechy obchodníků?“ navrhl Halleck. „Tak jak to zamýšlel náš předešlý arcilektor. A taky pro banky. Takový tah by mohl přinést značné příjmy −“

„Ne,“ řekl Bayaz. „Ani pro cechy, ani pro banky. Volnost v činnosti těchto vznešených institucí přináší bohatství a jistotu všem. Budoucnost národa leží v obchodním styku.“

Halleck pokorně přikývl. *Očividně se bojí, nebo se mýlím?* „Jistěže. Lorde Bayazi, máte pravdu. Ochotně přiznávám, že jsem se zmýlil.“

Mág klidně pokračoval. „Snad by však banky byly ochotny poskytnout Koruně půjčku.“

„Vynikající nápad,“ řekl Glokta bez zaváhání. „Bankovní dům Valint a Balk je důvěryhodná instituce s dlouholetou činností. Během mých pokusů o obranu Dagosky mi byli skutečně cennou oporou. Jsem si jist, že s jejich pomocí můžeme počítat i nyní.“ Bayazův úsměv byl téměř nepostřehnutelný. „A mezitím budou půda, majetek a titul zrádce lorda Brocka předány Koruně. Jejich prodej vynese značnou sumu.“

„A co s ním samotným, arcilektore?“

„Zdá se, že opustil zemi spolu s posledními z Gurchů. Domníváme se, že je nadále jejich… hostem.“

„Měl jste jistě na mysli jejich loutkou," Bayaz mlaskl. „To je nepříjemné. Může se stát, že bude nadále představovat ohnisko nespokojenosti."

„Dvě z jeho dětí jsou bezpečně pod zámkem v Domě otázek. Jeho dcera a jeden z jeho synů. Výměna by byla možná −"

„Brock? Cha!" vybuchl Hoff. „Nevyměnil by svůj život za celý svět a za všechno v něm."

Glokta se na něj tázavě zadíval. „Pak snad nějaká názorná ukázka? Jasný vzkaz, že zrada není a nikdy nebude tolerována?"

„To nikdy není na škodu," rozhodl Bayaz k souhlasnému mručení starců.

„Tedy veřejné vyhlášení Brockovy viny a jeho zodpovědnosti za zničení města Adovy. Doplněné dvěma oběšenci." *Mají zkrátka smůlu, že se narodili tak ambicióznímu otci, ale co naplat, veřejné popravy jsou ve velké oblibě.* „Dává někdo přednost konkrétnímu datu, nebo −"

„Žádné věšení nebude." Král upíral na Bayaze vyrovnaný, zamračený pohled.

Hoff zamrkal. „Ale Vaše Veličenstvo, nemůžete dopustit −"

„Krve už bylo prolito dost. Víc, než dost. Propusťte Brockovy děti." Kolem stolu se ozvalo několik ostrých nadechnutí. „Umožněte jim, aby se buďto připojily ke svému otci, nebo zůstaly v Království jako soukromé osoby, jak budou chtít." Bayaz na něj zlověstně zíral z opačného konce síně, ale král nevypadal, že by se nechal zastrašit. „Je po válce. Zvítězili jsme." *Válka nikdy nekončí a vítězství je dočasné.* „Raději bych se pokusil rány zacelit než je prohlubovat." *Zraněný nepřítel nám dává jedinečnou šanci, je mnohem snazší ho zabít.* „Někdy se dá milosrdenstvím získat víc než krutostí."

Glokta si odkašlal. „Někdy." *Ačkoliv já sám jsem se s takovýmto případem ještě nesetkal.*

„Dobře," řekl král tónem, který nepřipouštěl žádné námitky. „Takže je rozhodnuto. Máme k projednání jiné důležité věci? Musím jít na návštěvu nemocnic a pak se ještě jednou podívat na odklízení trosek."

„Jistěže, Vaše Veličenstvo." Hoff se podlézavě uklonil. „Vaše starostlivost o obyvatelstvo vás velice šlechtí."

Jezal se na něj chvíli díval, pak se ušklíbl a vstal. Místnost opustil ještě dřív, než se většina starců vyškrábala ze židlí, aby

povstali. *A mně to trvá ještě déle.* Když se Gloktovi konečně podařilo odtáhnout si židli stranou a s bolestným úšklebkem vstal, zjistil, že vedle něj stojí Hoff, brunátnou tvář zamračenou. „Máme malý problém," zamumlal.

„Vskutku? Něco, co nemůžeme přednést před zbytkem rady?"

„Obávám se, že ano. Je to něco, co bude obzvláště vhodné prodiskutovat bez Jeho Veličenstva." Hoff se rychle ohlédl přes rameno, počkal, až poslední ze starých mužů za sebou zavře těžké dveře a nechá je oba beze svědků. *Takže tajemství? Jak náramně vzrušující.* „Jde o sestru našeho nepřítomného lorda maršála."

Glokta se zamračil. *A sakra.* „O Ardee Westovou? Co je s ní?"

„Mám z věrohodných zdrojů, že se nachází v… choulostivém stavu."

Gloktovi projela levou stranou tváře známá vlna záškubů. „Opravdu?" *Jaká hanba.* „Jste o soukromých záležitostech oné dámy očividně velice dobře informován."

„Je mojí povinností být informován." Hoff se naklonil blíž a Gloktu ovanul dech páchnoucí po vínu, když zašeptal: „Když si pomyslíte, kdo by mohl docela dobře být otcem."

„A to je?" *I když si myslím, že odpověď už oba dobře známe.*

„Kdo jiný než král?" sykl Hoff polohlasně a v jeho tónu zaznívala panika. „Jistě jste si velmi dobře vědom, že spolu měli… poměr, abych tak delikátně vyjádřil, před jeho korunovací. Není to příliš velkým tajemstvím. A teď tohle. Nemanželské dítě! Když králův nárok na trůn není tak docela čistý? Když má v otevřené radě pořád ještě tolik nepřátel? Takové dítě by mohlo být využito proti nám, pokud to vejde ve známost, a ono vejde, samozřejmě!" Naklonil se ještě blíž. „Taková věc by mohla představovat pro národ hrozbu."

„To jistě," řekl Glokta ledovým tónem. *To je nanejvýš nepříjemný fakt. Jaká strašná, strašná hanba.*

Hoff si nervózně mnul své tučné prsty. „Uvědomuji si, že máte s tou dámou a její rodinou přátelské styky. Plně pochopím, jestli byste se této odpovědností raději vzdal. Mohu zařídit −"

Glokta ho obdařil svým nejšílenějším úsměvem. „Naznačujete snad, že v sobě nemám dost krutosti na to, abych zabil těhotnou ženu, lorde kancléři?" Jeho hlas se tvrdě odrazil od bílých zdí, nemilosrdný jako vržený nůž.

Hoff sebou trhl a očima nervózně zatékal ke dveřím. „Jsem si jist, že byste necouvl před žádnou ze svých vlasteneckých povinností −“

„Dobře. Pak tedy můžete být klidný. Náš společný přítel si mě pro tuto roli nevybral kvůli mé měkkosrdcatosti.“ *Pro všechno kromě tohohle.* „S tímhle problémem si poradím.“

* * *

Tentýž malý, cihlový dům v téže nevýznamné ulici, který už Glokta předtím tolikrát navštívil. *Tentýž dům, ve kterém jsem strávil tolik radostných odpolední. Z toho, co jsem poznal ode dne, kdy mě vytáhli uslintaného z císařského vězení, to tady mělo k pohodlí ze všeho nejblíž.* Sáhl pravou rukou do kapsy a ucítil, jak se mu o konečky prstů otřel chladivý kov. *Proč tohle dělám? Proč? Aby si ten zatracený ožrala Hoff mohl úlevou utřít čelo, že je neštěstí zažehnáno? Aby Jezal dan Luthar mohl sedět na loutkovém trůnu o vlásek jistěji?* Zakroutil boky jedním směrem a pak druhým, dokud neuslyšel v zádech známé křupnutí. *Zaslouží si něco mnohem lepšího. Jenže takové jsou strašlivé počty moci.*

Přivřel branku, dopajdal ke vstupním dveřím a ostře na ně zaklepal. Chvíli trvalo, než otevřela shrbená služka. *Možná ta, která našeho dvorního pijana lorda Hoffa upozornila na nešťastnou situaci?* Uvedla ho do obývacího pokoje přeplněného nábytkem. Sotva se při tom obtěžovala něco zabručet a nechala ho tam, zírat na maličký oheň v maličkém krbu. Zachytil svůj odraz v zrcadle nad ohništěm a zamračil se.

Co je tohle za člověka? Ta zničená skořápka? Ta belhající se mrtvola? Dá se tomu ještě vůbec říkat tvář? Tak pokroucená, tak zvrásněná a tak rozrytá bolestí. Co je to za odpudivého, politováníhodného tvora? Ó, jestli existuje Bůh, ať mě před tímhle ochrání!

Pokusil se usmát. V mrtvolně bledé pleti se udělaly drsné rýhy a v chrupu se odhalily šeredné mezery. Koutek úst se mu třásl, levé oko cukalo, užší než to druhé, lemované agresivně zrudlou kůží. *Úsměv, který je ještě zaručenějším příslibem hrůz než zamračeni.*

Vypadal kdy nějaký muž víc jako zlosyn? Byl kdy nějaký muž větším netvorem? Mohla by se za takovouto maskou ukrývat

sebemenší známka lidskosti? Jak se jen z toho hezkého Sanda dan Glokta mohlo stát… tohle? Zrcadla. Jsou ještě horši než schody. Když se odvracel, horní ret se mu zkřivil odporem.

Ve dveřích stála Ardee a mlčky ho sledovala. Jakmile se vzpamatoval z nepříjemného zjištění, že ho někdo pozoruje, došel k názoru, že ona vypadá naopak dobře. *Velice dobře, možná až na lehké vydutí kolem břicha? Že by to už byly tři měsíce? Nebo čtyři? Brzy už nebude možné to zakrýt.*

„Vaše Eminence." Když vcházela do místnosti, změřila si ho hodnotícím pohledem. „Bílá vám sluší."

„Opravdu? Nemyslíš, že v ní nevypadají moje umrlčí kruhy kolem horečnatých očí ještě tmavší?"

„Ale jděte. To vůbec ne. Výborně se hodí k vaší ďábelské sinalosti."

Glokta ji obdařil bezzubým úsměvem. „Přesně v tenhle efekt jsem doufal."

„Přišel jsi mě pozvat na další výpravu po kanálech, za smrtí a mučením?"

„Zopakovat tohle představení se mi pravděpodobně už nikdy nepodaří, bohužel. V té jediné scéně jsem, jak se zdá, vyplýtval všechny své přátele a většinu svých nepřátel."

„A navíc s námi už bohužel nemůže být guršská armáda."

„Jak jsem vyrozuměl, má práci někde jinde." Díval se na ni přes stůl, jak vyhlíží z okna na ulici a denní světlo jí září v tmavých vlasech a na křivce brady.

„Doufám, že se ti daří dobře?"

„Mám víc práce než Gurchové. Spousty práce. Jak se má tvůj bratr? Chtěl jsem ho zajít navštívit, ale…" *Ale pochybuji, že dokonce já sám bych dokázal snést pach vlastního pokrytectví, kdybych tam byl. Já bolest způsobuji. Její mírnění je pro mě neznámým jazykem.*

Ardee se zadívala na špičky střevíců. „Je teď pořád nemocný. Kdykoli za ním přijdu, je o něco slabší. Když jsem u něj byla, vypadl mu zub." Pokrčila rameny. „Prostě mu jen tak vypadl, když se pokoušel něco sníst. Málem se jím udusil. Ale co můžu dělat? Co může kdokoli dělat?"

„To mě opravdu mrzí." *Ale tímhle prohlášením se nic nezmění.* „Jsem si jistý, že mu hodně pomáháš." *Jsem si jistý, že se mu pomoct nedá.* „A jak se vede tobě?"

„Řekla bych, že líp než obvykle.“ Dlouze si povzdechla, zachvěla se a pokusila se o úsměv. „Dáš si trochu vína?“

„Ne, ale nenechej se mnou odradit.“ *Já vím, že se nenecháš.*

Ona však jen na chvíli podržela láhev v ruce a pak ji zase odložila. „Poslední dobou se snažím pít míň.“

„Vždycky jsem říkal, že bys měla.“ Pomalu k ní vykročil. „Takže ti bývá po ránu špatně?“

Prudce se od něj odvrátila, pak polkla a na krku jí vystoupily jemné šlachy. „Ty to víš?“

„Jsem arcilektor,“ řekl, když přišel ještě o kus blíž. „Měl bych vědět o všem.“

Svěsila ramena, hlava jí klesla, naklonila se dopředu a oběma rukama se chytila hrany stolu. Glokta ze svého místa viděl, že se jí chvějí víčka. *Snaha zatlačit slzy. Přes všechen ten její vztek a chytrost potřebuje ochranu stejně jako kdokoli jiný. Jenže tady žádný zachránce nepřijde. Jsem tu jenom já.*

„Řekla bych, že jsem nadělala pěkné zmatky, přesně jak můj bratr předpokládal. Jak jsi předpokládal i ty. Musíš být zklamaný.“

Glokta cítil, jak mu zaškubalo v tváři. *Možná něco jako úsměv. Ale moc radosti v tom není.* „Strávil jsem ve zklamání většinu života. Ale v tobě jsem se nezklamal. Je to tvrdý svět. Nikdo nedostane to, co si zaslouží.“ *Jak dlouho to musíme takhle protahovat, než sebereme odvahu? Vždyť se to tím nijak neusnadní. Musí to být teď.*

„Ardee…“ Jeho hlas zněl tvrdě i v jeho vlastních uších. Udělal k ní další vrávoravý krok a dlaň na ručce hole se mu potila. Zvedla k němu oči, ve kterých se třpytily slzy, s jednou rukou položenou na břiše. Pohnula se, jako by chtěla couvnout. *Že by náznak strachu? A kdo by se jí divil? Copak by mohla tušit, co teď přijde?*

„Ty víš, že jsem k tvému bratrovi vždycky cítil respekt a náklonnost.“ V ústech měl sucho a jazyk mu nešikovně mlaskal o prázdné dásně. *Teď je ten pravý čas.* „Během posledních několika měsíců jsem získal velký respekt a náklonnost k tobě.“ Po jedné straně tváře mu projela vlna záškubů a z cukajícího oka se mu vyřinula slza. *Teď, teď.* „Nebo jsem alespoň tak blízko tomu pocitu, jak jen se může muž mého druhu dostat.“ Glokta vsunul ruku do kapsy, nenápadně, aby si toho nevšimla. Nahmatal studený, tvrdý kov, jehož neúprosné okraje se mu otřely o kůži.

Musí to být teď. Srdce mu tlouklo, krk měl stažený tak, že mohl sotva promluvit. „Tohle je tak těžké. Já… omlouvám se.“

„Za co?“ zeptala se a zamračila se na něj.

Teď.

Zavrávoral k ní a vytáhl ruku z kapsy. Ona couvla a narazila do stolu, oči vytřeštěné… a oba dva ztuhli.

Prsten se třpytil mezi nimi. Ohromný, zářivý diamant byl tak velký, že pod ním silný zlatý kroužek působil skoro křehce. *Je tak obrovský, že to vypadá jako vtip. Jako podvod. Jako absurdní nesmysl. Ten největší kámen, který Valint a Balk mohli nabídnout.*

„Musím tě požádat, aby sis mě vzala,“ zaskřehotal. Ruka, v níž držel prsten, se mu třásla jako list ve větru. *Dejte mi do ní sekáček a bude pevná jako skála, ale když po mně budete chtít, abych držel prsten, mám co dělat, abych se nepomočil. Odvahu, Sande, odvahu.*

Dívala se na zářivý kámen, ústa přihlouple dokořán. *Šokem? Hrůzou? Vzít si tuhle… věc? To raději zemřu!* „Ech…“ zamumlala. „Já…“

„Já vím! Já vím, jsem stejně znechucen jako ty, ale… nech mě to vysvětlit. Prosím tě.“ Zíral do podlahy, a jak pronášel ta slova, křivil při tom ústa. „Nejsem takový hlupák, abych se domýšlel, že by ses někdy mohla zamilovat… do muže, jako jsem já, nebo že bych si myslel, že ke mně můžeš cítit něco vřelejšího než lítost. Tohle je otázka nutnosti. Neměla bys před tím uhýbat jen kvůli tomu… co jsem zač. Oni vědí, že čekáš královo dítě.“

„Oni?“ zašeptala.

„Ano. Oni. To dítě pro ně představuje hrozbu. Ty jsi pro ně hrozba. Takhle bych tě mohl ochránit. Můžu dát tvému dítěti manželský původ. Musí to být naše dítě, teď a navždycky.“ Pořád mlčky zírala na prsten. *Jako vězeň, který se zděšeně dívá na mučicí nástroje a přemýšlí, jestli se nemá přiznat. Dvě hrozné možnosti, ale která je horší?*

„Je mnoho věcí, které ti můžu dát. Bezpečí. Zajištění. Respekt. Budeš mít to nejlepší. Vysoké postavení ve společnosti, ve všech ohledech, kdy je něco takového k něčemu dobré. Nikdo ani nepomyslí na to, že by ti zkřivil vlas. Nikdo se neodváží s tebou mluvit spatra. Lidé si budou za tvými zády šeptat, samozřejmě. Ale budou si šeptat o tvé kráse, o tvém důvtipu a o tvé neobyčejné mravní síle.“ Glokta přimhouřil oči. „O to se postarám.“

Pohlédla na něj a polkla. *A teď přijde odmítnutí. Díky, ale raději zemřu.* „Měla bych k tobě být upřímná. Když jsem byla mladší… udělala jsem pár hloupostí.“ Ústa se jí zkřivila. „Tohle není moje první nemanželské dítě. Můj otec mě tehdy shodil ze schodů a já jsem o ně přišla. Málem mě zabil. Nemyslela jsem si, že by se to mohlo stát znovu.“

„Všichni jsme udělali pár věcí, na které nejsme pyšní.“ *Někdy by sis mohla vyslechnout moje doznání. A možná by ho raději neměl nikdy nikdo slyšet.* „Tím se nic nemění. Slíbil jsem, že se o tebe postarám. Nevidím jiné řešení.“

„Tak tedy ano.“ Vzala si od něj prsten bez jakékoli obřadnosti a navlékla si ho na prst. „Není přece o čem přemýšlet, že?“ *To není zrovna dojímavé přijetí, srdceryvný souhlas a radostné odevzdání se, o jakých čte člověk v pohádkách. Zdráhavé obchodní ujednání. Příležitost pro smutnou úvahu nad vším, co mohlo být, a není.*

„Kdo by si to byl pomyslel,“ řekla, když si prohlížela drahokam na svém prstu. „Když jsem tě viděla šermovat s mým bratrem před dávnými roky, nenapadlo mě, že budu jednoho dne nosit tvůj prsten. Vždycky jsi byl mužem mých snů.“

A teď jsem mužem tvých nočních můr. „Život přináší různá překvapení. Okolnosti nejsou přesně takové, jaké jsme předpokládali.“ *A tak jsem zachránil dva životy. Kolik zla to může asi vyvážit? No, alespoň že máme něco na druhou misku vah. Každý na ní potřebuje něco mít.*

Její tmavé oči se zvedly k jeho. „To sis nemohl dovolit větší kámen?“

„Jedině kdybych vyloupil pokladnici,“ zasípal. *Polibek by byl tradiční, ale za těchto okolností…*

Přistoupila k němu a zvedla ruku. On klopýtl zpátky a trhl sebou, když ho bodlo v boku. „Promiň. Nějak jsem… vyšel ze cviku.“

„Jestli mám tohle dělat, hodlám to dělat pořádně.“

„Měla jsi na mysli pořádně toho využít?“

„V každém případě z toho něco mít.“ Přistoupila ještě blíž. Musel se hodně nutit, aby zůstal, kde je. Dívala se mu do očí. Natáhla ruku, pomalu, a dotkla se jeho tváře. Zacukalo mu z toho oční víčko. *Tohle je šílené. Kolik žen už se mě dotýkalo? Jenže tehdy to byl jiný život, jiný −*

Její dlaň se mu přitiskla na tvář, její prsty mu pevně obemkly čelist. Když si ho přitáhla blíž, křuplo mu v krční páteři. Cítil na bradě její teplý dech. Její rty se otřely o jeho, jemně, a zase zpátky. Slyšel, jak tiše hrdelně zasténala, a jemu samotnému se zastavil dech. *Předstírá, samozřejmě. Jak by se nějaká žena mohla s potěšením dotýkat tohoto znetvořeného těla? Líbat tu znetvořenou tvář? Dokonce i já jsem znechucen, když na to pomyslím. Předstírá, a přece jí za tu snahu musím zatleskat.*

Cítil, jak se mu roztřásla noha, a musel se pevně opřít o hůl. Zrychlený dech mu hvízdal v nose. Její tvář byla vedle jeho lehce nakloněná, jejich ústa přimknutá k sobě a vlhce mlaskala. Její jazyk se otíral o jeho prázdné dásně. *Předstírá, samozřejmě, co jiného. A přece to dělá tak velice, velice dobře…*

První zákon

Ferro seděla na zemi a zírala na svou ruku. Ruku, která držela Sémě. Vypadala stejně jako vždycky, a přece jí připadala jiná. Pořád byla studená. Hodně studená. Už ji zabalila do přikrývky. Vykoupala ji v horké vodě. Držela ji blízko ohně, tak blízko, že se spálila.

Nic nepomáhalo.

„Ferro…“ zašeptané tak tiše, že to mohl být docela dobře vítr v okenním rámu.

Vyskočila a v ruce sevřela nůž. Zadívala se do koutů místnosti. Všechny prázdné. Sehnula se, aby se podívala pod postel, pod vysoký příborník. Volnou rukou strhla závěsy, které jí překážely. Nikdo. Věděla, že tu nikdo není.

A přece je pořád slyšela.

Ozvalo se zabušení na dveře a ona se znovu prudce otočila a dech jí zasyčel mezi zaťatými zuby. Další sen? Další duch? Znovu se ozvalo těžké zabušení.

„Dále,“ zavrčela.

Dveře se otevřely. Bayaz. Při pohledu na její nůž tázavě povytáhl obočí. „Ty máš vůbec velkou oblibu v nožích, Ferro. Tady nemáš žádné nepřátele.“

Zablýskala na mága přimhouřenýma očima. Ona si tak jistá nebyla.

„Co se stalo, v tom větru?“

„Co se stalo?“ Bayaz pokrčil rameny. „Zvítězili jsme.“

„Co byly ty věci? Ty stíny.“

„Já jsem nic neviděl kromě Mamuna a jeho Sta slov, které stihl trest, jaký si zasloužili.“

„Ty jsi neslyšel ty hlasy?“

„Přes burácení našeho vítězství? Nic jsem neslyšel.“

„Já ano.“ Ferro spustila ruku s nožem a zastrčila si ho za opasek. Zahýbala prsty na ruce, stále stejné, a přece jiné. „Pořád je slyším.“

„A co ti říkají, Ferro?“

„Mluví o zámcích a branách a dveřích, a o tom, že je otevřou. Pořád mluví o tom, že je otevřou. Ptají se na Sémě. Kde je?“

„V bezpečí.“ Bayaz na ni upřel prázdný pohled. „Pamatuj si, pokud opravdu slyšíš bytosti z Druhé strany, že jsou stvořeny ze lží.“

„Nejsou v tom samy. Žádají mě, abych porušila první zákon. Jako jsi mě žádal ty.“

„Výkladů je víc.“ Bayaz měl v koutku úst hrdý úšklebek, úplně jako kdyby dosáhl něčeho úžasného. „Vylepšil jsem Glustrodovy prostředky metodami mistra tvůrce a použil jsem Sémě jako pohon pro svoje Umění. Výsledky byly…“ Dlouze a spokojeně se nadechl. „No, vždyť jsi tam byla. Byl to především triumf vůle.“

„Zahrával sis s pečetěmi. Ohrozil jsi celý svět. Vypravěči tajemství…“

„První zákon je paradox. Kdykoli chceš něco přetvořit, půjčuješ si ze světa pod námi, a to vždycky představuje riziko. Jestli jsem překročil nějakou hranici, je to jen hranice mezi úhly pohledu. Svět je v bezpečí, nebo ne? Neomlouvám se za to, že usiluji o uskutečnění svých cílů.“

„Pohřbívají muže, ženy a děti v jámách po stovkách, úplně jako v Aulku. Tahle nemoc… je tu kvůli tomu, co jsme udělali. V tomhle tedy spočívají tvé ambice? Ve velikosti hrobů?“

Bayaz odmítavě pohodil hlavou. „Nepředvídaný vedlejší efekt. Cena za vítězství, obávám se, je stejná, jako byla za Starých časů. A vždycky taková bude.“ Upřel na ni pohled a byla v něm hrozba. Výzva. „Ale jestli jsem porušil první zákon, co na tom? U jakého soudu mě budeš soudit? A jakou spravedlností? Osvobodíš Tolomei ze tmy, aby svědčila? Vyhledáš Zacharuse, aby přečetl obvinění? Vytáhneš Cawneil z konce světa, aby vyhlásila verdikt? Přivedeš ze země mrtvých velkého Juvense, aby pronesl rozsudek? To asi ne. Jsem první z mágů. Já jsem poslední autorita a já říkám… že jsem v právu.“

„Ty? Ne.“

„Ano, Ferro. Moc opravňuje cokoliv. To je můj první zákon, a taky poslední. To je jediný zákon, který uznávám.“

„Zacharus mě varoval,“ zamumlala, když si vzpomněla na nekonečné pláně, na muže se šílenýma očima a kroužící ptáky. „Řekl mi, abych utíkala a nikdy se nezastavila. Měla jsem ho poslechnout.“

„Toho nadutého nafoukance s jeho upjatostí?“ Bayaz se ušklíbl. „Možná jsi měla, ale tahle loď už ti odplula. Vesele jsi jí zamávala ze břehu a raději ses rozhodla živit svůj vztek. A živila jsi ho ráda. Nepředstírejme, že jsem tě podvedl. Věděla jsi, že půjdeme po temných cestách.“

„Nečekala jsem…“ zaťala ledové prsty do třesoucí se pěsti. „Tohle.“

„A co jsi tedy čekala? Musím přiznat, že jsem měl za to, že jsi z jiného těsta. Nechme filozofování těm, co mají víc času a míň věcí k urovnávání. Vina a lítost a spravedlnost? To je jako rozhovory s velkým králem Jezalem. A kdo na to má mít trpělivost?“ Otočil se ke dveřím. „Měla by ses mě držet. Možná že časem Chalul pošle další agenty. Pak budu opět potřebovat tvoje vlohy.“

Ušklíbla se. „A do té doby? Mám tady sedět ve společnosti stínů?“

„Do té doby se můžeš usmívat, Ferro, jestli si ještě vzpomeneš, jak se to dělá.“ Bayaz na ni zazářil svým bělostným úsměvem. „Dostala jsi svou pomstu.“

* * *

Vítr se kolem ní dral, prohánět se, plný stínů. Klečela na jednom konci kvílícího tunelu, který sahal až k samotnému nebi. Svět byl tenký a křehký jako tabule skla a vypadalo to, že každou chvíli praskne. Za ním byla nedozírná pustina, plná hlasů.

„Pusť nás dovnitř…“

„Ne!“ Prodírala se pryč, bojovala s tím, stála na podlaze vedle postele, všechny svaly napjaté, a ztěžka oddechovala. Ale nebylo s kým se rvát. Jenom další sen.

Její chyba, že si dovolila usnout.

Přes dlaždice se k ní natahoval dlouhý pruh měsíčního světla. Okno na druhém konci místnosti bylo pootevřené. Dovnitř jím pronikal chladivý noční vánek a mrazil ji na kůži pokryté potem. Přešla k němu, zamračila se, zabouchla ho a zasunula zástrčku. Pak

se otočila. V hustém stínu vedle dveří někdo stál. Postava s jednou rukou, zavinutá do hadrů. Dva díly zbroje, které na ní ještě držely, byly odřené a vyduté. Její tvář byla zaprášená a poničená, odtržená kůže jí visela v cárech z bílé lebky, ale i tak ji Ferro poznala.

Mamun.

„My už se známe, ďáblův spratku.“ Jeho drsný hlas šustil jako starý papír.

„Tohle se mi zdá,“ sykla.

„Budeš si přát, aby tomu tak bylo.“ V jediném závratném okamžiku byl na druhé straně místnosti. Jednu ruku jí ovinul kolem krku a pevně ji sevřel, jako když zaklapne zámek. „Když jsem si prohraboval cestu tou zkázou, po hrstech hlíny, vyhladověl jsem.“ Jeho suchý dech ji lechtal na tváři. „Udělám si novou ruku z tvého masa a s ní svrhnu Bayaze a pomstím velkého Juvense. Prorok to viděl a já jeho vizi proměním ve skutečnost.“ Zvedl ji a bez námahy s ní mrštil o stěnu. Patami udeřila do obložení.

Ruka přitlačila. Její hruď se rozpínala, ale hrdlem jí neproudil žádný vzduch. Zápasila s těmi prsty, zarývala do nich nehty, ale ony byly jako ze železa, z kamene, těsné jako oprátka oběšence. Snažila se mu vymanit a vykroutit, ale on se ani o vlásek nepohnul. Tápala po Mamunově rozervané tváři, její prsty si hledaly cestu, drásaly zaprášené maso uvnitř, ale jeho oči ani nezamrkaly. V místnosti se ochladilo.

„Prones svoje modlitby, dítě,“ zašeptal. Zlámané zuby o sebe zaskřípaly. „A doufej, že Bůh je milosrdný.“

To už slábla. Plíce jako by jí chtěly prasknout. Pořád se po něm sápala, ale každý další její pokus byl slabší. Sil jí ubývalo. Paže jí klesly, nohy zůstaly volně viset a oční víčka měla tak hrozně, hrozně těžká. Všechno bylo strašně studené.

„Teď,“ zašeptal a od úst se mu kouřilo. Položil ji na zem, otevřel ústa a roztrhané rty odhalily roztříštěné zuby. „Teď.“

Její prst se mu zabodl do krku. Pronikl kůží do suchého masa až po kloub. To mu odtáhlo hlavu stranou. Její druhá ruka se obtočila kolem jeho, sundala si ji ze svého krku a ohnula mu prsty dozadu. Cítila, jak kůstky zapraskaly, křuply a rozštíply se, když klesla na zem. Po černých okenních tabulích v její blízkosti se plazila bílá námraza a skřípala pod jejíma bosýma nohama, když přetočila Mamuna na záda a přirazila ho na stěnu. Drtila mu tělo o praskající obložení, o drolící se omítku. Tou silou se až zvedl prach.

Zabořila prst hlouběji do jeho krku a tlačila ho pořád výš a dál. Bylo to snadné. Její síla neměla hranic. Přicházela z druhé strany toho, co je dělilo. Sémě ji změnilo, stejně jako změnilo Tolomei, a odtud už nebylo návratu.

Ferro se usmála. „Tak ty sis chtěl vzít moje tělo, co? Svoje poslední jídlo už jsi měl, Mamune."

Špička jejího prstu proklouzla mezi jeho zuby, dotkla se palce a zaháčkovala požírače jako rybu. Jediným trhnutím zápěstí mu vyrvala z hlavy čelist a odhodila ji na zem. Požíračův jazyk plandal uvnitř roztrhané změti masa plného prachu.

„Prones svoje modlitby, požírači," sykla, „a doufej, že je Bůh milosrdný." Obě dlaně přitiskla z obou stran k jeho hlavě. Z nosu mu vyšlo dlouhé zakvičení. Jeho zničená ruka se po ní natahovala, ale marně. Jeho lebka se prohnula, zploštěla a pak praskla a kolem se rozlétly úlomky kosti. Nechala jeho tělo spadnout. Po podlaze se valil prach a vířil jí kolem nohou.

„Ano…"

Nevyděsila se. Nerozhlédla. Věděla, odkud ty hlasy přicházejí. Odevšad, a odnikud.

Přistoupila k oknu a otevřela ho. Vyskočila z něj, dopadla o několik kroků níž na drny trávy a postavila se. Noc byla plná zvuků, ale ji nebylo slyšet. Potichu přešla po trávníku zalitém měsíčním světlem a všude tam, kde se ho dotkly její bosé nohy, zakřupala námraza. Vyplížila se po dlouhém schodišti na hradby. Hlasy šly za ní. „Počkej."

„Sémě!"

„Ferro."

„Pusť nás dovnitř…"

Ignorovala je. Muž ve zbroji zíral do noci směrem k tvůrcovu domu, o něco tmavší siluetě proti černému nebi. Nad Agriontem se táhl pruh temnoty, ve které nebyly žádné hvězdy, žádné mraky ozářené měsícem, žádné světlo. Ferro přemýšlela, jestli Tolomei přebývá ve stínech uvnitř a škrábe na bránu. Škrábe a škrábe navěky. Už promeškala příležitost se pomstít.

Ferro neudělá stejnou chybu.

Sklouzla z cimbuří, protáhla se kolem muže na stráži, který se choulil do pláště a přitahoval si ho co nejtěsněji k ramenům. Nahoru na hrazení a pak skok dolů. Vítr jí hvízdal kolem uší. Překonala zasypaný příkop. Na vodě pod ní se táhl křupající led.

Dlážděná cesta za ním se k ní rychle blížila. Její nohy na ní zaduněly a ona se kutálela pořád dál, mezi domy na druhé straně. Šaty měla z toho dopadu rozedrané, ale na kůži ani škrábnutí. Ani kapičku krve.

„Ne, Ferro.“

„Vrať se a najdi Sémě!“

„Je někde blízko něj.“

„Bayaz ho má.“

Bayaz. Možná až skončí na Jihu, vrátí se sem. Až pohřbí velkého Utmana-ul-Došta v troskách jeho vlastního paláce. Až pošle Chalula s jeho požírači a kněz do pekla. Možná se pak vrátí a dá prvnímu z mágů lekci, jakou si zaslouží. Lekci, kterou mu chtěla dát Tolomei. Ale pak tedy, ať lhář, nebo ne, nakonec splnil, co jí slíbil. Dal jí prostředek k pomstě.

Ona si ho teď vezme.

Ferro se kradla tichými troskami města, tiše a rychle jako noční vánek. Na jih, k dokům. Najde si cestu. Na jih, přes moře do Gurchulu a pak…

Hlasy jí šeptaly. Tisíce hlasů. Mluvily o branách, které Euz zamkl, a o zámcích, které na ně dal. Žadonily, aby je otevřela. Říkaly jí, aby je rozbila. Říkaly jí, jak to má udělat, a poroučely jí, aby to udělala.

Ale Ferro se jenom usmívala. Ať si mluví.

Ona žádného pána nemá.

Čaj a výhrůžky

Logen se mračil.

Mračil se na širokou síň, na zářivá zrcadla a na tu spoustu mocných lidí. Mračil se na velké lordy Království, kteří se na něj dívali. Byly jich dvě stovky, nebo víc a seděli v mumlajícím shluku podél protější strany místnosti. Jejich falešné řeči, falešné úsměvy a falešné tváře ho dusily jako příliš mnoho medu. Ale o nic líp se necítil ani mezi lidmi na své vlastní straně síně, kteří sdíleli vysoký stupínek s ním a s velkým králem Jezalem.

Byl tam ten jízlivý mrzák, který se tenkrát ve věži pořád vyptával, jen byl teď celý v bílém. Byl tam tlustý mužík s tváří plnou popraskaných žilek, který vypadal, jako by začínal každý den lahví. Byl tam vysoký, vytáhlý parchant v černém kyrysu bohatě vykládaném zlatem, s líným úsměvem a tvrdýma očima. Nejúskočnější banda lhářů, jakou kdy Logen viděl, ale jeden z nich byl ještě horší než všichni ostatní dohromady.

Bayaz tam seděl s klidným úsměvem, jako kdyby všechno dopadlo přesně tak, jak plánoval. Možná to tak bylo. Zatracený čaroděj. Logen měl vědět, že muži bez vlasů nemá věřit. Duchové ho varovali, že mágové sledují svoje vlastní cíle, ale on na to nedbal a zaplétal se s ním slepě dál, doufaje, že všechno dobře dopadne, jako vždycky. Jestli se dá o Logenu Devítiprsťákovi něco říct, pak to, že nikdy neposlouchá dobré rady. Jedna z jeho mnoha chyb.

Jeho oči zabloudily opačným směrem, k Jezalovi. Vypadal v královských šatech docela uvolněně. Na hlavě mu zářila zlatá koruna a seděl ve zlaté židli, ještě větší, než byla ta, v níž seděl Logen. Vedle něj seděla jeho žena. Čišela z ní možná mrazivá pýcha, ale ta jejímu vzhledu nijak neuškodila. Byla krásná jako zimní ráno. A když se dívala na Jezala, měla v obličeji takový

zvláštní výraz, divoký, jako kdyby se stěží dokázala ubránit touze zatnout do něho zuby. A ten šťastný parchant se pokaždé zatvářil, jako že je všechno v pořádku. Kdyby měla chuť, Logen by vůbec nebyl proti tomu, aby si kousla do něho, ale copak by o to žena jejího postavení stála?

Nejvztekleji se mračil na svůj vlastní obraz v protějším zrcadle, jak se tyčí na vysokém pódiu vedle Jezala a jeho královny. Vypadal vedle toho krásného páru jako zasmušilé, mrzuté, zjizvené a děsivé monstrum. Muž stvořený k vraždění, kterého zabalili do křiklavě barevných látek a vzácných bílých kožešin, posázeli nablýskanými nýtky a přezkami a všechno završili velkým zlatým řetězem kolem krku. Stejným jako měl Bethod. Jeho ruce, poškrábané a hrubé, s jedním chybějícím prstem, neohrabaně trčely z rukávů lemovaných kožešinou a svíraly područky pozlacené židle. Možná šaty krále, ale ruce vraha. Vypadal jako darebák v nějakém starém příběhu pro děti. Nelítostný válečník, který si vydobyl cestu k moci ohněm a ocelí. Který vyšplhal k trůnu po hoře mrtvol. Možná takový i je.

Zavrtěl se. Nové šaty ho na vlhké kůži škrábaly. Ušel hodně dlouhou cestu od chvíle, kdy se vyškrábal z té řeky a neměl nic, ani vlastní boty. Vláčel se přes Vysočinu a společnost mu dělal jenom kotlík. Ušel hodně dlouhou cestu, ale nevěděl, jestli se sám sobě tehdy nelíbil víc než teď. Smál se, když slyšel, že si Bethod říká král. A teď dělal sám totéž a hodil se k tomu ještě míň než Bethod. Jestli se dalo o Logenu Devítiprsťákovi něco říct, pak to, že je svině. Prostě a jasně. A to není něco, k čemu se muž rád dozná.

Ten opilec, Hoff, pořád žvanil. „Sněm lordů je v troskách, bohužel. Pro začátek tedy, dokud nebude postaveno dostatečně majestátní místo, vhodné pro tuto ušlechtilou instituci − nový Sněm lordů, bohatší a větší než ten poslední − bylo rozhodnuto, že otevřená rada pozastaví svou činnost."

Chvíli bylo ticho. „Pozastaví?" zamumlal kdosi.

„Jak o sobě dáme vědět?"

„Jak bude šlechta moci přednést své věci?"

„Šlechta bude své záležitosti přednášet uzavřené radě." Hoff hovořil tónem, jaký dospělý používá, když mluví s dítětem. „Nebo může požádat podsekretáře pro audience o slyšení u krále."

„Ale to může i kterýkoli statkář!"

Hoff povytáhl obočí. „Přesně tak."

Mezi lordy před nimi se zvedla vlna zlosti. Logen možná politice příliš nerozuměl, ale dovedl rozeznat skupinu mužů, nad kterými měli ti druzí navrch. Nikdy není hezké být součástí něčeho takového, ale alespoň byl projednou mezi těmi, co měli navrch.

„Král a národ jsou jedno a totéž!“ Bayazův pronikavý hlas přerušil jejich brebentění. „Vy si od něj půdu pouze půjčujete. Mrzí ho, že si nyní musí část vyžádat zpět, ale žádá si to nutnost.“

„Čtvrtinu.“ Mrzák si olízl prázdné dásně a trochu při tom mlaskl. „Od každého z vás.“

„To je nepřijatelné!“ vykřikl stařec v první řadě.

„Myslíte, lorde Ishere?“ Bayaz se na něho jenom usmál. „Ti, kdo si to myslí rovněž, se mohou připojit k lordu Brockovi v prašném exilu a odevzdat svou půdu Koruně všechnu, namísto pouhé části.“

„To je urážka!“ vykřikl další muž. „Král byl vždycky první mezi sobě rovnými, mezi nejvyšší šlechtou, a ne nad nimi. To naše hlasy ho přivedly na trůn a my odmítáme −“

„Tančíte příliš blízko propasti, lorde Heugene.“ Mrzákova tvář se zkřivila strašlivou křečí, když se zamračil do místnosti. „Možná byste do ní raději nespadl a zůstal tam, kde je to bezpečné, kde je teplo a kde vás ctí. Tam dole by se vám to myslím nelíbilo.“ Z levého mrkajícího oka mu po propadlé tváři stékala dlouhá slza. „Hlavní zeměměřič v následujících měsících ohodnotí vaše pozemky a stavby. Bylo by od vás všech nanejvýš moudré, kdybyste mu byli plně nápomocni.“

Mnoho mužů už bylo tou dobou na nohou, mračili se a mávali pěstmi. „To je pobuřující!“

„Neslýchané!“

„Nepřípustné!“

„Odmítáme se nechat zastrašovat!“

Jezal vyskočil ze svého trůnu, zvedl do výšky meč vykládaný drahokamy a tloukl do pódia koncem pochvy znovu a znovu, až se místností rozléhala dunící ozvěna. „Já jsem král!“ hulákal na náhle ztichlou síň. „Já nedávám nikomu na výběr, já vyhlašuji královský dekret! Adova bude znovu vystavěna, a ještě skvostnější než předtím! Tohle je cena, kterou je nutné zaplatit! Příliš jste si zvykli na slabost Koruny, páni lordi! Věřte mi, když říkám, že tyhle dny jsou už za námi!“

Bayaz se naklonil k Logenovi a zašeptal mu do ucha: „Je v tomhle překvapivě dobrý, co?“

Lordi bručeli, ale když Jezal promluvil, všichni se posadili. Jeho hlas se nesl síní s lehkostí a sebedůvěrou. Tasený meč pořád svíral v ruce. „Ti, kteří mi už poskytli svou upřímnou podporu v této krizi, budou placení zproštěni. Ale jejich seznam je k vaší hanbě velice krátký. A pohleďte, byli to přátelé z druhé strany hranic Spojeného království, kdo nás v čase tísně podpořil!“

Muž v černém se vymrštil ze židle. „Já, Orso z Talinsu, vždy stojím na straně svého královského syna a dcery!“ Popadl Jezalovu tvář do dlaní a políbil ho na obě tváře. Pak udělal totéž s dcerou. „Jejich přátelé jsou i mými přáteli.“ Řekl to s úsměvem, ale smysl těch slov bylo těžké nevidět. „A jejich nepřátelé? Ach! Vy všichni jste moudří muži, zbytek si jistě dokážete domyslet.“

„A já vám děkuji za vaši úlohu při naší obraně,“ řekl Jezal. „Vděčíme vám za mnoho. Válka mezi Královstvím a Severem je skončena. Tyran Bethod je mrtev a zavládl nový řád. Jsem hrdý na to, že mohu muže, který ho svrhl, zvát svým přítelem. Logen Devítiprsťák! Král Seveřanů!“ Celý rozzářený zvedl ruku. „Je příhodné, že do této smělé nové budoucnosti vykročíme jako bratři.“

„Jo,“ řekl Logen a zmučeně se zvedl ze židle. „Správně.“ Sevřel Jezala do náruče a se zaduněním, které se ozývalo celou velkou síní, ho poplácal po zádech. „Myslím, že odteď se budeme držet na druhé straně Bílé pěny. Ledaže by tady můj bratr měl nějaké potíže, samozřejmě.“ Zpražil starce v první řadě smrtícím pohledem. „Tak sakra nechtějte, abych se sem vrátil.“ Sedl si zpátky na svou velkou židli a mračil se dál. Krvavá devítka toho možná o politice moc neví, ale určitě ví, jak vyhrožovat.

„Válku jsme vyhráli!“ Jezal zaklepal pozlaceným jílcem svého meče a pak ho hladce zasunul za opasek. „Teď si musíme vydobýt mír!“

„Skvěle řečeno, Vaše Veličenstvo, skvěle řečeno!“ Brunátný ožralа vstal a nedal nikomu příležitost k tomu cokoli dodat. „Pak zůstává na pořadu tohoto jednání jediná záležitost, než otevřená rada pozastaví činnost.“ Otočil se se slizkým úsměvem a podlézavou úklonou. „Vyjádřeme své díky lordu Bayazovi, prvnímu z mágů, který moudrostí svých rad a mocí svého Umění

zahnal vetřelce a zachránil Království!“ začal tleskat. Mrzák Glokta se k němu připojil a pak i vévoda Orso.

Tělnatý lord v přední řadě vyskočil. „Lord Bayaz!“ zakřičel a tleskl tlustýma rukama. Brzy celá síň duněla neochotným potleskem. Dokonce i Heugen se k němu přidal. I Isher, ačkoli se tvářil, jako kdyby tleskal na vlastním pohřbu. Logen nechal ruce tam, kde byly. Aby byl upřímný, bylo mu trochu zle už z jen toho, že je tady. Bylo mu zle a měl vztek. Rozvalil se ve své židli a nepřestával se mračit.

* * *

Jezal se díval, jak se důstojní mužové Království nešťastně loudají ze Zrcadlové síně. Velcí muži. Isher, Barezin, Heugen a všichni ostatní. Muži, na něž kdysi zíral s otevřenými ústy, když je potkal, poníženost sama. Nedokázal se ubránit úsměvu, když viděl, jak teď bezmocně a nespokojeně brblají. Měl skoro pocit, že je král, dokud se nepodíval na královnu.

Terez a její otec, velkovévoda Orso, byli zaujati něčím, co vypadalo jako vášnivá diskuse vedená v expresivní styrštině, doprovázená na obou stranách divokými pohyby rukou. Jezalovi by se možná ulevilo, že není jediným členem rodiny, kterého ona zjevně nesnáší, kdyby neměl podezření, že předmětem jejich hádky je on sám. Za sebou uslyšel slabé zaskřípání a byl lehce znechucen, když spatřil pokřivenou tvář nového arcilektora. „Vaše Veličenstvo.“ Glokta promluvil tiše jako kdyby měl v úmyslu hovořit o něčem tajném a mračil se směrem k Terez a jejímu otci. „Mohu se zeptat… je všechno mezi vámi a královnou v pořádku?“ Jeho hlas byl ještě tišší. „Vyrozuměl jsem, že zřídkakdy spíte ve stejné místnosti.“

Jezal se už už chystal, že udeří kripla za tu drzost hranou ruky přes tvář. Pak si koutkem oka všiml, že se na něj Terez dívá. Byl to ten výraz naprostého opovržení, jakým ho jako manžela obvykle obdarovala. Cítil, jak mu klesla ramena. „Není skoro schopna snést pomyšlení, že je se mnou ve stejné zemi, natožpak ve stejné posteli. Ta ženská je prostě děvka!“ vyhrkl a pak svěsil hlavu a upřel oči do podlahy. „Co mám dělat?“

Glokta pomalu zakroutil hlavou na jednu a pak na druhou stranu a Jezal musel potlačit zachvění, když uslyšel hlasité křupnutí. „Dovolte mi, abych s královnou promluvil, Vaše Veličenstvo. Dovedu být přesvědčivý, když chci. Vaše problémy chápu. Já sám jsem se teprve nedávno oženil."

Jezal se zděsil představy, jaká obluda mohla přijmout nabídku k sňatku s takovouhle zrůdou. „Opravdu?" zeptal se s předstíraným zájmem. „Kdo je ta dáma?"

„Myslím, že vy dva se trochu znáte. Jmenuje se Ardee. Ardee dan Glokta." A mrzákovy rty se rozevřely, aby odhalily nechutnou mezeru mezi předními zuby.

„Ale není to snad −"

„Sestra mého starého přítele Collema Westa, ano." Jezal na mrzáka zíral, neschopný promluvit. Glokta se ztuhle uklonil. „Vážím si vaší gratulace." Otočil se, dobelhal se ke kraji pódia a začal se kolébat ze schodů. Při tom se těžce opíral o svou hůl.

Jezal téměř nebyl schopen zvládnout šok, drtivé zklamání a naprosté zděšení. Nedokázal si představit, čím ji musel ten kulhavý netvor vydírat, aby ji dostal. Možná že byla jenom zoufalá, když ji Jezal opustil. Možná, když má teď nemocného bratra, neměla, kam jinam by se uchýlila. Tehdy ráno v lazaretu jen pouhý pohled na ni v něm něco rozvířil, úplně jako kdysi. Sám sobě namlouval, že možná jednou, za nějakou dobu…

Teď byly i takové příjemné představy rozdrceny na prach. Ardee byla vdaná a to za člověka, kterým Jezal opovrhoval. Za člověka, který seděl v jeho uzavřené radě. A aby to bylo ještě horší, za člověka, kterému se ve chvíli pominutí smyslů právě teď přiznal k nenaplnění svého manželství. Ukázal se jako slabý, zranitelný, trapný. Bezhlesně hořce zaklel.

Teď se zdálo, že Ardee miloval s nepřekonatelnou vášní. Že spolu sdíleli něco, co už nikdy znovu nenalezne. Jak to, že si to neuvědomil včas? Jak to, že dopustil, aby se to všechno rozpadlo kvůli tomuhle? A smutný fakt je, pomyslel si, že láska jako taková není něco, čeho by mohl mít člověk někdy dost.

* * *

Když Logen otevřel dveře, ucítil vlnu zklamání a hned za ní notný příval vzteku. Místnost byla prázdná, uklizená a čistá, jako kdyby tady nikdy nikdo nespal. Ferro byla pryč.

Nic nefungovalo tak, jak doufal. Možná že to měl čekat. Koneckonců, nikdy nic nebylo tak, jak doufal. A přece pořád dál močil proti větru. Byl jako muž, jehož dveře jsou příliš nízké, ale místo aby se prostě shýbl, naráží po celý svůj mizerný život hlavou do zárubně. Chtěl cítit sám nad sebou lítost, ale věděl, že si nic lepšího nezaslouží. Člověk nemůže dělat dokola totéž a přitom doufat, že to jednou bude mít šťastný konec.

Vyšel ven do chodby a pokračoval se zaťatými zuby dál. Sehnul se, aby bez zaklepání otevřel další dveře. Vysoká okna byla otevřená a do vzdušné místnosti se vlévalo sluneční světlo. Závěsy povlávaly ve vánku. Bayaz seděl ve vyřezávaném křesle před jedním z oken a v ruce měl šálek na čaj. Podlézavý sloužící v sametovém kabátci mu do něj naléval ze stříbrné konvice, podnos s šálky vybalancovaný na natažených konečcích prstů druhé ruky.

„Ach, král Seveřanů!“ zvolal Bayaz. „Jak se −“

„Kde je Ferro?“

„Pryč. Vlastně za sebou nechala trochu nepořádku, ale já jsem ho uklidil, což, jak zjišťuji, dělám velmi čas−“

„Kde?“

Mág pokrčil rameny. „Na Jihu, předpokládám. Za pomstou nebo něčím podobným, pokud bych měl hádat. Vždycky toho hodně namluvila o pomstě. Nesmírně temperamentní žena.“

„Změnila se.“

„Velké události, můj příteli. Nikdo z nás už není takový, jako býval. A teď, dáš si čaj?“

Sluha se naklonil blíž a stříbrný podnos se zhoupl. Logen ho popadl za sametový kabátec a mrštil jím přes celý pokoj. Narazil do stěny a se zaúpěním se svezl na koberec, šálky se s cinkotem rozsypaly kolem něho.

Bayaz zkoumavě povytáhl obočí. „Prosté ‚ne‘ by postačilo.“

„Chcípni, ty starý parchante.“

První z mágů se zamračil. „Ale, mistře Devítiprsťáku, dnes ráno se zdáš být poněkud neurvalý. Teď jsi král a nehodí se, aby ses nechal ovládat svými nízkými pudy. Takoví králové dlouho nevydrží. Stále ještě máš na Severu nepřátele. Calder a Scale nahoře v horách určitě představují jistý problém. Vždycky jsem si

myslel, že stejné by se mělo oplácet stejným. Tys mi pomohl, a já bych zase mohl na oplátku pomoci tobě.“

„Jako jsi pomohl Bethodovi?“

„Přesně tak.“

„Že mu to ale prospělo.“

„Dokud mou pomoc měl, dařilo se mu. Potom se z něj stal pyšný muž − neprávem − a dožadoval se, aby bylo po jeho. Bez mé pomoci… no, však už víš.“

„Nepleť se do mých věcí, čaroději.“ Logen nechal ruku klesnout na jílec tvůrcova meče. Jestli meče promlouvají, jak mu mág kdysi sám řekl, nechal ho teď pronést zlověstnou výhrůžku.

Ale na Bayazově tváři se objevil jen poněkud otrávený výraz. „Menší muž by se možná mohl cítit zklamaný. Copak jsem od Bethoda nevykoupil tvůj život? Nedal jsem ti cíl, když sis sám žádný neuměl najít? Nevzal jsem tě až na samotný konec světa a neukázal ti divy, které bylo jen nemnoha lidem dopřáno spatřit? Tohle jsou ale špatné způsoby. Hle, i ten meč, kterým mi teď hrozíš, byl můj dar tobě. Doufal jsem, že bychom mohli dojít k −“

„Ne.“

„Chápu. Ani kdyby −“

„Skončili jsme. Vypadá to, že nikdy nebudu lepším mužem, ale alespoň se můžu snažit nebýt horším. Alespoň tohle můžu zkusit.“

Bayaz přimhouřil oči. „Nu, mistře Devítiprsťáku, překvapuješ mě až do konce. Měl jsem tě za kurážného, a přece střízlivého muže, uvažujícího chladně, a přesto se soucitem. A především jsem tě pokládal za realistu. Ale Seveřani měli vždycky sklon urážet se. Nyní v tobě pozoruji tvrdošíjné rysy a destruktivní povahu. Konečně vidím Krvavou devítku.“

„Těší mě, že jsem tě zklamal. Zdá se, že jsme se v sobě navzájem zmýlili oba. Já jsem tě pokládal za velkého muže. Teď vidím, že jsem se spletl.“ Logen pomalu pokýval hlavou. „Co jsi to tady udělal?“

„Co jsem udělal?“ Bayaz vyprskl nevěřícným smíchem. „Zkombinoval jsem tři ryzí disciplíny magie a vytvořil jsem novou! Zdá se, že nechápeš, čeho bylo dosaženo, mistře Devítiprsťáku, ale odpouštím ti. Uvědomuji si, že studium knih nikdy nebylo tvou silnou stránkou. Na takovou věc od dob před Starými časy, kdy Euz rozdělil své dary mezi syny, nikdo ani nepomyslel.“ Bayaz si povzdechl. „Zdá se, že nikdo nedokáže

docenit můj největší čin. Nikdo, snad kromě Chalula, ale nečekám, že by mi kdy hodlal vyjádřit uznání. Nu, takovou sílu nikdo v celém Kruhu světa neuvolnil už od… od…“

„Od té doby, co Glustrod zničil sebe spolu s Aulkem?“

Mág povytáhl obočí. „Když to říkáš.“

„A výsledek, jak se zdá, je hodně podobný, až na to, že jsi povraždil o něco méně lidí, zničil menší část menšího města v nevýznamnější, zkaženější době. Jaký jiný rozdíl je mezi ním a tebou?“

„Řekl bych, že je to zcela zřejmé.“ Bayaz pozvedl svůj šálek a zadíval se líně přes jeho okraj. „Glustrod prohrál.“

Logen chvíli jen stál a přemýšlel o tom. Pak se otočil a vyšel z pokoje a sluhové mu uhýbali z cesty. Kráčel chodbou, zvuk jeho kroků se odrážel od zlaceného stropu a Bethodův těžký řetěz mu cinkal na ramenou a zněl mu v uších jako smích.

Nejspíš si měl toho starého bezohledného parchanta nechat na své straně. Dalo se čekat, že bude jeho pomoc potřebovat, až se vrátí na Sever, vzhledem k tomu, jak se tam věci nejspíš vyvinou. Možná s ním měl srkat ty páchnoucí chcanky, co jim říká čaj, a usmívat se, jako by to byl med. Možná se měl smát a říkat Bayazovi ‚příteli‘, aby se mohl připlazit do Velké severní knihovny, až situace začne smrdět. To by nejspíš bylo bývalo moudré. To by bylo bývalo realistické. Ale bylo to přesně tak, jak říkával Logenův otec…

Nikdy nejednal realisticky.

Za trůnem

Jakmile zaslechl, že se dveře otevírají, Jezal věděl, kdo je jeho návštěvník. Ani se nemusel dívat. Kdo jiný by měl tu troufalost vpadnout do královy vlastní komnaty bez zaklepání? Zaklel tiše, ale zato nanejvýš zlostně.

Tohle mohl být jedině Bayaz. Jeho žalářník. Jeho hlavní trýznitel. Jeho všudypřítomný stín. Muž, který zničil půlku Agriontu a proměnil nádhernou Adovu v trosky a teď se usmíval a oddával se obdivu, jako kdyby byl kdovíjakým zachráncem národa. To úplně stačilo, aby se z toho člověku chtělo zvracet. Jezal skřípal zuby, díval se z okna směrem k ruinám a odmítal se otočit.

Další požadavky. Další kompromisy. Další řeči o tom, co je třeba udělat. Být hlavou státu, alespoň s prvním z mágů neustále nahlížejícím přes rameno, byla nekonečně frustrující a vysilující zkušenost. Chtít vyřešit po svém alespoň ty nejjednodušší záležitosti byla téměř marná snaha. Ať se podíval kamkoli, téměř vždycky měl před očima mágův nesouhlasný, rozmrzelý výraz. Připadal si jenom jako galionová figura na lodní přídi. Pěkný, pozlacený, úchvatný, ale naprosto neužitečný kus dřeva. Až na to, že figura může alespoň plout na přídi lodi.

„Vaše Veličenstvo," ozval se starcův hlas s obvyklým tenkým nánosem respektu, který nemohl skrýt tvrdý výraz opovržení vespod.

„Co zase?" Jezal se k němu konečně otočil. Byl překvapený, když viděl, že se mág vzdal svého státnického hávu kvůli starému plášti, umazanému z cest, a těžkým botám, které nosil na té jejich prokleté výpravě na zničený západ. „Odcházíte někam?" zeptal se Jezal a ani se neodvažoval doufat.

„Odjíždím z Adovy. Dnes."

„Dnes?" Jezal udělal maximum, aby se ovládl a nevyskočil do vzduchu s radostným výkřikem. Připadal si jako vězeň, který vyšel

z páchnoucí kobky do jasného denního světla svobody. Teď může obnovit Agriont podle svého. Mohl by předělat uzavřenou radu, vybrat si vlastní rádce. Možná by se dokonce mohl zbavit té děvky, kterou mu vnutil Bayaz za manželku. Bude volný a bude moci dělat správné věci, ať už je to cokoli. Bude mít šanci alespoň se pokusit zjistit, co je to správná věc. Copak nebyl koneckonců vznešený král Spojeného království? Kdo by ho mohl odmítnout? „Bude nám samozřejmě líto, že vás ztrácíme."

„Dovedu si to představit. Jsou tu však jisté záležitosti, které musíme ještě dořešit."

„Samozřejmě." Cokoli, pokud to znamená, že se toho starého parchanta zbaví.

„Hovořil jsem s vaším novým arcilektorem Gloktou." Samotné to jméno v něm vzbudilo vlnu odporu. „Opravdu?"

„Rázný člověk. Udělal na mě dobrý dojem. Požádal jsem ho, aby za mě hovořil v uzavřené radě po dobu, kdy budu pryč."

„Vážně?" zeptal se Jezal a uvažoval, jestli má mrzáka sesadit z jeho postu hned, jak mág projde branami města, nebo to nechat na druhý den.

„Doporučuji vám," řekl Bayaz tónem, který měl velmi blízko rozkazu, „abyste jeho radám a názorům věnoval značnou pozornost."

„Ó, to samozřejmě budu. Přeji vám hodně štěstí na vaší cestě zpátky do…"

„Vlastně bych byl rád, kdybyste dělal, co vám řekne."

Jezalovi se dral hrdlem žmolek studeného vzteku. „Vy po mně v podstatě chcete, abych ho… poslouchal?"

Bayazovy oči z těch jeho ani na okamžik neuhnuly. „V podstatě… ano."

Jezal zůstal na několik vteřin neschopný slova. Ten mág si myslí, že si může přicházet a odcházet, jak se mu zlíbí, a nechat tady všechno na starost tomu svému mrzáckému lokajovi? Aby manipuloval králem v jeho vlastním království? Jaká neuvěřitelná arogance! „Poslední dobou jste se do mých záležitostí pletl víc než dost!" vyštěkl. „Nemám v úmyslu vyměnit jednoho panovačného rádce za dalšího."

„Ten muž vám bude velice užitečný. Nám oběma. Bude třeba učinit rozhodnutí, která shledáte nesnadnými. Bude třeba učinit kroky, které raději nebudete chtít udělat osobně. Lidé, kteří žijí v

zářivých palácích, potřebují někoho, kdo je ochoten vynášet jejich výkaly, jinak se jim v těch naleštěných síních nahromadí a jednoho dne by je mohly zavalit. To je zcela prosté a samozřejmé. Nejspíš jste mě špatně poslouchal.“

„Ne! To vy jste ten, kdo špatně poslouchá! Sand dan Glokta? Ten zmrzačený parchant…“ uvědomil si, že nezvolil úplně nejvhodnější slova, ale musel pokračovat, a to ho rozčílilo ještě víc, „má sedět vedle mě v uzavřené radě? Nakukovat mi přes rameno každý den mého života? A ještě po něm chcete, aby mi diktoval, co mám dělat? To je nepřijatelné. Nesnesitelné. Nemožné! Už nežijeme v dobách Haroda Velikého! Nechápu, co vás vede k předpokladu, že se mnou můžete takhle mluvit! Já jsem tady králem a odmítám se nechat ovládat!“

Bayaz zavřel oči a dlouze se nadechl nosem. Docela jako kdyby se pokoušel najít trpělivost k výuce zaostalého idiota. „Nemůžete pochopit, jaké to je žít tak dlouho. Vědět všechno to, co vím já. Vy lidé umíráte během mrknutí oka a musíte se učit tytéž věci pořád dokola. Tytéž věci, které už Juvens učil Stolicuse před tisícem let. Začíná to být nesmírně únavné.“

Jezalův vztek nezadržitelně rostl. „Omlouvám se, jestli vás nudím!“

„Přijímám vaši omluvu.“

„To byl vtip!“

„Ach. Váš vtip je tak ostrý, že jsem si ani nevšiml, kdy mě řízl.“

„Vy se mi vysmíváte!“

„To je velice snadné. Každý člověk mi připadá jako děcko. Až budete tak starý jako já, všimnete si, že historie se neustále opakuje. Tolikrát už jsem tenhle národ vedl od pokraje zničení k ještě větší slávě. A co za to žádám? Několik mrňavých obětí? Kdybyste jen dokázal pochopit, jaké oběti jsem já podstoupil kvůli vám, pouhému dobytku!“

Jezal zlostně ukázal prstem k oknu. „A co všichni ti mrtví? Co ti, kteří přišli o všechno? Ten dobytek, jak jste řekl! Myslíte, že je jejich oběti těší? Co všichni ti, co se nakazili tou nemocí? Co jí pořád ještě trpí? Můj blízký přítel je jedním z nich! Nemohu si nevšimnout podobnosti s nemocí, o níž jste nám vyprávěl ve zničeném Aulku. Nemohu si pomoci, musím pořád myslet na to, že to možná zapříčinila vaše kouzla!“

Mág se nepokoušel to popírat. „Má díla jsou dalekosáhlá. Nemohu se zabývat osudem každého vesničana. A ani vy ne. Pokoušel jsem se vás právě tohle naučit, ale zdá se, že jste se nenaučil vůbec nic.“

„To se pletete! Já se tohle učit odmítám!“ Teď měl šanci. Teď, když byl dostatečně vzteklý, mohl Jezal vystoupit ze stínu tohohle mága a stát se volným. Bayaz byl nákaza a bylo nutné ho vyříznout. „Pomohl jste mi na trůn a za to vám děkuji. Ale nestojím o váš druh vlády, protože zavání tyranií!“

Bayaz přimhouřil oči. „Vláda je tyranie. Nanejvýš se může zabalit do líbivých barev.“

„To vaše bezcitné pohrdání životy mých poddaných! V tomhle já pokračovat nebudu! Už se bez vás obejdu. Nejste tady nadále vítán. Už nikdy nebudete. Od nynějška si budu hledat vlastní cestu.“ A mávl rukou způsobem, který, jak doufal, vyjadřoval, že Bayaze propouští. „Můžete jít.“

„Mohu… jít… opravdu?“ První z mágů tam dlouho jen mlčky stál a jeho výraz byl čím dál chmurnější.

Dost dlouho na to, aby Jezalův vztek vychladl, v ústech mu vyschlo a začal slábnout v kolenou. „Uvědomuji si, že jsem byl k tobě přespříliš měkký,“ řekl Bayaz a každé jeho slovo bylo ostré jako břitva. „Rozmazloval jsem tě jako oblíbené vnouče, a ty jsi začal být svéhlavý. To je chyba, kterou bych už neměl opakovat. Zodpovědný opatrovník by nikdy neměl váhat s použitím biče.“

„Jsem královský syn!“ zavrčel Jezal. „Nebudu −“

Pronikavá, neuvěřitelně náhlá bolest v útrobách ho přinutila zlomit se v pase. Jeden nebo dva kroky odvrávoral a začal ze sebe chrlit horké zvratky. Svalil se na zem obličejem dolů a byl stěží schopen se sám nadechnout. Koruna mu sklouzla a odkutálela se do rohu místnosti. Taková muka v životě nepoznal. Ani nic, co by se tomu byť jen vzdáleně podobalo.

„Nechápu… co tě vede k předpokladu… že se mnou můžeš takhle mluvit. Se mnou, prvním z mágů!“ Jezal slyšel, jak se Bayazovy kroky pomalu přibližují, a mágův hlas ho tahal za uši, jak se bezmocně svíjel ve vlastní nevolnosti.

„Královský syn? Jsem zklamán zjištěním, že po tom všem, čím jsme spolu prošli, jsi tak ochotně uvěřil lžím, které jsem kvůli tobě rozšířil. Ten nesmysl byl pro hlupáky v ulicích, ale zdá se, že hlupáci v palácích se dají ukolébat sladkými řečičkami stejně

snadno. Koupil jsem tě od jedné děvky. Stál jsi mě šest marek. Ona chtěla dvacet, ale já jsem to usmlouval.“

Byla to bolestná slova, samozřejmě. Ale mnohem, mnohem horší bylo nesnesitelné bodání, které se dralo Jezalovi vzhůru po páteři, které mu drásalo oči, spalovalo kůži, tahalo ho za vlasy až u kořínků, a on sebou musel škubat jako žába ve vařící vodě.

„Měl jsem v zásobě další, samozřejmě. Nejsem takový hlupák, abych všechno vsadil na jediný hod kostkou. Další syny neznámých rodičů, připravené vzít na sebe tuhle roli. Byla tu rodina Brintů, jak si vzpomínám a mnoho, mnoho dalších. Ale ty jsi vyplaval na povrch, Jezale, jako trus v kádi. Když jsem přešel ten most do Agriontu a viděl jsem, jak jsi vyrostl, věděl jsem, že jsi ten pravý. Prostě jsi vypadal tak, jak jsi měl, a to se nedá naučit. Dokonce jsi začal mluvit jako král, což je bonus, v jaký jsem ani nedoufal.“

Jezal sténal a slintal, neschopný třeba jen zaječet. Cítil, jak pod něj vklouzla Bayazova bota a kopnutím ho převrátila na záda. Nad ním se vynořila mágova zamračená tvář, rozmazaná jeho slzami.

„Ale pokud budeš trvat na tom, že chceš dělat potíže… pokud budeš trvat na tom, že půjdeš vlastní cestou… nu, jsou další možnosti. I králové mohou zemřít nevysvětlitelnou smrtí. Shozeni z koně. Udušeni peckou z olivy. Zahynout po dlouhém pádu na tvrdé, velmi tvrdé dláždění. Nebo je prostě najdou ráno mrtvé. Ten váš hmyzí život je zkrátka krátký. Ale ještě kratší může být pro ty, co nejsou k ničemu. Udělal jsem tě z ničeho. Ze vzduchu. Jediným slovem tě můžu zase zrušit.“ Bayaz luskl prsty a ten zvuk byl jako meč, který se zabořil Jezalovi do břicha. „Takhle snadno tě můžu vyměnit.“

První z mágů se sklonil níž. „A teď, ty hňupe, bastarde, synu děvky, dobře si rozmysli, jak mi odpovíš na mé otázky. Uděláš to, co ti tvůj arcilektor poradí, viď?“

Křeče o milosrdnou trošku povolily. Dost na to, aby mohl Jezal zašeptat: „Ano.“

„Necháš se jím vést ve všech záležitostech?“

„Ano.“

„Budeš se řídit jeho příkazy, na veřejnosti i v soukromí?“

„Ano,“ vydechl. „Ano.“

„Dobře,“ řekl mág, narovnal se a tyčil se nad Jezalem, jako se kdysi jeho socha tyčila nad lidmi na Královské cestě. „Věděl jsem,

že to řekneš, protože ačkoliv vím, že jsi arogantní, nevědomý a nevděčný, vím taky… že jsi zbabělec. Tohle si pamatuj. Věřím, že tohle byla jediná lekce, kterou budeš potřebovat.“ Agonie náhle odezněla. Stačilo to k tomu, aby Jezal mohl zvednout hlavu, která se mu nepřestávala točit, z dlaždic.

„Nenávidím vás,“ dokázal zaskřehotat.

Bayaz vyprskl smíchy. „Nenávidět mě? Jaká arogance! Domnívat se, že by mi to mohlo vadit. Mně, Bayazovi, prvnímu učedníkovi velkého Juvense! Mně, který svrhl mistra tvůrce, který vytvořil Království, který zničil Sto slov!“ Mág pomalu zvedl nohu a položil ji Jezalovi ze strany na tvář. „Je mi jedno, jestli mě máš rád, nebo ne, hlupáku.“ Přitlačil Jezalovi tvář na podlahu potřísněnou zvratky. „Záleží mi jen na tom, jestli budeš poslouchat. A ty budeš. Viď?“

„Ano,“ vyslintal Jezal ze zmáčknutých úst.

„Pak tedy, Vaše Veličenstvo, odcházím. Modli se, abys mi nikdy nezavdal příčinu k návratu.“ Drtivý tlak na jeho tváři polevil a Jezal slyšel, jak mágovy kroky míří k opačnému konci pokoje. Dveře se skřípavě otevřely a pak se s cvaknutím pevně zavřely.

Ležel na zádech a zíral na strop a rychle a ztěžka oddechoval. Po chvíli si dodal odvahy a přetočil se a pak se vrávoravě zvedl na všechny čtyři. Cítil nepříjemný zápach a ten nebyl jen od zvratků, které měl rozmazané po obličeji. S těkavým pocitem studu si uvědomil, že se pokálel. Přeplazil se k oknu, pořád ještě malátný jako vyždímaný hadr, se sténáním se zvedl na kolena a vyhlédl ven do mrazivých zahrad.

Chvíli trvalo, než se mu do výhledu dostal Bayaz. Vykračoval si po štěrkové cestičce mezi upraveným trávníkem a holé temeno se mu blýskalo. Vedle něj šel Joru Síra, v jedné ruce hůl a pod druhou rukou skříňku z tmavého kovu. Tutéž skříňku, která doprovázela Jezala, Logena a Ferro ve voze přes půlku Kruhu světa.

Jak šťastné dny se to nyní zdály být.

Bayaz se zastavil, z ničeho nic, otočil se a zvedl hlavu. Zadíval se přímo k jeho oknu.

Jezal se přitiskl k závěsům a zachvěl se hrůzou. Celé tělo se mu třáslo. Vzpomínku na tu nesnesitelnou bolest měl ještě, mrazivou jako led, vtisknutou ve svém nitru. První z mágů ještě chvíli postál, na tváři sotva patrný náznak úsměvu. Pak se prudce otočil a

vykročil špalírem uklánějících se rytířů z královské gardy, kteří stáli po obou stranách brány, a byl pryč.

Jezal zůstal klečet, přilepený k závěsům jako dítě ke své matce. Myslel na to, jak býval kdysi šťastný a jak málo si to uvědomoval. Hrál karty obklopený přáteli a před sebou měl zářivou budoucnost. Ztěžka nabral dech, hrdlo stažené slzami, které mu vyhrkly z očí. Nikdy v životě se necítil tak osamělý. Královský syn? Neměl nikoho a nic. Odfrkl si a popotáhl. Pohled se mu zamlžil. Otřásal se bezmocnými vzlyky, zjizvený ret se mu chvěl a slzy kapaly dolů a rozstřikovaly se na dlaždicích.

Plakal bolestí a strachem, hanbou a zlostí, zklamáním a beznadějí. Jenže Bayaz měl pravdu. Byl zbabělec. A tak ze všeho nejvíc plakal úlevou.

Dobří muži a špatní muži

Venku v chladných, mokrých zahradách bylo šedivé ráno a Psí čumák tam jen tak postával a přemýšlel o tom, jak bylo dřív všechno lepší. Stál uprostřed kruhu hnědých hrobů a díval se na obrácenou půdu nad Hardingem Mračňákem. Zvláštní, jak někdo, kdo toho tak málo namluvil, může zanechat takové prázdno.

Byla to dlouhá cesta, již Psí čumák urazil za těch posledních pár let, a taky divná. Odnikud nikam a ztratil na ní tolik přátel. Vzpomínal na všechny ty, kteří se vrátili zpátky do hlíny. Harding Mračňák. Tul Duru Hrom. Rudd Trojstrom. Forley Nejslabší. A kvůli čemu? Komu to prospělo? Bylo to zcela zbytečné. Bylo toho dost, aby z toho člověku bylo na blití. I takovému, o kterém se ví, že s ním hned tak něco nepohne. Všichni byli pryč a Psího čumáka tady nechali samotného. Bez nich se svět jakoby scvrkl.

Zaslechl ve vlhké trávě kroky. Hustým mžením a mlhou kráčel Logen a kolem zjizvené tváře mu stoupala pára. Psí čumák si vzpomněl, jak byl šťastný tu noc, kdy Logen vystoupil ze tmy do světla ohně, živý. Tehdy mu to připadalo jako nový začátek. Světlý okamžik, slibující lepší časy. Ale vůbec to tak nefungovalo. Bylo zvláštní, že už Psí čumák při pohledu na Logena Devítiprsťáka necítil žádnou radost.

„Král Seveřanů," zamumlal. „Krvavá devítka. Jak se dnes vede?"

„Je mokro. Rok už končí."

„Jo. Přichází další zima." Psí čumák se rýpl do ztvrdlé kůže v dlani. „Přichází pokaždé dřív."

„Řekl bych, že je nejvyšší čas, abych se vrátil zpátky na Sever, co? Calder a Scale jsou pořád ještě volní, dělají potíže a jen mrtví ví, co asi kuje Dow."

„Jo. To nejspíš jo. Nejvyšší čas, abychom vypadli."

„Chci, abys tady zůstal.“

Psí čumák vzhlédl. „Cože?“

„Někdo by měl promluvit s Jižany, uzavřít dohodu. Ty jsi byl na mluvení vždycky nejlepší ze všech, co znám. Možná až po Bethodovi, ale… s ním už nemůžeme počítat, že?“

„Jakou dohodu?“

„Možná budeme někdy potřebovat jejich pomoc. Na Severu se najde dost takových, kteří nebudou zrovna spokojení s tím, jak se věci vyvinuly. Lidi, kteří nechtějí žádného krále, nebo alespoň ne mě. Mohlo by nám pomoct, když budeme mít Království na své straně. Neškodilo by, kdybys s sebou přinesl taky nějaké zbraně, až se vrátíš.“

Psí čumák sebou trhl. „Tak zbraně, jo?“

„Lepší je mít a nepotřebovat, než je nemít a −“

„Ten zbytek znám. Kam se podělo to ‚už jenom jedna bitva a bude konec‘? Co se stalo s tím ‚nechat věcem volný průběh‘?“

„Možná že se bez nás doteď prostě obejít musely. Poslouchej, Psí čumáku, já jsem nikdy boje nevyhledával, ty to víš, ale musíš být −“

„Nech toho. Už mě to otravuje.“

„Hele, Psí čumáku, já se snažím být lepším mužem.“

„Fakt? Nevidím, že by ses nějak moc snažil. Zabil jsi Tula?“

Logenovi se zúžily oči. „Dow si pouštěl hubu na špacír, co?“

„To je jedno, kdo to řekl. Zabil jsi Hroma, nebo ne? Není to tak těžké. Prostě řekni ano, nebo ne.“

Logen se ušklíbl, jako kdyby se chtěl začít smát nebo se rozbrečet, ale neudělal ani jedno. „Já nevím, jestli jsem to udělal.“

„Nevíš? K čemu je nějaké nevím? Tohle řekneš, až mě bodneš do zad, když se ti budu snažit zachránit ten tvůj zbytečný život?“

Logen zaryl botou do mokré trávy. „Možná že jo. Já nevím.“ Zvedl hlavu a tvrdě se zadíval Psímu čumákovi do očí. „Ale taková je cena, víš? Věděl jsi, co jsem zač. Mohl sis vybrat jiného muže, za kterým bys šel.“

Psí čumák se za ním díval, jak odchází, a nevěděl, co by řekl. Nevěděl dokonce ani, co si má myslet. Jenom tam stál, uprostřed hrobů, a byl čím dál víc mokrý. Ucítil, jak se k němu někdo z druhé strany blíží. Červeňák. Mžoural do deště za Logenovým tmavým obrysem, který byl pořád matnější. Zavrtěl hlavou a ústa měl pevně semknutá.

„Nikdy jsem nevěřil těm povídačkám, co se o něm povídaly. O Krvavé devítce. Kecy, říkal jsem si tehdy. Ale teď už jim věřím. Slyšel jsem, že zabil Crummockova kluka, při bitvě v horách. Rozsekal ho jen tak, jako když rozšlápneš brouka, bez důvodu. Je to chlap, kterému na ničem nezáleží. Podle mě na celém Severu nikdy nebyl horší. Dokonce ani Bethod. Tohle je satanův parchant, jestli něco takového vůbec je.“

„Jo?“ Psí čumák najednou zjistil, že stojí těsně před Červeňákem a řve mu do tváře. „S tím táhni do hajzlu, šmejde! Kdo z tebe sakra udělal soudce?“

„Jenom to říkám, to je všechno.“ Červeňák na něj zíral. „Chtěl jsem říct… myslel jsem, že si myslíš to samé.“

„No tak to ses spletl! Musel bys mít mozek větší než hrášek, abys v něm něco měl, a to ty, hlupáku, nemáš! Nerozeznal bys správného muže od špatného, ani kdyby se na tebe vymočil!“

Červeňák zamrkal. „Máš pravdu. Vidím, že jsem se spletl.“ O krok couvl, pak se otočil a odcházel deštěm pryč a kroutil při tom hlavou.

Psí čumák se za ním díval, skřípal zuby a myslel na to, jak by hrozně rád někoho udeřil, jenomže nevěděl koho. Nebyl tam už koneckonců nikdo, jenom on sám. On a mrtví. Ale možná že to tak bývá, když skončí válka, s muži, kteří neumějí nic jiného než bojovat. Začnou se rvát sami se sebou.

Zhluboka a dlouze se nadechl vlhkého, studeného vzduchu a zamračil se na obrácenou hlínu na Mračňákově hrobě. Netušil, jestli by on sám poznal dobrého muže od špatného. Říkal si ale, jaký je v tom koneckonců rozdíl.

Venku v chladných, mokrých zahradách bylo šedivé ráno a Psí čumák tam jen tak postával a přemýšlel o tom, jak bylo dřív všechno lepší.

Ne zrovna to, co jsme chtěli

Glokta se probudil do sloupu měkkého slunečního světla, které pronikalo do pokoje mezi záclonami a rozlévalo se po jeho zmačkaných přikrývkách, plné tančících prachových zrnek. Pokusil se přetočit a škubl sebou, když mu křuplo v šíji. *Ach, první dnešní křeč.* Druhá na sebe nenechala dlouho čekat. Projela mu levým bokem, jak se usilovně snažil přetočit na záda a bránila mu v nádechu. Bolest se šířila páteří a usadila se v noze a tam už zůstala.

„Uch," zasténal. Snažil se co možná nejjemněji zakroutit kotníkem a ohnout koleno. Bolest se okamžitě zhoršila. „Barname!" Stáhl přikrývku na jednu stranu a do nosu se mu vplížil známý zápach výkalů. *Nic tak nenavodí tvůrčí ráno jako vůně vlastních výkalů.*

„Uch! Barname!" Kňoural a slintal a svíral si seschlé stehno, ale nic nepomáhalo. Bolest byla čím dál horší. Žíly mu vystupovaly ze zmrzačené nohy jako kovové dráty a na jejím konci se groteskně houpalo chodidlo bez palce, zcela mimo jeho kontrolu.

„Barname!" zaječel. „Barname, ty hlupáku! Dveře!" Z bezzubých úst mu kapaly sliny a po pokřivené tváři mu stékaly slzy. Zaťatými prsty svíral v hrsti prostěradlo potřísněné hnědými fleky.

Slyšel v chodbě spěchající kroky a pak zavrzání zámku. „Je zamčeno, pitomče!" zaječel přes stisknuté dásně a třásl se bolestí i vztekem. Klika se naklonila a dveře se otevřely, k jeho velkému překvapení. *Co to…*

Ardee spěchala k posteli. „Vypadni!" sykl na ni a marně si držel jednu ruku před obličejem, zatímco druhou svíral přikrývky. „Vypadni!"

„Ne." Stáhla z něj přikrývku. Glokta zkřivil tvář a čekal, že zbledne, čekal, že rychle couvne s rukou na ústech, oči vytřeštěné

znechucením. *Já jsem se provdala… za tuhle zrůdu potřísněnou vlastním hnojem?* Ona se při tom pohledu jenom na okamžik zamračila a pak ho popadla za znetvořené stehno a přitlačila k němu palce.

Vyjekl, zmítal sebou a snažil se jí vykroutit, ale její ruce byly nemilosrdné. Dva agonizující body se zarývaly přímo do středu jeho stažených šlach. „Au! Ty podělaná… ty…“ Zmučené svaly najednou změkly a on se poddal spolu s nimi a zhroutil se zpátky na matraci. *A to, že jsem se pod**ě**lal, je pro ni zjevně jen nepatrnou nepříjemností.*

Chvíli tam jenom bezmocně ležel. „Nechtěl jsem, abys mě viděla… takhle.“

„Na to je příliš pozdě. Vzali jsme se, vzpomínáš si? Jsme teď jedno tělo.“

„Myslím, že tahle dohoda byla výhodná jenom pro mě.“

„Zachránila jsem si tak život.“

„Asi to není přesně takový život, po kterém prahne většina mladých žen.“ Díval se, jak se jí proužek světla přeléval po tváři, když se pohnula. „Vím, že nejsem to, co jsi chtěla… za muže.“

„Vždycky jsem snila o muži, se kterým budu moci tančit.“ Vzhlédla a podívala se mu do očí. „Ale možná že se ke mně hodíš líp. Sny jsou pro malé děti. My oba jsme dospělí.“

„Ale i tak. Tady vidíš, že to, že se mnou nemůžeš tančit, není to nejhorší. Neměla bys dělat… tohle.“

„Já to chci dělat.“ Pevně mu položila ruku na tvář a otočila ji, trochu bolestivě, tak, aby se díval přímo na ni. „Chci něco dělat. Chci být užitečná. Chci někoho, kdo mě potřebuje. Copak to nedokážeš pochopit?“

Glokta polkl. „Ano.“ *Trochu.* „Kde je Barnam?“

„Řekla jsem mu, že může mít rána volná. Řekla jsem mu, že tohle budu od nynějška dělat já. Taky jsem mu řekla, aby mi sem přemístil postel.“

„Ale −“

„Chceš mi snad říct, že nemůžu spát ve stejné místnosti se svým mužem?“ Její ruce pomalu klouzaly po jeho seschlém těle, jemné, ale pevné, třely mu zjizvenou kůži a tiskly zmrzačené svalstvo. *Jak dlouho už to je? Co se na mě naposledy dívala žena jinak než s hrůzou? Co se mě naposledy žena dotkla bez touhy ublížit mi?* Ležel na zádech, oči zavřené a ústa otevřená, a z očí se mu řinuly

slzy, které mu po spáncích stékaly do polštáře. *Skoro příjemné. Skoro…*

„Tohle si nezasloužím," vydechl.

„Nikdo nedostane, co si zaslouží."

* * *

Královna Terez se povýšeně dívala, jak se Glokta vbelhal do jejího prosluněného salónu, a ani v nejmenším se nesnažila zakrýt opovržení a odpor. *Jako kdyby se dívala, jak se před Její královskou Výsostí plazí šváb. Ale uvidíme. Koneckonců tu cestičku dobře známe. Sami jsme po ní kráčeli a později po ní táhli tolik jiných. Nejdřív přijde hrdost. Pak bolest. Těsně za ní pak následuje pokora. A za ní se tlačí poslušnost.*

„Jmenuji se Glokta. Jsem nový arcilektor inkvizice Jeho Veličenstva."

„Ach ano, ten mrzák," procedila. *S osvěžující přímostí.* „A proč mi kazíte odpoledne? Tady žádné zločince nenajdete." *Jenom styrské čarodějnice.*

Glokta přelétl očima k druhé ženě, která stála strnule zpříma u jednoho z oken. „Tohle je záležitost, kterou bychom měli řešit raději o samotě."

„Hraběnka Shalere je mou přítelkyní od útlého dětství. Není nic, co byste mi chtěl říct, aby to nemohla slyšet." Hraběnka upírala na Gloktu pohrdavý pohled jen nepatrně méně vražedný, než byl královnin.

„Výborně." *Tohle nelze vyjádřit nějak jemně. Stejně pochybuji, že jemnost by nám tady byla k něčemu dobrá.* „Dozvěděl jsem se, Vaše Výsosti, že neplníte manželské povinnosti."

Zdálo se, jako by se Terezina dlouhá šíje pohoršením ještě víc natáhla. „Jak se opovažujete? To není vaše věc!"

„Obávám se, že je. Královi dědicové, chápete. Budoucnost národa a tak dále."

„Tohle je nepřijatelné!" Královnina tvář zbělela zlostí. *Klenot Talinsu opravdu jasně plane.* „Musím jíst vaše odporná jídla, musím tolerovat vaše nemožné počasí, musím se usmívat při nesmyslném žvanění vašeho přiblblého krále! A teď ještě musím poslouchat jeho bizarní poskoky? Jsem tady jako vězeň!"

Glokta se rozhlédl po nádherné místnosti. Nákladné tapety, pozlacený nábytek, krásné obrazy. Dvě krásné ženy v krásných šatech. Hořce si zaryl jedním zubem do spodní strany jazyka. „Věřte mi. Takhle vězení nevypadá."

„Je mnoho druhů vězení!"

„Já jsem se naučil žít v horších podmínkách, a také mnozí jiní." *Měla byste vidět, s čím se musela smířit moje žena.*

„Sdílet postel s nějakým odporným bastardem, nějakým zjizveným synem kdovíkoho, mít vedle sebe páchnoucího, chlupatého chlapa, co se na mě v noci sápe!" Královna se otřásla odporem. „Nesnesitelné!"

V očích jí zasvítily slzy. Dvorní dáma k ní honem přispěchala a šaty jí šustily po podlaze. Klekla si vedle ní a položila jí konejšivě ruku na rameno. Terez se natáhla a přikryla její ruku svojí. Královnina společnice sršela neskrývanou nenávistí. „Vypadněte odtud! Ven, mrzáku, a nikdy se nevracejte! Rozrušil jste Její Veličenstvo!"

„Na to mám zvláštní nadání," zamumlal Glokta. „To je jeden z důvodů, proč jsem tak široce nenáviděn…" Odmlčel se a zamračil se. Díval se na ruce na Terezině rameni. *V tom dotyku něco bylo. Konejšivý, uklidňující, ochranitelský. Dotyk oddaného přítele, důvěrného přítele, sesterské společnice. Ale bylo v něm i něco víc. Příliš důvěrného. Příliš vřelého. Téměř jako dotyk… ach.*

„Vy si vystačíte bez mužů, viďte?"

Obě ženy k němu vzhlédly současně a pak Shalere rychle spustila ruku z královnina ramene. „Tohle mi vysvětlíte!" vyštěkla Terez, ale její hlas byl pisklavý, téměř panický.

„Myslím, že mi rozumíte velmi dobře." *A můj úkol to v mnohém usnadňuje.* „Pojďte sem někdo!" Do dveří se vhrnuli dva mohutní praktikalové. *Jak rychle se tím všechno mění. Zajímavé, jak může konverzaci okořenit přítomnost dvou velkých chlapů. Některé druhy moci jsou jen klamem mysli. To jsem se dobře naučil v císařském vězení a můj nový pán mě v učení ještě posílil.*

„To byste se neodvážil!" zaječela Terez a zírala na oba maskované příchozí s vyděšenýma očima. „Neodvážil byste se mě dotknout!"

„I když by mi bylo potěšením, pochybuji, že to bude nutné, ale uvidíme." Ukázal na hraběnku. „Seberte tu ženskou."

Oba muži v černých maskách vykročili přes tlustý koberec. Jeden z nich se zveličenou opatrností odstrčil z cesty židli.

„Ne!“ Královna vyrazila a popadla Shaleriny ruce do svých. „Ne!“

„Ano,“ řekl Glokta.

Obě ženy začaly couvat, přitisknuté jedna k druhé. Terez chránila hraběnku svým tělem, zuby varovně vyceněné na blížící se mohutné stíny. *Jednoho by skoro dojala ta jejich očividná vzájemná starostlivost, pokud by ten někdo byl vůbec schopen nechat se něčím dojmout.*

„Seberte ji. Ale královně nezkřivte ani vlas, buďte tak hodní.“

„Ne!“ zaječela Terez. „Za tohle vás připravím o hlavu! Můj otec… můj otec je −“

„Na cestě zpátky do Talinsu a já v každém případě pochybuji, že nám bude chtít vyhlásit válku kvůli vaší přítelkyni z útlého dětství. My jsme vás koupili a taky jsme za vás zaplatili, a vévoda Orso na mě nepůsobí jako typ, který by chtěl porušit dohodu.“

Dva muži a dvě ženy se potáceli na konci místnosti v nemotorném tanci. Jeden z praktikalů popadl hraběnku za zápěstí a vytrhl ji z královniných sápajících se rukou. Srazil ji na kolena, zkroutil jí ruce za záda a zaklapl jí na zápěstích těžká železná pouta. Terez vřískala, tloukla, kopala a škrábala druhého muže, ale to si mohla stejně dobře vybíjet vztek na kmeni stromu. Obr se sotva pohnul a jeho oči byly stejně lhostejné jako maska na jeho tváři.

Glokta se přistihl, že se téměř usmívá při pohledu na tu nehezkou scénu. *Možná jsem zmrzačený a odporný a bolest mě nikdy neopouští, ale pokoření krásných žen je jedno z potěšeni, která si mohu dopřát i nyní. Dělám to s pomocí výhrůžek a násilí, místo někdejších hezkých slov a proseb, ale i tak. Pobavím se skoro stejně, jako jsem se bavil dřív.*

Jeden z praktikalů přetáhl Shalere přes hlavu plátěný pytel, čímž se její křik změnil v tlumené vzlyky, a odváděl bezmocnou ženu z místnosti. Druhý ještě chvíli zůstal a držel královnu v koutě. Pak vycouval ke dveřím. Cestou zvedl židli, kterou předtím odsunul, a pečlivě ji postavil zpátky přesně tak, jak stála původně.

„K čertu s vámi!“ zavřeštěla Terez a zaťaté pěsti se jí třásly. Dveře se zabouchly a oni dva zůstali sami. „K čertu s vámi, vy pokřivený parchante! Jestli jí ublížíte −“

„Na to nedojde. Protože prostředky k jejímu vysvobození máte ve svých rukou.“

Královna polkla a hruď se jí zvedala a klesala. „Co musím udělat?“

„Šoustat.“ To slovo v tom krásném prostředí zaznělo dvojnásob ošklivě. „A rodit děti. Dám hraběnce sedm dní ve tmě. Nikdo ji prozatím nebude obtěžovat. Jestli se do konce té doby nedozvím, že jste králi každou noc rozpálila jeho kolík do ruda, seznámím ji se svými praktikaly. Ubozí chlapci. Málokdy se k něčemu dostanou. Každý z nich bude mít na splnění svého úkolu deset minut, ale v Domě otázek je jich velice mnoho. Řekl bych, že vaše přítelkyně z dětství bude mít o práci postaráno dnem i nocí.“

Terezinu tvář zkřivilo zděšení. *Kdo by se divil? Tohle je špinavý triumf dokonce i na mé poměry*. „A když udělám, co chcete?“

„Pak bude hraběnka víceméně v bezpečí. Jakmile budete prokazatelně těhotná, vrátím vám ji. V době vašeho slehnutí může být všechno tak, jak je nyní. Dva chlapci jako dědicové a dvě dívky, aby bylo možno dojednat výhodné sňatky, a pak bude naše dohoda naplněna. Král si může najít něco pro potěšení jinde.“

„Ale to potrvá roky!“

„Můžete to zvládnout během tří nebo čtyř, když na něm budete rajtovat dost pilně. A možná zjistíte, že všem značně ulehčí život, když budete alespoň předstírat, že se vám to líbí.“

„Předstírat?“ vyhrkla.

„Čím víc to bude vypadat, že se vám to líbí, tím rychleji to budete mít za sebou. I nejlevnější děvka v přístavu umí vřískat, když ji nějaký námořník napíchne, aby si zasloužila svoje měďáky. Chcete mi snad říct, že vy byste pro krále Spojeného království nemohla udělat totéž? Urážíte mé vlastenecké cítění! Ach!“ vydechl a protočil oči v parodii extáze. „Ach! Ano! Ano, tam! Nepřestávej!“ Našpulil ústa. „Vidíte? Dokonce i já to umím! Lhářka s vašimi zkušenostmi by s tím neměla mít potíže.“

Její uslzené oči těkaly po místnosti, jako kdyby hledala nějakou cestu, jak z toho ven. *Jenže žádná není. Ušlechtilý arcilektor Glokta, ochránce Spojeného království, velké srdce uzavřené rady, vzor gentlemanství, dává na odiv své nadání pro politiku a diplomacii.* Když se díval na její zoufalství, ucítil někde uvnitř slabounké chvění, nějaký sotva postřehnutelný neklid v břiše. *Že by pocit viny? Nebo jen porucha trávení? Podle toho, co jsem se*

naučil, ani moc nezáleží na tom, která z obou možností to je. Lítost rozhodně nepracuje v můj prospěch. Pomalu se k ní ještě o jeden krok přiblížil. „Vaše Veličenstvo, doufám, že podmínkám dobře rozumíte."

Přikývla a utřela si oči. Pak hrdě zvedla bradu. „Udělám, co chcete. Prosím, naléhavě vás prosím, neubližujte jí…"

Prosím, prosím, prosím. Gratuluji, Vaše Eminence. „Máte mé slovo. Postarám se, aby měla hraběnka tu nejlepší péči." Lehce si olízl hořké mezery mezi zuby. „A vy uděláte totéž pro svého manžela."

* * *

Jezal seděl sám potmě ve svém pokoji. Díval se, jak ve velkém krbu tančí oheň, a přemýšlel o tom, co mohlo být. Přemýšlel o tom s nádechem hořkosti. O všech cestách, kterými už se jeho život ubíral, a nakonec skončil takhle. Sám.

Slyšel, jak zaskřípaly panty dveří. Dvířka, která spojovala jeho a královninu ložnici, se pomalu otevřela. Nikdy se je neobtěžoval ze svého pokoje zamykat. Nedokázal si představit žádnou okolnost, za jaké by je ona mohla chtít použít. Nejspíš nějaká chyba v etiketě, které se dopustil, a ona s jeho pokáráním nemůže počkat až do rána.

Rychle vstal, tak hloupě nervózní.

Terez vystoupila ze stínu klenby dveří. Vypadala nějak jinak, málem ji hned nepoznal. Měla rozpuštěné vlasy a na sobě jenom košili. Pokorně se dívala do země a tvář měla zastíněnou. Její bosé nohy ťapkaly po podlaze a pak po hustém koberci ke krbu. Vypadala najednou hrozně mladá. Mladá a drobná, slabá a osamělá. Díval se na ni, spíš zmatený a taky trochu vyděšený, ale jak přicházela blíž a světlo z ohně zachytilo tvary jejího těla, dokonce i trochu vzrušený.

„Terez, má…" Snažil se najít správné slovo. Nezdálo se, že by to mohlo být drahá. A ani lásko. Mohlo by to být největší nepříteli, ale to by asi situaci zrovna neulehčilo. „Můžu −"

Přerušila ho jako vždycky, ale ne tou tirádou, kterou čekal. „Omlouvám se za to, jak sem se k vám chovala. Za věci, které jsem řekla… musíte si o mně myslet…"

V očích měla slzy. Skutečné slzy. Až do téhle chvíle by těžko dokázal uvěřit, že umí taky plakat. Udělal k ní jeden nebo dva spěšné kroky a zvedl ruku, aniž by měl představu o tom, co udělá. Nikdy se ani neodvažoval doufat v omluvu z její strany, a určitě ne v tak upřímně a dychtivě pronesenou.

„Já vím…“ zajíkl se. „Já vím… Nejsem takový, jakého jste chtěla za muže. Mrzí mě to. Ale já jsem v tomhle stejným vězněm jako vy. Jenom doufám… že bychom s tím třeba mohli něco dělat. Možná bychom mohli najít způsob… jak být jeden ke druhému vnímavý. Nemáme nikoho jiného, ani jeden z nás. Prosím, povězte mi, co mám udělat −“

„Šššš.“ Položila mu na ústa prst a zadívala se mu do očí. Jednu polovinu obličeje měla ozářenou oranžovým světlem z krbu a druhou, tu ve stínu, skoro černou. Prsty mu zajela do vlasů a přitáhla si ho k sobě blíž. Políbila ho, jemně, skoro nešikovně. Jejich rty se o sebe otřely a pak se k sobě nemotorně přitiskly. Jednou rukou jí vklouzl za krk pod uchem a palcem ji pohladil po hladké tváři. Jejich ústa se pohybovala mechanicky, za doprovodu tichého hvízdání dechu v jeho nose a slabého mlaskání slin. Nebyl to zrovna nejvášnivější polibek, jaký kdy zažil, ale bylo to nepřekonatelně víc, než kdy doufal, že se mu od ní dostane. V rozkroku cítil příjemné, brnící zbytnění a vnikl jí jazykem do úst.

Druhou dlaní jí přejížděl dolů po zádech a pod prsty cítil hrbolky její páteře. Když jí rukou přejel po hýždích, lehce zasténal a pokračoval dolů po vnější straně stehna a pak vzhůru mezi jejíma nohama. Zápěstím jí vyhrnoval lem košile. Ucítil, jak se zachvěla a ucukla, a zdálo se, že se překvapením kousla do rtu, nebo možná odporem. Rychle stáhl ruku zpátky, odstoupili od sebe a oba dva se při tom zadívali do země. „Omlouvám se,“ zašeptal a v duchu proklínal svou nedočkavost. „Já −“

„Ne. Je to moje chyba. Nemám… moc zkušeností… s muži…“ Jezal překvapeně zamrkal a pak se téměř usmál při vlně úlevy, která ho zaplavila. No ovšem. Teď je všechno jasné. Byla tak nedobytná, tak ostrá, že mu nikdy ani nepřišlo na mysl, že by mohla být panna. Byl to prostě jen strach, co ji nutilo k takovým projevům. Strach, že ho zklame. Ucítil příval sympatií.

„To nic,“ pronesl tiše, přistoupil k ní a objal ji. Cítil, jak ztuhla, bezpochyby nervozitou, a jemně jí pohladil vlasy. „Můžu počkat… nemusíme… ještě ne.“

„Ne.“ Řekla to s tak dojemným odhodláním a podívala se mu nebojácně do očí. „Ne. Musíme.“

Vykasala si košili, přetáhla ji přes hlavu a nechala ji spadnout na zem. Přistoupila k němu blíž, vzala ho za zápěstí a navedla mu ruku zpátky na své stehno a pak nahoru.

„Ach,“ zašeptala, naléhavě a hrdelně, a její rty se mu otřely o tvář. Na uchu cítil její horký dech. „Ano… ano, tam… nepřestávej.“ Bez dechu ho odvedla k posteli.

* * *

„Takže je to všechno?“ Glokta se rozhlédl kolem stolu, ale starci mlčeli. *Všichni čekají, co řeknu.* Král byl opět nepřítomen, a tak je nechal čekat déle, než bylo nutné. *Jenom je popíchnout, aby se vědělo, kdo je tady pánem, pro případ, že by o tom někdo pochyboval.* „Pak je dnešní setkání uzavřené rady skončeno.“

Rychle vstali, tiše a spořádaně. Nejdřív Torlichorm, Halleck a Kroy a pak i všichni ostatní a pomalu vyšli ze síně. Glokta sám se začal s námahou zvedat. Noha ho ještě bolela v dozvucích ranních křečí. Jak se narovnával, zjistil, že lord kancléř zase zůstal pozadu. *A rozhodně se netváří pobaveně.*

Hoff počkal, až se dveře zavřou, a pak teprve promluvil. „Představte si, jaké to pro mě bylo překvapení,“ vyhrkl, „když jsem se dozvěděl, že jste se nedávno oženil.“

„Krátký a skromný obřad.“ Glokta předvedl lordu kancléři zbytky svého chrupu. „Mladá láska, jak jistě chápete, nestrpí dlouhých odkladů. Omlouvám se, jestli se vás nedostatek pozvánek nějak dotkl.“

„Pozvánek?“ zavrčel Hoff a silně se mračil. „To těžko! Něco takového jsme spolu určitě neprojednávali!“

„Neprojednávali? Pak jsem si jist, že mezi námi došlo k nedorozumění. Náš společný přítel,“ a Glokta sklouzl výmluvně pohledem k prázdné třinácté židli na druhém konci stolu, „pověřil mne. Mne. Nikoho jiného. Pokládá za nezbytné, aby uzavřená rada promlouvala jednohlasně. Od nynějška bude tento hlas znít nápadně podobně mému vlastnímu.“

Hoffův rudý obličej lehce zbledl. „Jistěže, avšak −“

„Předpokládám, že jste si vědom toho, že jsem přežil dva roky mučení? Dva roky v pekle, a teď tu stojím před vámi. Nebo se před vámi spíš ohýbám, pokroucený jako staré kořeny stromu. Zmrzačená, kulhající, ubohá napodobenina člověka, viďte, lorde Hoffe? Buďme jeden k druhému upřímní. Občas ztratím kontrolu nad vlastní nohou. Nad vlastním okem. Nad vlastní tváří.“ Ušklíbl se. „Pokud tomu lze říkat tvář. Dokonce i mé útroby občas neposlouchají. Často se probudím potřísněný vlastními výkaly. Mé bolesti nikdy nepřestávají a vzpomínky na to, co jsem ztratil, mě bez ustání hryžou.“ Cítil, jak mu cuká levé oko. *Jen ať cuká.* „Takže vidíte, jak, navzdory neustálé snaze být mužem veselé povahy, zjišťuji, že opovrhuji světem, a vším v něm a nejvíc ze všeho sebou samým. Politováníhodný stav věcí, z nějž není úniku.“

Lord kancléř si nejistě olízl rty. „Máte mé pochopení, ale nechápu jaksi souvislosti.“

Glokta najednou přešel až těsně k němu. Ignoroval přitom křeč, která mu vystřelovala po noze vzhůru, a tlačil Hoffa zády ke stolu. „Vaše pochopení je pro mě naprosto bezcenné a souvislosti jsou tyto. Když víte, kdo jsem a čím jsem prošel a čím stále ještě procházím… dokážete si představit, že by v tomhle světě mohlo být něco, čeho se bojím? Nějaký čin, před kterým bych couvl? Sebestrašnější bolest druhých je pro mě přinejlepším… pouhým roztrpčením.“ Glokta se ještě o kousek přiblížil a našpulil rty, aby bylo vidět jeho zničené zuby, aby bylo vidět, jak mu cuká tvář a slzí oko. „Když tohle všechno víte, jak můžete pokládat za moudré… od muže, nacházejícího se tam, kde se teď nacházíte vy… začít mi vyhrožovat? Vyhrožovat kvůli mé ženě? Kvůli *mému* nenarozenému dítěti?“

„Neměl jsem v úmyslu vyhrožovat, samozřejmě, nikdy bych si −“

„To by zkrátka nikdy nefungovalo, lorde Hoffe! To by zkrátka nefungovalo. Pouhý nepatrný náznak nátlaku na ně… tedy, nepřál bych vám ani si představit moji nelidsky strašlivou reakci.“ Ještě blíž, tak blízko, že jeho sliny vytvořily na Hoffově třesoucí se bradě slabý poprašek. „Nepřipustím žádné další *projednávání* této záležitosti. Stejně tak v žádném případě nepřipustím ani řeči, které by mohly vzniknout. Nikdy. Tohle… by… zkrátka… nefungovalo, lorde Hoffe, protože pak by vaše křeslo v uzavřené radě obsadila jenom hrouda masa bez očí, bez jazyka, bez tváře, bez prstů a bez

ptáka.“ Trochu od něj odstoupil a zašklebil se tím nejodpornějším úsměvem. „Nu, můj milý lorde kancléři… a kdo by pak vypil všechno to víno?“

* * *

V Adově byl krásný podzimní den, slunce přívětivě pronikalo mezi větvemi libovonných ovocných stromů a vrhalo kropenaté stíny na trávníky pod nimi. Lehký vánek se proplétal sadem a příjemně chladil krále, který si vznešeně vykračoval kolem trávníku, pod šarlatovým pláštěm, a arcilektora, který se za ním v uctivé vzdálenosti zarputile belhal, sehnutý nad svou holí, pod jeho bílým kabátem. Na stromech švitořili ptáci, pečlivě naleštěné boty Jeho Veličenstva skřípaly na štěrkové cestičce a od bílých stěn palácových budov kolem se odrážela jejich slabá, smířlivá ozvěna.

Z druhé strany vysokých hradeb sem doléhaly tlumené zvuky vzdálených prací. Údery kladiv a krumpáčů, skřípění půdy a zvonění kamene. Slabé volání tesařů a zedníků. Pro Jezalovy uši to byly ty nejpříjemnější zvuky. Zvuky obnovovacích prací.

„Nějakou dobu to potrvá, samozřejmě,“ říkal právě.

„Samozřejmě.“

„Možná několik let. Ale většina suti je již odklizena. Už započaly opravy některých méně poškozených budov. Agriont bude ještě úchvatnější, než jak jste ho znal předtím. To je pro mě největší prioritou.“

Glokta sklonil hlavu ještě níž. „Pak je tedy i mojí a rovněž uzavřené rady. Mohu se dotázat −“ pronesl o něco tlumeněji „− na zdraví vaší manželky, královny?“

Jezal naprázdno pohnul ústy. Nebyl nijak nadšený z toho, že má probírat osobní záležitosti ze všech lidí právě s tímhle mužem, ale nedalo se popřít, že ať už ten mrzák řekl cokoli, výsledkem bylo nanejvýš dramatické zlepšení.

„Došlo k podstatné změně.“ Jezal zavrtěl hlavou. „Najednou zjišťuji, že je to žena s téměř… neukojitelnou touhou.“

„Těší mne, že moje žádost měla takový dopad.“

„Ach, to ano, to ano, jen je v ní stále jistý…“ Jezal mávl rukou ve vzduchu, jak se snažil najít vhodné slovo. „Smutek. Někdy… ji

v noci slyším plakat. Stojí u otevřeného okna a pláče, celé hodiny bez přestání.“

„Pláče, Vaše Veličenstvo? Snad je to jen stesk po domově. Vždycky jsem měl podezření, že má mnohem jemnějšího ducha, než jak se na první pohled jeví.“

„To má, to má! Jemného ducha.“ Jezal o tom chvíli uvažoval. „Víte, myslím, že máte asi pravdu. Stesk po domově.“ V hlavě se mu začal rodit plán. „Možná bychom mohli přebudovat palácové zahrady, aby jí připomínaly Talins? Mohli bychom upravit říčku, aby vypadala jako kanály, a podobné věci!“

Glokta ho obdařil svým bezzubým úsměvem. „Úžasný nápad. Mohl bych pohovořit s královským zahradníkem. Možná bych mohl opět krátce promluvit s Jejím Veličenstvem, zjistit, jestli bych mohl něco udělat s těmi jejími slzami.“

„Ocenil bych cokoli. A jak se daří vaší ženě?“ prohodil v naději, že změní téma rozhovoru, a pak si uvědomil, že to, které načal, je ještě komplikovanější.

Ale Glokta mu jen znovu předvedl svůj prázdný úsměv. „Je pro mě ohromnou útěchou, Vaše Veličenstvo. Opravdu nevím, jak bych to bez ní zvládl.“

Chvíli pokračovali v trapném tichu a pak si Jezal odkašlal. „Přemýšlel jsem, Glokto, o tom svém záměru. Víte, o těch daních pro banky. Mohla by se tak třeba zaplatit nemocnice u doků. Pro ty, kteří si nemohou dovolit lékaře. Prostý lid nám hodně pomohl. Byl nám nápomocný při získání moci a trpěl v našem jménu. Vláda by přece měla těmto lidem něco nabídnout, nebo ne? Čím nuznější, tím víc potřebují naši pomoc. Král je ve skutečnosti jenom tak bohatý jako jeho nejchudší poddaný, nemyslíte? Mohl byste promluvit s nejvyšším soudcem, aby něco zkoncipoval? Můžeme začít s drobnostmi a pak můžeme jít dál. Třeba bydlení bez poplatků pro ty, kteří se ocitli bez domova. Měli bychom pouvažovat −“

„Vaše Veličenstvo. O tomhle jsem s naším společným přítelem hovořil.“

Jezal se prudce zastavil a po zádech mu přejel mráz. „Opravdu?“

„Domnívám se, že to byla má povinnost.“ Mrzákův tón byl jakoby ponížený, ale jeho uvadlé oči z Jezalových ani na okamžik neuhnuly. „Náš přítel není… nadšený.“

„Vládne Království on, nebo já?“ Ale oba dva odpověď na tuhle otázku moc dobře znali.

„Vy jste, samozřejmě, král.“

„Samozřejmě.“

„Ale náš společný přítel… nechceme ho jistě zklamat.“ Glokta přišel o jeden vrávoravý krok blíž a levé oko mu odpudivě cukalo. „Ani jeden z nás, tím jsem si jist, by ho nechtěl podporovat v záměru navštívit Adovu.“

Jezal najednou ucítil značnou slabost v kolenou. Lehkou vzpomínku na strašlivou, nesnesitelnou bolest, která ho bodala v břiše. „Ne,“ zaskřehotal. „Ne, jistěže ne.“

Mrzákův hlas byl jen o něco málo hlasitější než šepot. „Možná že se časem najdou prostředky na nějaké menší projekty. Náš přítel, koneckonců, nemusí vědět o všem a to, co neuvidí, mu neublíží. Jsem si jist, mezi námi dvěma, že… společně můžeme něco dobrého dokázat. Ale ne hned.“

„Ne. Máte pravdu, Glokto. Máte pro tyto věci ten správný cit. Nedělejte nic, co by zapříčinilo jeho nelibost. Prosím, informujte našeho přítele, že jeho mínění bude vždy ceněno nade všechna ostatní. Prosím, povězte našemu dobrému příteli, že se na mě může spolehnout. Povíte mu to, prosím?“

„Povím, Vaše Veličenstvo. Uslyší to rád.“

„Dobře,“ zamumlal Jezal. „Dobře.“ Zvedl se chladivý větřík a on se otočil zpátky k paláci a přitáhl si plášť těsněji k sobě. Nakonec to nebyl tak příjemný den, jaký doufal, že by mohl být.

Volné konce

Špinavý bílý kamrlík se dvěma dveřmi naproti sobě. Strop příliš nízký, než aby to mohlo být pohodlné, a místnost příliš ostře osvětlená zářícími lampami. Z jednoho rohu se plížila vlhkost a omítka se vydouvala v odhrnujících se puchýřích se skvrnkami tmavé hlíny. Někdo se pokoušel seškrábnout ze zdi dlouhý krvavý cákanec, ale asi se příliš nesnažil.

Dva rozložití praktikalové stáli u stěny, ruce založené na prsou. Jedna z židlí u přišroubovaného stolu byla prázdná. Carlot dan Eider seděla na druhé. *Historie se opakuje, alespoň se to říká. Všechno se tak změnilo. A přece je to stále stejné.* Tvář měla ustaranou a bledou a kolem očí tmavé kruhy z nevyspání, ale přesto mu připadala krásná. *Svým způsobem víc, než kdy předtím. Krása plamene, který už skoro dohořel. Už zase.*

Když se Glokta usadil do zbývající židle, slyšel její vyděšený dech. Opřel si hůl o poškrábanou desku stolu a zamračil se na ni. „Pořád si říkám, jestli v několika příštích dnech obdržím ten dopis, o němž jste hovořila. Víte, který myslím. Ten, který jste chtěla, aby si Sult přečetl. Ten, který popisuje události kolem mého malého, rozkošnického milosrdenství, jež jsem vám prokázal. Ten, u kterého jste se postarala, aby byl doručen arcilektorovi… v případě vaší smrti. Najde si teď svou cestu na můj stůl, co myslíte? Jaká je to nakonec ironie.“

Chvíli bylo ticho. „Uvědomuji si, že jsem se dopustila vážné chyby, když jsem se vrátila.“ *A jiné, ještě horší, když jste potom dost rychle nezmizela.* „Doufám, že přijmete moji omluvu. Chtěla jsem vás pouze varovat ohledně Gurchů. Pokud by se ve vašem srdci našla shovívavost −“

„Myslela jste si o mně kdysi, že jsem shovívavý?“

„Ne,“ zašeptala.

„Tak jaké si myslíte, že jsou šance, že udělám stejnou chybu dvakrát? Říkal jsem, abyste se nikdy nevracela. Nikdy.“ Mávl rukou a jeden z obludných praktikalů přistoupil k nim a zvedl víko kufříku.

„Ne… ne.“ Těkala očima po jeho nástrojích tam a zpátky. „Vyhrál jste. Vyhrál jste, samozřejmě. Měla bych vám být vděčná. Tehdy poprvé. Prosím.“ Naklonila se blíž a zadívala se mu do očí. Hlas měla o něco tišší a zastřenější. „Prosím. Určitě existuje něco, co… co mohu udělat… odčinit svou nerozumnost…“

Nezvyklá směsice hrané touhy a skutečného odporu. Předstírané dychtivosti a skutečného znechucení. A předváděná o to nechutněji, oč palčivější je narůstající hrůza. To mě nutí ptát se sám sebe, proč jsem byl vlastně poprvé milosrdný.

Glokta se ušklíbl. „Musí to být ke vší té bolesti ještě i trapné?“

Snaha svádět ho rychle vyprchala. *Ačkoliv jsem si všiml, že strach nikam nezmizel.* Nyní byl doprovázen stále se stupňujícím zoufalstvím. „Vím, že jsem udělala chybu… snažila jsem se pomoct… prosím, nechtěla jsem ve skutečnosti nikomu opravdu uškodit… nijak jsem vám neublížila, vy to víte!“ Pomalu se natáhl ke kufříku a viděl, jak její zděšený pohled sleduje jeho ruku v bílé rukavici a její hlas přešel do panického jekotu. „Jenom mi řekněte, co mám udělat! Prosím! Mohu vám pomoct! Mohu vám být užitečná! Řekněte mi, co mám udělat!“

Gloktova ruka se na nemilosrdné pouti napříč stolem zastavila. Jedním prstem poklepal na stůl. Tím prstem, na kterém se ve světle lampy třpytil arcilektorův prsten. „Možná by tu byla možnost.“

„Cokoli,“ zachraptěla a oči se jí leskly. „Cokoli, jen to vyslovte!“

„Máte kontakty v Talinsu?“

Polkla. „V Talinsu? Sa… samozřejmě.“

„Dobře. Mně a některým z mých kolegů v uzavřené radě dělá starosti úloha, kterou velkovévoda Orso míní sehrát v politice Království. Máme zájem − a to značný zájem − na tom, aby si hleděl těch svých neurvalých Styřanů a nestrkal nos do našich záležitostí.“ Významně se odmlčel.

„Jak mám −“

„Pojedete do Talinsu. Budete v tom městě mýma očima. Zrádce, který uprchl, aby si zachránil život, bez přátel a osamělý, jenž hledá jen místo pro nový začátek. Krásný, avšak ubohý

zrádce, se zoufalou potřebou silné paže, která by ho ochránila. Pochopila jste to, doufám.“

„Myslím… myslím, že bych to dokázala.“

Glokta se ušklíbl. „To byste opravdu měla.“

„Budu potřebovat peníze −“

„Váš majetek byl zabaven inkvizicí.“

„Všechno?“

„Jistě jste si všimla, že je toho třeba mnoho znovu vybudovat. Král potřebuje každou marku, na kterou může položit svou ruku, a usvědčený zrádce může stěží očekávat, že v časech, jako jsou tyto, mu jeho movitosti zůstanou. Zajistil jsem vám přepravu. Až tam dorazíte, kontaktujete bankovní dům Valint a Balk. Ti zařídí půjčku, se kterou budete moci začít.“

„Valint a Balk?“ Eiderová se zatvářila ještě zděšeněji než předtím, pokud to vůbec bylo možné. „Raději bych se zadlužila u kohokoli jiného, jen ne u nich.“

„Znám ten pocit. Ale je to buď tohle, nebo nic.“

„Jak budu −“

„Žena s vaší vynalézavostí? Jsem si jist, že najdete nějaký způsob.“ Když se zvedal ze židle, kroutil se bolestí. „Chci být zasypáván vašimi dopisy. Zprávami o tom, co se děje ve městě. Co má Orso v plánu. S kým válčí, s kým se udobřuje. Kdo jsou jeho spojenci, a kdo jsou jeho nepřátelé. Odjíždíte s příštím odlivem.“ Prudce se otočil ke dveřím. „Budu vás sledovat.“

Ochromeně přikývla a utřela si slzy úlevy hřbetem rozechvělé ruky. *Nejprve to dělají nám, potom to my děláme druhým, a navíc je nutíme, aby to sami dělali na náš příkaz dalším. Tak už to chodí.*

* * *

„To jste vždycky v tuhle ranní hodinu opilý?“

„Vaše Eminence, vy jste mě ranil.“ Nicomo Cosca se zašklebil. „Touhle dobou už bývám opilý celé hodiny.“

Hm. Každý si najdeme nějaký způsob, jak přečkat den. „Měl bych vám poděkovat za vaši nemalou pomoc.“

Styřan okázale mávl rukou. Rukou, na které, jak si Glokta všiml, zářila celá sbírka těžkých prstenů. „K čertu s vašimi díky. Mám vaše prachy.“

„A řekl bych, že každé penny je dobře utracené. Doufám, že zůstanete ve městě a budete se ještě nějakou dobu těšit z pohostinnosti Království.“

„A víte co? Myslím, že zůstanu.“ Žoldák se zamyšleně poškrábal na vyrážce na krku a na flekaté kůži mu zůstaly rudé stopy po nehtech. „Alespoň dokud budu mít zlato.“

„Jak rychle asi dokážete utratit, co jsem vám zaplatil?“

„Ach, to byste se divil. V životě už jsem promrhal celé jmění alespoň desetkrát, nebo spíš ještě víckrát. Už se těším, jak promrhám další.“ Cosca se plácl rukama do stehen, zvedl se a trochu nejistě odkráčel ke dveřím. Pak se květnatě otočil. „Určitě mě zavolejte, až budete zase dávat dohromady nějakou poslední zoufalou obranu.“

„Můj první dopis ponese vaše jméno.“

„Pak se vám… poroučím!“ Cosca mávl svým obrovitým kloboukem a hluboce se uklonil. Potom se s vědoucím úsměvem vyklátil ze dveří a byl pryč.

Glokta přemístil kancelář arcilektora do velké síně v přízemí Domu otázek. *Blíž ke skutečné živnosti inkvizice − k vězňům. Blíž k otázkám a odpovědím. Blíž k pravdě. A, samozřejmě, což je podstatné… žádné schody.*

Za velkým oknem byly dobře udržované zahrady. Za sklem bylo slyšet jemné šplouchání fontánky. Ale uvnitř, v místnosti, nebyly žádné ošklivé nástroje moci. Stěny byly omítnuté a vymalované prostou bílou. Nábytek byl tvrdý a funkční. *Brousek nepohodlí až dosud udržoval mou ostrost. Není důvod hrany zaoblovat, jenom proto, že mi prozatím došli nepřátelé. Brzy se objeví noví.*

Bylo tam několik polic z tmavého dřeva s knihami. Několik kožených desek, už teď nacpaných dokumenty, které si vyžadovaly jeho pozornost. Kromě velkého kruhového stolu i s jeho mapou Království a párem krvavých stop po nehtech tam byl jen jediný další kus Sultova nábytku, který si Glokta přinesl dolů s sebou. Tmavý obraz plešatého starého Zollera, který zamračeně shlížel z místa nad prostým krbem. *Chová v sobě zlověstnou připomínku jistého mága, kterého jsem kdysi znal. Je to, koneckonců, příhodné, abychom si uchovali správný úhel pohledu. Každý se někomu zodpovídá.*

Ozvalo se zaklepání na dveře, potom se na škvírku pootevřely a objevila se v nich hlava Gloktova tajemníka. „Přišli s lordem maršálem, arcilektore."

„Pusťte je dovnitř."

Někdy, když se potkají staří přátelé, je najednou všechno stejné, jako bývalo kdysi, před všemi těmi lety. Přátelství je tu zpět, nedotčené, jako kdyby nikdy nebylo přerušeno. *Někdy, ale teď ne.* Collem West byl stěží k poznání. Vlasy mu vypadaly a zůstaly po nich ošklivé lysiny. Tvář se mu scvrkla a získala nažloutlý odstín. Uniforma mu zplihle visela z kostnatých ramen, u krku špinavá. Belhal se do místnosti, sehnutý jako stařec, a ztěžka se opíral o hůl. Ze všeho nejvíc připomínal chodící mrtvolu.

Glokta něco takového čekal, samozřejmě, podle toho, co mu vyprávěla Ardee. Ale ta síla otřesu ze zděšení i zklamání, který při tom pohledu ucítil, ho překvapila. *Jako když se člověk vrátí na oblíbené místo z mládí a zjistí, že je v rozvalinách. Smrt. Dochází k ní každý den. Kolik životů jsem zmařil vlastníma rukama? Tak jak to, že tuhle je tak těžké přijmout?* A přece to tak bylo. Přistihl se, že vrávoravě vstává ze židle a s bolestmi kráčí k němu, jako by mu chtěl pomoct.

„Vaše Eminence." Westův hlas byl křehký a nakřápnutý jako rozbitá sklenice. Neúspěšně se pokusil o úsměv. „Nebo bych ti měl… asi spíš říkat bratře."

„Weste… Colleme… je milé tě zas vidět." *Milé a strašné zároveň.*

S Western vešla do místnosti skupinka důstojníků. *Úžasně schopný poručík Jalenhorm, pokud si vzpomínám, samozřejmě, ale teď je z něj major. A taky Brint, ze kterého je po náhlém kamarádově povýšení kapitán. Maršál Kroy, kterého známe a milujeme z uzavřené rady. Všem vám gratuluji k postupu.* Celou tuhle skupinku uzavíral ještě jeden muž. Vytáhlý, s příšerně popálenou tváří. *Ale my, ze všech lidí na světě, mu jeho odpudivé znetvoření určitě nemáme za zlé.* Ti všichni se nervózně mračili Westovým směrem, jako kdyby byli připraveni vrhnout se každou chvíli k němu, až se začne kácet k zemi. On se ale dobelhal ke kruhovému stolu a roztřeseně se svalil do nejbližší židle.

„Měl jsem za tebou zajít," řekl Glokta. *Měl jsem za tebou zajít mnohem dřív.*

West se znovu pokusil o úsměv, ještě odpudivější než předtím. Chybělo mu několik zubů. „Nesmysl. Vím, kolik máš teď práce. A já se dnes cítím mnohem líp."

„To je dobře. Dobře. Můžu pro tebe něco udělat?" *Ale co by tady mohlo pomoct?* „Cokoli."

West zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Tyhle gentlemany samozřejmě znáš. Kromě seržanta Pikea." Popálený muž na něj kývl.

„Je mi potěšením." *Setkat se s někým, koho zohyzdili ještě víc než mě, je pro mě potěšením vždycky.*

„Slyšel jsem… radostnou zprávu, od mé sestry."

Glokta sebou trhl a téměř se nedokázal podívat starému příteli do očí. „Měl jsem počkat na tvoje svolení, přirozeně. Určitě bych to udělal, kdyby na to byl býval čas."

„Chápu to." West nespouštěl své pronikavé oči z Gloktových. „Všechno mi vysvětlila. Je jistou útěchou vědět, že o ni bude dobře postaráno."

„Na to se můžeš spolehnout. Dohlédnu na to. Už nikdy jí nikdo neublíží."

Westova vyzáblá tvář zacukala. „Dobře. Dobře." Lehce si protřel jednu stranu tváře. Měl zčernalé nehty, lemované zaschlou krví, jako kdyby se mu odlupovaly od masa vespod. „Vždycky musíme zaplatit, viď, Sande? Za všechno, co jsme udělali."

Glokta cítil, jak mu zacukalo oko. „Zdá se, že ano."

„Přišel jsem o nějaké zuby."

„To vidím, a soucítím s tebou. Přišel jsem na to, že polévka −" *Polévka je absolutně hnusná.*

„Sotva… dokážu chodit."

„V tom s tebou soucítím taky. Tvoje hůl bude tvým nejlepším přítelem." *A myslím, že brzy i mým.*

„Jsem ubohá skořápka toho, čím jsem býval."

„Upřímně, vím přesně, jak se cítíš." *Upřímně. Tvou bolest cítím skoro silněji než svou vlastní.*

West pomalu zavrtěl seschlou hlavou. „Jak to dokážeš snést?"

„Jeden krok za druhým, můj starý příteli. Snažit se vyhnout schodům, kde je to možné, a taky zrcadlům, to vždycky."

„Moudrá rada." West se rozkašlal. Rezonující kašel, z místa přímo pod žebry. Hlasitě polkl. „Myslím, že můj čas už vypršel."

„To určitě ne!“ Glokta natáhl ruku, jako by ji chtěl položit Westovi na scvrklá ramena, jako by mu chtěl nabídnout útěchu. Po chvíli ji nešikovně stáhl. *Pro tuhle úlohu není ta pravá.*

West si olízl prázdné dásně. „Takhle je to s většinou z nás, viď? Žádný poslední útok. Žádný okamžik slávy. Jenom se… pomalu rozpadneme.“

Glokta by rád řekl něco optimistického. *Ale tyhle žvásty obvykle vycházejí z jiných úst, než jsou ta moje. Mladších a krásnějších, a snad taky s kompletním chrupem.* „Ti, kteří zemřou na bojišti, jsou svým způsobem ti šťastnější. Navěky zůstanou mladí. A slavní.“

West pomalu přikývl. „Potom tedy těch pár šťastnějších −“ oči se mu protočily vzhůru, zavrávoral a vyvrátil se na bok. Jalenhorm vyběhl jako první a zachytil ho ještě před tím, než dopadl na zem. Zůstal zvadle ležet v náručí kolohnáta a na podlahu ukápla jen jeho dlouhá, žlučová slina.

„Zpátky do paláce!“ křikl Kroy. „Okamžitě!“

Brint spěchal otevřít dveře a Jalenhorm s Kroyem vyvedli Westa z místnosti, zavěšeného za paže na jejich ramenou. Jeho bezvládné nohy škrábaly po podlaze a hlava s holými místy mu zvadle klesla na prsa. Glokta se za nimi díval, bezmocně tam stál a bezzubá ústa měl pootevřená, jako kdyby chtěl ještě něco říct. Jako kdyby chtěl příteli popřát hodně štěstí nebo zdraví nebo hezké odpoledne. *Nic z toho se však nezdálo být vzhledem k okolnostem vhodné.*

Dveře se s bouchnutím zavřely a Glokta tam zůstal stát a zíral na ně. Oční víčko mu cukalo a na tváři cítil vlhkost. *Ovšemže se nejedná o žádné slzy z lítosti. Žádné slzy ze žalu. Nic necítím, ničeho se nebojím a na ničem mi nezáleží. V císařském vězení ze mě všechno, co mohlo plakat, odsekali. Tohle je jenom slaná voda, nic víc. Jenom porušené reflexy ve znetvořené tváři. Sbohem, bratře. Sbohem, můj jediný příteli. A sbohem také ty, duchu krásného Sanda dan Glokta. Nic z něj nezbylo. Což je dobře, samozřejmě. Muž v mém postavení si nemůže dovolit žádnou slabost.*

Zhluboka se nadechl a otřel si tvář hřbetem ruky. Dokulhal ke stolu, posadil se a chvíli se dával dohromady, za pomoci náhlé křeče v noze bez palce. Obrátil pozornost ke svým papírům. *Papíry s doznáními, nedořešené úkoly, všechny ty nudné záležitosti vládnutí −*

Vzhlédl. Ze stínu jedné z vysokých polic na knihy se vyloupla postava a teď vykročila do středu místnosti s rukama založenýma na hrudi. Ten člověk s popálenou tváří, který přišel s důstojníky. Zdálo se, že ve zmatcích při jejich odchodu tady zůstal.

„Seržant Pike, že ano?“ zamumlal Glokta a zamračil se.

„To je jméno, které jsem si dal.“

„Vy jste si ho dal?“

Zjizvená tvář se zkřivila v posměšném úsměvu. *Ještě ohavnější než moje, pokud je to vůbec možné.* „Nepřekvapuje mě, že jste mě nepoznal. První týden po mém nástupu došlo k nehodě, v kovárně. V Anglandu dochází k nehodám často.“ *Angland? Ten hlas… něco na tom hlase…* „Pořád nic? Možná kdybych přišel blíž?“

Bez varování vyrazil k němu. Glokta se ještě snažil vstát ze židle, když se ten muž vrhl přes stůl. Oba se svalili na zem v oblaku poletujících papírů, Glokta vespod. Zadní stranou hlavy třeskl do kamenné dlažby a všechen vzduch z něj vyšel v jediném dlouhém, zoufalém zasípění.

Cítil, jak se mu o krk otřela ocelová čepel. Pikeova tvář byla jen několik palců od jeho. Kropenatá změť spálené kůže se nyní nabízela v obzvlášť odpudivém detailu.

„A co teď?“ sykl. „Připadá vám něco povědomé?“

Glokta ucítil, jak mu levé oko zacukalo, jakmile ho pocit poznání zalil jako ledová voda. *Změnil se, samozřejmě. Změnil se naprosto a úplně. A přece ho poznávám.*

„Rews,“ vydechl.

„Nikdo jiný.“ Rews ze sebe ta slova vycedil se zlověstným zadostiučiněním.

„Přežil jsi to,“ zašeptal Glokta, nejdřív ohromeně a pak se stále větším pobavením. „Ty jsi to přežil! Jsi mnohem tvrdší, než za jakého bych tě kdy měl. Mnohem, mnohem tvrdší.“ Začal se chechtat a po tvářích se mu opět koulely slzy.

„Něco je k smíchu?“

„Všechno! Tu ironii musíš přece ocenit! Už jsem přemohl tolik mocných nepřátel a nakonec je to Salem Rews, kdo mi položí nůž na krk! Čepel, která se zakousne nejhlouběji, je vždycky ta, kterou nevidíš, když se blíží, viď?“

„Žádná už se do tebe nezakousne hlouběji než tahle.“

„Tak bodni, člověče, já jsem připravený.“ Glokta nechal hlavu znovu klesnout na zem, natáhl krk a přitiskl ho těsněji k chladivému kovu. „Už jsem připravený hodně dlouho.“

Rews zahýbal prsty na rukojeti nože. Popálená tvář se mu chvěla a oči měl zúžené do blýskavých škvírek v růžových důlcích. *Teď.*

Jeho znetvořené rty se ohrnuly a obnažily zuby. Žíly na krku mu vystoupily, jak se připravoval použít nůž. Udělej to.

Gloktův zrychlený dech sípal a krk se mu chvěl očekáváním. *Teď, konečně… teď.…*

Ale Rewsova ruka se nehýbala.

„A přece ještě váháš,“ zašeptal Glokta skrze prázdné dásně. „Ne ze soucitu, samozřejmě. Ne ze slabosti. Tohle všechno v tobě v Anglandu zamrzlo, viď? Zarazil ses, protože sis uvědomil, že když jsi tak dlouho snil o tom, že mě zabiješ, nikdy jsi nepomyslel na to, co bude pak. Čeho jsi opravdu dosáhl tím, žes to všechno přetrpěl. Čeho jsi dosáhl svou vynalézavostí a úsilím? Budou tě hledat? Pošlou tě zpátky? Já ti můžu nabídnout mnohem víc.“

Rewsova znetvořená tvář se zamračila ještě víc. „Co bys mi mohl dát? Po tomhle?“

„Ach, tohle není nic. Dvakrát tak velkou bolest a desetkrát větší ponížení zažívám, když ráno vstávám z postele. Muž jako ty by mi mohl být velice užitečný. Muž… tak tvrdý, jako ses ukázal být ty. Muž, který ztratil všechno, včetně všech skrupulí a soucitu, včetně jakéhokoli strachu. Oba jsme přišli o všechno. Oba jsme přežili. Rozumím ti, Rewsi, jako ti nikdy nikdo jiný rozumět nebude.“

„Moje jméno je teď Pike.“

„Ovšemže je. Nech mě vstát, Pikeu.“

Nůž mu pomalu sklouzl z krku. Muž, který býval Salemem Rewsem, stál nad ním a mračil se na něho. *Kdo by si byl pomyslel, jaký obrat může osud vzít?* „Tak vstaň.“

„To se snadno řekne, ale hůř udělá.“ Glokta se párkrát ostře nadechl a pak zavrčel nesmírnou námahou i bolestí a přetočil se na všechny čtyři. *Vskutku hrdinský výkon.* Pomalu vyzkoušel nohy a trhl sebou, když zmrzačené klouby zakřupaly. *Zlomeného není nic. Tedy alespoň ne víc než obvykle.* Natáhl se, nahmátl ručku hole a přes rozházené papíry si ji přitáhl k sobě. Ucítil, jak se mu na záda přitiskla špička nože.

„Nemysli si, že jsem hlupák, Glokto. Jestli se o něco pokusíš −“

Glokta se zachytil hrany stolu a vytáhl se do stoje. „Vyřízneš mi játra z břicha a tak dál. Neměj starost. Jsem příliš zmrzačený, než abych mohl doufat v něco většího než se podělat. Ale něco ti chci ukázat. Něco, co určitě oceníš, tím jsem si jist. Jestli se pletu, no… krk mi můžeš podříznout i později.“

Glokta se vybelhal ze dveří kanceláře, s Pikeem přilepeným k boku těsně jako stín; držel nůž tak, aby to nebylo moc vidět.

„Zůstaňte tady,“ vyštěkl na dva praktikaly v předpokoji a prokulhal kolem zamračeného tajemníka, sedícího za obrovským stolem. Vyšli do široké chodby, která se vinula samotným srdcem Domu otázek, a Gloktovo kulhání se zrychlilo. Jeho hůl klapala o dlaždice. Působilo mu to bolest, ale držel hlavu zpříma a na rtech měl chladný úšklebek. Koutky očí viděl úředníky, praktikaly a inkvizitory, jak se uklánějí, jak couvají a ustupují mu z cesty. *Jak se mě bojí. Víc než kterýkoli jiný člověk v Adově a taky mají proč. Takové velké změny. A oni jsou přece pořád stejní.* Jeho noha, jeho krk, jeho dásně. I tyhle věci byly stejné jako vždycky. *A vždycky už budou. Pokud ovšem nebudu znovu mučen, samozřejmě.*

„Vypadáš dobře,“ prohodil Glokta přes rameno. „Kromě té ohyzdně popálené tváře, samozřejmě. Zhubl jsi.“

„Za to může hladovění.“

„To jistě, to jistě. Já jsem v Gurchulu zhubl velmi výrazně. A ne pouze o ty kousky, které ze mě odřezali. Tudy.“

Zahnuli do těžkých dveří, u kterých stáli po obou stranách zachmuření praktikalové, a pak prošli otevřenou brankou z železných mříží. Do dlouhé chodby bez oken, která se pravidelně svažovala dolů, nedostatečně osvětlená jen několika lampami a zaplněná línými stíny. Stěny byly omítnuté a obílené, i když už to asi bylo dávno. Celé místo působilo zpustle a byla tam cítit vlhkost. *Tak jako vždycky.* Ťukání Gloktovy hole, sykot jeho dechu, šustění jeho bílého pláště, všechno ve studeném, vlhkém vzduchu odumřelo.

„Víš, to, že mě zabiješ, ti moc velké zadostiučinění nepřinese.“

„Uvidíme.“

„Pochybuju o tom. Nebyl jsem to ani tak já, kdo byl zodpovědný za tvůj malý výlet na sever. Špinavou práci jsem možná odvedl já, ale rozkazy dávali jiní.“

„Ti nebyli mými přáteli.“

Glokta se ušklíbl. „Prosím tě. Přátelé jsou lidé, u kterých předstíráme, že je máme rádi, aby byl život snesitelnější. Muži jako my nemají zapotřebí takové projevy slabosti. Jsou to naši nepřátelé, podle čeho se poměřujeme.“ *A tady je ten můj.* Před ním čekalo šestnáct schodů. *Stará známá řádka.* Vytesané z hladkého kamene, uprostřed trochu ochozené.

„Schody. Pěkní prevíti. Kdybych si mohl vybrat, koho budu mučit, víš, kdo by to byl?“ Pikeova tvář byla jedna velká, zjizvená plocha bez výrazu. „No, nevadí.“ Glokta se dobelhal bez úrazu na konec schodiště a pak ještě pár trýznivých kroků k dřevěným dveřím, pobitým železem.

„Jsme tady.“ Glokta vytáhl z kapsy bílého pláště svazek klíčů a chvíli se jimi probíral, než našel správný. Odemkl dveře a vešel dovnitř.

Arcilektor Sult už nebyl tím mužem, kterým býval. *Ale to tak docela není nikdo z nás.* Svou úchvatnou kštici bílých vlasů měl mastnotou přilepenou k vyzáblé lebce a na jedné straně slepenou žluto-hnědým chuchvalcem zaschlé krve. Jeho pronikavé modré oči ztratily svou panovačnou jiskru. Byly teď utopené v hlubokých důlcích, lemovaných ostře růžovou kůží. Zbavili ho šatů a jeho šlachovité, staré tělo, lehce ochlupené kolem ramen, bylo zmazané špínou cely. *Vlastně ze všeho nejvíc připomínal šíleného starého žebráka. Je vůbec možné, že to kdysi býval jeden z nejmocnějších mužů v celém širém Kruhu světa? Kdo by to byl řekl. Užitečná lekce pro nás všechny. Čím výš se vyšplháme, tím delší je pak pád.*

„Glokta!“ vyrazil ze sebe a bezmocně sebou trhl, připoutaný k židli. „Ty proradný, pokřivený bídáku!“

Glokta natáhl ruku v bělostné rukavici a v mizerném světle lampy se mu na ní zatřpytil fialový kámen, zasazený do úředního prstenu. „Myslím, že správné oslovení je *Vaše Eminence*.“

„Ty?“ Sult vyštěkl nepříjemným smíchem. „Arcilektor? Ta scvrklá, zubožená lidská skořápka? Jsem znechucen!“

„S tím na mě nechoďte.“ Glokta se svezl do druhé židle a ucukával při tom před bolestí. „Znechucení je pro nevinné.“

Sult zablýskal pohledem na Pikea, který se hrozivě tyčil nad stolem a jeho stín dopadal na naleštěnou skříňku obsahující Gloktovy nástroje. „Co má být tohle?“

„Tohle je náš starý přítel, mistře Sulte, který se teprve nedávno vrátil z války na Severu a nyní hledá novou příležitost.“

„No gratuluji! Nikdy jsem si nemyslel, že si dokážeš najít pomocníka, který bude ještě šerednější než ty!“

„To od vás není hezké, ale nás naštěstí není tak snadné urazit. Řekněme, že je stejně ošklivý jako já.“ *A doufám, že i stejně nemilosrdný.*

„Kdy budu mít soud?“

„Soud? Proč bych měl něco takového chtít? Jste prohlášen za mrtvého a já jsem se nijak neobtěžoval to vyvracet.“

„Dožaduji se práva obrátit se na otevřenou radu!“ Sult marně zápasil se svou židlí. „Dožaduji se… k čertu s vámi! Trvám na tom, aby mě někdo vyslechl!“

Glokta se ušklíbl. „Můžete si trvat, na čem chcete, ale rozhlédněte se kolem sebe. Není tady nikdo, kdo by vás chtěl poslouchat, dokonce ani já ne. Všichni máme dost jiné práce. Otevřená rada pozastavila svou činnost na neurčito. Celá uzavřená rada se vyměnila a na vás se zapomnělo. Teď mám všechno ve svých rukou já. V mnohem větším rozsahu, než byste si vy kdy dokázal představit.“

„Na vodítku toho ďábla Bayaze!“

„Přesně tak. Možná si časem v tom jeho náhubku prokoušu pár děr, tak jako jsem to udělal v tom vašem. Kdo ví, možná dost velkých na to, abych si mohl dělat věci po svém.“

„Nikdy! Nikdy se od něho neosvobodíte!“

„Uvidíme.“ Glokta pokrčil rameny. „Ale jsou i horší konce než se stát prvním mezi otroky. Mnohem horší. Viděl jsem je.“ *Prožil jsem si je.*

„Vy blázne! Mohli jsme se osvobodit!“

„Ne. Nemohli. A svoboda je beztak hrozně přeceňovaná. Všichni jsme za něco zodpovědní. Všichni někomu za něco dlužíme. Jenom ti, kteří jsou naprosto k ničemu, jsou zcela svobodní. Ti, co jsou k ničemu, a ti, co jsou mrtví.“

„Co na tom teď záleží?“ Sult se zamračil na stůl. „Teď už nezáleží vůbec na ničem. Můžete začít s otázkami.“

„Ale proto tady nejsme. Dnes ne. Nepřišli jsme se ptát ani hledat pravdu nebo získat doznání. Svoje odpovědi už jsem dostal.“ *Tak proč tohle dělám? Proč?* Glokta se pomalu naklonil přes stůl. „Jsme tady, abychom se pobavili.“

Sult na něho chvíli zíral a pak vypískl šíleným smíchem. „Pobavili? Svoje zuby zpátky nikdy nedostanete! Nikdy nedostanete zpátky nohu! Nikdy vám nikdo nevrátí váš život!“

„Jistěže ne, ale můžu si vzít ty vaše.“ Glokta se pomalu, bolestně a ztuhle otočil a usmál se svým bezzubým úsměvem. „Praktikale Pikeu, byl byste tak laskav a ukázal našemu vězni nástroje?“

Pike se na Gloktu zamračil. Pak se zamračil na Sulta. Hodně dlouho tam jenom stál a ani se nepohnul.

Pak přistoupil blíž a zvedl víko kufříku.

„Ví ďábel, že je ďáblem?“

− Elizabeth Madox Robertsová

Začátek

Úbočí na obou stranách údolí byla pokrytá bělostným sněhem. Černá cesta, která jím vedla, byla jako stará jizva. Dolů k mostu a pak přes řeku a nahoru k branám Carleonu. Černý porost ostřice, chumáče černé trávy a černé kamení prorážely čistě bílou pokrývkou. Černé větve stromů byly všechny zvýrazněné vlastní bílou vrstvičkou na horní straně. Město bylo změtí bílých střech a černých zdí, choulících se v kruhu ke kopci vtěsnaném do rozdvojeného toku černé řeky pod kamenně šedivým nebem.

Logen si říkal, jestli právě takhle vidí Ferro Maldžinn svět. Jen černou a bílou, a nic víc. Žádné barvy. Říkal si, kde teď asi je a co dělá. Jestli na něho myslí.

Nejspíš ne.

„Jsme zase zpátky.“

„Jo,“ řekl Třesavec. „Zpátky.“ Celou dlouhou cestu z Uffrithu toho moc nenamluvil. Možná si navzájem zachránili život, ale konverzace byla jiná věc. Logen viděl, že ještě pořád není Třesavcovým nejoblíbenějším společníkem. Těžko jím kdy bude.

Sjížděli dolů mlčky, dlouhá řada drsných jezdců podél černé řeky, ze které zbyl jenom ledový čůrek. Koně i muži vydechovali obláčky páry a v chladném povětří pronikavě cinkaly postroje. Přejeli most, na jehož holém dřevě zaduněly podkovy. Dál k bráně, kde Logen mluvil s Bethodem. K bráně, ze které ho svrhl. Tráva v kruhu, kde zabil Obávaného, už určitě znovu narostla a pak na ni napadal sníh a přikryl ji. A tak je to nakonec se vším, co člověk udělá. Zůstane to přikryté a zapomenuté.

Nebyl tam nikdo, kdo by ho vítal jásotem, ale to nebylo žádné překvapení. Návrat Krvavé devítky nebyl nikdy důvod k oslavám, zvlášť ne v Carleonu. Když sem přijel poprvé, pro nikoho to zvlášť dobře nedopadlo. A ani při jeho dalších návratech. Lidé byli

nejspíš zabednění ve svých domech, ze strachu, že by mohli být první, koho zaživa upálí.

Seskočil z koně a nechal Červeňáka a ostatní, ať se o sebe postarají sami. Kráčel vzhůru vydlážděnou ulicí, která vedla příkře do kopce k bráně ve vnitřních hradbách, s Třesavcem v patách. Pár karlů je vidělo přicházet. Pár Dowových karlů, drsně vyhlížejících parchantů. Jeden z nich jim věnoval úsměv s polovinou zubů. „Král!“ křikl a zamával mečem ve vzduchu.

„Krvavá devítka!“ vykřikl druhý a zabušil na štít. „Král Seveřanů!“

Logenovy kroky křupaly po tichém nádvoří, kde byl sníh odházený do koutů, a dál k vysokým dveřím Bethodovy velké síně. Natáhl ruce, opřel se do nich a otevřel je. Uvnitř nebylo o mnoho tepleji než venku na sněhu. Vysoká okna na druhém konci síně byla otevřená a pod nimi bylo slyšet hřmění té ledové, přeledové řeky. Skarlingovo křeslo stálo na stupni, na který vedlo několik schodů, a vrhalo dlouhý stín přes hrubá prkna na podlaze před ním.

Někdo v něm sedí, uvědomil si Logen, když jeho oči přivykly tmě. Černý Dow. Svou sekyru i meč měl opřené o bok křesla. V šeru se leskla jejich nabroušená ocel. To byl celý on. Vždycky si nechával zbraně pěkně po ruce.

Logen se na něj zašklebil. „Udělal sis pohodlí, co, Dowe?“

„Abych byl upřímný, trochu tvrdé pod zadkem, ale je to lepší než sedět na zemi.“

„Našel jsi Caldera a Scalea?“

„Jo. Našel jsem je.“

„Takže jsou mrtví, co?“

„Ještě ne. Říkal jsem si, že bych zkusil něco jiného. Popovídali jsme si.“

„Takže popovídali? S těmi dvěma parchanty?“

„Znám i horší. Kde je Psí čumák?“

„Zůstal ještě dole na jihu, dojednává s Královstvím některé věci.“

„A Mračňák?“

Logen zavrtěl hlavou. „Zpátky v hlíně.“

„Hm. No tak to bychom měli. Alespoň to bude jednodušší.“ Dow zaletěl pohledem stranou.

„Co bude jednodušší?“ Logen se ohlédl. Třesavec stál těsně u něj a mračil se, jako by chtěl někoho zamordovat. Nebylo třeba se

ptát koho. Vedle něj se ve stínu zatřpytila ocel. Čepel, obnažená a připravená. Na to, aby bodl Logena do zad, měl dost času už dřív, ale neudělal to tehdy a neudělal to ani teď. Vypadalo to, jako by tam všichni hrozně dlouho jenom tak stáli, ztuhlí jako studené údolí za okny.

„Nasrat na to.“ Třesavec zahodil nůž a ten zařinčel na podlaze. „Jsem lepší než ty, Krvavá devítko. Jsem lepší než vy oba. Klidně si to dodělej sám, Černý Dowe. Já jsem tady skončil.“ Otočil se a vykráčel ven. Prošel branou mezi dvěma karly, kteří právě dorazili z opačného směru. Jeden z nich se zamračil na Logena a potěžkal svůj štít. Ten druhý zabouchl dveře a zaklapl s nesmlouvavým třesknutím závoru.

Logen vytáhl tvůrcův meč z pochvy, otočil hlavu a odplivl si na podlahu. „Tak takhle to tedy je?“

„Jasně že jo,“ opáčil Dow, který se ještě pořád rozvaloval ve Skarlingově křesle. „Kdyby ses někdy podíval alespoň o krok dopředu, a ne jenom tak daleko, jak sahá špička tvého nosu, pochopil bys to.“

„A co staré způsoby, co? Co naše dohoda?“

„Staré způsoby jsou ty tam. Zabil jsi je. Ty a Bethod. Slovo muže už dnes moc neznamená. Tak co?“ křikl přes rameno. „Teď máte možnost, ne?“

Logen ten okamžik vycítil. Možná měl štěstí, ale v životě ho potkalo stejně tolik smůly. Skrčil se a uhnul stranou a ve stejném okamžiku uslyšel zazpívat samostříl. Převalil se po podlaze a zvedl se do dřepu ve chvíli, kdy se šipka odrazila od stěny za ním. Teď viděl v šeru koutu na druhém konci síně klečící postavu. Calder. Logen slyšel, jak zaklel a natáhl se pro další šipku.

„Krvavá devítko, ty orvaný pse!“ Scale se klátil ze stínu, jeho boty duněly na prknech podlahy a v obrovité pěsti svíral sekyru s ostřím velikosti kola od vozu. „Přišel čas tvé smrti!“

Logen zůstal, kde byl, klidný, přikrčený a připravený, a cítil, že se usmívá. Jeho šance byly možná mizerné, ale to pro něj nebylo nic nového. Byla skoro úleva nemuset o ničem přemýšlet. Hezká slova a politika, ani jedno z toho mu nic neříkalo. Ale tohle? Tomu rozuměl.

Čepel třeskla do podlahy a vymrštila pár třísek. To už se Logen kutálel pryč. Teď ustupoval a zároveň se rozhlížel, pořád v pohybu, a nechával Scalea rozsekávat vzduch kolem něj. Vzduch se

koneckonců hojí rychle. Další rána zasvištěla těsně kolem něj a Logen uskočil a nechal sekyru urazit velký kus omítky ze stěny za sebou. Scale znovu zavrčel a jeho vzteklá, malá očka mu vylézala z důlků. Logen se k němu přiblížil a Scale se rozmáchl sekyrou, jako by jí chtěl rozetnout celý svět na dvě poloviny.

Než měl ale příležitost to udělat, jílec tvůrcova meče mu rozdrtil ústa. Zvrátil mu hlavu dozadu a vyprskl do vzduchu kapky tmavé krve a kousky bílých zubů. Pozpátku zavrávoral a Logen vyrazil za ním. Scale sklopil oči dolů a jeho sekyra vyletěla vzhůru. Otevřel krvavá ústa a chystal se znovu zařvat. Logenova bota ho tvrdě udeřila ze strany do nohy. Koleno se mu s hlasitým křupnutím ohnulo ve špatném úhlu a on sám se svalil na zem. Sekyra mu vyletěla z ruky a místo bojového řevu zavřískal bolestí.

„Moje koleno! Au! Do hajzlu! Moje koleno!“ Svíjel se na podlaze a po bradě mu tekla krev. Za pomoci jediné zdravé nohy se pokoušel odsunout dozadu ke zdi.

Logen se na něj díval a smál se. „Ty vyžrané prase. Varoval jsem tě přece, nebo ne?“

„*Zasraný* mord na to!“ vyrazil ze sebe Dow. Vymrštil se ze Skarlingova křesla, v jedné ruce sekyru a v druhé meč. „Když chceš, aby se něco udělalo pořádně, nejlíp sakra uděláš, když to vezmeš do ruky sám!“

Logen by nejraději usekl Scaleovi tu jeho odulou hlavu přímo na místě, ale bylo třeba sledovat tolik dalších mužů. U dveří pořád postávali dva karlové. Calder si chystal další šipku. Logen se natočil tak, aby viděl pokud možno všechny najednou, a především Dowa. „Ty zrádný parchante!“ křikl. „Tak tedy nejdřív tebe!“

„Zrádný? Já?“ Dow se ušklíbl a pomalu scházel ze schůdků, pěkně jeden po druhém. „Jsem pořádný parchant, to ano, já to o sobě vím. Ale to není nic proti tobě. Já alespoň rozeznám kamarády od nepřátel. Nikdy jsem nezabil nikoho ze svých. V jedné věci měl Bethod pravdu, Krvavá devítko. Jsi stvořený ze smrti. A víš co? Jestli to s tebou dokážu skoncovat, bude to ta nejlepší věc, jakou jsem za svůj život udělal.“

„To je všechno?“

Dow se zašklebil. „Jo, a mám právě tak akorát dost těch tvých podělaných keců.“

Vyrazil rychle jako had, rozmáchl se sekyrou a ve výšce pasu se mu zasvítil meč. Logen se sekyře vyhnul a meči přišel naproti

svým. Kov zazvonil o kov. Dow ho vzal kolenem do bolavých žeber a Logen vyjekl a odletěl na stěnu za sebou. Pak se na něj znovu vrhl a čepele se zableskly v šeru. Logen odskočil, převalil se a zase vstal. Vyrazil znovu do středu síně a meč držel úplně volně.

„To už je ono?“ zeptal se a usmál se navzdory bolesti v boku.

„Jenom si rozehřívám krev.“

Dow k němu vyrazil, dělal, že míří vpravo, a místo toho zaútočil zleva, mečem i sekyrou zároveň. Logen obě zbraně zahlédl včas, vyhnul se sekyře, meč odrazil a se zavrčením přiskočil blíž. Dow couvl a tvůrcův meč mu zasvištěl přímo před obličejem. Pozpátku odklopýtal o jeden nebo dva kroky. Jedno oko mu zacukalo, po tváři se mu z rány přímo pod ním řinula krev. Logen se ušklíbl a zatočil jílcem meče v ruce. „Už teče červená, co?“

„Jo.“ Dow se na něj zašklebil také. „Přesně jako za starých časů.“

„Měl jsem tě tehdy zabít.“

„To jsi tedy, sakra, měl.“ Dow jej obcházel, neustále v pohybu, a jeho zbraně se v chladném světle vysokých oken leskly. „Jenže ty si rád hraješ na dobráka, že jo? Víš, co je ještě horší než ničema? Ničema, co si myslí, že je hrdina. Takový muž udělá cokoli a pokaždé si pak pro sebe najde nějakou omluvu. Už jsme měli jednoho bezohledného parchanta, co ze sebe udělal krále Severanů, a ať se propadnu, jestli tu budu trpět ještě horšího.“ Naznačil výpad a Logen ucukl.

Znovu uslyšel cvaknout Calderův samostříl a viděl, že střela proletěla mezi nim a Dowem. Dow se zamračil „Snažíš se mě zabít? Promarníš ještě jednu šipku, a padáš, rozuměl jsi?“

„Tak se přestaň poflakovat a zabij ho!“ vyprskl Calder a sehnul se nad samostřílem.

„Zabij ho!“ zahulákal Scale odněkud ze stínu.

„Pracuju na tom, špekoune.“ Dow trhl hlavou ke dvěma karlům u dveří. „Vy dva, hodláte se přidat, nebo ne?“ Podívali se na sebe a ani jeden nebyl tou představou zrovna nadšený. Pak se odšourali do středu síně, zvedli své kruhové štíty a s očima upřenýma na Logena ho tlačili do jednoho z rohů.

Logen začal ustupovat a vycenil zuby. „Tak takhle to chcete udělat, jo?“

„Raději bych tě zabil poctivě. Ale když tě zabiju jako křivák?“ Dow pokrčil rameny. „Poslouží to stejně. Já nemám ve zvyku dávat někomu šanci. Tak jdem! Na něj!“

Oba dva ho opatrně obklíčili a Dow se odšoural stranou. Logen couval a snažil se tvářit vyděšeně. Čekal na nějakou příležitost. Nenechala na sebe čekat dlouho. Jeden z karlů se dostal příliš blízko a spustil trochu štít. Vybral si špatnou chvíli na to zvednout sekyru a taky špatný způsob. Ozvalo se křupnutí, když mu tvůrcův meč uťal předloktí a nechal ho viset z lokte na kousku drátěné košile. Zavrávoral dopředu, prudce se nadechl, až to zachrčelo, a už už chtěl začít ječet. Z pahýlu ruky mu vytryskla krev a rozstříkla se na podlaze. Logen mu usekl velký kus z helmice a muž klesl na kolena.

„Gchrrr…“ zachrčel a po jedné straně tváře mu začala téct krev. Obrátil oči ke stropu a svalil se na bok. Druhý karl přeskočil jeho tělo a rozeřval se ze všech sil. Logen zachytil jeho meč, až o sebe jejich ostří zaskřípala, a pak vrazil do mužova štítu ramenem a shodil ho na zadek na zem. Karl zakvílel a jedna noha mu zůstala trčet ve vzduchu. Logen se rozmáchl tvůrcovým mečem a rozsekl mu obutou nohu v půli až po kotník. Karlův křik téměř přehlušil rychle se blížící kroky. Logen se otočil a uviděl Černého Dowa, jak se na něho vrhá, tvář zkřivenou ve vražedném šklebu.

„Chcípni!“ sykl. Logen uskočil a ostří meče ho těsně minulo na jedné straně a sekyra na druhé. Pokusil se ohnat tvůrcovým mečem, ale Dow byl příliš rychlý a příliš chytrý, strčil do Logena botou a ten měl co dělat, aby udržel rovnováhu. „Chcípni, Krvavá devítko!“ Logen uskočil, odrazil ho a zavrávoral, když Dow znovu zaútočil, neústupně, nemilosrdně. V šeru se třpytila ocel, zbraně se míhaly. Každý výpad byl smrtící. Každý.

„Chcípni, ty ďáblův spratku!“ Dowův meč sekl a Logen stěží stačil zvednout svůj, aby ho odrazil. Náhle se odněkud zespod vynořila sekyra, zazvonila o křížovou záštitu jílce Logenova meče a vyrazila mu ho z ochablé ruky, až se roztočil. Logen odklopýtal několik kroků pozpátku a tam zůstal stát, ztěžka oddechoval a po krku mu tekl pramínek potu.

Byl v pěkné bryndě. Několik podobných už zažil a dostal se z nich, ale tady bylo těžké najít způsob, jak z toho ven. Logen kývl hlavou k tvůrcovu meči, který ležel na podlaze hned u Dowovy

nohy. „Nejspíš bys mi nechtěl dát férovou šanci, a nechal mě sebrat meč, co?“

Dowův úšklebek se roztáhl ještě víc. „Říkají mi snad Bílý Dow?“

Logen měl samozřejmě po ruce nůž. Vždycky nějaký měl, a ne jeden. Těkal pohledem od Dowova zubatého meče k lesklému ostří sekyry a zpátky. Žádné množství nožů by nemohlo soupeřit s tímhle, ne když je držel Černý Dow. Pak tam byl pořád ještě Calder se samostřílem, který hlasitě drnčel, jak se snažil tu zatracenou věc znovu nabít. Jednou se trefit musí. Karl s rozťatou nohou se s kvílením stahoval ke dveřím, aby sehnal někoho dalšího a mohli dokončit práci. Jestli tam Logen zůstane a bude se bít, skončí jako mrtvola, ať už je Krvavá devítka, nebo ne. Takže měl dvě možnosti. Umřít, nebo se pokusit přežít. A to vlastně žádná možnost volby není.

Když jednou víte, co je třeba udělat, je lepší udělat to hned, než se toho dál bát. Tak by to řekl Logenův otec. A tak se otočil k vysokým oknům. K vysokým, otevřeným oknům, plným jasného, bílého denního světla, kterými sem foukal studený vítr, a rozběhl se k nim.

Slyšel, jak za ním muži křičí, ale nevšímal si jich. Dál utíkal, supěl a dlouhé pruhy světla se k němu kolébavě blížily. Dvěma skoky přeběhl schůdky, přehnal se kolem Skarlingova křesla a utíkal dál, pořád rychleji. Jeho pravá noha zaduněla v odrazu na podlaze, levá dopadla na kamenný parapet okna. Vrhl se do prázdného prostoru vší silou, která v něm zbyla, a na okamžik byl volný.

Pak začal padat. Rychle. Kolem se míhaly stěny propasti − šedá skála, zelený mech, skvrny bílého sněhu, vše se řítilo vzhůru.

Logen se ve vzduchu pomalu otáčel a marně mával končetinami, příliš vyděšený, než aby křičel. Vítr z něj rval šaty, vháněl mu slzy do očí a bral mu vzduch od úst. Tohle že si vybral? V tuto chvíli to nevypadá jako chytrá volba, pomyslel si, jak padal vstříc řece. A jestli se o Logenu Devítiprsťákovi dá něco říct, pak to −

Dopadl do vody. Zasáhla ho ze všech stran jako útočící býk, vyrazila mu dech a zbavila jej vědomí. Stahovala ho stále hlouběji do studené temnoty…

Poděkování

Čtyřem lidem, bez kterých…

Bren Abercrombieové, kterou bolely oči od toho, jak to četla.
Nickovi Abercrombiemu, kterého bolely uši od toho,
jak o tom pořád poslouchal.
Robovi Abercrombiemu, kterého bolely prsty od otáčení
stránek.
Lou Abercrombieové, kterou bolely ruce od toho,
jak mě zvedala.

A pak v Domě otázek všem,
kteří se podíleli na tomto prověřovacím výslechu,
ale především:

Představenému Spantonovi, praktikalu Weirovi
a samozřejmě inkvizitoru Redfearnovi.

Můžete odložit své nástroje.

Přiznávám se…

JOE ABERCROMBIE
První zákon: kniha třetí
POSLEDNÍ ARGUMENT KRÁLŮ

Z anglického originálu
The First Law: Book Three
Last Argument of Kings,
který vydal Victor Gollancz
(Orion Publishing Group),
přeložila Olga Machačová.
Obálku vytvořila Laura Brett,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo CZ, a. s.
Vydal Bohuslav Svoboda − POLARIS,
Podříčí 218, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2009 jako svou 258. publikaci.
Tisk: Printo s. r. o., Gen. Sochora 1379, Ostrava Poruba.
Vydání první.

Cena: 349 Kč

ISBN 978 − 80 − 7332 −147 − 5

646